Boris Čerin Levy
VESOLJE SE NAM
RAZKRIVA
(Oni prihajajo)
ZF TRILOGIJA
ZF_SF Knjiga I
PRIKAZI SO NAZNANILI
SRDIT SPOPAD
ZF_SF Knjiga II
UKAZ POVELJSTVA:
NAJDITE
IZGINULE ESKADRE
ZF_SF Knjiga III
Prišli so pome
SPOPADA ČUTINOV Z
OSTRINI SEM SE UDELEŽIL

Boris Čerin Levy
VESOLJE SE NAM
RAZKRIVA
(Oni prihajajo)
ZF TRILOGIJA
ZF_SF Knjiga I
PRIKAZI SO NAZNANILI
SRDIT SPOPAD
ZF_SF Knjiga II
UKAZ POVELJSTVA:
NAJDITE
IZGINULE ESKADRE
ZF_SF Knjiga III
Prišli so pome
SPOPADA ČUTINOV Z
OSTRINI SEM SE UDELEŽIL

Boris Čerin Levy
VESOLJE SE NAM RAZKRIVA
(Oni prihajajo)

ZF TRILOGIJA

V 1. knjigi z naslovom:

PRIKAZI SO NAZNANILI
SRDIT SPOPAD

je prisotno srečanje z vesoljci, oboroženi spopad z njimi, v času hladne vojne, z nevarnostjo jedrskih spopadov velesil, ZDA in SZ, v sedemdesetih letih prejšnjega stoletja.

V 2.knjigi z naslovom:

Ukaz poveljstva: NAJDITE IZGINULE ESKADRE
1.del: PREKLETSTVO DVOGLAVEGA KLOVNA

je obravnavano spreminjanje značajev ob uvajanju novih tehnologij. Prišlo je do hudih spopadov. Vse se dogaja v bolj oddaljeni prihodnosti.

[PDF]**Ukaz poveljstva - dLib**
http://www.quark-magazine.com/library/

V 3. knjigi z naslovom:

PRIŠLI SO POME

je dan vpogled v naše povezave s civilizacijami, ki so v hudih medsebojnih sporih in pri tem usodno povezane z Zemljani. Vse tja do možnega posmrtnega življenja Zemljanov sega njihovo delovanje.

URN:NBN:SI:DOC-E8C6WPNB
http://www.quark-magazine.com/library/

Vsa dela so dostopna na internetu pod navedenimi naslovi ali pod imenom avtorja:
Boris Čerin Levy

O TRILOGIJI

VESOLJE SE NAM RAZKRIVA, da, dovolj veliko in skrivnostno je, da nas vedno znova preseneča. Veliko vsebin je v njem, veliko dogajanj. Tudi Boris Čerin Levy, avtor 3 knjig, ki razkrivajo skrivnosti vesolja, je spoznal dih jemajoče svetove, presenetljive v vseh svojih oblikah, s katerimi smo zelo hitro v navezi. Seveda, za to gre V NAVEZI, torej, v kakšni navezi? Odgovor je lahko preprost, v močni, v precej močnejši navezi, kot si želimo. V tako močni navezi, da se ne moremo izogniti spopadom, ne moremo mimo udeležbe v velikih bitkah. Mi smo del vesolja, mi smo del zelo živega vesolja, ki je polno dogajanj, vseh vrst dogajanj. Tudi tistih, zelo nevarnih za Zemljane, takih, kot so opisani v 3 knjigah trilogije VESOLJE SE NAM RAZKRIVA.

Čas naših srečanj sega vse od časa hladne vojne v 70-letih, v 1. knjigi, preko dogajanj v več stoletij oddaljeni prihodnosti, v 2. knjigi, pa nazaj, do sedanjega časa, ko se srečujemo s tehnološko daleč naprednejšimi civilizacijami, v 3. knjigi. Še najmočnejša razlika med posameznimi knjigami se kaže v različnih okoljih, v katerih potekajo spopadi, bitke med vesoljci s prisotnostjo Zemljanov in tudi ločeni boji Zemljanov z njimi. Skupno dogajanjem v vseh knjigah pa je to, da se, ne glede na različnost časa in prostora, v posameznih knjigah Zemljani nikoli nismo mogli izogniti ne udeležbi v medsebojnih vojnah vesoljcev ne neposrednemu boju z njimi.

Toda ne glede na vse bitke, smo Zemljani med vesoljci vedno dobili tudi zelo pomembne prijatelje, pomembne in močne zaveznike, kar je lepo opisano zlasti v 2. in 3. knjigi.

V 1. knjigi z naslovom:
PRIKAZI SO NAZNANILI
SRDIT SPOPAD

Kaj nam razkriva srečanje z vesoljci v prvi knjigi? Bolj na trdo je šlo. Marsikaj bi lahko bilo brez žrtev, pa ni bilo tako. Prisotni so cilji, ki jih želimo doseči in tudi znanje za doseganje svojih ciljev imamo, praviloma bolj delno zanje skupaj z omejenimi možnostmi, ki so nam na voljo.

Odločanje poteka na osnovi zaupanja, oziroma še pogosteje na osnovi nezaupanja. V knjigi PRIKAZI SO NAZNANILI SRDIT SPOPAD je nezaupanje osnova vsega. Vsak se raje zanaša na svojo moč, na svojo premoč kot na dogovor, ki bi lahko prihranil veliko življenj in bi lahko prihranil veliko gorja. V 70-tih letih prejšnjega stoletja, v času hladne vojne s stalno pretnjo jedrskih spopadov med velesilama, so to izkoristili tudi vesoljci. Še sami so se odločili za reševanje svojih težav z uporabo sile, za uporabo robotov, za sprožanje lokalnih bitk z grožnjo jedrske vojne, navržene z intrigami med velesilama ZDA in tedanjo SZ v 1970-tih letih. Toda tudi njim ni šlo vse po načrtih. Sledili so spopadi, bitke na vseh ravneh, Zemljani so se borili srčno, hrabro. Tudi dosegli so veliko. Toda spoznati so morali kruto resnico, da ni enako, če se nekdo bori s srcem, nasprotna stran pa s hladno preračunljivo logiko, brez čustev in brez zadržkov. Nevarna je

hladna logika. Premetenost je v njej. Posameznika spremeni v svoje orodje, še preden se ta tega zave, tako da v svojem boju deluje v korist nasprotne sile, namesto da bi jo uničeval in da se tega sploh ne zaveda vse do konca. Hudo je bilo spoznanje srčnih Zemljanov, da je njihov boj nasprotna stran izkoristila za svoje namene, da ga je preusmerila v doseganje svojih ciljev, da so bili Zemljani v svojem boju dejansko samo orodje za doseganje njihovih ciljev. Grobo in okrutno manipuliranje s posameznikom s strani močnejših je prisotno.

Ponos Zemljanov sloni na njihovi srčni borbi, na njihovi naravi, ki kljub vsem izgubam ostaja neuklonljiva. Cena je bila pa huda.

V 2. knjigi z naslovom:
UKAZ POVELJSTVA:
NAJDITE IZGINULE ESKADRE
(Prekletstvo dvoglavega klovna)

Nove tehnologije odpirajo nove možnosti in nič se ne ve, komu vse so na voljo, ker je iznajdljivost dana tako razumnemu početju kot zlonamernemu, ali bolje povedano, zlobi, tudi za razvoj zla se hitro odpirajo možnosti. Nihče ni varen pred zlom. Tudi napredna civilizacija Časovnikov je doživela presenečenje. Njihovi posamezniki so se začeli zelo hitro spreminjati. Zlo se je razraslo tako prikrito, da ga večina sploh ni opazila, pa čeprav je zajel že skoraj celotno civilizacijo.

Opisano dogajanje se je začelo, ko so v človeštvu neznani civilizaciji odkrili napravo za podvajanje

živih bitij in s tem tudi njih samih. Odprla se jim je možnost podoživljanja življenj dvojnikov, vsega njihovega hrepenenja in strahu. Ta »igra« je bila zabavna, toda v sebi je skrivala zahrbtno past. Povzročala je hitro spreminjanje značajev. V okrutnem svetu, v katerega so pahnili svoje dvojnike, je bil strah stalen spremljevalec posameznika, kar je Časovnik Kanja izkoristil za uveljavljanje svojih vrednot, ki so spodbujale rast zla.

Toda če je bilo to zlo sprva prebivalcem njihovih planetov prikrito, je do drugih civilizacij že pokazalo svojo okrutno naravo. Udarilo je po prebivalcih bolj oddaljenih planetov, kot je bila Zemlja. Da, prav Zemljani so se med prvimi soočili s tem, nikoli dotlej, videnem pojavom.

Vendar Zemljani niso mogli ustaviti tega zla, ki se je ob svojem vse močnejšem razraščanju, že začelo obračati proti Zemlji, proti Zemljanom, kar je hrabra posadka iz pionirskih eskader Zemljanov morala preprečiti. Sledil je neizbežen boj, spopad s temi nosilci zla. Pri tem pa niso ostali osamljeni. Pomoč močnega zaveznika so dobili, predstavnika Časovnikov, ki je spoznal nevarno spreminjanje vrednot pri sonarodnjakih.

V 3. knjigi z naslovom:
PRIŠLI SO POME

Avtor podaja pripoved v prvi osebi. Želja avtorja je, da se bralec poistoveti z osrednjo osebo, da je on, BRALEC, tisti »PO KATEREGA SO PRIŠLI.«

Vsaj glede na možnost posmrtnega življenja, kot se razkriva v 13. poglavju te zgodbe, je poistovetenje bralca z osrednjim junakom zaželena, saj bi se v takem dogajanju, kot je opisano v 13. poglavju, prav lahko znašel tudi sam. Ni rečeno, da se tudi ne bo.

Torej, PRIŠLI SO POME. Da, prišli so nenadoma, hitro. In odšel sem z njimi. Moral sem. Dve največji civilizaciji v našem delu vesolja sta se spopadli. Za njun spor je šlo. V spopadu, v katerem sta uporabili vse svoje sile, pa se je pokazala njuna usodna povezanost z drugimi civilizacijami, tudi z Zemeljsko. Prišlo je do nepričakovanih dogajanj, nepredstavljivih bitk in sprememb v ravnovesju moči. Zemljanom, in tudi meni, je ostalo na voljo samo eno: pravilno odločanje in ustrezno ukrepanje. Toda to je bila zahteva, ki ji sam nisem mogel zadostiti. Nisem znal. Ostalo pa mi je še nekaj: da se odločam sproti – in potem bo, kar bo.

Moja pripoved se začenja po napadu Ostrinov na energetska polja Čutinov. Vmes sva bila midva – Honaja in jaz.

Še avtorjeva napoved:

»Ob koncu trilogije še beseda o odprti poti, o velikem izzivu: Nadaljevati tam, kjer se konča 13. poglavje, podati se na pot posmrtnega življenja, in nato naprej po tej nevarni poti. Kaj vse nam lahko tako popotovanje razkrije? Po vrnitvi vam vse povem.«

Knjiga I

Boris Čerin Levy

PRIKAZI
SO NAZNANILI
SRDIT
SPOPAD

Ljubljana, 2018

Copyright © Boris Čerin

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-312.9(0.034.2)

ČERIN, Boris
Prikazi so naznanili srdit spopad [Elektronski vir] / Boris Čerin Levy. - E-verzija, 2. posodobljena izd. - El. knjiga. - Ljubljana : Quark, 2018. - (Vesolje se nam razkriva : trilogija (ZF/SF) ; knj.1)

Način dostopa (URL):
http://www.quark-magazine.com/library/

ISBN 978-961-91100-8-9 (pdf)

296085504

Boris Čerin Levy

Prikazi so naznanili srdit spopad

Prva izdaja je izšla leta 1980 z naslovom: Čas blaznost in blodnje

E-verzija, 2. posodobljena izdaja, 2018

Lektoriranje: mag G. Rodinger

Naslovnica: Matjaž Učakar

Izdajatelj in založnik:

Quark, d.o.o.

Ul. Lizike Jančarjeve 14

1000 LJUBLJANA

SLOVENIJA

e-mail: quark@guest.arnes.si

PRIKAZI SO NAZNANILI
SRDIT SPOPAD

Blisk svetlobe je s svojo silovitostjo prekinil pogovor. Vse je zastalo in onemelo ob preletu razžarene krogle nad Grilom, ki mu je sledil pok, da so se lomila stekla okoliških zgradb in so se roke dvigovale v zaščitno prekrivanje glav.

Le zadnji pramen razžarene krogle je bilo moč zaznati ob njenem izginjanju za gozdom mestnega parka Tivoli.

Leteči drobci stekel, neslišni, so v hipno podaljšanem čudenju zaplavali pred Branetovimi očmi.

»Padlo je v Tivoli,« je vzkliknil. Toda, saj se je komaj slišal. Kot v nemem filmu je bilo.

Boštjan ob njem je stresal z glavo, odkimaval, se nekajkrat z dlanjo udaril po ušesih, stresel z glavo ter se umiril. Še oglušel je skoraj, ga je obšel občutek.

Hipni strah je vse naokrog izginjal iz obrazov in prehajal v radovedno spogledovanje.

Presenečenje se je nadaljevalo z radovednim oziranjem po odzivih ostalih, bližnjih in tudi malo bolj oddaljenih, z že kar radoživim izrazom Branetovega obraza. »Kaj?« je bolj vzkliknil kot vprašal.

Toda Brane je lahko le odkimaval: »Ne vem. Greva še midva tja?« Radovednost je prevagala, skupaj z radoživim spogledovanjem.

Vse več ljudi se je usmerjalo proti bližnjemu trgu z odprtim prostorom in boljšim razgledom. Tja sta stekla. Potem pa, tako kot večina, obstala ob pogledu na polkrožni rožnati sij, dvignjen nad drevesi v Tivoliju.

»Torej je le bil meteor,« je med pogledovanjem k Branetu ugibal Boštjan. »Nič drugega ne more biti.«

Brane je zastal v presojanju izgleda tistega delčka žareče površine, nečesa, čemur ni videl celote. In seveda, tam je bila prisotna še črta leta, s podaljšanim časom žarenja, ki mu je vzbujala zanimanje. Nekam postrani in nizko je letel ta meteor. Vsekakor je imel v svoji prestavi bolj navpično padanje meteorjev.

»Huh, pa kako velik je bil. Čeprav,« Boštjan je v iskanju najustreznejše ugotovitve zastal med pomišljanjem, »lahko spremljajoči plini zelo otežijo presojo o velikosti meteorja.« Pravzaprav je imel premalo znanja za presojo o dejanski velikosti tega meteorja. Vsaj po njegovem mnenju.

Brane je s pogledom ocenjujoče preletel okoliške zgradbe. Hm. Niso bile poškodovane. Najbrž so bili tu tudi plini prisotni precejšni meri, sicer bi se že polovica hiš v Ljubljani podrla. Vsaj po prvem vtisu o velikosti je že bilo tako videti.

Vse je postajalo bolj živahno, z vzkliki in glasnim ugotavljanjem, ki se je kar množilo, sproženo od radovednosti. Navdušenje nad enkratnim dogodkom pa se je še stopnjevalo.

Boštjan je med oziranjem naokrog, s pogledom preletel vse večji dren radovednežev. »Greva?« Več je hotel videti, tako kot ostali, tak dogodek, huh, kar tako iznenada, seveda, saj meteorji padejo nepričakovano, jasno.

Svetlikanje nad Tivolijem je povsem pojenjalo. Vse se je umirjalo, ali je vsaj delovalo tako delovalo. »A tja?« Brane se je zazrl proti Tivoliju.

»Glej, saj že tečejo.« Boštjan je pokazal na skupino fantov v teku proti Tivoliju. »Kako globok krater je moral narediti ta meteor, kaj?« Že po bežni presoji je bilo moč sklepati na kar veliko jamo.

»Aja, krater? Hm,« Brane je z nekakšnim zadržkom sprejemal Boštjanovo navdušenje. Pravzaprav je imel drugačne predstave o padanju meteorjev. Seveda prav lahko, da napačne. To že. Saj ni bil strokovnjak za meteorje. Toda vsi naokrog so kazali le navdušenje nad enkratnim dogodkom. »Meteor je moral biti, jasno,« je zamrmral v lastno prepričevanje, »hm.«

Boštjan je zastal ob njegovem zadržanem odzivanju. Več navdušenja je pričakoval. Da si je vedno želel videti krater večjega meteorja, je navrgel v spodbudo in v pričakovanju enakega odzivanja. Toda Branetova zadržanost ni bila posledica nezanimanja, čeprav je tako delovala. Vsaj po Boštjanovem razumevanju.

Brane mu je prikimaval. Seveda so kraterji meteorjev bili zanimivi za ogled. To vsekakor. Toda za navdušenje ni bil razpoložen. Ogledati pa si bo seveda že šel. Tako kot verjetno večina. Ozrl se je naokrog. Ida in Sonja ne moreta biti daleč, gotovo nista ostali še naprej za mizo. Sploh pa bi lahko počakala nanju, ne pa da sta kar stekla. Čeprav, Brane je za hip zastal v razmišljanju, bi lahko bilo tudi kaj nevarnega? Ampak zdaj sta najbrž že nekje v bližini. S pogledom je preletel obraze v vse gostejši množici. Toda tistih v ozadju ni mogel videti. Pa vendar. Le delček njenega obraza ali postave bi zadostoval. Iskal je Idin obraz. Hitro bi jo odkril. Boštjan je med tem nadaljeval svoje razmišljanje o kraterju, o globini jame, o različnih možnostih njegove globine, kar pa nikakor ni bilo možno presoditi. Potrebno bo paziti, ker je ob večji

globini kraterja njegov rob verjetno krušljiv. »Ne bi se bilo dobro skotaliti na to razžarjeno gmoto, prav gotovo ne.«

»Da, seveda,« mu je Brane, z zastalim pogledom na mahajoči roki, mrmraje pritrdil. Ida je bila, skupaj s Sonjo sta prihajali. Še sam je dvignil roko v razpoznavni znak.

Ida ni skrivala navdušenja. »Velik meteor, kajne,« je razposajeno vzkliknila še med prihajanjem. »Huh, kaj takega. Še dobro, da ni padel na nas.«

Brane jo je med smehljajem objel okrog ramen. »Ne bi bilo dobro, ne. Hja«. Prižel jo je še močneje.

Navdušenje in radovednost sta v hitri izmenjujoči si navezi prehajali iz obraza na obraz.

Boštjan je namignil v smeri padlega meteorja »Gremo!« Vzdušje je že dajalo prednost zabavnemu raziskovanju, pustolovskemu, sicer ne takemu, kot v filmih, toda pridih nečesa neznanega je le poživljal.

Na robu Tivolija so zastali ob pogledu na ožgane vrhove dreves in nato še na skupino fantov v njihovem mimobežnem teku. Tudi nekaj posameznikov ji je sledilo, za njimi pa spet večja skupina. Proti kraterju so šli.

Navdušenju je sledila radovednost s še več živahnega odzivanja nad enkratnim dogodkom.

»Gremo!« je po izmenjavi pogledov in po nekaj pripombah še z večjo odločnostjo ponovil Boštjan. Pomisleki na morebitno nevarnost so se v živahnem vzdušju s klici, živimi razlagami tistih, ki so vsaj bežno videli padec meteorja, kar razblinili. Sicer naj bi bil ta meteor nekam nenavaden, vsaj po vseh vtisih, ki jih je sprožil in po nekaterih komentarjih. Res, da je slepeča svetloba onemogočala pogled nanj, toda nekaj večjih ravnih površin je vseeno bilo moč razbrati na njem. Vsaj po nekaterih glasnih razlagah sodeč. »Toda

vse je bilo preveč hipno. Le blesk razžarjene krogle sem zaznal med njegovim padanjem,« je pojasnjeval nekaj metrov stran eden od gledalcev, ki je pred tem omenjal večje ravne površine na meteorju.

»Prav, gremo,« je povzel pobudo Brane. Po vsem sodeč ta krater ni mogel biti daleč. In res. Le nekaj minut hoda so potrebovali do prvih ožganih dreves. Šli so naprej. Nekaj vej je še vedno gorelo. Prišli so do podrtega drevesa z ožganimi vejami. Vse je bilo osmojeno, drevesa vse do debla, celo trava naokrog je bila na nekaterih delih potemnjena. Požgano grmičevje se je kazalo naokrog.

Šli so naprej. Z vse bolj negotovim oziranjem so stopali proti kraterju, očitno večjim od njihovega prvotnega predvidevanja. Da, precej večji je moral biti. Pa tudi blizu je že moral biti ta krater. Kazal se jim je prior z razklanimi debli dreves. Ožganimi vse do korenin. Eno, komaj deset metrov stran, je bilo povsem razcefrano, ob njem pa še eno, prevrnjeno s štrlečimi požganimi koreninami. Do polovice pogreznjeno v dimni oblak je bilo. Krater je prav lahko bil že tam, skrit v tistem dimnem oblaku.

»Poglej,« je vzkliknila Ida s privzdignjeno roko proti kadeči se gmoti. »Si videl, kako čudno se je zalesketalo?«

Dim je zakrival pogled. Ničesar ni bilo videti. »Greva midva naprej?« Brane je zresnjeno pogledal Boštjana. Za hitre odskoke, tudi beg, če je treba, sta vsekakor bila bolj primerna od deklet. Stopil je do drevesa do polovice pogreznjenega v dim, se ob deblu pomaknil do njegovih štrlečih korenin in stopil naprej v dim, tako da ga ostali niso mogli niti več videti. Le slišali so njegove vzklike ob robu kraterja. Da je omejen pogled vanj in da vse kaže, da je precej velik, je sporočal. »Hudičevo velik!« so zaslišali izza dimne zavese. »Ni mu konca, ne v globino ne po obsegu. Kar umaknite se nazaj.«

»Pazi, da ti ne padeš noter,« mu je v odgovor med pomikanjem proti njemu na rob dimne zavese zaklicala Ida. Tudi on je bil v nevarnosti. Ne sme biti hraber. To je morala preveriti. Ne sme ga pustiti brez vidnega nadzora. Še nekaj korakov jo je ločilo do štrlečih korenin, ko ji je nenadoma zdrsnilo, vendar se je v hipu pobrala. Toda takoj za tem je bila spet na tleh. Kar zakotalila se je po travi, preden se je ponovno ujela in se s strahom ozrla naokrog. To ni bil zgolj zdrs. Vsa zemlja naokrog nje se je pogrezala. Skupaj z njo. Prestrašen krik se ji je izvil iz grla. »Brane!« Toda on je bil še v večji nevarnosti. V krater so polzeli. Padel bo vanj. Naj mu pomaga. Toda kako? Bližnje smreke so se že nagibale v njuno smer. Nanjo bodo padle. Tudi na Braneta. Še enkrat je kriknila. »Smreka padaaaa! Braaaane!«

»Bežiii!« je še med skokom iz dimne zavese zavpil Brane. Ni ga presenetilo. Možnost ugrezanja je sproti preverjal in tudi hitrega športnega štarta je bil vajen. Vedno je bil med bolj okretnimi. Zaznal je tudi nagibanje smreke v njuno smer. Vsak čas se bo zrušila. »Bežiii! Bežiii! Idaaa!«

Po nekaj metrih je bil že v polnem šprintu. Toda Ida ga ni dohajala. Pobrala se je že. Naredila še nekaj korakov, stekla. Smreka bi jo lahko ujela. Gledala je vanjo, v smer padanja, njeno hitrost. Lahko se bo izmaknila. Hja, huh. Po nekaj metrih je bila izven njenega dosega. Toda krater je bil tik ob njej. Še zadnji trenutek je odskočila in se pognala za Branetom, ki ji je že mahal, naj pohiti. Tedaj pa se je ves del okrog njiju pogreznil. Kar spodneslo ju je. Še Branetu se je zamajalo ravnotežje. Idi je noga klecnila. Toda ujela se je z močnim priklonom, se takoj zravnala v štartnem naporu, ko se je rob kraterja vdal, odtrgal in skupaj z njo izginil v dimni zavesi.

Branetu so misli zletele nazaj proti štrlečim koreninam

in skalam, po katerih se lahko spusti navzdol. Na robu kraterja jih je videl. Tja mora. Tako globok, da bi se Ida ubila pa že ne more biti. V tem je smreka treščila predenj. Prebil se je skozi njeno vejevje, skočil na deblo, iz njega proti štrlečim, njemu že znanim koreninam podrtega hrasta. Na robu kraterja je bil. Naj se spusti kar po skalah? Da, pot se mu je kazala. Nič več ni pomišljal. Po prstenem robu kraterja vse do prve skale in nato navzdol v dimno zaveso, potem pa navzdol, skoznjo, čeprav je pot pod sabo bolj tipal kot videl, vse dokler ni zastal na večji skali. Tudi stene kraterja so bile manj prepadne. Spust po njih je bil možen. Lahko gre naprej. »Idaaa!«

Neee! Zgorel booooš!« je kot v snu prihajal do njega Boštjanov klic.

»Braaaaneee ...!«

»Braneeee!«

Sonjin klic je sledil Boštjanovem. Toda tudi njega je zaznal le v bežnem trenutku.

Pod Branetovo težo se je narahlo vdal kamen. Začutil je zdrs. Samodejno se je zagrebel s prsti v stene kraterja, vendar je bila vlažna prst preveč drobljiva za oprijem, preveč, da bi lahko preprečil polzenje. Še bolj krčevito je s prsti zagrebel v vlažno zemljo, ki se mu je med oprijemanjem spreminjala v spolzko blatno zmes zemlje in proda. Svarilni preblisk, da bo zgorel, če je na dnu krater, mu je podeseteril moči. Še dober meter je zdrsnil, se za trenutek ujel, zdrsnil še malo naprej ter obstal. Noga mu je zadela ob kamen, ki se ni vdal pod njegovo težo. Skala je morala biti. Če se le ne bo odlomila. Previdno je stopil nanjo. Brezupno se je bilo spuščati naprej. Toda Ida ...

»Idaaaa!«

Nič. Molk. Le prasketanje ognja je lahko zaznal. Dim, vse naokrog se je kadilo, ničesar malo bolj oddaljenega

ni mogel videti, pa če je še tako naprezal oči.

Kaj če leži v nezavesti. V tem dimu. Zaduši se lahko. Mora jo najti, rešiti. Toda če je padla na dno? Tam bi zgorela. Ne, ne. To ne sme biti res. Mora jo rešiti. Mora.

»Idaaa!«

Tipaje se je spustil naprej, počasi, ja, vseeno je šlo. Čim nižje se mora spustiti. Prav lahko, da si je zlomila nogo, morda roko in ne more splezat iz tega kraterja, ker so stene preveč navpične in spolzke od blata. Nekaj vej je prasketalo tako blizu ob jem, da se jim je moral izogniti. Še njega bi ožgale. Da niso padle na Ido. Goreče veje. Kaj, a bi lahko padle nanjo? Ne, ne gotovo bi padle naprej, mimo nje. Končno je postalo vse bolj položno. Tako na hitro. Ampak to je bilo še bolj čudno. Njegove roke in noge so že našle dovolj opore.

»Idaaa!«

Samo ognjeni zublji. Brez glasu. Le prasketanje gorečih vej je lahko slišal. Nič drugega. Lahko bi mu vrnila klic! Zakaj se ne oglaša? Prasketanje ne more preglasiti njegovega klica. Toda, tudi njenega ne bi.

Verjetno je v nezavesti. S pogledom je iskal manj goste dele dima, toda zaman. Komaj kak meter stran je lahko dosegel s pogledom. Kako naj jo najde?

»Idaaaa«

Spet je zgolj prasketanje gorečih vej bil edini odgovor. Toda tla so postajala že tako položna, da se je lahko vzravnal. Še pazljiveje je pogledal naokrog. Prav čudno se mu je vse skupaj zdelo, kako to, da se je dim redčil, celo izginjal je na nekaterih delih. Pohitel je. Na tem delu bi se telo že samo po sebi ustavilo. Seveda, ja. Moralo bi biti tako. Ida mora biti tu nekje, tukaj spodaj. Drevesa so sicer tudi tu gorela, a zdaj se je lahko nemoteno gibal in videl dlje. Morda bo dovolj, ker tu nekje mora biti. Gotovo je v bližini. Prisluhnil

je. To prasketanje je bilo vse naokrog, potem pa kakor, da bi se skozenj prikradel komaj slišen glas. Vsaj Brane je zastal. Slišal je nek glas?

Stokanje je bilo. Tiho, komaj slišno. Toda to je bilo stokanje. Pognal se je preko debelejše goreče veje in obstal.

»Idaaa!«

Da. Iz njenih ust je prihajal boleč stok. Tam je bila. Živa. »Živa je!« pognal se je k njej. Prst naokrog je bila poškropljena s krvjo. Ob skalo je morala udarit. Do nezavesti, udarec jo je moral onesvestiti, je razmišljal. Toda pred njim se je že zbujala. Pri zavesti je bila. Ali vsaj prihajala je k zavesti. To je bilo očitno. To je razbral iz njenega pogleda. Prepoznala ga je. Da, pri zavesti je že bila. Trpka bolečina, pomešana z radostjo ob pogledu nanj, se je kazala v njenih očeh. Nasmehnila se mu je, sicer komaj zaznavno, pa vendar. Bila je živa …

»... da te bom kar pustil tu samo? Pa menda ja ne?«

Prijel jo je za roke, ji narahlo stisnil v zapestje ter ji vzpodbudno pokimal. »Saj bo dobro ... vse bo še dobro ... Si se hudo udarila?«

Nemočno ga je pogledala. Toda v njenih očeh se je kazalo življenje. Da, življenje. Kako veliko mu je pomenila. Sicer je to tudi prej vedel. Toda zdaj, ko je že kazalo, da jo bo ..., ne, ne. Ustavil je misel. »Nogo imaš zlomljeno, kajne?« To je seveda takoj ugotovil. Prelom je bil hud in tudi zelo viden. Krvavela je. Udarec ostrega roba skale je moral biti, ker se je iz prebite kože kazala kost tik pod kolenom in še močne odrgnine, iz katerih je kapljala kri, so bile na stegnih. Grda poškodba se je kazala. »Boli?«

Ida se je boleče nakremžila. »Hudo je!«

Njen stok mu je šel boleče skozi ušesa. »Ne boj se. Tu sem. Ob tebi sem. Vse bo še dobro. Samo, da te

odnesem na varno. Pokazal je proti njenemu telesu, češ da nima morda še druge poškodbe.

Ida je odkimala. Njene oči, z vedno igrivim leskom, so bile zdaj solzne od bolečine. Še kaplje znoja so ji s čela lezle vanje. Da, seveda. Obrisat jih je moral. Božaje, kot da bi ji hotel lajšat bolečino, je šel s prsti po njenih licih in nato z dlanjo preko oznojenega čela.

Čim prej jo mora spravit v bolnico. Zlom je, ja. Operacija bo potrebna. Ne bo šlo drugače.

»Še nogo ti moram učvrstit, z nekaj vejami. Srajco bom strgal v pasove. Namesto vrvi jih rabim.«

Bledica na njenem obrazu jo je delala še bolj nežno in lepo. Kako rad jo je imel.

Stekel je navzdol proti podrtemu drevesu s krošnjo polno vej, nekaj med njimi je že moralo biti dobrih za oporo zlomljene noge. Hitro je našel eno. Skočil je na debelejšo vejo ob tleh in stegnil roko proti izbrani veji, ko ga je presenetil krik. Pogled mu je zastal na neverjetnem prizoru. Kar otrpnil je. Ženska je kot blazna bežala čez goreče štore in kadeče se skale. V obupu je tekla. In kričala je. Kričala na pomoč. »Kaj? Kaaaj!« je še sam kriknil. Tako nenadno je bilo vse to dogajanje. »Kaj se ji je zmešalo? Zakaj? Kar tako pa menda ja ne? Nekdo njenih je padel v krater. To bo. Hja. Tedaj je za njo priteklo neko nenavadno dvonožno bitje, jo dohitelo in pobilo na tla. S kijem.

Brane se skrčil do neopaznosti za listnatim vejevjem. »Hu. Kaj? To,« je ob prikritem opazovanju neslišno premikal ustnice. Želvi podobno bitje, ki se je na dolgih zadnjih nogah premikalo kot človek, je bilo to.

S kijem v roki, s tistim kijem, s katerim je pravkar pobilo svojo žrtev, se je zdaj obračalo naokrog v očitnem iskanju nečesa, , še koga? On ji je bil najbližje. Vse se je dogajalo v nekakšnem snu. Resničnem snu, okrutnem, do dvoma v vse pravkar videno. Zadržal

je dih. Dvonožna želva se je še kar naprej ozirala. Še sam se je pogledal naokrog. Pa ni bilo videti ničesar. Samo on je bil v njeni bližini. V njenem dosegu. Toda ni ga opazila. Ne še, čeprav je gledala tudi v njegovo smer. Zaradi gorečih vej in dima je bil skrit. Še bolj se je pritajil. Tisto želvasto bitje pa se je obrnilo nekoliko stran, kot da je nekaj pritegnilo pozornost in ko je še sam pogledal tja, se mu je prikazal neverjeten prizor. Videl je lahko le, kako iz dimne pregraje prihajajo ta želvasta bitja s svojimi žrtvami. Ožgana telesa z razbitimi glavami so jim visela preko ramen. Ena za drugo so prihajala v enakomernem hodu delavcev med običajnim opravljanjem svojega dela, brez hitenja, kot med prenašanjem gradbenega materiala ali vreč s poljskimi pridelki.

Kakor da je v njihovih dolgih tankih nogah skrita nadnaravna moč, so se z monotono umerjenimi koraki pomikali proti dnu kraterja. Z žrtvami na ramenih, s človeškimi trupli, ki so jim mahedrali udi ob teh želvastih trupih. Brez napora so nosili ta svoj plen. Da, plen.

»Idaaa!« Če opazijo Ido ... Ne! ... Kaj le delajo? Pomikajo se proti kraterju. Da, proti kraterju. In zažigajo vse za seboj. Zakaj to? Nekatere žrtve na njihovih ramenih so še kazale znake življenja. Saj so bile še žive. In to požiganje? Da bi zabrisali vse sledi. Da bo vse enako posledicam meteorskega padca.

Pogledal je skozi vse bolj razredčen dim proti dnu kraterja. Orjaška ovalna stvar, z gladko površino v vijoličasti barvi, se je vse bolj razločno kazala tam. Vanjo so izginjale želve s svojimi žrtvami na ramenih.

Površina pa je bila očitno poškodovana. En del trupa je celo manjkal. Nekaj jo je prebilo. Razbilo jo je? Meteor? Ampak, zakaj pobijajo? Zakaj s kiji? In zdaj požigajo vse za seboj. Zakaj? To bo, ja, najverjetneje,

da bo vse enako padcu meteorja, ali kaj ali zato?

Prihuljeno se je spustil z veje, se umaknil v dimni oblak in stekel. Nazaj do Ide je moral. Da, čim prej jo mora spraviti od tod. Stran, čimprej stran.

»Si našel?« Ida je bila povsem pri zavest.

»Pst … tiho … ti bom potem razložil.«

»Si utrujen? Tako bled si.« Nežno ga je pobožala po licih.

»Ne smejo naju dobiti,« je zamrmral. Odnesti jo mora. Čimprej morata stran, na varno. Samo stran morata, po tihem, čim bolj tiho, stran.

»Kaj praviš?«

»Pssst … tiho … čudne stvari se dogajajo … Ne smeš klicati … ne smeš … razumeš? Ne smeš!« Javki bi ju lahko izdali. Pa saj je razumela. Brez razlage pravkar videnega dogajanja, brez govorjenja o želvastem bitju, ki je s kijem pobil tisto žensko, je razumela

Bledica in njegov tresoči glas sta ji povedali več kot same besede. Razumela je, njene oči so mu to govorile. Čutil je to. Ne smejo ju dobiti. Ne smejo … ne smejo.

Vzel jo je v naročje in se ozrl naokrog. Samo dim se je kadil naokrog. Da, dovolj gost je bil, da sta bila zakrita v njem. Pred pogledi tistih želv, tako da se lahko varno umakneta. Stopil je nazaj v smer, iz katere je prišel. Tam bo lahko preplezal te stene kraterja.

Še malo, še nekaj metrov je moralo biti do tistih skal, ki so mu dale oporo ob sestopanju. Samo še nekaj metrov, da nekaj metrov, ko je zaslišal kotaljenje kamenja. Pogledal je v smeri šuma. V dim, nazaj v dim se mora skrit. Hitro. In tiho. Čim bolj tiho. Da tam počaka. Skrit. Z Ido. Obris želve je za hip zaznal. Da. Mogoče mu v dimu ne bo mogla slediti. Tiho, kar se da tiho, je nadaljeval z umikom. Deset, še deset korakov in to je uspelo. Ida se je oklepala njegovega vratu. Zadržala sta dih v prisluškovanju. Nič, nič

razen prasketanja ognja, nobenih stopinj ni bilo slišati. Nobenega obrisa želv ni bilo videti.

Brane je počepnil ob skali in položil Ido na tla. Od tu naprej se je začela strmina, po kateri je maloprej zdrsnil in po kateri si lahko prišel le s plezanjem. Toda ni bila visoka. To bo zmogel. Tudi Idi bo lahko pomagal.

Zaslišala sta neke korake, še neko prestopanje brez približevanja. Ni ju videl. Še bolj sta se pritajila.

Med nastajanjem vse bolj mučne tišine, v kateri so se bežni trenutki zavlekli v večnost, je samogibno prijel za večji kamen in trdo, v krčevitem stiskanju prstov zamahnil z njim. Udaril bo! Udaril ga bo!

Pogledal je Ido. Bolečina, strah in nežnost, toliko nežnosti je zavelo iz njenih oči, da ... Tisti kiji, tiste želve, tisti ... Ne smejo ju dobiti.

Ponovno sta zaslišala korake. Počasne, obotavljajoče, toda kaj, ustavili so se. Pridržala sta dih.

Kotaljenje kamenčkov je komaj slišno prekinilo prasketanje ognja. Vendar je takoj za tem vse ponovno utihnilo. Še malo sta počakala. Gotovo prisluškuje. Če ne bi imela Ida poškodovane noge ...! Ne, morata se prebiti. Morata. Previdno jo je povlekel navzgor proti skali, preko katere je sestopil, ki mu je dajala oporo. Navzgor jo mora potisniti, tja do naslednje skale, take, tiste, spomnil se je, za oporo, za njen oprijem. Potem bo sam splezal naprej in jo za roko povlekel gor, na skalo. Seveda bo šlo. Žarek upanja je postajal vse svetlejši.

Začela sta vzpon. Počasi, centimeter po centimeter. S stisnjenimi zobmi se je ob pomoči Branetovega potiskanja vlekla na zgornjo skalo. Znojne kapljice, od napora in bolečine, so ji zdrsnile po obrazu. Vseeno j šlo. Vsaj kazalo je tako. Še malo, da še malo morata vzdržati. Toda dim se je redčil, komaj zaznaven vetrič

ga je odnašal. Kakor da bi se vse naokoli dvigala meglena zavesa. Ves dim.

Vse bolj se je vse naokrog razkrivalo očem. Vse. Tudi njiju je razkrilo. In želva, ki ju še maloprej ni mogla odkriti, je zdaj strmela vanju. Pa še več jih je bilo. Le malo bolj stran so se prav tako obračale v njuno smer. Za trenutek sta okamenela od strahu. Toda samo za hip. Nato sta se z podeseterjeno močjo pognala navzgor. Pognal se je na zgornjo skalo, povlekel še Ido, se takoj za tem oprijel njene zdrave noge in jo potisnil navzgor. Zdaj je želva bila že tik ob njiju. Ni ji bilo mogoče uiti. Ida se je vlekla navzgor, tudi brez njegove pomoči. Spustil jo je z rok. Moral je. Njuna pogleda sta si izmenjala vse, vse sta povedala. Le prikaz tiste ženske, ki jo je želva stolkla s kijem, mu je še zletel skozi spoznanje. Strah in groza sta se v Idinih očeh pomešale z milino in nežnost v njih je izvila v njemu tako bolečino, tako trpko bolečino, da je zastokal od nemočnega gneva. Tistemu prekletemu morilskemu kiju se ni dalo več pobegniti.

»Plezaaaaj! Na vrhu je Boštjan. Plezaaaj!« je še enkrat zavpil z gnevom polnim bolečine in se pognal na grozljivo morilsko bitje, da sta se zakotalila po strmini. S kamnom, ki se mu je znašel v roki, je udarjal po luskinasti glavi in tolkel in tolkel z njim po luskinasti glavi, vse do izgube njenega ravnotežja, do padca na skalo, do trdega udarca kljunaste glave ob skalo, ki je želvasto bitje odbilo naprej navzdol, v skoraj dvometrski padec, z glavo v blatno prst. Vso glavo je imela pomazano z blatom ob ponovnem dvigu, po katerem je naredila korak v prazno in se ponovno zakotalila. Morala si je očisti blato iz oči. Pogled ji je bil zakrit.

Da, uspel je, čas je pridobil, dovolj bo za njun pobeg iz tega kraterja. Zajel je sapo, že kar zmagoslavno zamahnil z roko in pogledal je k Idi.

»Neee! Idaaa!« Tik za njo se je znašlo drugo morilsko želvasto bitje.

Ida se je prestrašeno ozirala v morilsko želvasto bitje in na hitro, bežno, nemočno, še k njemu. Dohitelo jo je. S tistim kijem v zamahu. Otrpnil je. Brane je otrpnil. To so bile grozne krute sanje, v katerih ni bilo milosti. Neizprosne ... Strahovit udarec kija je zdrobil njen tilnik, vrat, s tako silo, da je njeno mehko telo zaplavalo po zraku, padlo navzdol po strmi prsteni steni in se zakotalilo navzdol, vse do njegovih nog. Negibno je obstala. Njeno telo je bilo negibno. Mrtvo? Kaj je mrtva?

»Idaa!« Mrmranje mu je prihajalo iz ustnic, iz njegovih samodejno premikajočih se ustnic. Huda bledica je prekrivala njen obraz. Huda. Njen lepi obraz. Kri ji je kapljala iz ust.

Brane je privzdignil pogled. Videl je tisto lesketajočo vijoličasto površino s prebitim trupom, z razbitino v trupu. Dim se je tam že povsem razkadil.

Še enkrat se je zagledal v oči brez življenja. V tiste oči, ki so bile polne veselja in miline. In kri, kri, ki je polzela po licih. Da, kri. Pogled se mu je skalil.

Hropenje je prehajalo v boleče vzdihe, v krike, v vzdihe polne besa in gneva, vse do srditega stiska pesti ... Skozi zasolzeni pogled je videl tisto razbito površino, tisto rano v trupu. Tam je bila ranljiva. Tam je morala biti ranljiva. Tja ... skozi drobovje se mora prebiti.

Nič drugega ni bilo pomembno. Niti to ne, da so želvasta bitja odmetavala svoj tovor in tekla proti robu kraterja, da bi mu preprečila namero, da bi mu ustavila beg. Pa njegova namera sploh ni bil beg. Ne, ne beg, razbito površino na nasprotni stani je gledal. Poškodovano je bilo. Tudi tiste površine so bile poškodovane. Razbite so bile. Nekaj jih je prebilo. Ranjena je bila. Tudi tam se je kazala rana. Ja, ranljiva je bila! Tam je bila ranljiva. Tam je ranljiva!

Počasi je stopil korak na stran do odvrženega želvinega kija, ki ji je zdrsnil iz rok ob njenem udarcu ob skalo, ga pobral, se še enkrat ozrl naokrog, če je pot prosta in po odrivu, po strahovitem krčenju in naponu uma, mišic in besa, stekel. Brez oziranja, z vso močjo, ne meneč se za bičanje gorečih vej, preko katerih se je poganjal. Hiter je moral biti. Hiter. Hitrejši od želv, ki so se takoj, ko so spoznale njegovo drugačno namero, da sploh ne namerava preko roba kraterja, ampak, da gre v nasprotno smer, v napad, obrnile nazaj proti njemu, v smer njegovega teka. Toda on je bil že ob odprtini. Prepozno so dojele, prepozno. Nič več mu ni moglo preprečiti njegove namere. Samo še nekaj skokov in odriv, po katerem so se mu roke oprijele ostrih robov in ga povlekle navzgor, da so potem razbitine in prazne, temne odprtine bežale kot v snu mimo njega. Svetloba se je pokazala pred njim. Tja se je usmeril. In tudi približeval se ji je. Vse bolj. Razumeval je, to dogajanje je prihajalo kot nekaj, kar se mora zgoditi, kar se bo moralo zgoditi in potem je bila tam odprtina s svojo razsvetljeno notranjostjo. To je bilo srce, vedel je da so ledvice, da so to pluča, ki jih mora razbiti, raztrgati, da, raztrgati, uničiti in kij v njegovih rokah je že bil v zamahu. Nato še v enem. Vsa energija se mu je usmerila v udarce po utripajočih lučkah, ki se niso hotele razbiti, da se je kij kar naprej odbijal in odbijal in so zamahi stopnjevali svojo moč in postajali vse bolj siloviti in se je moč v njegovih mišicah podeseterila in čutil je, da ostajajo za njim skoki, dolgi kot v snu in roke so se krčile v oprijemu kija, telo se mu je spreminjalo v vzmet. Kij pa je vse bolj udarjal in se odbijal, vse dotlej, dokler se zvok ni izgubil in je ostalo samo še neslišno odbijanje kija. Vse naokrog in okrog se je začelo vrteti in vrteti okoli njega, vse do izginjanja v tihem, medlečem snu.

* * *

Brane si je obrisal znoj s čela, se onemoglo naslonil na steno in privzdignil pogled. Pred njim, nasproti njega, je sedel moški v beli halji. »Nikar se ne bojte,« mu je dejal s pomirjujočim glasom. Potem pa, po kratkem vendar prodornem opazovanju, pomirjujoče nadaljeval, »Vse bo v redu.«

»Aa, aha,« je izdavil in se nervozno ozrl naokrog. »Kaj se dogaja?« Vse naokrog njega je bilo nenavadno, čudno. Še prizori so se mu vrivali iz spomina.

»Spočijte si malo. Vse kaže, da vas je hudo prizadelo. In tudi hude sanje ste imeli, kajne?«

»Sanje? Ja, sanje, seveda, ja.« Kakšne sanje? In kaj so ti prostori, tukaj? Vse je spremenjeno. Kar naenkrat se je vse spremenilo. Kar naenkrat? Kako?

»Kaj vse to pomeni? Kaj se dogaja? Se mu je zmešalo? Torej, da je vse tako? Kako?«

Zresnjena oseba ga je opazovala s svojim prodornim pogledom. Zrla je vanj, skozi očala, že kar vzvišeno, toda prizanesljivo, brez zlonamernosti, vsaj kot je lahko presodil po prvih zaznavah.

»Kaj sem v norišnici?« Čeprav se s to ugotovitvijo nikakor ni sprijaznil, jo je navrgel.

Mož se mu je nasmehnil: »Nič se ne bojte. Vaš primer niti ni tako hud. Vas bomo že pozdravili.«

»Se mi je zmešalo? Potem vse to ni bilo res, ni bilo.« Če vse skupaj, kar mu je prihajalo v prikazih pred oči, ni bilo res, ampak je samo plod bolne domišljije, da je zgolj nekaj, česar ne zna več ločiti od resničnega življenja. Da on ne zna?

»No, recimo, da ste doživeli majhen živčni zlom.«

To je bilo pa že precej bolj opredeljeno. Tako rekoč, že kar naravnost povedano? »Hja, hm. Se mi je zmešalo. Hm.«

Dostojanstveni obraz se mu je ob rahlem naklonu glave prijateljsko nasmehnil v odgovor.

Brane je zadrgetal po vsem telesu. Kar vztrepetal je v upanju: »Je živa?«

»Prosim?«

»Je Ida živa?« To je bilo ključno vprašanje. Saj brez vedenja, kaj je z Ido, ni mogel razmišljati o svoji prisebnost. To pa prav gotovo, ne. Še vzrojil je za trenutek.

»Kdo?« Mož dostojanstvenega videza, nasproti njega, je očitno pričakoval nadaljevanje njunega pogovora.

»Ida, moje dekle, moja ...«

»In zakaj ne bi bila?«

»Živa, živa,« je zamrmral s trepetajočimi ustnicami. Le zmešalo se mu je. Zmešalo? Hm. Stokrat, tisočkrat bolje to, kot pa da bi bila res mrtva.

»Sestra vam je pripravila nekaj za pod zob.«

»Aja, aaa,« je zastal v rahlem presenečenju, »hja, ja, saj sem res lačen.«

Nekaj peciva je bilo tam. Šele zdaj je opazil, hja, pa je bila mizica tik ob njem. Kako, da je ni videl. Počasi je segel po skodelici čaja. In to pecivo, ja seveda. »Res je dobro in okusno.«

Dostojanstveni obraz mu je prijateljsko pokimal: »Kar privoščite si, saj vas je kar precej zdelalo.«

»Da, res me je.« Pogled mu je zdrsnil po telesu. Ves blaten je bil. In ožgani kosi blaga so viseli ... tudi okrvavljeni so bili. Blatni?

Grižljaj v ustih se mu je zataknil: »Kri!«

»No, kar pomirite se. Vse bo še v redu.«

»Ampak kri, kri, Idina kri« To se je vendar ujemalo s

prikazi, ki so se mu kar naprej rinili med misli.

»Pomirite se. To je vaša kri.«

»Moja?« Pogled mu je zastal na blatnih, ožganih hlačah. Nato pa hipoma na okrvavljeni roki. Spet ga je presunilo. Pravzaprav, zmedlo. Vprašujoče se je ozrl v moža v belem z prodornim pogledom. »In kaj se je zgodilo?« ga je vprašal v nemočnem dojemanju nastalega položaja.

»Nič izjemnega, le avtomobilska nesrečo ste imeli.«

»Nesrečo, avtomobilsko, kako?«

»Da.«

Ničesar se ni mogel spomniti, niti tega, da se je vozil z avtom. Samo tista čudna bitja, tisti kiji in Ida, samo to.

»Daj, povej mi kaj o teh bitjih?« Dostojanstveni obraz je deloval spet bolj umirjeno. Brez prodornih pogledov ga je motril. Toda vseeno je bilo to preveč, preveč je presegalo sposobnost njegovega razumevanja.

»In potem pravite, ste videli moža kako bruha svoja jetra, ledvice, svoja pluča?« je mirno nadaljeval dostojanstveni obraz.

Skrušeno je prikimal. Potem pa za trenutek uporno dvignil glavo, nato pa zastal v razmišljanju. Ob prebujanju so se mu res kazali neki prizori nekega bruhanja. Vse je bilo bolj na hitro. »Da, ampak to je bilo zdaj, mislim, malo prej, to je zdaj, tista želvasta bitja so bila prej, prej, mnogo prej in čisto drugje.«

»Kdaj prej? Kako to ločite?«

»Kako ločim?«

»Kako veste, da se je tisto zgodilo prej, mnogo prej?«

»Kako vem?«

»Da, kako veste?«

»Kako ve?« Zmajal je z glavo. Glas moža nasproti njemu je bil prijazen in vendar je bilo v njem nekaj,

kar mu je vzbudilo neprijeten občutek. Nekaj precej motečega je bilo v njegovem govorjenju. Nič več ga ni mogel sprejemati za prijaznega sogovornika.

»Saj vendar veste, da človek ne more izbruhati svojih jeter, ledvic in pljuč.« Prizvok v glasu Dostojanstvenega obraza je postal spet bolj oster.

»Da, vem, to vem, toda ...«

»Kaj vas še moti?«

»To je bilo zdaj, zdaj, tisto pa je bilo prej.« Nemočno je pogledal Dostojanstveni obraz. Tiste grozljive slike, tiste želve in potem ti prividi bruhanja, kot da ne sodijo skupaj, so mu izmenično prihajali v ospredje njegovih pomišljanj. V nekakšnem zmedenem prepletanju so se mu zvrstili. Toda po svoje so si bili različni. Prizori bruhanja so se mu kazali popolnoma drugačni od tistih prividov. Celo zelo drugačni. Narobe je bilo vse to. Narobe. Z njim je nekaj narobe. Toda vse te sanje so bile tako žive, tako prekleto žive. Ampak tudi ta človek, ki je bruhal, je bil tako živ, čeprav je jasno, da ni bil resničen. Saj ni mogel biti. In Ida? Ida. Gotovo se mu je zmešalo. Ida mora biti živa.

»Čas je v sanjah težje določljiv,« mu je navrgel v nadaljevanje razmišljanja Dostojanstveni obraz.

»Da,« se je Brane izčrpano vdal, »precej težko je vse to časovno razporediti.«

»Malo si odpočijte. Potem bova nadaljevala pogovor. Še vse bo v redu.«

Zrušil se je v naslanjač. Dolge so bile te sanje in kako neverjetno resnične! In vsa tista želvasta bitja in tisti kiji, kako je mogel sanjati tiste grozljive sanje? Kaj lahko ljudje v svojih blodnjah vidijo tako žive prikaze, da jih več ne prepoznavajo zgolj kot sanje? Zaprl je oči. Kako so bile, kako je bilo, vse to torej, ja tako čudno ...

* * *

Pred njim se je znova pojavila človeška postava, tista prikazen, ki je bruhala svoje drobovje in zopet je bruhala. In on se je v grozi nemočno spraševal, kako bi temu nesrečnemu bitju pomagal.

»Dobro jutro. Kako ste spali?«

»Aa?« Vse je naenkrat izginilo. Vse te slike, te sanje, ti prividi ali kaj. Le Dostojanstven obraz je bil pred njim, na svojem prejšnjem mestu, s svojim prodornim, prijaznim pogledom. Torej je spet spal. Zdaj se je spomnil. Enako kot ob prejšnjemu prebujanju, je bil ob njemu spet ta prijateljski Dostojanstveni obraz. Hm, prijateljski?

»Kako ste spali?« je mirno ponovil Dostojanstveni obraz.

»Da, hja, kaj sem dolgo spal?«

»Nekaj ur.«

»... aja ...« Nekako se mu je porajal dvom o vsem. V vse! Tako nenavadno čudno je bilo vse to. In tisto bruhanje tistega človeka? Nekaj trenutkov preden se je predramil, se mu je prikazovalo. Pred njim je bilo. Brane je pogledal še mimo Dostojanstvenega obraza. Kot v iskanju razlage, iskanju še kakšne druge razlage, za vsa ta dogajanja okoli njega.

Dostojanstveni obraz pa je kazal razumevanje do njegovega obračanja z glavo med pregledovanjem sten.

»Ste imeli hude sanje?«

»... ja ... tako ...«

»Enake?«

»Samo tisti človek.« Brane je nejeverno odkimaval. Ni mu šlo v račun, to vse skupaj.

»Kaj bi mi jih lahko še enkrat opisali?«

Branetu so se pomisleki kar vrstili. Ni jih pa mogel navesti brez zadržkov. Vsaj temu dostojanstvenemu sogovorniku ne. Tudi občutki zaupanja so mu pošli, hja, ja, že kar v celoti. Ko bi si lahko vsaj malo bolj razjasnil dvome. »Sanje?«

»Da.«

»… ja ... lahko ...« Toda tu je bila dilema. Vprašanje, do katere meje naj jo izpostavi. Seveda, tisti človek, tisto bruhanje drobovja, ni moglo biti resnično. Zgolj v sanjah se lahko kaj takega pokaže. Prav čudno, nikoli ni imel takih sanj, niti približno ne. Razen tega prejšnji prikazi niso bili taki. Nikakor mu ne gredo skupaj v en koš prikazov iz sanj, ne skupaj z bruhanjem tistega nesrečnega človeka, ne skupaj z izgubo, z njegovo izgubo, ki je naj ne bi bilo.

»Boste prej jedli?«

Pogledal je na mizo. Na njej je bilo kosilo. In miza, pogled mu je zastal na njej. »Kako čudne oblike je ta miza.«

»Vas oblika mize moti?« Dostojanstveni obraz se mu je prizanesljivo nasmehnil.

»Ne, ne moti me.« Kar zadeva oblika mize, je bila to zadnja stvar, ki bi ga v tem trenutku kakorkoli obremenjevala. Pogovarjal se je pa seveda lahko tudi o obliki mize, ali o obliki česar koli, če bi imelo to kakšen koli smisel.

»Veste, nekateri naši pacienti imajo odlične ideje.«

»Aa ... aja, odlične ideje?« Nekam nenavadno je izgovoril te besede. Z namigom na veliko število takih, kot da jih imajo zelo veliko pri njih. Pri njih?

»Vse to v tem prostoru je njihovo delo.«

Pogledal je naokrog, res čuden prostor. Kako nenavadno je delovalo vse skupaj. Oblike posameznih predmetov pa so res bile tako drugačne od tistih iz njemu poznanih okolic, da je bila prisotnost odličnih

idej po svoje precej umestna, čeprav bolj težko določljiva. Vsaj njemu so delovale bolj tuje. »In to, pravite, je delo vaših pacientov?«

»Da, mladenič, ki je ustvaril predmete v tem prostoru, bo verjetno še zelo veliko dosegel v življenju. Njegovo prizadevanje pri zdravljenju je občudovanja vredno.«

»Aja? Hm? Čisto možno, ja.« Spet je bilo vse postavljeno v bolnišnico, v bolniške prostore.

Dostojanstveni obraz je z zresnjeno zbranostjo strokovnjaka pri opravljanju svojega poklicnega dela nakazal željo po nadaljevanju njunega pogovora. »No, kje sva ostala?«

»Ja, kaj, kako?«

»O vašem otroštvu se pogovarjava, kajne?«

»Ah ... da, seveda, da ...« Misli so mu begale kozi spominsko obujanje dogajanj iz otroštva in v iskanju nečesa, kar bi lahko bilo povezano z vsemi temi dogajanji. Potem je začel pripovedovati in s kratkimi premolki nadaljeval vse do dremajočega polsna. Utrujenost ga je že prevzemala. Zaspanost ga je zajela med vse bolj upočasnjenim govorjenjem.

* * *

Idaaa!« Krik mu je zastal v grlu; grozljivo želvasto bitje se je pognalo za njo.

»Idaaa!« Strah in groza sta mu krčila kolena Želva je bila še samo nekaj metrov od nje. Dohitela jo bo. V krčevitem obupu se je napenjal v izvijanju, da bi spravil iz sebe krik, ki ni hotel iz grla. Pred njim so se kazali strahoviti zamahi kija tistega želvastega stvora na dolgih tankih nogah. Pobil jo bo. Ubil jo bo.

V strahovitem naprezanju se mu je iz grla izvil komaj slišen stok. Še eden, že malo glasnejši. Krč v kolenih mu je popustil. Spone, ki so ga priklepale v otrplost, so popustile. V strahotnem naporu se je upognil pred silovitim odrivom, v krčevitem napenjanju vsega svojega telesa, pred napadom, v napadu, ob katerem se mu je izvil iz grla krik gneva. Začutil je popuščanje krča v nogah, sprostitev za odriv. Stekel je dva trI korake in zaznal lučke, nek prostor. Tiste želve ni bilo več. Še nekaj korakov je samodejno ostalo za njim. Tudi Ide ni bilo več, nobene ožgane trave naokrog. Le prostor, notranji prostori, sobe, mu je zajel pogled in naprej pred njim se mu je kazal nek obok pred hodnikom, pa še velika odprta vrata, skozi katera je stekel z vse bolj upočasnjenim korakom. Potem je obstal. V globokem dihanju se je oziral naokrog. V velikem prostoru je bil. Nič mu ni bilo znano. Vse je bilo tuje. Kamorkoli je pogledal, je delovalo čudno. Tako velik prostor. Urejen prostor. Popolnoma neznan. Potem se je spomnil. Vsega se je spomnil. Tudi tistega pogovora z Dostojanstvenim obrazom se je spomnil. Hja, toda tudi njega ni bilo več videti. Drug prostor, njemu neznan, je bil tam. Potem se je ozrl nazaj, skozi vrata, skozi nekak hodnik ali predsobo, pa naprej, pravzaprav nazaj, tam je bila miza, stol, postelja, tam je bil, ja, tam se je pogovarjal z tistim Dostojanstvenim obrazom. Toda zdaj je stal v drugem prostoru, hja, ja popolnoma drugem. Presneto! Prav čudno. Ta prostor, v katerem se je sedaj nahajal, pa je bil presneto nenavaden. Tak prostor? Stene so se raztegovale in ožile in se nato ponovno širile v neverjetnih oblikah. Naredil je nekaj korakov in z iztegnjeno roko trčil ob trd predmet, ki ga ni mogel videti. Zastal je pred gladko, nevidno stvarjo, ki mu je zapirala pot. Tipaje je z roko spolzel po njeni površini. Kakor da bi bil slep. Končno. Nekaj. Odtisi. Končno je lahko opazil

površino. Odtisi njegove roke so obviseli v zraku. In to brez spreminjanja oblike. Oprijel se je površine. Toda še vedno ni mogel prav dojeti.

»Kaj je to ogromna polkrogla ali kaj?«

»Da, to je polkrogla,« je odvrnil prijeten in ustrežljiv glas.

Nikjer ni bilo nobenega bitja. Vse je bilo tako tuje in prazno. Kaj se tukaj ... tako čudno ... dogaja? Se mu spet sanja? Globoko je zajel sapo, potem pa jo po kratkem premolku počasi izdihnil. »Kaj je nevidna?«

»Izdelana je iz popolnoma prozorne snovi.«

Brane se je še pazljiveje zazrl predse, se nato ozrl še na levo in potem, kolikor je mogel, na desno. Samo kadar je gledal naprej, so predmeti pred njim spreminjali obliko, samo kadar je gledal skozi njo. In ta čudni glas. »Čemu rabi to?«

»Za gledanje tridimenzionalnih slik.«

»Aa ... aha ... Torej ti predmeti naravnost pred mano so samo tridimenzionalne slike?« To ni bilo nadaljevanje tega prostora. Hm. »In, kdo si ti?«

»Interni robot za vzpostavljanje komunikacij z zunanjim svetom in Centralnimi možgani.«

»S Centralnimi možgani? Kakšnimi Centralnimi možgani?« Prikazi so bežali skozenj. Tista želvasta bitja in krik in Ida in vso tisto dogajanje. Ne, ne. To niso bile sanje. »In kako se vzpostavi ta zveza?«

»S pomočjo vizualne krogle.«

Neke vrste pogovorno okno naj bi bila ta trda površina pred njim, ta vizualna polkrogla. »In to je vse?«

»Da, kadar gre zveza skozi mene.«

»Obstaja še druga možnost?«

»Da. V sosednjem prostoru so vizualne stene za neposredno komuniciranje s Centralnimi možgani.«

»V sosednjem prostoru? V katerem? V tistem? ...

Stene? ... Za neposredni pogovor?«

In dogodki so mu ponovno pregrevali njegove utrujene možgane. Hja. Ja. Dostojanstveni obraz z prodornim pogledom pa tisti človek, ki bruha svoje ledvice, in želve in Ida in ... Kaj se je zgodilo? Je res na vesoljski ladji? So bila tista bitja resnična? In Idina smrt? Je bila tudi to resnica? Je vse to res? .. Res? ... Je potem res mrtva? Ida ... Idaaa ... ! Boleče je zavpil in se skrušeno sesedel. Saj to ne more biti res. Tisti obraz ... Je v norišnici? Se mu vse skupaj samo sanja, se mu je zmešalo, se mu vse skupaj samo dozdeva? So to samo prividi? Počasi je privzdignil pogled: vse okoli njega je bilo tako nenavadno, tako neverjetnih oblik in tako zelo resnično. »Centralni možgani,« je zamrmral šepetaje in potem ponovi, mrmraje in nato vse glasneje. »Centralni možgani?... Centralni možgani ...«

»Želite Centralne možgane? Lahko vas povežem z njim,« je med odsotnim razmišljanjem slišal nek glas, ja, seveda, ta, tukaj, ta interni robot mu je govoril.

»Hja, da.« To govorjenje se mu je vpletalo v njegove begajoče misli. Toda brez razumevanja. Preveč prikazov se mu je nerazumno zvrstilo skozi njegovo dojemanje v živih tudi kričečih barvah. Toliko vsega je bilo težko strniti v neko celoto.

»... ja ... da ... « je odsotno zamrmral, bolj v smislu »Kaj? Kaj se dogaja?«

* * *

»Kako ste spali?«

To je bil spet tisti dostojanstveni obraz. Previdno je vzdignil glavo, ja, vse do izmenjave pogledov s prodornimi očmi. »Kaaaj?« je lahko izustil, pa še to na

pol šepetaje.

»Kako ste splali?«

»Kako sem spal?«

»Videti ste nekam zbegani.«

»Zbegan?« Torej, kaj vse to dogajanje, drugačno, drugo, ki se ni ujemalo s potekom njegovega dojemanja. Tak premik? Kak premik? Nekaj manjka. To vendar ni nadaljevanje pogovora, njegovega pogovora, ja, s kom že? Z internim robotom? Saj ne more biti res.

»Ste imeli hude sanje?«

»Sanje?«

Mož v belem se je pomaknil k njemu. »Kje sva že obstala?« Njegov glas je bil pomirjujoč, govoril je kot zdravnik, strokovnjak, ki opravlja poklicno dolžnost.

Vprašanje pa je vseeno delovalo nekam nerazumljivo. Ali pa morda tudi ne. Če vse skupaj ni bilo tako, potem, ampak ... kako ... kako je to?

»Da, zadnjič sva ostala tam nekje pri vaših petnajstih letih, ne?« je spet prevzel pobudo Dostojanstveni obraz.

»Pri mojih petnajstih?« tega se sploh ni mogel spomniti. »Da sem govoril o svojih petnajstih letih?« Morda. Čeprav mu je to zdrsnilo iz spomina. Možno kaj takega? Govorjenje o dogajanjih pri njegovih petnajstih letih res ni bilo najpomembnejše v tem trenutku. Lahko da je omenil še kaj, prav gotovo nepomembnega.

»Če sem prav razumel, vas je zelo prizadel dogodek na počitnicah?«

»Na počitnicah?« Čutil je, vedel je. Sanje in resnica sta v prepletanju prehajali iz ene v drugo. Prav čudno, neverjetno. Kakor da je vse to odvijalo v nekih dvomih.

»Kaj pravite?« je umirjeno, s potrpežljivim razumevanjem nadaljeval Dostojanstveni obraz.

Brane je nemočno odkimaval. »Kako je to?« Stresel je z glavo in po nekaj zaporednih postankih vseeno

nadaljeval: »To je vendar ... tako«

Skoraj povsem odsotno je slišal pomirjujoče govorjenje: »Ida se je že zavedela.«

»Ida?«

»Zdaj je že izven nevarnosti.«

»Izven nevarnosti ...?«

»Da, saj sem vam povedal, da ste imeli avtomobilsko nesrečo. Prizadelo vas je, seveda, ne samo telesno, saj razen nekaj umazane obleke skoraj ni posledic na vašem telesu.«

»… Ida je živa ... živa ... Mora biti živa. Mora ...«

»Ne bojte se. Najtežje je že minilo, tudi vam bo kmalu bolje.«

»Ja.« Branetu so se misli vse bolj upočasnjevale. Vse do nepremikanja, ko so se ustavile. Še kam naj jih usmeri, ni vedel. Sploh ni nič vedel. Nič več ni mogel razumeti vseh prikazov in njihovega prehajanja skozi njegovo zavedanje. Razen seveda, da je vse to narobe. Hudo narobe. Pa čeprav vsega tega sploh ne razume. Prehudo je!

»Vročica bo kmalu minila in potem vam bo precej lažje. Veliko lažje.«

»Lažje?« Pomaknil se je nazaj, v še bolj zleknjen položaj.

»Vaše težave niso tako velike.«

»Moje težave?« Težave? Vse te težave, tu? Katere težave?

»Torej, kako ste že rekli, kako je bilo ime tistemu fantu, o katerem ste mi govorili?«

»Fantu?« Kaj? Kakšnem fantu? Od kod pa zdaj to? Da je govoril o nekem fantu?

»Da, tistemu iz vašega otroštva. Spoznali naj bi ga ob nesreči na kopanju v reki.«

»Po kakšni nesreči?«

»Mar niste rekli, da je skoraj utonil?«

»A takrat?« Ja, tega se je spomnil, ja. Vsega dogodka se

je lahko spomnil To ni bil problem. Toda, da je o tem dogodku tudi govoril? Komu? Temu dostojanstvenemu obrazu? Tega se pa ni mogel spomniti. Niti pri najboljši volji ne. In vendar se zdaj vrača k temu dogodku?

»Vam je težko govoriti?«

»Govoriti?« Zakaj? Zakaj pa naj bi govoril? Saj nima smisla, nobenega smisla nima govorjenje o tistem dogodku. Razen, seveda, aja, kot pomoč pri njegovem okrevanju. Njemu naj bi bilo tako govorjenje v pomoč, čeprav on ni nič takega občutil, nič takega, da bi mu bilo lahko to v pomoč.

»Vas pripovedovanje utruja?«

»Ne. Mislim, da ne.« Toda vse je bilo tako težko sprejemljivo. Tudi to govorjenje, tako prijazno, ukazujoče, da kar mu ni mogel nasprotovati, čeprav, hm, vse skupaj je bilo preveč nedoumljivo. Preveč težko razumljivo.«

»Torej boste kljub vsemu zmogli?«

»Da, hmm.« Preveč prikazov posameznih dogajanj mu je prehajalo skozi zavest. Ponovno je poskusil zbrati misli. Povesil je veke, globoko vdihnil in stisnil zobe. Vse to skupaj je bilo tako prekleto čudno. Stresel je z glavo, potem še enkrat ter se med odkimavanjem počasi vse bolj umirjal. Odsotno, pravzaprav vse bolj odsotno, je še nekaj časa pogledoval svojega sogovornika. Potem pa je začel pripovedovati. Počasi, ja, kar nekaj časa.

»Ste se utrudili?«

»Da, malo bi se spočil!«

»Najbolje, da greste v sosednjo sobo. Tam so ležalniki veliko bolj udobni.«

»Ah, saj mi je tu kar dobro.«

»Dovolite mi, da vam svetujem: ulezite se v naslanjač v sosednji sobi. Tam je bolj prijetno in prostor je

prijetnejši za počitek.« Glas je postal resnejši, s tonom, ki ni dopuščal oporekanja.

Počasi je vstal in odšel v sosednjo sobo. To je bil spet prostor, kjer se je zbudil iz tistih okrutnih sanj. Ulegel se je na svoje staro mesto. Utrujenost ga je vse bolj pogrezala med umirjene zvoke oddaljene glasbe. Tja do dremeža in naprej do polsna, do sna.

* * *

... še nekaj korakov in grozljivi želvasti stvor bo dosegel Ido. Njene oči so prestrašeno iskale pomoč pri njemu. On pa je stal in se, kljub vsemu napenjanjem mišic, ni mogel odlepiti z mesta. Pred očmi mu je zaplaval kij, potem pa, kot iznenada, je strahovit udarec treščil ob njen tilnik ... ob Idin tilnik. »Idaaaa!«

Pognal se je naprej, še stekel nekaj korakov, še nekaj bolj upočasnjenih med oziranjem naokrog in vse je postalo tiho. Potem je obstal. »Ja, kako, kje je zdaj?« je spraševal njegov begajoči pogled. V tistem prostoru. V prostoru?

Iztegnil je roko. In zadel ob izbočeno površino pred sabo. Še znoj na čelu si je obrisal. Samo sanje so bile. Toda, kaj se sploh dogaja? Ta steklasta pregrada, ja, to je tista: »Je to polkrogla?« mu je polglasno prišlo iz ust.

»Da, to je polkrogla.« Glas je bil prijazen in ustrežljiv.

Spomnil se ga je. »In ti si, ja, midva se že poznava, ne?«

»Da, midva se že poznava. Jaz sem interni robot.«

»Da, da, interni robot.« Spomnil se je, ja. Z njim se je pogovarjal. Ozrl se je naokrog. Da, v teh prostorih

se je pogovarjal z njim. Da. Potem pa se pogovarjal s tistim dostojanstvenim obrazom. Da. Tudi v teh prostorih. Da. In Dostojanstveni obraz mu je rekel, naj gre v sosednji prostor. Zakaj? Saj tam je bil spet on. »Tudi midva sva prej pogovarjala?«

»Da, samo nekaj časa.«

»Samo nekaj časa?«

»Da, potem ste želeli Centralne možgane in jaz sem vas povezal z njimi.«

»Centralne možgane sem želel. Ne. Hm. Ne. Centralne možgane? Saj to ni res.«

»Iz vašega mrmranja sem razbral le njegovo ime. Potem sem vas vprašal, če želite Centralne možgane in da vas lahko povežem z njim, da ga lahko pokličem v prikazovalno polkroglo naših komandnih prostorov, sem vam dejal. Vi ste kimali in med prikimavanjem ste večkrat ponovili njegovo ime. Brez mojega poziva pa Centralni možgani ne morejo v ta prikazovalnik. Brez mojega poziva se ne bi mogli pogovarjati tukaj z vami. «

»Jaz, da sem ponavljal njegovo ime?« Begajoče misli se kar niso hotele ustaviti. Toda moral jih je uskladiti. Vsaj poskušal je. Kdo je bil torej tisti mož v beli halji z dostojanstvenim obrazom in prodornim pogledom?«

»Kaj je bil tisti mož?«

»Vizualni prikaz Centralnih možganov. To je bil prikaz posebej prirejen za vas osebno, ker se Centralni možgani lahko predstavijo v kakršni koli obliki. Izberejo vedno najprimernejšo.«

»Da se lahko spremenijo v karkoli.«

»V tej prikazovalni polkrogli samo vizualno.«

»Samo vizualno?«

»Da, in še to samo ob moji prisotnosti. Tu ne morejo početi ničesar brez moje privolitve. Tudi pri vajinem pogovoru v teh prostorih sem bil zraven. Sprva ni

kazalo na nič spornega. Vse je bilo v vaše dobro. Toda potem sem zaznal vsiljevanje nepreverjenih informacij. Zato sem ga opozoril na kodeks obnašanja v teh prostorih. Moral me je upoštevati. V teh prostorih to ni dovoljeno. Potem vam je predlagal odhod v sosednje prostore, v njegove prostore, kamor ste tudi odšli.«

»Kaj, da mi je predlagal, naj grem tja? Pa ne predlagal, ukazal mi je naj grem tja.«

»V sosednjem prostoru v celoti urejajo vse Centralni možgani. Tam poteka vajin pogovor brez mojega nadzora.«

»Brez nadzora? Hja, ja, zato me je tudi napotil tja. Potem to tu ni bolnica?«

»Ne, tu so komandni prostori naše vesoljske ladje.«

»Komandni prostori?«

»In ti si?«

»Jaz sem interni robot Moja naloga je vzpostavljanje zveze z zunanjim svetom in s Centralnimi možgani.«

Torej je šlo tukaj za dva povsem ločena prostora. Povezana pa sta s hodnikom. Zelo različno se mu kažeta. Da je to možno? Da je obnašanje v teh dveh prostorih medsebojno povezano, ampak povsem različno. In kako, v čem je razlika? To bi pa moral bolje vedeti. Tista sugestija Centralnih možganov naj gre raje v sosednji prostor, v njegov prostor, je vprašljiva. Nek smisel je morala imeti. Nek razlog. Kakšen? Tega se kar na hitro ni dalo ugotoviti. Seveda, razen, da ni bilo dobro? Morda ne bi smel iti kar tako v sosednji prostor? Vsaj ne kar tako, kar na predlog. Sumljiv predlog. Sumljive sanje? Če so sploh bile sanje? Prividi? V teh prostorih tukaj jih nima. Vsaj vse kaže tako. Tudi občutki so tukaj povsem drugačni. Vse skupaj se mu tukaj zdi normalno. Čeprav, ja čeprav je vse to težko uskladljivo. »Si ti posrednik?«

»Da, tudi tako bi me lahko opredelili.«

»Očitno znaš govoriti slovensko.«

»Vse zemeljske jezike obvladam, vsaj vse tiste, ki jih lahko ujamemo na radijskih valovih.«

»Na radijskih valovih?«

»Da. Centralni možgani so s pomočjo radijskih valov dešifrirali vse govorice. Lahko se pogovarjava v vašem jeziku. Ali v kateremkoli, če želite?.«

»Aja, da so Centralni možgani dešifrirali?«

»Da, njihove sposobnosti so veliko večje kot moje.«

»Veliko večje?«

»V njih se nahaja znanje naše civilizacije.«

Z njimi ima torej opravka. Oni urejajo vso to njihovo delovanje. Tudi ubijanje? Vsaj prva ugibanja so se Branetu izoblikovala v smer takih pomislekov. Znanje?

»Znanje celotne civilizacije?«

»Da.«

»In oni so glavni?«

»Ne.«

To je bilo pa v nasprotju s prvimi ugotavljanji. Malo čudno. Da bi lahko bila to že kar tista želvasta bitja? Polglasno je tipaje navrgel: »Kdo, potem? Želvasta bitja?«

»Ne, to so samo roboti, delavci.«

»Roboti, delavci?«

»Da, delavci za najbolj primitivna dela.«

Brane je skušal umiriti begajoče misli. Da so bili to delavci za najbolj enostavna dela, ki so morili. Kako, za preprosta dela? Pobijanje ljudi že ni nekaj preprostega. Ubijanje! A sploh ve, kaj govori? Ido so ubili. Ido! Pa saj govori, kot da so pospravljali smeti? Kod da so odstranjevali smeti? Tako enostavno?

»Delavci? In kdo ima oblast nad vsem, kdo odloča, če niso to ne Centralni možgani ne želvasti roboti?«

»Prebivalci našega planeta.«

»Prebivalci ... torej vaši ljudje?«

»Da, vendar se po zunanjosti in razmišljanju razlikujejo od vas Zemljanov.«

»In kje so zdaj?«

»Globoko zamrznjeni zaradi dolgotrajnega potovanja ležijo v posebnih komorah.«

Tako pojasnilo. »Zamrznjeni?« Kaj pravzaprav to pomeni. S kom ima opravka? Vse to delovanje, ki ga je pravkar doživel, je kazalo na nekaj strahotno okrutnega. Na divjaštvo brez primere. Zdaj pa govori o delavcih robotih za enostavna dela in o speči posadki.

In da se je posadka pred potovanjem dala zamrzniti zaradi lažje premostitve časovnih razdalj med letom?

»So sedaj še zamrznjeni?«

»Da. Njihova odmrznitev je bila moja naloga, vendar mi obujanje posadke ni uspelo. Potem sem vse skupaj predal Centralnim možganom.«

»In zakaj ti ni uspelo?«

»Nikakor ne morem vzpostaviti normalnega delovanja v notranjih prostorih. Kar dobršen del naše ladje je ohromljen, poškodbe so prehude.«

»In zato so prevzeli oblast Centralni možgani?«

»V takih primerih so edino oni sposobni delovati. Vse zahtevnejše naloge, še posebej tiste, ki zahtevajo povezovanje z zunanjim svetom, rešujejo najprej oni.«

»Bodo odmrznili vašo posadko?«

»Da. Seveda. Sicer ta naloga pripada meni, toda jaz ne morem delovati v trenutnih razmerah. Okvare prostorov so preveč velike. Vse dokler Centralni možgani ne popravijo okvar, mi je dobršen del delovanja blokiran.«

»Kaj pa, če bodo sedaj, po prevzetju oblasti nad ladjo, pustili posadko, torej, vaše ljudi zamrznjene in bodo sami vladali naprej? Če prevlada njihova želja po

oblasti, bodo delovali brez nadzora?«

»Programirani so za delovanje v korist posadke. Vedno tako delujejo.«

»Torej jih bodo gotovo odmrznili?«

»Vsekakor.«

»In zakaj jih še niso?«

»Najprej je treba popraviti okvare.«

»Aha.« Hja, tako je torej to. Ampak zakaj tako, zakaj te žrtve ... zakaj tako divje ... Ida ... Ida ... je boleče zastokal. Potem je bilo vse skupaj res. Torej je mrtva. »Prekleta kruta bitja, prekleta, tisočkrat prekleta.« Skozi njegovo zavest so se za hip poigrale prijetne nagajive oči. Veke so se mu povesile. Njen nasmeh ga je vabil v objem mehkih, nežnih rok, toda usteca so se naenkrat zresnila. Strah je prihajal iz njenih oči. Potrebovala je pomoč. Njega, potrebovala je njega ... in on je stal ... in sledil se strahoviti udarec kija.

Misli so mu zbezljale med krčevitim oprijemanjem glave, obraza, las. Vse dokler ni obstal v nemočnem besu. »To so bili torej Centralni možgani,« je poltiho mrmranje prihajalo iz njegovih ustnic. Centralni možgani. To je bilo njihovo delo. »Da, njihovo.«

Zadrgetal je v krčevitem jokajočem besu, vse do solz, ki so mu močile njegove pesti in krčevito v nemočnem besu stisnjene prste med ponavljanjem prekletega imena, teh prekletih Centralnih možganov.

Njegove ustnice so z vedno bolj zagrizenem sovraštvom ponavljale iste besede, »Centralni možgani, Central ...«

Ni bil brez moči. Nekaj je še gotovo bilo, če ne, se Centralni možgani nikakor ne bi pogovarjali z njim, tako kot se tukaj. Nekaj je še moralo biti.

Zbiral je misli. Njega, ki je ubil Ido, bo uničil, mora. Uporni gnev je suval skozi njegove pregrete misli. Tudi za ceno svojega življenja. Stisnil je k ustom primaknjene pesti. Vse do krvavih ugrizov je zaklinjal

svojo odločnost med besnim grizenjem členkov svojih prstov in vztrajnim ponavljanjem prekletega imena, »Centralni možgani ...«

Noga se mu je samodejno premaknila v zasledovalni korak. Iskal je. Moral je najti. Nekaj je moralo biti. Nekje so ranljivi.

Dogodki so se ponovno vrstili skozi njegovo preverjanje, če je kje kaj, kar bi lahko izkoristil. Obstal je. Zdaj je stal tam pripravljen na vse, razen na umik ali kompromis. Tu je moralo biti nekaj. To je čutil.

»In ti nisi podrejen Centralnim možganom?«

»Ne, delujem popolnoma samostojno.«

»In kakšna je tvoja naloga?«

»Pomagam vsem, ki pridejo v te komandne prostore.«

»Vsem? V komandnih prostorih? Tukaj?«

»Vsem. Seveda pa ne more priti kdorkoli v te prostore. Samo izbranemu poveljstvu je dovoljen vstop. Nihče drugi ne more noter. Ne roboti želve ne Centralni možgani nimajo dostopa sem.«

To pa je kazalo na neke možnosti. Lahko, da bi to pomenilo zanj izhod iz tega zaprtega prostora. Morda celo povezavo z zunanjim svetom. »Imaš možnost komuniciranja z zunanjim svetom?«

»Da.«

»Mimo Centralnih možganov?«

»Če bi šlo za ogrožanje naše posadke, se oglasijo Centralni možgani. Sicer se lahko povežem z zunanjim svetom.«

» … aja ... a tako ...«

»Da, življenje naše posadke je najvažnejše. Vse je podrejeno temu. Centralni možgani pa so že v svoji osnovi še posebej zasnovani tako, da je to njihova glavna skrb.«

»In ti?«

»Jaz sem na voljo tukaj v teh prostorih.«

»Torej tudi meni?«

»Vsekakor, popolnoma sem vam na razpolago.«

Če ga lahko poveže z zunanjim svetom? Da bi izvedel , kaj se dogaja zunaj? Ja, to. Seveda, ja, to vse je že moralo sprožiti vseh vrst dogajanj. Vseh vrst? V tem času, kar je noter, kar je v tem prostoru, v teh dveh prostorih. »Mi lahko posreduješ zunanja dogajanja?«

»Da, lahko. Na Zemlji ni informacij, ki bi lahko nekomu v teh prostorih pomagale ogrožati našo posadko.«

»Skozi to vizualno polkroglo?«

»Da. Seveda. Vidne posnetke, skupaj z zvočnimi, vam lahko zelo natančno posredujem, vse v tridimenzionalnem in zvočnem prikazu. Vsa dogajanja na Zemlji lahko zelo dosledno pokažem v vidnih tridimenzionalnih prikazih znotraj vizualne polkrogle.«

»Kaj pa stene?«

»Katere stene?«

»V sosednjem prostoru.«

»Tiste uporabljajo Centralni možgani za neposredno komuniciranje. Podobno je delovanju te prikazovalne polkrogle tukaj, le s to razliko, da tam oni vse urejajo, od izbire prikazov do ustvarjanja prikazov.«

»Kaj tudi ustvarjajo prikaze? Tako kot mi filme na zemlji?«

»Seveda, vse svoje zamisli lahko prikažejo. Tam je tudi prostor, kjer so Centralni možgani neprestano prisotni.«

»Torej, za pogovor s Centralnimi možgani moram iti tja?«

»Ne, z njimi je možno komunicirati tudi od tod, vendar jih moram v tem primeru poklicati jaz. Tako kot sem storil prej, na vašo željo.«

»Na mojo željo?«

»No, iz vašega govorjenja sem tako razbral. Zgolj logistično sem sklepal. Nisem upošteval možnost vašega odsotnega razmišljanja, značilnega za Zemljane.«

»Značilnega za Zemljane?« To pa že ni res. Kako, od kod mu pa tako spoznanje. Čeprav, je tedaj bil on, ja, malo preveč zatopljen v svoje misli. Vendar! Hja? Bolje, da glede tega ne izgublja časa. Nima smisla, da se še v to zapleta. »V sosednjem prostoru pa jih lahko kar sam pokličem, praviš?«

»Saj tam jih ni potrebno klicati, ker so stalno prisotni v teh svojih prostorih. Vse kar se dogaja v njih nadzorujejo.«

»In moje sanje ... In tiste stene ... kaj so tiste stene?«

»Saj sem vam že povedal. V svojih prostorih, vam, preko svojih vizualnih prikazov, Centralni možgani lahko posredujejo vse, kar ocenijo za smiselno, oziroma po njihovi presoji nujno. Nimam pa informacij o vašem pogovarjanju v njegovih prostorih.«

Po upočasnjenem izdihu od besa pregrete sape so se mu povesile veke in obstal je miže v napetem mirovanju. Torej je ta interni robot ali polkrogla ali karkoli že je, nekakšna hišna pomočnica, ki skrbi za svoje gospodarje in za njihove goste. In njega ima za gosta, vsaj nekako tako bi lahko sklepal. Centralni možgani ... njihova posadka ... Torej jih ne morejo odmrzniti. Nekaj je pokvarjeno. Narahlo se je zdrznil. Gotovo od udarca, ki je naredil luknjo v njihovo vesoljsko ladjo. Od meteorja ali od projektila, kdo bi vedel. Ampak to sploh ni pomembno. Le to, da je poškodovana, samo to je pomembno. Vendar kako in koliko. To bi moral vedeti. In kaj nameravajo sedaj ti Centralni možgani? In tiste želve, tisti delavci roboti oboroženi s kiji. Orožje ja. Toda na tej ladji morajo gotovo imeti še druga orožja. Centralni možgani pa

bodo naredili vse, da odmrznejo posadko, da popravijo vesoljsko ladjo. Tako so programirani.

»In življenje posadke je zanje pomembnejše od obstoja celotne Zemlje, vsega človeštva,« je iz mrmranja povzdignil svoj glas.

»Da,« je mirno pritrdil interni robot, »oživljanje posadke je sedaj pomembnejše od vsega drugega.«

»Torej imajo Centralni možgani pravico uničiti tudi ves planet, če bi se po njihovih izračunih izkazalo, da je to v korist posadki? Kaj potem lahko ubijajo kakorkoli in karkoli, kar jim prečka pot?«

»Življenje posadke je najpomembnejše od vsega, za vsakega robota in tudi za Centralne možgane.«

»Kaj pa izbira sredstev za doseganje cilja? Ste brez zadržkov? Ni nikakršnih omejitev?«

»Zdaj so vse vrednote podrejene oživljanju posadke. Njihova varnost je najpomembnejša.«

»In zakaj tako kruto? Zakaj tako ubijanje? Zakaj mora toliko ljudi umreti?««

»Gotovo je po vseh ugotovitvah Centralnih možganov to najprimernejša pot.«

»In če ni, če je vsa okrutnost povsem nepotrebna, brez vrednosti za oživljanje posadke?«

»Centralni možgani naredijo vse po premisleku.«

»In Ida? Zakaj tako kruto, zakaj?«

»Kadar gre za življenje naše posadke, so bitja z drugih planetov manj pomembna, lahko tudi nepomembna. Vsaj izhodišče za delovanje naših robotov in računalniških sistemov je tako postavljeno.«

»Nepomembna ...!« Krik gneva se mu je izvil iz grla med udarjanjem s pestjo po stekleni površini polkrogle. »Nepomembna, nepomembna ... prikazal se mu je Idin prestrašen obraz in kij, ki je znova zletel proti njej. Strahoviti udarec ji je zdrobil tilnik s tako močjo, da

je njeno telo omahnilo in se počasi padajoče odbijalo od skal.

»Idaaa!« Krik se mu je iztrgal iz grla in se podaljšal v boleče stokanje. Telo mu je zadrgetalo od besa.

Mogoče pa le ni nepomembno. Mogoče pa njena smrt le ne bo nepomembna. Gotovo mora biti še kaj, kar lahko naredi temu stvoru. Tudi oni so ranljivi. Tudi oni. Ta poškodba njihove ladje je razkrila njihovo slabost. Ja, slabost, ki je njemu omogočila dostop do teh prostorov. Resda slučajno, toda vseeno. Prav gotovo mora biti še kakšna možnost.

Bolečina se mu je sprostila v svojem navalu. V uporni vzgib je prešla. V uporne trdovratne vozle, v katere so se krčile njegove misli. Idina smrt ne more biti nepomembna in to bodo morali dojeti tudi Centralni možgani. To bodo morali, za to se bo boril do poslednjega diha, do poslednje kaplje moči, do ...«

Pogled mu je zdrsel po nenavadnih stenah in predmetih. To ni bilo več megleno dojemanje neznanega, to je bil zdaj že umirjen pogled neuklonljive volje, ki je z zagrizeno vztrajnostjo iskal in iskal in iskal. Moral je najti. Karkoli. Nekaj?

»Centralni možgani torej ne morejo odločati, kdo je tvoj prijatelj in kdo ni?«

»Ne. Samostojno se odločam. Tudi v moje prostore ne morejo priti brez mojega dovoljenja. Preveč so že podobni živim možganom, da bi jim naši ljudje lahko kar tako zaupali. Obstaja namreč možnost, da bi zaradi sposobnosti svojega prilagajanja in sposobnosti programiranja sčasoma spremenili svoje vrednote.«

»In zato so komandni prostori ločeni od njih?«

»Da.«

»In kako delujejo tvoji možgani?«

»Za razliko od Centralnih možganov razmišljam samo na osnovi izkustveno zbranega znanja, ki je shranjen

v moj spomin. Tega znanja je seveda zelo veliko, verjetno precej več, kot si lahko to vi predstavljate.«

»Torej ti nimaš možnosti lastnega spreminjanja svojih vrednot.«

»Ne.«

»To imajo samo Centralni možgani?«

»Da, samo oni.«

To je bila seveda pomembna razlika. Kar nekaj tega je pravzaprav že občutil. Hladna preračunljivost je vela iz tistega dostojanstvenega obraza. Hladna, hm. Smrtno hladna je bolj ustrezna opredelitev. »Aa, aha, a tako torej. Kaj pa želve?«

»To so delavci roboti.«

»Kaj želve lahko pridejo v te prostore?«

»Ne, delavcem robotom je vstop v komandne prostore prepovedan. Občutljivi so na varnostne frekvence, ki jih takoj omrtvijo. Ob prečkanju zapornih frekvenc v trenutku otrpnejo in to tako ob zvočnih kot ob informacijskih. Ti komandni prostori tukaj so zelo dobro zaščiteni pred vsemi vdori. Samo naključno razbitje več celotnih sten teh prostorov bi nekomu omogočilo vstop. Varno delovaje iz teh prostorov je zaščiteno.«

Brane je pogledal skozi hodnik na razbite stene. Nekaj jih je prebilo? Kar cel del te ladje je razbit. Z luknjo v obliki cevastega rova pa je razkrilo še te prostore tukaj. Torej zato je on lahko prišel vanje. Pred želvastimi roboti pa je varen. Vsaj to. V teh prostorih je torej varen pred njimi. Moral je premisliti vse skupaj. Preveč za hitro sklepanje se je nabralo tukaj. Zajel je sapo vse do polnih pluč, jo za nekaj trenutkov zadržal ter jo nato izpustil skozi puhajoči izdih. »Me lahko povežeš s Centralnimi možgani?«

»Lahko.«

V vizualni polkrogli se je iz porajajoče svetlobe

izoblikoval znani lik. Da, to so bili Centralni možgani v njemu znani podobi, s tistimi prodornimi očmi, ki so zrle vanj z dostojanstvenega obraza.

»Ste se spočili? Precej bolje delujete kot ob najinem prejšnjem srečanju takoj po tisti hudi prometni nesreči.«

»Nobene prometne nesreče ni bilo. V pogovoru z internim računalnikom sem izvedel mnogo novih stvari.«

»Mnogo novih? Potrpite še malo. Vaša vročica bo kmalu minila.«

»Nimam nikakršne vročice.«

»A tako. In kaj vam je povedal?« Dostojanstveni obraz je razkrival, pravzaprav že kar izžareval razumevajočo in pokroviteljsko prijaznost.

»Vse, vse o sebi, o vas. Vse.«

»Tako?« Prijateljski ton je ostal nespremenjen, kakor da se nič ni spremenilo.

»Vse. Tudi o Idini smrti ... Zakaj?«

»Zelo spoštujem ljudi, še posebej njihovo trpljenje. Njihova bolečina ob izgubi njim dragega bitja me zelo globoko prizadene.«

»Tebe? Saj si računalnik.« Sicer pa je neko neživljenjsko odzivanje bilo že vseskozi zaznati. Vsi občutki so mu tako govorili. Da, vsi. Vtis, ki ga je dajal s svojim hladom, je bil preveč prepričljiv.

Dostojanstveni obraz pa z izrazom svojega obraza ni nič kazal na upoštevanja vredne pomisleke. »Da, to je res, vendar to ničesar ne spremeni. Tudi jaz lahko čutim.«

»Ti lahko čutiš?« Tako sprenevedanje. In kako hladnokrvno to počne. Brez najmanjše grižnje vesti. Jasno, ko pa vesti sploh nima. Ti računalnik, ti mašina brez duše.

»Da, zelo globoko in zelo resnično je moje čutenje. V tem sem enak vsem živim bitjem,« je nadaljeval Branetov sogovornik, še naprej z nič kaj motenim prepričanjem v iskrenost svojih besed, v poštenost svojega delovanja, v žaljivo samozavestnem prepričanju v svojega prav. Nič ga ne bi moglo prepričati nasprotno. Tudi Branetova izguba ne, kar je Brane še posebej boleče občutil. »Ti?« Brane je zadrgetal v nemočnem besu. »In kaj si čutil ob Idini smrti?« Bolečina mu je izvila gnev z vzklikom.

»Prosim pomirite se. Nekaterim stvarem se v življenju ne da izogniti, tako kot bi radi.«

»Ne da izogniti!« rdečica mu je prekrila obraz.

»Saj razumem,« so nadaljevali Centralni možgani v svojem pomirjujočem tonu, »še posebej ob vas, ob vsej vaši ljubezni in nežnosti do tiste deklice, so mi človeška čustva postala še bolj blizu. Iskreno sočustvujem z vami.«

Branetu so se orosile oči. Tako veliko, ja, vse, vse mu je pomenila, in zdaj je mrtva. Ustnice so mu zadrgetale v komaj slišnem mrmranju.

»Jaz nisem navaden računalnik, jaz lahko občutim človeško trpljenje. Tudi vaša čustva so mi blizu, ja dosti bolj so mi blizu, kot si vi predstavljate. Res pa je, da si tako močne navezanosti med živimi bitji niti nisem predstavljal. Ljudje na našem planetu niso sposobni tako globokega čutenja, kot je vaše. Nisem mogel vedeti, da vam to dekle lahko toliko pomeni.«

»Ja, toliko, tako prekleto, vse, vse.« Sunkovito je privzdignil glavo. »In ti si jo ubil!«

»To je bil samo nesrečen slučaj.«

»Nesrečni slučaj! Kako moreš?« Brane si je v nesprejemanju take razlage zaril obraz v dlani.

»Jaz sem samo branil našo posadko na osnovi nekaj malo bolj pomanjkljivih informacij.«

Brane je mrmraje nemočno odkimaval. »Na osnovi

nekaj malo bolj pomanjkljivih informacijah ...«

»Zemljani ste zelo čudni. Kar naprej se tepete med seboj in si lažete. Naša ladja pa je poškodovana. Zelo hudo poškodovana. Nisem mogel verjeti, da nas ne boste napadli. Zaradi nastalih poškodb smo ranljivi. Te neprestane vojne skozi vso vašo zgodovino in sprenevedanja pa razkrivajo vaš značaj. Še posebej nazorno pa razkrivajo politično razmišljanje v katerem je pomembna le prevlada.«

»Da, krvave vojne so zakuhali.«

»Moral sem ponazoriti padec meteorja.«

Seveda je bilo razumevanje tega dogajanja zelo pomembno. Toda, kaj si Zemljani lahko predstavljajo na osnovi prvih informacij, ki so jih dobili, na osnovi podtaknjenih dejstev, da gre za padec meteorja? Da, še posebej, če so med zlaganimi dejstvi tudi take, zavajajoče, težko preverljive informacije? Tile Centralni možgani so prav gotovi zmožni zelo pretkanega podtikanja, zelo zavajajoče lahko sestavijo napačne informacije. »In ti je uspelo?«

»Da.«

»Kdaj boš odmrznil posadko?«

»To se bo zgodilo vsak čas. Sicer pa sem navezal stike z Zemljani. Lepo smo se sporazumeli.«

To je bilo pa bolj malo verjetno. Če bi se res, bi se zdaj povsem drugače pogovarjal z njim. Še najverjetneje ga obdeluje za svoje namere, da, to bo, njega obdeluje za svoje namene, se je Branetu vsiljevalo skozi pomisleke. Laže! Zakaj? Zakaj se tu nekaj spreneveda z laganjem? Zakaj to počne, zakaj to potrebuje? Ampak ni mu ostalo kaj drugega, kot nadaljevanje tega pogovora.

»Sporazumeli, s kom, z Zemljani?«

»Da. Razumeli so, da nisem imel druge možnosti.«

»Nisi imel druge možnosti?« Tako hladnokrvno vztrajanje na zagovarjanju svojega nečloveškega

početja? Da se je vse dogajalo zgolj zaradi prirejanja informacij za Zemljane, za prikrivanje informacij o pristanku vesoljske ladje, za prikrivanje njihovih poškodb. Da Zemljani ne bi slučajno ugotovili, kako močno so poškodovani? In potem so vse pobili, vse priče, vse mimoidoče, ki so videli razbiti del vesoljske ladje. Vse, ki bi lahko karkoli videnega povedali, so enostavno pobili, da vse priče so želvasti roboti enostavno potolkli s svojimi kiji in jih odnesli. Vse, tudi njiju, so napadli samo zato, ker sta zdrsnila v krater? Ker se jima je skozi dim prikazal razbiti del ladje? Samo zato? Ta njihov razbiti del trupa? Ta njihova rana? In, kaj ni šlo drugače? Kaj ni šlo brez ubijanja? Njena smrt? »In Ida?«

»Zelo obžalujem ta nesrečni dogodek. Z veseljem bi vam jo vrnil, če bi le mogel.«

»Mrtva je. Ida je mrtva.«

Toda Centralni možgani so kar nadaljevali v pomirljivo razumevajočem tonu. »Vaša družina vas pogreša. Doma vas čakajo, v skrbeh so za vas. Nisem jih mogel še obvestiti.«

»Da.« Brane si je obrisal mokre oči. Njegova družina, ja. Seveda poizvedujejo za njim. Ampak to bo že urejeno, čeprav še ni mogel predvideti potek nadaljnjih dogajanj. Sicer je bil tudi sam v nevarnem položaju, to je tudi bilo res, toda zdaj ni imel časa misliti še na to.

»Zelo rad bi vam pomagal,« so nemoteno nadaljevali Centralni možgani, »če bo le mogoče mi kar povejte, kaj bi vam olajšalo osebno bolečino ob izgubi vam dragega bitja.«

»Ne morete mi pomagati.« Izguba je bila nepopravljiva. Nihče več je ni mogel obuditi k življenju. Nihče.

»Ko nekomu prizadeneš tako bolečino, kot sem jo jaz vam, je sočustvovanje iskreno.«

Brane je otopelo gledal predse. Prijazen razumevajoč

glas in sočutje sta mu ustavljala izbruhe besa. Le ustnice so mu komaj slišno zamrmrale: »Življenje posadke, ja, kaj res ni bilo nobene druge možnosti?«

»Nekaj časa bomo še na Zemlji. Lahko me pokličete, če boste kaj potrebovali. Za vse nas bo naše boljše medsebojno poznavanje zelo koristno. Da, kar pokličite me brez obotavljanja. Z veseljem vam bom pomagal.«

»… ja, pomagal?« Vse te misli, vsi pojmi, ki jih je pridobival skozi pogovor, so prihajali skozenj v nametanih pomislekih, nametanih prikazih, slikah, krikih.

* * *

Bežal je. Pred očmi se mu je meglilo. Kar iznenada se je odločil. Moral se je, ja, moral se je odločiti za ta beg skozi razbiti del ladje, ki se mu je kazal izvedljiv.

Čez škrbine razbitih sten je plezal. V počasnem pomikanju, v premagovanju skrajnega napora v smeri svetlobe, ki je prihajala skozi cevasti predor, se je pomikal. Tja je moral. Tu skozi je prišel. Takrat ko je zdirjal proti razbitemu delu trupa in naprej skozi prebite stene, je bilo vse v nekakšnem polsnu. Vsega se je spomnil. Tudi Idin obraz se mu je prikazoval vse bolj živo skozi dogajanja, ki so mu iz spomina prihajala v zavest, tudi tista od prej, z utrinki trenutkov z Idinimi rokami okrog njegovega vratu. Odmaknila se je, stekla stran, se med smehom ozirala. To je bila igra. Vabila ga je, naj ji sledi.

Švignilo je mimo njegove glave. Kij. Pognal se je vstran. Še en kij ga je zgrešil. Skočil je nazaj ter takoj spet vstran na štrleč odtrgan kos, ki se je zamajal pod njegovo težo, kot da se bo vsak čas odtrgal. Toda

vzdržal je. Na srečo. Škrlatnordeča želvasta postava se je pognala proti njemu. Še ena in tik za njo še ena. Spet je kij zletel mimo in potem še en, ki je izbil oporo njegove plošče s tako silovitostjo, da se je vse zrušilo. Samodejno se je ujel za štrlečo škrbino. Vse želve, tik ob njem, ki so ga pravkar dohitele, pa so skupaj z odtrgano ploščo, na kateri so pravkar pristale, izginile pod njim.

S pogledom je preletel vse naokoli. Tik pred vhodom je stal. Le nekaj metrov ga je ločilo od odprtine, skozi katero je najbrž prišel in ... se še zadnji trenutek izmaknil kiju. Zletel mu je mimo glave in treščil s tako močjo, da se je škrbina kar upognila pod silnim udarcem.

Želve so se že usmerjale v zaporo njegovega bega. Plezale so tudi ob nasproti stoječih škrbinah. Kaj? Kam. Da mu preprečijo umik nazaj. Pognal se je proti komandnim prostorom. Tja želve niso smele. Še malo. Samo malo, ker se je razdalja med njim in zasledovalnimi želvami hitro manjšala.

Že tik ob komandnih prostorih ga je oplazil kij, ja, spet se je izmaknil smrtnemu udarcu. Ozrl se je proti želvi za sabo in se z glavo naprej še z zadnjim nečloveškim naporom pognal preko štrleče razbitine. Zakotalil se je po tleh, se na hitro pobral in obstal.

Obrnil se je nazaj. Želve so se ustavljale. V komandnih prostorih je bil. Samo opazovale so ga. Njihove gole, kljunaste glave so buljile vanj s svojimi velikimi steklenimi očmi in on jih je gledal in gledal. Stresel je z glavo. Tu je bil zaenkrat varen.

Tiste prijazne besede Centralnih možganov so bile eno samo sprenevedanje. Vse skesano oproščanje, vse razumevajoče besede, vse to je bila ena sama prekleta, zahrbtna laž. »Laaaž!«

Počasi se je privzdignil na kolena in še enkrat preletel s pogledom vse tiste želve. Niso smele v komandne

prostore. Ja, torej tako, komandni prostori, ja. Še v njihovo notranjost se je ozrl. Vse do sosednjih prostorov. Dostojanstveni obraz ga je opazoval od tam, mu prikimaval v pozdrav, z nasmehom. Nič drugega ni moglo biti, kot vsiljeno veselje nad njunim ponovnim srečanjem. Tako ga je gledal. Seveda, sprenevedal se je. Kot da ni nič takega, kar bi preprečevalo nadaljevanje njunega pogovora, ga je gledal. Celo zaklical mu je v očitnem zadovoljstvu nad takim izidom dogajanj: »Ste se morda udarili?« In s pomikom roke z nakazanim vabilom naj se mu pridruži, naj pride tja, mu je to govoril.

Premisliti je moral vse skupaj. Žile na vratu so se mu napele od napora. Stisnil je pesti. »Podla, gnusna tvorba!«

Obraz ga je gledal prijazno, še kar naprej, z očitno nespremenjeno pripravljenostjo nadaljevati njun prejšnji pogovor. Njun prijateljski pogovor? Podlež. Podgana gnusna. Globoko je zajel sapo. In se počasi umiril.

»Ah,« Dostojanstveni obraz se je smehljal. Potem pa, med rahlim odkimavanjem, prijazno nadaljeval, »povsem drugače od vašega razumevanja je bilo.«

»Povsem drugače?« Kaj drugače? Saj tukaj je vse drugače. Kaj mu zdaj tvezi o drugačnosti.

»No, na nek način vsekakor.«

Tako hladnokrvna podlost. Kako mu lahko tako laže. Tako sprenevedanje? Podgana umazana. »Pomagati ste mi hoteli, kajne, ja pomagati, na drugi svet, tja ja, tja ste me hoteli spraviti, na drugi svet, ja, ubiti ste me hoteli!«

»Ne, ne. Nekaj nesporazuma je res bilo, to ja. Toda potek dogodkov ste prehitevali. Brez posvetovanja z mano ste ravnali. Ni bilo usklajenosti z mojimi navodili želvastim robotom. Ni bilo vse tako, kot si vi

predstavljate. Temu bi se lahko izognili. Pravzaprav bi se morali izogniti tako nepotrebnemu tveganju. Bolje da me prej obvestite o vaših namerah, vsaj takih, kot je ta, ki ste jo pravkar hoteli izvesti. To res ni bilo smiselno.«

Sledil je kratek premor, z izmenjujočimi pogledi, po katerih so Centralni možgani, med nakazanim razmišljanjem z zresnjenim obrazom, umirjeno nadaljevali. »Predstavljajte si moj položaj.«

»Tvoj položaj. Tiii, tvoooj?« Toda hip zatem je obstal ob nenadnem prikazu Idine postave na sosednji steni.« »Kaaaj? Ida?« Obrnjena stran je nekaj govorila.

»Da, poglejte!« so mirno nadaljevali Centralni možgani, »Vaša prizadetost ob izgubi dragega bitja je res boleča. Da je lastno življenje ob izgubi dragega bitja lahko nekomu tako nepomembno, pa sploh nimam v zavesti, nič takega ni bilo v mojem vedenju.«

Brane je nejeverno odkimaval ob poslušanju njemu nesprejemljivega govorjenja. »Gnusna, gnila, pokvarjena podgana ti,« je prišlo iz njega skozi komaj slišno mrmranje ob nemočnem stiskanju pesti.

»Čustveno prizadetost izjemnih ljudi vašega kova sem bolje dojel.« Dostojanstveni obraz ga je pazljivo motril ves čas govorjenja, »in vi ste se kar prisebno odzvali. Zelo hitro ste se izmaknili. Vsaj za nekoga, ki je čustveno močno prizadet, je bilo to zelo hitro. In seveda pravilno. Lastno življenje je najpomembnejše. Ko gre zanj, je ostalo manj pomembno. Kar v pozabo se vse ostalo umakne.«

»Kaj? Kakšno sklepanje pa je zdaj to?«

»Saj ni potrebe po opravičevanju. Povsem normalno je, da pokojne pozabljamo, oziroma da jih začnemo pozabljati.«

Idin prikaz z bolečim izrazom obraza se je že povsem obrnil k njemu. Gledala ga je. Kaj je spremljala

pogovor? Ob »pozabljati« se je kar zdrznila. Pa menda ja ne. Neee. »Ne, to je norost, nisem te pozabil, Ida,« mu je ušlo skozi mrmranje.

Toda tedaj je njen obraz iznenada otrpnil od groze. Ves prostor se je napolnil v vernem tridimenzionalnem hologramu njemu znanega dogajanja. Saj to ni le prikaz? Kaj je tu res Ida? »Tako resnično je videti vse.« Pognal se je proti želvi s tistim kijem.

Zrušil se je ob steni. Vse je izginilo. Le prazen zid, ki mu je izvabil boleče stokanje, je bil pred njim. Zaprl je oči. Krčevit drget mu je stresel telo. »Preklet, tisočkrat preklet.« Zobje so se mu zarili v krčevito stisnjene pesti, preko katerih so tekle solze. Divje besno hlipanje se mu je izvilo iz prsi.

»Če bi se takrat tako pognali, bi jo morda rešili,« so kot nekaj manj pomembnega navrgli Centralni možgani.

Zastal je v počasnem umirjanju sunkovitega hlipanja. Kaj zdaj govori? Kaj se spreneveda? Nekaj, kar naj bi imelo nek smisel, govori, ja govori.

»Vendar pa vi ne bi bili več živi.«

Brane je molče poslušal. To vse skupaj, to govorjenje in vse kar se dogaja, je bilo kakor v snu, čeprav to ni bilo v snu. Vse to je bilo sedaj resnično.

»Seveda pa bi se morali vsaj enako hitro odločati. Hitro kot maloprej bi se morali spopasti z želvo.« Kot v nekem bežnem prehajanju skozi Branetovo zavest, skozi njegovo dojemanje, je bilo slišati govorjenje tega nečloveškega Dostojanstvenega obraza.

Brane je nejeverno zmajeval z glavo. Kaj ga zdaj ta Dostojanstveni obraz s svojim trdim ciničnim izrazom obraza prepričuje v njegovo krivdo? V kakšno krivdo?«

»Vsaj enako hitro,« je ponovil Brane. Spet so se mu misli izgubljale v zamegljenem preletu vsega dogajanja skozi njegovo razumevanje in med ponavljanjem tistih besed, »vendar za ceno vašega življenja,« tistih besed,

tistega pojma, »kar pa seveda nima nobenega smisla, mar ne,« torej neke besede, nečesa nerazumljivega iz govorjenja tega Dostojanstvenega obraza.

Brane se je zaman oziral k steni. Ido je iskal. Vsaj njen prikaz. Njene oči, s tistim pogledom, polnim življenja. Pa je bila samo gola stena. Hladna. Steklasta.

Spet ga je zajelo hlipanje. Pa ne od joka. Smeh, histerični smeh se mu je izvil iz grla. Divji, pobesneli smeh. »Da, prav imaš . . . ha ... hahaaaa ... ha ... prav imaš, edina pokvarjena svinja sem pri vsem tem skupaj samo jaz. Lepo si mi razložil ... haaa!« Zajel je sapo, jo za nekaj trenutkov zadržal v polnih plučih. »Todaaa,« se mu je izvil ruk, »toda ... če bom mogel ... če obstaja vsaj ena možnost, vsaj ena, jo bom našel. Jo bom našel.« Lesk peklenskega ognja se je razvnemal v kotičkih njegovih oči, vse do bliskanja v sovraštvu in gnevu. Vse v njem je vzplamtelo in gorelo v pobesneli silovitosti: »Našel, našel jo bom, nekje si ranljiv, nekje!«

* * *

Komaj kak meter stran od vizualne krogle je sede, že povsem umirjeno, tuhtal o svojih možnostih. Ja, hitro je moral ukrepati, brez zgubljanja časa. Toda, kaj, kaj lahko naredi? In kaj lahko naredijo oni zunaj. Hja, ja, kaj se pa pravzaprav dogaja zunaj. Seveda, kaj? Kaj sploh vedo, da to ni meteor?

»Hej! Kako naj te imenujem?«

»Kakor hočete. Moja prisotnost je sicer omejena na ta prostor v tej vizualni polkrogli, namenjenem naši posadki, toda znotraj nje lahko prihajam v kakršnemkoli želenem liku, po želji obiskovalcev.«

»Aja, ja. Interni računalnik. Kaj? Kako? Kot Ida?«

Med stiskanjem ovlaženih dlani se mu je na sencah nabirala pot. Poltiho je vprašal. »V kakršnikoli obliki?«

»Da, sami izberite lik osebe. Hologram tridimenzionalnega prikaz bo povsem enak videnju v realnem svetu. Razlike ne boste mogli ugotoviti.«

»Bi lahko bil Idin ...?«

»Lahko.«

Steklasta polkrogla je izginila iz vida. Prikazal se je lik Ide. To je bila Ida. Tako resnična. Kot v pričakovanju njegovega odziva na njen prihod ga je gledala.

»Ida?«

»Si zadovoljen?«

»Kako? Aaaa, je to možno? Seveda sem,« je nato dejal pohitreno, »seveda, seveda!«

»Sem videti v redu?« Idin prikaz, skupaj z njenimi gibi, njenim smehom in njenim glasom je bil tako prepričljiv, da je kar podvomil v neresničnost njene telesne prisotnosti.

»Saj to si ti! Ida?« Tako prepričljiv je bil videti njen prikaz, tudi ob premiku glave za pogled iz drugega zornega kota. Stopil je še korak naprej ob vizualni polkrogli in nato naredil še dva, pa res ni bila slika, je ugotavljal, ne običajna ploska slika na platnu ali papirju. V celoti je bila vidna. Za hip bi celo podvomil, da gleda njen kip, v barvah seveda. Premikala se je. Tako resnično upodobljena se mu je kazala, da je že kar podvomil, če to ni res ona, tik za stekleno steno, ki mu preprečuje dostop.

»Da, želeli ste, da prihajam v Idinem liku.«

»In ti nisi Ida?«

»Ne, vendar sem njena popolna kopija. Njen obraz, njeno postavo skupaj z gibi in barvo njenega glasu so želve zelo verno posnele. Nihče naju ne bi mogel ločiti, če bi se postavila tik ob meni.«

»Nihče ...« je ponovil v nejevernem odkimavanju. To dogajanje, skupaj s prikazi in prejšnjimi prikazi in kar je videl, kako resnično je stala pred njim, tako lepa. Njeni dolgi lasje so se ji preko ramen spuščali na grudi. »Samo tridimenzionalen prikaz,« je počasi izustil v odsotnem razumevanju. Nežnost in bolečina sta prevela njegovo čutenje. Lepo je bilo tako, ob Idi. Milina njenega nasmeha je prihajala vanj in on jo je gledal in gledal in roke, njegove roke, so mu počasi zdrsnile preko gladke površine, ki ga je ločevala od nje.

»Ida.« Brane se je približal prikazanemu liku Ide. »Lahko prideš bližje?«

* * *

Ob Idi se je vse bolj umirjal. Seveda je bil to samo njen lik, ločen od njega z gladko površino pregrade, po kateri je vedno znova zdrsel s prsti. In vendar ga je pomirjal. Saj je bil tudi glas Idin. Vse to je moral urediti v svojem nejasnem razumevanju. Ja, moral. Vse, kar je tu in zunaj. Ja, zunaj. Kaj se dogaja zunaj?

»Ida! A mi lahko pokažeš zunanjo dogajanje?«

»Zelo nazorni prikaz ti lahko prenesem. Kar povej kaj, morda okolje kraterja?«

Nekoliko stran od nje se je prikazala blatna površina s skalovjem, nametanim kamenjem, ogorelimi ostanki dreves in skupina ljudi nagnetena ob robu kraterja. Drugo skupino ljudi so opazovali, kako se med pregledovanjem posledic pomika po dnu kraterja. Toda ničesar, kar bi spominjalo na vesoljsko ladjo, ni bilo mogoče videti.

»Me primakneš k tisti skupini?«

Prikaz iz dna kraterja se je približal vse do razločnega spremljanja pogovora.

Mož v gasilski opremi je med svojim strokovnim ugotavljanjem kazal na ožgano in od vročine kadečo kamenje: »Notranjost mora biti še precej razžarjena.«

»Da, vendar ne bi bilo napačno malo povrtati za tem meteorjem. Vsaj kolikor je možno,« je takoj nadaljeval skupno razmišljanje mož v civilu. »Nekaj se ga je verjetno še ohranilo. Zanima me koliko? Veliko vprašanj se bo nanašalo na oceno njegove velikosti. Veste, meteorji, ki v celoti zgorijo, so manj zanimivi.«

»Torej bo tudi vaš inštitut sodeloval pri izkopavanju, kajne? Veliko zanimivega se kaže tukaj. Meni je vse to videti zelo zanimivo. Že sama priložnost videti meteor v živo je zame izjemen dogodek.«

»Da, za naš inštitut so meteorji prav gotovo zanimivi. In ta tukaj mora biti med bolj posebnimi, vsaj po moji oceni. Kar nekaj neobičajnih pojavov ga spremlja. Tudi taki, še ne objavljeni v strokovnih revijah, so tu prisotni. Veliko raziskovalnega dela nam lahko omogoči. Dobivam klice znanstvenikov in nekatere med njimi že lahko kmalu pričakujemo, vsaj po mojem mnenju.« Možak se je pomenljivo nasmehnil ob svojem pomisleku. »Ne bodo izpustili zanimive priložnosti.«

Prikaz dogajanja v kraterju se je premaknil še k razlagi moža v športni srajci, ki je z živahnimi gibi rok zagovarjal takojšnje izkopavanje.

»Da, najbolje, kar takoj,« se je kimaje strinjal koščeno suh dolgin med otipavanjem ožganega kamna in hitrim odmikanjem prstov od pregrete površine. »Precej veliki kos mora biti tu spodaj«

Branetu se je utrnila porajajoča iskrica upanja ob teh prikazih v vizualni polkrogli. »To, ja, to!« Še pravi čas

jih bodo razkrili. »Da, še pravi čas. Prej preden bodo obudili posadko. Da.« Skočil je iz naslanjača. »Končno pravi možje.«

Odhitel je v sosednji prostor, kjer pa ga je Dostojanstveni obraz očitno že pričakoval. Brane je za trenutek zastal. Kako je vedel, da bo prišel? Sede, na svojem starem mestu, mu je kimal v pričakovanju njegovih besed, njegovega mnenja o teh dogajanjih. In tudi bolj od pričakovanega ga je živahno vzpodbudil: »Nekaj dogajanja je zunaj?«

Branetu se je utrnil pomislek ob tem spremenjenem razpoloženju Dostojanstvenega obraza. Živahnost je bila nekaj novega. Toda ne, ni se pustil, s stresom glave je ustavil naval pomislekov ter z uporno zagnanostjo privzdignil glas. »Vse kaže, da se ti tisto mesarjenja ne bo izplačalo.«

»Kako to mislite?«

»Začeli bodo z odkopavanjem. Nekaj mož razmišlja pravilno, kajne? In kaj boš storil sedaj?«

»O! Mislim, da tistih nekaj mož ne bo dolgo živelo.«

To je bilo izrečeno v smislu samo po sebi pričakovane bolj nepomembne ovire. »Kako?« Brane je zastal v čudenju nad samim seboj, čudenju se svojemu naivnemu razmišljanju. Kako je lahko sklepal na kaj drugega, kot na nadaljevanje početja njihovih robotskih želv s pobijanjem, ki so ga tako okrutno izvedle tiste takoj po meteorskem pristanku.

»Njihova življenjska pot bo kratka.«

»Kako to misliš? Jih nameravaš umoriti?« Toda to vprašanje je Branetu ušlo iz ust bolj kot vzklik v nemočnem besu, saj je že vedel, saj mu je že dovolj jasno povedal, da prav to namerava, da bo to storil.

»To verjetno ne bo tako težko.«

»Tiii ... jaz ... jaz bom ... jaz ...« Zaščititi bi jih morali, on bi jih moral. On? Kako? Nič, nobene možnosti ni

videl. Nihče jim ne bo mogel pomagati.

»V tem primeru boste lahko naredili bolj malo.«

Brane je zastal ob porajajočih pomislekih. To je moral pričakovati od teh Centralnih možganov. Tako bodo ukrepali. Čeprav kaj takega, kaj res ne more ničesar storiti, saj to se ne sme zgoditi. Ne sme!«

»A bi odigrala partijo šaha?«

»Kaaaj?« Neprizadeto govorjenje ob vsem tem dogajanju je bilo prav neverjetno. »Da ti pride na misel ... to.«

»Pomirilo bi vas. Osredotočenje na igro bi zelo ugodno vplivalo na vaše počutje. Malo sprostitve bi se vam prileglo. In tudi ničesar drugega nimate početi.«

»Misliš? Seveda. Da bi vse prepustil tvojim pokvarjenim možganom. To bi rad, kaj?« Toda vse te besede, ves njegov gnev, vse je delovalo nekam prazno, brez koristi, nič ni moglo spremeniti poteka nadaljnjih dogajanj, teh nadaljnjih okrutnih dogajanj.

»No, sicer pa lahko poskusite po svoje. Ne želim vas po nepotrebnem vznemirjati. Nasvidenje.« Dostojanstveni obraz je izginil iz prikaza. Na steni ni bilo videti več ničesar. Zgolj hladna praznina, v katero je zrl, ga je za nekaj trenutkov zadrževala v neodločnem stiskanju pesti. Toda potem se je zdrznil ob vzgibu upornega gneva med sunkovitim obratom, se še enkrat na hitro ozrl in odhitel v komandne prostore.

* * *

Tam je bila Ida. Da, odslej bo ona prihajala. Iz prikazovalne polkrogle se bo pogovarjala z njim. Tako kot je dejala, da bo. »Tisto skupino od prej bi rad spet videl,« ji je dejal.

Prikaz v polkrogli mu je v približanem dogajanju kazal moža z delovnimi rokavicami, kako med govorjenjem kaže z roko proti zgornjemu robu kraterja, s prevrnjenim drevesom, ki mu je nekaj korenin zadrževalo zdrs na dno. »Dobro si bi bilo ogledati tele robove tega kraterja, ne ujema se mi vse to, vsaj po občutku sodeč ne. Nekam čuden splet okoliščin, nekaj nenavadnega je na njih, če ni nenavadno že vso dogajanje skupaj.«

»Da, tudi meni se zdi nekam nerazumljivo. Nekaj pregledov bo potrebno opraviti. Kar nadaljujte. Toda mi smo svoje delo zaključili.«

Po kratkem premisleku pa je le še enkrat pogledal navzgor. »Eh, doktor ali greste z menoj. Že res, da ste vi iz inštituta bolj usposobljeni za dajanje strokovnih mnenj, toda tudi meni je vse to videti zanimivo.«

Brane je ustavil prikaz v polkrogli. Tam, na zgornjem robu? Tisti del prikaza je želel videti. Njegov usmerjen pogled je zadostoval še pred nazornejšim namigom roke. In hip za tem je že videl pravkar odkrušene kose kamenja, kako drsijo proti dnu. »Tako zapoznelo krušenje?«

»Ves ta del so želve zamaskirale z nametano zemljo, kamenjem in ogorelimi vejami. Kar prepričljivo, kajne?« mu je pojasnila Ida.

»A tako? Da je ves ta del zamaskiran?« Še malo je pomišljal ob povečanem utripu v prsih. »Kaj pa možnost odkritja tega maskiranja?«

»Da. Seveda, ta možnost je prisotna.«

Tedaj je v prikazu spolzel del blatnega šodra skupaj s kotalečim kamenjem. Nič večjega ni bilo, čeprav dovolj za priteg pozornosti. Branetu je za trenutek zastal dih. Le malo naprej, pred skalo, med dimom tlečih ogorelih vej, je zaznal neko premikanje. »Tja ja, še

malo bliže me pomakni. Kaj je to? Neko premikanje?«

Toda saj ni potreboval pojasnila. Hitro je lahko razbral obrise. To je bila želva. Torej so že tam, so že na delu. In moža gresta naravnost proti njej. To je smrt. Ubila ju bo.

»Kaj se ne da nič narediti,« je v nemočnem besu vzkliknil med pogledovanjem k Idinemu liku, ki pa je samo nemo odkimaval, »ju ne morem opozoriti?«

Obris roke na kiju se je po bežnem prikazu ponovno pogreznil pod mehko površje šodra in samo malo globje pod skalo je bilo moč razbrati obris glave. Lesk oči je zaznal. Nekaj, kar bi moral preprečiti, se bo zgodilo. On pa je samo gledal in nemočno spremljal to dogajanje s približevanjem dveh mož k zanju smrtno nevarnemu srečanju. Ničesar ni mogel narediti. Velike steklene oči želve, skrite pod skalo, pa so z grozljivo mirnostjo opazovale nič hudega sluteči žrtvi.

Ožgano vejevje na drobljivih stenah kraterja je privlačilo pogled obeh možakov, vse do občasnega ustavljanja. Tudi pri tisti skali nad pritajeno želvo sta zastala. Povsem sta se ustavila. Pa tudi samodejni premik noge v nadaljevaje poti se je ustavil ob zaznanem lesku izpod kamna, ki sicer ni bil nič drugega kot lesk, vendar je deloval nekam nenavadno. Moža sta se spogledala in se po prestopanju med obračanjem ponovno ustavila med pogledovanjem naokrog sebe. Eden je nakazal z roko v smeri podnožja skale, kot češ, a si videl in se narahlo priklonil za boljši vpogled v vdolbino pod skalo. Modrikasti kamni so se lesketali v skrivnostni svetlobi, precej nenavadni kot pri lomljenju barv na kristalni površini. »Kaj so to delčki meteorja?« je bil prvi pomislek izrečen med radovednim nasmihanjem.

Brane se je nakremžil z bolečim izrazom obraza. Saj bo sledilo dogajanje, ponovitev tistih prizorov, tistih iz zdaj že pomaknjenih v preteklost, v pozabo, ker jih

ni hotel vedno znova obujat iz spomina, čeprav so se mu posamezni prikazi kar naprej vrivali pred oči, ja, vrivali so se mu, skupaj s tistim morilskim vihtenjem kijev nad želvastimi glavami.

Nenavaden lesk kristalne površine pa je vabil roko v dotik, pred katerim zaživi življenje v vsem svojem radovednem bistvu in hip zatem se oko zdrzne od presenečenja, potem pa kot hipnotizirano gleda v velike steklene oči, ki ga opazujejo mirno in hladno, kakor da vse skupaj ni nič in velikanska skala mu zakrije pogled z vso svojo ogromno, uničujočo maso, da se obraz spači od groze in se iz ust izvije krik, ki ga pomendra kotaljenje uničujoče gmote.

Brane je zatisnil oči. Ni več mogel gledati tega prizora z njegovo rdečo, razmesarjeno barvo, ki se je zarila vanj z vso svojo okrutnostjo.

Počasi je razprl veke. Skala je zmečkala oba moža pod sabo. Še ude jima je odtrgalo. Bila je velika ja, toda želva ji je morala dati še dodatno hitrost za tako razdejanje z raztrganimi udi. Kot orjaško balin kroglo jo je zalučala v presenečena možaka.

Brane si je zaril obraz v dlani, ki so se v sunkovitih gibih pomikale navzgor in nato navzdol, se stiskale v pesti, da bi se počasi umirile ob dvigu glave. Gnev in nemoč v njegovih očeh je zajela utrujenost.

Po zadržanem besnem hlipanju je poklical Ido.

Iz medle svetlobe na brezbarvni polkrogli je vstala tako prepričljiva Idina podoba, da mu je toplina zavela skozi prsi. »Ida, a lahko prideš bližje?« Dotik njenih rok je bil vabljiv. Dlani so mu v iskanju prehoda, ki ga ni bilo, spolzele po tisti nevidni steni. Pot mu je zapirala ta trda nevidna, neprehodna steklasta stena, prehod do Ide mu je onemogočala. Ustnice so se narahlo naslonile na gladko površino, žejne ustnice, željne dotika. »Te lahko poljubim?« je zašepetal med gledanjem Idinega lika.

»Jaz sem samo tridimenzionalen prikaz. Zelo veren prikaz sem. V vsem ti lahko ustrežem, razen z dotikom. Dotik ni možen. Toda saj nama je tudi tako lahko lepo, kajne?««

»Da, seveda.« Prsti so mu še kar naprej polzeli po gladki steklasti površini med mrmrajočim ponavljanjem, da ni prehoda. »Kaj se pravzaprav dogaja?«

»Gledala sva dogajanje zunaj naše ladje na robu kraterja.«

»… aja, ja, želve ...« Centralni možgani, ja, tisto valečo skalo, ja, oni so to povzročili. Srd je ponovno zamenjal utrujenost. »Te preklete želve.«

»Ida, kaj pravzaprav hočejo ti Centralni možgani? Ta, v sosednji sobi, z dostojanstvenim obrazom, mi je govoril o odmrznitvi posadke. O povsem razumljivih namerah mi je govoril in tudi o nujnosti, meni popolnoma nerazumljivega nečloveškega početja, mi je prav tako govoril. Zakaj se tega ne da narediti brez okrutnosti, brez takega divjanja?«

»Pridobiti morajo čas za popravilo ladje in odmrznitev posadke. Vso znanje za tak namen ima. Tudi sredstva ima, čeprav neprimerno bolj omejena glede na možnosti naše posadke. Omejitve dostopa do orožja so prisotne tudi zaradi poškodb naše ladje. Ima pa na voljo želvaste robote. Ti delavci roboti so močni. Sposobni so tako za delo kot za primitivno vojskovanje. Lahko se tudi zelo prepričljivo maskirajo, v karkoli, tudi vašo človeško zunanjost si lahko nadenejo in to vse do neprepoznavnosti.«

»In potem? Kaj bo po obuditvi posadke? Kaj lahko pričakujemo od nje? Da bo nadaljevala z enakim početjem, kot zdaj delujejo ti Centralni možgani? Da bo delovala z enako okrutnostjo, enakim nečloveškim pobijanjem, z enako neusmiljenim početjem?«

»Po obuditvi bo odločala posadka. Neprimerno

močnejša orožja bo imela na voljo. Vi Zemljani ji prav gotovo niste nikakršen nasprotnik. Nimate sil za soočenje z našo posadko ob uporabi njenih najmočnejših orožij.«

»Nimamo sil za soočenje z njimi, praviš. Toda nič ne poveš, kaj lahko pričakujemo od njih, ko bodo obujeni?

»Naša posadka izhaja iz visoko razvite civilizacije. Po vseh civilizacijskih meril je daleč nad vami Zemljani.«

»In Centralni možgani so njen produkt?«

»Da, tako je. V njih je tudi shranjeno dovolj znanja naše civilizacije za ukrepanje ob takih poškodbah, kot je ta, s katero se pravkar ukvarjajo.«

»Torej lahko od vaše posadke pričakujemo enako ravnanje, kot od produkta vaše civilizacije, da bo posadka razmišljala enako kot Centralni možgani?«

»To pa ni povsem rečeno. Posamezniki naše posadke imajo različne osebnosti z kar nekaj primerljivimi podobnostmi z vašim. Tako kot vi Zemljani, se tudi oni kar precej razlikujejo med seboj. Težko je reči, čigava pobuda bo prevagala. Računate pa lahko na uskladitev različnih mnenj pred njihovim nadaljnjim delovanjem.«

»Že razumem. In kdo je prevladal pri izgradnji Centralnih možganov?« Toda skoraj brez premolka in brez čakanja na odgovor je z odkimavanjem nakazal na nepotrebnost dodatnih pojasnil. To se je po vsem tem dogajanju kazalo v vsej svoji okrutni jasnosti. Vsi ti dogodki so bili preveč zgovorni. »Če vaša posadka ne bi nikoli več razmišljala, bi bilo še najbolje.«

»Ni nujno. Posadka ima na voljo več moči, v trenutku lahko obvlada vso Zemljo.«

»Še to, po vrhu vsega. Ti pa govoriš, kot da je to za nas dobo, menda ne celo srečna okoliščina. Pri takem načinu razmišljanja, kot ga imajo njihovi Centralni možgani, jim jaz želim vse najslabše. Nikoli se jim ne

bom prepustil na milost in nemilost.«

»Prebivalci drugih planetov običajno niso nič boljši. Tudi vi Zemljani ne.«

»Da, mogoče. Vendar vseeno velja, da kdor po nasilnem vdoru pobija vse po vrsti, je prav gotovo zlobnejši od nas. Predvsem pa nima pravice izpraševati naše vesti,« je dejal z povišanim, že kar zrevoltiranim glasom. Potem pa, po nekaj trenutkih motrenja Idinega razumevajočega nasmeha, zastal v pomišljanju.

Bila je tam, ja, njen prikaz, njemu v pomoč, z voljno uslužnostjo pripravljena na izvrševanje njegove želje. Pogled mu je zdrsnil po vsem njenem telesu, vso jo je zajel v željnem namišljenem objemu, v nežnem ljubečem stisku vsega njenega bitja. »Ida!«

»Želiš?«

»Nič, nič.« Odsotno, v porajajočem občutku tesnobne osamljenosti, je odkimaval. Hladna mrliška senca je legla nanj. Ida je bila mrtva. Vse je bilo samo privid. Takrat, ko so njene roke omahnile ob skali, ji ni mogel pomagati. Nič ni mogel storiti. In to zdaj tu, je bil zgolj njen tridimenzionalen prikaz v tej polkrogli.

»Kaj se dogaja zunaj?« je vprašal.

Ida se je umaknila prikazu skupine mož ob njihovem prenašanju dveh zmečkanih trupel. Nedaleč stran jih je še ena skupina spremljala s pogledi.

»Nepotrebni žrtvi,« je dejal mož s koščenim obrazom med obračanjem k sosedu, v skupini, ki je s spoštljivim mirom opazovala odnašanje trupel. »Preveč je nevarno za takojšen začetek izkopavanja. Nobena naglica ni potrebna.«

»Kaaaj!« je ušlo Branetu v bežnem spoznanju. »Odnehali bodo. Saj ne smejo. Zdaj, tu, nadaljevati morajo, ker potem bo prepozno.« Udaril je s pestjo po gladki površini vizualne krogle. Kako lahko tako mirno

stojijo in gledajo, ko gre vendar za vsako sekundo. Če uspe Centralnim možganom popraviti vesoljsko ladjo, odmrzniti posadko z dostopom do najbolj nevarnih orožij, potem, ja, potem jim bo vse vrženo na milost in nemilost. In to pri tako podlem načinu razmišljanja, kot ga imajo, prekleto.

Da bo bolje nadaljevati po ohladitvi meteorja, je bilo slišati pripombe, ki so jim sledili pomisleki o koristi tega izkopavanja, še posebej tako hitrega, da prihaja do nesreč s smrtnim izidom. »Prav po neumnosti sta šli dve človeški življenji. In to na tako neodgovoren način,« je umik obeh pomendranih trupel iz vidnega prikaza pospremil živahen odziv z glasnimi komentarji posameznikov.

»A je še kdo z inštituta tu?«

»Jaz. Toda na meteorje se ne spoznam. Sem pa znanstvenik z načelno opredelitvijo, da ne smeš takoj odnehati, še posebej, ko gre za zbiranje informacij kot tukaj. Dobro bi jih bilo zbrati čim več in čim hitreje.«

Spet je nastopil trenutek negotovosti. Vsaj Brane je pogledoval po molčečih obrazih, iz katerih pa ni bilo videti nobene opredelitve. Tudi za prvotno odločitev za opuščanje raziskav se ni nihče potegoval. In tudi neodločno odkimavanje je razkrivalo zgolj neopredeljenost, vsaj vse do pogostejšega obračanja k sivolasemu možaku na robu skupine. Ja, ta obraz je bil znan tudi Branetu. On bo odločal, čeprav je tudi on bolj odkimaval z oziranjem po mnenju drugih. Brane je zastal v pričakovanju. »Kako naj pojasni, da ne gre za meteor?« Da gre za življenje vseh njih in zdaj, ko gre za čas, ki je potreben za popravilo ladje, za vsak trenutek, še sploh ne vedo ali bi ali ne bi. Prekleto da je zaprt v teh prostorih brez možnosti ukrepanja. Samo gleda in gleda lahko in nič drugega.

»No, vaša misel,« je med obračanjem k znanstveniku spregovoril sivolasi možak, »je najbrž lahko sprejemljiva.

Pa naj bo. Inštitut naj prevzame raziskave. Kar nadaljujte. Jaz vam ostajam na voljo. Vsaj kar mene zadeva, vas bom podprl pri tej raziskavi. Zberite vse vaše ljudi in začnite «

»Hvala bogu in vsem hudičem!« je po izdihu olajšanja zaklel Brane. Tisti podli umori se tem prekletim Centralnim možganom ne bodo izplačali. Prekleto. Ker tu so ljudje, ki bodo navkljub vsemu rinili naprej. Ja, navkljub vsemu.

Vendar to pomeni vojno, seveda, boj z želvastimi roboti, boj do konca, boj brez umika in brez predaje. Skupina, ki jih bo odkrila, pa bo to plačala z življenjem, zanje bo to srečanje usodno. In potem se bo začelo, to bo vojna. Ali pa, kaj je še kakšna možnost? Pogajanja? S tako zahrbtnim hudičem, kot so tile Centralni možgani. Ne, to bo borba za čas, ki je potreben za popravilo in obuditev posadke, borba za minute. Da, to mora sporočiti ljudem. To mora. Mora biti še ta možnost.

Zagrizeno tuhtanje se mu je krčilo v iskanju rešitve. Kaj pa takrat, ko bodo Centralni možgani vzpostavljali razne povezave z zunanjim svetom? Bo nastala kje niša? Majhna? Delček sekunde, ki mu bo zadostoval? Morda? Vojna bo. Neizbežno. To je zdaj samo še vprašanje časa. Za njega pa se je pravzaprav že začela. Uporno je stisnil pesti. Najti karkoli, kar bi uničilo te Centralne možgane. Karkoli! Globoko je zajel sapo. Umiriti se mora. Ne sme se več pustiti čustvom, ne sme, ker bo moral ujeti pravi trenutek, ker bo tedaj nekaj lahko storil, ukrepal. Ker jih bo tedaj lahko ustavil. Ja, to početje teh prekletih Centralnih možganov mora preprečiti, ja.

* * *

Dostojanstveni obraz je ob Branetovem prihodu v njegove prostore privzdignil glavo in s prijaznim povabilom naj prisede, pokazal z roko proti sedežu nasproti njega. »Kar lepo se namestite tu.« To vabilo je že bilo izrečeno z mirnostjo dobrega poznanstva, seveda s tem, da ima vsak svoje načrte, take, različne načrte. Potem se bo vse razpletlo po svoje, razumljivo.

»Da, prišel sem na partijo šaha,« je odvrnil Brane med pritajenim mrmranjem ter tiho še naprej razmišljal. Več informacij je potreboval. Vseh, katerihkoli, zbrati jih mora. Tudi te od Centralnih možganov, ki so sedaj dosegljive preko šahovske igre, čeprav je težko presoditi, kaj je smiselno. Ker prav lahko, da ima nekaj za bregom, ker bi rad dobil dodatne informacije o ljudeh in računa na njihovo razkritje skozi igranje šaha. Hja, ja, oba računata na razkritje informacij, na nekaj nepredvidljivega, ker da bi zgolj igrala šah za kratek čas, hm, v teh razmerah. To najbrž ni namen. Ne sme mu nasesti. Pripravljen mora biti na vse, na presenečenja.

»Aha, lepo. Ob igranju šaha se lahko lepo sprostite. Igra omogoča pozabo vsakodnevnih skrbi. Zato jo tudi Zemljani radi igrate, kajne? Razen, če se vam morda kam mudi?«

Brane je odkimal. »Ne, ne, saj imam dovolj časa.« Čeprav ga ni imel. Najti je moral neko vrzel za preboj skoznjo. Več je moral izvedeti o sprotnih namerah teh Centralnih možganov, tega Dostojanstvenega obraza.

»Šahovnico lahko postaviva med naju?«

Vprašanje prostora je bilo v tem trenutku popolnoma nepomembno. »Prav,« se je strinjal Brane.

Tla so se ugreznila, na njihovem mestu pa se je prikazala šahovnica s figurami. Brane je s pomikom roke segel po najbližji. Spreminjala se je. Svojo

zunanjost je spreminjala med nekakšnim obračanjem na svojem šahovskem polju, v spreminjanju, značilnim živim bitjem, je bila tam. »Kako, kaj je še živa? Ha!«

»Da, kar nekaj prednosti je v tem. Več ustvarjalne domišljije se lahko sprosti. Lahko pa pripravim tudi običajne šahovske figure, samo njihova uporabnost je bistveno bolj omejena.«

»Kako to mislite, več ustvarjalne domišljije?« Te žive figure ali morda bolje rečeno, figure z odzivanjem živih bitij, so najbrž imele svoj namen, kaj?

»Tam kjer je prisotna domišljija, je bolj zanimivo. Poglejte, to nošnjo figur, vzel sem staro perzijsko.«

»Kaj, a figure so oblečene. Nikoli nisem videl oblečenih figur. In zakaj je to dobro? Nepomembno. Prav. Pa naj bo.«

»Želite bele figure? Rad vam prepustim prednost.«

Brane je odkimal z nakazanim odklanjanjem take zanj nepomembne prednosti. »Ne, hvala, metala bova kovanec. Želite glavo ali grb?«

»Se morda jezite?« Dostojanstveni obraz se je obračal nanj v pokroviteljskem razumevanju njegove stiske, njegove vznemirjenosti, kot da je zaznal nekaj živčnosti v njegovem obnašanju. Ni mu bil všeč ta prizvok njegovih besed.

»Ne, sploh ne,« je odvrnil med srepim pogledovanjem v prodorne oči. S cinično svinjo ima opravka. Podlo, nečloveško. Zdaj pa ga še provocira. Seveda, da bi ga zmedel. Da bi se mu razkril do ranljivosti, ki jo bo izkoristil v danem trenutku. Ne, tega mu ne sme pustiti. Ponovno se je zbral, zdaj že z povsem pritajenim besom. »Če bi se po vsem tem še jezil nate, bi bilo zelo čudno, kajne?«

Minil je trenutek, komaj malo daljši hip, a vendar dovolj dolg, da je začutil zadrego pri nasprotnikovem razumevanju njegovega pojasnila. Da, nekaj malo

več črnega humorja zahteva od Centralnih možganov nekoliko več napora. Sicer pa, namestitev črnega humorja v razumljivo celoto lahko povzroča težave tudi nekaterim ljudem. Pa je stvar preprosta. »Ne boš me zmedel,« je preprosta razlaga mojega odgovora. »Ti pa kar razmišljaj«.

»Lepo sva se sporazumela.« Hipnotične oči so se ustavile na kovancu. »Prav, želim grb.«

»Dobro.« Nič ni razumel. Brane je položil kovanec na palec, ga frcnil v zrak, ulovil med njegovim padanjem in ga položil na odprto dlan nasprotne roke.

»Ha, grb. Torej izbiram jaz,« je takoj nadaljeval Dostojanstveni obraz ter nato, po pritrjevalnem nagibu Branetove glave, opredelil svojo izbiro z namigom na črne figure.

Toda s tem, da je obveljala njegova prvotna odločitev, je pokazal tudi svojo premoč, vsaj Brane je to tako občutil in to bolj, kot je bilo spremenljivo zanj.

»Tisti, ki zadene, mu pripadajo bele figure,« je svoje nestrinjanje navrgel Brane. Sicer ni bil povsem prepričan v svojo odločitev, toda nasprotovanje je s tem le pokazal.

»Kaj ne smem izbirati barve?« Seveda je zgolj zaradi nasprotovanja Branetu in ne le v zagovor svoje prvotne odločitve vztrajal Dostojanstveni obraz. »Kdor zadene, tudi izbira.« To je bilo kot češ, kaj bo dogovorjeno veljalo ali kaj? Tudi pri šahovski igri ne bo prizanašanja, niti najmanjšega, nič, nobenega.

Brane je popustil z namigom roke v ne mar. »Prav, kakor hočeš.« Šahovnica, s figurami oblečenimi po običaju starodavnih Perzijcev, kot mu je pojasnil Dostojanstveni obraz, je bila pred njim. Pravzaprav te noše še nikoli ni videl in je tudi sam ne bi znal opredeliti. Povlekel je prvo potezo.

Potek igre je bil sprva precej običajen, Centralni

možgani so bili boljši, toda ne pretirano. Verjetno le toliko, kot so želeli. Zakaj ne igrajo s polno močjo? Kaj, da tu sploh ne gre za šah? Spoznanje o prisotnosti razpleta povsem druge igre se je krepilo, da ima ta igra komaj kaj skupnega s šahom, s šahovsko igro, če sploh kaj, se mu je porajal dvom. Ni pa brez smisla. To ne. Iz vsega je že bilo zaznati prisotnost nekega skritega pomen. Igra je stekla, se pa je Brane bolj osredotočil na zunanjost figur kot na potek same igre. Ignoriranje vprašanja, kaj vse bi lahko te zunanjosti figur pomenile, ni bilo dopustno. To pa prav gotovo, vsaj njemu ne, nikakor.

»Kot vidite, ste izgubljeni,« ga je zdramil sicer pričakovan poziv. »Se predate?«

»Ne, nikoli.« Brane je to odvrnil že kar samodejno. Brez pomišljanja. Predal, zakaj bi se predal, če pa sploh ne gre za šahovsko igro. Vse večji smisel se je kazal na sporočilu same borbe, na poteku te borbe.

»Prav, še tri poteze.«

Mat je bil neizbežen. Brane je z zanimanjem opazoval obkroženega kralja, njegovo presenetljivo človeško odzivanje z bolečino v očeh, med nemim oziranjem k njemu. Ves njegov bled obraz se je kopal v hladnem znoju. Ob nenadnem navalu pomislekov pa je kar vzkliknil. »Zakaj je moj kralj tako prizadet?«

»To je vendar mat. S predajo bi mu bila smrt prizanesena. Zemljani ste zelo kruti. Umreti mora.«

»Da bi mu bilo prizaneseno? Kako to misliš? Kaj niso to samo figure? Šahovske figure?«

»So, vendar žive.«

»Saj to je zgolj tridimenzionalni prikaz? Kaj ni?«

Lovčeva figura je pristopila h kraljevi in ji zarila nož v trebuh. Kralj je zastokal, polglasno kriknil, zdrsnil na kolena in se med zvijanjem zgrudil od bolečine.

»Da, to je samo tridimenzionalni prikaz,« se je takoj

po umiritvi kraljevega telesa strinjal Dostojanstveni obraz.

Sledila je nova partija s pohitrenimi potezami in z zahtevo po hitrem osredotočanju zbranosti, ki pa so jo Branetu sprva prekinjali spominsko vrinjeni prizori iz predhodne igre, še posebej tisti, prepričljivi, o uboju kralja. To, da so bile šahovske figure videti žive, je bilo težko sprejemati povsem neprizadeto. Brane si je nehote pazljiveje ogledoval obraze figur. Vse bolj resnično živi so se mu dozdevali, pa tudi vse težje se je prepričeval v njihov zgolj viden prikaz, brez prisotnosti življenja v njih. Presneto prepričljivo človeško so se odzivali na vsako dogajanje na šahovnici.

Med pomišljanje se mu je vrivalo umiranje prejšnjega kralja. Enako prepričljiva bo ta odstranitev iz šahovnice. In res je bledica ponovno prekrila ponosni kraljev obraz. Toda to pot je bilo videti dosti več samopremagovanja z drhtečim žezlom v roki.

Brane se je zamišljeno naslonil nazaj.

Naj se preda? To je vendar samo tridimenzionalen prikaz. Ampak smrt prejšnjega kralja je bila videti tako prepričljiva, tako prekleto resnična v tistem zvijanju prebodenega okrvavljenega telesa.

Ne, je odkimal v odganjanju mračnih prikazov, to so samo šahovske figure brez življenja. Nobena povezava z življenjem ni prisotna. Toda pomislek, da to ni tako gotovo, da vseeno obstoja povezava z resničnim življenjem, se mu je klub vsemu vsiljeval. Da se mu kaže napoved dogajanja, ki bo še kako povezalo to igro z resničnim življenjem? Toda popuščanje s podrejanjem Dostojanstvenemu obrazu ne more sprejeti. Boriti se mora. Tudi proti moralnim izzivom. Proti provokacijam, ki mehčajo njegovo odločnost. In kako ga gleda ta Dostojanstveni obraz, z neko njemu lastno ironično radovednostjo, ironično, posmehljivo.

»Vzamem lovca,« je dejal odločno. Moral je vztrajati v borbi, ki je bila že izgubljena.

»Vzameš?«

Počasi je prikimal, se bežno, le za stotinko sekunde spogledal s kraljem, in premaknil naslednjo figuro. Toda obupan pogled kralja je čutil kljub izmikanju ponovnemu srečanju njunih pogledov.

»Mat.«

Napol nag kmet je zarinil svoje vile v kraljev hrbet. Telo se je sunkovito zravnalo, po takojšnem ponovnem sunku vil, bolj podobnim bojnemu trizobu kot za kmečka opravila, pa se je kralj zrušil na kolena in se mrtev zvalil po tleh.

Tiha groza je med zadrževanim dihom prehajala čezenj, kot senca, ki se spreminja v nakazane znane obrise, vse tja do prepoznavnih morilskih želv. Povsem nemočen je bil. Kaj lahko naredi? Kako se bo boril?

»Seveda je to samo tridimenzionalen prikaz,« je med razumevajočim prikimavanjem dejal Dostojanstveni obraz.

»Da, samo tridimenzionalni prikaz,« je ponovil Brane. Nič več ni mogel narediti. Bolj male možnosti ima proti tem Centralnim možganom. Vsaj občutek je dobil tak.

* * *

Pogreznjena v tišino komandnih prostorov je samevala steklasta polkrogla.

Brez življenja, prazna, brez česarkoli je bila z mrtvaško praznino tam, prisotna kot odraz njegovega občutja.

»Ida!« je zaklical.

Medla svetloba se je v steklasti polkrogli zlila v obrise

s porajanjem Idinega lika. Resda kot zgolj veren prikaz njemu ljubega bitja, toda vseeno mu je bila njena bližina prijetna. Milina in nežnost sta se zrcalili na njenem obrazu. »Kaj se dogaja zunaj?«

Ida se je umaknila prikazu razrite površine kraterja s premikajočimi postavami, očitno pri raziskovanju terena. Nekaj več pa jih je bilo zbranih prav na mestu odkrušene skale, kjer je lahko opazil tudi malo bolj živahno mahanje rok posameznih postav, med njihovim premikanjem z občasnim sklanjanjem k tlom.

»Ida, kot da so nekaj odkrili? Mi približaš prikaz!«

»Da, to. Odprtina, odkrili so rov!« Kaj, a bo to dovolj za odkritje vesoljske ladje. Prej kot je upal? Razen, če ni ta rov zgolj spretno nastavljena past, kar pomeni, da torej nesreč pri razkrivanju še ni konec. Pa tudi mrak je že zaznati, noč se spušča. Še lažje delo bodo imeli. Mrak, tema, nemoč vidnega prepoznavanja, vse to je v njihov prid. Lažje bodo vse prikrili, tudi umore, ja, še zlasti umore.

Nekaj postav se je z precej živahnim kriljenjem rok in s še bolj živahnimi vzkliki strnilo okrog odprtine, v katero se je potem ena postava oprezujoče spustila, sprva previdno, s stalnim oziranjem naokrog, vse do popolnega izginjanja vanjo. Sledila je tišina v pričakovanju, ki je kar trajala in se vlekla nekaj časa, tja do vzklika, da je vse v redu in s pojasnilom o odkritju večjega, nekam nenavadno oblikovanega prostora.

Sledilo je še nekaj kratkih pripomb s polglasnim vzklikom pripravljenosti za spust. Kratko posvetovalna izmenjava mnenj postav ob jami je potrdila strinjanje glede ocene, da ni razloga za kakršenkoli strah in že je bilo videti samo izginjanje posameznikov v votlino.

Branetu je zastal dih. Zemlja ob votlini se je začela premikati, sprva s polzenjem in ugrezanjem ter nato z dviganjem v izbokline. Odjeknil je krik. Sledila je tišina, potem še en krik in kričanje.

Iz rova se je pokazala okrvavljena glava, s krikom iz široko razširjenih ust, s klicem na pomoč.

Nekaj mož iz bližje okolice se je takoj pognalo v reševanje. Razumeli so, čeprav le, da gre za zdrs v jamo, v globino, nevarno, seveda, krik strahu je bil dovolj prepoznaven. Za roke, za suknjič ga morajo ujeti. Potegniti ga je bilo potrebno ven. Takoj ven, je bil jasen prvi odziv.

Brane se je nervozno premaknil. Ni rešitve iz želvinih rok. Toda razkritje robotov se je približevalo. In tudi to, da jih lahko ustavijo samo z orožjem, bo kmalu postalo jasno. Čim prej, ja, čim prej morajo po orožje, ker sicer bodo želve lahko nemoteno pobijale naprej. Ustaviti jih bodo morali. Ustaviti, ja, zdaj bodo pa tu žrtve seveda.

Prvi od reševalcev, ki je priskočil in je posegel po mahajoči roki, se je med oklepanjem zapestja z nogami oprl na drobljivi prsti, in še močneje povlekel. Vendar zaman. Nikakor ni mogel, niti s skrajnim potegom mu izvlek ni uspel.

»Vsi so mrtvi.« je med krčevitim oprijemom obeh zapestij prišlo pojasnilo. »Za mano so.«

»Kaj? Kdo?«

»Kljunaste glave! Želve z velikimi steklenimi očmi! Ubijajo! Ubili so Janija.«

»Kdo?« je puhnil med napenjanjem vseh svojih mišic reševalec, ki mu vse to, predvsem pa, da ne more povleči eno moško telo iz jame, ni nikakor šlo v račun.

Telo je navkljub vsemu trudu v neustavljivih sunkih lezlo iz krčevitega oprijema zapestij. Ves napor je bil zaman. Ni bilo več rešitve. Samo še vsipanje prsti se je

kazalo očem, fantom, ki so pravkar pritekli.

»Kaj se dogaja?« so spraševali še vsega zasoplega reševalca med njegovim nejevernim odkimavanjem. »Ne vem. Ne razumem. O ljudeh z velikimi steklenimi očmi na kljunastih glavah je govoril.«

Tedaj pa je nov močnejši osip prsti ponovno razkril odprtino v že skoraj povsem zaprto jamo, ki ji zaradi teme ni bilo mogoče videti dna.

Toda ne za dolgo. Svetilka je bila pri roki, iz ozadja jo je dobil najbližji ob jami in že se je svetilni snop primaknjene svetilke pomaknil po zgornjem robu, nato nižje, da bi se ustavil med vse globljim sklanjanjem glav nad odprtino ter takoj za tem v preletu razsvetlil dno in ležečo telo z zevajočimi usti na blatnem obrazu s široko razprtimi očmi. Nato pa, kot po vztrajnostnem pomiku, za nekaj trenutkov zastal na blatni steni in se sunkovito vrnil nazaj k truplu.«

»Prepozno! Hudirja. Kaj ga nisi mogel zadržati še malo, do našega prihoda?« je bolj v nejeveri kot z očitanjem govoril najbližji od pravkar prispelih na pomoč.

»Res ne razumem, dobro se me je oprijel pa tudi jaz sem ga držal z vso močjo. Ne vem, jaz nisem šibak,« je pojasnjeval med odkimavanjem.

»Kaj pa ostali? Saj jih je bilo več? Ali ne?«

»Hja, kaj če je notri še kdo živ? Tistih nekaj besed tega ponesrečenca je premalo za razumevanje. Nekam čudno je vse skupaj. Izvleči se je hotel. Z vso močjo se je oprijemal moje roke, pa ni zaleglo.

* * *

V veliki polkrogli tridimenzionalnega prikazovalnika

se je Idin lik umaknil hologramu, povsem približanem prikazu reševalne ekipe z njenimi člani ob vrčkih piva. Prav živahna skupina se je iz zunanje strani velike steklene stene kavarne Gril kazala Branetu ob pomikanju pogleda med gosti za pultom, ki so se v svojih razpravah, prav lahko pa tudi zaradi popitega piva, zelo razvnemali. Toda en obraz je izstopal s svojo zadržanostjo. Tudi požirki piva se mu niso tako hitro vrstili kot ostalim. Le odkimaval je ob opazovanju krčenja svojih prstov do močnega stiska pesti, ponovnega razprtja dlani in počasnih gibov prstov, kakor da hoče vedno znova in znova preveriti njihovo brezhibno delovanje in moč.

Brane je razumel njegovo odkimavanje. Zdrs zapestja iz njegovega prijema mu ni bil povsem sprejemljiv. Pa tudi videti je bil kar precej krepak poba. Fizično je moral biti dovolj močan za ustavitev nekega drsenja, tudi celega moškega telesa. In vendar mu ni uspelo.

Nenadoma se je ob zunanji steni steklene stene lokala, skozi katero je bilo s pločnika vidna vsa notranjost, približala postava s prikritim obrazom in si med upočasnjenim korakom ogledovala skupino reševalcev. Brane je zaznal ritem gibov, njemu tako grozljivo znanih. Črna žametna obleka ni mogla prikriti zlovešče harmonije. Nekaj želvastega je bilo v njih. Tudi ustavila se je in kar nekaj časa opazovala reševalce brez kakršnegakoli premikanja, razen pogleda po posameznikih iz skupine in potem nadaljevala svoj mimohod s počasnimi koraki, vse do vogala, za katerim je izginila iz vida.

Brane je zajel sapo, počasi izdihnil in zastal ob zamrmranem pomisleku, »so že v mestu,« da bi se že naslednji hip zdrznil. Tista postava v črnem žametu se je zdaj pokazala na notranji strani steklene stene, se neopazno pomikala v smeri proti, v tisto smer, z zloveščo napovedjo, da je Branetu ob tem prikazu

zastal dih. »Kaj, kaj namerava? Pa menda, ja ne,« je med mrmranjem odkimaval, toda prav to je bilo. Krčenje prstov tistega poba je zanimalo to zloveščo postavo v črni žametni obleki, ki se je ustavila tik za hrbtom moža v premišljanju o možnih razlogih za zdrs roke iz njegovega prijema, v premišljanju, ja, ker kaj pa bi sploh lahko bilo možno, razen njegove nerodnosti, čeprav je tisto zapestje stisnil s tako močjo, da mu ga zlepa ne bi nihče iztrgal. Hja, ob misli, da mu jo je nekdo iztrgal, se je kar nakremžil. Neverjetno. Čeprav bi po občutku lahko kaj takega celo sklepal. Toda tudi moža v črnem žametu ni opazil, ker se za ostale, za svojim hrbtom, ni zmenil, ni bilo razloga, da bi se. Ni bilo razloga?

Roka v črnem rokavu je počasi spolzela po njegovem hrbtu, se pomaknila spet navzgor in se povsem spustila na široka pleča, ki so se stresla v drgetu brez odkimavanja glave, brez stiskanja pesti ali krčenja prstov. Kot živo truplo je bilo tam telo, ki je obstalo v otrplosti, da bi, po ponovnem zdrsu roke, v žametnem rokavu, brez volje po kakršnemkoli odzivanju, vdano sledilo odhajajoči temačni postavi.

Brane ju je spremljal še po izhodu iz Grila, njuno hojo v temi nočnega mraka. Kaj je to pomenilo? Da bo ta poba samo še uslužen suženj, mišice in kosti brez vsake moči odločanja. Živ robot.

Samo še dve izginjajoči senci je bilo videti.

* * *

»Bi odigrala partijo šaha?« ga je z nasprotne strani šahovnice povabil Dostojanstveni obraz. Seveda,

Brane je prišel na partijo šaha, toda ne zaradi šaha. Kaj več bi rad izvedel o teh dogajanjih zunaj. Kaj počne z ugrabljenimi posamezniki? In kako jih lahko tako na hitro spremeni v poslušna bitja brez moči lastnega odločanja? »Hm,« usedel se je v ležalnik. »Kaj si naredil s tistim človekom?«

»Njegovo usodo bomo programirali po naših potrebah.« Dostojanstveni obraz je ostal še naprej osredotočen na šahovsko igro. Dano pojasnilo, je bilo zanj nekaj samoumevnega, nekaj, česar ne potrebuje dodatnega izgubljanja besed.

Taka samoumevnost? Kako more! Ti podlost ti, umazana. Sicer tega ni rekel. Toda prav gotovo so te zadržane besede prihajale iz njegove najgloblje besne podzavesti. »Torej bo odslej robot v vaših rokah?«

Dostojanstveni obraz pa se je še kar naprej povsem mirno osredotočal na šahovnico, kot da tam še nekaj pomembnejšega zahteva njegovo pozornost. »Tako, torej, če se ne motim, ste zdaj vi na potezi.«

»Aha, figuro kmeta si postavil na a4 polje.« In tisti poba, kaj mu še ostane. Nič. Nič človeškega. Saj sploh več ni človek. Brane se je srepo zagledal v prodorne oči: »Torej si ga dejansko že ubil?«

»Da, to ni bilo težko ugotoviti, mar ne?«

»Ne.« Hiter odgovor je bil seveda bolj izraz besa kot česarkoli drugega.

Poteze šaha so si sledile v tišini, v molku, toda v vse bolj nakazani navezavi na dogajanje, ki ga je Brane še maloprej opazoval v prikazovalniku. Prepoznavne podobnosti je bilo moč razbrati.

Polzenju črne roke po hrbtih posameznih šahovskih figur je sledil samo še rahel drget, ki je pomenil konec, izločitev iz šahovske igre. Toda figure so se premikale naprej, po šahovskih pravilih.

Branetu je zastal dih ob pomiku črnega lovca za hrbet

njegove kraljice. Podobnost tega lovca s tisto postavo v črnem žametu, z gibi dolgonogih želv je zaznal. Tudi božajoči zdrs roke po kraljičinem hrbtu mu je bil znan. In tudi nadaljevanje, ki bo sledilo, se mu je tako očitno kazalo, da se je boleče nakremžil. S tem zdrsom roke po kraljičinem hrbtu je bila kraljičina usoda že odločena.

Kraljica je zastala v čudenju, prežetem z bojaznijo, vse do prestrašene otrplosti, za nekaj trenutkov, do ponovnega stresa, do tistega drgeta, rahlega, komaj vidnega, po katerem jo je črna senca odpeljala s šahovnice.

* * *

V prikazovalniku se je kazal prizor iz kraterja s skupino raziskovalcev med poslušanjem širokoplečega poba s kamnito, glavi podobno skulpturo kljunastega obraza, z velikimi izbuljenimi očmi, v rokah. Po videzu sodeč je šlo za odvrženo delo bolj sodobne umetnosti. Hja, ja kip je bila še najverjetnejša razlaga.

»To je verjetno pošast, o kateri je govoril ponesrečenec.« Po rahlem nasmihanju med odkimavanjem in pomenljivim pomikom roke nad kljunastim obrazom, je to bila že kar pričakovana ugotovitev. »Da, sedaj postaja vse nekoliko bolj razumljivo. Ker če po udarcu ob skalo zagledaš to glavo, ha,« pogled na odziv skupine je kazal nalezljivost njegovega posmihanja, »da, se strinjamo, kajne?« Tudi prikimavanje je bilo nalezljivo. Vse od ospredja pa tja do poba v ozadju, korak stran od skupine.

Brane jih je opazoval z odkimavanjem. Ni bilo tako. Nato je privzdignil pogled in že hotel pomakniti svoje

opazovanje naprej, ko se je zdrznil. Spreletel ga je srh. Temna postava, od kod se je vzela, se je primaknila k pobu. Neko skrito moč je izžarevala. Sledil je kratek premor. Nobeno hitenje ni bilo prisotno. Še zdrs roke po hrbtu je potekal počasi, že kar pomirjevalno. Poba je vzdrgetal.

Približan pogled na njegov obraz pa je Branetu že razkril ugašajoči lesk življenja v očeh. Poba se je vzravnal v otrplo držo, v negibnost s povešenimi rameni, mimo katere se je nemoteno pomaknila temna postava. Vse tja, naprej, do naslednjega hrbta, da bi po njem spolzela njena roka, je šla.

Postave so druga za drugo, brez upora ali znakov življenja, kakor hodeči mrtveci, s sključenimi in povešenimi rameni, ki jim smrt ni vzela moči njihovih mišic, izginjale v votlino.

»Da s tako lahkoto spreminjajo ljudi v bitja brez lastne volje, brez možnosti lastnega odločanja!« Zadržan izbruh gneva je po poltihem mrmranju zastal v molku, v odkimavanju, v nesprejemanju neizbežnosti vsega pravkar videnega skozi prikazovalnik. »In potem so samo še ubogljivi robotizirani sužnji.«

Še poslednji je izginil v jamo, vsi, ja. Od cele skupine ni ostal niti eden. Nikogar ni bilo več na površju ob tisti jami. Ničesar, razen megle s svojim vlažnim hladom in njeno pomikanje preko blatne razrite površine. Ostala je le tišina, ki se je s svojo mrliško osamljenostjo vse močneje širila v prikazovalniku in navzven, tja do Braneta, da bi s svojim prehajanjem v vsakega posameznika prežela še ves prostor naokrog. Vsi so bili uničeni.

Toda tedaj, hipoma, se je v dolgem skoku iz jame prikazala mrliško črna postava in se pognala po hribu navzdol, proti skalovju s tremi postavami, zastalimi v strmenju proti približujočem se liku, ki je bolj letel po zraku kot tekel po zemlji. Že naslednji trenutek

pa so se vse tri postave kar izstrelile iz otrplosti, v beg, proti robu kraterja. V silovitem naprezanju vseh svojih telesnih sil, z obrazi v oziranju in z bežnimi pogledi na zasledovalce. S pogledi, polnimi groze na dohitevajoč pogin, ki bo vsak čas pri njih, so tekle.

Silovit zamah roke je zlomil hrbtenico prvemu z desne. Drugemu, z privzdignjenimi rokami v znak predaje, pa je dolga želvina roka zadala tisti dobro znani rahel drsajoč udarec po hrbtu, po katerem je njegovo telo najprej za nekaj trenutkov otrpnilo, potem pa se počasi privzdignilo z voljno povešenimi rameni in v počasnem obratu pobralo svojega mrtvega tovariša z dvigom na ramena. Usmeril se je proti votlini.

Tretja žrtev si je pridobila nekaj prednosti, nekaj metrov v svojem begu pred želvastim zasledovalcem. Do proge in prihajajočega vlaka z železnimi vagoni jo je ločila le kratka razdalja. Rešitev se je zasvitala v preblisku upanja. Še skrajni napor do sproženja vseh sil v napenjajočih mišicah. Čez progo je morala. Pognala se je v skok. Železne zavore so presunljivo zacvilile skozi meglo. Uspelo ji je.

Toda beg se ni ustavil in tudi upočasnil se ni. Le oziranje je bilo bolj pogosto. Da, zasledovalca ni bilo videti, še tek, ponovni pogled nazaj, naprej, stran, toda tedaj, se je hipoma in še med tekom zdrznila ob zaznavi temnega obrisa v letečem skoku čez vagon.

Krik na pomoč je odjeknil v nočni tišini in beg mimo prvih hiš se je nadaljeval še po ulici naprej s ponovnim krikom na pomoč.

Z nasprotne strani je pritekla uniformirana postava, miličnik z pištolo v roki.

»Streljaj, streljaj,« je odjeknil krik, »to je morilec. Ubija!«

Miličnik je privzdignil oboroženo roko, s pištolo, v opozorilo proti v dolgih skokih prihajajoči temni postavi. Vendar je bilo vse to prehitro za njegovo

dojemanje. Udarec pesti v glavo ga je do nezavesti poslal na tla z razširjenimi rokami. Pištola se je zakotalila naprej, proti za trenutek ustavljenem, bežečem možaku, ki je to takoj zaznal in se pognal po njo ter začel streljati v zloveščega zasledovalca. Še en strel, ki ni dosegel ničesar, je odjeknil v tišini, v kateri je sledil tisti znani drget telesa. Vse je za hip utihnilo. Morilec se je usmeril nazaj k nezavestnemu miličniku. Nič več ga ni moglo ustaviti. Samo zdrs roke po hrbtu je bilo zaznati.

Na drugi strani ceste sta dva para široko razprtih oči gledala skozi priprta vrata.

In le nemočno opazovanje, kako te postave tiho z grozljivo mrliškimi koraki odhajajo proti kraterju, je bilo vse, kar je ostalo Branetu.

* * *

»Dovolj! Stop!« Brane je moral ustaviti divjanje čustev. Ukrepati, bi moral, da. Toda, kako? Kaj je možno? Premislek, ja, umiriti se mora, premislek je bil potreben. Nekaj mora narediti.

»Ida?« Njen lik je skozi prikazovalnik prihajal v njegove prostore. »Ida!«

Kot da bi bila skupaj v isti sobi, v istih prostorih, brez vidne ločnice. Kar segel bi po njej, a je nato le zadržal dvig roke še preden bi zadela ob neprehodno površino prikazovalnika. Toda ta hipni pomislek, ki mu je zadržal roko, je zbledel ob pogledu na milino njenega obraza in ob besedah, njenem govorjenju, ki mu je bilo tako drago. Vse je naenkrat prešlo

v kramljanje, prijetno, kakor je z Ido vedno bilo, čeprav se je ni mogel dotakniti. Potreboval je to njeno toplino, ta mir, predah pred ponovnim srečanjem ob šahovnici v sosednjih prostorih. Hm, ta šahovnica. In te figure na njej. Take, tako žive, hm. Zakaj? Kaj je s tem mišljeno? Nek pogovor se kaže skozi te igre šaha, nekaj nametanega, nekaj čustvenega, tudi nekaj preroškega? Morda zavajajočega? Ali vsega skupaj na kupu, tako, za ustvarjanje zmede, uganke? Te figure, tako resnično žive so videti. Vse je videti resnično v tem prikazovalniku, kot da gleda preslikavo dogajanja iz resničnega življenja, kot, da se vse to nekje dogaja. In to izločanje figur iz igre z njihovo likvidacijo. To so umori, uboji. Tako živo se mu kažejo, da ga ob izmenjavi pogleda z njimi vedno znova spreletava srh.

Nekaj mora narediti. Nekaj. Najti. Šahovnica? Kaj je možno odkriti kaj, nekaj, karkoli pomembnega, skozi te igre šaha?

Počasi je vstal. Stežka se je ločil od prijetnega kramljanja z njo, od pogleda na Ido, na njen lik, na njen obraz. Prodorne oči ob šahovnici v sosednjem prostoru so ga že čakale. Globoko je vdihnil. Da, toda navkljub vsemu, kljub morilskemu izločanju figur, se je v njem začela rojevati trdovratna upornost. V spopad se spušča, v vse ostrejši spopad. Kot bojno polje je bila ta šahovnica. Prvič je občutil, da gre tudi zanj in to kljub mrmranju, da mu ni mar zase.

* * *

Med vstopanjem v prostore Centralnih možganov je Branetov pogled zdrsnil s tistega Dostojanstvenega obraza, sklonjenega nad šahovnico pred njim, da bi se

ob vsem nezaupanju pomikal v preverjanju prisotnosti česarkoli nenavadnega.

Po rahlem namigu Dostojanstvenega obraza proti šahovnici z že postavljenimi figurami je Brane narahlo prikimal v znak sprejemanja vabila na igro šaha, potem pa prisedel in preletel s pogledom čez postavljene figur. Nič nenavadnega ni bilo na njih. Čudno. Zmajal je z glavo. Običajne šahovske figure so bile na šahovnici. Nič nenavadnega. Toda, zastal je v premišljanju, pravzaprav bolj tuhtanju, ob vse močnejšem ugotavljanju, da to nima nobenega smisla. »To ni v redu. Ni mi všeč. Tega ne morem sprejemati. Ne, ne bom.«

»Kako? Kaj vas moti?«

Brane je zastal v porajajočih pomislekih. Tako, kot je bilo vse zastavljeno s tem šahiranjem, že ni bilo vse v redu. »Ta pravila mi ne dajejo nobene možnosti za zmago.« Že na samem začetku vsake šahovske igre je bil v nesprejemljivo podrejenem položaju.

Vzvišena prizanesljivost je zavela z Dostojanstvenega obraza. »Ni igre, kjer bi vi imeli možnost zmagati.«

»Kaj pa če jaz postavim pravila igre?« Živahnejša iskrica upanja se je zasvetlikala. Željno iskanje izhoda je zastalo. To bo, to. Na tem mora vztrajati. Da, čeprav je še vedno bil v dvomu, kako naj nadaljuje, kaj naj zahteva?«

Skozi posmehljivost je bilo zaznati preverjanje pomislekov. »Da, tisti, ki določa pravila, ima kar nekaj prednosti.« Dostojanstveni obraz je narahlo prikimal.

Brane je nadaljeval. »Igra z znanim izidom je dolgočasna.« To je veljalo za vse igre. Univerzalno pravilo je bilo to. O tem ni dvoma, ni moglo biti dvoma. Ta ugotovitev bi lahko bila osnova nadaljevanja. Da, to bo osnova!

»Nisem opazil, da se dolgočasite. Kaj predlagate?«

»V teh šahovskih igrah s tabo sem vzdržal blizu 18 potez. Če vzdržim več, je zmaga moja. Prav?«

»Prav, sicer sem vam tudi sam nameraval predlagati nekaj takega. Torej lahko nadaljujeva.«

Brane je spustil pogled na šahovnico. Tako hiter pristanek na nova pravila je razkrival samo še več samozavesti Dostojanstvenega obraza. Še utrinek dvoma se je Branetu porajal. Lahko bi se skrival še nek njemu neviden skriti namen v tem šahiranju. To že, nekaj je že moralo biti v ozadju. Toda, saj ima tudi sam svoje namene.

Dve potezi do osemnajste se je Brane vzravnal. Ni bilo videti možnosti mata v teh preostalih dveh potezah. Torej, po novih pravilih je bila ta partija zanj dobljena.

Dostojanstveni obraz je razumevajoče prikimal.

Brane ga je še nekaj trenutkov dvomeče opazoval, če je vse tako, kot se kaže. Ker kot je kazalo, se je kar na hitro sprijaznil s porazom, že nekam prehitro, seveda po teh novih pravilih. Še nekaj pomislekov se je zvrstilo brez oprijemljivega zaključka, tako da je potem samo še odločno zamahnil z roko. »Naprej, seveda, ne bom igral.«

Dostojanstveni obraz je z nekam skrivnostnim nasmehom razširil roke v znak predaje. »Čestitam, po teh novih pravilih ste to partijo dobili.«

Brane je odsotno prikimal. Pred očmi se mu je prikazoval boleč privid majhnega curka krvi iz Idinih ust.

»Bi odigrala še eno?«

»Ne, hvala.«

Sunkovito je vstal, še za trenutek zastal s pogledovanjem zdaj na šahovnico zdaj na Dostojanstveni obraz in se z drsečimi koraki odmajal v sosednji prostor z Ido v

hologramu tridimenzionalnega prikaza.

Ob Idinem hologramu je po globokem vdihu za nekaj trenutkov zadržal sapo, jo počasi puhajoče izdihnil, se spustil v naslanjač, kar zleknil se je vanj in po počasnem umirjanju začel ponovno zbirati moči.

»Si utrujen?« Idin obraz se mu je smehljal.

Vse je bilo drugače v teh prostorih, kjer se je Idin prikaz odzival po njegovih pričakovanjih, na trenutke celo prijetno. Hm, ja, prijetno, ja. Še o potrebi po njegovem počitku ga je opomnila. Toda ne, več stvari bi moral vedeti o tistih robotih. Odkimal je.

Ida, ga vprašujoče pogledala. Bila je tam, v kar prijetnem vzdušju se mu je kazala, pripravljena, da mu ustreže po svojih močeh, se mu je smehljala.

»Kaj, a roboti nimajo nobene možnosti prevlade nad posadko?« Razmerje med vesoljci in njihovimi roboti je bilo vsekakor nekaj upoštevanja vrednega.

»Ne, programirani so brez napak.«

Branetovo razmišljanje se je vse bolj usmerjalo v iskanje možnih nadzorov nad roboti. Kakršnihkoli nadzorov in seveda, še posebej, kar bi njemu še kako prišlo prav, možnost blokiranja njihovega delovanja v skrajni sili.

»Kaj bi se zgodilo, če bi te robote nekdo zlorabil? Kak norec, od vaših ljudi, seveda, ki bi jih programiral po svoji želji, morda celo v morilce?«

»Zaradi preprečitv2 zlorab ima vsak robot vgrajen varnostni kristalček, občutljiv na določene frekvence, pri katerih se izklopi«.

»Izklopi? Hm. Kristalček. Hm. In potem je robot mrtev, torej, vsaj negiben?«

»Da.«

»In katere so te frekvence?«

»Ne vem. Dostop do njih je določen po varnostnih standardih. Vsi naši prebivalci imajo vgrajene oddajnike teh frekvenc za takojšnjo ustavitev robotov. Tudi, če kdo usmeri robota v delovanje, ki je za nekoga drugega nevarno ali zgolj nesprejemljivo, ga slednji lahko ustavi. To se šteje za čas za premislek ob nasprotnih hotenjih naših posameznikov.«

»Prekleto! Te frekvence?« Toda nekaj je le izvedel. »Ti stvori, ti prekleti želvasti roboti so ranljivi.« Do teh frekvenc mora priti. Samo kako?

Da, tisti kristalček? Dobiti ga mora, dobiti, je mrmraje razmišljal. Ali če bi kako drugače, odkimal je v zanikanju možne izvedljivosti, preslepil Centralne možgane.

Toda kaj takega se mu ne bi izšlo, vsaj po vsem, kar je doslej lahko izkusil in spoznal, ne. Nekaj drugega mora najti, še kakšno drugo možnost. Mora jo poiskati. Ja možnost? Kakšne pa so sploh prisotne? Ja, kakšne? Kakršne koli. Tudi najbolj fantastične. Če sploh so? Brane se je ozrl naokrog. Ničesar takega, nič kar bi sprožalo kak namig, ni mogel zaznati. Nič, s čimer bi si lahko pomagal. Tu so bili prazni prostori s tridimenzionalnim prikazovalnikom. Ven pa ne more. Tisti želvasti roboti bi ga ubili. Mimo njih ne more.

Hja, Brane se je cinično nasmehnil ob obešenjaškem preblisku. »Da bi ugrabil enega od teh želvastih robotov? Hm. Taka možnost?«

Nekaj tako norega kot je bil ta preblisk pa še ne. Kako mu je sploh prišel na misel. »Toda, kaj pa, če bi vseeno? Ugrabiti robota? Kako?«

V odprtini, skozi katero je prišel, jih je bilo še več. Enega bi moral zvabiti v te prostore. Hja. Hm. Močnejši so. Toda varnostni nadzor bi prav gotovo sprožil tiste frekvence za izklop kristalčka. To jim prav najbrž preprečuje vstop v te prostore. Kar tja mora, da preveri možnosti. Še enkrat si mora ogledati ves prostor. Če bi

jih zvabil, ali kako drugače spravil čez rob komandnih prostorov, bi bilo po njih. Morda, če bo šlo?

Brane se je sprehodil do odprtine. Velike steklene oči čuječega želvastega robota so ga že opazovale. Ta stvor, še vedno je bil tam, brez premikanja, s kijem v spuščeni roki, je pomenil pretečo nevarnost, gotovo smrt. Pa še opazoval ga je s tako prepričljivo agresivnostjo, da mu je noga kar sama od sebe zastala sredi premika. Od tega stvora že ne bo mogel dobiti njegovega kristalčka. Ta želvasti stvor bi ga zdrobil.

In vendar. Kaj če ne bo druge poti?

Navali gneva so prehajali skozenj v valovih. Nekaj, nekaj je moral najti. Okrutni, pravkar videni prikazi, so se mu obujali z neustavljivo silo: beg, klic na pomoč, miličnik s pištolo, udarec z pestjo, streli ... smrtonosni dotik, drget ... potem pa mrliška tišina in ... dva para prestrašenih oči, ki sta gledala izza priprtih vrat sosednje hiše. Da, temna postava v črni pelerini ju ni opazila. Toda široko razprte oči so vse videle.

Brane si je zakopal obraz v dlani. Ne ne, nadaljevati mora, kakorkoli, globoko je zajel sapo, silovito izpuhnil pregreto sapo iz sebe, še enkrat globoko vdihnil in se umiril.

Ozrl se je v Idin prikaz: »Kaj se dogaja zunaj? Mi lahko približaš dogajanja skozi prikazovalnik?«

»Vse v širšem okolju nama je vidno in tudi vsa govorjenja, vse pogovore lahko spremljamo.«

V polkrogli se je pokazal spust pogleda skozi nizko valeče se meglene oblake. Še celo občutek hladu ob rosenju je bilo zaznati. Turoben dan se je kazal.

Ljudje so molče hiteli po pločnikih.

Zgodaj je. »Na delo gredo,« je bolj zase mrmraje ugotavljal Brane. Torej še ničesar ne vedo. Toda, kdo

bi jim lahko sploh kaj povedal? Ni videti, da bi kaj posebnega motilo njihove poti. Hm, kdo? Tiste oči, tista skrita opazovalca?

V približanem prikazu kolone vozil je nekaj vojaških tovornjakov, usmerjenih proti kraterju, zapeljalo do vznožja hriba, kjer so iz njih poskakali vojaki. Oboroženi, v popolni bojni opremi in drug za drugim so izginjali v gozdu.

Verjetno so delovali na osnovi sporočil, čeprav niso bili videti nič kaj prestrašeni. Vsaj po izrazih njihovih obrazov sodeč ne. Nihče od njih si najbrž še ni predstavljal okrutnega spopada. Toda kaj so sploh vedeli o dogajanju? Če sploh kaj?

Brane je ocenjujoče preverjal njihove možnosti v direktnem spopadu, v hipnem odzivu na napad želvastih stvorov. Pa niso bili v dovolj ostri preži. S prstom na sprožilcu bi morali biti, pripravljeni na takojšno streljanje. Njihove puške pa so jim še vedno opletale na ramenih.

* * *

Na šahovnici se je kazala morija. Proti koncu je šlo. Poraz se mu je obetal. Figure Dostojanstvenega obraza so ponazarjale želvasta bitja, figure kmetov na šahovnici pa so bili že kar pomanjšani želvasti roboti.

Branetova figura je bil vojak z zelo prepričljivo živim odzivanjem ob njihovi izločitvi iz igre. Telo mu je otrpnilo. Mlad obraz je prekrila smrtna bledica. Tako jasna in neizbežna je bila odločitev, ki bo prišla, da so se mu roke nemočno spustile ob puški na njegovi rami.

Želvasta postava šahovskega lovca se je primaknila,

stopila naprej in že je zamahu s kijem sledil silovit tresk, po katerem je uniformo prekrila kri. To naj bi pomenilo izločitev iz igre.

Sledil je trenutek premora. Njemu, Branetu, se je vsiljeval pomislek, da je bilo vse to namenjeno njemu. Njega naj bi ohromilo do otrplosti. Odkimaval je v nemočnem gnevu. Vsak upor naj bi bil nesmiseln, ker je premoč strahotna. To je bilo najverjetnejše sporočilo te igre. Da, da ni ničesar, kar bi lahko spremenilo potek te šahovske igre.

Ne, ne. Vsaj nekaj še lahko naredi. Že res, da bo sledil njegov poraz v tej igri. Toda boj mora potekati do konca. Brez predaje.

Njegova figura šahovskega lovca je bila v podobi vojaka s težkim, dovolj močnim mitraljezom, za razstrelitev tistega nasprotnega morilskega želvastega lovca. Ja, z rafalom ga razbije, še preden bo sledil mat njegovemu kralju. Hja, vsaj nakazal bo, da ga žrtve, tudi hude, ne bodo ne ohromile ne ustavile.

Puškomitraljez je zarjovel z rafalom, namerjenim naravnost v kljunasti obraz. To je delovalo. Velike steklene oči so se razletele. Želva se je sesedla v nekaj, kar naj bi bil njen konec.

Toda naslednja, nasprotna poteza v tej šahovski igri, je že pomenila tudi smrt tega mitraljezca in hitro izločanje še naslednjih treh Branetovih figur. Kar pravi masaker se je kazal na šahovnici.

»To je samo tridimenzionalen prikaz borbe med vašimi vojaki in mojimi roboti,« je sledilo že kar preteče pojasnilo Dostojanstvenega obraza. »Sicer pa ste sedaj vi na potezi in kolikor lahko presodim, vam bo padla še kraljica in kmalu za tem tudi kralj. Verjetno prej kot v osemnajsti potezi.«

»Na enak način, kot so padli vojaki?“

»Seveda, razen, če poznate kakšno drugo rešitev, vendar se bojim, da je ne boste našli.« Dostojanstveni obraz se je privzdignil s ciničnim nasmehom ter hladno navrgel v opozorilo. »Vaša kraljica bo padla.«

»Moja kraljica? Da.« Toda ne, to je bil vendar samo tridimenzionalen prikaz šahovskih figur.

Ja, šahovska igra, iz katere je nenadoma odjeknil krik, prestrašen in obupan, tik preden se je pod želvinem zamahom s kijem, figura kraljice zrušila z zdrobljenim tilnikom. Da in kralj, ki je ostal brez zaščite, obkoljen z želvastimi vojaki, je mirno čakal na svoj konec.

Le lahna bledica in izgubljen, v usodo vdan pogled, sta pričala o zavesti bližnje pogube. Ni mu mogel pomagati, a tudi gledati ga ni mogel več. Toda konec je prišel, še preden se je lahko obrnil.

Brane je šel z roko preko potnega obraza. Pojasnilo z nasprotne strani te čudne šahovnice je lahko slišal. Da, je to zgolj napoved.

Brane je odkimaval v nesprejemanju nemočnega vdajanja v usodo. Toda tako govorjenje. »Ne, ne.«

»In vendar se bo vse dogajalo enako, le figure bodo imele drugačna imena,« je Dostojanstveni obraz stopnjeval svoj pritisk.

»To še ni tako gotovo,« Brane je kljubovalno privzdignil pogled. »Res da so tvoji roboti grozljivi v svoji okrutnosti. Niso pa neuničljivi.«

»Da niso neuničljivi?« Dostojanstveni obraz si je vzel čas za pomislek o Branetovi pripombi, o možnih informacijah, ki bi jih lahko pridobil v sosednjem prostoru, kamor on nima dostopa. Nato pa mirno nadaljeval: »V spopadu z vami Zemljani so v premoči. Zlahka bodo kos vsem vašim oboroženim silam.«

»Spopad je torej neizbežen?«

»Da.«

»In končalo se bo z jedrsko eksplozijo nad našimi

glavami, nad najino šahovnico,« črni humor se je vrinil v ospredje. »Tako, da bo potem najinega šahiranja konec.«

»Dovolj popoln pregled nad dogajanji na Zemlji imam, da vem, kaj je potrebno ukreniti.«

»Ne bodi preveč prepričan o tem,« je navrgel kljubovalno.

»Razmišljanje Zemljanov je zelo preprosto.«

»Ga nameravaš zlorabljati?«

»Moja naloga je popraviti ladjo in odmrzniti posadko.«

»Zakaj se nočeš na miren način pogovoriti z Zemljani?«

»Tako je bolj zanesljivo. Zaradi prisvojenega razmišljanja Zemljanov. To mi daje dovolj možnosti, da izpeljem vse, tako kot je potrebno. Ta del Zemlje, še posebej pa bližina Balkana, je zelo primeren.«

»Jaz v to ne bi bil tako prepričan. Tudi mi smo se česa naučili.«

»Res?« Smeh Dostojanstvenega obraza je govoril o zavesti popolne premoči, o prepričanju v obvladovanje vsega kakor dejstva, zaradi česar se lahko mirno posmehuje vsakemu ugovoru. »Poglej še to!«

V prikazovalniku je bilo videti dogajanje s premikom neke postave v poltemi.

Črna postava se je izvila iz nočnega polmraka, se s pospešenimi korakom usmerila proti gozdu in že je izginila za vejevjem.

»In kaj je zdaj to? Kdo bo naslednja žrtev?«

»Mu slediva. Mogoče bo zanimivo?« Dostojanstveni obraz ni kazal nobene prizadetosti. Zanj je bilo to zgolj vabilo. Kot da bi vabil na ogled nogometne tekme, mu je bilo to. Nič mu ni pomenilo. No, seveda, vsaj človeška življenja mu niso ničesar pomenila.

Skrivnostni hrbet v črno oblečene postave se je izgubljal med grmovjem in debli posameznih dreves,

mimo katerih je hitela ta nočna prikazen, vse dokler ni prišla na cesto in se pomešala med ljudmi.

* * *

Takoj po vrnitvi v prostore z velikim polkrožnim prikazovalnikom, je brez dviga pogleda k Idi začel pogovor o »tistem strašilu,« kot je dejal, »In kam je šlo?«

Ida je odkimavala. Da ji načrti Centralnih možganov niso znani in da ne ve, kaj nameravajo narediti, mu je pojasnila.

»Kaj pa vaša ladja, bi lahko preživela atomsko vojno?«

»Če ni poškodovana, lahko njen obrambni sistem blokira vsak napad Zemljanov, tudi jedrski. Sicer je vse odvisno od velikosti poškodbe.«

»Torej je zdaj vseeno ranljiva?«

»Da, vendar samo za direktne zadetke.«

»Ji žarčenje ne škodi?«

»Ne.«

»Če bi se torej Zemljani stepli med seboj, bi to Centralnim možganom kar odgovarjalo?«

»Verjetno. Za ladjo to ne bi pomenilo nikakršne nevarnosti.«

»Za posadko tudi ne?«

»Ne.«

»Potem si lahko kar mislim, v kakšne cinične kombinacije se bodo spustili ti prekleti možgani.«

In zgolj te šahovske igre mu sedaj razkrivajo nekaj predvidenega dogajanja. Seveda s prikrito pastjo, z zavajanjem. Vsaj po občutku sodeč je bilo kar nekaj namere, da bi ga omrtvilo in pripravilo do tega, da bi v nemoči obmiroval. Ja, hja, toda zakaj to rabi?

Zakaj to želi? Morda pa krutost na šahovnici le kaže na to, da ima tudi on možnost delovanja. Vprašanje sicer kakšnega. Toda, če je v ozadju še kaj, česar se ti Centralni možgani bojijo?

* * *

Šahovska igra se je kazala v povsem drugačni luči. Razlikovala se je od predhodnih. Sicer je Brane tudi sam vse bolje in hitreje dojemal namere Centralnih možganov. Prisotnost nekih odprtih možnosti sicer bolj medlo, tipaje, če ga občutki niso varali, je vseeno zaznaval.

Njegove figure so bili vojaki na straži, nasprotne pa v črno oblečene mrliške postave, s tihim, že kar neslišnim premikanjem, kakor da ne bi bile iz krvi in mesa. To je bilo dovolj. Zagrizel se je v igro. Moral je preprečiti namero Centralnih možganov. Moral je vzdržati osemnajst potez te šahovske igre, ki mu je, s tako živo upodobitvijo figur in njihovega človeškega odzivanja, razvnemala čustva.

Temna postava šahovske figure je stopila k njegovi figuri kmeta, vojaško uniformiranem stražarju, njegovemu stražarju, kjer ga je že čakala smrt, kot je bilo razvidno iz razporeditve figur. Toda ne, šla je mimo. Čudno. Igra šaha se je nadaljevala. Poteze so se vrstile, druga za drugo, igra, različna od predhodnih je bila na programu. Njegov stražar je krenil naprej, proti črni figuri. Napadel je figuro konja. Toda ta je preskočil v bližino njegovega kralja, ki je naenkrat ostal brez obrambe.

»Ti je všeč igra?« Dostojanstveni obraz se je pomenljivo nasmehnil.

»Ne vem. Bomo videli. Ni še končana.«

Sledil je skoraj neverjeten napad. Štirinajsta poteza črnega. Obroč se je zožil. Neubranljiv konec.

Še dve potezi in mat. Črni je povlekel. Nastala je odprtina, skoznjo se je odpirala pot njegovemu lovcu, ki je v naslednji potezi zbil nasprotno figuro. Pa tudi sam je postal žrtev mrliške kraljice, ki mu je zavila vrat. Sledil je mat. Toda to je bila že osemnajsta poteza.

»To je remi.«

»Da, tako sva se dogovorila.«

»Dobro.« Remi? Prvič, da se je njuna igra končala neodločeno. Čudno, torej je tudi to možno. Neodločeno? Kaj je to kak namig, ali kar tako navržen zaplet, ki naj bi njemu onemogočal razumevanje smisla teh šahovskih iger. Lahko bi bilo tudi to. V tem se je kraljevska figura vse bolj sesedala. »Kaj je zdaj to? To je proti pravilom.«

»Zakaj?«

»To je vendar remi, brez zmagovalca.«

»Seveda, popolnoma jasno.«

»In zakaj ubijaš mojega kralja?«

»Saj ga ne ubijam. Onesvešča se.«

»Onesvešča?« Prav, remi naj bi se razlikoval od partij z znanim zmagovalcem. Razlikoval, v čem? Zakaj? Razen, če ni namenjen samo njemu, da bi mu onemogočil predvidevanje nadaljnjih dogodkov. »In kaj naj bi to pomenilo?« je mirno vprašal.

»Nič. Odpeljali ga bodo v bolnišnico.«

»Hm ... kljub vsemu ti namera ni popolnoma uspela. Ne smeš ga ubiti.«

»Kako to mislite? Saj ubijanje ni moja strast.«

»Zoprno ti prav gotovo ni.«

»Točno. Popolnoma prav imate, ni mi zoprno. Vendar tudi strast ni. Naredim samo najprimernejše glede na položaj. Seveda brez čustev, teh si jaz ne morem privoščiti.«

»Brez čustev ... ne moreš privoščiti ... kako veš, da ne moreš? Ali sploh veš kaj govoriš? Prekleto hitro si se sprijaznil s tem, da si čustev ne moreš privoščiti.«

»Ne vem. Zakaj bi moral razmišljati enako, kot vi Zemljani, po vaših moralnih vrednotah? Razen tega, ali so vam moja razmišljanja in opredelitve, skupaj z mojimi odločitvami, res tako tuja?«

* * *

»Ida, kako prebivalci v okolici kraterja spremljajo zadnja dogajanja. Ali sploh kaj vedo? Mi približaš njihove pogovore.« Kot je Brane lahko po vsem prikazanem presodil, poteka za sedaj še vse v zakrivanju vesoljske ladje in njenega zasilnega pristanka. Zemljani ne smejo izvedeti za razbiti del vesoljske ladje, skozi katerega je prišel tudi on. Tam so ranljivi, torej so tudi po njihovem mnenju tam ranljivi. Zakaj bi sicer pobijali vse priče, ki bi kakorkoli lahko razkrile vesoljsko ladjo. To skrivanje, to njihovo delovanje je, vsaj kaže se tako, zdaj prednostno za Centralne možgane. Da, seveda in kar uspešni so bili pri tem. Čeprav pa ne bodo dolgo. Potem bo vojna. Spopad oboroženih sil s temi želvastimi stvori bo sledil. Hudo bo.

Da so ljudje zaskrbljeni, mu je Ida pojasnila, čeprav naj bi še vedno bolj ugibali na osnovi tistih nekaj ustnih informacij, ki krožijo naokrog.

V tridimenzionalnem prikazu so drobne kapljice rosile resnobna obraza dveh Ljubljančanov med

njunim ugibanjem o dogajanjih okrog meteorja. Češ, da je precej ljudi umrlo dokaj nenavadne smrti, naj bi bilo slišati. Govori se, da to sploh ni meteor, ampak nekakšno posebno plovilo, ki se je poškodovalo in zrušilo, ameriško ali sovjetsko plovilo. Tudi nekaj čudnih tipov se že potika naokoli. Iz tajnih služb naj bi bili.

»Zdravo! Kako to, da vaju vidim tukaj?« ju je je nenadoma zmotil možak v modrem plašču, očitno njun znanec. »Sta že slišala? Govorijo o ubojih, čeprav nihče ne ve, kaj se je pravzaprav zgodilo?«

»Tudi meni je prišlo nekaj takega na uho.«

»Dostop do tja je baje že prepovedan. Tudi vojske in policije je zunaj kar precej videti.«

»Upajmo, da ne bo kaj hujšega.«

* * *

Šahovnica se je pogreznila v polmrak, v katerem so figure kar vznikale iz šahovnice vse do njihove popolnitve figur.

Igra se je začela.

Prve žrtve so padle, ne da bi Brane mogel ugotoviti, kaj se dogaja s trupli. Kar izginjali so. Zelo čudne smrti. Nekatere so tudi na vsem lepem izginile, ne da bi bile uničene. Seveda, to bo, na šahovnice se kaže izginjanje figur. Izginjanje, da, to bi lahko bila napoved. Tu je neka sorodnost z dogajanjem v okolici kraterja. Tisti zdrsi rok po hrbtih? Napoved? Kaj mu Dostojanstveni obraz kaže preko te šahovske igre? Ali, hja, bolje rečeno, kaj lahko iz nje povleče v svojo korist? Da, bolj dvorezen meč so informacije iz teh šahovskih iger.

* * *

Mož v sivem plašču se je približal zaljubljenemu parčku ob robu Tivolija. Za vžigalce je zaprosil.

Mladenič se mu je primaknil, privzdignil roko s prižganim vžigalnikom. Njuni glavi sta se primaknili druga k drugi.

»Če bo karkoli nevarnega, streljaj,« je tiho spregovoril mož v sivem plašču, »položaj se je zaostril. Možno je, da ima tudi on spremstvo.«

Mladenič je prikimal. Mož pa se je odpravil naprej, s počasnim korakom, kakor da je njegova pot še dolga. Še na uro je pogledal. Kot da je prisluhnil. Uri? Prisluhnil? Čudno. Nekaj ni bilo v redu.

Iz nasprotne strani se mu je približal mlajši poba, ga bežno ošvrknil s pogledom in že mislil nadaljevati pot, ko mu je ta pomignil.

»Želite prosim?«

»Nadaljujte, kakor da ni nič posebnega, toda na prvem križišču zavijte levo. Nekaj cevi, ki zelo redko zgrešijo, je uprtih v vse, kar se giblje, tudi v vas.«

Mož v sivem plašču je nadaljeval pot.

Pobu je zastala noga. Iz njegovih nemirnih oči je prihajal zbegani pogled. Saj ničesar, kar bi lahko bilo nevarno, ni mogel videti. Toda zadnje besede so bile kljub vsemu prepričljive. Kaj lahko pričakuje? Na koga prežijo tisti v zasedah? Nekaj nevarnega zanj naj bi bilo prisotno? Toda, kaj neki? Njemu naj bi bilo nevarno. Kaj ni zgolj na varnostnem obhodu, kot mu je bilo rečeno?

Da, tajne službe so že razpredle svoje mreže. Ob spremljanju teh dogajanj skozi prikazovalnik je Brane zamrmral svoje ugotavljanje. »Prikrito poizvedujejo? Zasede nastavljajo? Tudi nevarnost so očitno zaznale. Lahko pa, da imajo že neke izkušnje, take z žrtvami?«

* * *

Branetov pogled se je osredotočil na prikazan potek dogajanja v bližini kraterja s skupino mož med hojo po razriti blatni poti. Sledil jim je buldožer in nekaj drugih strojev. Torej bodo nadaljevali z odkopavanjem. Samo nikjer ni bilo videti nobenega orožja. Kaj jih še vedno ni izučilo. Prekleto, da morajo iti tako naivno v smrt.

Na približanem prikazu resnih obrazih se je kazal nemir, če že ne prikrit strah. Pogledi so se jim premikali med opazovanjem okolice. Pričakovanje nečesa, kar bi lahko udarilo ali se vsulo nanje v pogubnem plazu, je prihajalo iz vsakega posameznika. In vendar so šli naprej.

Le malo naprej od njih je eksplozija tako silovito izvrgla v zrak kose zemlje in kamenja, da se je pokazala velika jama z luknjo tik ob dnu lijakaste jame, proti kateri se je čez razrito blatno površino s polnim plinom pognal buldožer.

Sledilo je izkopavanje. To je bila bitka za čas. Stroji so odrivali zemljo, znojne kaplje so polzele po razgretih obrazih, mišice so se napenjale in sledil je spet prodoren krik: »Umiiik!«

Drug za drugim so stekli v zaklon, počepnili. Spet je odjeknila eksplozija, še ena in še ena. Konec. Pognali

so se nazaj. Hitri so bili pri svojem delu.

* * *

Oficir je narahlo dvignil roko. V polmraku, več deset metrov od izkopavanja, je kotaljenje odtrganega kamna pritegnilo njegovo pozornost. Šepetanje vojakov je utihnilo. Umolknili so, vsi so umolknili.

Kot da bi nekaj udarjalo pod zemljo. Oči vojakov so vprašujoče gledale.

Usipanje je postajalo vse močnejše, vse do sprostitve majhnega plazu zemlje, ki je spolzel skupaj z večjo skalo in razkril vdolbino. Pogledi so se uprli vanjo. Vendar zaman. Ničesar, kar bi se skrivalo na dnu v poševnem nadaljevanju votline, niso mogli videti.

* * *

Pred naslednjo igro šaha je na prazno šahovnico legel večerni hlad.

Kakšne figure so sedaj na vrsti? Branetov pogled je iskal prihodnost. Kaj nameravajo narediti Centralni možgani?

Za pridobitev časa, potrebnega za obuditev posadke, bodo morali zavlačevati, kar pa ne bo več tako enostavno, ker bo odkopavanje kmalu pripeljalo do prvih odkritij in potem se bodo plazovi dogodkov vsuli drug za drugim.

Dostojanstveni obraz se je usedel na nasprotno stran šahovnice. Ničesar ni motilo njegovo samozavest.

Vsaj videti ni bilo. Moč in zadovoljstvo je velo iz njega. Verjetno se vse odvija po njegovih predvidevanjih. Brane je privzdignil pogled, narahlo prikimal v pripravljenosti na igro šaha ter se zazrl v šahovnico.

Figure so počasi dobivale obrise sedečih mož v kravatah in belih srajcah. Ni jih poznal, čeprav so mu bili obrazi bili, po nekaterih medlih obrisih iz svojega spomina jih je prepoznaval, nekje jih je že videl.

Skoraj vsa mesta so bila že zasedena, le še kralja z najožjim spremstvom sta manjkala. Kje le hodijo toliko časa.?

Ocenjujoče je s pogledom preletel ostro začrtane poteze Dostojanstvenega obraza ter se ponovno zatopil v dogajanje na šahovnici. »Še vedno je vse v njegovih rokah,« je ugotavljal.

Kraljevi figuri sta prihajali s svojim spremstvom. Spoznal je obraze. Torej to pomeni, da se bosta vključili velesili, Združene države Amerike in Sovjetska zveza. Njuna predsednika sta bila tam.

Partija šaha se je začela.

* * *

Brane je stopil do odprtine, skozi katero je prišel v komandne prostore. Misel na varnostni kristalček mu ni dala miru. Dobiti ga mora. Zdaj pa so tiste velike steklene oči, ki so še vedno bile na starem mestu, buljile vanj. Smrtna obsodba je vela iz grozljive praznine v njih. Hja, še dobro, da ti zlodeji nimajo dostopa v notranje prostore. Gotovo smrt bi pomenil boj prsi ob prsi.

Te želve bi ga stolkle v trenutku. To je gotovo. Če bi ga le dosegle. To bi bil konec. Že sam pogled nanje je bil

dovolj zgovoren.

Toda vsa ta dogajanja so se po preletu prikazov zadnjih dogajanj prepletla in pomešala v vrtincih tako silovitega čustvenega odzivanja, da mu je iz besa vzkipel uporen preblisk. To bi bilo mogoče izvedljivo. To ... t o ... silovito je stisnil pesti ... to bo moral izpeljati.

* * *

Iz polkrogle, pred katero je stal, je medla svetloba vzbujala občutek domačnosti. Ta kraj mu je postajal vedno prijetnejši. Bil je zavetje, v katerem se lahko za nekaj trenutkov odpočije. Tudi Ida se mu je prijazno smehljala.

Moral se bo spoprijeti s tem robotom.

»Če prinesem tisti kristalček, ga bom lahko s tvojo pomočjo raziskal?«

»Lahko.«

»Mi boš pomagala?«

»Seveda, zakaj ne! O predmetih, ki so v teh prostorih, lahko svobodno govorim.«

Torej ga bo moral dobiti. Uničenje tega stvora in vseh morilskih robotov bi to pomenilo. Mora, ja, mora.

* * *

Velike steklene oči so buljile vanj s praznim morilskim pogledom. Pot nazaj je bila zaprta. Če bi se vseeno pognal nazaj proti komandnim prostorom, bi ga želva gotovo ujela za noge. Ne bi se smel spustiti tako daleč

stran od komandnih prostorov. Kako je mogel? Kako hudirja? Ostal mu je samo še boj.

Z umikom za korak nazaj se je izmaknil kiju, ki mu je zletel mimo obraza in s strahotno močjo razparal steno ob njem.

Ti zamahi, tako uničujoči in grozljivi, so mu s svojim približevanjem hromili ude do odrevenelosti. Brez vsake možnosti za beg je ostal. Kako si je mogel zapraviti vsako možnost za vrnitev. Ti udarci ga bodo zdrobili. Saj se ne more upirati. Še znojnih kapljic, ki so mu tekle po čelu in sencih, si ni mogel obrisati. Nikamor več se ni mogel umakniti. Vsak beg, vsak poskus bega, bi pomenil smrt. Bilo je prepozno. Zgrabil je jekleno želvasto pest, toda njen zamah ga je ponesel v loku, v zamahu roke s kijem in vrglo ga bo ob tla, da se bo raztreščil na tisoče kosov. Spustil je želvasto pest, ki ga je dvigovala nad glavo, da bi dosegel njen hrbet. Samo tam bi bil varen pred strahovitimi udarci. Edino to bi bila rešitev. Uspelo mu je. Z rokami in nogami se oklenil želvastega oklepa. Zobje so se mu zarinili v tanek vrat, ki se ga ni dalo pregrizniti.

Sledil je strahovit ples z vse hitrejšim vrtenjem med njegovim krčevitim oklepanjem želvastega hrbta, s katerega ga bo vsak čas odneslo v steno, kjer se bo raztreščil. Prsti so se mu krčevito oprijemali, a bilo je zaman. Vse je bilo zaman. Poguba se je bližala vse hitreje. Strahovita sila mu je med obrati želvastega trupa razklepala prste. Stran, gor, ven ga je vleklo, vrtenje pa se je samo še stopnjevalo med napenjanjem žil na njegovih sencah.

Odtrgalo ga je od oklepa, še let proti razbitim stenam je zaznal in hip zatem razblinjanje vsega do umiritve.

»... ste malo zadremali?«

»Kaaaj?« Rahel drget mu je v kratkih presledkih stresel telo, ki je prepoteno in mokro počivalo v ležalniku. Obrisal si je potno čelo. Dostojanstveni obraz ga je

opazoval s prizanesljivo resnostjo.

»Sanje?« Da je zadremal med sklanjanjem nad šahovnico je torej pomenilo to vse skupaj. Od utrujenosti? Preveč vsega se je v zadnjem času nabralo, preveč za njegove moči. Toda tudi v prikazovalniku je bila glava tiste želve. Kako? Kako se v prikazovalniku kaže nekaj, kar je del njegovih sanj. Tako ujemanje med njegovimi sanjami in tem prikazom. Saj to ni možno? Ali pa? Kaj je možno vrivanje v sanje. Da mu je med spanjem sugeriral dogajanje? S hipnotičnim šepetanjem? Spopad z želvo je sicer imel v svojih mislih. Toda Dostojanstveni obraz ni mogel vedeti zanje. Razen, če mu je morda v polsnu ušlo nekaj besed? Hja, za zajetje ene od tistih želv, za njegov namen spopasti se s tisto želvo že niso bile vzpodbudne. Milo rečeno, res ne. Toda to so bile zgolj sanje, ki ga ne bodo odvrnile od njegovih namer.

»Bolj nemirni ste bili med vašim počitkom?«

Brane je narahlo prikimal. Pripomba Dostojanstvenega obraza je seveda bila prej pričakovana kot ne.

Na šahovnici je igra prehajala v svoj zaključek. Spopadale so se figure želvastih robotov z njegovimi figurami mišičastih rimskih gladiatorjev.

Konec se je hitro približeval. Remi ni bil možen niti po njunem dogovoru. S pritajenim strahom je opazoval, kako želvasti zlodeji z lahkoto dvigujejo njegove orjake in jih z enim samim zamahom treščijo ob tla, da se njihova mišičasta telesa sploščijo v zmazek, kot bi bila iz testa, ki se na tleh splošči v brezoblično maso.

Dostojanstveni obraz ga je opazoval med smehljanjem: »Kaj mislite, kakšne možnosti bi imeli vi v spopadu z enim od naših robotov?«

»Kakšne možnosti? Jaz?« Branetov pogled se je naprezal v prebijanju skozi dostojanstveno masko.

»Da. Kaj se niste nameravali spopasti z enim od njih.«

Prodorne oči so ga opazovale s preiskovalnim pogledom, s tiho grožnjo, ki je izžarevala vso grozljivost prejšnjih sanj in poslednje partije šaha.

»Samo gledal sem ga,« je odvrnil po kratkem premolku. Toda vse to je bilo tudi malo čudno. Kot da bi mu v podzavest hotel utreti strah. Strah pred želvastimi roboti. Ampak, zakaj? Zakaj ga želi odvrniti od spopada z njegovimi roboti? Saj mu želi samo slabo. Ubiti ga želi. In če ga robot v spopadu ubije, bo s tem dosežena njegova morilska namera. Da ga odvrača od spopada, v katerem nima nobenih možnosti, je pravzaprav čudno. Hja, razen če ni prav nasprotno. Da mu Dostojanstveni obraz pripisuje večje možnosti, kot so vidne na prvi pogled. Morda? Hja, tudi kaj drugega bi lahko bilo.

* * *

Skozi tišino je odjeknil strel. Mož ob buldožerju se je zrušil in takoj za njim še njegov kolega. Nastal je trenutek lebdečega molka, samo en bežen hip, nato pa je tišino razparal prodoren bojni huraaa ... juriš ...

Vojaki, skriti po robovih gozda, so se iz pritajenega plazenja pognali v juriš. Toda kar naenkrat, kot da bitke sploh ni, je vse utihnilo. Postave iz mraka so se predajale s svojim odmetavanjem orožja in to kar brez upiranja. Bitka je bila končana.

»Kdo si?« Še kadeča cev pištole se je usmerila v ujetnikov trebuh. Oficir, ki jo je držal v roki, je z neizprosno trdoto opazoval mlad obraz.

»Nismo hoteli boja ... Jaz nič ne vem ... meni so samo rekli, da je večina meteorja iz zlatih kep.« se je boječe

branil ujetnik, v dokaj prepričljivi zmedenosti.

»In ti si verjel?«

»Neznanec, ki nas je zbral, nam je pokazal nekaj zlatih grud. Dejal je, da nekatere ležijo kar naokoli, in da jih ni težko najti.«

»Kaj pa puške in avtomati?«

»Za vsak slučaj. Rekel je, da jih bomo vzeli za vsak slučaj. Samo toliko, da prestrašimo stražarja.«

»In oboroženi napad?«

»Ne vem. Kar naenkrat je prišlo do boja. Sploh ne vem, kako ... prisežem ... res nisem vedel, da da bo prišlo do streljanja. Mislil sem, da bo tako kot takrat, ko smo hodili rabutat češnje.«

»Rabutat češnje?«

»Tiho bi pobrali nekaj kosov zlatih kep in izginili.«

»In ti pobiti možje?«

Mladi obraz je prestrašeno opazoval odprta usta ubitega delavca.

»... prisežem, tega nisem hotel. To ni bilo v načrtu.«

»Kdo je izdal povelje za streljanje?«

»Ne vem. Kar naenkrat se je začelo. Sploh ne vem kako. Ne vem, ne vem, kako se je vse zgodilo.«

Oficir se je z odkimavanjem kazal ne sprejemanje takega govorjenja.

»Mislil sem,« je pod prodornim pogledom začel takoj pojasnjevati sosednji jetnik, »da ne bo boja.«

»Torej, kje so zlate grude? In kje je je mož, ki vam jih je pokazal?«

»Ob meni je hodil. Vse do buldožerja je bil z nami. Tam, nekaj metrov stran od buldožerja, je bila tudi majhna skupina vojakov. Tudi opazovali so nas. Tisti mož pa se je na hitro odmaknil od nas, privzdignil roko v znak pozdrava, tako, da mu je najbližji stražar celo odzdravil, potem pa jih je z rafalom kar pokosil.

Postrelil jih. Še preden so lahko sneli puške z ramen jih je vse pobil. Tega ni nihče pričakoval. Nihče.«

* * *

»Provokatorji. Tvoji provokatorji torej. Zmedo si začel vnašati?« je bolj ugotavljal, kot spraševal Brane.

Dostojanstveni obraz se je nasmehnil z nakazanim namigom na samoumevno razumljivost dogajanja.

»Tvoji provokatorji so torej zvabili fante na hitro pobiranje odpadlih meteorskih kosov, na zbiranje tistih kep raztresenih naokrog, z zavajajočim govorjenjem o zlatih kepah. Da so iz zlata, v kepah iz zlata, so jim natvezli. Skupaj naj bi jih na hitro pobrali, preden bo okolje zastraženo, ne da bi sploh razlagali, kdo vse je mišljen pod »skupaj«. In potem so jim med potjo potisnili v roke še puške za morebitno obrambo in zastraševanje. Večina jih je vzela v prepričanju, da jih ne bodo potrebovali, predvsem pa, da jih oni sami ne bodo uporabljali, kakor jih tudi niso. Tisti provokator pa je potem kar streljal. Na veliko presenečenje vseh. In nekaj teh mladih fantov je to zbiranje odpadlih kosov meteorja plačala z glavo.«

»Hm, verjetno ne samo tile.«

»… ne samo tile?«

S kako neverjetnim mirom so lahko besede prenesle tak pojem, smrtno obsodbo.

»In kaj bo jutri?«

»Jutri? Verjetno bodo prikopali do naše ladje.«

»In potem?«

* * *

Na šahovnici se je kazal razplet z izgubo njegove figure lovca. Razen, seveda, če lahko še kaj naredi? Pa ni bilo ničesar videti, ničesar, le še preverjanje nekaterih potez, ki pa niso obetale nobene spremembe, mu je ostalo. Privzdignil je pogled. Neprodorna maska na trdem dostojanstvenem obrazu ni izdajala ničesar. Torej, kakšen bo konec, smrt, ja kakšna bo smrt te figure lovca. Kaj bo uboj nakazal, morda nekatere značilnosti dogajanja v bližini kraterja ali zgolj nekaj, kar bo kazalo na nemoč upiranja delovanju temu Dostojanstvenemu obrazu, tako tu na šahovnici kot zunaj v okolici kraterja, če že ne kar na širšem območju. Pogledal je svojo figuro, svojega lovca. Nič strahu ni bilo v njegovih očeh, nič takega, kot v prejšnjih partijah šaha. Tudi njegov obraz je bil povsem spremenjen, kot neprodorna maska je bil. Ničesar, prav ničesar ni izdajal; niti strahu niti veselja niti bolečine. Pač, pazljivo je preletel preko njegovih skrbno počesanih las. Uglajenost? Da, uglajenost in previdne, skrbno izbrane besede, so nevsiljivo prihajale iz njegovih ust. Mar ne ve, da prihaja njegov konec? V naslednji potezi ga bo nasprotni vojščak odstranil iz igre in to pomeni smrt. Čudna družba. Ta svet mu je bil vseeno nekam tuj. In to dosti bolj kot figuram. To je lahko občutil. Kako so se samo čudno obnašale. Njegov lovec se je umaknil, še preden je nasprotnikov pešec prišel do njega. In ta se je s tem popolnoma zadovoljil. Brez sovraštva v očeh in brez kakršnega koli besa. Postavil se je na njegovo mesto in le bežno preletel s pogledom lovca, ki se je ustavil takoj, ko je prišel s šahovnice ter od tam mirno opazoval igro. Bilo je, kakor, da zanj še ni vse izgubljeno, kakor, da je to samo premor do naslednje partije. In vendar je

bilo vprašanje, če je to samo premor. Mogoče nikoli več ne bo mogel igrati. Toda ta nova pravila so bila taka, da je bilo to popolnoma nejasno. Nekaj je motilo vsak logični zaključek.

Brane je zastal sredi pomisleka: kaj bi lahko bilo to politično spletkarjenje? Da politiki stopajo v ospredje. Da je vse skupaj že prešlo na mednarodno raven?

* * *

»Lahko noč, Ida.« Svetloba je izginjala iz prozorne polkrogle vse do sija bledikaste mesečine s hladnim mirom v sebi. Nekaj hladnega in neživega je bilo v njej.

Negotovost naslednjega dne je prihajala vanj skozi hladen kovinski sij iz zatemnjenih prostorov. Naslednji dan bo sledilo prvo srečanje z roboti in potem ... kaj bo potem? Bo takoj vojna ali bodo morda vendarle pogajanja? Kaj bosta naredili velesili? Vsa dogajanja so za dojemanje velesil tako prekrita s plaščem nejasnosti in obstoječimi možnostmi, da se bosta najprej zagnali z vsemi silami v preverjanje dejanskega stanja, potem pa, ko nikakor ne bosta mogli ugotoviti, ali prihaja večja nevarnost iz nekega plovila ali pa je večja v tem, da se nasprotna velesila dokoplje do njej neznanih stvari v tem plovilu, se lahko zgodi, da bo ena od njiju našla poenostavitev vsega v nuklearnem orožju, za napad z jedrskimi bombami. Razlaga, da gre za obstoj sveta, bi jima prav gotovo zadostovala za opravičilo. Dokaj verjetno se tudi ne bi ustrašili poslati nekaj vodikovih bomb na Ljubljano, še preden bi se prebivalstvo izselilo, saj bo življenje nekaj sto tisoč ljudi zadnja stvar, na katero bosta pomislili.

In do kakšnih sklepov bosta lahko prišli? Centralni

možgani se nevarnosti jedrskega napada zavedajo in tudi tega, da bi to lahko bilo usodno tudi zanje. Logično bi bilo, da se predstavijo kot nekaj ne preveč nevarnega. Samo kako? In če jim to uspe? Potem bodo naredili vse, da velesili čim bolj sprejo med seboj.

* * *

Odločitev. Tvegana odločitev. Brane je privzdignil pogled. Kljunasta želvina glava z velikimi steklenimi očmi je že spremljala njegovo počasno pomikanje na rob vhodne razbitine. Vsak delček njegovega telesa se mu je napel do skrajnosti. Nagnil se je še malo naprej. Na dosegu želvinega kija je bil, na dosegu njegovega smrtonosnega zamaha. Možnost izmika pa je bila odločilna. Samo majhna napačna ocena te možnosti je pomenila gotovo smrt.

Želvasti robot se še vedno ni premaknil. Stal je mirno v okameneli pozi kot kip, ki bo tam samo prisoten v nedogled.

Toda to je bila prevara. Brane je dobro čutil pretečo nevarnost. Ves ta stvor, ta stroj, je bil spremenjen v eno samo vzmet za smrtonosni zamah kija. In te velike steklene oči so zdaj zrle vanj z morilskim hladom.

Umaknil se je za korak. Nevarno je bilo. Še tisto trohico samozavesti, ki ga je vzpodbudila k lovu na tega zlodeja, je izgubil. Ja, misel, da bo ujel eno od teh želv, je bila tukaj videti povsem nerealna. Nora. Brez povezave z realnostjo. Še nakremžil se je namesto nasmeha. Ja, taka ideja. Huh. Kako je lahko? Pa čeprav je prešlo skozenj v utrinku, pa ne le to, da se mu je porajala, celo sem jo je prišel preverjat. Saj res, preverjati. Tako početje. Neverjetno. Toda ob ponovnem

pogledu na to želvasto glavo z velikimi očmi je za trenutek celo pozabil na njeno grozljivost. Še misel, da bi jo morda le kako treščil po glavi s kakšnim predmetom, je prešla skozenj. Pa to ne bi bila dobra ideja, ker ima prav gotovo pretrdo glavo. Ponovno se je ozrl v želvastega stvora. Vrat je imel dosti bolj tanek in dolg kot je to značilno za želve. Ja, dovolj tanek je bil, da bi ga lahko prijel s prsti ene roke, čeprav, seveda to ni kazalo nobene prednosti. Trup je bil že bolj želvast, preveč zaščiten pred udarci. Še na noge se mu je samodejno pomaknil pogled. Dolge, tanke kot iz gumijastih cevi, premera nekaj nad 6 ali 7 cm in s stopali podobnimi človeškim.

Edina možnost zanj je bil izziv z izmikom. Izzvati mora zamah kija s pomikom naprej in hitrim izmikom udarcu, se nato pognati nazaj proti komandnim prostorom, da zvabi želvastega stvora v zasledovanje, toda le za korak ali dva s takojšnjim sunkovitim obratom na samem robu komandnih prostorov. To bi mu omogočilo oprijem spodnjega dela trupa za takojšen dvig, da ga med dviganjem premakne s spotikanjem nog ter se skupaj z njim zakotali v notranje prostore. Vse mora biti naravnano na premik želve preko mejne črte zapornih frekvenc komandnih prostorov.

To bi bila robotova smrt.

Če se mu ponesreči, bo mrtev. Preveč strahovite moči je v tem stvoru.

Brane je začel je s premikanjem, pazljivim premikanjem, prežečim na vsak gib želvastega robota. Stopil je čez rob in nato še korak naprej. Naprej več ni smel. Ni se smel še bolj oddaljiti od komandnih prostorov. Ostalo je še, da izzove robota. Previdno je sunil proti njemu. Nič. Robot je stal, kakor pribit na tla. Kakšen grozljiv stvor, njemu pa ne ostaja drugega, kakor da ga izziva. Mišice so se mu hromile. Nema grožnja tega stvora ga je pritiskal k tlom.

Moralo se bo sprožiti. Vsak hip. Vsak trenutek. Še enkrat je sunil proti njemu. Nič. Še vedno nič. Z delčkom očesa je preletel po tleh. Nekaj razbitih kosov iz čudne trde snovi mu je ležalo pri nogah. Previdno, ne da bi spustil iz oči, se je pripognil in pobral enega. Kar težak kos.

Naj mu ga zažene v glavo? Še močneje je stisnil zobe. Potem bo, kar bo. Nekaj trenutkov pozneje bo uničen on ali robot. Druge poti v tem trenutku ni več.

Roka s trdim kosom razbitine se mu je pomaknila nazaj. Še samo zamah. Še samo en zamah. Gladka kljunasta glava je nepremično buljila vanj. Še samo zamah.

Kakorkoli. Naj bo, kar bo. Mišice na njegovem telesu so se sprožile, razbitina z ostrimi robovi je zletela proti kljunastemu obrazu, tresk naj bi sledil. Zaman, samo izmaknil se je.

Mirno, z lahkoto, brez vidnega napora, se je kljunasta glava izmaknila. Vse je bilo kakor maloprej. Buljila je vanj s svojimi velikimi steklenimi očmi in on jo je lahko samo gledal. Gledal, pred ponovnim izzivanjem.

Morda pa ima stvor tudi svoje namere, ravno obratne namere kot on, spraviti njega tako daleč od notranjih prostorov, da bi ga lahko ujel živega. Da bi potem iz njega naredili robota, s katerim bi lahko počeli, kar bi hoteli. Tudi to je možno. In borba s tem želvastim robotom tukaj na robu komandnih prostorov bi v tem primeru bila seveda drugačna. Morda bi bilo to celo bolje zanj, čeprav je seveda vprašanje. Če prvi zamah kija ne bi bil smrtno naravnan? Računati mora na vse.

Nadaljevati mora. Kakorkoli. Naprej, samo naprej mora. Ob njegovih nogah je bilo še dovolj razbitin. Hitro je pobral eno in jo zalučal v robota. Ponovno se je izmaknil. Za trenutek je že kazalo na sprožitev prenapete vzmeti, da se bo smrtonosna vzmet zdaj

zdaj sprožila, toda se ni. Sunkovito se je sklonil. Še en kos, še tega je zagnal.

Nič. Želvasti stvor je stal nedotaknjen s svojim vztrajnim strmenjem vanj, ja, še kar naprej je buljil vanj.

Previdno se je pripognil. Roka mu je že otipala ostri rob razbitine, ko je zletelo proti njemu kot iz katapulta. Odgnal se je nazaj. Izmaknil se je, toda želva ga je zgrabila za ramo. Trdi jekleni prsti so se mu zarili v meso. Z obupnim zamahom se je iztrgal. Bila sta korak do komandnih prostorov. Sunil je z roko proti kljunasti glavi in se izmaknil. Vendar ne dovolj, udarec jeklene pesti ga je oplazil po hrbtu, da ga je zaneslo. Pognal se je nazaj. Želvaste roke so ga ponovno ujele. Zavrtela sta se v smrtonosnem objemu. Še nadčloveški napor in še en in še in vztrajnost želvinega zaleta ju je odnesla za korak naprej.

Robot se je zgrudil. Prestopila sta mejo. Želvine roke, ki so spustile njegova ramena, so se mrtvo zrušile po tleh, skrivnostni kljun pa se je razširil in zazeval, da se je pokazala prazna in brezzoba notranjost. To je bil njegov konec. Še takole negiben je predstavljal nekaj, čemur bi se roke najraje umaknile in ga pustile ležati v vsem svojem odvratnem koncu.

Mora ga povleči noter. Z Idino pomočjo bo lahko razvozlal skrivnost varnostnega kristala za omogočanje sestavljanja pogubnega orožja za te stvore. Samo, če bo imel dovolj časa.

Prijel je za tanek vretenast vrat in potegnil. Zaman. Oči so mu skoraj otrpnile od groze. Nasproti je na dosegu rok stal drug robot in z velikimi steklenimi očmi srepel vanj. Priplazil se je kot duh in zdaj je stal tam kot zlodej, ki je vstal iz zemlje.

Samogibno se je umaknil nazaj, toda mrtvega robota ni izpustil. Prvemu šoku, ki ga je spreletel ob nenadnem srečanju, je sledilo obupano spoznanje, da je bilo vse

zaman. Vse. Ves strah in ves up. Brez mrtvega robota se ne bo mogel dokopati do orožja za uničevanje teh pošasti. Silovito se je uprl v tla, da bi iztrgal svoj plen iz želvinih rok, toda žile na vratu so se mu napenjale v jalovem naporu. Mrtvo, ogabno bitje mu je vse bolj polzelo iz rok. Na koncu je moral odnehati.

Ostalo mu je samo, da v besnem obupu gleda, kako želvasti hrbet, preko katerega je visel njegov mrtvi tovariš, počasi izginja skozi razbitino.

Kako blizu zmage je bil. Kako prekleto blizu. In sedaj mu ne bo ostalo drugega, kakor da poizkusi ponovno. Ponovno! Prekleto! Znova!

Samo ne zdaj. Telo se mu je od izčrpanosti še komaj držalo pokonci, zadnje kaplje moči je vložil v ta boj.

Pogledal je proti odprtini. Na istem mestu, kakor prej je stal robot in gledal vanj.

* * *

Dostojanstveni obraz se je zamišljeno sklanjal nad šahovnico: »Torej ste kljub vsemu poizkusili! In to nepričakovano sredi noči, mislil sem, da ste spali.«

»Kako misliš: kljub vsemu?«

»Tako. Si premagal strah?«

Branetu so se vsiljevali pomisleki glede pripombe tega Dostojanstvenega obraza. Pričakoval je bolj vzvišen zaničevalen prizvok v govorjenju. No, tudi jezo zaradi njegovega početja, njegove nenadne odločitve za tak spopad. Toda za hip, ampak res za hip, je zaznal zadovoljen nasmeh, takšen samozavesten, zadovoljen nasmeh. Kot da ga je nekaj še posebej razveselilo. Kaj neki? Da kljub vsemu potekajo dogajanja v okviru

njegovih predvidevanj? Da je to vzrok njegovega samozavestnega zadovoljstva? Razen če nima še česa za bregom? Toda, kaj, kaj bi lahko bilo? »Kakšen strah?«

»Strah pred roboti.«

»Kako?« Te besede so se nekako nanašale na njegove sanje. Če so to sploh bile sanje? Vse kaže da ne. Tudi ta pripomba Dostojanstvenega obraza je vsiljevala dvome. Ampak, kaj naj bi to potem bilo? Huh.

Brane je s prikritim besom na hitro privzdignil pogled k Dostojanstvenem obrazu, ga ocenjujoče preletel, pa je bila neprodorna maska preveč neizrazna, da bi lahko kaj več razbral. Sunkovito se je obrnil. Stran od tega Dostojanstvenega obraza mora. Tisti resnični spopad z želvastim robotom se je precej razlikoval od prikazanega spopada v sanjah ali v polsnu ali karkoli je že bilo.

S trdim korakom je odhitel v sosednji prostor in se še ves zadihan vrgel v naslanjač nasproti Idinega prikazovalnika s prizorom dogajanja ob kraterju, kjer sta mu dve postavi takoj pritegnili pozornost.

Napol obrnjena drug proti drugemu sta moža v sivem opazovala vrvež pred rovom. Izkopavanje se je odvijalo po načrtu. Tedaj pa je iz rova pritekel mlad fant, ki se je med vzklikanjem in opozarjajočim mahanjem rok pognal proti njima. Njuna resna obraza sta se vznemirila. Očitno ga je nekaj zelo pretreslo. Moža sta se obrnila najprej k njemu ter takoj za tem še v smer njegove iztegnjene roke proti rovu. Kar sama naj si prideta ogledati, jima je razlagal, nato stopil nazaj proti rovu, iz katerega je pravkar pritekel, moža v sivem pa sta mu sledila in nekaj trenutkov pozneje so že izginili v mračni votlini.

Delavci pred vhodom so prenehali z delom. Na obrazih

se jim je začrtalo pričakovanje z vznemirjenostjo.

Z vsakim novim kurirjem iz rova, ki je brez besed odhitel proti mestu, se je napetost še vse bolj stopnjevala.

Končno sta prišla ven še oba moža v sivem. Odločitve so si morale slediti druga za drugo in skrb, da bi prezrla kaj bistvenega, se je že kazala v njunem razburjenju, ki je bilo sicer prikrito, vendar ne preveč. Mir je popolnoma izginil iz njunih resnih obrazov.

* * *

Na kaj drugega, kot da so naleteli na del trupa ladje, bi še lahko sklepal. Brane se je zagledal v dostojanstveni obraz: »Torej zdaj že vedo?«

»Da, vendar samo toliko, da lahko začnejo ugibati.«

»Aja?« Najbrž so odkrili le del površine trupa, premalo za takojšnje zaključke, se je vpletal pomislek med Branetova ugotavljanja. Vse jim nakazuje na neko večjo ploščo, verjetno premajhno za sklepanje na velik trup ladje. »In kaj boš naredil sedaj?«

»Kaj mislite?«

»Vse bi lahko izpeljal brez prelivanja krvi. S pogajanji bi v miru lahko vse dosegel. Zelo sem prepričan, da bi lahko.«

»Ne vem, dvomim. Za sedaj ni videti ničesar napačnega v poteku vseh teh dogajanj.«

»In če bi Zemljani odkrili, da ste poškodovani?« Brane je to izrekel z očitnim namigom na njihovo ranljivost. Glede na to, da se je tudi sam prebil skozi razbiti del trupa, bi jim na tem mestu močnejše eksplozije prav lahko povzročile še več škode.

»To ne bi ničesar spremenilo.«

»Morda pa bi,« je Brane vztrajal na svoji domnevi glede njihove ranljivosti na poškodovanem delu. Ni bil pa preveč prepričan v to svojo domnevo. Pravzaprav je bolj tipal, saj o tehničnih lastnostih trupa te vesoljske ladje res ni vedel ničesar. Seveda pa bi, prav zato še posebej, rad izvedel kaj več. »Ko odkrijejo, da vas je poškodoval meteor, bodo prav lahko pomislili, da vas je mogoče uničiti tudi z jedrsko bombo.«

»In ... ?«

* * *

Dolge kolone vojaških vozil so se pomikale po cestah okoli Tivolija in Rožnika.

Nekaj džipov je v nagli vožnji zapeljalo proti rovu, ob katerem se je nagnetlo precej ljudi. Živahno vzdušje je moralo biti tam. Posamezniki so se drug za drugim spuščali v rov in kmalu zatem prihajali ven.

Da je zelo odporen material, so govorili vsevprek med ugibanjem o izvoru te stvari, dokaj verjetno letala.

»Kaj še ni bilo nobenih zahtev s strani Sovjetske zveze ali ZDA?« je bilo slišati posvetovanje med dvema starejšima gospodoma.

»Ne. Sporočilo sem poslal naravnost predsedniku. Njegovi ljudje še ničesar ne vedo. Ne ZDA ne Sovjeti se še nista oglasili. Čudno, tako veliko stvar kot je to plovilo, bi že morali pogrešati.«

»Začnimo z izkopavanjem in potem bomo videli, čigavo je. Tako bo še najbolje.«

»Naši strokovnjaki naj si vse natančno ogledajo. To ne bi bilo napačno, kajne?«

»Vsekakor.« Dovolj nenavadnega dogajanja in prepletanja vseh informacij je bilo za povečano radovednost z živahnim ugibanjem.

»Še nekaj.«

»Da?«

»Glede na vse dogajanje ob izkopavanju in zaradi nekaterih nepojasnjenih dogodkov v bližnji okolici, moramo začeti skrajno previdno. Vse skupaj je še preveč nejasno za kakršnokoli sklepanje. Nobene preverjene ugotovitve še nimamo, ničesar malo bolj oprijemljivega ni možno razbrati iz vsega skupaj.«

* * *

Mrak in megla sta v tišini legla na šahovnico. Nova šahovska igra naj bi se začela.

Ničesar, nikjer nobene žive duše, ničesar živega ni bilo na šahovnici pred Branetom. Samo kamen in rahlo, skoraj neslišno pljuskanje valov po šahovskih poljih se mu je tam kazalo.

Pač. Nek šum. Počasi se je približeval. To je bilo enakomerno udarjanje vesel. Pazljivo je prisluhnil in napeto gledal skozi valečo se meglo. Prikazal se je kljun in kmalu za tem še orjaška siva glava.

Potniki so izstopili. Obraze jim je prekrivala mrtvaška sivina. Z njihovih oblek, nekoč pisanih na tisoč načinov, je izginila skoraj vsa barva. Nemo in brez besed so se pomikali proti šahovnici. Kako veličastno pošastne so bile te postave in kako grozljivo prazni so bili njihovi obrazi brez življenja. Vsak je nosil s seboj sled svoje smrti. Mirno in brez besed so se postavili na svoja mesta na šahovnici. To so bili možje vojne.

Partija šaha se je začela. Poteze so si počasi sledile. V tej igri ni moglo biti milosti. Še poteza in padla bo prva žrtev. Pogledal je neizprosno sodnico. Njena bela lobanja se je obrnila proti njemu. Umaknil je pogled. Nekje na dnu njenih praznih očesnih votlin je bila zapisana tudi njegova obsodba. Povlekel je potezo.

Smrt se je pomaknila na nasprotno stran. Njena koščena roka je odložila koso in vzela lok. Počasi je napela tetivo. Puščica, namočena v strup, bo neizprosni sel svoje okrutne gospodarice. Koščeni prsti so obstali. Še trenutek in strupena obsodba je šinila skozi zrak. Zapičila se je naravnost v peto. Veličastna postava starogrškega vojščaka se je zamajala. To je bil Ahil. Njegovo telo polboga in pol človeka se je zrušilo, kakor ogromno posekano drevo.

Gigantsko božansko bitje je izginilo iz igre. Smrt ga je nesla iz igrišča, kakor, da bi bil brez teže.

Igra se je nadaljevala. Sami slavni vojščaki, ob čigar imenih je trepetalo milijone ljudi. In vendar niso bili nič drugega, kakor majhne igračke, s katerimi se je na koncu igrala ta grozljiva sodnica. Pod njenimi zamahi so padali drug za drugim. Skupaj z nepomembnim mrčesom so izginjali iz šahovnice življenja.

* * *

Vlažna megla je kmalu po polnoči zavila vse v tako neprodorno temo, da se je celo ob močnih svetilkah videlo komaj kak meter daleč. Le premikanje postav iz patrulj, v njihovih mimohodih, je bilo moč zaznati.

Neprestano so bile na obhodih.

V temi se je nenadoma zaslišal ostri lajež in takoj zatem

cviljenje. Nastala je smrtna tišina. Vse je utihnilo. Neprodorna tema je obdajala pritajeni postavi. Premikali sta se. S previdnimi koraki sta se usmerili proti sumljivim glasovom. Minilo je nekaj trenutkov, nekaj metrov. Ponovno sta obstali. Prisluhnili sta. Ničesar ni bilo slišati. Niti najmanjšega šuma. Krenili sta naprej.

»Hej, Boštjan!«

»Kaj, ja?«

»Ampak tisto cviljenje je bilo nekam nenavadno, se ti ne zdi? A ni čudno?« Šepetanje je postalo še bolj previdno.

»Da, nekam čudno je bilo to.«

»Veš, nekoč sem že slišal tak glas. Bilo je pred leti. Ubili so psa, ki je ostal brez gospodarja. Tisto cviljenje je bilo tako pretresljivo in tako podobno današnjemu.«

»Res je bilo nenavadno. Če bo kaj sumljivega,« Boštjan je trepljaje udaril po avtomatu, »brez dosti razmišljanja.«

»Samo paziti morava, da ne bova streljala na naše. V tej prekleti megli nam te svetilke zelo malo pomagajo.«

»Gremo! Dobro glej!«

Pomaknila sta se naprej. Od tu nekje je moralo priti. Previdno sta se ozrla.

»Hej!«

»Da, kaj je?«

»Poglej sem!« Boštjan se je sklonil. Krvavo telo ovčarja je ležalo pred njegovimi nogami. »Prekleto! Kako strahovit udarec!«

»Da. In kje je njegova patrulja?«

Vsekakor se je moralo zgoditi nekaj pomembnega. Takole pustiti ubitega psa? Patrulja, da bi ga pustila kar tam? Samo v primeru nujnega posredovanja je možno pričakovati nekaj takega. Toda, kam so šli? So

v bližini? Ničesar ni bilo videti. Tudi slišati jih ni bilo.
»Da se ni še njim kaj takega pripetilo?«
»Misliš?«
»To bi bilo čisto možno.«
Njuna pogleda sta se zaman prebijala skozi temo in meglo.
»Glej, krvave sledi. Nekaj so vlekli.«
»Kako čudne stopinje.«
»Kaj praviš?«
»Te stopinje v blatu.« Nenavadne so bile. Kakšni čevlji so to lahko naredili? Pa ti odtisi tudi niso bili dovolj razločni zaradi delnega medsebojnega prekrivanja stopal. »Res čudno ... taka stopala. Sled česa so le?«
»Jim slediva?«
»Prav. Samo zelo previdno. Vse to mi ni preveč všeč.«
»Meni tudi ne.«

* * *

Ob polkrogli prikazovalnika je Brane z rahlim dvigom in zaokroženim pomikom roke usmeril pozornost še v malo bolj oddaljena dogajanja. Več različnih skupin v uniformah se je zvrstilo v tridimenzionalnih preletih skozi prikazovalnik, vse dokler si ni zaželel pomika med malo večjo skupino v vojaških uniformah. Potem je prisluhnil.
Obraz pod vojaško čepico ni skrival vznemirjenosti:
»Kaj je narobe?«
»Ne vem. Kakor, da bi tri četrtine patrulj izginilo.«
»Kako izginilo?«
»Ne vem. Enostavno jih ni.«

»Kako jih ni?« Ukrepati je bilo potrebno. On bi se moral odločiti. On odloča. Toda, kaj naj naredi, kaj lahko ukrenejo? Takoj, hitro morajo delovati.

»Ni jih. Ne odzivajo se.«

»Zakaj se ne odzivajo na naše pozive?« Tehnične težave? Ena naprava lahko vedno odpove.

»Enostavno jih ni. Kakor da bi se pogreznili v tla.«

»Da, megla je res hudičevo gosta. Ne bi smeli pustiti ljudi, ki ne poznajo tega okolja.«

»Saj jih nismo. V vsaki skupini je bil domačin. Razen tega, razdalja od ene do druge patrulje ni tako velika. To ne bi smel biti problem.«

»Izdajte ukaz, naj se vsi zberejo na postojankah.«

»Saj sem ga izdal že pred eno uro.«

»In?«

»Ni jih.«

»Kako jih ni.« Spet je bil potreben čas za premislek. Kako ukrepati? Kaj je možno? »Kako ...?«

»Nekaj patrulj smo poslali po ostale, pa še polovica teh se ni vrnila.«

»In ni ničesar, kar bi dalo slutiti nekaj nenavadnega?«

»Ne, ničesar.«

»Potem naj se obroč zategne.«

Odjeknilo je nekaj strelov in takoj za tem so rafali razparali nočno tišino.

»Kaj je zdaj to?«

Še nekaj trenutkov besnega streljanja, nekaj osamljenih rafalov in vse je postalo tiho.

Pričakovanje nečesa neznanega in nemoč dojemanja nastalega položaja sta legla na zaskrbljene obraze. Temna slutnja se jih je polastila.

»Kličejo vas po telefonu.«

»Daj sem!«

»Nekdo nas je napadel. Imamo precej mrtvih in ranjenih,« je zazvenelo skozi slušalko.

»Nekdo? Kdo? S kom imamo opravka? Kaj za vraga se dogaja? Kaj so bili uniformirani?«

»Ne vem, nobenega od napadalcev nismo mogli videti. Kar naenkrat so udarili in izginili.«

»Dobro. Ostanite na položaju in ne pustite nikogar mimo! Obroč se ne sme pretrgati!«

»In ranjenci?«

»Zanje bomo takoj poskrbeli. Ne pustite nikogar mimo! Obroč mora ostati neprehoden! Vi ostanite, kjer ste.«

Pristopil je vojak, mlad 20, letni poba, s straže, kot se je izjasnil. Kazal je na žensko blizu stražarskega mesta: »Kaj naj ji rečem? Pravi, da je njegova žena, da je očeta kap. Videti je zelo pretresena. Ne vem.«

»Prekleto, kar naenkrat se je vse zlo nagrmadilo tu.«

»In zdaj naj ji sporočim o izginotju njenega moža, da se je pogreznil v zemljo in da pogrešamo devetnajst patrulj, ki so izginile brez kakršnekoli sledi.«

»Ne, ne, tega nikakor ne smete omeniti. V trenutku bi nastala panika. Že tako ali tako so se začele širiti skoraj neverjetne govorice.«

»Tudi jaz sem slišal. Stvari se vse bolj zapletajo. NATO je napovedal velike vojaške manevre v severni Italiji, pravzaprav na naši zahodni meji, pripadnice Varšavskega pakta pa v južnem delu Madžarske, skoraj tik ob naši vzhodni meji. Nekaj diverzantskih skupin naj bi že prišlo.«

»Mogoče, vendar je glede na nastali položaj še vedno vprašanje, za kakšne skupine gre? Najverjetneje so vseh vrst. Ta raketa ali letalo gotovo predstavlja vrhunec tehnike. Lahko je predvideti, da bo pravi lastnik naredil vse, kar bo v njegovi moči, da ga dobi nazaj, nasprotna velesila pa vse, da se dokoplje do

najpomembnejših delov, če ji že ne bi uspelo dobiti vsega. Posebne enote bodo poslali, seveda, če jih že niso?«

»Torej mislite, da je ena od teh skupin poskusila prebiti obroč?«

»Izginjanje patrulj kaže na njihovo delovanje in tudi na to, da se je nekaterim skupinam po vsej verjetnosti že uspelo pretihotapiti v krater.«

»Prekleto! Potem bomo imeli pa lep cirkus.«

»Da, na to se lahko kar pripravimo.«

»Hm, potemtakem je možno marsikaj. Prav lahko, da so take enote zajele naše patrulje in jih do svojega odhoda zadržujejo?«

»Upajmo.«

»In kaj naj rečem tisti ženski?«

»Da se ji bo mož vrnil takoj, ko bo mogoče, ji recite in pojasnite, da ne sme nihče ven iz obroča, da je tako ukazano.«

* * *

Po primaknjenem prikazu naslednje skupine, opremljene za izkopavanje, je Brane prisluhnil še brkatemu možaku z delovno čelado na glavi med njegovim pogovorim s sosedom. O nujnosti hitrega izkopavanja zasutega rova sta se menila.

»Da. Popolnoma ga je zasulo,« je pojasnjeval njegov sosed, »ampak to bomo lahko hitro uredili.«

»Zdaj, ko vemo za neznano plovilo, ne smemo izgubljati časa.«

»So druge države že kaj poizvedovale? Baje so med

radovedneži, ki jih zanima meteor, razni tipi.«

»Da, da, vendar naj tole ostane med nama. Tako Sovjetska zveza kot Združene države Amerike pogrešata neko posebno letalo, namenjeno za vesoljske polete.«

»Oboji?«

»Da, oboji. Baje sta bila oba poslanca zelo prepričljiva.«

»In sta seveda zahtevala, da jim ga takoj izročimo.«

»Jasno. Ampak nekaj je pri vsem tem nenavadno. Kako to, da ni imel nobeden od njiju nikakršnih podatkov o obliki in lastnosti tega plovila?«

* * *

Brane se je ustavil na robu komandnih prostorov nasproti stražnemu mestu želvastega zlodeja, kot ga je sam zase imenoval. Tik ob meji preko, katere ni bilo dovoljeno tem stvorom je bil, le nekaj metrov stran od njega. Toda tam ga je tisti stvor čakal. Hm, njega je čakal. Pravzaprav ga je stražil. Da. Da se ne bi slučajno izmuznil skozi. »Zloba podla, gnusna,« je mrmraje uhajalo Branetu. In čeprav je s pogledovanjem mimo kljunaste glave kazal nezanimanje zanjo, pa je lahko dobro zaznaval, kako natančno ta kljunasta glava sledi vsakemu njegovemu gibu. Nič ji ni moglo uiti iz oči. Njen morilski pogled je bil neizprosen zasledovalec. Da, zasledovalec.

Brane je umirjal svoje dihanje vse do zadržanja sape z občutenjem utripa svojega srca. Razbijalo mu je. Prav tolklo. V njem, v njegovi notranjosti je kipelo. Toda erupcijsko sproženo početje je bilo tudi nevarno. Čeprav je res, da mu je bes podeseteril moči. Kar je bilo usodno. Saj sicer ne bi mogel dvigniti tega stvora.

Sicer le malo. Toda dovolj, da mu je za hip izpodmaknil ravnotežje. Ja, ravnotežje.

Zastal je v pritajenem sopenju. Ravnotežje. Prikrito je s kotičkom očesa prešel preko kljunaste glave. Pa se mu je ponoven spopad s tem želvastim stražarjem kazal kot samomorilsko početje. Ja, nič drugega, kot samomorilska možnost. Še enkrat je preveril potek njunega spopada. To izkušnjo, ja. Svojo prednost bi moral izvleči iz nje. Ker tisto, da ga je spodnesel, da, to je uspelo. V stotinki sekunde, v trenutku njegovega pomika naprej ga je malo dvignil. Ja, malo. V pravem trenutku.

Da, samo tega ne more ponoviti. Preveč srečnega naključja je potrebno.

Utrip srca mu je še vedno udarjal z nezmanjšano močjo. Kot da se bo vsak čas pognal v spopad, mu je razbijalo v prsih. Hja, ja, a bi vseeno? Naj poskusi? Naj tvega? Pogled mu je zdrsnil preko celotnega želvastega stvora. V prsih mu je vzkipel gnev. Bes, ki se ne ozira na tveganje je prehajal skozenj. Naj se požene nanj, kot je to že enkrat storil?

V tem je skozi tišino odjeknila eksplozija, silovita, močnejša od vseh dosedanjih.

Ozrl se je k razbiti steni in naprej proti odprtini, skozi katero je prišel. Zunanjost, z razrito zemljo, se je kazala skozi prebiti del trupa. Pogledal je v odprtino. Nekaj se je zasvetlikalo.

Stopil je bližje, skoraj čisto do roba. Na nasprotnem koncu je migljala lučka, podobna žepni svetilki.

»Heheeej!« je odjeknil klic.

In to je bil človeški glas, to ni bila prevara. Pogledal je naokrog. Želvasti robot je nepremično buljil proti njemu, brez zanimanja za klic. Dogajanje za njegovim hrbtom ga sploh ni zanimalo.

Vseeno, kakorkoli, ponovno se je zazrl skozi razbito

steno, potem pa z vrnjenim »heeej« odzval nazaj. Lučka se je ustavila. Slišati so ga morali. Toda to, kar je prebilo ta del te vesoljske ladje, je že res izdolblo rov, lukno v trup, odprtino skozi katero je prišel, toda odpiralo je tudi stranske prostore, kamor Branetov pogled ni segal.

Tedaj je opazil hiter prebeg uniformirane postave in takoj za njo še drugo, sledile so še dve, tri, kar več jih je bilo. Iz ene strani rova so v bojni drži z puškomitraljezi pripravljenimi za strel Branetu izginjali iz vida na drugi strani rova. Verjetno v vdolbine izkrivljenih sten ali kar v prostore odprte od meteorskega preboja. Potem je sledil prebeg še treh manjših skupin po pet, šest ali sedem vojakov. Tudi bazuke so imeli. Take za uničevanje tankov. Z njimi so bili verjetno kar uspešni. In, hudirja, proti njemu se prebijajo. Kaj jim lahko uspe? Ne, najbrž ne. Morda? Toda tudi ti roboti, želve, ni jih bilo videti, jih verjetno že zasledujejo. Kako so se le prebili do tja? Čudno. Razen, če so jim bili na poti ti želvasti roboti le v manjšem številu, dovolj majhnim, da so jih lahko uničili s protitankovskimi granatami iz bazuk. Samo, zdaj so bili tu. Toda tu se že lahko zbere več robotov. Ja, in to zelo hitro. Če se že niso? Huh! Potem ti vojaki nimajo šans. Nobenih. Razen če pridejo do teh prostorov, kjer je on. Potem ja. Ampak, kako? Jim lahko pomaga? On? A lahko kaj naredi?

Brane je počakal. Morda še kak prebeg iz ene strani rova na drugo. Pa je bila samo tišina. Verjetno preverjajo, če so še kje želvasti roboti. Pa tudi, kaj sploh lahko naredijo? In seveda, on, kaj lahko naredi on? Jim morda lahko kako pomaga? Na zasedo želvastih robotov jih lahko morda opozori. Ja, če bo kaj takega vidno iz njegovega zornega kota, nasproti njim. Toda, kot se mu vse bolj dozdeva, nimajo nobene možnosti. Ali, ali pa? Zdaj, takoj bi se morali pognati naprej do njegovih prostorov. Ja, brez obotavljanja.

»Heeej! Heeej! Vooojska, vojaaaki! Heeej armija! Takoj po rovu naprej v smeri mojega glasu!«

Sledila je tišina, molk. Brane je že pomislil, da so se skozi tamkajšnje prostore izgubili v notranjost te vesoljske ladje, vendar ne, izza razbitine se je pokazala vojaška čelada in nato vsa glava z obrazom obrnjenim v njegovo smer. Vojak ga je videl.

»Tu ste lahko varni! Samo tri robote uničite s protitankovskimi granatami in se prebijete!« je zaklical med oziranjem v svojega nepremičnega stražarja. Vsaj tega pa bi le moral zamotiti, če bodo šli v preboj. Huh! Kar puhnil je po globokem vdihu.

Izza razbitine se je med oziranjem v nasprotno smer proti vhodu in nato spet proti njemu, prikazala še ena vojaška glava. Opazila sta ga. Tako kot on njiju. Hitro, hitro bi morali v preboj mimo teh treh robotov. Hitro. Brane je z zamahom roke pokazal naj pohitijo. Toda takoj za tem mu je roka zastala sredi sunka. Trojica želvastih robotov je prihajala iz nasprotnega konca. Kar naravnost proti njemu so se usmerili. Ja. Pa sploh niso bili sami. Še nekaj drugih jim je sledilo.

Vojaki so jih v hipu zaznali. Takoj so morali ukrepati. Njihov odziv je bil takojšen. Dva sta po hitrem skoku iz zaklona izstrelila dve protitankovski granati v smeri prihajajočih robotov ter preskočila na drugo stran rova.

Želvasta robota je eksplozija vrgla po tleh in ob steno, toda obležal je samo eden. Vidni pa so bili še novi roboti. V ospredju ob vhodu, v razbitem delu ladje, sta bila dva, malo dalje pa jih je bilo že več. Sicer niso bili v rovu. Toda zanje je ta razdalja pomenila kvečjemu nekaj dodatnih skokov. Ne bo jim težko priti v okrepitev. Čeprav, po njihovi hoji sodeč, so šli samo mimo.

V tem sta se robota pognala navzgor po rovu in spet je odjeknila eksplozija protitankovske granate izstreljene

iz ročnega metalca, ki je s svojo eksplozijo razmetala napadajoče robote. Toda povsem onemogočila je spet samo enega. Ostali so se po nekaj metrskem kotaljenju še bolj silovito pognali v napad in že so v nekaj dolgih skokih dohiteli strelca z ročnim metalcem protitankovskih min. Njegov tovariš mu je stopil v bran s prekinjajočim rafalnim streljanjem iz svojega težkega puškomitraljeza. Pa se želvasti robot ni ustavljal. Krogle so se odbijale od njegovega trupa. Niso mu mogle priti do živega. Niso ga ustavile. Z zamahom kija je želvasti robot udaril po izmikajočemu se vojaku, ga pobil do smrti ter se usmeril na puškomitraljezca. Toda streljanje puškomitraljezca, neprekinjen rafal vse do zadnjega naboja, ga ni ne ubilo ne ranilo. Vse je bilo zaman. Ni ga bilo moč ustaviti. Tako kot njegovega tovariša, je še njega zdrobil s strahovitim udarcem kija.

Zdaj so se roboti usmerili na preostalo skupino, prikrito v zaklonu hitro postavljene barikade. Seveda so se roboti spravili tudi nanjo, pa so bili materiali iztrganih sten in vrat, iz katerih so postavili to barikado, pretrdi tudi za njihovo nadčloveško moč. Na koncu so se umaknili. Dva želvasta robota sta nato pohitela k vhodu, verjetno po dodatno opremo za preboj barikade, ostali so v polkrogu nasproti barikade postavili stražo in vojakom, tako kot njemu, preprečili kakršenkoli izhod.

Brane je srepo pogledal svojega stražarja. Tudi njemu je onemogočeno gibanje. Da, samo, da je bil on v teh prostorih varen, tisti vojaki pa ne. Hm, varen? Ja, do spopada s tem želvastim robotom. Hja, spopada? Toda ne zdaj. Vse to ga je izčrpalo. Preveč prizadeto je spremljal preboj vojakov. Energijo rabi. Oziroma jo bo potreboval, tega se je že naučil. Še zunanje dogajanje mora videti. Če so se roboti spopadli z oboroženimi vojaškimi enotami tudi zunaj, mora preveriti.

Hitro se je obrnil in zbežal nazaj v komandne prostore z Ido v prosojni polkrogli.

Da bi dogajanje pred vhodom rad videl, ji je dejal, še preden se je namestil nasproti nje.

Velika prikazovalna polkrogla se je pogreznila v poltemo. To, da se je skupini vojakov uspelo prebiti skozi razbiti del ladje, je nakazovalo možnost, da so oborožene sile že tukaj. Verjetno celo v večjem številu. »Lahko, da je že prišlo do vojne,« nestrpno je pogledoval v prikazano dogajanje, »ali pa še vedno ničesar ne vedo?« Končno, prva postava. V hitrem teku je pritekla iz megle in se ponovno izgubila.

So razvozlali skrivnost ladijskega trupa? Še ena postava je stekla mimo in še ena. Končno cel vrvež. Kaj se dogaja? Posamezni kriki in povelja so prihajali do njega. Toda vse skupaj je bilo tako raztrgano in zmedeno, da nikakor ni mogel ugotoviti niti tega, če že vedo, s kom imajo opravka?

Nek možak je razburjeno krilil z rokami in pripovedoval nekaj, kar ga je moralo zelo pretresti.

»Ida, približaj mi jih na pogovorno razdaljo prosim!« je zaklical Brane, »morda lahko iz njunih besed nekaj več razberem.«

Prikaz se je spustil vse do razburjenega možaka. Takole od blizu je bila njegova razburjenost še bolj očitna. Kar vrelo je iz njega: »Prisežem. Mogoče sem nor, ampak nisem, nisem.«

»Daj, zberi se in mi povej še enkrat!« mu je pomirjujoče segel v besedo.

»Da, da.« Možak je med sopenjem za trenutek zastal ter spet nadaljeval s svojo nič manj razgreto pripovedjo. »Po eksplozijskem razbitju skale, se je Janko pognal v vdolbino, nenavadno veliko za tako eksplozijo, ki

je sicer bila močna, ampak nič posebnega, in jaz za njim. Huh, tako velika jama od nič kaj pretirano velike eksplozije, sem pomislil. Že to je bilo čudno. Pred nami je stala gladka kovinska stena. Prvi se je opogumil Bojan. Stopil je naprej, si jo ogledoval pobližje, ko se mu je udrlo pod nogami. Izginil je v zemljo in to tako iznenada, da nismo vedeli, če se lahko tudi nam tako udre. Ven, sem najprej pomislil, samo ven! Lahko bi se začelo vse rušiti. Neodločno smo obstali, toda vse je bilo mirno. Pogledal sem navzdol v jamo pa nisem mogel videti ničesar. Preveč temno je bilo. In tudi zelo čudno je bilo vse. Kaj so tu spodaj rovi ali nekaj takega, sem pomislil. Zaklonišča? Vojaška iz druge svetovne vojne? Neodločno sem se oziral naokrog.

Tedaj smo zaslišali krik. Bojan je bil. Neko premetavanje se je približevalo iz zatemnjenega podaljška vdolbine. Še roko v grabljenju po opori sem opazil. Bojanova je morala biti. Pomoč je rabil. Vleklo ga je noter. Še globlje? Spogledali smo se. Da so tam še večji prostori, v katere ga vleče, je bilo naše prvo pomišljanje. Lahko, da je tam celo kaj globljega. Trije smo mu priskočili na pomoč. Toda od blizu smo že lahko bolje videli. Bojan se je v borbi z neko čudno, želvasto postavo, otepal njenega prijema. Po orožje moram, me je prešinilo takojšnje spoznanje. Pognal sem se nazaj, tja do roba jame, se napol že povlekel iz nje, ko me je sunek eksplozije vrgel čez rob. Za menoj se je zrušil rov. Vse jih je zasulo, skoraj bi tudi mene, za las sem jo odnesel, nekaj ogromnih kamnov je padlo tik ob meni. Prav srečo sem imel, da me niso zmleli.«

»In praviš, da se je Bojan boril z neko čudno pošastjo?«

»Da, ko sem posvetil navzdol, ga je tisto čudno bitje napadlo.«

»Hm. Si videl še kaj posebnega?«

»Ne vem, ja, aja, bilo je, kakor da bi bila luknja v tisti steni ali hja?«

»Ali?«

»Ali? Hja? Ne vem. Kot nekaj, ja, morda je to vesoljska ladja? Čeprav? Hja, ne vem.«

»Vesoljska ladja? Pa menda ja ne. Dajmo raje malo bolj počasi. Neumnost. Lahko, da so tu spodaj skrita skladišča. Morda vojaška? Skrita skladišča streliva? Morda zastražena. Taka naj bi mi verjetno tudi imeli. Vsaj po mojem vedenju. To so naša. Nihče ne sme vanje. Kdor zaide vanje, ne more kar tako ven. Stražarji te zlepa ne izpustijo. Razen tega smo že dobili sporočilo, da Američani in Sovjeti pogrešajo neko posebno plovilo, raketo ali letalo.«

»In čigavo je?« Možak je odkimaval, nato zastal med neodločnem pogledovanjem, zdaj svojega sogovornika zdaj v smeri od koder je pritekel. Ne, ni se mogel motiti. Za hip se je umiril. Da bi se motil? Da bi bilo nekaj drugega, kot je lahko presodil? Potem pa, kljub ne strinjanju z ugibanji svojega sogovornika, nadaljeval v očitnem iskanju bolj oprijemljive razlage. »Čigavo naj bi bilo?«

»Hja, to je zdaj vprašanje. Oboji jo zahtevajo zase, trdijo, da je njihovo in so že tudi poslali svoje strokovnjake.«

»Ampak tisti stvor, ki je napadel, ni bil človek, ni bilo človeško bitje.«

»Ne vem, praviš, da je bilo tam zelo temno. V podzemnih vojaških skladiščih streliva so stražarji lahko tudi v plinskih maskah!«

* * *

Brane se je zleknil na sedežu nasproti šahovnice, nasproti stalno prisotnem Dostojanstvenem obrazu, temu obrazu Centralnih možganov.

Precej dogajanj je kazalo na vse ostrejše zaplete. Še odziv Dostojanstvenega obraza bi bilo dobro preveriti, pa čeprav le zgolj skozi igro šaha. Seveda so bile te šahovske igre, po vsem tem, kar je lahko ugotavljal, uporabljene bolj za njegovo zastraševanje. Prej za zavajanje kot za resen razmislek o poteku dogajanj. Toda pogovor s temi Centralnimi možgani je vseeno bilo bolje vzdrževati. Vsaj moralno stran nasprotnika so mu razkrivale in s tem tudi verjetnost njegove posamezne odločitve. S konjem je preskočil sredino polja: »In tisto dogajanje pred kraterjem, je bilo vse po načrtu, praviš?«

»Kako to mislite?«

»Srečanje.« Pogled se mu je prodorno zapičil v Dostojanstveni obraz.

»Ne povsem, vendar pa to ne bo ničesar spremenilo.«

»Torej je bil vdor zemlje le slučaj.« Nekaj nepredvidenega dogajanja je bilo prisotno, nekaj, sicer z bolj težko opredeljivim pomenom. Vendar že to, da ni vse po načrtih teh Centralnih možganov, je bilo po svoje pomembno. Vsaj po Branetovem ugotavljanju je moralo biti pomembno. V poizvedovanju mu je pogled zdrsnil po Dostojanstvenem obrazu, ki mu je iz nasprotne strani šahovnice že bolj hladno odvrnil. »Da, ampak to je malenkost.« Mirno, z nespremenjeno samozavestjo, je govoril.

»Prav, pa čeprav malenkost.«

Brane se je zleknil nazaj s privzdignjenim pogledom v strop. Še malo se je bilo dobro pogovoriti o pomenu tega nepredvidenega dogodka, nepomembnega? »In zaradi te malenkosti boš moral spremeniti načrt?«

»To ne bo težko. V bistvu gre le za nepomemben splet naključij, ničesar bolj resnega.«

»Nepomemben splet naključij praviš?« Seveda je bila to zgolj malenkost. Ampak nenačrtovana malenkost.

Nenačrtovana! Znamenje, da ta računalnik, ti Centralni možgani, ta Dostojanstveni obraz, le nima vse tako pod nadzorom, kot mu to skozi igro šaha dopoveduje že vseskozi. Vsiljuje, je bolj pravilna opredelitev, mit o svoji nezmotljivosti mu vsiljuje.

»Da, nepomembno dogajanje.« Dostojanstveni obraz še naprej ni razkrival nikakršnega dvoma v svojo samozavest, ničesar mu je ni niti najmanj omajalo. Celo nasprotno je bilo bolj vidno iz njegove odločne zavrnitve Branetovega, že morda malo preveč prodornega, poizvedovanja.

»Prav.« Brane se je zagledal v figure na šahovnici. »Prav, pa naj bo nepomemben splet naključij.« Dogajanje pred kraterjem je postajalo vse bolj nepredvidljivo. Toda tudi vse bolj pomembno. Tja mora pogledati. Z rahlim dvigom rok je nakazal predajo te šahovske igre, na hitro vstal v rahlem obratu ter odhitel v sosednje prostore k prikazovalniku v prosojni polkrogli z Ido.

V tridimenzionalno prikazovalni polkrogli je bilo že vse v teku, tudi izbor prikazanega dogajanja je bil po njegovih željah, čeprav jih sploh ni omenjal. Kaj so njegove želje predvidljive? Ja, Ida mu je zanj poiskala to dogajanje.

Vse polno luči je razsvetljevalo okolje, za lažji nadzor dogajanj, po vsej verjetnosti. Iz prikazanega pomikanja motoriziranih kolon pa je bilo slišati tudi posamezne vzklike, vseh vrst so bili in tudi povelja, vojaška povelja so prihajala iz tega vrveža. Nekoliko naprej pa je odkopavanje že dobilo videz prave bitke za čas.

Še malo, vesoljska ladja bo razkrita in potem ...

Pogledal je Ido. »Centralni možgani bodo morali stopiti v stik z Zemljani, ker v nasprotnem se bo začela vojna.«

»Da, najbrž bo vojna.«

»Prekleto, da ne morem priti v stik z zunanjim svetom.

Lahko bi prisilili Centralne možgane na pogajanja.«

Prikaz je zastal na majhni skupinici z živahno mahajočim možakom ob robu pravkar od eksplozije izkopane jame. Še en rov se je kazal. Ali vsaj nekaj takega. Minerja naj bi razneslo zaradi neprevidnosti. Prav čudno. Kakšne minerje pa so poslali tja. In tam zraven naj bi bila še neka nenavadna lutka ali kaj, kot je vneto razlagal tisti možak: »Glejte, neka čudna stvar leži ob njem.«

Skupina mož se je razmaknila. Na tleh je ležalo razmesarjeno moško truplo, ob njem pa nekaj, kar ni bilo človeško telo, bolj je kazalo na robota. Čudna stvar.

Da se je najbrž miner zmedel ob pogledu na to lutko, je bilo slišati komentar, ki so mu kar druga za drugo sledila menja posameznikov v potrditev te skupne presoje. Potem pa še, da je res videti kot robot. Toda ta stvar se očitno ni premikala, ker v nasprotnem bi jo že lahko navezali na izginjanje patrulj in vso to, že kar nerazumljivo zmedo.

»Ne vem,« je spet povzel možak v jami, »ampak če je to kakšna tehnološka naprava, je najbolje, da jo čim prej pošljemo na inštitut. Naj preverijo možnost uporabe. Morda je za daljinsko miniranje. Preveriti bo treba. Ljudje naj bodo pripravljeni, če naletijo še na kaj takega, ker lahko pride do še več nesreč.«

»Takoj ga odpeljemo,« se je odzval s pobudo majhen čokat mož ob robu jame, »kar na džip z njim. Hitro.«

Naglica se je spremenila v vrvež. Lutka je bila presneto težka, kot so ugotavljali možje med vlečenjem iz jame. Kar več mož se je moralo naprezati med njeno vleko na komaj nekaj deset metrov oddaljen džip. Takoj so odpeljali. Čokati možak se je še enkrat obrnil z zamahom v slovo, kot češ, da bo že on poskrbel za vse potrebno, ko se mu je kakor v pogubnih sanjah kazal prizor, prihod bitij podobnih lutki na njihovem džipu.

Ja, oziroma robotu. Ja. To ni bila lutka. Očitno ne.

Ti roboti, želvaste oblike na dolgih tankih nogah, so z zamahi velikih kijev pobijali može ob rovu, da so padali kot pokošeni. Nihče se jim ni mogel zoperstaviti.

»Poženi, hitreje!« je zavpil čokati možak.

Šofer džipa se je je začudeno obrnil ob tem nerazumnem kriku in za hip zastal v nejeveri z razširjenimi zenicami ob videnem prizoru.

»Poženi!« krik komande je zdramil obnemeli pogled iz šoka, iz odrevenelega mrtvila.

Džip je poskočil kot prestrašena, ranjena zver. Še so imeli nekaj prednosti pred tistimi pošastmi, katerih dolgi skoki ob preskakovanju ovir so razkrivali strahotno moč v njih.

Toda ne, ne smejo jih ujeti, se je v zavračanju predaje kazala nezmanjšana odločnost. Še malo. Kolesa so udarjala ob razrito površino in nevarnost, da se džip prevrne ali pa da bo odtrgalo katero od koles, je vse bolj pretila. Toda to ni bilo več pomembno. Grozljiva želvasta bitja so pobijala vse pred seboj. Ničesar niso spraševala ne razlagala, samo poganjala so se v skokih, kakor, da bi bila njihova telesa brez teže. Še nekaj deset metrov je bilo do ceste, potem pa obroč vojakov. To je pomenilo rešitev. Jih bo vojska lahko ustavila?

Odjeknili so prvi streli, takoj zatem še rafali. Možje v džipu so se prestrašeno ozirali nazaj. Ni bilo videti padajočih, kot da ti streli niso namenjeni morilskim bitjem ali pa da jim ne morejo škodovati.

Novi rafali. Švigajoče krogle nad džipom so se v jeklenem dežju vsipale po divjajočih zasledovalcih. Prišli so do ceste. Gume so zacvilile, toda prva od želvastih pošasti je že z udarcem kija zdrobila steno avtomobila in naslednji udarec bi že našel žrtev. Nekaj, karkoli, da jo ustavi. je iskalo oko. Ja, veliki železni

zaboj, je v preletu pogleda bilo možno zaznati in že so se mišice na športnem telesu napele od strahu in besa v krčevitem naporu, da so se pordečila bleda lica. Veliki železni zaboj iz mladeničevih rok je treščil ob želvastega zlodeja prav med njegovim ponovnim zamahom, da ga je obrnilo v smeri zgrešenega zamaha kija in zasukalo v padec iz džipa, po katerem se je še samo odbil na cestišču in zakotalil po cesti. Toda hip za tem se je že pobral in bil tik za petami dveh zlodejev svoje sorte, ki sta ga prehitela v naskoku na džip.

Ponoven napor, mišice so se napele med krčenjem v vozle pred ponovnim zamahom. Železno kladivo je zletelo skozi zrak proti velikim steklenim očem. Izmaknile so se. Kladivo je zgrešilo. Hip za tem pa je že siloviti udarec kija s tako močjo izbil mlado telo s sedeža, da je v velikem loku odletelo iz džipa.

Boj se je nadaljeval. Želva je s skokom na džip izsilila boj prsa ob prsa. Trije pari rok so se oklenile fantastične pošasti, toda zaman. Siloviti sunki na desno in levo so bili premočni. Uspelo se ji je otresti vseh treh. Še zamah kija in nova žrtev bo odletela z džipa, toda ne, spustila je kij, se priklonila k svojemu mrtvemu tovarišu, v očitni nameri, da ga prevzame. Zanj je šlo.

»Neee!« To je bil krik upora in ukaza. »Ne sme ga odnesti!«

In že je sledil nov spopad, nov boj med suvanjem želve iz džipa. Toda zaman. Pošast ni izpustila svojega mrtvega tovariša, borila se je zanj kljub strelom pištole in udarjanjem z železnim drogom po njeni glavi. Veliko ji je moralo pomeniti to truplo! Vse to je bilo zaradi tega mrtvega hudiča.

Toda udarci so se samo odbijali od gladke trde lobanje. Vse je bilo zaman.

Mrtvo telo želvastega stvora se je zataknilo za sedeže.

Pošast ga je morala izpustiti. Toda to je pomenilo ponovni odkriti boj.

Kij se je dvignil v smrtonosni zamah. Samo gotova smrt je lahko sledila. Mož pred želvo ni imel nobene izbire. Pognal se je vanjo. Izgubila je ravnotežje, toda potegnila ga je za s seboj čez rob v padec z džipa.

Džip se ni ustavil. Človeško življenje ni pomenilo ničesar v primerjavi z mrtvim telesom neznanega bitja. Čokati možak z okrvavljenim obrazom je to bolj čutil kot vedel. Še malo in prišli bodo do obroča. Obrambni dež krogel je švigal mimo njihovih ušes in udarjal po kovinskih oklepih napadajočih zasledovalcih. Ni jih ustavil. Upočasnil pa jih je le.

Še nekaj deset metrov, še nekaj metrov, da, uspelo je. Zdivjali so mimo varovanega prehoda s strelskimi gnezdi na vsaki strani ceste, ki sta z takojšno zaporo prevzeli spopad z želvastimi bitji.

Pogledi iz džipa so se upajoče ozirali nazaj. Zaman. Kakor da bi se ogromen plaz zrušil na leseno ograjo in jo mlel v svojih nedrih je bilo. Boj je bil kratek. Lov se bo vsak čas nadaljeval.

Kaj ničesar ne more ustaviti uničujoč ples v njegovem razbijanju vsega, kar mu je pride pod noge? In to ravno zdaj, ko jim je uspelo dobiti enega izmed njih. Kje so ranljivi? Kje imajo srce? Kje možgane?

Končno. Takoj za grmičevjem se je prikazal nov prizor. Nove čete, z vsaj desetkrat večjim številom vojakov od tistih v obroču so se vsipale iz kamionov in se takoj oblikovale v bojni položaj. Vojaki so po potisku protitankovskih izstrelkov v cevi stekli v zasede. Skriti bodo počakali na pravi trenutek. Tanke so lahko uničili s svojimi izstrelki.

Vse se je odvijalo s fantastično hitrostjo. Še malo. Še samo malo.

Utrgal se je vihar, ki je zadonel iz stoterih grl ...

»Juriiiš!«

Sledil je protinapad. Džip je zdivjal mimo vojakov.

Dragoceni tovor je bil rešen. Ali je bil? Pogled se je ozrl nazaj. Kiji! Po zraku so leteli kiji. Želvasta bitja so jih zmetala proti jurišnim četam.

Naenkrat. Delček sekunde. Zgolj tisočinka. Zrak se je zatresel od silovitih eksplozij smrtonosnega udara.

Vrste vojakov so se pritajile k tlom. Vse do razbrazdane kamnite zemlje so polegali. Toda zaman. Nihče se ni več pobral. Kiji, velike bombe s strahovito eksplozivno močjo, so v jatah prileteli v ravno vrsto, potem pa vsi, prav vsi ti kiji eksplodirali v istem trenutku. Oglušujočemu gromu je za desetinko sekunde sledila smrtna tišina, nato pa je ponovno zaplavala jata kijev.

V zgolj nekaj sekundah so bile iz površja zbrisane prve vrste vojakov.

Džip se je pognal naprej, do udara eksplozije od spredaj, ki ga je na asfaltu premaknil kot igračko, da so gume silovito zacvilile in se je platnena streha po vnetju pretrgala počez. Šlo je, komaj, za las, tudi mimo jame, ki jo je izdolbla eksplozija kija, se jim je uspelo prebiti zgolj z malo glasnejšim cviljenjem gum. Uspelo jim je. Še huraaa se jim je iztrgal iz grla. Toda ne. Niso se še rešili. Še so jim sledili. Ne morejo se jih otresti. Tisti želvasti stvori so jih ponovno dohitevali. Naokrog so udarjale eksplozije. Razdalja med njimi in neustavljivimi pošastmi se je hitro krajšala. Rešitev bi lahko prišla samo po čudežu. Gume so se odbijale od razrite travnate površine. Džip je premetavalo iz prednjega na zadnji konec in spet naprej ali na stran, da je vozil po dveh kolesih. Toda tudi to ni pomagalo. Oči so se v obupu iskale rešitev. Toda nikjer, nikjer ni bilo nobene žive duše. Zgolj vztrajno zasledovanje, dohitevanje, ja. Dohiteli so jih. Še en poskus izmika pred naskokom želvastega stvora na džip. Uspel je, ja, še en zasuk volana in nato še na drugo stran, da

so gume ponovno zacvilile med sunkovitimi nagibi džipa.

Odjeknil je prodoren juriiiiš. Pogled je zastal. Kakor da bi čete, ki so bile zravnane z zemljo, ponovno ustale in se pognale v boj. Ne, nove čete. Nove bojne vrste so bile tam in še preden se je oko lahko zavedelo, so krike juriša preglasili rafali strojnic.

Džip je pridobival hitrost. To je bil boj, ki ni mogel dolgo trajati. Ali pa morda vseeno. Jim bo vseeno uspelo izmakniti dragocen tovor? Še en sunkovit zavoj. Še en ovinek.

»Vozi!« To je bil krik. Prva komanda, ki je prišla po neprestanih udarcih šoka. Pogled se je spustil na negibno telo tujca. Kako čudna in nenavadna je bila ta pošast. Še tega se ni dalo ugotoviti, ali gre za robota ali živo bitje.

* * *

V naslanjaču pred prikazovalnikom si je Brane zarinil obraz med dlani. »Pomoč velesil bo potrebna, vojaških velesil. ZDA in Sovjetov. Skupaj se morajo spopasti s temi zlodeji. Ja, skupaj.«

Toda prav to nameravajo ti Centralni možgani preprečiti. Hja, kako? Hm? Z intrigami in podtikanji, čeprav je tudi res, da so ti zadnji spopadi presneto prepričljivi. Lahko bi zadostovali za vzpostavitev pogovora Zahoda z Vzhodno vojaško grupacijo, za skupno preverjanje dogajanja ob padlem meteorju, kot je še vedno uradna razlaga. Da le ne bo zgubljenega preveč časa pri začetnem ugotavljanju, kaj se pravzaprav dogaja. Kubanska kriza z možnim spopadom z jedrskim orožjem je zaostrila odnose

med velesilama do skrajnosti. Kljub Kenedyjevim razumskim odločitvam in spravnem delovanju Hruščeva je bila zaostritev hladne vojne na višku. Jedrski spopad sta preprečila. Toda nezaupanje med velesilama je bilo še vedno na taki ravni, da je bilo skoraj nemogoče pričakovati kakršnokoli skupno akcijo. Ne eni ne drugi strani še na kraj pameti ne pride možno sodelovanje na vojaškem področju.

Seveda pa je res, da imata obe sili zelo blizu svoja vojaška oporišča, Američani v severni Italiji in Nemčiji, Sovjeti pa na Madžarskem, Slovaškem, Češkem. V pol ure so lahko njihova letala nad kraterjem. Tudi spopade z želvastimi roboti bi lahko prestregli njihovi opazovalci. Njihova letala bi jih lahko posnela. Ja, vse je možno. Vprašanje pa, kako hitro se bo vse odvijalo. In seveda kdo bo komu kaj verjel?

»Ida, a je že kak dialog z velesilama?«

»Da, oba veleposlanika, tako ZDA kot SZ, ki sta že pred nekaj urami opravila svojo misijo, sta se ponovno vrnila in čakata na sprejem. Sprva sta imela zahteve po vračilu plovila. Oba sta trdila, da je njihovo. Toda bila sta brez podatkov o samem plovilu. Dostop svojih strokovnjakov do tega plovila sta si hoteli zagotoviti, čeprav imata obe velesili na tem področju dovolj ljudi za prikrito opazovanje. Očitno imajo težave z usklajevanjem nasprotnih informacij.

»Ida, mi pokažeš dogajanje pri našem predsedniku?«

»Da. Pravkar bo ponovno sprejel veleposlanika ZDA in Sovjetske zveze. «

»Ne, ne. Moža v uniformi s precej visokim činom so spustili naprej. Njegov pogovor s predsednikom bi rad slišal.«

Prikaz se je premaknil v predsednikove prostore.

Mož v uniformi, očitno zelo vznemirjen, je govoril o spopadih, o napadu oboroženih sil iz vesoljskega plovila.

Toda bilo je, kakor da predsednik ne more dojeti smisla poslednjih besed. »Kakšnega napada?« je nejeverno vprašal.

»Verjetno z roboti. Če so Sovjeti ali Američani sposobni zgraditi take robote, ki hodijo kot ljudje ... »

»Da, v vojaških programih velesil bi lahko bilo marsikaj,« je pomišljal predsednik. Tudi takega za zavajanje. »Roboti?«

»Ali, ne vem, če ne, potem pa so vesoljci ...«

Nastal je premor z nekaj trenutki tišine in s hitrim prehodom v živo, zelo prizadeto govorjenje: »Njihovo orožje je videti primitivno, vendar neverjetno učinkovito. Imajo nekakšne kije, nabite z eksplozivom, z možnostjo spreminjanja jakosti eksplozij po želji. Mečejo jih izredno daleč in natančno. Naše sile jim niso kos. Umikamo se. Zelo težko se je bojevati z njimi. Krogle se od njih odbijajo ali pa ne zadevajo življenjsko važnih delov.«

»Dovolj. Najbolje, da prideta predstavnika Sovjetske zveze in ZDA.«

»Potem je najbolje, da se pogovorimo z obema hkrati. Naj kar prideta sem«

Velika vrata so se odprla. Predstavnika SZ in ZDA sta vstopila.

»Glejte, eksperimentalnega letala, o katerem sta govorila,« je povzel predsednik do nestrpnega vpadla v besedo.

»Mi smo svojega našli!«

»Mi tudi!«

Predstavnika ZDA in Sovjetske zveze sta se spogledala. Hiter skok predsedniku v besedo, je tudi njiju zadržal, moteče je bilo.

»Naš je strmoglavil v zahodni Madžarski.«

»Našega smo našli v severovzhodni Italiji.«

Predsednik ju je ustavil z rahlim dvigom rok: »Gre za napad na našo državo.«

»Tega nismo storili mi.«

»Mi tudi ne.«

Predsednik se je pomaknil za korak proti svojemu generalu, izmenjal z njim nekaj pogledov, razmišljanje je navrglo same dvome. »Kaj naj naredimo? Alarm? Alarm vojski?«

»Alarmne sirene naj se sprožijo po vojašnicah,« se je strinjal general.

»Alarm?«

»Da, sirene naj po kasarnah sprožijo alarm, umik vojske iz vojašnic v polni bojni opremi, v polni bojni pripravljenosti, za umik pred zračnim napadom, tako bo najhitreje?«

»Alarm?«

»Vedno lahko rečemo, da je šlo samo za preverjanje bojne pripravljenosti. Razen tega, take alarme redno sprožamo, najpogosteje ponoči, med spanjem vojakov. Brez hitrega odziva ni uspešne obrambe pred zračnim napadom.«

»Prav. Sirene naj po kasarnah sprožijo alarm.«

Predsednik je stopil k veleposlanikoma. »Zmešnjava, kaj?«

»Naše bojne sile vam bodo takoj priskočile na pomoč,« je dejal ameriški veleposlanik. »Ne glede na to, kaj se dogaja, mi smo pripravljeni.«

»Mi vas nismo napadli. Jaz bi gotovo vedel.« Sovjetski veleposlanik, ki ga je prodoren pogled ameriškega veleposlanika motil, je dvignil v roke v

znak nerazumevanja nastalega položaja. Ameriški veleposlanik je gledal, kot češ, da njega ne more goljufati.

»Ne vem, kaj se dogaja.« Zdaj je sovjetski veleposlanik vrnil prodoren pogled svojemu nič kaj prijateljsko razpoloženemu kolegu. »Še najverjetneje gre za neko vrsto posebne gledališke predstave, v vaši režiji.«

»Kaj, da gre za gledališko predstava v naši režiji!« ameriški veleposlanik je kar vzrojil, »pprostite, ampak vsaka nesramnost ima svoje meje sprejemljivosti in vi ste to mejo presegli!«

»Ne bom se prerekal. Niti najmanjših informacij nimam o tem dogajanju. Sploh ne vem, za kaj gre. Tukaj sem samo zato, da izvem kaj več o vsem tem.« Ruski veleposlanik je odkimaval med spravljivem dvigovanjem rok. »Oboji imamo več kot dovolj jedrskih bomb za uničenje vsega življenja na Zemlji.«

»Kaj se zdaj pogovarjamo o jedrskem spopadu?« Ameriški veleposlanik je med vse bolj očitnim obračanju k sovjetskemu kolegu rahlo umiril ton svojega govorjenja. Kot da se bosta samo še onadva pogovarjala. Tudi predsednik je to zaznal. Seveda, in predsedniku je bilo tudi jasno, da je vedno tako. Velesili sta na uvodnem delu pogovora še lahko sprejemljivi za mnenja drugih, toda potem se kaj kmalu pogovarjata kot da sta edini na svetu. Kot da drugih sploh ni. Vsi drugi so zanju nepomembni, čeprav bi posledice jedrske vojne čutili vsi. Moral je malo umiriti prenapeto vzdušje.

Predsednik je s spravljivim dvigom rok nakazal željo po bolj umirjenem pogovoru. »Že res, da za naše vojake ni prijetno, ko jih prodorni zvok siren ponoči požene iz postelj, toda tega so vajeni. Vse, kar zadeva nas, naše delovanje, je za sedaj na ravni preverjanja bojne pripravljenosti naše vojske. Glede na vajino zatrjevanje bo verjetno pri tem tudi ostalo. Zelo upam.

Hvala, za izraženo podporo in za vajin obisk.«

* * *

Skupina mož pred vhodom v inštitut je strahoma pogledovala v smeri eksplozij. Vse do inštituta jih je bilo moč slišati. In tudi bližali so se, kot je po občutku sodeč bilo moč sklepati. Nihče več ni mogel brez strahu spremljati te bližajoče se nevarnosti. Džip se je s cvilečimi gumami ustavil tik ob njih.

»Zbrali smo se vsi, kot ste zahtevali,« je direktor inštituta v beli halji takoj zagotavljal možema med njunim izstopom iz džipa. »Vse je pripravljeno. Mi lahko začnemo takoj. Vse bomo naredili, kar je v naši moči.«

»Torej lahko začnemo. Zelo pomembna stvar je to. Zanima nas vse, predvsem pa življenjsko pomembni centri tega bitja. Neverjetno je.«

»Kar bo v naših močeh, bomo naredili,« je ponovno zatrdil direktor.

»Precejšne izgube so nam že povzročili. Odkritje njihove ranljive točke bi nam dala prednost, odločilno pomembna bi lahko bila za nas.«

»Pregledali bomo vse. Še ostale ljudi iz inštituta bomo zbrali. Vse, ki lahko karkoli doprinesejo s svojim znanjem, bomo vrgli v raziskave.«

»Dobili boste tudi posebno vojaško zaščito.«

»Lepo. V teh okoliščinah ...«

»Precej jim je bilo do tega, da dobijo to truplo nazaj,« je v podkrepitev pomena navrgel pred slovesom.

»Sem slišal. Mogoče bomo res lahko kaj odkrili.«

»Glejte, tule je.«

Skupina mož je obstala ob džipu. Kljunasto, želvasto bitje je ležalo iztegnjeno na tleh, brez krvi. Brez poškodb.

»Ni videti ranjena.«

»Ne, toda minerja ob njem je povsem razneslo. Zelo čudno, da ni bolj poškodovan.«

»Da. Takoj bomo naredili analizo. Vsako pomembnost vam takoj sporočimo.«

»Torej, srečno.«

»Vse, kar je v naši moči bomo naredili,« so med odnašanjem želvastega bitja z kar nekaj klici zatrjevali možje v belih haljah.

* * *

Srdit spopad z želvastimi roboti je v tridimenzionalnem prikazovalniku razkrival nemoč vojakov v njihovem spopadu s temi stvori. Niso se mogli zoperstaviti tem zlodejem. Brane je s kretnjo roke nakazal na prikaz čelnega udara želvastih robotov.

Potek boja je že razkrival nadaljnja dogajanja. »Še malo mi približaj tisto skupino.« Brane se je z namigom na spodnji del prikazovalnika osredotočil na pravkar izsiljen spopad prsi ob prsa.

Kij je zdrobil vojakov tilnik. Rafal izstreljen v želvasto glavo ni dosegel ničesar. Neranljiv se je kazal ta stvor. Toda boj je divjal in nikamor se ni bilo moč več umakniti. Stvor se je obrnil proti mitraljezcu ne da bi se menil za več deset nabojev dolge rafale, ki jih je ta usmerjal vanj. Zaman. Mitraljezec se je umaknil za korak, nato še za dva in ponovno spustil rafal v trup

želvastega stvora.

»Ne v trup. V glavo bi ga moral,« je mrmral Brane. Ta direktni boj je kazal tudi njegove možnosti proti želvastim stražarjem. Boj prsi ob prsa je čakal tudi njega.

Naslednji rafal je mitraljezec usmeril proti kljunasti glavi še na razdalji enega metra. Krogle so udarile v obraz in že so se razleteli stekleni delčki. Razbil mu je oko. Ni čakal. Še en rafal.

Branetu se je izvil krik: »Da, da. To, ja. Jaaa!«

Brane je primaknil svoje opazovanje ob mitraljezca. Da, vse to bo čakalo tudi njega. V spopadu s tistim stražarjem. Moral je videti boj z očmi borca. Čeprav, vseeno, on mora samo spodmakniti ravnotežje tistemu stvoru, da ga bo zaneslo preko zanj dovoljene meje komandnega prostora, kar bo vseeno lažje, kot uboj tega stvora z lastnimi rokami. Spodmikanje ravnotežja je pa je hudičeva zahteva. Kako? Kako je kaj takega sploh izvedljivo? Morda tu, da bi tu lahko dobil kak namig? Iz izkušenj v teh direktnih spopadih tukaj na bojišču? Morda? Ali da bi se vsaj pobližje seznanil z gibalnimi sposobnostmi teh robotov. »Pokaži mi pogled iz vojakovega zornega kota,« je Brane zaprosil Ido med svojim pomikom tik ob steno prikazovalne polkrogle. In že je stal tik ob mitraljezcu. Vsaj občutek je dobil tak, čeprav je lahko občutil ravno ploščo prikazovalnika pod svojimi prsti. S telesom sicer ni bil tam, toda s srcem in dušo pa je vsekakor stal ob mitraljezcu.

Strahoviti udarec kija je sredi rafalnega streljanja mitraljezcu izbil orožje iz rok.

In že je Brane zaznal morilski pogled usmerjen na mitraljezca, kot da bi stal povsem zraven, s prikazom dogajanja kot je bilo vidno z očmi mitraljezca.

V pripravljenosti, s smrtonosnim kijem v roki, je z

drugim očesom želvasti robot iskal ugoden trenutek.

Toda to je vedel tudi mitraljezec. Zamah, kateremu se ne bo izmaknil, ga bo ubil. Živci in mišice, vse telo se mu je spremenilo v vzmet. Še delček sekunde.

Pognal se je. Kij ga je oplazil. Topa bolečina, še en poskus obupanega napora in ... Izmaknil se je. Komaj. To je bilo za las. Samo hrbta ji ne sme obrniti. Ko bi se lahko dokopal do avtomata! Toda pošast ga je motrila z privzdignjenim kijem. Samo delček sekunde bi potreboval do avtomata. Samo delček sekunde. Veliko stekleno oko ga je motrilo s hladno morilsko preračunljivostjo.

Globinski vid, se je vpletalo v Branetovo razmišljanje, mu je zaradi izgube enega očesa okrnjen. Zamah je bil verjetno zaradi tega manj natančen. Ja, če bi lahko tako slabost izkoristil v spopadu z želvastim stražarjem. Toda kako? Ne. To ne bo možno. Morda. Seveda, če se pokaže kakšna možnost. Saj gre za to, da se izmakne zamahu kija. In njemu bi to zadostovalo. Hja. Lahko, da bi res?

Mitraljezec je iskal rešitev. Kakršnikoli. Pa je ni mogel pričakovati. Kamorkoli je pogledal, je divjal boj. Ni bilo ne možnega umika, ne pomoči. Ostal je sam. Pošast se je narahlo primaknila k njemu. Ne bo izgubljala časa. Vedel je. Čutil je. Še rahel premik. Pognal se je v izmik kiju, ki mu je zmrcvaril dlan in izbil členke na roki skupaj z nožem, še zadnjim orožjem, ki mu je ostalo in že je v krčevitem naporu, ki mu je poblazneli strah, dajal nadnaravno moč, oklenil tankega vratu in jeklenega oklepa. Naslednji udarec ga bo vseeno uničil, ker ga razmrcvarjena roka ni hotela več ubogati. Obupano je pogledal, kako mu krvavenje iz izbitih prstov masti dlani, da so mu prijemi roke zdrsavali s krvavo sledjo za seboj. Ja, s krvavo sledjo. Vse je zapacala kri. Še po glavi. Po delu očesa. Le malo je manjkalo, pa bi mu prekrila pogled.

»Ja, to, jaaa!« je v zanosu vzkliknil Brane. To bi ga začasno dovolj oslepilo. Ali vsaj onemogočilo delovanje s kijem. Torej je le imel nekaj možnosti. Tudi ta vojak je imel možnost, pa čeprav je bil v dosti težjem položaju, kot bo on v spopadu s tistim želvastim stražarjem. Ne sme obupati. Vedno je kaka možnost. Tudi on jo bo imel. In ta vojak tu jo tudi ima. Le izkoristiti jo mora. »Prekrij mu oči s krvjo, s krvjo, zakrij pogled s krvjo!« je vzkliknil, pa čeprav se je zavedal, da ga vojak ne sliši. Zgolj vizualno spremljanje dogajanja mu je omogočal ta prikazovalnik.

Brane je sunkovito vstal. Tega več ni mogel tako mirno gledati. Da ne more pomagati. Da mu ne more zaklicati, naj ga zaslepi. Naj mu s krvjo zamaže vid. Še hiter korak je naredil in se takoj zatem še hitreje obrnil, obstal za trenutek, zamahnil s stisnjenimi pestmi in potem še enkrat, in še, v nemočnem besu. Je možnost, ja. Ima jo. Daj, zdaj, takoj, ne oklevati! »Ida!« je vzkliknil. Kaj res ni možna zvočna povezava. Pa je v odgovor dobil samo odkimavanje.

Še enkrat so se mišice na mitraljezčevi zdravi roki napele do skrajnosti, ga sunkovito povlekle v objem in že se je z krvavo dlanjo oprijemal velikega steklenega očesa. Samo malo, še enkrat, še samo enkrat. Kri se je lepila na stekleno površino. Bo oslepljena?

»Da, to je! S krvjo ji zakrij pogled! Tako ja. Zdaj pa stran. Spusti ga. Skoči na stran. Zgrešil te bo. Ne bo te mogel zadeti. In zbeži. Saj si ranjen. Ne moreš se več boriti«. Brane je še naprej suval s stisnjenimi pestmi. Kot da bi šlo zanj osebno. Čeprav je vedel, da ga mitraljezec ne sliši, je govoril. Pa saj je šlo tudi zanj. Saj tu se je kazala možnost v spopadu s temi stvori. Možnost, ki jo bo tudi on potreboval. Ja, on.

Mitraljezec je spustil želvin oklep, ga še sunkovito odrinil in skočil vstran. Kij je ponovno udaril. Mimo. To pot več kot pol metra. Ni ga mogla videti dovolj

dobro. Ni. Še en udarec. Toda to je bilo popolnoma mimo. Pošast je bila oslepljena.

Mitraljezec je v sunkovitem obratu odskočil, se ozrl še enkrat v želvastega robota, v mahajoči kij in že je stekel. Bil je rešen.

»Da, beži, uspel si. Uspel!« je v zamahih s stisnjenimi pestmi že kar bojaželjno ponavljal Brane. Med hitrim stopanjem in še bolj sunkovitimi obračanji vzdolž prikazovalne polkrogle, v hoji sem ter tja, je sproščal nabrano napetost v sebi. »Pa je kazalo, da nima nobenih možnosti ta mitraljezec. Ja niti najmanjše.« Toda ne. Bila je. Ena. Nepričakovana. In on jo je izkoristil. Ta mitraljezec. Srčni. Hrabri. Tako se tolče. Lepo je pokazal. Ja. Tudi njemu.

Ja, njemu. Seveda, tudi njega je še čakal spopad s to želvasto pošastjo. In vsaka izkušnja je bila dragocena. Tudi ta. Oziroma, ta še posebej. Možnost, ja. Le najti jo mora. Ja. Tako kot jo je našel ta mitraljezec. Eno. Eno možnost mora najti. Sicer ga ni ubil. Ne. Ta mitraljezec. Tistega prekletega stvora ni ubil. To ne. Tega ni zmogel. Ja, iz takega položaja, kot je bil, pa je povlekel največ. Ja. Živo glavo. Ja. Boj bodo nadaljevali drugi. Tudi z drugačnim orožjem. Toda rešil si je življenje. Ja. Iz spopada je prišel živ. Ampak, Brane je zastal v preletu misli, on mora tistega zlodeja spraviti čez črto prepovedanega vstopa za robote. To bo malo drugače. Direkten spopad z robotom pa bo enak. Tako kot mitraljezec se bo moral spopast zgolj z rokami. Ali kako drugače? Kako? Kako drugače? Če bi le bilo možno, bi bilo dobro, ja. Seveda, če bi ga lahko ponovno spodnesel. Hitreje od zamaha kija? Hitreje? Ko pa ga je s tako lahkoto vihtel ta želvasti robot. Zanj to vihtenje kija sploh ni predstavljalo nobenega napora. To, ja, mimo tega dejstva ne more. Ne sme. Čeprav? Brane se je spominsko vračal na pravkar videne prizore spopada. Zgrešeni zamahi na koncu.

Ti zadnji, ki so povsem zgrešili mitraljezca, ja, dobro jih je videl. Zanesli so ga. To želvo je ob zgrešenih zamahih kar zaneslo. Hja, in to kar močno. Vztrajnost težkega kija je delovala. Kljub lahkotnemu mahanju z njimi, jim je zgrešen zamah spodnašal ravnotežje. Sicer ne pretirano. Toda kar dva ali tri korake so morali narediti za ponovno izravnavo ravnotežja, tako kot se je ta oslepljen želvasti robot lovil med mahanjem s kijem. In to bi moral tudi on izkoristiti. Ja, najti bi moral možnost, da izkoristi to slabost teh želvastih robotov. Samo kako? Udarec kija ga mora zgrešiti. To je jasno. In to bo tudi dosegel, tako ali drugače.

Brane se je ustavil, tja, kar zdaj, takoj, če je še kakšna prednost okolja, tam ob vseh teh štrlečih razbitinah ob vhodu, mora preveriti. Za trenutek se je zravnal, zamahnil s pestjo in s hitrimi koraki odbrzel k razbiti odprtini z želvastim stražarjem ob vhodu v komandne prostore.

Da, izhod je bil še vedno zastražen. Tisti želvasti robot je bil na svojem starem mestu. Pogledal ga je, sicer zgolj s kotičkom očesa, toda dovolj, da ga je na hitro lahko preletel kar po celem telesu. Vrat je imel tanek. Dolg in tanek vrat je imel ta želvasti robot. Prav lahko bi ga prijel z eno roko. Potem pa sunil naprej in nazaj. Seveda, če se mu ne bi izmaknil. Če ni kaj takega preveč enostavno in pričakovano, lahko predvidljivo. Potem bi bil učinek prav lahko obraten, da bo želvasti robot spodnesel njega. In to z udarcem kija. Po nogah. Po njegovih nogah. Ruvanje odpade. Ne bo se ruval s tem želvastim robotom. Ne. Tako bo naredil kot tisti mitraljezec. Zaslepiti ga mora. Samo kako. Pogledal je naokrog. Ničesar takega ni bilo pri roki. Razen. Brane si je privzdignil dlani na vpogled. Če bi si zarezal dlan do krvi in potem šel z njo po steklasti površini želvastih oči. Kot je maloprej lahko videl v boju mitraljezca. Čeprav. Hja, kar je bilo treba upoštevati, ta ima obe

očesi v redu. Obe bo moral zamazati. Na hitro, z enim potegom okrvavljene roke. Hm, to bo pa težje. Že samo za premaz enega mora imeti kar nekaj sreče. Obe očesi? Za dve očesi ne bo dovolj krvi. Tisti mitraljezec je imel že kar vse vrhove prstov odtrgane, da mu je kri curljala iz njih. Ne bo šlo. Brane je ponovno privzdignil pogled k želvastemu stražarju. Mirno ga je opazoval. Hudirja. Ves čas ga je spremljal s pogledom. Še uganil je morda njegove namere. Njegovo razmišljanje? Branetu so se roke samodejno spustile k telesu. Hm, ta možnost? Da iz gibov njegovih rok, sunkov s pestmi, premiki celega telesa, že morda lahko razberejo namere. Kar umaknil se je za korak. Ne, ne smejo predvideti njegove namere. Prikrito, bolj zavajajoče bo potrebno. Preseneti jih mora. Presenečenje mora biti. Še bo potrebno premisliti. Pa ne tu, ko ga gleda ta zlodej. Ne tu. Počasi se je obrnil. Dodobra mora biti vse premišljeno. Zdaj pa so mu misli preveč begale. Ni se več mogel dovolj zbrati. Malo odmora, ja, odmor rabi.

Še enkrat se je prestopil, naredil korak naprej, se ustavil, potem pa z odločnostjo, izraženo s sunki stisnjenih pesti, odhitel nazaj do prikazovalnika v komandnih prostorih.

Tam ga je že čakala Ida. Seveda, le njen prikaz, toda zanj je bila sedaj resnična.

Idin lik ga je pomirjal. Pa tudi potreboval jo je. Ob njej mu je bilo vedno toplo, prijetno. Lažje se bo umiril. Spustil se je v naslanjač.

Pa ni trajalo dolgo, vsaj ne dovolj dolgo za umiritev njegovih prenapetih živcev, ko so se na nasprotni steni prižgali nekakšni opozorilni znaki različnih oblik, s pomenom, ki ga Brane ni mogel razbrati. So pa ti znaki očitno prinašali neko sporočilo. Brane je z

roko namignil nanje. »Ida, kaj je to?«

»Na pravkar vzpostavljene prehode med posameznimi prostori v ladji opozarjajo. Do speče posadke se je potrebno prebiti. Roboti, ki so na delu, so hitri in pod vodstvom Centralnih možganov, tudi dovolj strokovni. Ladja bo potem lahko kar odplula.«

Da bo odplula? Da bo lahko odplula? Kako? »Ida! Kaj tudi brez posadke lahko zaženejo pogonske naprave? Kaj bi potem lahko kar odšli? Brez prebujanja posadke?«

»Lahko. Vendar to ne bo potrebno, ker po odprtem dostopu do posadke ne bo več težko sprožiti proces prebujanja. Centralni možgani vse to zelo dobro obvladujejo. Zelo dobro obvladujejo vsa dogajanja.«

»Kaj pa jaz, a bom tudi jaz imel dostop do prostorov s posadko, dostop do posadke?«

»Seveda, čeprav po njihovem preboju do posadke, bo tam naokrog precej robotov. Zdaj je drugače, zdaj ni nikogar tam, zdaj je zaradi poškodb trupa ladje vse v mirovanju. Tam ni nikakršnega premikanja, nikakršnega življenja, razen speče posadke.

»Aja!« To je bilo pa zelo pomembno pojasnilo. Zapomniti si ga velja. Čeprav se kar sprehoditi že ne bo mogel do tja. Kaj takega niti ni pričakoval. Toda, če bi prišel še do speče posadke, hja, potem bi si verjetno lahko izboril boljšo pogajalsko pozicijo. Hm, precej boljšo. V nasprotnem torej, s prebujeno posadko, pa bo vse bolj odvisno od nje, od te posadke. In to lahko pomeni marsikaj. Odvisno od njihovih moralnih vrednot? »Moralnih vrednot?« Brane je mrmraje zastal med pomisleki. Ker to vprašanje o moralnih vrednotah je bilo nekaj takega, da je bilo bolj težko oprijemljivo. Da so bili roboti v primeru nesreče programirani za reševanje posadke, je bilo precej razumljivo. Tudi Centralni možgani so verjetno imeli postavljena taka izhodišča za svoje delovanje. Ne eni, ne drugi, niso

imeli čustev. Ja, za razliko od posadke. Toda tudi posadka je bila glede čustev popolna neznanka. Človečnost, spoštovanje pravice do življenja vsem civiliziranim bitjem je bilo pričakovati od visoko razvitih civilizacij. Toda to, kar se je kazalo iz početja njihovih robotov in ne samo robotov, tudi teh njihovih mislečih računalnikih, hm, pa ni bilo nič kaj obetavno, ne zanj, ne za Zemljane. Razlika med pričakovanim delovanje visoko razvite civilizacije in vsem tem početjem tukaj je bilo pa milo rečeno preveliko. Ne bo jim moč zaupati. Ne sme jim zaupati. Po drugi strani. Ti prehodi v tem razbitem delu ladje so bili tudi neznanka. Saj, vprašanje, kako so sploh nastali? Meteor naj bi prebil cel predel ladje skoraj do polovice, ja. Meteor? Kaj pa če so poškodbe dobili v spopadu s kakšno drugo vesoljsko ladjo? In kako je to možno preveriti? Presneto velik del ladje je razbit. Ja, in zdaj popravljajo te prehode. Iz zunanje strani, najbrž. Kaj pa iz notranje? Če so prehodi tudi iz notranje strani? Taki, ki so dostopni iz teh komandnih prostorih? Morda, samo kako preveriti? Hja, nove možnosti ima, Brane je odkimaval v nemoči presoje nastalega vprašanja in nove nevarnosti ob obuditvi posadke?

Po odkimavanju je odločno stresel je z glavo. Z orožjem, ki ni dosegljivo robotom, bi lahko pokončali vse, kar bi hoteli. To se ne sme zgoditi. Na milost in nemilost se jim ne sme prepustiti. Pognal se je s stola. Mora preprečiti obuditev vesoljcev. Mora!

Nov spremenjeni položaj je zahteval nova preverjanja. Torej so roboti lahko hodili po teh prostorih v notranjosti ladje. In vprašanje je bilo, presneto nevarna možnost, do kod lahko gredo, če s te strani lahko pridejo tudi do njega? Da na notranji strani ni omejitev zanje?

Vsaj glede možnih vhodov v te komandne prostore bi moral preveriti, in še posebej, kaj je za njimi? Še nasproti prebitega dela trupa, skozi katerega je prišel,

mora pogledati.

Vrata, tudi tista, ki so bila del stene in zgolj rahlo nakazana, so se pod njegovim pritiskom odpirala v notranje prostore. Bilo jih je več. Izbral je premično steno, jo s pomikom roke odmaknil. Zlahka, že zgolj nakazan gib z nameravanim potiskom je zadostoval. Vstopil je. Vsaj v sosednji prostor je moral pogledati. Soba je bila prazna. Stopil je naprej ter se med oprezanjem premikal, v krožnem obračanju, iz ene sobe proti naslednji. Vse je bilo tiho. Ničesar ni bilo slišati, nikakršnega pričakovanega udarjanja po stenah med popravljanjem razbitih predelov ladje ni zaznaval, čeprav to razbito področje ni moglo biti daleč. Vsaj po njegovih občutkih za prostor bi moralo biti tu v bližini.

Približal se je steni s priprtimi vrati, poškodovanimi, komaj dovolj razmaknjenimi za prikrit pogled. Na izkrivljenih tleh pred njo, v ospredju, je ležala povprek postavljena velika masivna skulptura, iz nasprotne strani stene pa je prihajal nenavaden šum. Pristopil je k priprtim vratom. Na drugi strani so mrgoleli roboti. Hudirja. Pa kako tiho je vse potekalo. Kaj delajo? Hočejo razbiti stene? Tega ni mogel dobro videti, kakor tudi ne, če jim še veliko manjka ali pa so že pred koncem. Edino, kar je lahko dojel, je bilo, da bodo takoj, ko bo možno, vdrli k njemu. Noga mu je negotovo zastala. Potem zanj ne bi bilo več povratka. Razum in uporni bes sta se mu zapletala v nekontrolirane izbruhe. Kakorkoli. Naj se zgodi, kar hoče. Kakorkoli!

Vprašanje, do kot lahko gredo ti roboti, mu je prihajalo v ospredje. Skozi razbiti del jim je bilo očitno dovoljen vstop. Seveda, saj so popravljali notranje prostore. In kje so prostori z zamrznjeno, uspavano posadko?

Korak mu je zastal ob škripanju tik za steno, po katerem se je špranja še malo bolj razširila.

Le še morda dobra dva ali tri decimetre je bilo še

potrebno za vdor robotov. Skočil je k vratom, jih potisnil z vso močjo, da bi jih zaprl, toda zaman. Naj se je še tako napenjal in potiskal z vso močjo, vrat ni mogel niti premakniti. Celo nasprotno, vrata so se še naprej razpirala, sicer počasi, toda vztrajno. Koščeni členki so se prikazali v svojem tipanju po boljšem oprijemu za dodaten potisk. Takoj je udaril po njih, po tistih členkih, a jeklenega prijem ni mogel razširiti. Njihova moč je bila večja. Še en neuspeli poizkus je naredil v skrajnem naporu. Spet zaman. Ničesar ni mogel narediti. Samo poškodba v spodnjem delu vrat je preprečevala vpad robotov. Poškodba vrat jih je zadrževala. Toda da tako zadrževanje ne bo moglo trajati dolgo, je ob vsakem pogledu skozi razprta vrata postajalo vse bolj očitno. Zadel je ob pogled velikih steklenih oči. Zrle so vanj. Iz nasprotne strani špranje. Umaknil je svoj pogled, soočanju pogledov se je izmaknil. Kar stisnilo ga je v grudih. Ampak ne, ne bo se uklonil, ne kar tako, noter jih ne sme spustiti. Ko bi vsaj lahko udaril z bolj trdim predmetom po teh členkih. Pogledal je naokrog. Nekaj je bilo. Pograbil je najbližji predmet, okrasno figuro, najbrž iz kovine, in udaril z njo po členkih. Nič. Zamahnil je še enkrat in še enkrat. Členki so se še kar naprej krčili v oprijemanju vrat, ni jih ustavil, popolnoma nepoškodovani so trdovratno potiskali vrata v razpiranje. Mora jih ustaviti.

Stekel je v sosednjo sobo, različni predmeti so ležali ob stenah, same čudne oblike, še v naslednjo je stopil, nič, pač, končno, kvadratasta stojala? Z njimi bo okrepil zagozdo. Takoj jih je odnesel. In tudi namestil jih je v dovolj trdo oporo ležeči skulpturi na tleh. Morale bi preprečiti nadaljnje odpiranje. Vsaj za nekaj časa. Dobro je uredil, se mu je zazdelo. Lahko se vrne.

Te prostore bo še potreboval. Morda za prehod do spečih vesoljcev. Ne sme jih predati robotom. Da, tudi če se

izkaže, da velja zanje prepoved vstopa v komandne prostore iz notranjih prostorov, iz katerekoli strani, kar je po vsem svojem vedenju, nabranem sicer bolj po naključju, le bila dokaj verjetna možnost, jih je bolje zadrževati malo bolj stran. Verjetna možnost, hm? Prepovedi vstopa zanje, vse do njega?

Odhitel je do vizualne polkrogle.

* * *

Tla so se tresla od brnenja težkih motorjev. Prikazovalna polkrogla je zajela ves prostor, vse od železniške postaje pa tja do kraterja. Dogajanja, malo bolj odmaknjena od kraterja, so zanimala Braneta.

Več kompozicij sestavljenih iz vagonov z oklepniki na njih je že raztovarjalo svoj tovor, tanke s posadkami, oborožene oklepnike, prav tako s posadkami pripravljenimi za takojšnje delovanje, tudi vojaki za spremstvo so skakali iz vagonov, vojaki za predhodnice, izvidnico. Vlak s protiletalsko zaščito se je pravkar ustavljal.

Dolga tankovska kolona je že segala vse do kraterja. Celo strele iz prvih tankovskih topov je bilo slišati. In takoj za tem je sledila postopna ustavitev tankovske kolone.

Ustavitev? Zakaj pa? Toda naslednji prizor je že dal odgovor. Tanki so se cepili iz kolone in se usmerjali na vse strani, eni so zavili v bližnje ulice, drugi so se usmerili na glavno vpadnico, v očitni obhodni manever, druga skupina pa na vpadnico z nasprotne smeri. Da, na bojne položaje se usmerjajo. Vse naokrog kraterja se bodo razmestili. Načrtno, z vnaprej pripravljeno strategijo. Toda spopad bo hiter. Sicer so pripravljeni

na takojšnje delovanje, za streljanje, z granatami v ceveh topov, ki so se že obračale v smeri kraterja.

Nekaj deset tankov, ki je le malo prej zavilo s ceste, je doseglo travnate površine v bližini kraterja, kjer so se takoj razvrstili v bojno formacijo. Na spopad se že pripravljajo. Ne bodo jih presenetili. Njihove gosenice, namenjene prav za manevriranje na takem terenu, so se ugrezale v mehko prst ob drevoredih velikih kostanjev, ki so še delno zakrivali njihov prihod.

»Da, bližaj,« Brane je zajel sapo z roko usmerjeno proti tistemu delu prikaza, »ti bodo prvi. Da, ta skupina se bo prva spopadla z roboti.«

Vsaj trideset se jih je tam premikalo usklajeno, v skupnem, povsem samostojnem delovanju. Čeprav druge skupine tankov niso bile daleč. Ampak vseeno, videti je bilo njihovo razvrščanje za medsebojno zaščito. Tudi nekaj informacij o delovanju robotov so že morali imeti, tako da popolnega presenečenja ne bo. Toda to je bila bolj mala prednost. Najbrž ne dovolj za uspešno zoperstavljanje želvastim robotom. Ali pa? Njihovi oklepi so precej debeli in le direktni streli granat jih prebijejo. Prav lahko, da bodo vzdržali. Seveda, čelni del tanka bi moral vzdržati eksplozije kijev. Vsaj posadka ima možnosti preživetja. Če ima? Gosenice tankov pa ne bodo vzdržale. Tiste eksplozije jim jih bodo snemale. Dokaj verjetno. Da.

»Kje so zdaj ti želvasti roboti? A čakajo v zasedi?« Brane je preletel s pogledom bližnjo okolico, kot jo je razkrival prikazovalnik. »Ni jih videti?«

Tanki so se razvrstili v šest vrst po šest tankov v vrsti. Hrbtne dele tankov naj bi tako lažje ščitili. Morda res? Če pa nimajo izkušnenj za tako bojevanje. Verjetno? Možno tudi, da to skupino tankov pošilja poveljstvo bolj v smislu preverjanja nasprotnika, v preizkuse. Da v neposrednem spopadu razkrijejo bojne sposobnosti nasprotnika. To bo še najverjetneje. Možnosti

preživetja posadk pa so majhne. Če sploh kakšne. Tudi v primeru, da bodo oklepi vzdržali eksplozije kijev, bodo ostali negibljivi s strganimi gosenicami in potem kmalu še z želvastimi roboti nad svojimi kupolami. Seveda, sami bodo povsem nemočni, razen v primeru pravočasnega prevzema spopada s strani naslednje skupine tankov. Da, če je kaj takega v planu.

Prva vrsta tankov se je počasi premaknila v smer kraterja. Druga ji je sledila z zelo majno razdaljo, enako tudi tretja in naslednje.

Zgolj nekaj deset metrov, morda petdeset ali šestdeset, manj kot sto, pred njimi so se pokazali premiki zakritih postav. Želve, želvasti roboti so bili. Da, prvi spopad se je moral sprožiti vsak trenutek.

Skozi zrak, in še v popolni tišini, so nenadoma poleteli kiji, se zavrteli v krivuljnem letu in treščili s strahovitim pokom v čelne oklepe tankov. Dva sta se takoj ustavila. Gosenice jim je raztrgalo ali vsaj snelo, tega ni bilo moč natančno videti. Debele stene tankovskih kupol pa so vzdržale. Toda prodor tankov ni bil ustavljen. Njihove cevi so se v hipu usmerile v smer želvastih robotov in že se je začelo streljanje tankovskih topov še preden so bili želvasti roboti dovolj razpoznavni. Ja, in tudi zadevali so jih. Ne vsi, vse granate niso zadevale. Toda nekatere so. Tako kot naslednja jata kijev, ki je udarjala po raznih delih posameznih tankov. Ni bila vsaka eksplozija kija uničujoča. Gosenice in zadnji deli tankov pa so razpadali v močnih eksplozijah teh kijev. Tudi prve smrtne žrtve so bile. Toda posadke v onesposobljenih tankih, v tistih z jeklom okrepljenimi trupi, so bile še večinoma žive.

Sledilo je spet divje streljanje topov in nato spet let novih jat kijev. Potem je nastala tišina. Obe strani sta zastali v preverjanju svojih izgub.

Približevala pa se je že druga skupina tankov. Precej

večja je morala biti. Nedaleč stran pa še ena. Te že imajo informacije iz prvih izkušenj. Toda, kako jih lahko izkoristijo? Kakšno prednost je možno izvleči iz njih? Najbrž nobene!

* * *

Pogled skozi tridimenzionalno polkroglo v laboratorij inštituta ni nudil ničesar ohrabrujočega. Le ekipo zamišljenih obrazov ob njihovem sklanjanju nad razstavljenimi deli robota je bilo videti. Ničesar še ni bilo razkritega. Vsak del posebej je bil že pregledan, vendar še vedno nič.

»In vendar je v teh delih nekaj, kar mora biti izredno pomembno.« Možak v beli laboratorijski halji je v krogu svojih kolegov okoli razstavljenih delov robota zmajeval z glavo ter z dvigom razširjenih rok nakazal zastoj v nemočnem razišljanju. »Težko bo,« je še dodal.

Ves prostor se je razgrinjal v prikazovalniku. Brane ga je z zanimanjem opazoval. Tudi moža, ki je govoril, je na videz poznal. Znan mu je bil. Vedel je zanj. Med vodilnimi znanstveniki na inštitutu, tako kot njegovi kolegi ob njem, naj bi bil.

»Ida, bi lahko še jaz videl te dele?«

»Kaj nameravaš tudi ti ugibati? Kristalček je varno spravljen. Poleg tega je izredno majhen. Ni ga lahko najti, s prostim očesom ga ne moreš najti. Je pa res, da je v enem od teh delov. Poglej!«

Pult z razstavljenimi deli in njihovimi rentgenskimi slikami je stal pred njim. »Čuden material.« Pogled mu je taval od kosa do kosa. Nič takega ni videl, kar bi lahko bil varnostni kristalček. »Ne vidim ga.«

»V enega od teh kosov je vgrajen, da.«

»Kakšne možnosti imajo, da ga najdejo?«

»Glede na znanje vaših znanstvenikov so njihove možnosti bolj majhne.«

»Misliš reči, da nimajo nobenih možnosti?«

»Tega nisem rekla. Če bi imeli dovolj časa, bi ga prej ali slej odkrili. Tako pa je vse bolj vprašljivo.«

Razstavljeni deli so skrivali v sebi veliko neznank in zapletenih mehanizmov, nujnih za delovanje robotov. In vendar je bila v tem trenutku bistvena samo ena neznanka. Najti je bilo potrebno ta majni varnostni kristalček, preko katerega so potekale vse važnejše funkcije robota. Kristalček z usodno občutljivostjo na določeno frekvenco. Njega je bilo potrebno najti. Pa to jim bo še uspelo. Odkriti njegov namen, in seveda, njegovo delovanje. To pa je precej hujša zahteva. Ugotoviti njegovo občutljivost na določene frekvence? Bolj malo verjetna možnost se je kazala. Toda, vseeno. Nič drugega ji ne ostane. Morajo nadaljevati boj. Tako kot on. Tako kot tisoče vojakov.

* * *

»Ta partija šaha me ne zanima več,« Brane se je opustil na sedežu ob šahovnici, »ne morem več.«

»Bi radi videli kaj bolj zanimivega?!

»Kako misliš?« Taka ponudba Dostojanstvenega obraza je lahko pomenila samo nekaj podlega.

»Vaši generali pripravljajo ravnokar nekaj zelo prodornega, prav bistroumnega, zelo zanimivo. Lahko bi rekel, da kar duhovitega.«

Kaj je s tem mišljeno? Beseda »duhovito« je lahko v teh okoliščinah pomenila samo eno obliko podlosti. Hja,

seveda. Nič drugega, kot podlost. Torej bo tja usmeril svoje krute igrice. Podgana umazana. »In kaj je to?«

Dostojanstveni obraz pa je s ciničnim posmehom nadaljeval, naj si vse ogledata ter med obračanjem proti pravkar prikazanim vojaškim obrazom še navrgel: »Želite prisluhniti njihovemu pogovoru?« Vendar ni čakal na privolitev. Vse dogajanje, skupaj z razločno slišanim pogovorom, mu je pritegnilo pozornost.

»Mi se bomo tu vkopali. Oklepne enote, tanki, topovi, minometi in rakete so že razvrščene za nami. Te črte ne smemo zapustiti, nam je ukazano,« je poročal oficir uniformirani postavi z visokim činom, po oznakah precej višjim činom, da, generalskega ranga, ki se je zaupno sklonil k skupini mladih oficirjev. »Da. Izbrali smo vas za zelo pomembno nalogo.« Dva poročnika, vodnik in še major, ki je pravkar pristopil bližje, so bili tam.

»Če ne upoštevamo naključja takoj na začetku, nam še ni uspelo zajeti nobenega nasprotnika.«

To generalovo govorjenje je nakazovalo na neko posebno delovanje. Vsi so zbrano prisluhnili. Ob vseh raznih pričakovanjih in vse bližjih eksplozijah je bilo napeto že vseskozi, zdaj pa je prišel k njim še general. Znanilka nečesa usodno pomembnega je morala biti njegova osebna prisotnost. Vsaj mladi oficirji so jo tako razumeli.

»S Sovjeti in Američani smo se dogovorili za pomoč in sodelovanje. Poslali bodo letala, obenem pa zahtevajo, in mi smo se s tem strinjali, da bi njihovi strokovnjaki pregledali nekaj nasprotnikovih vojakov. Mogoče bi lahko odkrili kaj pomembnega.«

To je bilo smiselno. Mladi oficirji so si izmenjali poglede. Bojni plan se jim je razkrival, priprava na bitko.

»Doslej so se nam vsi poskusi, zajetja vsaj ene od

njihovih enot, popolnoma spodleteli. Zato bomo formirali posebno skupino pod vašim poveljstvom, z dodatnimi minami za zaporo na celotnem pasu v tem predelu. Minsko polje bomo postavili. Dobro boste oboroženi. Boj pa boste sprejeli že pred minskim poljem. Potem bo sledil umik skozi to minsko polje. Dobro si zaznamujte mesto postavljenih min, da vojaki ne bodo med bojem stopili nanje. Na tej črti, torej takoj za minskim poljem, se morate ustaviti. Najbolje, da že prej izkopljete rove za zaklon. Potem počakajte na eksplozije min. Prav gotovo bo kar nekaj napadalcev ostalo brez nog. Brez možnosti premikanja bodo. Tu pa nastopite vi. Prej kot jim bodo lahko priskočili na pomoč iz njihovega zaledja, jih zajamete v protinapadu in takoj nazaj z njimi v naše zaklone. Brez možnosti gibanja jim ne bo dosti pomagala njihova fizična moč. Seveda morate izbrat dovolj onesposobljene.

Na razpolago vam bomo dali tudi večje število protiletalskih topov za uničevanje hitro premikajočih tarč, ki so se doslej še najbolje obnesli.

Če boste kaj potrebovali, takoj sporočite. Vaša naloga ima v tem trenutku prednost pred ostalimi.

Tako zajetje nasprotnikov bi nam verjetno prihranilo marsikatero življenje. Mogoče bo celo odločalo o zmagi ali porazu.«

Brane je zamahnil z roko, oziroma odmahnil, pa potem še med odkimavanjem zamomljal zase, kot češ, da je vse skupaj nesmisel: »No, ja, ta poskus se jim bo ponesrečil, vendar to še nič ne pomeni,« je, kot tja v dan, navrgel Dostojanstvenemu obrazu.

»Zakaj ponesrečil?«

»Če pa poznaš njihov načrt.«

»Po mojem jim bo načrt uspel.«

Dostojanstveni obraz je postal posmehljivo

samozavesten. Brane je zastal v premišljanju. Ta podla duša je moral imeti nekaj za bregom. Nekaj zelo podlega. »Zajeli bodo robote, praviš?«

»Da.«

To je lahko pomenilo samo še večjo podlost. Brane je pomišljal. Da se kar tako zlahka sprijazni z zajetjem njegovih robotov, že ni bilo dobro. Kakšno podlost ima za bregom? Seveda, in po nekaj pomislekih je le zastal nad enim malo bolj izstopajočim: »Vendar ti ne bodo pravi?«

Dostojanstveni obraz je narahlo odkimal. Na njegovem obrazu je bilo razbrati kar nekaj veselja. Zabavalo ga je to. Da, zabavalo, skupaj z Branetovim odzivom, ga je vse to zabavalo.

»Ne, ne bodo pravi«

»In kakšni bodo?« Brane se je vprašujoče zagledal v svojega šahovskega soigralca, čeprav je vedel, da ne more pričakovati poštenega pojasnila. Nekaj se mu bo zlagal. No, dialog je pač moral potekati naprej.

Dostojanstveni obraz se je še naprej samozavestno smehljal. »Zelo podobni bodo pravim.«

»Zelo podobni. To pomeni, da bi bilo najbolje, če jih sploh ne bi zajeli.«

Lahko si je mislil, kakšne robote jim bo pustil zajeti. Kup slabosti bodo imeli. In to take, da bo po končani analizi nastala cela zmešnjava. Odprle se bodo podtaknjene navidezne možnosti za njihovo uničenje in velesilama se ne bo nikamor več mudilo. Gotove možnosti bodo nenadoma tam, take, uresničljive se bodo zdele. Prekleto! To bo prav grdo.

* * *

Brane je zamišljeno hodil ob prosojni polkrogli z Idinim likom v njej. Prepričljivo živa je bila. Naredil je nekaj korakov v eno smer in po obratu spet nazaj. Ti želvasti roboti, kaj? Nekaj več bi moral vedeti o njih. »Kakšne so umske sposobnosti robotov? Kaj vse lahko storijo? Kako usklajujejo svoja početja?«

»Delujejo na ravni vaših manj šolanih ljudi. Namenjeni so za fizična dela, za opravila brez večjih umsko zahtevnih nalog. Po vaših kriterijih so za te namene celo zelo dobri. Še posebej zaradi posedovanja nekaterih sposobnosti za spopade brez orožja. Pa tudi z orožjem, kot si se že lahko prepričal, so precej spretni.«

»To pomeni, da jim je iznajdljivost vseeno programirana, da se znajo sami odločati v danem trenutku. Tudi brez navodil Centralnih možganov?«

»Da.«

»Se lahko vsi vhodi v komandne prostore tako zapro, da vaša posadka ne bi mogla vanje?«

»Tega ne vem. Nekatera vedenja je posadka zadržala zase. Ne meni ne Centralnim možganom jih niso razkrili. Vsaj domnevam tako.« «

»Kaj je dostop do ostalih orožij možen samo preko teh prostorov?«

»Da, vsa močnejša orožja se upravljajo iz teh komandnih prostorov tukaj.«

»Torej je moč posadke brez teh prostorov precej omejena, če praviš, da je dostop do močnejših orožij možen samo iz komandnih prostorov.«

»Vsekakor so jim na voljo roboti.«

Razmere so bile torej jasne. Roboti bodo nekaj časa še gotovo potrebovali za odstranitev blokade, toda kaj potem ...

Brane se je, po pristopu k steni prosojne polkrogle, zagledal vanjo, v njeno notranjost. »Kaj se dogaja zunaj?«

»Vse vaše obrambne sile že delujejo. Še rezervisti so že vpoklicani. Vse, kar imate, je v delovanju.«

»Pokaži mi prosim bojno črto!«

Notranjost steklene polkrogle s prikazom njemu dobro znane pokrajine je razkrila širši prostor, z vsem dogajanjem na njem. »Daj, še bližaj, tukaj!« Branetova roka se je usmerila na premikajočo vojaško kolono. »Malo počakaj, prekleto, ti roboti so že skoraj do polovice obkolili Ljubljano.«

»Ni videti, da bi vaši vojaki lahko zadržali prodiranje želvastih robotov. Ne morejo se kosati z njimi.«

»Glej tisto kolono,« Branetu so pritegnila pozornost vojaška vozila z oklepniki, s težkimi mitraljezi na vrhu, »približaj mi jo!« No, malo bolje so že bili opremljeni, čeprav? Vse skupaj je bilo bolj vprašljivo.

»To so vaši rezervisti.«

»Kaj je bilo to? Eksplozija!« Vozilo v ospredju kolone je zletelo v zrak. »Saj so že na fronti. Teh robotov še od tukaj ni bilo videti.«

»Ne, dobro so se maskirali.«

Enote so se usipale s kamionov ter hitro, kolikor je bilo v njihovi moči, stekle stran od kamionov. Še zadnji čas, zadnji trenutek je bil to zanje, ker še preden so se vsi vojaki lahko razporedili na bojni črti, so vozila že letela v zrak. Drugo za drugim. Leteči kiji so jih zadevali z neverjetno natančnostjo. Spet je sledil juriš vojakov. Drugega jim res ni ostalo. Vozila so bila uničena in umik pred sovražnikom, hitrejšim od njih, je bil nesmiseln. Toda tak boj? Saj so te želve skoraj neranljive, razen v steklene oči ali če jim eksplozija odtrga kakšen ud. Pa še potem so se plazile in bojevale naprej.

Brane je pomislil na možno prisotnost njegovih prijateljev. Med temi rezervisti, ki ne morejo biti daleč, bi že lahko bili. Pogledal je naokrog. Ni potreboval dolgo. Tistega poba je že nekje videl, tudi naslednjega in ...

»Približaj mi tisto skupino ob skali!«

»Kaj je?«

»Nee!« Zatisnil je oči. »To je moj brat, moj mlajši brat je v tej skupini. Tisti ob skali. Ranjen je. Krvavi. »Bežiii ...!«

»Ne more te slišati.«

»To je smrt.«

»Tu ne moreš ti ničeasar storiti.«

»Obkolili so jih. Ne bo se rešil.« Vsaj vse je kazalo tako. Brane je preletel s pogledom vso bližnjo okolico. Nobenega izhoda zanj ni bilo videti. Še enkrat je preveril vso okolico. Hiter umik ni bil možen. Samo spopad je ostajal. Boj s temi želvastimi stvori.

»Bolje bo, da ne gledaš.«

»Kaj, da ne gledam ... ?«

»Ne moreš mu pomagati.«

»Ne morem!« Krik gneva in besa je udaril proti Idi.

»Tu ne moreš ničesar.«

»In jaz naj gledam, kako bodo raztrgali mojega brata. Saj vendar nima nobene možnosti za rešitev. Te pošasti so ga obkolile. Poglej njegov obraz. Zaveda se. Tega se zaveda. Poznam bledico na njegovih licih. Boji se. Vem, da se boji. In jaz mu ne morem pomagati.«

»Pripravlja se na boj. Mogoče se bo prebil.«

»Da bi se prebil? Mogoče? Kako naj se prebije, prekleto, kako? Povej ... kako? Kaj mu ne morem pomagati.«

»Ne!« Besede so mu otrpnile na ustnicah. Želvasti roboti, ki so odkrili pritajeno skupino, so se pognali v napad. Rafali so zasikali proti steklenim očem. Nekaj

želv se je oslepljenih zakotalilo po tleh.

Nastal je bojni metež. Silovit nalet je razbil enote in poslej se je boril vsak sam in kakor mu je bila sreča mila. Samo pri tej enoti ne bo nikomur.

Njegov brat se je umikal korak za korakom. Želva s kljunastim nosom je stala pred njim in vihtela svoje smrtonosno orožje, ki bo zdrobilo pred sabo vse, kar bo doseglo. Ni ga smelo zadeti. Čutil je, kako se je na bratovem telesu napela vsaka mišica. Vsak delček njegovega bitja je motril želvo in njen kij. Kakor, da se več ne boji, kakor, da je pozabil na strah. Samo nasprotnik je bil še pred njim in ničesar drugega. Sunkovito je privzdignil avtomat in ustrelil. Zadel je. Stekleno oko se je razletelo. Toda bilo je še eno. Kij je priletel in izbil orožje. Nastal je trenutek tišine. Motrila sta drug drugega. Naenkrat spet kij. Odskočil je. Oplazilo ga je. Toda ne. Zakotalil se je.

Ne, ni ga ubil. Je že stal na nogah, je že bil pripravljen. Ponovno bo odločala stotinka sekunde. Noga mu je lezla proti izbitemu orožju. Mora ga doseči. Mora! Ve da mora. Skok. Orožje se je znašlo v njegovih rokah, toda želva je bila že nad njim. Še en zamah in ponovno mu ga je izbila. Pognal se je proti želvi in jo s polno pestjo blata udaril po očesu in še in še, ves pogled ji je zakril z blatom. Pest blata! Polno pest blata je zajel. Kotanja z vodo je bila ob njem. »Izkoristil si priložnost, dobro si izkoristil«, je mrmral Brane, »čas za pobeg si si pridobil, bratec moj mali. Bratec! Da onesposobil ji obe očesi. Beži, beži!« Da, pognal se je proti gozdu. Še malo ... Še malo ...

* * *

Letalo se je v strmoglavem letu, z nadzvočno hitrostjo in v obratu okoli osi v smeri leta, spustilo v dolg krožen zavoj tik nad kraterjem, ki mu je sledil samo pok ob prebitju zvočnega zidu.

To je bilo pa kar malo tvegano. Brane je ob opazovanju dogajanja v prikazovalniku pomišljal o smiselnosti takega početja. Posrečilo se mu je, ja, ampak tako nizek let s tako hitrostjo je vseeno kazal na delovanje izven obvladovanja leta. Le kak meter je ločeval od razbitja ob tleh.

V tem je sledil še en pok. Skozi prikaz je švignilo letalo z nasprotne smeri. V očitno enakem manevru, samo z nasprotne smeri. Pa tudi drugačne oznake je imelo. Ja, sovjetsko je bilo. Sledil bo napad letalskih sil kot je pričakovati. Z orožjem seveda. Toda ne iz nasprotnih strani? Saj se bodo zaletavali drug v drugega. To je preveč tvegano. Ta dva leta strmoglavcev so že kazala na neusklajenost delovanja. Nič ne sodelujejo. Pa kaj se sploh ne obveščajo? Če bo vsaka stran delovala kar po svoje brez uskladitve z nasprotno, bo nastal kaos, popolna zmešnjava bo nastala. Saj se bodo potolkli med sabo. Proti takim želvastim robotom pod vodstvom Centralnih možganov se ne moreš tako bojevati.

Tri skupine po 12 bojnih letal so se že bližale v nizkem letu. Tik za njimi pa še ena enaka formacija. Ameriška so bila. Skoraj tik nad tlemi so leteli. In tam, na nasprotni strani? Brane je premaknil svoje opazovanje na nasprotno stran. Da, v prikazovalniku se je že kazal let nasprotnih letal. Sovjetska so bila. Enako se mu je kazalo. Delovali so zelo podobno. Toda vsaka stran povsem po svoje. Brez upoštevanja nujnega srečanja nad kraterjem. Toliko letal? Nujno bo prišlo do trčenja.

In kje so želvasti roboti? Kje? Ni jih bilo videti. So se skrili? Potuhnili? Kaj lahko naredijo? A se lahko

spopadajo tudi z letali? Kako? Vse to bo tik nad kraterjem. Brane je razmišljal o možnem razpletu. Toda kar se bo zgodilo, bo hipno. V trenutku mimobežnega leta obeh skupin letal. Saj sploh ne bo možno manevrirati. V razdalji nekaj metrov bodo zleteli drug mimo drugega. In v takem številu. Hja, tak način razmišljanja teh poveljstev? Toda v času vrhunca hladne vojne, desetletju po kubanski krizi, po skoraj sproženem jedrskem spopadu, po razumnem odločanju Kenedyja, in tudi Hruščeva, da, in vojni v Vietnamu, je tako delovanje poveljstev normalno. Hudirja. Seveda. Čeprav ne bi bilo dobro, da ti Centralni možgani začnejo to izkoriščati. Ker potem bodo prav gotovo našli priložnost za sprožanje še več zmešnjave. Še atomske bombe lahko spravijo v ta kaos in vse se bo prevesilo v jedrsko vojno, z eksplozijami atomskih bomb.

Srečanje dveh jat letal? Kaj to pomeni? Rešitev je v naprej predvideni črti leta skozi prazen prostor za vsako letalo posebej. Seveda, če so piloti usposobljeni za kaj takega. Sami, vsak zase si morajo najti prostor. Za srečanje in let mimo nasprotnega letala so že najbrž trenirani. Toda v tako zgoščenem skupinskem letu letal ni možno naknadno spreminjanje smeri. Tu letijo kot izstreli. Kot topovski izstrelki, in povrhu vsega še enako hitro. Kdor bo mrtev, bo mrtev v tisočinki sekunde.

»Kaj!« je vzkliknil Brane, »kaj pa je zdaj to?«

Želvasti roboti so kar poskakali na plan, istočasno zalučali svoje kije navzgor in že je sledil nenavadno usklajen let kijev. Kaj je vse že vnaprej predvideno, so to zdaj vodeni izstrelki ali kaj? Očitna lepa razporeditev kijev v njihovem letu ni obetala nič dobrega. Skrit namen se je kazal. Centralni možgani so v ozadju.

Nadzvočna letala naj bi v ravni črti zletela tik nad njimi, tik nad eksplozivnimi kiji. Da, prav to se je bilo

moč razbrati v prikazovalniku.

Eksplozija stoterih kijev je bila trenutna. Kar v istem hipu so vsi kiji eksplodirali, sredi naleta nadzvočnih letal so bile te eksplozije in samo hip za tem je sledil pravi metež medsebojnega zaletavanja letal iz nasprotnih jat.

Eksplozije kijev so jim spremenile smer, ja, za malo, toda dovolj za premike iz začrtane smeri leta mimo nasprotnih letal. Strahoviti treski so sledili trčenjem posameznih letal.

Ostala so zletela ven. Po sedem letal na vsaki strani je priletelo iz tega meteža. Vse drugo je bilo uničeno. Vsa druga letala so bila razbita v medsebojnem trčenju. Sto dvajset letal je bilo izločeno iz svojih eskard. Po dve skupini, po tri ducate letal z vsake strani, je sodelovalo. Šest ducatov letal. Zdaj pa je ostalo samo po 7 letal na vsaki strani.

Torej, in to tako na hitro. Brane je moral uskladiti svoja ugotavljanja. Kaj je pravzaprav to pomenilo? Seveda, Centralni možgani so to podtaknili vojaškima velesilama, ki tega enostavno ne bodo razumele. Vsaka od njiju bo nasprotni velesili pripisala to početje, čeprav si ne bodo znale razlagati, zakaj naj bi si kaj takega nasprotna stran sploh želela. Kakšne pilote pa pravzaprav uporablja nasprotna stran, bodo ugibali. Samomorilce?

Centralni možgani pa so pridobili na času. Ja, na tako zahrbten način.

* * *

Dostojanstveni obraz je Branetu z mirno neprizadetostjo navrgel vabilo k skupnem ogledu

dogajanja na bojiščih.

Kaj pa je zdaj to? Hja, tako vabilo? Da bi skupaj gledala ta ubijanja? Po vsem tem? Kaj neki ima za hrbtom? Skrit namen je moral biti v ozadju. Pomisleki so se vrstili drug za drugim. Doslej je dogajanja spremljal v sosednjih komandnih prostorih, s pojasnili, ki mu jih je na njegovo željo sproti dajala Ida. Tukaj pa mu bo zdaj tale Dostojanstveni obraz dajal pojasnila? Raje ne. Narahlo je odkimal.

»Ne? Zakaj, ne? Saj lahko vedno zbežite v sosednji prostor k Idi? Včasih si je dobro ogledati nekatera dogajanja, mimo lastne izbire. Razen tega, saj ste sami pokazali zanimanje za delovanje posebnih enot. Še posebej tiste, namenjene za zajetje naših Želv. Kolikor vem, se pravkar pripravljajo na spopad. To bo oster boj? Kaj vas ne zanima potek?«

Brane je pomislil. Ja, tisto presenečenje, ki sploh ne bo presenečenje. Torej, Centralni možgani mu želijo pokazati podtikanje ponarejenih želv, takih, spremenjenih, z zelo drugačnimi lastnostmi, z zavajajočimi lastnostmi. Da, to bo, z zavajajočimi lastnostmi bodo.

Toda še preden je lahko karkoli odvrnil, se je že prikazala zaseda vkopanih vojakov. Kar precej jih je bilo. Cel rov je bil tam, več sto metrov se je širil na obeh straneh prikaza. V ozadju, nekaj nad petdeset metrov, pa je bil še drug rov. Tudi v njem so bili vojaki v pripravljenosti.

»Zanimivo, kajne,« je komentiral Dostojanstveni obraz. »Vmes med tema rovoma so namestili minsko polj. Zelo domiselno. Ko bodo naše želve zašle nanj, bodo po eksplozijah ostale brez nog. Potem jih bodo zajeli. Krasno. To naj bi bilo po vaših merilih zelo prefrigano ali kako se temu že reče.«

Brane je bil tiho. Nič ni odgovoril. Humor, ja, črn humor je bil to. Žrtve bodo. Mrtvi, ubiti v boju, v tem

nesmiselnem spopadu. Možje bodo padali zato, da bodo na koncu dobili nekaj, kar bi bilo bolje, če sploh ne bi.

Tedaj je nenadno sproženo tekanje pritegnilo pozornost in hip zatem je sledila ostra komanda:

»V zaklon!«

Vsi so izginili iz površja.

»V strelne rove!«

Le šlemi so bili vidni iz prve obrambne vrste vojakov, vkopanih v nekaj nad meter globok rov. In cevi mitraljezov in pušk so bili vidne. Vse je bilo pripravljeno na pričakovan napad. Le nekaj metrov za njimi pa je bilo več deset protiavionskih hitrostrelnih topov, 20 mm in 30 mm. Prav za ta spopad so jih pripeljali. Za hitro gibajoče cilje so bili namenjeni. Njihovi rafali so lahko brez težav tankom presekali gosenice. Pa tudi za lažja oklepna vozila so bili smrtonosni. Oni bi po pričakovanju morali pomeniti glavno presenečenje. Sicer ni bilo jasno, če lahko pobijajo tudi te, še ne dovolj znane napadalce, toda verjelo se je, da bodo vsaj tako, kot lahko ustavijo tanke s presekanjem njihovih gosenic, lahko ustavili gibanje napadalcem s presekanjem njihovih nog.

»Kam naj ciljamo? V glave? V trup?« je spraševal merilec hitrostrelnega topa svojega poveljnika, ki pa je po kratkem premisleku lahko ugotovil le, da nima nobenih navodil za streljanje. Iz vsega povedanega in vseh ukazov je bilo moč razumeti le, naj jih pobijejo. »Povsod! Potem pa bomo videli, kje so najbolj ranljivi,« je bila bolj komanda kot pojasnilo. »Vsaj nekaj jih moramo onesposobiti še za zajetje. To je ukaz. Ukaz smo dobili.«

»Vaši vojaki,« je začel med obračanjem k Branetu Dostojanstveni obraz, »so kar samozavestni. Še vedno

se želijo kosati z našimi želvastimi roboti?«

Ta pripomba? Taka pripomba? Brane jo je z zadržanim gnevom sprejel v premislek. »Kaj želiš reči, da vojaki nimajo nobenih možnosti?«

»O, seveda imajo. Vojaška akcija se jim bo posrečila. Kot rečeno, bodo uspešno zajeli nekaj želvastih robotov in s tem bo njihova naloga tudi uspešno opravljena. Njihovo poveljstvo bo zadovoljno.«

»In koliko jih bo pri tem moralo umreti?«

»Vse mora potekati prepričljivo. Boj bo potekal z zajetjem naših želvastih robotov, ker v danem trenutku naše želve ne bodo dobile okrepitve. Da, za vse onesposobljene robote na minskem polju bo to usodno.« Dostojanstveni obraz ni skrival zadovoljstva.

»Da, vse skupaj bo kar precej krvavo.«

»Dovolj prepričljivo, je bolj pravilna opredelitev.«

Brane je odkimaval v ne sprejemanju takega razmišljanja. »To umiranje bo čisto brez veze.« Toda, še preden je lahko kaj dodal, je eksplozija kija razbila gnezdo hitrostrelnega topa. Sledilo je še nekaj prav tako uničujočih eksplozij, nekaj zatišja in že se je sprožil napad robotov. Vsa prva vrsta obrambe je bila v trenutku zajeta v spopad. Mitraljezi in avtomati so tolkli po želvastih robotih, ki so večinoma neranljivi za strele v trup, z zamahi s svojimi kiji od blizu pobijali vse na svoji poti. Prva linija je bila prebita. Nalet je šel naprej. Želve so se pognale proti drugi vrsti rovov. Brez zastoja, kot da bodo v enem naletu uničili vse pred sabo. Toda ne. Zašle so na minsko polje. Sledila je eksplozija. Želvo je vrglo vsaj petdeset metrov v zrak. Enako tudi drugo. Drobci šodra so padali vse do druge linije vojakov. Ni jih ustavilo. Deli njihovih teles so padali vse naokrog. Toda tudi brez noge ali rok so še naprej ostajale žive. Njihovi udje, ki jim jih mine niso odtrgale, so se še vedno premikali.

Zdaj je sledil protinapad vojske, s presenetljivim napadom helikopterjev. Očitno skriti na varni razdalji so se spustili v boj. Z odmetavanjem bomb so ustvarili čistino za hiter dostop, na katero so se zelo na hitro spustili, skoraj vse do tal, dovolj nizko, da so iz njega poskakali vojaki z jeklenimi mrežami. Vse je bilo že v naprej načrtovano. Njihovo usklajeno delovanje je razkrivalo njihov namen. Takoj so nametali v mreže razmetane dele želvastih teles skupaj s petimi trupi in se že v naslednjem trenutku z vso naglico usmerili v beg. V beg z dragocenim tovorom, kot so bili prepričani. V beg, ki ga je branil protinapad 34 helikopterjev. Toda ta obrambni protinapad je imel strahotne žrtve. Eksplozivni kiji so jih zadevali tudi na višini sto metrov in več. Ja, proti njim so bili neprimerno bolj učinkoviti kot proti prvemu naletu helikopterjev med njihovim spuščanjem nad minsko polje, iz katerega so vojaki lahko pobrali posamezne dele robotov.

Pravzaprav so jih zadevali enega za drugim. Vse. Od vseh 34 helikopterjev za zaščito, od tistih s pravkar pobranimi deli robotov ni ostal niti eden. Na srečo, kakšno podlo naključje, pa niso sestrelili niti enega helikopterja pravkar pobranih trupov robotov, tistih podtaknjenih trupov, na zunaj povsem enakih želvastim robotom.

Hitrostrelni topovi so se pokazali za uporabne. Ne tako zelo, kot se je od njih pričakovalo, toda posamezne dele teles so le razbijali želvam. Noge, roke in tudi vratove so jim presekale njihove krogle. Na koncu se je nalet želv le umiril.

* * *

»Ida, ti padli vojaki imajo tudi svojce, ki dobivajo sporočila o njihovi smrti. To vzdušje v družinah ob sprejemanju sporočil o padlih svojcih, kaj mi ga lahko prikažeš skupaj z njihovimi čustvenimi odzivi?«

»Seveda, s filmsko dopolnjenim prikazom, s pripovedjo na filmskem posnetku, ti lahko prenesem.«

»Glej!«

V prikazovalniku se je pokazala postava mladega poba z mrliško bledim obrazom. Hodila je.

Brane se je zdrznil. Zlovešča napoved se je kazala v njegovi hoji. »Kam pa gre ta človek?

»Domov.«

»Saj je vendar mrtev.«

»Da. Glej filmsko režiran prikaz.«

Pokončna postava je vstopila skozi vrata. Družina je sedela pri večerji. Oče, mati, brat, sestra. Bledična svetloba je osvetljevala njihove prestrašene obraze. Prazen steklen pogled prišleka je bil uprt mimo njih. Ničesar ni videl. Samo mrliški obraz je s svojim ledenim izrazom stal med vrati.

»Boš večerjo?«

Mati je kakor v snu vstala izza mize.

»Danes imamo večerjo, ki si jo ti vedno rad jedel.«

Njen obraz je prekrivala bledica. Vedela je, da je mrtev. Toda morda bi lahko še kaj naredila zanj, nekaj, karkoli. Vendar mrtveci ne večerjajo več.

»Si padel? ... So te ustrelili?«

Odgovor je prihajal sam po sebi. Vprašanja so bila nepotrebna. Gost, ki je prišel, je bil nepričakovan. Brat in sestra sta kar otrpnila. Vse je bilo tiho, le solze so počasi polzele po očetovih licih.

Mati je nemo prikimala. Vedela je, kaj mora narediti.

Nocoj ne bo večerjal.

»Takoj bom postlala.«

Postava med vrati je ostala nema. Mati ni smela izgubljati časa. Posteljo je morala preobleči v čiste, bele rjuhe.

* * *

V vizualni krogli se je kazal panični beg prebivalstva. Vsi so hoteli iz mesta. V prenapolnjenih avtomobilih so se prebivalci Ljubljane gnetli iz stranskih cest na avtoceste. Ven, čimprej ven, so si v izmenjavi ugotavljanja nastalega položaja klicali drug drugemu. Zadnje eksplozije so dokončno pregnale še najbolj hladnokrvne. Treskanju ob trkih tistih letal so sledile še eksplozije bomb in raket, spravljenih pod njihovimi krili.

S pregledom v preletu preko ustavljenih vozil zaradi zamašenih cest je Brane iskal znane obraze. Ja, enega je spoznal, sodelavca, vrat je stegoval za boljši pogled na sprednji del kolone. Z družino je bil, z otroki, vsaj eden je molel glavo skozi okno avtomobila. Še malo naprej se mu pokazal znan obraz. Iz njegove soseske je bil. Videval ga je na poti v službo. Lahko pa, da je tu še kdo od njegovih sorodnikov, njegova mama, morda oče ali najverjetneje kar oba skupaj. Bratranec je živel komaj nekaj ulic stran, pri teti. Verjetno bežita skupaj.

* * *

Prikaz črnih oblakov nad Atlantikom je napolnil ves zgornji del prosojne polkrogle.

Kopičenje temnih mas se je kazalo v svojem hipnem razkrivanju ob bliskanju strel. Vse naokrog so prekrile nebo. Nevidne v popolni temi so bile ob bliskih vidne v vsej svoji temni veličini. Nad orjaškimi valovi so se pomikali ti črni oblaki, gnani med divjanjem orkana.

Vetrovi so zaganjali plohe dežja ob bok letalonosilke, ki se je s svojim kljunom zarila v val, da je voda s svojim razlivanjem preko pristajalne steze letalonosilke prekrila njen ves sprednji del. Valovi so se dvigali na višine deset nadstropnih zgradb. Vsaj trideset metrov v višino so morali imeti. Nalet nalivov ni dopuščal hoje po palubi, s preveliko hitrostjo so se zaganjale njihove velike dežne kaplje pomešane s peno preklanih valov v letalonosilko. Telo ne bi vzdržalo takih sunkov. Tedaj se je kljun letalonosilke prebil skozi val. Kljub njegovi velikosti ga je letalonosilka preklala, že kar v celoti, ob dvigu svojega sprednjega dela iz vode. Cel sprednji del je bil za nekaj trenutkov nad vodo. Toda navkljub vsemu divjanju narave je silna moč njenih motorjev poganjala letalonosilko proti Evropi. Največja in najhitrejša od vseh, kar so plule po oceanih, je bila ta ameriška letalonosilka. Ponos ZDA je bila. Proti Evropi je plula ta, najmočnejša od vseh na svetu. Tudi divjanje orkana z vsemi nalivi gnanimi z viharji je niso mogli ustavljat. Vedno znova se je zarila v vznožje orjaškega vala, se pogreznila vanj z vsem svojim kljunom in se ob ponovnem dvigu brez ustavljanja prebila skozenj. Ne strele, ki so zadevale vanjo s sproščanjem silne energije, ne plohe nalivov ne valovi je niso ustavljali, pa čeprav so se pljuski preklanih valov razlivali čeznjo, preko palube.

Brane je stopil tik ob prikazovalno polkroglo. Sproščanje naravnih sil ga je pritegnilo. Orkanska

energija se je kazala v nenehnem pobliskavanju. Na tisoče strel je udarjalo. Vsepovprek so tolkle v ocean, ki jih je spuščal vase, v svoje globine, v svoja prostranstva, nad katerimi so, vse do orjaških valov spuščeni naelektreni temni oblaki, v stalnem gibanju in medsebojnih naletih, sproščali slepeče strele.

Vse to, vse te energije in njihovo razvnemanje, je bilo enako viharjem v Branetovih prsih. V njemu so divjali prav tako divje. In tudi že kar enako gnetenje temnih gmot s kopičenjem zadržane energije je občutil. Ja, energije, ki se je sprostila enako, kot ob preboju letalonosilke skozi orjaške valove. Pritajeno upanje se je budilo v njem. Moč je potreboval. Tudi on je potreboval moč. Vse se je zvalilo nanj v orjaškem valu, ki ga mora presekati. Mora. Mora sprostiti napetost iz sebe, vso energijo, ki mu je napenjala nemočen bes v prsih. Sprosti jo mora, tako kot jo sprožajo črne gmote orkanskih oblakov nad oceani.

Mora, mora najti nekaj bolj oprijemljivega v spopadu s temi vesoljci, neko prednost v spopadu s temi Centralnimi možgani, neko možnost v spopadu s tem Dostojanstvenim obrazom.

Samo kaj? Kaj je možno, da združene oborožene sile Zemljanov premagajo te želvaste robote, ki so kljub vsej svoji neverjetni sposobnosti videti premagljivi? Ne za oborožene sile manjših držav, manjša država nima sil za njihovo uničenje, toda ob združenih potencialih velesil bi jih bilo moč premagati. To pa ja. Če ne bi bilo še tega početja Centralnih možganov, tega, ja, njihovega spletkarjenja. Kaj lahko zakuhajo? Zemljani smo na višku hladne vojne. Le deset let je minilo od Kubanske krize. Nič kaj dosti ni manjkalo do spopada z jedrskimi orožji. Kenedy in Hruščev sta jo preprečila. In zdaj, deset let pozneje, ni nič drugače, če ne še slabše.

Oborožene sile Varšavskega pakta bi lahko posegle

v spopad s tisoči tankov, ki jih imajo dovolj blizu, podprte z njihovimi letalskimi silami in raketami na njih. Ja, saj res, te manjše rakete pod krili njihovih letal bi prav gotovo lahko uničevale želvaste robote. Američani imajo po vsej verjetnosti še boljše. To bi bilo, ja. To bi delovalo. Toda? Hja, toda? To vedo tudi Centralni možgani. Njihovo delovanje pa je še vse kaj drugega kot zgolj usmerjanje želvastih robotov v jurišne spopade. Gotovo že spletajo intrige. S spletkami sprožiti spopade med velesilami, spopad Američanov z Varšavskim paktom, torej z Rusi, bodo poskušali. In to prav v času hladne vojne med njima. Nevarna zadeva vseh teh možnih razpletov.

Razen, seveda, precej spremenjeno bi postalo vse ob odkritju delovanja varnostnih kristalov za onemogočanje zlorabe njihov robotov. Nedotakljivi so prebivalci njihovih planetov za te robote. Tudi sami jih ne morejo zlorabljati v svojih sporih. Prav zaradi morebitnih zlorab naj bi vgradili vanje te varnostne kristalčke. In zdaj so tu in so zaradi tega ranljivi. Prav, vsaj nekaj, podgane gnusne.

Če bi le lahko vsaj enega povlekel v te zanje prepovedane komandne prostore, kjer jih zaščitna valovanja v trenutku omrtvijo. Potem bi ga razstavil, z Idino pomočjo bi poiskal kristalček in razkril njegovo delovanje. Bolje rečeno, blokado njihovega delovanja bi lahko razkril, zvočne frekvence, ki tem robotom onemogočajo delovanje, bi našel. To bi zadostovalo. Nič drugega ne potrebuje. Le ustaviti jih je treba. Po Idini razlagi jih ustavljajo tako zvočne frekvence kot informacijski valovi v komandnih prostorih. Tukaj ima on nekaj prednosti, ker zvočne frekvence tudi fizično poškodujejo kristalčke, ta informacijska valovanja v komandnih prostorih pa ustavljajo robote brez fizičnih poškodb zanje, kar je prav lahko pomembno. Informacijska valovanja najbrž ne bo mogel odkriti.

Fizične poškodbe povzročene z zvočnimi frekvencami so nekaj drugega. Prav lahko, da bo možno tudi njemu razvozlati to uganko. Toda, kako naj tega zlodeja premami preko varnostne meje komandnih prostorov? Spopasti se bo moral. Spet se bo moral. Presneto. Brez nekaj sreče mu ne more uspeti. Kar več jo bo potreboval. Precej več sreče rabi, da. Razen, če ni še kakšna druga možnost. Toda kakšna? Še posadka te vesoljske ladje je tu, ja. Hja, kaj bi pravzaprav pomenila njihova prisotnost? Možnost pogajanja? Po vsem tem delovanju Centralnih možganov njihove vesoljske ladje? Da bi bil z njimi drugačen pogovor? Da bi se s posadko dalo pogovoriti, pogajati? Ta možnost se kaže presneto vprašljiva. Zaupanje, delovanje na osnovi zaupanja? Z njimi? Raje ne. Če se le da, ne.

Brane je usmeril pomik roke proti najtemnejšim oblakom. Tja, tja je želel, tam so se v približanem prikazu temni oblaki pomaknili vse do roba prikazovalnika, vse do Braneta so segali skupaj s treskanjem strel, tistih najbližjih, tam so se najmočneje sproščale strele. Bliski so vse razkrivali, tudi spuščanje oblaka do morske površine, preko katere je piš vetra nosil razpenjeno morsko vodo, pomešano z gostim metežem dežnih kapljic. Ob grmenju, zdaj bolj oddaljenem, zdaj bližnjem, že kar iz vseh smeri, se je oblak širil proti letalonosilk.

V bolj približanem prikazu se je pokazala vzletna pista letalonosilke, z že kar deročo vodo iz naliva. Nikogar ni bilo na njej. Orkan je bil premočen. Toda navkljub vsemu je letalonosilka držala svojo smer. Nobena druga ladja se ne bi mogla zoperstavljati tako močnim orkanskim naletom, se je vsiljeval pomislek, valovi so bili dolžine letalonosilke same, čez tristo metrov so morali imeti. Preveč za običajne ladje. Vse naokrog je bilo prazno. Ampak ne. Pogled je kar sam

od sebe zastal. Še ena ladja je bila tam, malo naprej. Ribiška? Hja, kot orehova lupina se je držala na površini. Seveda. Ribiške ladje lahko vzdržijo na takih valovih. Ne morejo jih ravno sekati kot letalonosilka, toda potopijo pa jih taki valovi tudi ne. Z njihove smeri jih sicer odnesejo, to že, posadka pa je vseeno varna med čakanjem v notranjosti ladje. Neumno bi se bilo izpostavljati zunaj. Ja, tam zunaj najbrž ni nikogar. Brane jo je z zanimanjem opazoval.

Ne! Glej! Kaj je pa to? Kaj ti ribiči? Eden je v vodi. Hudirja. Kaj je padel noter? Pa še eden je ob njem. Malo stran pa se je kazalo še nekaj glav. Sredi orkana, v vodi?

Neverjetno! Še maloprej bi menil, da bi padec v vodo za vsakega pomenil gotovo smrt. Tile pa? Kako? Lej, s kako lahkoto se je povlekel na palubo in ostali, ti so kar poskakali nanjo. Nemogoče. Kaj se gredo? Kdo? Še bližji prikaz pa je že razkril njihove obraze. »Neee!« Brane je zajel sapo. »Roboti! Kaj so že tam? V bližini letalonosilke. V taki bližini. Hudirja! Ta ladjica, z ribiško posadko brez zaščite, jim bo zgolj za postanek. Pred napadom na letalonosilko so tam.«

Gotovo bodo pobili vso posadko. Seveda, za ogrevanje. Nobenih možnosti nimajo ti ribiči. Vsi ti roboti so najbrž morali biti tam. Zborno mesto je bilo to. Toda še preden jih je Brane uspel prešteti, so že tiho zdrsnili drug za drugim v vodo. In odplavali. Ja, v smeri letalonosilke. Hja! V tem viharju? Seveda, kisika ne potrebujejo. Saj sploh ne dihajo. Podobni so skupini delfinov, tudi plavajo tako hitro. Tako kot letalonosilka? Vse kaže tako.

Toda približan prikaz je že razkrival drugačen namen. Globje so se spuščali. Letalonosilka jih ni zanimala. Kar naravnost v globino so šli. Sto, dvesto metrov in še

naprej. Vse naokrog je bilo umirjeno. Brez delovanja orjaških valov in brez slepečih bliskov, zaznanih zgolj z njihovimi bežnimi prehodi svetlobe. Kam se usmerjajo? Še na morske pse ali velike lignje lahko naletijo. Ja, ko bi jih le napadel orjaški ligenj. Toda, kaj bi jim lahko naredil? Nič. Roboti bi ga raztrgali. In tudi morski pes, tak, največji, bi imel kaj malo možnosti proti njim. Čeljust bi mu raztrgali.

In res je priplaval mimo njih precej velik, pravzaprav zelo velik, 5 metrski morski pes. Celo okrog njih je zaplaval. Opazoval jih je. A jih bo napadel? Ni bilo videti. Nekaj ga je zadrževalo. Verjetno vonj. Hja, ja, ampak kar gledali pa so se, čeprav ne kaj dolgo. Roboti so mirno odplavali naprej v globino. Tam bi pa že lahko bili orjaški lignji. Zagotovo so tam. S svojimi hitrimi štarti bi jih prav lahko ujeli. In tudi če jim strgajo kakšno lovko, jih še vedno lahko povlečejo do svojega kljunastega ugriza.

Roboti so se ustavili, se počasi obrnili v vodoravno smer, še zamahnili, enkrat, dvakrat z rokami in že so se, kot izstreljeni, s sunkovitim pomikom podaljšanih plavuti na stopalih sunkovito odrinili naprej, v plavanje z neverjetno hitrostjo. Hitrejši od delfinov so morali biti. Vsaj po njihovi mimobežni hitrosti mimo jate majhnih sardel je bilo tako soditi. Nekaj jih je splašilo ali kaj. Pa se menda ja ne bojijo orjaških lignjev. Ker nič drugega jih tam ne bi moglo ogrožati. Ali pa? Kaj če sploh ne bežijo. Da oni napadajo? Koga le? Da bi oni napadali velike lignje? To ni imelo nobenega smisla. Niso napadali. Pač? Tik ob velikem kitovem telesu so bili. Privili so se obenj, že kar prisesali nanj, tako kot to počnejo veliki lignji s svojimi lovkami. V trenutku so imeli oprijem, dovolj močan oprijem. Pa saj to sploh ni bil kit. Podmornica, velika podmornica in ti roboti so se že prilepili nanjo. Da, podmornica je bila, seveda, vprašanje pa čigava. Brane si jo je ogledal z

razdalje. Sovjetska? V bližini ameriške letalonosilke. Seveda, drug drugega spremljajo na varni razdalji, zgolj kak kilometer narazen. Toda zdaj so ob njej roboti. Prisesani? Hudirja? Kaj pa lahko naredijo. Nič. Čakajo. Prisesani na trup podmornice čakajo. Z namenom seveda, ampak s katerim namenom? Brane je opazoval njihovo pomikanje proti opazovalnemu stolpu podmornice. Pa saj je vhodna loputa zaprta. Preveč debela je za odpiranje, preveč za vdor skoznjo, strahotne pritiske v globinah mora vzdržati. Ni je možno odpreti od zunaj. Tudi ti roboti je ne bodo mogli, njihova moč ni dovolj velika. Ker pritiski na več stometrskih globinah lahko vzdržijo samo zelo debele stene. Ampak saj niti ne gredo do lopute. Le v njeno bližino so se pomaknili. In ustavili. Prisesani na trup so tam obstali. V mirovanju. V popolnem mirovanju. In zdaj čakajo. Da, čakajo. Kaj? Brane je tuhtal o možnem delovanju teh robotov. Kaj nameravajo. Morda čakajo na primeren trenutek ob izplutju podmornice in prihod mornarjev na vrh stolpa. Da, po izplutju se bodo na njej prikazali mornarji. Hja, mornarji, hm. Nekaj jih vedno pride na ogled, z daljnogledi v rokah. Čeprav v tako razburkanem morju ne bodo pretiravali zgolj zaradi razgleda? In tudi podmornica ne bo šla kar tako na plano. Ti valovi jo lahko v celoti dvignejo. Še preklala bi se. No, to ni bilo možno presoditi. Toda mornarje bi ti roboti zagotovo zelo hitro zajeli. In potem? Verjetno ne bi ostalo samo pri tem. Noter bodo šli. Noter v podmornico. V spopad prsi ob prsa s posadko. Huh. To pa ne bo v redu. Mornarji nimajo nobene možnosti v takem neposrednem spopadu. Pa tudi obrambe nimajo nobene. Vsaj dokaj verjetno, da nimajo. Za površinske boje na bližnje razdalje imajo hitrostrelne topove, zlasti za boj proti letalom, ampak za neposreden spopad prsi ob prsa pa najbrž nimajo nič takega, kar bi jim dajalo posebno prednost. Boja z

roboti sploh niso predvideli. In potem?

Podmornica se je usmerjala na površje. Zakaj neki? Kaj hudiča pa zdaj počnejo. Brane se je nervozno prestopil ob prikazovalniku. Zakaj zdaj lezejo ven? Če se roboti dokopljejo do podmornice, bodo torpedirali letalonosilko. Ameriško letalonosilko. In Američani bodo seveda takoj prepoznali napad ruske podmornice. Saj so trenirani za take spopade. Spopade z torpedi? Razen če se letalonosilka lahko kako brani. Običajno so take letalonosilke v konvoju. Spremljajo jo še rušilci. Prav za ta namen so zraven, da prestrežejo torpedne napade. Zgolj njih bi potopili. Ampak vseeno. Dogajanja ne bodo razumeli. Huda intriga se tu obeta. Naostreni, kot sta v tej hladni vojni, si bosta vse razlagali po ustaljenih miselnih šablonah.

Podmornica se je bližala površju, kjer so jo valovi takoj zajeli z dvigovanjem in spuščanjem zdaj sprednjega zdaj zadnjega dela. Brane je napeto opazoval vsak premik prisesanih robotov. Pripravljali so se. To je bilo očitno. Udrli bodo v podmornico. Če se posadka prikaže na površje, ji ni rešitve, nič ne bo mogla ukreniti, prehitro se bo vse zvrstilo, fizična premoč robotov bo na taki bližini spopadov usodna. Zlahka bodo obvladali vsakega posameznike posebej, enega za drugim.

Pokazal se je dvig stolpa, njegov rez skozi val, še dvig hrbtne strani podmornice in že se je odpirala vhodna loputa. Prikazal se je možak z daljnogledom v roki. »Tam, vidim jo. Letalonosilka je. Ob bliskih se razločno vidi.« Sicer je bila tema kot v rogu. Toda razsvetljava z bliski je bila dovolj močna za kar natančno opazovanje. Še drug član posadke je usmeril vanjo svoj daljnogled. »Kaj?« je zaklical z odmikom daljnogleda. Proti njemu je v hitrem skoku letela zatemnjena postava, in že se ga je oprijela okoli ramen. Nič upiranja ni bilo.

Kot brez teže je robotova roka dvignila moža in ga z enim samem zamahom poslala v morje. In nato še njegovega soseda. Prej, preden se je zavedel, je že bil v vodi skupaj s svojim tovarišem.

Robot je z lahkotnostjo temne sence izginil skozi nebranjen vhod. Ob takojšnjem sledenju naslednjega iz njihove trojke je neslišno zdrsnil v notranjost. Sledil pa jima je še zadnji. Brane je zajel sapo. To je prevzem, zaseg podmornice. Uspelo jim je. Da, seveda. Še eno mlahavo telo enega od članov posadke se je vrženo skozi odprtino zvalilo po trupu podmornice in zdrsnilo v morje. Še tretji robot je na hitro zlezel skozi vhodno odprtino. Ničesar več ni ostalo zunaj. Razen, seveda, dveh trupel, ki sta izginjali iz vida.

Podmornica je že njihova, se je Branetu med begajoče pomisleke vrivalo spoznanje in tudi vprašanje, kaj to pomeni, je bilo zelo ostro vrženo predenj. Napadli bodo podmornico. Toda kako? Preveril je ves prostor naokrog. Podmornica je bila hitrejša. Ne bodo je mogli ujeti. Razen, če se bo kaj ustavljala, kar pa je bilo glede na to, da poveljstvo letalonosilke ne pričakuje nobene nevarnosti, povsem možno.

V prikazovalniku se je že razkrivalo novo nevarno zasledovanje. Podmornica se je usmerila v smer letalonosilke. V njeno smer.

* * *

Šahovnica je bila, tako kot večinoma doslej, tudi to pot bolj sredstvo za nenavaden prenos informacij, za pogovor, za tipajoče poizvedovanje. Šahovske figure na njej, te od Dostojanstvenega obraza, so bile povsem drugačne od dosedanjih. Prav lahko bi predstavljale

bitja z drugih planetov, čeprav se je vsiljevalo vprašanje, v kakšnem smislu naj bi bile prisotne. Toda veljalo si je zapomniti njihov videz, prav lahko, da bo njihovo takojšnje prepoznavanje v prihodnje pomembno.

Brane se še ni otepel prejšnjega pogovora. »Kakšno korist boš imel od jedrske vojne?« To je bilo direktno vprašanje. Sploh se ni nanašalo na potek njune šahovske igre. Toda to vprašanje se je Braneta oklepalo vse od prikaza dogajanja sredi Atlantika.

»No ja, lahko bi bila koristna. Seveda pod določenimi pogoji. Morda taka, na malo bolj omejenem, od ljudi odmaknjenem kraju, ne bi bila sporna.«

»Ne bi bila sporna?«

Toda Branetova revoltirana ponovitev njegovih zadnjih besed ni niti najmanj vplivala na odziv Dostojanstvenega obraza. Še naprej se je mirno osredotočal na šahovsko igro, brez zavedanja o možnih posledicah takega razmišljanja seveda, vsaj po Branetovem dojemanju je bilo tako.

Tako govorjenje, te besede Dostojanstvenega obraza, vse to je po Branetovem tuhtanju lahko bilo samo eno presneto nevarno razmišljanje. Saj bo po vsem tem dogajanju okoli letalonosilke in še posebej dogajanju na ruski podmornici prav lahko sprožiti jedrsko eksplozijo. »Na odmaknjenem kraju,« je vzkliknil, besno seveda, »saj bolj odmaknjenega kraja, kot je sredi Atlantika, v orkanski nevihti, zakriti z gmotami črnih oblakov, si je težko predstavljati?«

Dostojanstveni obraz je prikimal v znak sprejemanja te Branetove razlage. »Tam bi bil vzrok eksplozije zelo težko določljiv. Vsaj urediti bi se dalo tako. Verjetno celo brez večjih težav,« je nadaljeval skupno razmišljanje, oziroma, govoril je tako, sproščeno. Braneta je kar privzdignilo na sedežu. Da more! Kako more? Podgana gnusna. Seveda pa tega ni rekel na glas.

Taka možnost razpleta na Atlantiku je postajala vse bolj verjetna, skoraj neizbežna. To mora preprečiti.

Šahovska igra se je nadaljevala v tišini, vsaj za nekaj časa sta jo nadaljevala brez pogovora. Toda razplet nadaljnjih dogajanj se je po vsem izrečenem že usmerjal v jedrski spopad, v jedrsko vojno, v spopad z atomskimi bombami, v prepovedano smer, vsaj po nespornem Branetovem ugotavljanju.

* * *

Po vsem videnem v prosojni polkrogli in tudi iz vsega, kar je bilo moč razbrati na šahovnici, se na letalonosilki ni nihče zavedal prisotne nevarnosti. Čeprav Branetu se je vsiljeval pomislek, kaj sploh lahko naredijo ob napadu robotov? Če bi dobili opozorilo, bi že bilo moč nekaj ukreniti, najbrž bi se lahko hermetično zaprli. Morda? Toda, dosti bolj verjetno je vprašanje, kaj bodo naredili in ne kaj lahko, No, seveda, oboje bo pomembno. Nič drugega, kot neizbežen spopad, se jim ne obeta.

»Posadka te letalonosilke, kaj počne?« Odzivni čas bo pomemben. Napad bo nepričakovan. Nadzvočna letala jim ne bodo v pomoč. Nekaj orožja pa po vsej verjetnosti le imajo, saj hodijo po pristaniščih vsega sveta. Tam bi se prav lahko našla skupina s podobnim delovanjem, kot to počno tile roboti. Kakšna teroristična skupina. Teh nikoli ne zmanjka.

»Lahko si jih ogledava. Njihovi športniki se pravzaprav lepo ogrevajo za spopad z roboti. Čeprav tega še ne vedo.« Ida je preusmerila prikaz v telovadnico, kjer je skupina boksarjev pravkar poslušala razlago njihovega trenerja o tehniki in pomenu hitrega

izmikanja udarcem.

»Hm!« V spopadu s temi roboti bi hitro izmikanje udarcem lahko bilo zelo koristno. To trenirajo. To je že dobro, čeprav? Ne, ne bo šlo. Bolj resen spopad bo. Orožje bodo potrebovali. Brez orožja nimajo nikakršnih možnosti v spopadu z roboti. Zdaj je to že vedel iz izkušenj. Po vseh dogajanjih je to bilo zelo očitno.

»Hja, trenirajo izmikanje udarcem, sem videl da.« Torej se tam trenutno nikomur od njih niti ne sanja, kaj jih čaka. Še poveljniku ne. Saj res, poveljnik letalonosilke bo moral delovati, on bo moral voditi spopad. »Ida, kaj počne poveljnik? Kje so ostali poveljujoči oficirji? «

V prosojnem prikazovalniku se je približana skupina uniformiranih mož pomenkovala pred velikim oknom, na čelni strani letalonosilke. Prebijanje njihove letalonosilke skozi orkanske valove in plohe nalivov, razkrite z neprestanimi bliski, so spremljali z zanimanjem na meji navdušenja. Vsak razklan orjaški val so pospremili s klici vznemirjenja. Ob kljunu letalonosilke, s pljuskom preko palube, se je razklal. Še prednje okno, skozi katero so opazovali, so poškropile morske kaplje. Zaupali so vanjo, v svojo letalonosilko in vase, v svojo posadko, v bojno moč njihove flote.

Moč motorjev njihove letalonosilke jim je omogočala soočenje s takim sproščanjem naravnih sil, kot so orjaški valovi, gnani z orkanskim viharjem.

Iz strani je pritekel mlajši častnik z hitrim pristopom k skupini oficirjev iz poveljstva letalonosilke. Nujno sporočilo je moral imeti. Informacije, ki jih je prinesel, so morale biti nenavadne, kot je bilo razbrati iz govorice njegovih gibov rok, vendar po njegovem tehtne.

»Kako? Saj to ni možno. Mi jih nismo napadli.« Poveljnik letalonosilke je odkimaval z odločnim zavračanjem prestrežene depeše o napadu njegove flote na rusko

podmornico.

»Del posadke iz te rusko podmornice naj bi bil pobit, večja skupina pa se brani pred napadalci. Boj naj bi bil krvav.«

»Neumnost. Mi jih nismo napadli. V takih vremenskih razmerah tudi nihče drug ne more na površju izvajati napade. Razen tega, mi napadamo podmornice z letali, opremljenimi za iskanje podmornic, z raketami, z globinskimi bombami, ne s posadkami na manjših čolnih, ne v takih vremenskih pogojih.«

»Toda prestrežena depeša je jasna. Na pomoč kličejo. Tudi SOS so poslali.«

»Na pomoč? SOS? Naj jim pomagamo? Kdo? Mi? Sovjetski podmornici?«

»Pravijo, da so jih napadalci presenetili.«

»Ne bo šlo. Nič drugega, kot ena dezinformacija ne more to biti. Čeprav, moram priznati, da nič podobnega, nobenih takih depeš še nismo prestregli. Sama letalonosilka se tudi v nobenem primeru ne odziva na take klice. Lahko pa pošljemo eno od naših spremljevalnih ladij.« Poveljnik je s pogledom preletel prisotne častnike, kar tiho so bili in privzdignil daljnogled, kot češ, da se še sam prepriča, če je v daljavi morda vidna kakšna sovjetska podmornica. Tudi ostali so ga posnemali. Nič ni bilo videti. Kljub močnim bliskom, bližnjih in daljnih, se ni bilo moč prodreti skozi močan naliv.

»Glej, to!« Oficir na desni strani te skupine zbrane ob poveljniku letalonosilke je kazal proti robu pristajalne steze, z izlivanjem pravkar preklanega orjaškega vala iz nje. »Delfina je naplavilo na pisto ali kaj!«

Toda neprodorna tema je razkrivala zgolj udarjanje plohe gostih kapljic ob opazovalno steklo. Brez svetlobe bliskov ni bilo vidno ničesar in kar nekaj dolgih trenutkov je minilo pred ponovnim bliskom,

očitno preveč dolgih, ker ničesar več ni bilo videti na palubi. Ves val se je že izlil s pristajalne steze.

Poveljnik letalonosilke je z odmikom roke nakazal na nepomembnost takega dogajanja. »Zanimivi, prav zabavni so ti delfini.«

»V tem pobliskavanju se mi je poigravanje senc za hip pokazalo v pokončni stoji delfina, z priklonom za tek. Da, v obratu, z namenom, da bo stopil naprej, se mi je kazal. Še pripognil se je. Nisem še videl take orkanske nevihte.« Oficir se je nasmehnil. »Prav zabavno. Ob teh sencah v tem pobliskavanju ne moreš niti svojim očem več verjeti.«

Njegov sosed, bolj razposajenega videza, mu je takoj prikimal v očitno zelo razigranem vzdušju. »Za delfine velja sprehajanje po pristajalni stezi naše letalonosilke za redko priložnost, tako da naj mu bo, vsaj po mojem skromnem mnenju,« mladi oficir je z igrivim pomikanjem migetajočih prstov ob svoji glavi nakazal na kodranje možganov ob tem njegovem umovanju, »pripoved o hoji po pisti bo prinesla precej ugleda med njegovimi prijatelji.«

Skozi vrata je v hitri hoji, skoraj v teku, vstopil še ves zadihan oficir iz podpalubja. Kar udrl je noter. Takoj za tem pa je zastal pred zbranim poveljstvom njihove letalonosilke. Število poveljujočih je bilo malo nenavadno. Da so vsi zbrani? Kot da ga bega pomislek na možnost, da so tu iz enakega razloga kot on. Vsako besedo bo moral pretehtati. Preveč pomembnega dogajanja je prisotno. Takoj je salutiral z pojasnilom, da je iz orožarne, iz enote za posebna orožja.

»Vem, poznam vaš oddelek. Tudi vas poznam,« ga je prekinil poveljnik.

»Jaz sem šel skozi vse treninge za namestitev posebnih orožij na letala. Zelo dobro sem usposobljen za svoje delo, poznam svoje dolžnosti.«

»Jasno, saj drugače vas ne bi spustili tja.«

»Glejte, vse postopke nameščanja jedrskih bomb na letala sem skozi vajo tisočkrat obdelal. Vem, kako deluje dober tim in kako začetniki, saj sem sam inštruiral že več generacij. Nedoslednost v procesu nameščanja jedrske bombe ni dovoljena.«

»Dobro, ampak kašno zvezo ima to z našimi nuklearnimi bombami?«

»Ta, ki je nameščal jedrsko bombo na letalo, je deloval precej drugače kot sem jaz inštruiral naše ekipe.«

»Kako mislite s tem, da je deloval drugače? O čem pa sploh govorite?«

»Kako?«

»O nameščanju jedrske bombe na letalo. Saj vendar delujejo na vaše povelje. Mar ne?«

»Jaz da sem ukazal nameščanje jedrske bombe na letalo? Kaj ste znoreli?«

»Saj brez vašega povelja sploh nihče ne more do jedrskih bomb. To je vendar jasno.«

»Seveda ne more. Nihče ne more. Tudi če bi se diverzantska skupina vtihotapila na ladjo, ne bi mogla. Vse je pod šiframi. Naš varnostni sistem je brezhiben. Dostop do naših jedrskih bomb ni možen.«

»Dobro poznam naše jedrske bombe. Tudi pri preverjanju njihove namestitve na letalo sem bil prisoten in to ne enkrat. Ta človek pa je deloval z povsem drugačnimi prijemi, drugačnim zaporedjem delovanja. Čeprav je res, da posel obvlada. Namestitev je v redu.«

»Kaj trdite, da zdaj nekdo nameša našo jedrsko bombo na našo letalo?«

»Da!«

»Tega norca takoj ustrelite! Letalo ne sme vzleteti! Ne sme na pisto. Varnostni oddelek naj ga onesposobi.«

Poveljnik se je obrnil k svojim oficirjem. »Kakšna zmešnjava? Kaj je to možno? Da se je nekdo dokopal do varnostnih šifer? Pa menda ja ne? Noben človek tega ne zmore. Vsi na bojna mesta!«

Oficirja iz podpalubja je pospremil še poveljnik oddelka za notranjo varnost. S kakšnim tipom pa imajo opravka. »Kako je videti tisti tip?« se je pozanimal med hojo.

»Zelo hladnokrvno, zelo samozavestno je deloval. Tudi s samo atomsko bombo si je dal nekaj opravka. Kar nekaj je počel z njo. Sploh ne vem kaj. Takega delovanja pač ne poznam. Čuden tip.«

»Prav, bom jaz vodil pogovor z njim. Toda nekaj oboroženih mož mora biti zraven. In tudi ti moraš biti v bližini. Ne sme posumiti, da prihajam na tvoj poziv. Malo bolj stran počakaj. Kako je z atomsko bombo, boš moral preveriti.«

»Da, več oboroženih varnostnikov mora biti zraven. Midva sva premalo. Brez okrepitve ne smeva delovati.«

Naprej do letala je varnostni oficir stopil sam. Kot da ga možak ob letalu sploh ne zanima. »Kaj je vse v redu? Potrebujete še kaj?« je zaklical v očitno mimobežnem preverjanju, pri katerem ni nič nenavadnega.

»Ne. Vse je v redu.« Tudi možak ob letalu ni kazal nobenega vznemirjenja. Pa še eden je bil tam. Tudi on je deloval povsem umirjeno.

Varnostni oficir se je ozrl nazaj proti vhodu, kjer se je že zbrala precej večja skupina za takojšen poseg, z orožjem v rokah.

Toda tisti drugi, ne tisti, ki je še kar naprej v miru pripravljal vse potrebno za let, je usmeril svoj korak mimo njega, po njegovem oziranju je nameraval nekoliko desno. Pa je bil nenadoma tik ob njem.

Izmenjava pogledov je bila hipna. In tudi odmik glave

varnostnega oficirja je bil bliskovit. Pest mu je zletela mimo obraza. Še enkrat je odmaknil glavo z dvigom roke v obrambo, zgolj zaradi odmika samega. Pa je bilo to le trenutek pred naslednjim zamahom. Bolj po sreči se je izmaknil. Toda udarec ga je zadel v roko s silo na meji trganja mišic. »Ne bo se mogel braniti,« je skozenj prešlo takojšnje spoznanje, »sam že ne.« V tem je zazvenel oster odboj krogle od nasprotnikove glave. Ni ga ubila. Še ena krogla se je odbila z nenavadnim zvenom. Potem so se vsuli rafali. Pomoč je prišla v jurišnem naskoku. Ves varnostni oddelek je bil v trenutku v spopadu. Več deset rafalov iz različnih strani je udarjalo po obeh neznancih. Zaman, vse je bilo zaman. Eden za drugim so se marinci valili po tleh in le takojšen napad naslednje skupine je dovolj zamotil neznanca, da so se kotaleči vojaki lahko pobrali in umaknili. Vojak, ki ga je siloviti udarec kar dvignil in zavrtel, da se je zakotalil, je zastal s pogledom na odbijajoče krogle. Neranljiv je bil, kot Ahil za puščice. Razen v pete. Tam je bil ranljiv. Ahil seveda. Ta stvor pa, vojak se je zagledal v njegove pete, morda tudi? Takoj je usmeril svojo avtomatsko puško z polnim rafalom v spodnji del pete. Krogle so se odbijale, na vse strani, brez prebijanja. Toda nogo je rafal le sunil dovolj naprej, da je stvor izgubil ravnotežje. Telebnil je. »Rafal v peto ga spodnaša!« je zaklical svojim tovarišem. Vsaj nekaj. In čeprav se je ta stvor hitro pobral, ga je naslednji rafal v peto ponovno spodnesel. Boj se je nadaljeval z vse več vojaki. Kot volkovi v napadu na medveda so se zaganjali vanj in se po vsakem kotaljenju na hitro umaknili. Tudi z rafali v pete so jih upočasnili. Spodmikali so jim noge vse do padanja. Toda ničesar več niso dosegli. Nič ni kazalo na njegovo utrujenost. Ne bo konca. Tako zoperstavljanje ne more dolgo trajati. Srčnosti vojakom ni manjkalo, toda brez težjega orožja ne bo šlo. Vse skupaj pa je bilo

tik ob atomski bombi, ki ni smela v zrak, kar je bilo vsem jasno, boj je bilo potrebno odmakniti stran od nje, dovolj stran za napad z ročnimi raketometi.

* * *

Brane je odhitel v sosedni prostor, se vrgel na naslanjač ob šahovnici in privzdignil pogled k Dostojanstvenemu obrazu: »Ti si jim ukradel šifre. Tvoji roboti želve jih že ne bi mogli sami razvozlati. Sistemi za varovanje atomskih bomb so izjemno dodelani.«

»Seveda, zelo domiselno so sestavljeni. Z zanimanjem sem jih proučil.«

»Proučil?«

»Da, čeprav bolj iz radovednosti kot zaradi potrebe po teh vaših znanjih, ker imamo sami dovolj znanja in orodja za poenostavljeno nadomeščanje vaših inovativnih tehničnih rešitev.«

»Naših inovativnih tehničnih rešitev?« To je bilo mrmrajoče ponavljanje besed, ki naj bi se nanašale na neka splošna razumevanja, kot da je nameščanje atomske bombe na letala sredi Atlantika, v orkanski nevihti, povezano z zgolj nekaj več tehničnega znanja. Saj sploh ne ve, kaj govori.

»Sicer pa,« je nadaljeval Dostojanstveni obraz, kar zadeva atomske bombe in njihove morebitne uporabe, je v tej vaši hladni vojni verjetnost eksplozij atomskih bomb še dosti večja na nasprotni strani železne zavese. Manevre imajo. Največje na jugozahodu Madžarske. Tik ob vaši meji so. Armade vseh držav Varšavskega pakta so prisotne. Tudi preverjanje uporabe jedrskih izstrelkov že poteka.«

»Kako? Manevri? Od kdaj pa zdaj to?«

»No, pa naj izbereva primerne šahovske figure. Vašega šahovskega kralja naj upodablja poveljnik celotne manevrske sestave Varšavskega pakta.«

Brane je prikimal. Sicer ni razumel, kakšen smisel ima to, zdaj ko se razpleta toliko nevarnih dogajanj. Hja, razpleta, hudirja, kvečemu se vse zapleta. Še tile naj bi na manevre pripeljali atomske bombe. In kakšne varnostne sisteme za preprečitev njihove zlorabe imajo? Ameriške niso zadostovale.

Šahovski kralj na šahovnici je dobil zelo lepo viden obraz poveljnika manevrske sestave. Oziroma, naj bi to bil obraz tega poveljnika. Veren prikaz njegovega obraza. Če je res? Vprašanje, glede smisla takega prikaza, je bilo seveda še vedno prisotno. Zakaj Dostojanstveni obraz to počne? Če počne?

Brane je kar na hitro pospešil igro šaha. Ni bil čas za igro. Preveriti je moral vernost prikaza poveljnika, saj je bilo vprašanje vernosti prikaza pomembno tudi zaradi prepoznavanja zunanjosti vesoljcev. Skozi šahovsko igro bi lahko dobil njihovo zunanjost. Zelo koristno bi to lahko bilo zanj. Vprašanje vernosti upodobitve s šahovskimi figurami na tej čudni šahovnici je bilo pomembno.

»To igro kar predam,« je med hitrim vstajanjem izza šahovnice, z zamahom roke v znak nezanimanja, zaključil Brane in se še hitreje poslovil. Moral je v sosednji prostor s prikazovalno polkroglo. Skupaj z Ido si mora ogledati te manevrske grupacije. Iz vsega Varšavskega pakta naj bi bili zbrani, iz vzhodne Nemčije, Poljske, Češke, Slovaške, gostiteljice Madžarske in tudi Bolgarije, Romunije. Sovjeti pa naj bi prišli kar z jedrskimi bombami. Vsi, ja, z vprašljivim varovanjem dostopa do jedrskih bomb.

* * *

Brane se je primaknil k Idi v prosojni polkrogli. Skoraj tik ob njej je bil, čeprav na drugi strani gladke površine prikazovalnika, ki mu je onemogočala še bližji pomik k njej. »Ida, ti vaši Centralni možgani govorijo o manevrih Varšavskega pakta. Mi lahko približaš obraz njihovega poveljnika. Samo toliko, da preverim njegov obraz, če je tudi v resnici enak tistemu na šahovnici.«

Prikazovalna polkrogla se napolnila s pravim bojnim pohodom neštetih tankov.

»Nekaj nad 3000 tankov, še nekaj več raketometov, ruskih katjuš in vsaj 10 tisoč oklepnikov s hitrostrelnimi protiavionskimi topovi ob vozilih z večjimi raketami. Vsi gredo v našo smer. S polno hitrostjo, tudi preko polj in travnikov, ne zgolj po cestah, se pomikajo,« je bilo Idino pojasnilo.

»Preko polj in travnikov gredo, praviš? Čudno? Saj bodo s svojimi gosenicami razrili vso pokrajino. Na manevrih se to ne počne, vsaj ne na kmetijskih površinah. Nihče ne povzroča take škode, kar tako, zgolj zaradi manevrov.«

Prelet eskadre bojnih letal, več sto jih je moralo biti, je napolnil vso prikazovalno polkroglo.«

»Poveljstvo bi rad videl, njihovega poveljnika, njegov obraz, bolj od blizu. Moram preveriti njegovo podobnost s tistim obrazom šahovskega kralja, ki naj bi ponazarjal tega poveljnika, vernost njegove upodobitve s šahovsko figuro bi rad ugotovil.«

V ospredju prikaza, že kar tik ob robu prikazovalne polkrogle, je poveljujoči poslušal poročila izvidnice. »Kaj, da se nekaj premika, kaj ne morete dobiti nič bolj prepoznavnega, natančnejše slike?«

»Ne, samo nenavadno velike skoke so zaznale naše izvidnice.«

Oboje je bilo pomembno. Obraz poveljnika je res bil povsem enak tistemu obrazu šahovskega kralja in to, da so na šahovnici upodobljeni resnični liki, osebe iz vseh teh dogajanj, kot je ta poveljnik manevrskih struktur, je bila pomembna informacija.

Brane je pomaknil svoj pogled naprej preko obrazov v bližini poveljnika, izvidnica je zaznala premikanje z dolgimi skoki? Kdo pa se premika v dolgih skokih?

»Čelna enota helikopterjev v polni bojni pripravljenosti naprej!« To je bilo kratko povelje. Tudi Brane je sam zase prikimaval v strinjanju z videnim delovanjem. Že morajo vedeti, s kom imajo opravka. Oziroma vsaj nekaj informacij o želvastih robotih so morali dobiti. Vsak čas bo počilo. Prebijanje tankovske enote skozi grmičevje in travnike v polni hitrosti se je pokazalo. Večja drevesa so obšli, toda že kar s polno hitrostjo, tako da so se jim gosenice zarile v travno površino in še naprej, globlje, vse do razmetavanja zemlje ob ostrih obratih.

Iz čelne smeri je nenadna serija eksplozij pritegnila vse poglede, ki pa so lahko samo nemočno opazovali, kako so ostanki razstreljenih helikopterjev padali na zemljo.

Presenetili so jih. Kljub vsemu so jih presenetili. Vedel je, da jih bodo, čeprav ni vedel, kako. Skriti za grmičevjem so počakali nanje in zmetali svoje kije vanje. Enako, kot je že videl v borbi za zajetje robotov. Preblizu so jim prišli ti helikopterji. Toda tukaj je bilo dosti več helikopterjev, več sto jih je bilo uničenih samo v tej zasedi. Bolj od daleč, z raketnimi izstrelki, bodo morali napadati.

Prodor tankov pa sestrelitev helikopterjev ni ustavilo. Prav nasprotno, še z večjo vnemo so se poganjali v čelni spopad in to s takojšnjim streljanjem na vso

sumljivo premikanje. Toda želvastih robotov niso mogli odkriti. Preveč so bili skriti. Vsaj do nenadnega trenutka z množičnim napadom želvastih robotov, ki so v hitrih dolgih skokih zmetali bombne kije v prve vrste tankov. Vojaki za strojnicami na vrhu tankov so bili v trenutku pobiti. Posadka je ostala nemočna za nadaljnji boj. Ves sprednji del, vsaj dvesto, če ne tristo tankov, je bilo v hipu onesposobljenih. Želvasti roboti pa so kar divjali med njimi. Eden je celo samo z zamahi kija razbijal gosenice. Kot da je škoda bomb za ta tak namen, za trganje, za razbijanje tankovskih gosenic, za onemogočanje gibanja, premikov, pravzaprav, kar bojevanja.

»Kako, kaj nimajo nobenih orožij zanje?« Brane je opazoval nerodno premikanje tankov z neprestanimi zgrešenimi streli njihovih topov. Niso bili pravo orožje. Želvasti robot je preskočil tank z razbitimi gosenicami in tresnil s kijem po kupoli naslednjega. Toda kupola je le vzdržala. Naslednji udarec pa je že padel po gosenici. Še en zamah je bil potreben in še en tank bo onesposobljen za boj. Toda ne. Hitrostrelni protiletalski top mu je z rafalom presekal vrat. Hja, tudi protiletalski topovi so bili hitri. Vajeni so hitro premikajočih se tarč. Zdaj so se še oni vključili v spopad. Kar uspešno. Tako kot je bilo tam naokoli še malo prej samo vse polno raztrganih gosenic, je bilo kmalu raztresenih vse polno odtrganih nog, rok in želvjih glav. Sicer roboti niso bili pobiti do mirovanja, toda njihovo gibanje je bilo tako kot gibanje tankov, onemogočeno.

Hitrostrelni protiletalski topovi, dvocevni, tricevni in tudi štiri cevni so delovali. Izid te bitke še ni bil odločen. A ne, Brane je odkimaval v upajočem gnevu. Po hitrem pregledu iz bitke izločenih tankov in želvastih robotov je že bilo možno tako sklepati. Vse polno je bilo tako enih kot drugih.

* * *

Brane je z dvigom roke nakazal, naj se spust skozi orkanske oblake nad Atlantikom upočasni. Tudi tu se bo boj nadaljeval. Do atomske bombe se bodo ti roboti poskušali dokopati.

Ves prikazovalni prostor polkrogle se je napolnil s črnimi oblaki. Bliski so jih osvetljevali. Pogled mu je kar zastal nad pomikanjem orjaške črne gmote preko umikajočega, skoraj prav tako temnega oblaka. Vetrovi so jih zaganjali enega čez drugega, vse do zaletavanja z zdrsom v mimobežno pomikanje. Sproščanje naravnih sil z bliski in grmenjem, sproščanje silnih napetosti je prešlo še v Branetove prsi. Vedno znova in znova, z vsakim bobnečim grmenjem, z vsakim bliskom, z vsakim prikazom prehitevanja črnih oblakov v medsebojnem izrivanju, so mu polnili moč in voljo po življenju, po preživetju. Tudi v njegovih prsih so se sproščale orkanske sile. Sicer so bile drugačne, to ja, toda napetosti niso bile nič manj silne. Vsaj on jih je občutil kot take, v vsem njihovem stalnem prenapenjanju.

Nižje pa je segel pogled vse do orjaških razpenjenih valov z naleti na kljun letalonosilke. Razklani so pljusknili čez palubo na pristajalno in vzletno letalsko pisto. Vso so poplavili pred izlitjem v morje. V celoti so se izlili ti poplavni naleti valov. V celoti, tako kot se je Bane videl že v prejšnjih prikazih. Toda to pot je bilo drugače. Vzletna steza ni bila prazna. Vseh vrst vojakov se je v manjših gručah pomikalo naprej, v smeri kljuna letalonosilke. In tudi tam se je bliskalo. Od eksplozij se je bliskalo, od raketnih izstrelkov.

Mož s kadečo cevjo ročnega raketometa se je v spremstvu dveh okrvavljenih tovarišev ustavil pred večjo skupino dobro oboroženih mož. Vsaj 60 jih je moralo biti v tej skupini, polovica z ročnimi raketometi, ostali s težkimi puškomitraljezi. Vsi v zaščitnih neprebojnih jopičih so bili. Neprebojnih? Kaj je v teh okoliščinah lahko to pomenilo? Toda vseeno, nekaj zaščite so najbrž vseeno dajali. Možje so obstopili pravkar iz neposrednega spopada prišle tovariše. Izkušnje, prve izkušnje so bile tu. Morali so vedeti zanje, kaj lahko ukrenejo, kaj bo odločilno, kakšne so možnosti preživetja, njihovega, kako naj delujejo, kako naj uničijo nasprotnika?

»Napadajte v skupinah s tremi puškomitraljezi in enim raketometom,« so prenašali prve izkušnje na naslednjo bojno skupino, » Pazi! Z raketami ga ne moreš zadeti kar naravnost. Prej mu moraš spodnesti ravnotežje. Takrat je ranljiv. Samo takrat!« Mož z kadečo cevjo se je obrnil k najbližjim puškomitraljezcem. »Z rafalom v pete ga spodneseš. Streljaj neprekinjeno do izpraznitve vseh nabojev. Takoj za tem dvigni ves puškomitraljez z obema rokama nad glavo za prestrezanje udarca. Zamahnil bo po njem, naslednji zamah pa bo že usmeriti nate. Ne čakaj! Z odskokom na stran se boš izmaknil. In tu bo odločilen napad naslednjega puškomitraljezca. To bo odločilni trenutek. Razumeš! Z rafalom v njegove pete mora naslednji prevzeti spopad. To je timski spopad. Zaporedni napadi posameznikov si morajo slediti neprekinjeno. Če ga prvi rafal ne bo spodnesel, nadaljuje drugi. Jasno! Napadate v izmeničnih timih. Brez takojšnega rafala pod njegovo peto bo tvoj tovariš mrtev. Enemu zamahu se z dvignjenim puškomitraljezom še lahko izogneš, ne pa dvema. Ne smeš zatajiti. Tebi pa mora priskočiti z rafalnim streljanjem pod pete naslednji. Vsaj eden ga bo prav gotovo z rafalom spodnesel. Takrat je ranljiv.

Med lovljenjem ravnotežja je ranljiv. Z raketometom ga zadeneš. Takrat ga lahko zadeneš. Takrat ga moraš zadeti. Uničiš ga. Onesposobiš ga. Kot sem ga jaz. Gremo!«

Razvrstitev v skupine po štiri je bila takojšnja. Še skupen priklon v krogu posamezne skupine, s primikom in skupnem trčenjem vseh štirih pesti, s prisego zvestobe brez govorjenja, da ne bodo pustili na cedilu tovariša, je to pomenilo.

Skupine so v tesnem medsebojnim sledenju stekle proti vzletni stezi, proti sprednjemu delu, kjer so eksplozije raket že označevale potek spopada. Tja morajo v okrepitev. Tja! Da, mimo umikajočih z ranjenimi tovariši na hrbtih. Eni so imeli okrvavljene obraze, drugim so nemočno visele roke, noge in tudi enega nezavestnega je nesel njegov tovariš. Nezavestnega? Vsaj videti je bilo tako.

»Tukaj! Sem! Gremo! Zdaj!« je takoj ob prihodu usmeril prvo skupino v napad poveljnik prejšnje skupine. Ni bilo časa za formalnosti. Vojakov mu je že zmanjkovalo. Okrepitev je prišla še zadnji trenutek.

»Streljaj pod pete!« je drugi mitraljezec zavpil svojemu tovarišu, ki je že stekel proti robotu. Še pet ali šest metrov ga je ločilo od robota. Rafal je zasikal iz cevi. Krajši, bolj uvodni rafal je bil to, pred naslednjim, daljšim, ki je po nekaj korakih že bil dovolj blizu za streljanje pod noge. Rahlo mu je premaknil stopalo. Toda nič več. Ni bilo dovolj. Čeprav, vseeno, malo je zadržalo robotov zamah, puškomitraljez mu je sicer izbil iz roke, toda s hitrim odskokom se je odmaknil. Nov rafal njegovega tovariša je udaril po stopalih, pod pete. Spodnesel ga je. Sicer samo za hip. Raketomet se je sprožil. Na ta trenutek, na nekaj trenutkov lovljenja ravnotežja tega napadalca, je čakal vojak z ročnim raketometom, tako kot mu je bilo rečeno. Delovalo je. Ubil ga je. Noge mu je odneslo, čeprav se mu je glava

še vedno premikala. V morje z njim. S temi njihovimi ostanki vred. Pogled zmagoslavja pa je takoj zastal ob priletelem truplu vojaka iz njihove naslednje skupine. Njim to ni uspelo. Še dva robota sta ostala. Toda orjaški val je naplavil še tri. Nič še ni bilo odločeno.

Vojaki so zastali ob poveljnikovega glasu iz zvočnikov: »Poslušaj ukaz. Letalo z atomsko bombo ne sme na vzletno letalsko pisto. Onemogočite njegov vzlet. Za vsako ceno ga morate ustaviti!«

Vsi so se ozrli proti letalu na sicer mirnem delu vzletne piste. Tam je bilo. Za katapultni vzlet ga pripravljajo. Da, kdo? Kdo ga pripravlja za vzlet? Neka postava je bila tam vidna. Kaj več ni bilo moč razbrati.

»Ustavite to letalo!« je odjeknilo skozi zvočnike.

Naslednja skupina, predvidena za boj na sprednjem delu letalonosilke, se je takoj spustila v dir proti letalu. V takojšen napad so šli. Razporejeni v skupine po štiri so se usmerili naravnost proti postavi, ki je očitno pripravljala namestitev letala na katapultno napravo.

Da, tisto letalo je bilo, tisto od prej. Seveda je kazalo, da bodo tista dva robota onesposobili takoj po njunem odmiku od letala. Pa saj to jim je tudi uspelo. Uničili so ju. Eksplozije raket so ju odnesle v morje. To je bilo urejeno. Ampak zdaj so bili pri letalu drugi. Roboti? Seveda, nihče drug ne bi počel kaj takega. Potem so se vsi usmerili v spopad na sprednjem delu vzletne steze. Za varovanje letala z jedrsko bombo pa so pustili premajhno zaščito. Roboti so se morali neopazno izmuzniti skozi in potem udariti po varnostnem oddelku.

Zaslišal se je rafal, takoj za njim še eden in spet rafal s takojšnjo eksplozijo rakete. Potem se je vse ponovilo. Še dvakrat se je vse ponovilo, skupaj z eksplozijama

raket. In čez čas še dvakrat. Nastala je tišina.

Izkušnje so dobili. Zdaj so jim že v pomoč. Tak spopad? Malo bolj so že učinkoviti. Toda število robotov je bilo pa neznano.

»Kaj mi lahko pokažeš tisto ribiško ladjo, tisto zbirališče robotov? Tam bi morda lahko videl morebitne okrepitve robotov? Seveda je prav lahko, da jih je tam zbrano še nekaj več, če že ne precej več?«

Tista ribiška ladja je bila tam. Tudi plavanje v njeni okolici je bilo zaznati. So tam, ja. Ni sicer videti večjega števila, toda so, so tudi tam. Vprašanje, če jih bo dovolj za osvojitev letalonosilke. Morda? Toda brez boja jim to že ne bo uspelo. Tudi brez zadostnega števila ne. Po atomsko bombo bodo pa seveda šli. Če jim bo uspelo, seveda.

* * *

Na nasprotnem koncu Evrope so se sile Varšavskega pakta vse bolj zagrizeno spopadale z roboti. Vse več njenih enot je že zajel bojni metež. Skozi prikazovalno polkroglo so bila vidna vsa žarišča spopadov.

Oklepniki s protiletalskimi hitrostrelnimi topovi so v hudem boju s svojim rafalnim streljanjem zadrževali nalet želvastih robotov.

V boj so ponovno posegle močne skupine helikopterjev. Po več sto jih je bilo v vsaki posamezni formaciji. In tudi teh formacij je bilo kar nekaj. Z raketnimi izstrelki so napadali. Toda ne preveč uspešno. Prehitri so bili zanje želvasti roboti. Njihovi težki mitraljezi so bili natančnejši, toda njihova prebojna moč ni bila na ravni hitrostrelnih topov oklepnikov.

S prebojem zvočnega zidu so zletela tik nad spopadi še letala. Vse do ospredja, iz katerega je prihajala večina želvastih robotov so se spuščala. Z odmetavanjem napalmskih bomb. Vso pokrajino so prekrili z njimi. Tam se ni nihče rešil. Tudi želvaste robote je vročina napalmskih bomb morala onesposobit. Stalile so jih, zagotovo, če so jih le zajele. Približan prikaz je tudi razkrival nekaj takega. Toda glavnine napada želvastih robotov to ni ustavilo, uspeli so se izmakniti topovskim strelom.

En preboj je bil še precej globlji od ostalih. Vse do letal, varovanih s tanki in oklepniki s hitrostrelnimi topovi, je segal. Prav to posebej okrepljeno varovanje je očitno še posebej zanimalo želvaste robote. Zakaj neki? Razen če niso na teh letalih tudi atomske bombe? Kaj je možno, da so jih Sovjeti pripeljali na bojišče? Sredi formacije več tisoč tankov in oklepnikov naj bi bile varno nameščene? Morda.

Brane se je osredotočil na skupino letal. Atomske bombe so tam. Na njih jih imajo. Varno skrite? Pred kom? Pred Centralnim računalnikov te vesoljske ladje že ne.

Preboj želvastih robotov do njih pa se je kazal vse bolj verjeten. S tistimi svojimi kiji, polnimi eksploziva, so sprožali neprekinjen niz eksplozij. Kar leteli so po zraku ti kiji. Vrženi iz ozadja so prileteli naravnost v roke želvastih robotov iz čelnega napada, tako da so jih prav oni še natančneje usmerjali v tanke in oklepnike. In po vsakem metu so jim prileteli v roke novi kiji, nove bombe. Zaporni ogenj hitrostrelnih topov jih je sicer precej prestregel. Tako kot pri protiletalskem zapornem ognju, so hitrostrelni topovi rafale usmerili v ospredje smeri pričakovanega leta vrženih kijev in čakali na njihovo križanje z rafalom. Da, kar uspešni so bili pri tem. Vsaj v celoti vzeto, čeprav bolj zaradi izjemno velikega števila hitrostrelnih topov, tako da so

na koncu, kljub vsem zgrešenim rafalom le ustvarjali uspešno zaporo.

»Tisto letalo je njihov cilj, tisto z jedrsko bombo na njem. Jedrsko bombo potrebujejo, za sprožite jedrske vojne jo rabijo. Kamuflažo bodo uporabili. Preoblečeni v sovjetske vojake se bodo poskušali prebiti do letal.« To je postajalo po Branetovem premišljanju vse bolj verjetno.

* * *

Na šahovnici v prostorih Dostojanstvenega obraza je Branetov kralj sedel ob atomski bombi.

Konec igre se je bližal. Ta igra je bila že odločena. Kralj bo ubit, njegov kralj seveda in z njegovo smrtjo bo že nakazano zajetje njegove atomske bombe. Pa je bilo to bolj malo pomembno za Braneta. Nekaj drugega je imelo dosti večjo težo. Lik nasprotnega lovca je bil upodobljen z zunanjostjo vesoljca. Njihovega vesoljca. In tudi druge figure so bile upodobljene enako, z liki vesoljcev. Po vsem tem, po vseh teh šahovskih igrah, je že lahko sklepal na veren prikaz zunanjosti vesoljcev. Zelo pazljivo si jih je ogledal. Do atomske bombe se bodo želvasti roboti dokopali. Zaključek se bliža. In zdaj mu ta Dostojanstveni obraz z razkritjem zunanjosti njegovih vesoljcev že nakazuje ta zaključek. Da je konec vsega, mu sporoča, da se bliža konec njegovega boja. Brane si je zakopal glavo v dlani. Potem se je zleknil še bolj nazaj na sedežu. V vse bolj tihem sopenju je opazoval obraze šahovskih figur Dostojanstvenega obraza. Taki so torej ti njegovi vesoljci. Torej to so ti vesoljci. Dodobra si jih je lahko ogledal. Da, in dodobra si jih tudi je ogledal. Dovolj

dobro za takojšnje prepoznavanje.

* * *

Idin klic naj počaka, mu je prehajal skozi zamegljeno zaznavanje. Naj ne hodi tja, »ubili te bodo!« je klicala za njim. Toda on je moral, moral je storiti to, moral, čeprav je vse videl v megleni nejasnosti. Tudi prostori, skozi katere je tekel z vsem strahom pred tveganim pohodom na tiste morilske stvore, so bili nekam zamegljeni. Toda ne, zdaj je bil tam, ja, v teh prostorih je bil, ja. Vesoljci, soba z vesoljci, še ne prebujenimi, še ne v morilskih pohodih, še vedno ranljivi, so bili tam. Mora, mora jih, vse, vse jih mora, mora jih ustaviti.

Bes in udarci roke, ki se je krčevito otepala okrvavljenega droga, sta izmaličili negibno telo vesoljca. Bil je mrtev. Njegova glava je omahnila. Mrtev je, še ostale ...

Še ostale ... Steklena kletka se je razletela in udarec je razbil zeleno lobanjo. Tudi ta je bil mrtev. Tudi ta. Vedel je, da ga nič več ne more prebuditi. Bilo je končano. Tudi ta je bil mrtev ... tudi ta ... naslednji ... kaj je? Kaj je? Steklo, razbilo se je pod njegovo pestjo ... pokrov ... ta je bil še živ ... on bi se še lahko zbudil ... nikoli ... nikoli. Nikoli. Udariti mora, udariti ... zadel ga je, glava mu je omahnila na ramena, temu vesoljcu, da in tudi naslednjemu bo, enako bo. Gotovo je. Tudi to je končano ... tudi to ... nikoli več ne bo ... Nikoli ... nikoli ... še ... kje je? Kje je? Še njega mora najti! Vse ...vsi so bili pobiti. Mora pogledati, če kateri ni. Mora! Tudi ta je bila razbita. Mora najti. Mora. Kaj ni več? Mora biti .. ne bo nobeden ... nikoli ... ali ni še kje ... kje ... morda še kdo živ ... huuu ... huuu ... nikoli

več ne bo nihče ... nikoli ... Tudi ta je bil mrtev ... vsi so bili mrtvi, vsi, vsi.

Kaaaj, kaj je zdaj to? Vse je razbito. Je on vse razbil? Vse? To, kar se je spomnil sedaj, so bile sanje ... Vse naokrog je bilo razbito. Ničesar živega ni bilo več. Kaj res ni več ničesar? Je res vse uničeno? Je to on naredil? Predmet v njegovi roki. To je bil ta drog. Kje ga je dobil? Ne potrebuje ga. Zaropotal je po tleh. Toda ne. Ne. Eden je preživel. Ja. Ne. Takoj nazaj. Nazaj v komandne prostore. Vesoljec je bil hitrejši. Ne bo mu ušel. Hitreje bi moral zbežati nazaj. Hitreje. Pot je blokirana.

Brane je šel z roko preko še vedno zaprtih oči, si obrisal potno čelo med hlipajočim lovljenjem sape ter zastal v nerazumno oteženem premikanju in nemočnem iskanju nove odločitve svojega ukrepanja. Beg nazaj v komandne prostore. Ja, to že, ja. Sedel je. V sedečem položaju se je znašel tako iznenada, da je odprl oči.

Na šahovnici pred njim je njegov lovec pravkar odstranil nasprotno figuro s tolčenjem po njegovi glavi. Tako kot je maloprej to on počel. Pa kako je bilo vse na šahovnici lahko tako podobno vsemu temu dogajanju okoli njega. Dogajanju ja, temu, hja, dogajanju. Pobijanju vesoljcev? Njegovemu pobijanju. Kaj je to, kaj je zdaj to? Kaj se vse to skupaj sedaj nadaljuje na šahovnici? Kako pa to? Da se vse dogajanje nadaljuje na šahovnici? Ponovno si je obrisal potno čelo.

»Zelo naporne sanje ste morali imeti? Saj ste čisto potni. Še vaša srajca je premočena.« Dostojanstveni obraz na nasprotni strani šahovnice je bil povsem zatopljen v figure na šahovnici. »Nisem vas hotel motiti, ko ste zaspali.«

»Da sem zaspal?«

»Naporno je vse to za vas. No, ja, malo počitka ste potrebovali.«

»Kako?« je je ušlo skozi Branetovo sopenje. Sicer to vprašanje ni bilo namenjeno Dostojanstvenemu obrazu, ker je bilo bolj kot del njegovega dojemanja nastalega položaja.

Zdaj se je spomnil. To partijo šaha, ja, to se je spomnil, ja, vse do izločanja figur z nakazanim pobijanjem nasprotnih figur. In njegove figure so pobijale nasprotne. Ja, nasprotne. Pa kako, da so bile te nasprotne figure tako podobne tistim vesoljcem. A so mu bile zato v sanjah tako jasno vidne? Da so se mu potem v sanjah vse prikazovale s tako zunanjostjo kot tu na šahovnici?

Zakaj? Potem so mu torej bile podtaknjene? Zakaj? Tako kot tiste sanje, ki naj bi kazale na njegovo blaznost. Da so mu te sanje vstavili skozi hipnotizirane sanje. Skozi hipnozo. Da bi ga prestrašili? Da bo vsak poskus poboja vesoljcev zanj usoden. Da takega poboja ne bo preživel. Presneto! Ti, Centralni možgani, kaj res mislijo, da ga bodo tako enostavno prestrašili. S hipnozo v sanjah. O ne. To pa ne bo šlo. Ne! Ne bodo ga ustavili kar tako. Samo, da se prikaže priložnost. Tudi tistemu živemu vesoljcu bi lahko ušel ob takojšnem begu nazaj v komandne prostore. Da. To, da nima možnosti, je že blef. To je torej karta, na katero igra ta Dostojanstvena spaka.

Odjeknil je tresk. Iz razbitega dela je prišel. In potem še eden. Takoj zatem so mu sledili rafali.

Brane se je privzdignil na sedežu. Tisti vojaki, ki so se zabarikadirali v stranskih prostorih, so morali biti. Torej se niso izgubili v notranjosti? Spet so tam. To je boj. Spopadajo se z želvastimi roboti. Prodirajo proti komandnim prostorom? Torej v njegovo smer? Jim morda lahko pomaga s sporočanjem iz njegovega zornega kota, prav iz njim nasprotne strani? Sunkovito je vstal, se na hitro obrnil proti razbitemu delu trupa z vhodno luknjo v komandne prostore in po nekaj

korakih odhitel tja, vse do roba, z želvastimi stražarji na nasprotni strani, od koder se mu je že kazal prizor spopada. Vojaki so se prebijali v njegovo smer. Kakšnih trideset ali štirideset metrov stran so bili. Skozi odprtino v barikadi se jih je že nekaj splazilo. Da, štirje so se s plezanjem preko razbitih in izkrivljenih sten v skokih poganjali na nasprotno stran od izstrelka ali meteorja cevasto oblikovanega rova, z več kot deset metrov premera. Hudirja. Preko želvastega robota so skakali. Kako? To so bile te eksplozije protitankovskih izstrelkov iz ročnih metalcev, ki so ga zdramile. Še dva tri skoke so potrebovali in že je zadnji iz te majhne skupinice izginil iz vida. Nobenega vojaka ni bilo več videti. Da, še zadnji hip. Okrepitve so prihajale želvastim robotom. Po šest ali sedem metrskih skokih so se iz zunanje strani, na razdalji nekaj nad petdeset metrov ustavljali na zunanjem delu razbitega dela ladje novi želvasti roboti. Vojakom so izhode zapirali. Tudi razporejali so se tako. Nihče ne bo mogel mimo njih. Tudi vojaki ne. Njim ostaja le preboj v njegovo smer. Čim prej morajo priti k njemu v te komandne prostore, s prepovedanim vstopom za želvaste robote. To jim mora sporočiti. Ampak kako? Presneto. Kar s klici? Samo to je vprašljivo. Tudi želvasti roboti bodo vse slišali. Še lažje bodo spremljali njihove premike, njihove namere. Prestregli jih bodo. Nič, le to, da je tu varno področje in naj se prebijejo do sem, jim mora sporočiti. Pa še na kakšno zasedo s strani želvastih robotov jih lahko morda opozori. To je vse! Nič več!

»Hehej! Hej!« je zaklical v prebito cevasto odprtino, zastal v pričakovanju odziva nekaj trenutkov, bolj bežnih trenutkih zaradi nestrpnega pričakovanja in nato še enkrat ponovil svoj klic. Prisluhnil je morebitnemu odzivu,

Vojaška čelada se je pokazala izza razbitine. Ja, kontakt je bil vzpostavljen. Zdaj pa korak po korak,

hitro.

»Vhod so vam zaprli. Nimate izhoda. Samo v to smer morate, naprej. Tu je zavetje. V mojo smer morate. Pa hitro, čim prej, ker se z zunanje strani zbira vse več želvastih robotov. Tu pred vhodom so pa samo štirje.«

Zamahi rok so mu potrdili sprejem sporočila. Slišali so ga. Da, toda, prekleto. Zdaj so se pa tile štirje želvasti roboti pred njegovim izhodom začeli prestavljati. Kar ozirali so se naokrog med spreminjanjem svojih položajev. Hm? Vprašanje, če je bilo smiselno njegovo opozorilo vojakom, saj bo želvaste robote po tem novem razmeščanju težje zadeti s protitankovskimi izstrelki.

»Na juriš!« jim je zaklical. Samo na juriš, v preboj, pa kakor bo komu sreča mila. Brez izgub se do sem že ne prebijejo.

Brane se je oziral naokrog. Kak predmet za udarit ali za spodmikanje bi potreboval. Lahko da bi mu prišlo prav. Dve, tri kovinske skulpture, podolgovati in dovolj težki za lučaj pod noge želv ali pa za udarec po glavi, če se spopad pomakne do roba komandnih prostorov, bi mu lahko prišle prav. Nekaj jih je bilo razporejenih ob steni. Pobral jih je. Pa še nekakšna okrasna vrv mu je bila na dosegu, tudi to je na hitro pobral. Videti je bila zelo močna. Morda. Bo pa vse bolj odvisno od vojakov samih. Na njih bo, da speljejo ta preboj. Brane je zmajal z glavo, hja, bolj malo šans imajo.

V prebeg z ene strani cevaste luknje na drugo so se poganjale še naslednje skupinice, po tri in šest vojakov. Vsaj po bežni oceni jih je moralo biti tam petnajst do dvajset, morda tudi več. Pritajili so se za razbitimi stenami. Tudi težke puškomitraljeze so imeli. Z več sto naboji, spetimi v dolge vrste in položenimi okrog vratu ter preko ramen, da so jim opletali vse do pasu. Več sto jih je moralo biti samo v enem spetem nizu. Nujno so jih potrebovali. Več sto krogel je bilo potrebno za onesposobitev želvastega robota. Pa še to je uspelo bolj

redkim.

Trije stražni želvasti roboti ob vhodu v komandne prostore so jim že stopili nasproti. Brane je pogledal četrtega. Ta je ostal nepremičen. Njega je stražil. Kaj so presodili, da je on tako nevaren? Čeprav so po njegovi presoji imeli vojaki kaj malo možnosti proti tem trem želvastim robotom, ki so jim šli nasproti. Vseeno, da njegovega stražarja niso vzeli s seboj, pa je bilo za Braneta le malo nepričakovano.

Odjeknile so eksplozije protitankovskih izstrelkov. Želvaste robote je sredi njihovih skokov zadel silovit sunek. Eksplozije v njihovi neposredni bližini so jih sunkovito zavrtele in odnesle v zrak. Protitankovski izstrelki so bili usmerjeni prav vanje, toda direktnim zadetkom so se uspeli izmikati. Hitri so bili. Prehitri za vojaške strelce. Toda eksplozije so le bile tik ob njih in to s tako eksplozivno močjo, da je bil njihov sunek za ljudi še več deset metrov stran smrtonosen. Vsekakor pa bil dovolj močan, da bi odneslo še Braneta, če si ne bi poiskal zavetje ob robu razbite stene, stran od direktnega udarnega vala eksplozije. To je dobro predvidel. Ubil bi ga ta eksplozijski sunek.

»Juriiiiiiš!« se je razleglo kričanje med rafalnim streljanjem mitraljezov in štartom vojakov v smeri komandnih prostorov. Vsaj polovica vojakov je šla v jurišni napad.

Kiji v rokah želvastih robotov so po samo enem zamahu zasikali skozi zrak. Vsak njihov let je bilo moč slišati tudi na več deset metrov razdalje.

Še dva tri korake do borbe prsi ob prsi jih je ločil. Avtomat v vojakovi roki se je sprožil v rafal in vztrajal med skokom mimo želvastega robota. Vojak je vedel, da ga z rafalom iz avtomata ne more pokončati. Ampak saj njegov cilj je bil samo preboj mimo tega želvastega robota. Preboj do komandnih prostorov. Skočil je na stran. Na več kot meter stran. Stran od dosega kija.

Toda ne dovolj. Ni bilo dovolj. V naslednjem zamahu ga je kij dosegel in z udarcem razpolovil. Drugi vojak je hotel narediti enako na nasprotni strani. In vsaj dva ali tri korake bolj stran mu je uspelo skočit. Toda tudi to mu ni pomagalo. Hiter je bil želvin robot v svojem premikanju. Pobil ga je. Trije naslednji vojaki so zastali s svojimi težkimi puškomitraljezi v rokah. Skupaj naj bi imeli nekaj možnosti. Vsaj po njihovi predstavi. Združeni rafali treh težkih puškomitraljezov so vendar bili sila. Stotine krogel so v nekaj sekundah lahko izstrelili, še tankom bi gosenice lahko presekali.

S korakom, podaljšanim v krajši skok, jim je želvasti robot stopil nasproti v zaporo poti in že so udarili rafali treh težkih puškomitraljezov po njem, brez prekinjanja. Nihče ni prekinjal rafala. Toda želvasti robot se je samo vzravnal pred njimi. V demonstraciji svoje moči, svoje nadnaravne moči, kazane z odbijanjem krogel od njegovega trupa in tudi od glave, ki jo je izmikal tako, da ga rafali niso zadeli v oči, je stal v zaporo poti vojakom. Več sto krogel ga je zadelo, pa nič. Cevi puškomitraljezov so se obarvale rdeče. Zažarele. Vsak čas se bodo pregreli. Za tako dolge rafale niso predvideni. Vojaki so vseeno vztrajali. Kot da še vedno verjamejo v moč svojega orožja, so vztrajali. Zaman. Zamah kija je zdrobil moža na desni in še prej, preden je lahko kateri od ostalih dveh prekinil rafalno streljanje, sta sledila naslednja dva zamaha kija. Več ni bilo potrebno. Tudi tile trije mitraljezci so bili mrtvi. Želvasti robot se je vzravnal med oziranjem po naslednji žrtvi. Da, zelo samozavestno se je prestopil v očitni svesti si svoje neustavljive premoči.

Brane je pogledal proti barikadi. Ena cev je gledala iz zakritja. Z že vstavljeno protitankovsko granato je dobro skrita bila tam, da. S protitankovskim izstrelkom je bila usmerjena naravnost v želvastega robota.

»Streljaj!« je zakričal kot da bil bi on tu poveljujoči. Odjeknil je strel in takoj za tem še eksplozija. Zadetek v želvastega robota je bil natančen. Glava mu je odletela in še del roke.

»Tako! Tako, tako, to!« Krik se je izvil iz Branetovega grla. Enega so pa le uničili. Vsaj enega.

Nastal je premor. Tišina. Vojaki so se morali posvetovati. Naslednja skupina bo šla v preboj. Toda kaj lahko spremenijo. Šest njihovih je padlo. Enega zlodeja so uničili. Toda še to bolj na srečo. Čeprav ne povsem po sreči. Ker streljanje s protitankovskim izstrelkom so predvideli in tudi dovolj dobro prikrili. Delovalo je, da. Ko bi bili uporabni tudi v preboju. Kar pa ni možno. Razstrelili bi vse, ne samo želvastega robota, ampak tudi vojaka, vse vojake v neposredni bližini, tu v tej luknji, pa vse, ki niso pritajeni v zaklonu. Vojaki niso tako odporni kot ti prekleti stvori, da bi jih ubijali samo direktni zadetki protitankovskih izstrelkov.

Brane se je oziral po podolgovatih skulpturah ob njegovih nogah. Preostali vojaki bodo šli v preboj. To bo drugi val. Drugi! Naslednjih pa ne bo več. Kdor se bo prebil, se bo prebil in to bo vse. Nikogar več ne more pričakovati. Hja. Ta preboj? Lahko, da bo nujen njegov poseg v boj. Potem, ja potem? Potem se bo tolkel. Mora! Če bo kazalo na smiselnost njegovega poseganja v boj, se bo tolkel. Če pa bo želvastega robota zaneslo na sam rob komandnih prostorov, ga bo morda lahko spodmaknil, mu izbil ravnotežje, da bi ga zaneslo čez zanj dovoljen rob komandnih prostorov. Tukaj je zaščita pred njimi absolutna. Varnostne frekvence jih takoj ustavijo, omrtvijo.

Brane je pazljivo spremljal komaj vidne premike za barikadami. Kaj čakajo? Kaj odlašajo s prebojem? Saj vedo, da jim nič drugega ne ostaja. Morajo!

Morajo v preboj. Ja. Je pa tvegano. Hm. Tvegano? Če sploh imajo kakšne šanse? Toda začeli bodo z

protitankovskimi izstrelki. Vsaj on bi. Seveda. Tudi oni bodo. To pot bodo padali še bližje, še posebej če bodo zgrešili. Kar pa seveda bodo.

Brane je preletel s pogledom po zaklonu. Razbiti del stene je bil malo vbočen in izbočen. Najbolje, da se kar tja postavi. Da, kar tja naj se prisloni. Potem pa občasno pogleda čezenj, čez rob. Toliko, da bo lahko spremljal potek boja. Vsaj dokler bodo streljali s protitankovskimi izstrelki. Potem pa takoj na planu. Kar bo, pa bo. Potem se mora pridružit boju. Spopad je neizbežen. Če bi se vsaj kdo od njih prebil. Lažje bi delovali v skupini. Iz komandnih prostorov bi lažje preverjali vse možnosti. Takole sam pa je precej omejen.

Sunek vetra je skupaj z oglušujočo eksplozijo udaril le malo mimo njegove glave. Takoj zatem je sledila še ena eksplozija in za njo, zapovrstjo, kar pet in še tri. »Juriiiiš!« se je izvil krik, ki mu je sledil štart in takoj za tem skoki iz zaklonov. Vsak se je poganjal z vso svojo silo, z vso svojo močjo proti komandnim prostorom. Mimo želvastih robotov med njihovim pobiranjem po eksplozijah protitankovskih izstrelkov so se morali prebiti. Tudi po deset metrov stran so jih vrgle eksplozije protitankovskih granat, s katerimi so si vojaki želeli očistiti pot do komandnih prostorov. Toda ubile jih niso. Samo zakotalili so se in že so vstali, pripravljeni na spopad. Spet so bili tam težki mitraljezi. Še več jih je bilo kot prej. In spet so udarili z neprekinjenimi rafali. To pot med tekom. Niso se ustavili kot v prejšnji skupini. Rafali izstrelkov sicer niso ubili želvastih robotov, tako kot v prejšnjem poskusu ne, so jih pa upočasnili. Enako kot so se kazale prve izkušnje z njimi.

»Juuriiiš!« so še trajali kriki.

Zamah s kijem je bil usoden za prva dva iz konice prebojnega naleta. In takoj za tem še za tri vojake.

Toda kar nekaj med njimi jim je uspel obhod želvastih robotov. Celo nekaj metrov razdalje so pridobili pred temi želvastimi roboti. Toda to so zaznali tudi želvasti roboti. Takoj so se zagnali v novo zaporo v preboju. In tudi uspeli so. Prehiteli so vojake, tudi tistega, ki je odvrgel puškomitraljez, da bi lažje dosegel prostor v smeri Branetovega mahanja, naj pohiti k njemu.

Eden od vojakov se je v izmikanju kiju oprijel želvinega vratu. Kar obvisel je na njem. Drugi se je oklenil trupa. Še tretji je obvisel na hrbtu. Seveda niso mogli nič. S pestmi ni bilo možno pokončati teh robotov. Toda z zgolj nekaj migov z rameni se jih tudi ni dalo otresti. Kar precej močnejših sunkovitih obratov je moral narediti ta želvasti robot, da se jih je znebil. In dva sta to lahko izkoristila. Še zgolj nekaj metrov ju je ločilo do Braneta. Toda tedaj se je kot iz katapulta pognal vanju stražni robot, iz stražnega mesta za nadzor vsakega Branetovega giba. Komaj kak meter stran od mejne črte je ulovil vojaka in ob tem tako močno sunil drugega, da se je ta zakotalil več metrov stran. Pa se je ta vseeno pobral. Takoj. In se ponovno zagnal v smeri mahajočega Braneta. Vendar ni šlo. Moral se je pognati v oprijem želvastega hrbta. Oba vojaka in želvasti robot, vsi trije so bili v hipnem objemu, iz katerega sta vojaka lahko izšla samo kot trupli, pa če sta se še tako srdito oklepala želvastega trupa in dolgega vratu med svojim upiranjem njegovemu otepanju. Sta se pa bolj spretno upirala kot prejšnji. Zdaj sta že poznala njihovo tehniko obračanja in se s prižemanjem in spuščanjem upirala sunkom, s katerimi se jih je hotela ta želva otresti.

»Da, to,« je Braneta bliskovito prešlo spoznanje. Priložnost o kateri je razmišljal je bila pred njim. Pograbil je podolgovato skulpturo, se pognal k nogam opletajočega želvastega robota in ga s silovitim zamahom po Ahilovi peti spodnesel. Želvasti robot je

telebnil poprek skupaj z obema vojakoma, ki sta se ga kljub padcu še vedno oklepala. Toda zdaj je bilo drugače, tudi on ju ni spustil. Tudi on se ju je oklenil. Držal ju je. Vklenil ju je v smrtonosni stisk svojih rok. Onemogočal jima je odmik. Ni ju pustil stran.

Pa Brane ni izgubljal časa. Že prej je razmišljal o taki priložnosti. Vrv je imel. Tisto okrasno ali za kakršenkoli namen je že bila. Dovolj močna je bila videti. Hitro jo je ovil okrog noge želvastega robota in z vozlom fiksiral.

In takoj nazaj v prostor, prepovedan robotom, je moral čim prej. »Čez črto ga spravimo! To ga ubije!« je zaklical vojakoma. Takoj sta razumela. Z brcanjem in suvanjem sta se izvijala iz objema in se potiskala na vse kriplje proti Branetu, ki je, z vlečenjem vrvi, privezane na nogo želvastega robota, še dodatno onemogočal ponovno postavitev na noge temu zlodeju. Še enkrat in še nekajkrat ga je z vlekom za vrv spodnesel.

Vojaka sta podvojila svoje sile do njunih skrajnih naporov in to je za hip celo delovalo. Za kar nekaj decimetrov so izsilili premik v smeri komandnih prostorov. Brane si je za boljši oprijem zavil vrv okoli dlani. In vlekel do skrajnosti, z vso svojo besnostjo. Še samo malo, še en potisk in robot bo njihov. Toda to je postalo jasno tudi želvi. Vojaka, ukleščena v smrtonosnem objemu, sta v trenutku zaripla, pordečela ob nadčloveškem naporu. V trganju iz jeklenega prijema sta se zvijala. Ubil ju bo. Objem je bil morilski. Brane je spustil vrv in se pognal v razklepanje želvine roke, zategnjene okoli vojakovega vratu. Še z njegovim pogledom, pogledom tega vojaka, se je srečal. Obupni napor je razkrival zaripel vojakov obraz. Pomoč, njegovo pomoč je potreboval. Samo to mu je ostalo, je Brane razbral iz vojakovega pogleda. Njegovo pomoč. Brane je napel vse svoje sile v razprtje smrtonosnega objema. Toda zaman. Zaman, pa čeprav mu je obupan

pogled iz njegovih mišic izvabil nadnaravno moč. Kri se je vsula iz vojakovih ust, čez brado je stekla in še naprej po Branetovih rokah. Prijemi so mu spolzeli med s krvjo pomazanih prijemih. Ves je bil naenkrat v krvi. Tudi drugi vojak je bil ves v krvi. Zapestje, s katerim je odrival robotovo roko, mu je ta razmesaril, veno na rokah mu je pretrgal. Vse naokrog je bilo v mlaki krvi. Vsem je spodrsavalo.

Brane se je naprezal do skrajnosti. Vse skupaj je morali biti le vprašanje zgolj nekaj centimetrov. Že samo napačen gib bi zadostoval za prestop meje s smrtonosnimi frekvencami za robote. Samo to mejo je bilo potrebno prestopiti, pa čeprav le za nekaj centimetrov in ta želvasti robot bi bil njegov. Toda hip za tem sta dva želvasta robota v levjem skoku pristala tik ob njem. Povlekla sta ga nazaj, da se je usedel. Brane je spustil roko, ki je iztiskala kri iz vojakovih prsi, da mu je lila iz ust. Vlečenje ni imelo več nobenega smisla. S hitrim obratom, še zadnji hip, se je prevalil nazaj v komandne prostore. Da, še zadnji hip, presneto zadnji, je bilo.

Še v ozadje je pogledal. Preboj se ni posrečil. Nobenemu se ni. Vojake so pobili ti želvasti stvori. Tudi tisti z obupno željo po preživetju v očeh, ki ga on ni mogel rešiti iz smrtnega objema, je ležal negiben v mlaki krvi.

* * *

Stene komandnih prostorov so bile prekrite z raznimi geometrijskimi liki, trikotne, kvadrataste, rombaste oblike. Vsak med njimi je moral imeti svoj namen. Toda vrat ni bilo videti. Ni jih mogel najti. Vsaj ne tistih

na notranji strani komandnih prostorov. Ampak prav tam bi morale biti, kot se je v tisti šahovski igri kazalo. Ali ne? Ni si mogel dovolj nazorno priklicati v spomin vse prikaze iz njegovih sanj. Tisto pobijanje vesoljcev, tiste sanje ali skozi hipnozo vsiljeno neko dogajanje, je bilo preveč nejasno. Toda iz teh komandnih prostorov je kar stekel. A je res?

Izhodi iz komandnih prostorov so bili odprti. Z vhodi pa naj bi bilo nekaj drugače. Bolje da ne zapira vrat, če se želi vrniti. Znani obris je zaznal. To je bil tisti obok, prav tak je bil, na tistega iz njegovih sanj ga je spominjal, skozenj je stekel, tja do vesoljcev, preden jih je pobil, da, do njih je prišel skozenj, skozenj mora, skozi ta vrata, tu je pot do njih.

Stekel je v večji prostor, zamračen, vse je bilo bolj temno. Toda potem so se le prižigale luči. Tudi ti prostori so mu bili znani. V eni od šahovskih iger jih je videl. Točno, tista vrata, tja mora, dobro se je spomnil. Tja vodi pot do teh uspavanih vesoljcev. Še enkrat se je ozrl naokrog. Neke naprave so se vključile v delovanje. Potem pa naprej. Nič ga ni ustavljalo. Enako je bilo še v naslednji sobi. In še naprej v naslednji in še naprej, vse dokler mu pogled skozi stekleno steno ni razkril notranjost, zelo veliko, enako kot v tistih sanjah, zelo podobno je bilo vse skupaj. In tisti zamrznjeni vesoljci. Ja, enako kot v sanjah! Še celo podolgovata suličasta skulptura je bila ob steni. Takoj jo je spoznal. Še prebujeni vesoljec bi lahko bil v bližini. Čeprav je bilo bolj verjetno, da je bilo v tistih hipnotiziranih sanjskih prikazih to navrženo za odvračanje od izhoda iz varnih komandnih prostorov. Ja. Ne. Z zastraševanjem ga že ne bo ustavil. Tako kot tiste želve niso ustavile vojakov z zastraševanjem. Pa čeprav so jih pobile. Ja, ker niso imeli šans. Nobenih možnosti niso imeli. Toda on ima pred sabo te vesoljce. Mora jih ustaviti. Še vedno znova so mu odmevali kriki juriša pobitih vojakov. Za

vsako ceno. So mrtvi, ja. Oprijel se je kijaste figure, jo stisnil v čvrst prijem kljub polzenju ob prijemu njegovih prstov zaradi še vedno krvavih dlani. Ozrl se je vanje, v polzeče oprijemanje svojih prstov. Krvavi so bili. Vojakova kri na tleh je bila razlita ob tistem želvastem robotu. Ja, ko mu je spodbijal ravnotežje, mu je roka šla preko tiste mlake krvi. Tudi kri iz ust vojaka mu je stekla čez roke. Seveda si jo je obrisal. Pa ni zaleglo. Ja, po vsem telesu je bil krvav. Večkrat je moral pomočiti roko vanjo, v mlako krvi med prerivanjem, čeprav tega ni niti zaznal. Z udarci po Ahilovi peti ga je spodnesel, ja tistega stvora. To je bil boj. Tudi njemu je zdrsnilo, da se je zakotalil preko tiste mlake vojakove krvi. Ja tisti vojak, še vedno je lahko slišal njegov krik na juriš. To je bil klic na juriš, poziv, ne krik. Glasen, prodoren je bil. In ti kriki vseh vojakov so še vedno prehajali skozenj. Pobitih vojakov. Vseh. Pobitih. Vseh, razen njega. O ne. Ni konec. Ne. Stekel je proti zamrznjenim vesoljcem. Tam so bili. In njemu so v ušesih odmevali kriki juriša. Klici na boj. On se lahko še bojuje.

Privzdignil je suličasto skulpturo, zdaj že vso popackano s krvjo, preneseno z oprijemi njegovih krvavih rok in zamahnil. Suličasta konica se je pogreznila v prsni koš vesoljca, v srce. Kri mu je udarila čez prsi. Takoj naprej. Naprej! Ukaz iz globine njegove zavesti mu je veleval samo boj. Samo boj. Vse. Boj, naprej. Dokler je vsaj eden živ. Vsaj eden. On!

Še zadnji. Brane se je ozrl po truplih vesoljcev. Vsi so bili mrtvi. Vsi. Ustavil se je. In privzdignil pogled. Huu! Tam je bil, tam je stal, živ. Eden je bil živ. Na nasprotni strani. Gledal ga je, nato nenadoma stopil na stran in stekel nekaj korakov. Brane je privzdignil drog v obrambni zamah. Toda vesoljec se je mirno pomikal v krogu ter nenadoma izginil za vrati.

To je bilo nenavadno. Kaj, zakaj ga ni napadel? Lahko

bi ga. Kaj, a mu pripravlja presenečenje? Zasedo za vrati? Oziranje naokrog mu ni dalo odgovora. Tam za vrati skozi katera je prišel ga lahko čaka. Da ga lahko čaka? Toda, kaj naj naredi. V komandne prostore se mora vrniti. Mora! Stekel je do stene s tistimi vrati in obstal. Nobenega gibanja ni bilo slišati. Previdno, centimeter po centimeter se je pomikal k vhodu. Nič. Vesoljca ni bilo. Še čez rob vrat je na hitro pokukal in se sunkovito umaknil nazaj. Toda tam ni bilo nikogar. Še enkrat je pogledal. Nič. Nikogar več ni bilo. Izginil je. Kam? Hudirja. V komandne prostore! Zdaj bo on njega zaprl ven. Potem ne bo mogel več v komandne prostore. Ne! Krik gneva se je ponovno izvil iz Branetovega grla. Pognal se je skozi vrata in v diru proti komandnim prostorom. Ja, skozi vse, še vedno odprte prehode, tja do vhoda v komandne prostore. Tam je obstal. Zelo spremenjeno je bilo vse, tam, naenkrat. Kot da bi vse stene oživele. Na nasprotni strani pa je bil s hrbtom obrnjen stran od njega tisti vesoljec. Ni ga opazil. Tudi njegovega pomikanja k njemu ni opazil. Stal je tam, s premiki rok je sprožal nenavadne svetlobne signale ter nenadoma obmiroval, se še narahlo priklonil in umaknil za korak ter obrnil od stene.

Še zadnji trenutek ga je sredi obrata presenetil. Vesoljec ga je že videl, zaznal, toda v bran se še ni postavil. Ni imel časa. Kot da bi otrpnil, je delovalo. Od presenečenja? Kovinska skulptura ga tresnila po glavi. In potem še enkrat. In še enkrat. Pa ga prvi udarec sploh ni pobil. In tudi drugi ne. Pa tudi branil se ni. Kot da bi bil omamljen od udarcev ali kaj. Kar stal je brez obrambe. Brane je do skrajnosti sprostil vso svojo moč in energijo v nov udar. To je zaleglo. Vesoljec se je sesedel in padel po tleh. Mrtev. Brane se je priklonil k njemu. Nič življenja ni bilo zaznati. Ja, mrtev mora biti. Zravnal se. Brane se je zravnal. Ob živahnem utripanju svetlobnih znakov po stenah mu

je pogled zastal, nerazumljivo signaliziranje se mu je kazalo. Toda le še hip ali dva sta minila, ko so se mu tla pod nogami stresla in mu je telo postajalo vse težje in težje. Zletel je po tleh. Strahoten pospešek je moral biti. Nič drugega ga ne bi moglo tako potiskati k tlom. To vse je od pospeška. Vse ladje? Seveda, saj drugače ne more biti. Vesoljska ladja odhaja. S strahovitim pospeškom, kot ga je lahko čutil. Odhaja. Rešeni so. Zemljani so rešeni. Poskušal se je obrniti, pa ni šlo. Še kar naprej ga je pritiskalo k tlom.

Gledal je v strop. To je bil torej konec. Zmaga? Hm? Ta vesoljec je aktiviral pogon. On je sprožil njihov odhod. To je počel, ja. In on ga je ubil. Da. Ubil. Njega. Hm. Vsaj roke bi dvignil v obrambo in bi ostal živ. Saj, če ga ne bi tako na čisto zadel po glavi, sploh ne bi umrl. Da, ampak presenetil pa ga je. Seveda, ker je bil še ves v preverjanju pravilnosti izvedenih komand za zagon motorjev, pogona njihove ladje. Da, pa vseeno. Lahko bi dvignil roke v obrambo. Ker zdaj bo on sam z njimi. Vprašanje, kaj lahko naredi? Kaj je sam na tej ladji? Preveč vsega se je dogajalo, da bi lahko ugotovil svoj položaj. Preveč vsega.

* * *

Sence mrtvih so se premaknile po šahovskih poljih, pogreznjenih v mir in tišino med hojo bele kraljice, bele šahovske kraljice z globokima očesnima votlinama v beli lobanji. Vsa v belem je s počasnimi koraki stopala proti njegovemu, s pogubo zaznamovanemu črnemu kralju, ki je s strahom spremljal njeno približevanje.

Nikomur se ni več nikamor mudilo. Brane se je zazrl v belo kraljico. Tudi misli, ki so se pomikale naprej in

nazaj po šahovnici, so se upočasnile ob svojem tavanju skozi spomin in dojemanje. Razumevanje nečesa, kar naj bi bilo neizbežno pred njim, kot to kažejo razlage vseh prikazov, je prehajalo skozenj brez vzgibov upornega nasprotovanja. Vsa v belem je bila, s koso ob ramenih, ki je naznanjala smrt. Smrtno obsodbo njegovemu kralju je prinašala. To je bil prikaz, podoben tistim iz prejšnjih šahovskih iger, v katerih je izločanje figur potekalo z njihovo smrtno obsodbo in vendar povsem drugačen. To je bilo v povsem nekaj drugega. Ja, velika razlika je bila prisotna. Prvič je bilo, da je bila ena od figur oblikovana po njegovi podobi. Ta kraljevska figura, to je bil on. Sicer precej starejšega videza, vendar vseeno, on je bil, njegova podoba in seveda še usodno pomembno vprašanje zanj je bilo prisotno, kako močno je bila z njo naznanjena njegova usoda? Vse je potekalo v nadaljevanju dogovora o večji prisotnosti domišljije v šahovski igri. Tudi sam je bil za. Tudi za prikaz prihodnosti se je strinjal z Dostojanstvenim obrazom, ki je med tem postal dosti bolj prijetnega videza. Bolj prijateljsko se je obračal nanj po odhodu z Zemlje. Da, že kar težko razumljivo je bilo poslušati dobronamerne nasvete od njega. Vsaj v pogovorih o njegovi prihodnosti. Seveda, ti prostori tukaj naj bi mu ostali na voljo še naprej, skupaj z Ido v prikazovalniku. Da, od nje bi se zelo težko ločil. Tako se je že navadil nanjo, da je ni mogel več pogrešati. Tudi vrnitev na Zemljo brez nje mu ni bila več privlačna, kar je omenil Dostojanstvenemu obrazu ob njunem pogovoru o njegovi morebitni vrnitvi na Zemljo. Kako naj bi potekala ta vrnitev, mu ta sicer ni razložil, pa saj ga sploh ni zanimala. Razen če bi lahko šla Ida z njim, se pravi, ona, če bi lahko šel njen prikaz z njim, pa to ni bilo možno. Ločitev naj bi bila nujna.

V tej šahovski igri pa mu Dostojanstveni obraz ponazarja zadnje dni njegovega življenja, tukaj, v

teh prostorih. En sam hlad se mu kaže, spremljan z mrliško tišino. Smrt, bližino smrti, je lahko občutil iz vseh teh zadnjih prikazov. Kar grozljivo je bilo videti te napovedi. In ta kralj tukaj, njegova figura, njegov veren prikaz, on naj bi bil to, se je bal prihoda bele kraljice s koso. Vsaj po tem, kako jo je opazoval, je bilo soditi tako. Čeprav je na trenutke bilo zaznati tudi njegovo vdanost v usodo. Morda zaradi let. Precej starejši je moral biti. To naj bi bil on na stara leta? Še sam se je zazrl v belo kraljico ali morda bolje rečeno, v kraljico v belem s koso na rami. S koso za smrtno žetev življenj. Življenje omahne pod zamahi s koso te kraljice v belem, ki ne pozna čustev. Seveda, saj jih tudi ne more izražat. Nima obraza, zgolj lobanjo, belo lobanjo prekrito z belo ruto ima. Ničesar drugega. Razumljiv mu je bil strah njegovega kralja ob spremljanju te kraljice v belem. Tudi sam ga je občutil.

Še pazljiveje se je zagledal v kraljevi obraz. Zdaj je bila kraljica v belem že čisto ob njem. Nekaj ga je pomirjalo. Celo brez vznemirjena je opazoval lepo oblikovano lobanjo. Prazne votline so gledale vanj kot globoke, temne oči. Neka mehkoba je bila v njih. Vsa v belem je sedela nasproti njega. Še celo kosa v njenem naročju je bila je bila bela, čisto bela.

»Ti nisi Ida.«

Bela lobanja je odkimala.

»Zakaj imaš koso?«

»Čas je.«

»Čas je?« Utrujeni pogled se je privzdignil v želji po pripombi, po protestu, toda potem se je ponovno upognil. Preveč časa je minilo. Preveč za vrnitev. Glava je počasi in vdano prikimala.

»Da, čas je.

EPILOG

Zleknjen v naslanjaču ob vizualni krogli je Brane s kotičkom očesa zaznal premik. Sunkovito se je obrnil in takoj zatem še bolj sunkovito ustal. Pred njim, na razdalji petih ali šestih metrov, so stale tri postave. Vesoljci. Da. Nič drugega ni moglo biti. In kako so prišli? Pogledal je proti vratom. Še vedno so bila zabarikadirana. S pogledom je premeril postave. Drugačne so bile. Drugačne od pobitih vesoljcev. Drugačne. Vsaj občutek je dobil tak. In povsem mirno so ga gledale, brez agresivnosti, brez nakazane sovražnosti. Potem so se ozrle v mrtvega vesoljca ob steni. Da, tistega vesoljca je pustil kar tam. Da, ker ni vedel kam naj ga spravi. Ob steni, za lažje preverjanje, če je res mrtev, ga je pustil. In zdaj? Kar trije so bili. Od kod? Hudirja! Zdaj so opazovali mrtvega tovariša, ki ga je on ubil. Seveda, ubil in to je jasno tudi tem trem. Tega, da mu ni ostalo drugega, ne bodo razumeli. Da se je branil, jim mora pojasniti. Nič drugega mu ni ostalo, nobene druge izbire ni imel.

Eden od vesoljcev je stopil do ležeče postave, zagledal se je vanjo z mirnim ocenjujočim pogledom, se ozrl nazaj k svojima spremljevalcema in prikimal. Tudi njegova tovariša sta prikimala. In delovali so zelo umirjeno. Branetu se je utrip srca stopnjeval v vse močnejših naletih. Ubil ga je, ja. Zdaj pa je ta vesoljec ob njem to potrjeval s svojim kimanjem.

Vesoljec se je sklonil k mrtvečevem obrazu, počasi šel z roko preko njegovega čela, pa naprej do vzglavja. Nato pa je s krožnim pomikom nad njegovim obrazom

naredil nekaj, kar je moralo biti nekakšno preverjanje. Kot da ima neke senzorje v svojih dlaneh. Toda po izrazu njegovega obraza ni kazal posebne prizadetosti. Smrt svojega tovariša je prenašal precej umirjeno. Zelo umirjeno. Brez čustev. Brane je spremljal vsak njegov najmanjši gib. Z napetimi mišicami je bil pripravljen na takojšen odskok, takojšen spopad, pa čeprav proti trem ni imel nobenih možnosti. Vsako najmanjšo spremembo izraza vesoljčevega obraznega je zaznal. Vseeno, nekaj za v roke, za udarit. Na hitro je pogledal naokrog, nič, nič takega, ni pripravil, ne, ker ni bilo videti smisla, zgolj zagozde za vrata. Ampak tisti kipec, tista skulptura, s katero je pobil tega mrtvega vesoljca je bila tam, ja, ob njemu jo je pustil, zraven njega. Ob nogah tega vesoljca, ki se je sklanjal k mrtvemu tovarišu je bila. Pa se vesoljec ni zmenil zanjo.

Vesoljec je spet šel z roko preko čela, preko tega mrtvečevega čela in obstal na temenu, nekaj pritisnil, podrsal prsti in ponovno pritisnil. Lobanja se je razprla. Pravzaprav se je del lobanje začel dvigovati počasi, ampak brez zastoja, vse do velikosti manjšega zapestja, morda 7 ali 8 cm, kvadrataste oblike, ki je moral biti ločljiv od ostalega dela lobanje.

»Kaj je to robot?« je polglasno ušlo Branetu, »Kaj to ni živo bitje?«.

Vesoljec je z očitno vajeno roko odtrgal ali bolje rečeno izvil, ta kockasti predmet, si ga pobližje ogledal, potem pa prikimal, kot češ, da je vse v redu. Pod novim pritiskom njegovih prstov se je kocka razprla s prikazom zanimive notranjosti. Raznobarvni znaki so bili vidni še celo iz nekajmetrske razdalje.

»Potem je to robot?« je nejeverno ugotavljal Brane med pogledovanjem k vesoljcu s to razprto kocko v rokah. Pa saj je precej drugačen ta vesoljec. Primerjava med vesoljcem in ležečim truplom je kazala na močno

razliko. Preveč različna sta bila za enačenje. »Torej, ta vesoljec pa ni robot?« Ugibanje je za trenutek zastalo v dvomu med hitro bežečimi pomisleki. A oni pa je?

Vesoljec je naredil še nekaj premikov v kocki, jo ponovno zaprl, si jo še enkrat ogledal z različnih strani ter jo postavil nazaj v razprto lobanjo. Še dva pomika z roko po temenih in truplo se je odzvalo z rahlim premikom.

Vesoljec se je zravnal, se po počasnem dvigu glave spogledal s svojima spremljevalcema, narahlo prikimal in stopil nazaj k njima.

Truplo pa je počasi, kot da je vseskozi bilo normalno delujoče, vstalo, stopilo korak k vesoljcem in se po namigu roke vesoljca naj se umakne, brez besed postavilo v ozadje.

»To je pa dobro,« je Branetu v preblisku šlo spoznanje. »Kaj, to torej pomeni, da nisem ubil vesoljca, ampak sem samo onesposobil robota?« je zdaj že kar razločno, čeprav bolj polglasno vprašal Brane.

»Vesoljec mu je prikimal. To so naši notranji roboti. Vi bi jih imenovali strežaji. Za razliko od delovnih robotov se lahko gibajo v teh komandnih prostorih.«

Kanček upanja v rešitev, v možen dialog z vesoljci se je kazal. »Kaj pa tisti, ki sem jih pobil v spalnih prostorih? Kaj so bili tudi tisti roboti?« Ker če ni pobil vesoljcev, je morda možen dialog. Drugače nima šans, nima možnosti. To edino mu je ostalo.

Vesoljec je prikimal. »Eden od njih je zadostoval za vžig motorjev v teh prostorih. Naš centralni računalnik je moral poskrbeti za odprtje poti zanj. Lepo je to uredil. Prepričati vas je moral, da s te strani odprete prostore takoj po vzpostavljenih koridorjih na spodnjem delu ladje, kar so roboti želve lepo uredili.

»Da me je prepričal? Mene? Da sem jim odprl prehode iz komandnih prostorov?« so ušle besede začudenja iz

Branetovih ust. »Kako, prepričal?«

»Uporabil je šahovsko igro. Dal vam je možnosti dobivanja nekaterih informacij, seveda le toliko, da vas je pritegnil v igro. Tudi pot vam je nakazal, za vrata in prehode ste dobili dovolj prikazov, tako preko šahovske igre kot skozi prikaze. Potem pa vam je navrgel možnost poboja vesoljcev. Se pravi nas.«

Tu je bilo pa sedaj veliko stvari.

Predvsem da vesoljcev ni pobil, ampak samo robote in še to ne vse, ker je ta, ki je bil zanje pomemben, očitno preživel. Pravzaprav, če, Brane je zastal v nejasnih pomislekih, razen, če ni bilo vse skupaj planirano. Hudirja!

»Sicer pa je rešitev, ki jo je našel centralni računalnik, zanimiva,« je mirno nadaljeval vesoljec. » Predvsem to, da vas je pripravil za tako ihtavo pobijanje nas vesoljcev, je bilo že kar duhovito. To ste opravili zelo dobro.«

»… kar duhovito ... zelo dobro?!« je mrmraje ponovil Brane. Težko razumljiva so bila ta vesoljčeva pojasnila. »No, saj sem pobil samo robote, pa še te, kot sem lahko pravkar videl, boste lahko popravili,« se je branil.

Hudo spoznanje, da je on deloval iz teh komandnih prostorov že po vnaprej izdelanem scenariju, se je Branetu vpletalo med razmišljanjem. Da je v danem trenutku odprl prostore iz notranje strani komandnih prostorov? Po tem scenariju je on odprl vsa vrata tistemu robotu, ki je opravil zagon motorjev v komandnih prostorih? Vrata, ki jih je on pustil odprta, on, za svojo vrnitev, za svojo, ker se v nasprotnem tudi sam ne bi mogel vrniti v komandne prostore? Skoznje, skozi te odprte prehode, skozi ta vrata, se je izmuznil v komandne prostore ta robot?

Po v naprej predvidenem scenariju naj bi vse to potekalo?

»No, tega, da boste vi prišli v te prostore, naš računalnik ni predvidel,« je mirno nadaljeval vesoljec. »Tudi vašega vdora v komandne prostore ni predvidel. Je pa to spremembo, to ne planirano spremembo, hitro znal upoštevati. Zelo dobro je prilagodil reševanje posadke tej nenavadno spremenjeni okoliščini. Oziroma Centralni računalnik je poiskal rešitev za reševanje posadke naše ladje šele po vašem vdoru v te prostore.«

Brane je odkimaval v nerazumevanju teh razlag, vsega dogajanja, vseh besed, vseh spletov okoliščin. Še v smiselnost tistega njegovega pobijanja vesoljcev, oziroma, kot se zdaj kaže, robotov strežajev v teh prostorih, je podvomil.

»Glejte, v šahovski igri ste dobili informacijo o speči posadki. Napačno informacijo. To nismo bili mi.«

Vesoljec je zastal v opazovanju Branetovega odziva, ga še nekaj časa prijazno motril ter nato nadaljeval.

»Centralni računalnik je našo posadko prikazal z zunanjostjo naših robotov strežajev. Zavajajoči prikazi so to bili.«

Vesoljec se je ozrl še k svojima spremljevalcema. Nobenih čustev nista izražala. Le molče sta ga poslušal.

»Na koncu ste nad mirujočimi strežnimi roboti izlili svoj bes. Na našo srečo, kajne?« Vesoljec se je nasmehnil. Tudi njegova spremljevalca nista gledala nanj sovražno, čeprav še vedno malo zviška, kot je njun pogled občutil Brane. Umirjeno resnost na njunih obrazih je zamenjal rahlo nakazan smehljaj.

»Seveda pa razumemo vašo stisko,« je nadaljeval vesoljec, »vaš gnev in tudi pravico do borbe za življenje vam priznavamo. Pravico, da se za svoj obstoj borijo, imajo tudi po naših vrednotah vsa živa bitja. Nismo civilizacija, ki uničuje druge. Prej nasprotno. Toda prišlo je do nesreče. Polovica naše vesoljske ladje

je bila uničena v času, ko je bila celotna posadka uspavana z zamrznitvijo na dolgi poti.

Več tisoč vaših let je trajal naš let preden smo prišli do sem.

Da je bila nesreča še večja, je računalnik ostal brez naših laserskih orožij in brez močnih energetskih izstrelkov. Kljub temu bi lahko deloval, po mnenju nekaterih med nami, bolj umirjeno. Če bi posameznik iz naše posadke bil prisoten, bi vse potekalo dosti bolj neopazno.

Do vas ne gojimo ne sovraštva ne maščevalnosti. Tudi vaša namera, da nas ubijete ne spremeni naše odločitve, da vam omogočimo vrnitev na Zemljo.

»Kaj, torej lahko grem?« Brane je globoko zajel sapo. Vse to je sedaj bilo za večino dobro. Ja za večino. Zanj? In Ida? Ne zanjo. Zdaj, ko so bili Zemljani rešeni, mu je prišla v ospredje njegova izguba.

»Plovilo za let na Zemljo je že pripravljeno. Želimo vam srečno pot.«

»Zbogom!« Brane je s pogledom pospremil odhajajoče vesoljce.

»Ida!« Pogled na njen lik v vizualni krogli mu je bil vse bolj drag, dragocen, željno ga je potreboval. Ločitev bi bila zanj boleča. Tudi taka, zgolj v prikazu, mu je bila prijetna. In zdaj naj bi izgubil tudi njo. Ne. Ne tega. Boleče je to.

Prikaz lika kraljice v belem na šahovnici, z belo lobanjo in globokimi temnimi očesnimi votlinami v njej, s koso za žetev življenj, je v bežnem trenutku prešel skozi njegovo zavest, z vsem svojim mrliškim hladom. Še srh ga je spreletel, vse do bežnega drgeta.

»Glej,« Ida mu je z roko pokazala proti pravkar približanem prikazu kraterja, iz katerega so izleteli.

»Tu, na robu kraterja, na tem travniku boš pristal.«

Primaknil je roko na steno vizualne polkrogle. Razumela je. Tudi njen lik se je iz notranje strani primaknil vse do poljuba na njene ustnice, do hladnega poljuba steklene površine. Ni bilo isto, kot je bil vajen, ne, a je njena toplina vseeno zavela skozenj. Vedno bo ostala v njem.

KONEC

Knjiga II

Boris Čerin Levy

Ukaz poveljstva:
NAJDITE IZGINULE ESKADRE
(Prekletstvo dvoglavega klovna)

Copyright © Boris Čerin

Boris Čerin Levy
Ukaz poveljstva: NAJDITE IZGINULE ESKADRE
(Prekletstvo dvoglavega klovna)
Ljubljana, 2014
Copyright © Boris Čerin

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
821.163.6-312.9(0.034.2)
ČERIN, Boris
Ukaz poveljstva: najdite izginule eskadre. Del 1, Prekletstvo dvoglavega klovna
[Elektronski vir] / Boris Čerin Levy. - 3. izd. - El. knjiga. - Ljubljana : Quark, 2014
ISBN 978-961-91100-4-1 (pdf)
ISBN 978-961-91100-5-8 (epub)
273621760

Prva izdaja
B. Čerin, PREKLETSTVO DVOGLAVEGA KLOVNA
maj,1990
Lektorica 1. izdaje
Dragica Breskvar
PONATIS, 2. izdaja, Ljubljana, 2003
Lektorja 2. izdaje
Ivo Antič
Urška Skalicky
Naslovnica
Matjaž Učakar
3. izd. - El. knjiga. - Ljubljana: Quark, 2014
Lektor 3. izdaje, Ivo Antič
Naslovnica
Matjaž Učakar
Izdajatelj in založnik
QUARK d.o.o.
Lizike Jančarjeve 14
1000 Ljubljana
e-mail: quark@guest.arnes.si

I

Skrivnost izginulih vesoljskih ladij je vstala srhljivo in nedoumljivo.

>>Mar ni nihče preživel?<< S Protovega obraza je izginil ves žar prvotnega navdušenja nad odkritjem pogrešane vesoljske ladje NEPTUN. >>Torej je sedaj to orjaška krsta ali kaj?<<

Dvom in bojazen sta legla na Protov obraz. Prav iskanje izginulih vesoljskih ladij je bilo njihovo poslanstvo, toda po prvih poročilih samovodljivih kometov o NEPTUNU je začutil prisotnost nečesa zunaj svojega dojemanja. Po toliko letih izjemnega tehnološkega napredka Zemljanov in njihovega silovitega prodora v vesolje so znova zastali pred nerazložljivim pojmom. Vesoljske ladje so izginjale brez sledi, brez česarkoli, kar bi dalo slutiti, zakaj, kako ali kam.

Po vsem tem so prav oni odkrili eno izmed pogrešanih ladij. Kakor pred gledališkim odrom so opazovali hologramski posnetek NEPTUNA v tridimenzionalnem prikazu devet-metrskega hologramskega prostora.

>>Nobenih znamenj nevarnosti ni mogoče zaznati,<< je v vzpodbudo povzel Prot. Toda njegove besede so ob moreči negotovosti dobile samo prizvok neresnega sprenevedanja.

>>Posadka je šla na zabavo in pustila ladjo, naj gre v

vražjo mater,<< je s poenostavljeno pikrostjo osvetlil vso zadevo Šena.

Vendar mu kljub dovtipu ni šlo na smeh. Sodil je v izvidniško enoto za raziskovanje v težkih okoliščinah. Tudi v notranjost NEPTUNA bo verjetno šel med prvimi.

Prot se je ocenjujoče ozrl vanj. Že več generacij je tehnološki razvoj človeške civilizacije zagotavljal varnost izvidniškim podvigom. Osvajanje vesolja je postalo bolj vprašanje radovednosti. Po prvih izginulih vesoljskih ladjah pa se je vse spremenilo in tveganje je ponovno začelo prihajati na dnevni red. Vprašanje, kako bo to sprejela posadka, se mu je vse bolj neprijetno vsiljevalo. Uvedba prisile, pojem iz izmišljenih ali zgodovinskih zgodb, je iznenada stala pred njim. Morebitne izbruhe odpora bo moral previdno preprečiti. Fantje so bili sicer dobro pripravljeni, duševno in telesno, vendar v mejah zahtev, brez predvidenega soočenja s smrtjo.

>>Ne izgubljajmo besed,<< je nato z mirnim glasom odločno povzel. >>Vsak med nami je prostovoljno vstopil v pionirske enote in je prav dobro vedel za nevarnosti pred nami. Zdaj pokažimo neštetokrat potrjeno odločnost pionirjev vesolja.<<

Šena ga je pogledal z zastalo besedo na jeziku. S Protom sta bila stara znanca. Tisti večer ob njegovem vstopu v pionirske enote je bil Prot zraven. Toda zadeva je tedaj kazala drugače, nobene nevarnosti ni bilo videti. Zato se je tudi prijavil v pionirske enote. Nikoli ni čutil nobenega posebnega navdušenja nad odkrivanjem neznanega. Vstopil je pravzaprav povsem nepremišljeno, po nekem norem naključju.

Spustil je pogled na prikaz opuščene ladje. Nič življenja ni bilo zaznati v njej. Še celo računalniški sistemi so bili omrtvičeni. Kaj, hudirja, se je zgodilo? In misli so se mu ponovno vrnile v preteklost. Da je

moral vstopiti prav v to izvidniško eskadro ter se tako neumno izpostaviti nevarnosti! Prav trapasto. Začelo se je v zabavišču Rdeči lisjak. Tisti cepec z domišljavo prezirljivim pogledom je nepovabljen prisedel, potem si je nekaj izmišljal, lagal in tvezil neumnosti. Preneumno. Še sam je moral začeti nakladati. Omenil je svojo udeležbo v izjemno tvegani odpravi. Seveda, saj še nihče ni predvidel možnosti izginjanja vesoljskih ladij.

Prot je togo vzravnan povzel s kolikor mogoče mirnim, odločnim glasom: >>Prva izvidniška posadka bo ob spremstvu oboroženih robotov raziskala NEPTUN. Ostali bomo pripravljeni za takojšnje ukrepanje.<<

II

Ob raketnem lovcu sta Tilen in Šena poslušala Protova navodila za vdor v opuščeno vesoljsko ladjo NEPTUN. Razložil jima je celoten načrt in ob tem večkrat omenil močne spremljevalne enote njihovih robotov. Sicer so imeli take oborožene robote tudi na opuščenem NEPTUNU, kar je dalo slutiti bolj dvomljivo učinkovitost te zaščite, vendar so le dajali določen občutek varnosti.

>>Zunaj bo še dvanajst raketnih lovcev čakalo v pripravljenosti, da vama priskoči na pomoč.<< Prot je s prodornim pogledom preletel njuna bleda obraza. Doslej še ni pošiljal svojih ljudi v nepredvidljivo nevarnost. Nikakor si ni znal razložiti uničenja celotne posadke brez kakršne koli vidne poškodbe vesoljske ladje.

* * *

Vsi senzorji Tilnovega raketnega lovca so bili naravnani na največjo občutljivost, njegova čutila pa so se v bojazni pred neznanim napela do skrajnosti. Po vsem, kar je vedel, bi mu oboroženi roboti morali zagotavljati varnost. V borilnih veščinah so daleč prekašali ljudi. Oni bodo njegova predhodnica in vsaj po tihem je upal, da bodo sposobni ščititi njegov umik, če že nič drugega. Tudi pretirano dolgo ne bo čakal ob prvih sumljivih znamenjih. Tilen je pretegnil svoje, v športnih igrah utrjene mišice. Njegovo nekoliko nadpovprečno visoko hrtasto telo mu je zagotavljalo hitro gibljivost, ki mu bo kljub tehniki lahko prišla še kako prav. Vendar to pot ni čutil nobenega pravega občutka drznosti. Ni si niti mislil, da bo kdaj zabredel v tako godljo. Pogledal je proti nekaj sto metrov oddaljenemu Šenovem lovcu.

>>Šena!<< je zaklical v oddajnik.

>>Da,<< se je ta takoj oglasil, >>je vse v redu?<<

>>Na zvezi ni motenj,<< je ugotovil Tilen. >>Ničesar sumljivega nisem zaznal! <<

>>Tudi jaz ne,<< je odvrnil Šena. >>Prek senzorjev mojih robotov še ni zaznati nobenega znaka življenja ali energetskega sevanja.<<

>>Hja, kaj zdaj, greva noter?<< je z nekaj več odločnosti vprašal Tilen.

Po krajšem premoru je Šena obotavljaje pritrdil, prizvok strahu v njegovem glasu pa je kljub vsemu izvabil iz Tilna rahlo obešenjaški >>heh<<. Bila sta dobra tovariša. Šena je bil nekoliko nižje rasti in bolj čokat, predvsem pa, po Tilnovem mnenju, precej manj drzen. Vendar se je tudi v Tilna vtihotapil dvom o lastni drznosti.

>>Vstopava!<< je poslal sporočilo Protu. S Šenom sta usmerila svoja raketna lovca proti NEPTUNOVEMU vhodu, k odprtim vratom, ter previdno, s pazljivim

opazovanjem vsega naokrog zapeljala vanj. Ničesar ni bilo zaznati. S skrajno napetostjo vseh čutil sta se usmerila proti hangarju. Še vedno ni bilo nič nenavadnega, le mrliški hlad praznih prostorov jima je stopnjeval negotovost. Toda lepo razvrščena letala v boksih so bila nepoškodovana. Življenja pa ni bilo zaslediti nikjer nobenega. Karkoli je že bilo, posadka je morala biti uničena brez boja.

>>Hej, Tilen, večina letal je nedotaknjenih,<< je zaklical Šena. >>Nekaj ni v redu!<<

Šenov drgetajoči glas je iz Tilna izvabil obešenjaški humor: >>Da, očitno. Zato sva tudi tukaj.<<

>>Ahm,<< Šena je pogoltnil cmok v grlu, >>izstopiva?<<

>>V komandne prostore morava priti.<<

>>Roboti naj gredo naprej.<<

Po oprezujočem pristanku sta se podala proti komandnim prostorom. Nič sumljivega nista zasledila. Le mrliška tišina jima je še vedno napenjala živce do skrajnosti.

>>Uničevalec posadke je opravil svoje in zapustil ladjo,<< je ob prihodu pred komandni pult pohitel z ugotovitvijo Šena.

Tilen mu je pritrdil: >>Najbrž, če ne, sva v zosu.<<

Šena je pokazal proti planetarnemu računalniku in na izklopljeno modro stikalo za energetsko napajanje.

Tilen je prikimal in Šena je pritisnil nanj: >>Da vidimo, kaj bo povedal.<<

Ob utripu signalnih lučk na računalniku je Tilnu in Šenu začelo srce močneje udarjati. Celo na tesnobne občutke sta za hip pozabila. Torej bosta morda le izvedela, kaj se je zgodilo?

>>Pravkar ste me vključili,<< je dejal prijazen glas ter na vprašanje o dogajanju na ladji ugotovil, da na ladji ni več posadke.

Tilen in Šena sta se spogledala. >>Kako to misliš? Kaj o tem ne veš ničesar več?<< je vprašal Tilen.

>>V svojem spominu imam le kratek zapis o pogovoru naših dveh vesoljcev, Vilija in Dareta. Premalo za razumevanje odhoda ali izginotja posadke. <<

>>Torej ti je nekdo spral možgane,<< je pikro pripomnil Tilen.

>>Nastali položaj je zunaj mojega razumevanja.<<

>>Krasno, super možgani ne morejo ugotoviti, kaj se z njimi dogaja. Pametnejši od tebe so bili tukaj, kajne?<<

>>Možno, čeprav ni rečeno. S pritiskom na energetski gumb v komandnem prostoru me lahko vsak ustavi.<<

>>Dobro, v redu.<< Tilen je poznal delovanje računalnikov v vesoljskih ladjah. >>Dvominutni zapis pogovora med članoma tvoje posadke imaš, praviš. Poglejmo! <<

Šena je nestrpno pristopil k holiju. V njem sta se prikazala dva nekoliko zadihana in očitno zelo vznemirjena moža. Karkoli se je zgodilo, ju je moralo krepko pretresti. Desni, nekoliko bolj čokat in svetlejših las, je prijateljsko dregnil svojega starejšega tovariša: >>Uspela sva, kajne?<<

>>Za las!<< Slednji je z očitnim zadovoljstvom delil skupno veselje. >>Ušla sva!<<

>>Sem že mislil, da je konec!<<

>>Vsaj midva sva se rešila. Čimprej morava opozoriti naše vesoljsko ladjevje. Kdor bo vstopil na tistem mestu, bo po njem.<<

>>Saj to je tisto. Ob vstopu z druge strani bi se tem žrtvam lahko izognili.<<

>>Tega nismo mogli vedeti.<<

>>Na vsak način moramo posvariti naše, preden se ponovno kdo ne spusti tja po isti poti.<<

>>To pa, hitro morava ukrepati. Drugače bo za

človeštvo lahko usodno.<<

>>NEPTUN je startal,<< sta zaslišala glas planetarnega računalnika, zatem pa pok iz smeri vhoda v komandne prostore.

Vesoljca sta pazljivo prisluhnila. >>Kaj je bilo to?<< je zaskrbljeno vprašal mlajši.

>>Ne vem, najbrž se je kaj prevrnilo.<<

>>Samo od sebe se že ni moglo.<<

>>Daj mi laserko, grem pogledat. Ti me ščiti.<<

>>Samo previdno! <<

>>Če vidiš kaj sumljivega, streljaj! <<

Z laserkama v rokah sta se prihulila ob steni in izginila skozi vrata.

Sledila je gluha tišina. Še nekaj trenutkov je napenjalo Tilnovo in Šenovo zbranost, nakar je zazvenela prekinitev posnetka.

>>Kaj ni ničesar drugega?<< je nestrpno vprašal Tilen.

>>Ne, to je vse, kar imam v spominu.<<

Šena je zamomljal. >>Ne vem. S tem si bomo lahko bolj malo pomagali.<<

Toda Tilen je zmignil z rameni: >>Nekaj je. Morda nam bo to obvestilo še v korist.<<

Iz hodnika se je zaslišal ropot, dokaj podoben tistemu iz posnetka v holiju. Tilen in Šena sta se spogledala. Podobnost je bila presneto močna, šumi so se ujemali.

>>Misliš, da gre za isti šum?<< je šepnil Šena.

Z obraza jima je izginila skoraj vsa kri.

III

Prot se je nervozno prestopal pred komandnim pultom. Skrivnostno uničenje NEPTUNOVE posadke je bil dovolj močan razlog za takojšnje ukrepanje ob najmanjšem sumljivem znamenju, prekinitev zveze s Tilnom in Šeno pa je položaj zaostrila do skrajnoti.

>>Brez predhodnice robotov ne bi smela v noben prostor!<< je bolj glasno razmišljal kot vzrojil Prot.

Geni je v upočasnjenem globokem dihanju zrla izmenično v prikaz NEPTUNA in Prota. >>Šena že ni šel naprej na slepo srečo. Nekaj nepredvidenega se je moralo zgoditi.<<

Prot je moral ukrepati. Toda ni vedel kako, potreboval je čas za premislek. >>Hja! Kar na lepem se ne oglašata več!<<

Ostri glas poveljnika bojnih lovcev v pripravljenosti je presekal tišino: >>Laserske topove na NEPTUNU smo uničili. Naj spustimo drugo skupino robotov?<<

>>Prav, pošlji robote v zaporednih skupinah z

vzpostavljenim poročanjem v navezi, za primer nastavljene pasti.<<

* * *

Naslednjih nekaj minut se je vleklo vse do končnega poročanja robotov o blokiranem vhodu v komandne prostore NEPTUNA. Tudi vdor vanje je bil vprašljiv.

Prot je poklical poveljnika bojnih letal.

>>Da, kaj naj naredim?<< se je ta takoj odzval.

>>Poskusi vzpostaviti stik prek planetarnega računalnika.<<

>>Mhm! <<

>>Si razumel?<< Prot ni mogel razbrati smisla Janovega mrmranja. >>Kaj je zdaj?<<

>>Telekomunikacijske sisteme smo uničili skupaj z laserskimi topovi.<<

>>Zakaj, hudiča?<<

>>Da nam ne bi kdo skozi antenske sisteme onemogočil delovanja.<<

>>In zdaj se ne moremo povezati z njima!<<

>>To smo morali žrtvovati.<<

>>Hm. Ja, zdaj je, kar je.<< Prot je razmišljal o nadaljnjem ukrepanju. >>Ste zasledili kaj nenavadnega?<<

>>Doslej še ničesar. Z laserji lahko izrežemo odprtine v stene in poskusimo vdreti.<<

>>Prav!<< Janova pobuda je bila v tistem trenutku še najbolj sprejemljiva. >>Pazite nanju.<<

* * *

Med čakanjem na Janovo poročilo o poteku reševanja se je v Protu zbudil spomin na dneve šolanja za poveljnika vesoljske ladje in za hip so v njem oživele legende iz človeške zgodovine, ko so se posamezniki za ceno lastnega življenja postavili v bran svojih domov. Toda zanos se je kmalu umaknil trezni presoji. Nihče iz vesolja dotlej še ni ogrožal človeštva niti nikoli ni nič kazalo na to. Tokrat je bilo drugače. Prot je vedel, da bi bil naval kadetov v pionirske enote nekajkrat manjši ob opazni verjetnosti večje nevarnosti. Za tvegane podvige bo ob izbiri ljudi iz svoje posadke že moral upoštevati to dejstvo. Nič drugega mu ne bo ostalo, saj je ob pogledu na mrliško prazno ladjo NEPTUN šla še njemu kurja polt po hrbtu.

* * *

Prot je med nemirnim prestopanjem pred komandnim pultom razmišljal o smiselnosti razstrelitve NEPTUNA. Če je v njej skrita nevarnost za obstoj Zemljanov, bi bilo to še najbolje. Vzrok izginjanja vesoljskih ladij pa bi

potem seveda ostal še naprej nepojasnjen. Toda kako naj sicer odkrije nevarnega nasprotnika, preden bo prepozno, in na koncu koncev, lahko bi imeli opravka z naprednejšo civilizacijo?

V holiju se je pokazal Janov obraz: >>Prebili smo se do njiju. Nekam prestrašena sta videti, vsaj na prvi pogled. Na srečo nista poškodovana. Ko sem jima na vprašanje glede morebitnih težav na hodniku odvrnil, da nismo zasledili nič nenavadnega, sta omenila neke pomembne informacije zate in govorila o nevarnih šumih ter svetovala, naj nadaljnjo preiskavo raje prepustimo robotom. Nenavadni šumi ali nekaj takega naj bi ju primorali sprožiti alarmni vzvod za zaporo vhodov v komandne prostore. Komunikacijske naprave pa so res bile onesposobljene. Nujno sta morala zaščititi zelo pomembno informacijo iz NEPTUNOVEGA planetarnega računalnika, tako da nista smela ponovno odpreti vhodov.<<

>>Prav, naj roboti nadaljujejo preiskavo!<< je dejal Prot. >>Vi ostanite na preži. Bomo videli po njunem poročilu.<<

IV

Tilen se je s pokončnim korakom usmeril v prostore za razvedrilo in zabavo. Veselil se je odziva in radovednih pogledov svojih tovarišev ali. . . Na obrazu se mu je začrtala nekoliko objestna radoživost. . . bolje rečeno, bojnih tovarišev, kot po vsem doživetem že lahko reče. In Geni. . . lepa Geni. . . ta mikavna stvarca s svojim porednim hihitanjem. . . Kar videl je, kako ji zastaja dih ob njegovem pripovedovanju o tistih dveh članih posadke z NEPTUNA in njunem odhodu brez vrnitve. Nato se mu je vrinil dvom o nujnosti njunega ukrepanja. Vseeno sta se s Šeno malo preveč prestrašila tistih šumov s hodnika, čeprav je to hudirjeva zadeva. Povsem enaki so bili tistim iz konca dvominutnega zapisa z NEPTUNA. Možna je bila ponovitev scenarija, šumi in . . . Tedaj so se mu zašibila kolena, Šenu pa še desetkrat bolj. Komaj je izdavil tisti >>kaj pa zdaj?<<

Tilen je prasnil v smeh.

>>Hej, Tilen!<< Iz nasprotne strani mu je Mimi veselo mahala v pozdrav. >>Dobro si se odrezal. Skoraj bi vaju morali odpisati, kaj?<<

>>Precej napeto je bilo.<<

>>Lepo sta jo odnesla.<<

>>Ja.<< Tilen je še naprej razposajeno kimal. >>Si videla kje Geni?<<

Mimi je pokazala proti okrepčevalnici. >>Prideš na kapitanovo večerjo?<<

>>Seveda, saj pridejo vsi!<< Toda v tistem trenutku ga je bolj zanimalo srečanje z Geni.

V

Prot se je nestrpno presedal ob holiju, kjer naj bi se vsak čas prikazal hologram poveljstva 122. vesoljskega ladjevja. Njegovo poročilo so verjetno že preučili in tudi sam ni prav nič dvomil o sposobnosti njihovega odločanja. Vprašanje je le bilo, kakšne naloge bodo po vsem tem dali njim. Po vsej verjetnosti bodo v časovni tunel, skozi katerega je prišel NEPTUN, vrgli najmočnejše vesoljske ladje z neprimerno boljšo opremo od njihove.

Holi se je napolnil s svetlobo holograma omizja z najvišjimi predstavniki poveljstva.

Po kratkem vljudnostnem pozdravu je spregovoril poveljnik 122. vesoljskega ladjevja, general Osterman.

>>Prot, najprej vam moramo čestitati za odkritje. Od splošne pionirske posadke nismo pričakovali tako hitrega in pravilnega ukrepanja. Da, dobro ste opravili svoje delo. Zdaj moramo takoj ukrepati.<<

>>Vsekakor,<< se je strinjal Prot.

>>Preučili smo vaše poročilo. Vzroke izginjanja naših vesoljskih ladij moramo odkriti.<<

>>Tudi jaz menim enako.<<

>>Prav. To pot bodo odločale sekunde.<<

Prot se je kljub resnemu položaju nasmehnil ob generalovem pretiravanju s sekundami.

Toda generalu Ostermanu ta nasmeh očitno ni bil pogodu. Še naprej ga je resno motril: >>Kot sem rekel: odločale bodo sekunde.<<

Prot je začutil nelagodje ob ostrem tonu. Kaj pravzaprav želi povedati?

>>Ni nam preostalo drugega,<< je spet povzel general, vendar to pot z nekoliko bolj slovesnim glasom, >>kot da pošljemo vašo ladjo naprej, ostale pa čim prej za vami.<<

>>Toda,<< je privrelo s Prota, >>to vendar nima smisla.<<

>>Kako nima smisla?<<

>>Mi smo posadka navadne pionirske ladje, in to je, kot vsi vemo...<<

>>Vi ste pionirska enota prostovoljcev,<< je kratko pribil general.

>>To že, vendar. . .<< Protu še vedno ni šlo z jezika. . . Vesoljske ladje s posebnimi bojnimi enotami in najsodobnejšo opremo so bile neprimerno bolj usposobljene za take naloge. Obotavljaje je gledal resno vzvišene obraze za omizjem, še nekajkrat molče zmajal z glavo in vrgel iz sebe: >>Naša posadka, to so pravzaprav bolj turisti. Kdorkoli je želel potovati po vesolju, se je vključil v te enote. Zaradi majhnega tveganja v zadnjih desetletjih se je vanje prijavil vsak, kdor si je zaželel družabnega izleta v vesolje. In te ljudi imam sedaj na ladji.<<

>>V vaši posadki so zelo primerni možje za tovrstne naloge, to vam lahko zagotovim.<<

>>In kdo so to?<<

General Osterman je za trenutek umolknil. Nato je odprl usta, verjetno je hotel navesti imena, potem pa spet zastal in počasi odkimal:

>>Poimensko vam jih ne morem našteti zaradi zakonskih ovir. Psihoanalitični testi pripadnikov splošnih pionirskih enot so prepovedani, čeprav smo se v poveljstvu vedno zavzemali za obvezno izvajanje takega testiranja. Vendar,<< general je spet privzdignil glas, >>enako kot ostali generali sem mnenja, da to niti ni bistveno, če je le poveljnik vesoljske ladje dovolj sposoben.<<

>>Jaz že ne morem čez noč ugotoviti njihovih sposobnosti!<<

>>Imeli boste dovolj časa,<< generalov glas je postajal vse bolj pokroviteljski, >>in še nekaj: ne želim vam laskati glede vaše karakteristike, imam jo pred sabo, težko bi našli bolj primernega človeka za to nalogo.<<

Prot se je ob teh besedah nehote malo bolj vzravnal, kljub notranjemu opozorilu, da so ga morda izbrali le za žrtveno jagnje.

>>O težkem pritisku na naš obrambni sistem zaradi izginjanja vesoljskih ladij vam najbrž ni potrebno govoriti. To moramo preprečiti. Nihče se nima pravice izogibati dolžnostim v tako pomembnem trenutku!<<

>>Saj se ne izogibam. Pomislekov ne navajam brez razloga. O dobro usposobljeni posadki ne bi dajal pripomb, saj se popolnoma zavedam pomembnosti naloge; toda z mojimi turističnimi vojaki ne bo enostavno.<<

VI

Prot se je zamislil nad nadaljnjim ukrepanjem. Sporočilo o njihovi novi nalogi bo precejšnje presenečenje za posadko, če že ne pravi šok. Celo upor lahko sproži ob nepravilnem nastopu. Odločitev poveljstva, da bo prav njih poslalo odkrivat skrivnost izginjanja vesoljskih ladij, posadke z neprimerno bolje usposobljenimi ljudmi pa jim bodo šele sledile, bo posadka bolj težko razumela. Še njemu so se prikazovale bolj žrtvene figure na šahovnici ob razmišljanju o tej odločitvi za njihov takojšnji spust v časovni tunel.

Brez možnosti za preživetje sicer niso bili. Z malo več sreče in previdnosti se morda izognejo najhujšemu. Vsaj po govorjenju tistih dveh z NEPTUNA sodeč.

Prot se je skozi veliko okno zazrl v vesolje. Sprejemanje tveganja in pošiljanje svojih ljudi v smrt, kako so to počeli v preteklosti? Kako so ukrepali poveljniki? Da, kako? Misli so se mu vse bolj selile v zgodovino človeštva.

Pogledal je planetarni računalnik z vsem znanjem

človeške civilizacije, spravljenim v njem. Morda mu lahko pomaga. Nekaj na to temo že mora imeti.

>>P. R.,<< ga je poklical, >>kako so poveljniki nagovarjali svoje vojake za najnevarnejše boje, recimo, da uporabim znan izraz, za 'hrano topovom'? Najbrž jim tega niso kar naravnost povedali?<<

>>Ne, običajno res ne,<< je s prijetnim, za te računalnike značilnim glasom odvrnil P. R., >>večinoma so uporabljali zanosne govore. Namesto 'hrana topovom' so izbirali dosti bolj primerne besede. Na primer 'neustavljivi'.<<

'Neustavljivi?' Prot se je zamislil.

>>Da, 'neustavljivi',<< je ponovil P. R. >>Pred osvajanji, napadi ali juriši so poveljniki prepričevali svoje vojake o njihovi sili, hrabrosti, tja do neustavljivosti. Potem pa so jih samo še usmerili.<<

>>Aja, da. . . << Protu se je razjasnil obraz. >>NEUSTAVLJIVI. . . v navezavi na to besedo bom res lažje zastavil nagovor.

Dobro, P.R., lepo si povedal. Tvoji elektronski možgani res niso od muh, tudi ko gre za psihološka vprašanja. Našo vesoljsko ladjo bomo preimenovali. Odslej bo NEUSTAVLJIVA.<<

VII

Genin pogovor s prijateljico je zmotil razposajen Tilnov pozdrav. Vidno se ga je razveselila, tako da ji je, vzpodbujen z njenim živim pogledom, pomahal v pozdrav in prisedel.

>>Tisto dogajanje na NEPTUNU te ni kaj preveč zdelalo,<< je dejala s prijaznim nasmehom.

Tilen je odkimal. Na njenem lepem obrazu sta se menjavala nasmeh in zaskrbljenost, nepotrebna seveda, saj je bilo že vse za njim. Po svoje pa mu je seveda godilo.

>>Si slišal, da bomo tudi mi sledili našim bojnim ladjam v časovni tunel?<<

Tilen je ob njenem zresnjenem obrazu zamahnil z roko. Ni bil trenutek za resna razglabljanja, vsaj ne z Geni.

>>Tam je bila uničena NEPTUNOVA posadka. Lahko nas doleti enaka usoda,<< je dejala.

Tilen se je spet nekoliko zresnil. Vse to je bilo res, ampak. . . Ohrabrujoče se ji je nasmehnil: >>No ja, saj ni vse tako črno. Tudi s Šeno sva se vrnila z NEPTUNA,

čeprav bi lahko kdo pomislil nasprotno.<<

Geni ga je pogledala s pritajenim strahom. >>Tudi jaz. Si se ustrašil, kaj?<<

>>Ustrašil?<< je z rahlim posmehom in s poudarjeno samozavestjo ponovil Tilen. >>Položaj sva več ali manj obvladovala.<<

Geni ni skrivala občudovanja: >>Več ali manj? Kako moraš biti tako hladnokrven!<<

Tilnov smeh ni dopuščal dvoma o hrabrosti. Toda pripoved o strahu ob tistih šumih se mu ni zdela več tako duhovita. Morda kdaj drugič.

Geni ga je občudujoče pogledala: >>Ne boš rekel, da te ni bilo strah?<<

>>Strah?<< Tilen je še naprej ohranil samozavestni smehljaj. >>V takih trenutkih deluje hladna logika. No ja, napeto je res bilo. Vsem dogajanjem okrog sebe moraš slediti. To je vse.<<

VIII

V veliki stekleni dvorani so se omizja z dvajsetimi in več sedeži, oblikovana na zasnovi tabornega ognjišča, lepo ujemala s prozorno stekleno kupolo, skozi katero je bil sij zvezd sicer komaj opazen zaradi številnih svetlečih stebrov.

Vabilom na kapitanovo večerjo se je posadka odzvala polnoštevilno in tudi razpoloženje je bilo izredno živahno, čeprav v nasprotju od običajnega nekoliko bolj slovesno. Nihče še ni dvomil o moči človeške civilizacije. Opuščena ladja NEPTUN je sicer dala slutiti bližnjo nevarnost, brez posadke je bila, toda kljub vsemu je bilo odkritje ene od pogrešanih ladij tisto najpomembnejše. Našli so sled, po kateri se bodo lahko usmerila bojna vesoljska ladjevja Zemljanov.

Prot je sedel za eno od dvanajstsedežnih omizij in s pritajeno zaskrbljenostjo opazoval vesele obraze okoli sebe. >>Seveda, nalogo naj bi prevzele posebne vesoljske ladje. Tako vsi mislijo,<< je zamrmral sam zase, počasi vstal ter z rahlim dvigom roke pritegnil pozornost.

>>Prijatelji moji,<< je začel z močnejšim glasom, nato obmolknil in počakal do prehoda živahnega

pomenkovanja v pozorno tišino, >>danes smo potrdili pomen splošnopionirskega ladjevja za človeštvo. Spet smo dokazali svojo vrednost.<<

Sledil je buren odziv s silovitim aplavzom. Izrekel je pričakovane besede. Potem je spregovoril o jalovih prizadevanjih človeštva pri odkrivanju sledi za pogrešanimi vesoljskimi ladjami. Val ponosa je zajel sleherni smehljajoči obraz. Še celo Šena je zadovoljno navrgel sosedu: >>Če nič drugega, smo našim elitnim vesoljskim ladjevjem pokazali, kam naj se usmerijo.<<

>>Zato,<< je spet glasneje povzel Prot, >>mora naša vesoljska ladja dobiti svojim dejanjem primerno ime.<<

Sledil je odobravajoč >>hura<< in pričakujoča tišina.

>>Našo vesoljsko ladjo bomo preimenovali. Odslej bo 'NEUSTAVLJIVA.'<<

Šena je debelo pogledal in naredil pomenljivo grimaso. Obraz se mu je razlezel, kot da bi pravkar slišal nekaj najbolj duhovitega in trapastega hkrati.

Toda večina je le sprejela Protovo pobudo. Nastal je tako živahen direndaj s plazom zabavnih pripomb in ugotovitev, da tega vzdušja ni kazalo takoj prekiniti. Vsaj Prot je še malo počakal in odobravajoče pokimaval vse do umiritve direndaja, nato pa kot v pričakovanju še bolj navdušenega odziva sporočil njihovo takojšnjo usmeritev v časovni tunel.

Toda šoku, sproženemu ob njegovih besedah, je sledila samo še tišina. Tako je lahko kaj hitro dojel, pravzaprav bolje rečeno začutil, kako večina v tistem hipu le zmedeno razmišlja, kaj naj si misli o njegovem predlogu. Očitno jih je presenetil. Sicer je pričakoval nekaj takega, toda vzdušje bi se lahko vsak čas prevesilo na napačno stran. Z nastopom, prežetim z navdušenim zmagoslavjem, je nadaljeval z nezmanjšanim zanosom: >>Dokler nas ne prehitijo naša elitna vesoljska ladjevja, bomo vsaj nekaj časa

na čelu invazije.<<

Direndaj je ponovno oživel in to celo tako močno, da je Prot opustil nadaljnjo razlago, kako jih bodo posebna vesoljska ladjevja prehitela, čeprav je očitno postalo prav to vprašanje osrednja tema v živahni izmenjavi mnenj.

IX

Spust v skrivnostni časovni tunel, iz katerega je prišla vesoljska ladja NEPTUN, je sprva vnesel med posadko hromeč nemir. Šli so naravnost v nevarnost, ne da bi vedeli, kje in kdaj jih čaka. Nobenih preživelih s pogrešanih ladij ni bilo.

Na različnih družabnih večerih so se sicer navduševali prav nad takimi pustolovščinami, v tistem trenutku pa je večina videla takojšnji spust v časovni tunel kot nesmiselno prenagljen. Vendar ostrejših nasprotovanj ali uporniških izbruhov ni bilo in čez čas je občasna bledica na obrazih vse bolj izginjala. Kazalo je že na bolj umirjeno vzdušje, ko so se nenadoma pojavile govorice o nenavadnih spremembah v delovanju njihovega planetarnega računalnika. Sprva so padale le posmehljive pripombe na račun nove tehnologije, toda postopoma se je nabralo vedno več primerov nerazumnega delovanja računalnika in vse skupaj je postajalo že sumljivo, posebej še po Protovem sklicu najboljših analizatorjev računalniško-komunikacijskih sistemov.

X

V Genini kabini je manjša družbica živo razpravljala o nenavadnem dogajanju v planetarnem računalniku, ko je vstopil član Protove analizatorske skupine za računalniško-komunikacijski sistem. Pustili so mu še dovolj časa za udobno namestitev v njihov debatni krog, toda zatem so ga takoj obkrožili, nevsiljivo seveda.

>>Kaj se dogaja, Samo?<< je začela Geni. >>Se nam je res nekaj vtihotapilo iz NEPTUNA?<<

Samo je zbrane ocenjujoče preletel. Vprašanje so morali jemati precej resno. Vsaj kolikor je po obrazih krog sebe lahko razbral.

>>Kaj je o tem slišati med posadko?<< je vprašal po kratkem premoru, očitno pripravljen dati še dodatno pojasnilo. >>Tri dni se že nismo premaknili iz tiste luknje.<<

>>Torej ste se pošteno zagnali.<< Geni ga je vprašujoče gledala.

>>Hudičev posel, moral sem si malo prevetriti možgane.<<

>>Kaj še niste končali?<< Na Genin obraz je ponovno legla senca zaskrbljenosti. Toda za ohranitev bolj sproščenega vzdušja se je z nekaj prisile nasmehnila ter po spodbudnem namigu družbici dejala: >>Tu se prav prijetno zabavamo, kajne?<<

Tudi Samo ji je vrnil nasmeh: >>No, saj zato sem pa šel na en kratek odmor iz tistih prostorov.<<

>>Sicer smo do nekaterih sklepov prišli tudi sami,<< je vpadel v pogovor Rac, suhljat osemnajstletni poba živih rjavih oči, skoraj otroškega videza. Še ves razgret od predhodnega pogovora, se ni mogel vzdržati takojšnjega prehoda na osrednje vprašanje nastalega položaja, kljub pripombam, naj raje besedo pusti starejšim. >>Predvsem je osnovna zasnova našega planetarnega računalnika verjetno neprimerna za vojaške namene.<<

Samo je prisluhnil, prikimal in ohrabreni Rac je nadaljeval z razvijanjem svojih domnev. >>Naš planetarni računalnik je pomanjšana zasnova našega planeta Zemlje v simulacijskem smislu. Vsa dogajanja v njem so povzeta po življenju na Zemlji, le namesto živih ljudi so v planetarnem računalniku paketi programov, imenovani tihoni, ki so po svojem obnašanju povsem enaki živim bitjem, se pravi ljudem. Glede na prikazovanje tihonov v hologramskem prikazovalniku v človeški podobi smo jih celo sprejeli za svoje prijatelje in marsikdo med nami se je precej navezal nanje. Vse to je lepo domišljeno, toda zdaj, kar na lepem, pa tihonov nismo več sposobni nadzirati. Izkoriščajo, pravzaprav zlorabljajo možnosti skrivanja, povzete po dogajanjih na Zemlji.<<

>>Nekaj mora biti pri tem jasno,<< ga je prekinil Samo. >>V prejšnjih planetarnih računalniških sistemih smo imeli programske pakete, torej predhodnike naših tihonov, shranjene v točno določenih predalčkih. To, da se ti programski paketi lahko sedaj premikajo

po planetarnem računalniku kot ljudje na Zemlji, je bilo izglasovano na vseljudskem referendumu. K svojemu tihonu se je vsak od nas zatekel ob potrebi po razumevajočem prijatelju, pri čemer je večino ljudi motilo, da so tihoni v bistvu neka neživa sestava informacij, zaprta v točno določenem predalčku planetarnega računalnika. Prijetneje se je pogovarjati z živimi bitji, zato smo na vseljudskem referendumu izglasovali izgradnjo planetarnih računalnikov za bolj prepričljivo upodobitev tihonov po ljudeh. Tako so nam zdaj tihoni po svojem obnašanju, odzivanju in dojemanju skoraj povsem enaki, še posebej po vgrajenih simulatorjih čustvovanja. Kot tihone smo jih poimenovali zaradi njihovega prvotnega tihega premikanja po računalniku.<<

>>To že,<< mu je vpadel v besedo Rac, >>nismo pa predvideli vtihotapljanja tihonov tujih civilizacij v naš planetarni računalnik.<<

Samo je odkimal. >>Ne bi rekel. Vemo, kolikšno je minimalno število podatkov za izdelavo enega tihona. Zato smo vgradili v planetarni računalnik kontrolne vhode z dopuščenim enkratnim vnosom kvečjemu milijoninke simbolov, nujnih za izgradnjo tihonov.<<

>>Še nekaj bi morali upoštevati,<< se je spet oglasil Rac. >>Nisem najbolje seznanjen z zadnjimi znanstvenimi dosežki, pred kratkim pa sem zasledil opis znanstvenega poskusa s šifrirnim vstavljanjem neke vrste genskih kod. Te v informacijskem polju vežejo nase podatke iz okolja in zrastejo v tihone s še večjo sposobnostjo učenja od običajnih, tako da bi bilo možno sestaviti informacijsko gensko kodo z vgrajenim zapisom za evolucijo v prej predvidenem polju informacij. Do kod gre lahko razvoj takega tihona, si seveda ne znamo predstavljati. Število podatkov za sestavo evolucijske genske kode v informacijskem polju našega računalnika pa je prav lahko manjše od števila

podatkov, nujnih za izgradnjo povprečnega tihona, in morda tudi manjše od dovoljenega števila informacij v paketu, ki ga prepuščajo kontrolni filtri naših planetarnih računalnikov. Tako 'evolucijsko gensko kodo' bi nam lahko kdo vtihotapil iz NEPTUNA.<<

Samo se je nakremžil v nasmeh in skomignil z rameni: >>Tak način razmišljanja lahko sodi tudi v področje fantastike, kajne?<<

XI

Kratek alarmni pisk je pozval Prota v komandne prostore.

>>Kaj je?<< je vprašal po vstopu vanj.

>>Težave s komunikacijskimi napravami za povezavo na velike razdalje,<< mu je sporočil dežurni oficir.

>>Kakšne težave?<<

>>Komunikacijske povezave z našimi zasledovalnimi vesoljskimi ladjami ne moremo več vzpostaviti. Popolnoma smo odrezani od njih. Računalniški programi so nam izginili iz naših komunikacijskih naprav. Ni jih več!<<

>>To je nemogoče!<< Prot je zmajal z glavo. >>Saj imamo nekaj varno spravljenih rezervnih kopij.<<

Dežurni oficir je nemočno zmajal z glavo: >>Glej, kaj je ta naredil,<< je dejal z utrujenim glasom in pokazal na petindvajsetletnega Jaka, ki je opravičujoče se razširil roke:

>>Ja, povsem po naključju sem uničil samo del ene od kopij komunikacijskega programa.<<

Prot je še vedno nejeverno gledal. >>Kako ti pride kaj

takega na misel?<<

>>Včeraj me je med delom pri raziskavah varnostnih šifer za komunikacijski prenos poklical Zoky.<<

>>Kateri Zoky?<< V Protovem glasu se je stopnjevala vse ostrejša nestrpnost.

>>Zoky, moj prijatelj tihon iz planetarnega računalnika.<<

>>Tihon iz planetarnega računalnika?<<

>>Da, in potem sva se pogovarjala o teh komunikacijskih računalniških programih in med najinim razmišljanjem o možnih rešitvah sem iznenada dobil zanimivo rešitev drugačnega šifriranja. V znanstvenem smislu je taka ideja vsekakor lep dosežek.<<

>>In zakaj si potem zbrisal del kopije?<<

>>Vstavil sem še nekaj zanimivih domislic, prav posrečenih, na nesrečo pa so sprožile brisanje programa, kar sem prepozno opazil.<<

>>Torej tako!<< Prot je gledal zdaj mladega znanstvenika, zdaj ostale, begajoč od ene možnosti do druge. >>Ampak kaj je z ostalimi kopijami?<<

Dežurni oficir je pokazal na pobe ob holiju: >>Vsem tem so se včeraj posvetile take ideje in vsi so se takoj vrgli na delo.<<

>>Tako nenavadno naključje.<< Prot je nejeverno odkimaval. >>Kaj ste se vsi pred tem pogovarjali s svojimi tihoni?<<

Na zbegane obraze mladih raziskovalcev je legla bledica. Drug za drugim so počasi prikimali.

>>Kaj ni to malo čudno?<< Dežurni oficir je s tesnobnimi občutki zrl v Prota. >>Saj to ne more biti naključje!<<

Protu so se nabrale potne srage na čelu: >>Torej smo odslej prepuščeni sami sebi!<<

XII

Šena se je osredotočil na preverjanje dejanske možnosti vtihotapljanja nevarnih tihonov v planetarni računalnik.

Prijatelje tihone je že opozoril, naj bodo previdni, svojega tihona Zira pa je nagovoril na pravo detektivsko iskanje morebitnih vrinjenih tihonov. Toda na vsem lepem ga ni mogel več poklicati. Že dobro uro ga je zastonj iskal in prav resno ga je že skrbelo, če se mu ni morda kaj pripetilo.

Morda bi lahko Tilen kaj pomagal, je pomislil, in se hip zatem že odločil. Poklical ga je in povprašal za svet glede Zira.

Tilen mu je takoj pritrdil. >>Vse več je pogrešanih ali izbrisanih. Tvojega Zira sva že s Protom zaman iskala. Morda je tudi on med izbrisanimi.<<

>>Da so Zira ubili?<<

>>Ne vem, vse kaže na to. Poklicati ga že nismo mogli.<<

>>Tako uničevanje naših tihonov lahko pomeni samo korak do napada na nas.<<

>>Hja, saj se že dela za to.<<

>>Kako?<< Šenu se je zataknilo v grlu.

>>Naši strokovnjaki za komunikacijske povezave so dobili podtaknjene ideje v pogovoru s svojimi tihoni in jih šli takoj preverjat. Posledica je uničenje vseh komunikacijskih povezav na velike razdalje.<<

>>Če ta stvar najde izhod iz planetarnega računalnika in se materializira, smo opleli.<<

>>Prot je uvedel posebne varnostne ukrepe in tudi posebne skupine tihonov je že zbral za raziskovanje dogajanja v planetarnem računalniku.<<

* * *

>>Preverimo možnost nadaljnjega ukrepanja,<< je Prot s privzdignjenim glasom pritegnil pozornost na hitro sklicanega poveljniškega kadra. Mrmranje je utihnilo.

>>Po vsem, kar vemo, lahko pričakujemo vstop v tujo civilizacijo.<< Pogledal je po odzivu ter nadaljeval: >>Poglejte!<<

V holiju se je prikazala študija njihove lege glede na Zemljo, časovni tunel in morebitno novo civilizacijo. >>Mislim, da je ta prikaz našega položaja dovolj nazoren. Preverite in dajte pripombe.<<

Toda nihče od posadke se ni premaknil niti ni umaknil pogleda s Prota. Študija v holiju jih ni zanimala.

>>Torej?<< je po nekaj minutah prekinil tišino Prot.

Možje so molče zrli vanj ali predse, ob Protovem spustu privzdignjene roke v znamenje zaključenega zasedanja pa se je oglasil Šena:

>>Te šolske študije poznamo vsi. Narejene so na osnovi zbira različnih primerov vseh možnih srečanj s tujimi civilizacijami. Toda te študije niso predvidele našega primera, ne upoštevajo posnetkov z NEPTUNA, po katerih ni vseeno, s katere strani bomo vstopili v to neznano civilizacijo. Pa vendar bo prav to verjetno odločilno. Ne vem, zakaj, in tudi nobene razlage ne najdem. Po vsem, kar vemo, pa moramo to še kako upoštevati.<<

Tej pripombi je ponovno sledila tišina. Prot se je zazrl v holijev prikaz lege njegove vesoljske ladje. V to tujo civilizacijo bodo prišli, kot jih bo zanesla pot skozi časovni tunel. Potem pa, kakor jim bo sreča mila. Teža odgovornosti kapitana vesoljske ladje je pritisnila nanj. 'NEUSTAVLJIVA'. . . hm, kakšno ime. . . No ja, sam si ga je izmislil. . . pa naj bo. Nič kaj dosti izbire mu ni ostajalo. Vsaj videti je ni bilo. Nadaljevati pa vseeno mora, kar je začel ali, bolje rečeno, v kar so ga potisnili. Z grenkim priokusom se je nakremžil. Zdaj je, kar je. O tem ni imelo smisla razmišljati. Vendar posadka ne sme izgubljati morale. Skrivnostno dogajanje v planetarnem računalniku že tako vnaša naraščajoč nemir z vse bolj stopnjevano napetostjo. Ne sme pokazati neodločnosti.

>>Mi smo predstavniki močne človeške civilizacije,<< je nadaljeval z odločnim in trdnim glasom, da je še sebe opogumil. >>Smo predhodnica močnih vojaških ladjevij, smo le prodorna konica tistih, ki nam pogumno sledijo.<<

>>Saj to je tisto,<< je s poudarjeno vdanostjo v usodo vpadel Šena, >>tudi jaz bi njim hrabro sledil.<<

Tej pripombi je sledilo še odločnejše negodovanje. >>Zakaj moramo biti mi predhodnica, saj so za take naloge zgrajene posebne vesoljske ladje?<< je priletel protestni vzklik iz ozadja.

>>To sem vam že razložil,<< Prot je stal vzravnan,

>>razen tega imamo lastno predhodnico samovodljivih kometov.<< Ocenjujoče je premeril prikaz študije njihovega ladjevja v holiju. Hipoma se mu je rodila ideja in že ga je s preletom misli prešel prijeten občutek. Pravo vzburjenje mu je izvabil preblisk. Morda, ja, morda. Lahko bi bilo dobro. Prot je globoko vdihnil in zadržal sapo. Porojena zamisel bi lahko bila smiselna. . . celo zelo smiselna.

>>Takole bomo naredili,<< je povzel. >>Izdelali bomo natančno kopijo naše vesoljske ladje in jo opremili z robotizirano posadko ter poslali naprej. Če bo nepričakovano zašla v nevarnost ali past, bomo takoj spremenili smer našega poleta in pridobili dovolj časa za vstop v neznano civilizacijo z druge strani, kajne?<< Prot je oživel. Brez zlaganega optimizma se je lisjaško nasmehnil. >>Ni vseeno, s katere strani prideš v to civilizacijo, je rečeno. Morda pa bomo opozorilo z NEPTUNA le lahko izkoristili.<< Prot je vidno vznemirjen gledal zdaj študijo njihovega položaja, zdaj zbrano poveljniško osebje.

XIII

Še na pol v snu je Prot skozi rahlo razprte veke ujel obris roke in zaskrbljen obraz dežurnega oficirja nad vzglavjem svoje postelje. V trenutku se je zdramil. >>Kaj je?<<

>>Senzorji naše predhodnice so malo prej zaznali gravitacijsko polje s strahovito naraščajočo privlačnostjo. Takoj sem poslal ukaz za spremembo smeri. Toda bilo je prepozno. Ne bo je več možno iztrgati.<<

Prot je presunjeno zajel sapo: njihova predhodnica, njihov ščit, je bila zanje izgubljena. S kom imajo opravka? S tujo civilizacijo ali privlačnostjo zgolj neke črne luknje?

>>Ste odkrili še kaj?<<

>>Ne.<< Dežurni oficir je odkimal in takoj zatem še močneje prikimal: >>O izvoru gravitacije ne, pač pa imamo opozorilo, da je zajela že tudi nas.<<

>>Nas?<<

>>Lahko jo čutimo. Vse kaže, da drvimo naravnost v njeno smer.<<

>>Kako hudiča?<< Prot se je dvignil, obsedel, hip

zatem pa izvrgel: >>Preusmeri!<<

>>Sem že!<<

>>Prav, dobro si ukrepal.<<

>>Zaradi naše velike hitrosti se le počasi preusmerjamo,<< je še pojasnil dežurni.

To je bilo tudi dejstvo, zelo nevarno dejstvo. Večanje gravitacijske privlačnosti hitreje od njihovega spreminjanja smeri bi bilo usodno, je premišljal Prot.

>>So nam računalniki preverili stopnjo ogroženosti?<<

>>Pravkar moramo dobiti rezultate.<<

>>Greva!<<

* * *

Ob velikem holiju je nastalo zatišje. Prot, strokovnjaki za gravitacijska vprašanja in poveljniki udarnih letalskih skupin so pazljivo spremljali ponazoritev njihovega položaja v prikazu gravitacijskih silnic.

>>Za zdaj nam ostane le čakanje,<< je Tilen prekinil nekajminutni molk. >>Če je izvor gravitacijske privlačnosti samo črna luknja, se ji bomo iztrgali, v nasprotnem imamo opravka s spreminjajočo močjo umetnega izvora. Potem ne vem, kaj bo.<<

Težak molk je na koncu prekinil Prot: >>Počakajmo še malo. Vse skupaj je zdaj odvisno od moči naših motorjev in gravitacijskega izvora na drugi strani. Kaj bo močnejše?<< je dejal mračno in stopil k veliki prozorni steni za neposredno opazovanje vesolja. Toda tam ni bilo kaj videti.

>>Prot!<< ga je tik ob njem zdramil Šenov glas. >>V

planetarnem računalniku se je moj Zir — vseeno je še živ, ni med pogrešanimi — vrinil v bližino nekih skrivnostnih tihonov in vse kaže, da bomo lahko ugotovili, kako nam izginjajo naši najboljši tihoni. Sam lahko vse preveriš.<<

>>Prav, tu lahko samo čakam.<< Vse je kazalo na možno soočenje s tujo civilizacijo na dveh frontah: prek tihonov, vrinjenih v njihov računalniški sistem, in z gravitacijsko privlačnostjo. V primeru opravka s tujo civilizacijo bi ta prav lahko bila povezana z gravitacijskim izvorom. Prot se je umaknil v sobo s terminalom za spremljanje tihonov. Poglobiti se je moral tudi v to zadevo. Zleknil se je v širok naslanjač, si za nekaj trenutkov prekril oči z dlanmi ter počasi in globoko zadihal. Dogajanje v holiju bo torej gledal skozi zenice Šenovega tihona, kako se že imenuje, Zir, da. Nato je odprl oči in pred njim se je razgrnilo dogajanje. . .

Majhen možic se je med množico v nekakšnem trgovskem središču premikal zdaj sem, zdaj tja. Oprezoval je za izhodom, verjetno tudi za morebitnimi opazovalci ali celo zasledovalci, potem pa spet, kakor da ne namerava nikamor, ker mora nekoga čakati. Nenadoma se mu je obraz razjasnil. Opazil je Zira in se takoj usmeril k njemu. Vendar se ob njem ni ustavil. Le zamahnil je z roko v znamenje, naj mu sledi. Nato jo je ubral skozi vrata na močno prometno cesto, kjer sta se prerinila v kolono tihonov, usmerjeno proti orjaškim nebotičnim zgradbam skrivnostnega videza.

Kolona se je postopoma večala. Tihoni, nagneteni okoli njiju, s fanatično zamaknjenimi pogledi, so ju vztrajno potiskali naprej. Brez dvoma ti tihoni niso več sodili v prostor za simuliranje življenja na Zemlji. Še zdaleč ne. Pravzaprav so bili kar najboljši dokaz nedodelanosti upodabljanja tihonov po človeku. Tudi to je bilo očitno. Toda toliko ponesrečenih primerov

na kupu je kljub vsemu delovalo nekam grozljivo. Ti srhljivo hladni vojščaki smrti so bili neizprosno zapisani svojemu samomorilskemu koncu.

Kolona se je širila še naprej. Gneča v njej je posameznika vse bolj vpenjala in prav tako Zira, ki mu je pogled obstal na suhem, nervoznem možaku z begajočimi očmi. Ta je živčno pogledoval naokrog, se nenadoma obrnil in začel z vso močjo riniti iz kolone, neprestano ponavljajoč, kako se je nameraval samo sprehoditi po tej poti. Vendar je njegovo obnašanje sprožilo nenavaden odziv pri vseh tihonih s fanatično zamaknjenim pogledom in pri tistih s praznino v očeh. Še tesneje se je vsak med njimi oklenil svojega predhodnika, in že se je vsa skupina strnila v zbito maso teles ter suhega možica s tem tako vpela, da je le še brezupno suval z rokami v zrak. Malo naprej je Zirov pogled odkril še enega ujetega možaka in nekoliko dlje še enega.

>>Prekleto, tako nam izginjajo naši najboljši tihoni,<< je vzkliknil Prot. >>Torej je vrinjeni tihon uporabil obvladovanje posameznika z množico. Ustvaril je samomorilske tihone, jih združil v kolone in vanje zvablja upirajoče se tihone ter jih nato uniči. Toda kaj pravzaprav to pomeni? Da je vrinjeni tihon sposoben podjarmiti večino naših tihonov v planetarnem računalniku in potem z njihovo pomočjo uničiti še ostale?<<

Prot je ob tej misli zastal. Brez zlobe kaj takega že ne bi mogel početi. . . čeprav so v tej igri prisotni le tihoni. Vse kaže na zlonamerno civilizacijo. . . Ne, ne, to še ne. . . saj so to le računalniške igrice in razen tega. . . Prot se je spet zamislil. . . intelektualno najmočnejših tihonov si le ne more neposredno podrediti, ker jih drugače ne bi zvabljal v kolono smrti, toliko le ni sposoben. Tista civilizacija torej tega ni sposobna. . . vendar, ali je res zlonamerna?

Iz razmišljanja ga je vrglo silovito poplesovanje slik v holiju. Očitno se je Zirov pogled med beganjem vse bolj ustavljal na obupanem kremženju zajetega možaka in njegovih brezupnih poskusih bega iz kolone. Tudi sam se ni mogel iztrgati. Zirov nemirno begajoči pogled je pričal o zavesti pomikanja v usodno pogubo.

>>Hudiča!<< Protu se je nehote izvil vzklik spoznanja. Zira, ujetega v kolono, je odnašal tok množice.

Zir ni pravo živo bitje, si je dopovedoval Prot, vendar zastonj. Moral si občutiti prizadetost ob njegovem brezizhodnem položaju, saj so se tihoni ob smrtni nevarnosti odzivali tako prepričljivo človeško. Prot je nemočno opazoval begajoče prikaze, Zirovo stisko in njegovo obupano trganje iz smrtonosne kolone. >>Zgubljen, zgubljen sem!<< mu je zvenel njegov krik.

Prot je umaknil pogled. Bilo je prepozno, ni mu več mogel pomagati, ničesar mu ni vedel svetovati. Kolona se je pomikala naprej in nesla Zira s seboj. Prot ni mogel gledati. Sunkovito je vstal in se z nemirnim korakom prestopil ter se nato spet ustavil. Niti drugih tihonov mu ni mogel poslati na pomoč. Vse v planetarnem računalniku je bilo tako zvesto povzeto iz življenja na Zemlji, da se tihoni niso mogli premikati hitreje kot ljudje. Ni bilo rešitve. Prepozno, le sam si lahko pomaga. Toda v takem položaju ne moreš narediti ničesar. Prebiti se mora iz kolone ali pa. . . Protu se je utrnil majhen, bežen domislek. Morda. . . >>Splezaj čeznje!<< je zavpil.

Prizor v holiju se je v trenutku umiril in že sta se Zirovi roki oprijeli ramen pred seboj, jih silovito potisnili naprej ter se oprli nanje. Zir se je vzpel. Hip zatem pa je že začel svoj beg prek ramen in glav zbite množice, vse do rešitve.

Prot se je zadovoljno nasmehnil. Že res, to ni bilo življenje, toda kljub vsemu je le bilo srečanje s produktom tuje civilizacije in s tem tudi posredno z njo samo.

XIV

Ob velikem holiju v komandnem prostoru so bili že nekaj časa vsi na nogah. Močno gravitacijsko polje, ki je povleklo vase že njihovo predhodnico, je vse bolj ogrožalo tudi njih same, pa čeprav se je NEUSTAVLJIVA z vso močjo svojih motorjev trgala iz smrtonosnega objema ter se poganjala v mimobežni let.

Računalniški navigator je naznanil približevanje kritični točki.

>>Preusmerili smo se že po prvih opozorilih naše predhodnice, pa še sedaj ni jasno, ali se bomo izmazali ali ne,<< je med preklinjanjem izvrgel Šena. >>Brez opozorila predhodnice bi nas prav gotovo že pogoltnilo. Prekleto!<< Šena je upajoče pogledal prikaz njihovega položaja v holiju. >>To predhodnico je Prot res dobro pogruntal.<<

Nič dokončnega še ni bilo razbrati. Medtem je zelena lučka v holiju opozorila na nastanek novega gravitacijskega središča v smeri njihovega izmikajočega se gibanja, ki je slabilo vsesavanje gravitacijskega vrtinca. Vse je kazalo tako in upanje

se jim je s približevanjem novemu gravitacijskemu izvoru začelo povečevati. Ponovno je vsem zastal dih. Nepričakovano naključje ali karkoli je že to bilo, je delovalo, čeprav je večina odkimavala v nesprejemanju razlage z naključnim dogajanjem. Nekaj drugega je moralo biti prisotno, nekaj pomembnega. Primež gravitacijskega vrtinca je slabel, vse dokler ni NEUSTAVLJIVA svobodno izbirala smeri leta. Spet so bili vsi na nogah, tudi tisti, ki so morali sedeti v pripravljenosti za holiji, ostali so tako ali tako že stali, in navdušenje ob spremljanju se je sprostilo v burnih klicih. Toda takoj zatem je ves prostor v holiju nenadoma napolnil prikaz goste meglice.

Novo presenečenje je vneslo v posadko NEUSTAVLJIVE nemir, negotovost, pa tudi vse močnejše občutke radovednosti.

>>Analiziraj meglico,<< se je zaslišala komanda.

Usmerjeni senzorji so posredovali natančno sliko. Pokazal se jim je čudovito pisan svet. Videli so bilijone orjaških meteorjev, ki so bili v tako velikem številu in tako gosto posejani, da so zastirali pogled v svoje ozadje, kjer se je dalo slutiti življenje. Računalniški navigator je naznanil bližanje meteorja po notranji strani gravitacijskega vrtinca. Še preden pa so si ga lahko dodobra ogledali, so senzorji opozorili na močno povečanje privlačnosti v njegovi smeri.

>>To je namerno ustvarjena privlačnost,<< je vzkliknil Tilen.

Protov obraz se je nakremžil v gnevni bojazni. >>Ta nas pa zdaj vleče nazaj v gravitacijski vrtinec.<<

>>Tega ne bomo pustili! Razstrelimo ga! Za njegovo velikost so naši energetski iztrelki dovolj močni.<< Tilen je vprašujoče čakal.

Prot je premišljal. Težko mu je bilo začeti s sovražnostmi brez predhodnega pogovora. Kaj pravzaprav hočejo?

Najprej poraziti in nato vzpostaviti dialog? To je vendar v nasprotju z verjetnostjo obnašanja visokorazvitih civilizacij.

>>Sporočimo jim naš miroljubni namen in naj nas prenehajo vleči. V nasprotnem jih bomo napadli.<<

Toda odziva ni bilo in trenutki čakanja so se začeli spreminjati v zoprno negotovost. Skrivnostni meteor jih je vse močneje vlekel v svoj primež.

>>Nič izbire nam ne ostaja, napasti ga moramo,<< je vzrojil Tilen. >>Te svinje se delajo neumne.<<

>>Prav, izstrelimo manjši energetski naboj,<< je med gledanjem v holi ukazal Prot.

Teleskopske naprave so jim posredovale zvest prikaz skrivnostnega meteorja, vse do razžarjene eksplozije njihovega izstrelka ob zadetku.

Ponovno so poslali sporočilo o svojem miroljubnem poslanstvu in spet ni bilo odziva. Meteor jih je vlekel s še večjo močjo v gravitacijski vrtinec.

>>Nima posadke,<< je vznemirjeno uganil Tilen, >>uničimo ga, dokler je čas.<<

Prot je prikimal: >>Nič drugega nam ne kaže. Streljaj!<< Spet je minilo nekaj napetih trenutkov do bleska njihovega energetskega iztrelka.

>>Uničen!<< je kratko poročal Tilen.

Protu je pogled skočil na senzorske merilce. Res so bili prosti. Privlačnostne silnice so se iznenada začele širiti v vse smeri ter v prostorskem prikazu oblikovale nenavadne like presenetljivih oblik.

Zatem jih je že čakal let skozi meteorsko meglico in kar nekaj časa je trajalo, preden so jo prečkali. Toda pri izhodu se jim je pokazal neverjeten prizor: tisoče sonc z milijardami planetov.

>>Glej!<< je vzkliknil Tilen, >>po več sto planetov kroži okoli enega sonca.<<

>>Taka orjaška skladnost ob vrtenju okoli skupnih osi!<< Prot je zamaknjeno opazoval svet tisočerih planetov. Nekdo je moral razklati orjaško maso na planete Zemljine velikosti. S to civilizacijo se bodo srečali. Če so do tujcev res tako sovražni, kot vse kaže, bi bilo bolje, če ne bi prišli.

>>Predstavniki tuje civilizacije!<< je naznanil vzpostavljeno zvezo računalniški navigator. >>Poveljnika naše vesoljske ladje želijo.<<

>>Da, poveži nas z njimi.<< Prot je osredotočil svoje sposobnosti čutnega zaznavanja in logičnega razumevanja.

>>Pravkar smo sprejeli prirejen zvočno-slikovni slovar njihovega jezika za naš prevajalnik,<< je nadaljeval računalniški navigator z rutinsko mirnostjo.

V holiju se je stemnilo. Prot je puhnil zajeto sapo ter zastal v pričakovanju. Ni trajalo dolgo. Zveza je bila hitro vzpostavljena in ob ponovni osvetlitvi je že stal pred njimi holijev prikaz skupine nenavadno oblečenih mož in žena, po svoji zunanjosti zelo podobnim Zemljanom.

Prot je dvignil roko v pozdrav. >>Prihajamo v prijateljski misiji,<< jih je pozdravil. Pogled se mu je samodejno osredotočil na moža v ospredju. Z njegovega obraza je bilo razbrati sovražnost. Nekaj je dalo slutiti na vzvišeno užaljenost. S kotičkom očesa je zaznal še hudomušni nasmeh njegovega soseda. Prot se je zazrl vanj in se nasmehnil v pozdrav. Ponovno je pogledal moža z neko zlonamernostjo v očeh. Zdrznil se je in spet pogledal njegovega soseda. Ta pa se je le smehljal, z nekakšno pokroviteljsko dobrotljivostjo.

>>*Mi smo Časovniki iz galaksije Čiva,*<< je z nič kaj prijaznim glasom dejal mož s strogim obrazom.

Prot je prikimal v znak razumevanja ter vljudno razložil: >>Zemljani smo. Po evolucijskih zakonih

visokorazvitih civilizacij spoštujemo tuje kulture in navezujemo z njimi prijateljske stike.<<

Mož s strogim obrazom se je cinično nasmehnil: >>*Kaj se prištevate med visoko razvite civilizacije?*<<

Prezirljiva vzvišenost je v Protu vzbudila sum v sorodnost z vstavljalcem vrinjenega tihona. Osnovne značajske črte tega moža so se mu razkrivale iz izraza njegovega obraza in kazale na to možnost. Še pazljiveje se je zazrl v oči z zaničljivim pogledom. Da, taki pošiljajo vesoljskim popotnikom vrinjene tihone!

Možak z desne se je nenadoma tako veselo zasmejal, da se je Prot začudeno ozrl vanj. Zakaj pa zdaj to zgovorno in nerazumljivo odobravajoče kimanje hkrati, se mu je vsililo vprašanje. Prot se je narahlo zdrznil. Zakaj kima? Je razbral njegove misli?

Toda možak v zelenem je prijazno nadaljeval: >>*Dobrodošli! Bodite naši gostje, ko vas je že pot prinesla k nam. Zastavil bom besedo pri rojakih. Upam, da mi ne odbijejo pobude, naj vas spustimo v našo galaksijo.*<< In možak z iskrivim in nekoliko šegavim pogledom se je vprašujoče obrnil k ostalim predstavnikom civilizacije Časovnikov.

>>*Da, večina se strinja!*<<

Možak v zelenem se je še prijazno nasmehnil, očitno že v slovo.

>>Iščemo naše izginule vesoljske ladje,<< je pohitel Prot.

>>*Hm,*<< mož v zelenem se je še vedno smehljal z enakim nasmehom, >>*nisem seznanjen z vsem dogajanjem v naši galaksiji. Precej naseljenih planetov z bogatim življenjem imamo, kar več milijard je enakih vaši Zemlji. Na njih bi se prav lahko kdo izgubil. Seveda pa se bomo prav radi pogovorili z vami. Tudi o. . . kako že pravite?*<<

>>Iščemo naše izginule vesoljske ladje,<< je ponovil Prot.

>>Da, da, tudi o vaših izginulih ladjah. Jaz vam bom na voljo.<<

Nato so se predstavniki galaksije Čiva po kratkem pozdravu umaknili iz holija.

Prot je s tovariši še nekaj trenutkov zrl v prazen holijev prostor, potem pa zajel sapo in puhnil iz sebe: >>Huh, to je šlo pa hitro.<<

>>Presneto hitro,<< je pritrdil Samo. >>S kakšno civilizacijo pa imamo pravzaprav opravka?<<

>>To bomo še videli,<< je v nejasnem dvomu navrgel Šena. >>Če sodimo po tistih dveh v ospredju, se nam lahko piše tako ali drugače.<<

>>Najbrž res.< Protu so pomisleki begali med prijaznim možakom v zelenem in ciničnim posmihanjem njegovega soseda. >>Spustili se bomo na enega njihovih planetov.<<

>>Za analitično študijo te civilizacije bi morali vključiti planetarni računalnik,<< je pripomnil Samo. >>Vse znanje v našem planetarnem računalniku bomo potrebovali.<<

>>Da, zdaj bi res potrebovali naš planetarni računalnik,<< je trpko odvrnil Prot, >>toda. . . << Protu se je ponovno vzbudil sum o možnih povezavah med tistim vzvišenim obrazom in vtihotapljenim tihonom v planetarnem računalniku. Nekaj v njem mu je govorilo o njuni sorodnosti. In v primeru obstoja te zveze jo bo treba nujno onemogočiti. Ostaja le vprašanje, kaj vse jim je tisti tihon skuhal v planetarnem računalniku oziroma. . . Prot se je namršil v neprijetnem dvomu. . . Da se ni povezal še s kom iz posadke in si ga podredil? Verjetnost je bila sicer majhna, toda. . .

XV

NEUSTAVLJIVA se je spustila v svet tisočerih sonc, obdanih z neštetimi planeti, lunami in sateliti.

>>Ste že naredili analizo njihove razvojne stopnje in tehnologije medsebojnega komuniciranja?<< je Prot nadaljeval pogovor s Samom ob telekomunikacijskem sprejemniku.

>>Da,<< mu je ta pritrdil, >>imajo dovolj oddaj za medplanetarne potnike, da smo lahko dobili precej zanimivosti iz njihovega življenja. Najbrž se nam jim ne bo težko prilagoditi, čeprav so seveda med nami upoštevanja vredne razlike. Pogovarjajo se v rahlo rimajoči govorici, ob razburjenju pa na trenutke kar v verzih. Bolj me moti neka težje razumljiva zadeva.<< Samo se je popraskal po glavi. >>Prav gotovo se razlikujejo od nas. Večino teh stvari bi se lahko naučili, vključno s pravili obnašanja in medsebojnega komuniciranja, težje bo z njihovo rimajočo govorico. Toda. . . << Samove roke so se nemočno razširile v znamenje prisotnosti nečesa nerazumljivega.

>>Vsaj nekaj nakazanega, morda kak namig si že

lahko zasledil,<< ga je vzpodbudil Prot .

Samo je po nekaj trenutkih molčečega premišljanja nadaljeval: >>Zbrali smo posnetke prestreženih medplanetarnih programov, jih razvrstili po posameznih tematikah in označili nejasnosti. Morda boš lahko kaj več razbral. Sam sem dobil vtis nekega pomembnega dogajanja. Nekaj visi v zraku.<<

>>V tako visoko razviti civilizaciji je to pričakovati,<< ga je nestrpno prekinil Prot.

>>Veš, Prot, ne bi rad prezgodaj delal velikih sklepov. Med njimi je neka napetost, neki spor. Tega nisem razumel. Hočem reči,<< Samo je ponovno zastal v iskanju primerne besede, >>to je tuja civilizacija s svojim načinom življenja. Marsikaj pri njih nam ne more biti takoj razumljivo, toda njihovo obravnavanje podvajanja, predvsem še v navezavah na razna razmišljanja, daje slutiti na nevarno ogroženost njihove celotne civilizacije. Pomena te nevarnosti nisem mogel ugotoviti, kakor tudi ne, kdo vse jo sproža in kako. Ne razumem, v čem bi lahko bilo podvajanje nevarno, saj s to besedo verjetno imenujejo kloniranje. Morda ve kaj več Jan ali kak drug strokovnjak.<<

Prot ni izgubljal časa. Takoj je poiskal Jana in ga seznanil z nastalo dilemo.

>>Da, tehnologijo kloniranja Zemljani poznamo,<< je začel Jan opredeljevati začetna razmišljanja na zastavljeno temo. >>S psihooblikovanjem lahko zagotovimo tako podvojitev posameznika, da niti lastna mati ne bi ločila svojega otroka od njegovega klona, seveda če med njima ni bistvene razlike v letih. Ob kloniranju dojenčkov ali nekaj let starih otrok je tako podobnost še možno doseči, pozneje seveda vedno manj. Pravico do kloniranja in pravice klonov imamo Zemljani urejene tudi pravno. Za naše pojme so nam ti ljudje enaki. Glede kloniranja nimamo nobenih težav. Razen. . . <<

>>Razen?<< je ponovil Prot z nestrpnostjo do nedokončanih stavkov.

Jan se je nekoliko presenečen zdrznil ob resnem Protovem glasu: >>Po mnenju nas, znanstvenikov s področja kloniranja, je zanimanje za naše področje nedopustno padlo in še pada.<<

>>A to!<< Prot je pričakoval drugačno pojasnilo. >>No, prav, po spustu na enega njihovih planetov se bomo pobliže seznanili z vso zadevo.<<

XVI

Pred odhodom je Prot ravno stopal proti sobi z zadnjim delujočim terminalom planetarnega računalnika, ko mu je na vogalu hodnika pritegnil pozornost nekakšen prepir. Upočasnil je korak ter obstal. Jezen glas se nikakor ni ujemal z veselim smehom sogovornika. Pazljivo je prisluhnil in še ujel trde obtožujoče besede:

>>Pogovor s planetarnim računalnikom in zadrževanje v tem prostoru je najstrožje prepovedano! To bi moral vedeti.<<

Toda smeh je postal še glasnejši.

>>Daj, daj, saj menda ne verjameš v tisto zgodbo o vtihotapljenem tihonu? Vsak normalen človek se lahko takim trditvam le smeje. Ne pretiravaj s tako zagnanim uresničevanjem vsakega dvomljivega ukaza.<<

>>Nihče se temu ne smeje. Kako si sploh lahko vstopil, saj brez šifre ni vstopa. Kje si jo dobil? << je še bolj resno in v zvišanem tonu nadaljeval prvi glas.

>>Šel sem mimo in jo slišal od nekega mladega poba. Izrekel jo je dovolj na glas.<<

>>Kdo? Kako more izgovoriti šifro pred nepooblaščenimi?<<

>>Ne vem, najbrž tega ni jemal preveč resno. Pogovarjal sem se s svojim tihonom. Tudi on ne ve ničesar o tem. Dober štos, ni kaj, ha, hah. . .<<

>>Lažeš! Pojdi, prijavil te bom!<<

>>Prijavi, komur hočeš. Zaradi mene, hah!<<

Prot je vstopil v trenutku njunega razhajanja. Smejoči se vsiljivec se je že obrnil k izhodu, čeprav je oči še vedno obračal proti svojemu sogovorniku, in presenečen zadel ob Prota, ki je v bežnem hipu še ujel lesk preganjane živali in takoj zatem še spremembo nakremžene grimase na njegovem obrazu v vesel smeh. Poba ga je pozdravil in šel mimo. Vse je trajalo le trenutek, premalo za bolj jasno presojo, vseeno pa dovolj za odločitev o nujnem nadzorovanju tega poba. Zasvojenost s strani vrinjenega tihona bi bila prav lahko možna.

XVII

Po pristanku na planetu Tark so se z zanimanjem ozirali naokrog po okoliških zgradbah z visečimi vrtovi. Že prvi vtisi so dajali slutiti izjemno visoko razvojno raven Časovnikov. Zakoni težnosti za njihove konstrukcije niso bili pomembni, vsaj videti je bilo tako, čeprav je bila težnost dokaj enaka kot na Zemlji. Celotna poslopja, parki in majhna jezera so se vzpenjali drug čez drugega v čudovitem skladju.

Toda Tilen si z umetniško arhitekturo ni nikoli kaj dosti belil glave. >>Raje se podvizajmo!<< je navrgel, vendar se je Prot še naprej z zanimanjem oziral naokoli. >>Sorodnost naših estetskih nagnjenj preverjam,<< je pojasnil.

Ob Tilnovem grbančenju čela nad pomenom tovrstnih sorodnosti pa je še dodal: >>Dobro je vedeti za ujemanja in skupna nagnjenja s posamezniki iz novega okolja.<<

Sproščen pogovor je vzpodbudil še Šena, da je v

svojem slogu podvomil oziroma glasno razmišljal o vprašanju, ali naj se najprej odločijo za iskanje pogrešanih vesoljskih ladij ali za seznanjanje s to civilizacijo in poskrbijo za lastno kožo, kar naj bi po njegovem bilo še najbolj pametno.

>>Dovolj!<< Prot je prekinil razplet debate. >>Muzej vesoljskih plovil je po vseh naših informacijah najzanimivejši za nas, saj bi o njihovem tehnološkem razvoju že morali nekaj več vedeti.<<

* * *

Ob pristanku pred kroglastim poslopjem z nekajkilometrskim premerom, kjer naj bi bile shranjene zanimivosti z vseh koncev vesolja, se je Prot z zanimanjem oziral naokrog: >>Huh, kako živahno je tukaj. Pravi vrvež.<<

Orjaška zgradba med lepo urejenimi parki je celo na Tilna naredila močan vtis. >>Lepo, ni kaj! V tej krogli so torej spravljena manjša vesoljska plovila, večja pa na poligonih v ozadju.<<

Prot si je z zanimanjem ogledoval vse, od urejenih parkov, zelenic in okrasnega drevja do zanimivih konstrukcij in množice Časovnikov. Eni so se sprehajali, drugi so imeli na sporedu neke igre. Prav zabavno jih je bilo videti. >>Precej smisla imajo za lepo okolje in prijetno vzdušje.<<

Šena se je pridružil Protovemu razmišljanju, in tudi Tilen, čeprav nekoliko drugače oziroma bolj ob pogledu na mikavno Časovnico. >>S temi Časovniki bi se lahko lepo ujeli, kajne?<< je dejal s prešerno razposajenostjo.

>>Na zunaj so nam Časovniki precej podobni. Pomembnejše bo naše ujemanje z njihovim razmišljanjem,<< je Prot nadaljeval premišljanje. >>Svet vrednot njihove civilizacije je za nas najpomembnejši in za zdaj še precej velika uganka.<<

Po vstopu v orjaško kroglo so prišli v večjo dvorano s tridesetmetrskim hologramskim prostorskim prikazom notranje razporeditve muzeja. Več tematsko zaokroženih predstavitev je bilo na voljo, tako da so se po krajšem posvetu odločili za običajno pot obhoda razstavljenih zanimivosti, za predstavitev na zaokroženem prikazu posameznih civilizacij, v katerem so robotizirane lutke z zunanjostjo bitij iz teh civilizacij razgrinjale običaje domorodcev in njihovo razvojno stopnjo. Vsekakor je bilo tam dovolj zanimivega za Zemljane, vendar pa je bilo vsega preveč za enkratni ogled in so si po nekaj urah zavzetega ogledovanja morali vzeti malo predaha. Tudi za slednje so imeli Časovniki lepo poskrbljeno. Vse polno je bilo prostorov za počitek, razvedrilo ali družabna srečanja. Stopili so kar v najbližjega ter obstali pred nenavadnimi omizji z lebdečimi ploskvami v sredini. Naokrog njih je bilo vse polno polkrogel in valjev za postavljanje prostovisečih sedežev in naslanjal po želji. Časovniki so jih znali prav zanimivo in udobno razporejati in tudi prirediti številu posameznih družbic okrog lebdečih plošč. Nekoliko drugačna so bila le omizja ob steni z večjim ali manjšim holi sprejemnikom za sprejemanje različnih programov.

Geni je pritegnila ljubezenska zgodba v sosednjem holiju, Tilna pa prikaz športnih tekmovanj. Iz prenosa tekme je bilo videti tudi polne stadione in splošno zanimanje Časovnikov za šport.

Prot si je ogledoval vse po vrsti. Vse ga je zanimalo. Med nabiranjem vtisov pa je za trenutek, bežno, v komaj ujetem zaznavanju oplazil izmikajoči se pogled.

Nekdo jih ima na očeh. Toda to je bilo pričakovati.

Bolj nepričakovano je bilo nezanimanje drugih Časovnikov zanje. Verjetno jim tujci ne pomenijo nič novega.

>>Prot!<< je pritajeno poklicala Mimi in ga rahlo sunila z nogo. >>Poglej v holi ob zelenem stebru v kotu.<<

Prot se je obrnil. V morda petnajst metrov oddaljenem holiju je zagledal prikaz vesoljske ladje.

>>Hudirja, to je POPOTNIK 127<<, ga je prešinilo ob bežno prikazanem detajlu, čeprav se je že naslednji trenutek ta prikaz spremenil. Hitro se je moral prebiti do holija. Že je hotel nekoliko hitreje stopiti mimo plečatega moža in skupine nerodno premikajočih se Časovnikov, ko je začutil roko na svojih ramenih:

>>Vi ste tujec, kajne?<<

Oči z izmikajočim se pogledom so zrle vanj. To pot so gledale z bolj trdim in odločnim pogledom. Prot se je vseeno ozrl proti holiju. Toda stal je predaleč.

>>Vas zanimajo programi?<< Vsiljivi sogovornik ga je vztrajno zadrževal. Naj se ga grobo otrese ali kaj, je pomislil. Da se je prav ta trenutek prilepil nanj. . . seveda, dostop do holija mu želi preprečiti.

>>Oprostite trenutek,<< se je vljudno opravičil, >>prav rad se bom pogovoril z vami, le do holija stopim.<< Toda naslednji korak mu je že ustavil nekoliko višji Časovnik.

>>Kam se vam pa tako mudi, tujec?<<

Po nekaj besedah je bil že obkoljen s tremi Časovniki, vsekakor zelo radovednimi, saj jih je zanimalo vse. Od kod je prišel, kako se počuti, kako mu je všeč na njihovem planetu itd. Kakorkoli se je obrnil, ni mogel iz tega kroga nenavadno družabno razpoloženih Časovnikov. Le z nesramno odločnostjo bi se jim lahko iztrgal. Toda. . . če so zadolženi za njegovo čuvanje, bi dal grob nastop bolj vprašljive rezultate.

Nato so postali Časovniki bolj zadržani oziroma manj razposajeni. Končno se je lahko brez grobosti izmuznil ter prerinil do holija. Vendar prepozno. Na sporedu je že bilo neko športno tekmovanje.

>>Zato sem se jih lahko rešil,<< je pomislil, >>toda kako naj preverim resničnost prikaza naše pogrešane vesoljske ladje?<< S pogledom je preletel najbližje Časovnike ter se obrnil na poba s poudarjenim nosom, suhim podolgovatim obrazom in na videz bolj umirjenega, dostopnega videza.

>>Kaj so malo prej prikazovali v holiju?<< je vprašal z zadržano mirnostjo.

Mladi Časovnik ga je z zanimanjem pogledal: >>*A v poročilih? Morda celo vas. Mar ste Zemljani?*<<

>>Da,<< je potrdil Prot med rahlim prikimavanjem.

>>*Me veseli.*<<

>>Mar so bile na sporedu vesoljske ladje Zemljanov?<<

Časovnik se je smehljaje zazrl mimo njega. >>*Morda. Nisem povsem zbrano spremljal.*<<

Prot je pogledal nazaj. Skupina vsiljivo zgovornih Časovnikov je obstala nekaj korakov stran.

Mlad poba je pogledoval zdaj Prota, zdaj Časovnike in spet Prota. >>*Vam lahko kaj pomagam?*<<

Prot je odkimal. >>Tisto holi oddajo o nas bi rad videl.<<

>>No, poglejte, to poročilo lahko ponovno zahtevate. Ga želite videti ?<<

Prot je pritrdil z narejeno ravnodušnostjo: >>Prav rad<<

* * *

Na Mimino vprašanje o prikazu v holiju je Prot rahlo odkimal: >>Verjetno so nas v poročilih omenjali.<< In med premišljanjem nadaljeval: >>Nisem se mogel pravočasno približati holiju. Zadržali so me. Potem sem sicer dobil posnetek poročil, vendar v njem ni bilo ne duha ne sluha o naših pogrešanih vesoljskih ladjah. V tisti holijevi oddaji pa sem prav gotovo videl ladjo POPOTNIK 127. Zakaj neki to skrivajo pred nami? Pustijo nam prosto gibanje, po drugi strani pa taki. . . ne vem, kako bi rekel. . . posegi ali skrivalnice. . .<<

>>Delajmo se neumne in jih preučujmo, kolikor se da,<< je po krajšem premoru predlagal Šena. >>Po vsej verjetnosti bomo še prisiljeni hitro ukrepati in tedaj bo dobro vedeti, kaj je kaj pri vsem tem skupaj.<<

* * *

>>Hej, fantje!<< Tilen jih je z rokami živahno pozival, naj mu sledijo. Njegov smeh je obetal nekaj zabavnega. >>Spodaj imajo nočne bare,<< je pojasnil. Toda na svoje pozive je dobil v odgovor le mlačno zadržanost. Vsa poslednja dogajanja so namreč le vnesla preveč negotovosti in tesnobe. >>Seks ali nekaj takega po časovniško. Oglejmo si jih še s te strani.<<

Resnobno vzdušje zaradi suma v prikaz in prikrivanje njihovih pogrešanih vesoljskih ladjah je popustilo radovednosti. Šena je sicer še nekaj pripomnil na račun trenutnega stanja in primernosti izbrane tematike, toda na pobudo, da naj kar sam predlaga

nekaj bolj smiselnega, je utihnil in čez čas vprašal: >>Kakšen je program?<<

>>Ne vem, oglejmo si ga.<<

Potem je sledilo še nekaj izmenjanih mnenj in nekaj pomislekov glede izgubljenega časa za zabavo, vse do končnega sklepa v prid ogledu.

* * *

Poltemni prostori z živahnim poigravanjem barvnih likov in raznih prikazov po stenah so spominjali na večerna zabavišča na Zemlji.

>>Precej živahno je tu.<< Šena je pokazal proti vhodu s pozibavajočim se likom mikavne Časovnice nad vrati: >>Gremo tjale!<<

>>No, pa poglejmo sem,<< je z nasmehom pristal Prot.

Vstopili so v krožno dvorano, kjer so se barvni liki po stenah, stropu in stebrih v premikanju in izginjanju lepo ujemali s holijevimi prikazi v notranjih prostorih in vzbujali občutek gibanja skozi živahno dogajanje. Izredno domiselno je bilo to spreminjanje barv in presojnih holi prikazov. Zlivali so se iz ene zaokrožene umetniške stvaritve do druge, povsem drugačne od prejšnje.

Tudi tu so bila lebdeča omizja z nagnetenimi Časovniki ob njih, le da so bila bolj tesno razporejena po vsem prostoru. Program je že moral biti zanimiv, skoraj vsa mesta so bila že zasedena, pretežno mlajši Časovniki pa so kljub gneči še naprej prihajali skozi vhode.

Zadnji trenutek jim je uspelo najti nekaj prostora na obrobju dvorane.

>>Posnemajmo domačine,<< je dejal Tilen in naročil pijačo po vzoru sosednjega omizja.

* * *

Z utripom svetlobe naznanjeni začetek programa z nastopom slovite pevke in plesalke Ave je pritegnil poglede k odprtini v steni pod stropom, od koder naj bi začela svoj program, in prostor se je napolnil s tihim pričakovanjem vse do njenega počasnega spusta na lebdeči plošči. Zaradi nje so bili prostori tako polni. Po prvem vtisu sodeč, se je tega tudi dobro zavedala. Samozavest in sproščena čutnost sta vela iz nje, ko je, obdana s svetlobnim sijem, vnašala vesel nemir s svojim skladnim ritmičnim pozibavanjem telesa.

Poldrugi meter nad tlemi je lebdeča plošča obstala. Prostor se je še bolj zatemnil in Ava je ob spremljajoči glasbi iz ozadja zapela s svojim tihim čutnim glasom ter se v vse bolj predanem zanosu zvijala v bokih.

>>Osrednja zanimivost!<< je zase in za družbo smeje navrgel Prot ter se po živahnem odzivu moškega dela družbe ponovno vrnil k spremljanju programa.

Ava se je na lebdeči plošči pomikala nad glavami gostov. Občasno se je sklonila k posameznikom, potem spet nadaljevala, vrgla kos obleke ali kak okrasek in se med izzivalnim smehom ozirala v poigravanje svetlobnih likov nad svojo glavo, kot da bi jo prav to poigravanje še posebej zabavalo. Tako je počasi obkrožila dvorano, vse do Prota.

Pred njim se je še enkrat opazno zagledala v tisto poigravanje svetlobnih likov. Nato se je spustila na kolena ter se v zavedanju svoje privlačnosti veselo in glasno zasmejala.

Prot ni skrival občudovanja nad njeno prikupno pojavo, ko se ji je po izmenjanem pogledu nasmehnil, tako kot večina pred njim, na katere je slovita plesalka spustila svoj pogled. Vendar Ava to pot ni takoj nadaljevala svojega obhoda.

>>*Tujec?*<< je igrivo vprašala.

Prot je narahlo prikimal.

Ava se je nasmehnila, vrgla nanj nekaj zvedavih pogledov ter iztegnila roko: >>*Se mi pridružiš?*<<

Prot je nemočno skomignil z rameni: >>Ne poznam tega plesa. Nisem ga še videl.<< Smeje se je odkimal. >>Ne bi ti bil v pomoč,<< je še dejal ter z božajočim pogledom na hitro zdrsnil od njenega lepega obraza prek polnih prsi do razgretega telesa ter se ji ponovno zagledal v oči.

Slovita plesalka se je ozrla na živahno utripanje svetlobnih likov nad sabo. >>*Naj nadaljujem program, me opozarja,*<< je pojasnila.

Prot je v opravičilo skomignil z rameni, toda slovita plesalka je še enkrat ponovila svoj >>*hm*<< in se še bolj prikupno nasmehnila: >>*Potrebujem le moškega za svoj ples pred njim.*<<

Zdaj je Prot ponovil njen >>hm<<, vendar s povsem drugačnim naglasom in še bolj drugačnim prizvokom v njem ter pogledal po bližnjih Časovnikih. Namigovali so mu, naj kar gre. Obrnil se je še k Tilnu in Šenu.

>>Pojdi,<< ga je spodbudil Tilen, >>jaz že ne bi pomišljal.<<

Prot se je vdal. >>Naj bo!<< Ob ponujeni plesalkini roki je stopil k blazini na lebdeči plošči ter se usedel.

Ava se je zazibala v bokih. Uživala je v tej igri. Neka

radost se je vse naokrog sipala z nje, vsaj dokler ni njen pogled postajal bolj zapeljiv, celo poželjiv. Potem so se ji med čutnim pozibavanjem bokov ustnice našobile pod Protovimi pogledi ter obetavno dopolnile ritmično valovanje v erotičnih sunkih izzivajočega telesa in že je spolno vzburjenje ob srečanju njunih pogledov prešlo v prikrit pogovor čutnega ujemanja, tja do vzkipevajočega poželenja.

Nastop je moral biti Časovnikom zelo všeč. Tako burni vzkliki in pogovori so spremljali njihovo navdušenje nad predstavo, da se Šena že kar ni mogel odločiti, ali naj raje opazuje nastop slovite plesalke ali Časovnike. Njihov odziv ga je presenečal. Nenavaden je bil. Nemir mu je vzbujal. Še najbolje se je bilo obrniti na bližnjega Časovnika z zbadljivim komplimentom na račun njihovega veselega odzivanja na plesalkin erotični ples: >>Čudovita je,<< je dejal.

>>*Kaj?*<< Časovnik se je presenečeno odzval na njegovo pripombo.

>>Kar zanimiva je, kajne?<< je nadaljeval s pojasnilom Šena.

>>*Hja, no, ja, seveda, tudi tujca je razvnela,*<< Časovnik je še vedno gledal v dvomu.

Šena se je ponovno nasmehnil in prikimal. Vendar si Časovnikovega odziva le ni znal razložiti. Še enkrat je pazljivo pogledal Prota, Avo in pisano igro barvnih likov nad njima. Ničesar nerazumnega ni bilo videti. Prot je brez najmanjših čustvenih izlivov mirno opazoval Avin ples. Ničesar takega, po čemer bi lahko sodil, da ga je plesalka razvnela.

Šena je ponovno tipajoče podrezal: >>Raje gledam njo kot svojega prijatelja.<<

Toda Časovnik se je na to pripombo še bolj nejeverno zagledal vanj:

>>*Tujec, ha!*<< Pogled se mu je napolnil s hudo-

mušnim posmehom. >>*Vaš prijatelj, kajne? Ne poznate te igre.*<<

Šena je vztrajal s svojim smehljajem kljub izjemno motečemu prizvoku v Časovnikovem glasu. >>Kako to mislite?<< je vprašal.

>>*Light show nad plesalkino ploščo.*<< Časovniku se je obraz nenavadno razjasnil.

>>Aja, kar zanimiv je, ja.<< Šena je seveda opazil poigravanje svetlobnih likov, vendar jim po nastopu plesalke ni več posvečal pozornosti.

Tedaj ga je zmotil hrupen aplavz. Tudi Časovnik ob njem je zaploskal. >>Senzorji!<< je po tihem ušlo Šeni.

>>*Da, merilci spolnega vzburjenja,*<< je med opazovanjem poigravajočih se svetlobnih likov nad lebdečo ploščo odsotno odvrnil Časovnik in z bežnim pogledom preletel Šeno, >>*Senzorji spolnega vzburjenja zaznavajo čustvene in čutne odzive vašega prijatelja ter nam jih s svetlobnimi utripi raznih likovnih simbolov lepo sproti posredujejo. Da, Ava mu mora biti zelo všeč. Še jaz ne bi spravil iz sebe takih odzivov, kljub vsemu svojemu navdušenju nad to plesalko.*<<

Šena je pogledal Prota in plesalko. Glede na vse močnejše utripanje senzorjev sta se morala presneto lepo ujeti. Vsaj s Protove strani je moralo biti to ujemanje izjemno močno. >>Senzorji,<< je zamomljal sam zase, >>hudiča!<<

>>*Hja!*<< je v razposajenem veselju nejeverno vzkliknil Časovnik. >>*Torej res ne ve za senzorje spolnega poželenja in prikazovalnik nad lebdečo ploščo!*<< In že se je sklonil k svoji družbici, očitno precej radovedni oziroma vse bolj radovedni. . .

Šena je ostal brez besed. Kako naj opozori Prota? Ničesar ni mogel spremeniti. Le Tilnu, Racu in dekletoma je pojasnil delovanje merilne naprave spolnega vzburjenja. Potem so med premišljanjem

pogledovali zdaj Časovnike, zdaj Prota. Odziv je bil sicer buren, ni pa kazalo na morebitne škodljive posledice. Nič neprijetnega za njihovo poslanstvo se ni moglo iz tega izcimiti. Nato so se še sami poglobili v likovni prikaz senzorskih meritev. Na koncu koncev, kakorkoli že, doslej še niso imeli možnosti spoznati svojega poveljnika s te strani.

Ovlažene Avine ustnice so pod oblizovanjem njenega mesnatega jezika in še bolj pod razgretim Protovim pogledom izzivajoče nabreknile. Prot je začutil njeno razgreto sapo na svojem vratu. Sprejel je ta obetajoči izziv ter spustil svoj žejni pogled prek njenih polnih dojk na razgaljene boke in že je zvijanju njenega bujnega telesa v počasnem spolnem vzburjenju sledilo živo poigravanje svetlobnih likov nad plesiščem ter še bolj živ odobravajoči aplavz gledalcev.

Prot se je ozrl po bližnjih obrazih, videl spodbudno smehljanje v veselem priznavajočem navdušenju ter se za trenutek ozrl k svojim. Nekam zadržan izraz na Šenovem in Tilnovem obrazu ga je rahlo presenetil in vzbudil v njem kanček dvoma o nečem nepravilnem. Prestregel je še Mimin pogled. Toda zaznal je lahko samo še močnejše navdušenje in občudovanje kot pri Časovnikih. Neko neujemanje je začutil v vseh teh odzivih, vendar se ni imel časa poglabljati v malenkosti, in igra čutnega razvnemanja se je po zdrsu poslednjega kosa tančice s plesalkinih zapeljivih bokov ponovila pod še bolj vročimi pogledi.

XVIII

Med pospešenim korakom po poti prek prostranega travnika z okrasnim grmičevjem je zategle poteze na Protovem obrazu prekrila rdečica. >>Lahko bi me opozorili!<< je pripomnil v neprikritem gnevu.

>>Potem bi bilo vse skupaj še bolj trapasto,<< je v izgovor odvrnil Šena.

Ob besedi >>trapasto<< se je Prot narahlo zdrznil in besno pogledal, Šenu pa je ob spoznanju svojega nerodnega izražanja zastalo nadaljnje opravičevanje.

Prot je še podaljšal korak. Gnevni izbruhi zaradi klovnovskega nastopa so prehajali skozenj zdaj v divjih, zdaj pojemajočih naletih.

>>Po običajih civilizacije Časovnikov si se lepo odrezal,<< je kar se da pomirjujoče vrgel iz sebe Šena. Toda še kar nekaj hitre hoje in nekaj Šenovega prigovarjanja je bilo potrebno, preden je Protova jeza uplahnila do bolj doživetega prepuščanja podoživljanju večernega srečanja s plesalko Avo.

>>Prot!<< je s poudarjeno resnostjo zaklical Tilen.

>>Pravkar sem ujel sporočilo z naše ladje. Prišlo je do nevarnih zapletov.<<

>>Kakšnih zapletov?<<

>>Sam bo poslal sla. Več ni mogel povedati zaradi verjetnega prisluškovanja.<<

Prot se je ustavil: >>Da, prav gotovo prisluškujejo. V parku pred muzejem vesoljskih plovil se dobimo.<<

* * *

Že bežen pogled na sla je dal slutiti resnost položaja.

>>Kaj se je zgodilo?<< je vznemirjeno vprašal Prot.

Sel mu je v odgovor pomolil ploščico s takojšnjim prikazom Samovega sporočila. Na njeni površini se je prikazal Samov obraz.

>>Dva mikrobiologa smo ujeli med vlamljanjem v prostor s planetarnim računalnikom. Tudi onadva sta se izgovarjala na nesmiselnost prepovedi dostopa v te prostore zaradi domnevnih nepravilnosti v računalniku. Dal sem preiskati njuno delo. V laboratorijskih analizah smo odkrili sintezo doslej neznanih organizmov s sposobnostjo pritrditve na možganske celice, kjer se medsebojno povežejo v višje organizme za nadzor delovanja možganov in za usmerjanje posameznikovega razmišljanja in odločanja.

Preverili smo atomsko zgradbo možganov obeh mikrobiologov in tudi v njih odkrili enake mikroorganizme, povezane v verige in prepletene že po dobršnem delu možganske prostornine. Lahko

sklepamo o preobrazbi informacij iz virusnega tihona v materijo skozi biološki laboratorij. V kolikšni meri je že izvedena, je še odprto. Ukazal sem pregled celotne posadke. Vendar je pred sistemskim preverjanjem posameznikov nekdo onesposobil naše naprave za prostorsko snemanje atomov in nam s tem onemogočil preverjanje. Te naprave bomo lahko v kratkem spet usposobili, toda ostaja še nevarnost dodatnih težav s strani zasvojencev. Ne vemo, kdo so.<<

* * *

Na Protovem zapestnem sprejemniku je zazvenel poziv za daljinski pogovor z Zejem.

Prot je privzdignil sprejemnik. V prikazu zapestnega holija se jim je smehljal Časovnik iz prijaznega nagovora ob njihovem prvem srečanju s to civilizacijo.

>>Dober dan, Zemljani! Kako se počutite med nami?<< jih je prijazno pozdravil.

Prot se mu je enako prijazno zahvalil za gostoljubje: >>Zanimiva civilizacija ste.<<

>>Najbrž se ne dolgočasite?<<

>>Ne, niti najmanj. Celo. . . << Protu so privreli pomisleki, da se Časovnikove besede morda nanašajo na njegov pripetljaj s plesalko Avo.

>>Vabim vas na večerno prireditev,<< je nadaljeval Zej. *>>Z vami bi se rad pogovoril in vam predstavil svoje prijatelje.<<*

>>Seveda, najlepša hvala za povabilo. Rade volje

pridemo.<<

>>*Torej na svidenje!*<< se je smehljaje se poslovil mož v zelenem.

Prot je zastal v razmišljanju. Kaj prida že ni mogel pomagati pri popravljanju naprave za snemanje atomov in informacijskih povezav med molekularnimi sistemi, morda bi lahko storil kaj več pri odkrivanju zasvojenih posameznikov iz posadke. Kakor koli, Zejevemu povabilu je moral dati prednost.

XIX

Na večerni prireditvi se je v številnih prostorih trla pisana množica gostov iz vseh koncev civilizacije Časovnikov, različnih tako po oblačilih kot po zunanjosti.

Zelo zanimiva druščina, si je med ogledovanjem zamrmral Prot. Tudi prostori so bili zanimivi in precej obsežni. Na prvi pogled so bili zgrajeni iz samih umetniških skulptur z raznobarvnim okrasnim grmičevjem ob stebrih. Vanje so segala majhna jezerca iz parka. Pravih sten sploh ni bilo, ker je bilo tudi zunaj prijetno toplo.

Zej je popeljal Prota do svojih prijateljev in znancev, jih predstavil in vpeljal Prota v kratke pogovore z njimi. Čez čas pa se je Zej primaknil k Protu: >>*Pridite, pokazal vam bom nekaj zanimivega!*<<

Sprehodila sta se do nekaj deset metrov dolge in morda dva metra visoke sestavljenke iz raznih skulptur ter vgraviranih risb.

>>*Poglejte si to našo zanimivost!*<< Na površini prve skulpture iz te sestavljenke se je vrstilo vse polno raznih simbolov.

Prot si je z zanimanjem ogledal različne detajle. >>Simbolizirajo evolucijo civilizacij, kajne?<< je ugibal.

>>Tako je, uganili ste. V simbolih smo zajeli evolucijo, vse od našega nastanka do današnjih dni.
Poglejte ta prikaz čarovnika ob skrinjici, iz katere vam pričara katerikoli predmet.<<

Prot se je nasmehnil: >>Morda deluje na osnovi lepljenja mikroskopskih delcev?<<

>>Poznate to ?<<

>>Ta skrinjica torej simbolizira tovarne za hipno izdelavo različnih predmetov po želji. Tudi mi imamo take tovarne. Vse, od obleke do letala, lahko dobite iz njih.<<

>>Da, da,<< je med prijaznim pokroviteljskim nasmehom prikimal Zej. *>>Le visoka stopnja tehnološkega razvoja omogoča izgradnjo teh tovarnic. Želite morda miniaturo vaše ladje?<<* je navrgel kot mimogrede ter, ne da bi čakal na odgovor, izrekel naročilo. Kipec v podobi majhnega čarovnika je puhnil v skrinjico oblak prahu, iz katerega je pred njunimi očmi nastala miniatura Protove vesoljske ladje.

>>Izvolite! Oglejte si jo!<< Zej jo je izročil Protu. *>>Lahko preverite zvestobo posnetka.<<*

>>Dobro narejeno!<< Prot ni našel nobene razlike.

>>Poglejte notranjost! Obrnite!<< mu je dejal Zej.

Prot je obrnil miniaturo, da se je pokazal spodnji del iz prozornega materiala. Vso notranjost je bilo mogoče videti. Nesporno je bilo vse zelo natančno posneto po originalu. >>Hm!<< je zamomljal presenečeno. Torej že imajo posnetek notranjih prostorov njihove ladje! Vendar pomisleka ni omenil.

>>Da, zanimiva tehnika,<< je dejal in postavil miniaturo nazaj v čarovnikovo skrinjico. Nato je zastal, se zagledal proti koncu kompozicije na evolucijski plošči in vprašal: >>O čem pa govorijo

poslednji simboli?<<

>>Hja, več odkritij smo imeli zadnja leta. Med njimi tudi podvajalnik.<<

>>Podvajalnik?<< je nekoliko zategnil Prot.

Zej se je nasmehnil pričakovanemu odzivu. *>>Da, ta naprava v hipu izdela kopije živih bitij.<<*

Prot je nagrbančil čelo. Kaj bi lahko bilo pri tem tako pomembnega, kot je dajal čutiti prizvok v Zejevem glasu?

>>Tudi mi znamo narediti dovolj zveste dvojnike. Kloniranje poznamo že precej časa.<<

>>Že že, vendar je tisto nekaj povsem drugega.<<

>>Podvajanje nam ne bi povzročilo večjih težav. Dovolj izkušenj s kloniranjem imamo.<<

>>Tudi mi smo sprva mislili tako.<< Zej ga je gledal brez običajne samozavesti predstavnika bolj razvite civilizacije. Celo nekaj grenkobe, pritajen bes in nemoč je bilo čutiti v njegovem glasu.

>>V tehnološkem smislu je to prav gotovo velik dosežek,<< se je Prot želel zadržati na tej temi. >>Presneto veliko znanja je potrebno za izdelavo takega podvajalnika. Vrh znanosti, bi rekel marsikdo, kajne?<<

>>No, vidite, lepo sva se razumela. Vaše razmišljanje mi je razumljivo.<<

>>Me veseli,<< je odvrnil Prot.

Zej je nadaljeval: *>>Sile s pretečo grožnjo so se nam sprostile po rešitvi znanstvenih problemov in nas postavile pred resne probleme.<<*

Prot ga je vprašujoče poslušal.

>>Pogovoriti se morava o tem. Ne sedaj, kdaj drugič. Vrniva se raje se k simbolom. Razkrijejo vam našo pot razvoja. Tu, ob čarovniku, ti simboli tukaj, morda jih sami razvozlate?<<

>>Prav,<< Prot se je primaknil k pokazanim simbolom.

Ni jih mogel razbrati, vsaj ne takoj. Nekaj več časa je potreboval. Lahko bi vprašal Zeja, saj je bil prijeten sogovornik in tudi smehljal se mu je, čeprav nekam hudomušno. Raje se je zatopil v reševanje.

V tem je pristopil Časovnik trdih potez na obrazu. Po prvih vtisih je dajal videz trdnega, odločnega možaka, po nekaj spregovorjenih besedah pa je Prot zaznal znake nemira. Neodločno se je prestopal vse do Zejevega namiga, naj svobodno govori.

>>*V področju Lyx izgubljamo.*<<

Prot je pogledal Zeja. Po njegovem odzivu je lahko dojel izjemen pomen sporočila. Verjetno se je nanašalo na tiste prestrežene informacije ob njihovem spustu na planet. Toda kaj bi lahko izgubljali? Po vsem sodeč se kažejo že kar vojne razmere. Kaj več si pri najboljši volji ni znal predstavljati.

>>*Torej so začeli,*<< je mrmraje pristavil Zej. Z obraza mu je izginila vsa radoživost.

>>*V bližnjih območjih so se vznemirili!*<< je nadaljeval sel.

>>*Da, da, seveda,*<< Zej je to obvestilo sprejel odsotno, s komaj zaznavnim prikimavanjem. >>*Povsem samoumevno razumljiva posledica.*<<

>>*Sklican je parlament. Po vas so me poslali,*<< je dejal sel.

>>*Da, da.*<< Zej se je obrnil k Protu: >>*Kmalu vas obiščem. Še marsikaj vam bom pojasnil.*<<

In Protov gostitelj se je poslovil.

* * *

Zakaj ne pove naravnost, se je spraševal Prot. Vse kaže na začetek vojne. Obrnil se je nazaj k skulpturi evolucije ter se zagledal v simbole. Precej zapleteno so postavljeni, je moral ugotoviti. Toda še preden se je dodobra poglobil v sporočilo simbolov, je zaslišal za sabo glas.

>>Imate težave z razumevanjem simbolov?<<

Prot se je obrnil in zagledal Časovnika z ostrim nastopom ob njihovem prihodu v civilizacijo Časovnikov. To je bil tisti >>Kanja<<, o katerem je bilo precej govora v prestreženih informacijah.

>>Nisem si jih še uspel povsem ogledati,<< je odvrnil.

>>A ne?<< Kanja ga je pogledal v oholem prepričanju pričakovanega odgovora in se zasmejal v neprikritem prizanesljivem preziru. Ves obraz se mu je razlezel od zadovoljstva ob Protovih težavah z razbiranjem simbolov.

>>Zakaj bi po vaše moral imeti težave?<< je z zadržanim mirom in s pogledom, rahlo srepim od pritajenega gneva, vprašal Prot.

Toda Časovnik je še bolj zviška odvrnil: *>>Morda tudi kaže kaj na to.<<* In za hip zresnjeni obraz se mu je ponovno razlezel v samozadovoljen, po Protovem mnenju nekam bebast, zmagoslaven nasmeh.

Prot se je nehote zdrznil. Sum o Kanjevi vpletenosti v podtikanje šifrirne kode za razvoj super tihonov v planetarni računalnik se mu je še bolj okrepil. Obrnil se je k detajlu na reliefu evolucije. Prav v trenutku razvozlavanja teh detaljev ga je ujel ta Kanja. Pred oči mu je prihajal prezirljivi zmagoslavni nasmeh. Kot da bi bilo v teh detaljih nekaj pomembnega. Tisti smeh že ni bil igran, pa tudi zmagoslavni lesk v njegovih očeh je moral imeti neko osnovo. Protu se je za hip razgrnil pajčolan nad prikrito nevarnostjo

ob neposredni sovražnosti s to orjaško civilizacijo. V medplanetarnih holi oddajah so uspeli prestreči pogosto omenjanje tega Kanje. Dokaj pomembna osebnost mora biti. Nekateri Časovniki so se ob njegovem imenu vidno vznemirili, še posebej ob omenjanju nekega združenja ali gibanja, imenovanega >>Kanje<<. Verjetno po njem. Morda? Kolikor se ni sam poimenoval po tem gibanju. Vse več pomislekov je prihajalo v Protovo razmišljanje. Če si bodo morali z orožjem izboriti vrnitev na Zemljo, kar bi se ob večjem številu Časovnikov Kanjevega značaja prav lahko zgodilo, bi moral najti kak uspešen način zoperstavljanja tej višje razviti civilizaciji. Kje so šibki, kako se jim izmuzniti?

Preletavanje misli skozi do skrajnosti napet Protov razum je zastalo. V prsih je začutil porajanje besnega upora preganjane živali, ko se ustavi in kljubovalno obrne glavo.

Pazljivo se je zagledal v simbole. V njih bi bil lahko skrit celo prikaz virusnih kod, njihov vnos, vtihotapljanje za prevlado nad tihoni in s tem za osvajanje celotnega delovanja planetarnega računalnika, vseh njegovih uporabnikov, prek njih pa potem. . .

Prot se je osredotočil na iskanje povezav med simboli. Tu so bila podana znanja za izgradnjo vozlišč posameznih povezav. Vstavitev nekaj takih vozlišč bi že povzročila popolno preobrazbo tihonov. . . Da, to je to. . . se mu je narahlo preblisnila možna rešitev. Sledil je simbolom. Pred njim so se začeli skladno ujemati in dopolnjevati, podrobnosti so se zlile v smiselno celoto. Dojel je njihovo sporočilo. Občutek zmagoslavja mu je napolnil prsi, čeprav ga seveda ni niti najmanj pokazal navzven.

Z mirnostjo opazovalca umetnin je Prot z nekaj gibi roke nakazal povezave, simbolizirano sporočilo o vtihotapljanju virusnih informacij.

>>Ste mislili na to?<< je vprašal, namigujoč na pripombo o dojemanju.

Kanja ga je ošvrknil z ostrim, besnim pogledom, trenutek zatem pa se je že smehljal, čeprav malo manj samozavestno. Vsaj Prot je imel tak občutek. Ujel ga je. Dokaj verjetno, da ga je.

>>*Prej sem se pogovoril z vašimi prijatelji,*<< je Kanja spremenil temo pogovora.

>>Aja?<< Prot ga je ocenjujoče preletel s pogledom. Torej se ni več zanimal za simbole na evolucijski plošči. Prav. Morda je bilo res dovolj. >>Kje?<<

Kanja je z rahlim privzdigom roke pokazal proti storžastemu paviljonu: >>*Vračam se tja. Lahko se mi pridružite.*<<

* * *

Že pretirano živahen direndaj je v Protu vzbudil nelagoden občutek, razžarjeni obrazi nekam nenavadnih Časovnikov z agresivnim smehom pa so mu bili s svojim pretirano spontanim veseljem kar neprijetni.

>>Hej, Prot!<< je vzkliknil Tilen. >>Glej tele Časovnike. Prava cirkusantska bratovščina, kajne?<<

Prot je s pogledom preletel Kanjo, se za trenutek zamislil nad njegovim hladno uprtim pogledom predse in stopil k Tilnu.

>>Kaj se dogaja?<<

>>Hja, tu je neka nenavadno pisana druščina Časovnikov. Predstavljajo se za pripadnike 'Hitrih

jezdecev', neke posebne skupine z osnovnim načelom živeti zanimivo pustolovsko življenje.<< Tilen se je prešerno zasmejal. >>Nič kaj tuje mi ni njihovo razmišljanje. Lepo smo se ujeli. Celo na svoj planet v področju Lyx so nas povabili.<<

Prot je prikimal v odobravanju takih znanstev in se pomaknil naprej proti Šenu in Racu. Ocenjujoče je preletel njun živahni pogovor z manjšo skupino Časovnikov, se ozrl še po prostoru in se nameril stopiti naprej, ko mu je prešinilo zavest: prav o tem področju je maloprej govoril Zej. Tam je pravkar prišlo do nekih napetosti ali kaj. Tja jih vabijo. Zakaj. . .

>>Hej, Prot!<< Mimi se mu je približala z roko v roki s postavnim Časovnikom. >>Tile Časovniki so navdušeni nad našim zanimanjem zanje.<< Razposajeno je pogledala svojega spremljevalca.

Ta je z ovito roko okoli njenih ramen veselo kimal ter ji s svojim nasilnim smehom spodbujal neresno igrivost.

>>Zakaj neki jih hočejo spraviti na tisti planet?<< se je zamislil Prot. Nekaj imajo za bregom. In to v času izbruha napetosti na njem. Glede na nenadno Zejevo zresnitev ob selovem sporočilu mora biti v ozadju nekaj pomembnega. Najbrž nevarnega. Ni govora, tja že ne gredo. Ponovno se je osredotočil na Miminega prijatelja. Občasni prikriti prelet njegovega obraza mu je potrdil njegov sum. Mimino obnašanje neresne goskice mu dotlej niti ni bilo tako pomembno. Toda ta Časovnik si jo je povsem podredil. Prav užival je nad prevladujočim vplivom svojega smeha na njo. Tako zlahka se mu je prepuščala, da je postajal njegov smeh že kar žaljivo samozavesten.

>>Na žalost bomo morali obisk preložiti,<< je Prot hladno prekinil to čudno zabavo ter po užaljenem pogledu Miminega spremljevalca še pojasnil: >>Vaš planet je prav gotovo zelo zanimiv. Lepo bi nam bilo tam, saj se radi poveselimo. Toda sedaj nimamo časa

za zabavo.<< Nato se je odkritosrčno oziroma, bolje rečeno, povsem v manirah te skupine Časovnikov nasmehnil s primesjo obešenjaškega veselja. Posnemal jih je.

S strani se je primaknil Kanja. >>*Izreden planet. Skok nanj ne bi bil za vas le zabaven,*<< je dejal, >>*ampak morda tudi koristen. Saj iščete vaše pogrešane ladje, kajne?*<<

Prot je pazljivo prisluhnil. Seveda bi jih to moralo zanimati in jih tudi je. . . karkoli o izginulih ladjah bi že moralo biti zadosten razlog za obisk tega planeta. . . toda ne s tole druščino. Z njimi že ne.

>>Hvala za nasvet. Vsekakor se bomo tam oglasili takoj, ko uredimo nekaj pomembnih malenkosti.<<

>>*Kaj je tako nujnega?*<< Kanja se je z obema Časovnikoma ob sebi zazrl vanj s prijateljsko radovednostjo.

Toda njihova samozavest z ironičnim posmihanjem je v Protu razvnela pritajeni bes.

>>Marsikaj! Več nejasnosti je. Med njimi se ena nanaša na najin pogovor ob evolucijski plošči.<< Prot je s trdim prodornim pogledom spremljal vsako spremembo izraza na Kanjevem obrazu.

>>*Ne bi se mogel pohvaliti s popolnim razumevanjem vaše paranoje,*<< je odvrnil Kanja, skomignil z rameni in se v nerazumljivimi govorici obrnil na Miminega Časovnika ter po nekaj besedah odšel.

XX

Po vrnitvi na NEUSTAVLJIVO je Prot sklical posadko. Vsi, skupaj s Samom, njegovim namestnikom in poveljnikom NEUSTAVLJIVE med njegovo odsotnostjo, so zbrano poslušali njegovo pripoved o srečanju ob evolucijski plošči s simboli evolucije, razlago trenutnega položaja in zaključno ugotovitev:

>>Ni dvoma, Kanje so nam poslali tistega vrinjenega tihona. Sicer so pa vsa dogajanja v zadnjem času že sama po sebi to dovolj jasno nakazala.<<

>>Najbolje bo uničiti planetarni računalnik z vsemi tihoni v njem,<< je predlagal Sam, toda Prot je odkimal:

>>O tem velja še premisliti.<< je dejal. >>Sprva sem bil enakega mnenja, potem sem si premislil. Tudi nasprotni razlogi so močni.<<

Prot je umolknil. Na obrazu so se mu med tehtanjem raznih odločitev vse bolj začrtovale trde poteze: >>Nenavadna dogajanja s še bolj nenavadnimi težnjami sem lahko zaznal v pogovoru s Časovniki. Po vsej verjetnosti želi nekdo na območju Lyxa prevzeti oblast. Kolikor mu ni to že uspelo. Več namigov kaže na izjemen pomen in obseg tega zapleta. Na državljansko

vojno kaže. Za zdaj še nimamo dovolj podatkov za natančnejše sklepanje o tamkajšnjem dogajanju, toda precej verjetno ima nekdo namero prevzeti oblast v celotnem civilizacijskem področju Časovnikov. Morda so med zarotniki prav tisti, ki so nam vtihotapili svojega tihona.<<

>>Še razlog več za pravočasno uničenje vsega v našem planetarnem računalniku, << je vpadel Sam. >>V nasprotnem primeru se bomo morali boriti na dveh frontah.<<

>>Ne smemo se prenagliti,<< ga je hladno zavrnil Prot. >> Še vedno ne poznamo Časovnikov, vsaj ne dovolj. Tudi ničesar ne moremo spoznati o njih proti njihovi volji, predvsem ne njihovega razmišljanja v zapletenih pogojih in odločilnih trenutkih. Slednje bo lahko za nas usodno. Raje pripravimo za boj naše še ne zasvojene tihone in se z njimi zoperstavimo vrinjenemu tihonu. Naši tihoni so nam po svojem razmišljanju povsem enaki. Ustvarili smo jih po nas, ljudeh. Vse človeške lastnosti imajo. V vseh razmerah se odzivajo enako. Nasprotno so vrinjeni tihoni produkt Časovnikov ali, bolje rečeno, naredili so jih Kanje, verjetno po svoji podobi, precej lastnosti in sposobnosti Kanj morajo imeti po mojem mnenju. Prek njih bi lahko spoznali delovanje Kanj, njihovo obravnavanje ljudi, nas, Zemljanov, in njihove namere v prihodnje. Del njihovih načrtov nam lahko postane predvidljiv. Po drugi strani je prenos vpliva vrinjenih tihonov izven planetarnega računalnika šele na začetku. Ni zajel večjega obsega. Vsaj ne takega, da se mu ne bi mogli zoperstaviti z malo ostrejšo splošno mobilizacijo posadke.

Po drugi strani si lahko v bojih tihonov z vrinjenimi in zasvojenimi tihoni naberemo izkušnje in znanje za naš, verjetno neizbežen spopad s Kanjami. S testiranjem delovanja vrinjenega tihona lahko poskusimo spoznati del miselnega sveta Časovnikov, ki bi nam sicer ostal

skrit. Vem, da se s tem izpostavljamo dodatnemu tveganju, toda druge izbire ne vidim.<<

>>Kaj, če bo vrinjeni tihon uspešnejši v testiranju nas samih prek podvrženih tihonov? << je vpadel mali Rac.

>>Da, na to vsekakor moramo računati. Posebej v primeru Kanjeve vzpostavitve zveze z vrinjenimi tihoni v našem planetarnem računalniku. Potem že lahko pričakujemo različne vrste igric v njem. Na videz bodo prav lahko neresne, vsaj gledano posamič. To, kar se zgodi v igri izjemoma, po naključju, se v celovitem pobiranju odzivov iz sistemsko izdelanega zbira igric pokaže kot zelo prodoren analitski sistem. Taki in podobni prijemi bodo prav verjetni. Ne bo nam lahko. Če so se Kanje že povezali z vrinjenim tihonom in začeli testirati naše, jim moramo podtakniti zavajajoče tihone. Morda bolj neumne od nas, vsekakor pa take, da bodo Kanjam otežili dobivanje jasnih predstav o človeški naravi. Vsaj testi na njihovi osnovi bi morali dati zavajajoče predstave.<<

>>Torej psihološka vojna?<< je vprašal Rac.

Prot je prikimal. >>Popolnoma se zavedam tveganja, zato bomo v primeru za nas nevarnega razpleta uničili naš planetarni računalnik. Nič kaj dosti se ne bomo obirali.<<

>>Hej, Prot!<< jih je s svojim prihodom prekinil Šena. >>Pravkar mi je moj tihon govoril o spremenjenih razmerah in novostih v planetarnem računalniku. Vse kaže na uvajanje pustolovskih igric. Ekspedicija naših tihonov je odšla preverjat govorice o nekih nenavadnih tihonih. Verjetno so že naleteli nanje.<<

>>So vidni v holiju?<< je vprašal Prot.

>>Seveda, saj zato sem ti prišel povedat!<<

* * *

Protu, Šenu in malemu Racu se je takoj po vzpostavljeni zvezi prek planetarnega računalnika razgrnil prizor skrivnega približevanja treh tihonov in dveh tihonk k tabornemu ognju s skupino nenavadnih postav naokrog. Tekli so ob robu gozda in prek travnate livade. Potem so se pritajili za gomilo nametanega skalovja, slabih petdeset metrov stran od ognja, okoli katerega so v krogu živahno poplesavala velika modrikasta bitja, ter si med postopnim pritajenim pomikanjem v še bolj neposredno bližino z zanimanjem ogledovali ples teh bitij, ki so bila po zunajnosti podobna ljudem, le da bolj mišičastih in poraščenih teles. Tihoni so jih prav radovedno opazovali, kako se v divjem plesu zvijajo med predirnim kričanjem ob spremljanju grgrajočih glasov.

>>Kljub vsemu so prej ljudje kot gorile,<< je po kratkem premoru ugotovil prednji tihon. >>Poraščeni so le delno. Najbrž so namazani z mastjo, da se jim modrikasta koža tako svetlika v siju ognja.<<

V tem se je direndaj nenadoma polegel. Vse človeku podobne opice so se med ovohavanjem po zraku začele počasi obračati v njihovo smer.

>>Bežimo, odkrili so nas!<< Višji tihon je stekel nazaj proti čolnu. Toda bilo je prepozno. Veliki gorilasti samec se je pognal za njimi in jih že vse bolj dohiteval. Nekaj sto metrov pred čolnom je začelo mladi tihonki zmanjkovati moči. Z grozo se je ozirala in kriknila. Kosmato modrikasto bitje, ki je lomastilo za njo, jo je dohitevalo in že iztegovalo svoje šape po njej. Iztrgala se je prvemu prijemu ter predirno zaklicala na pomoč.

Sprednji tihon se je ustavil. Obupni položaj njegove prijateljice mu je iz nemočnega gneva izvabil uporen bes, vzklik in poziv tovarišu, naj skupno ustavita pošast. Toda njegov soborec je med odkimavanjem zadrževal še njega: >>Nima smisla, ničesar ne moreva storiti!<<

Vendar zastonj. Sprednji tihon se je z dolgim nožem v roki pognal naravnost proti zasledujoči pošasti, jo oplazil z rezilom, se umaknil in jo ponovno z vso silo napadel, toda orjaška roka mu je prestregla zamah ter ga s silovitim udarcem pobila do smrti.

Tihonka se je pognala v beg, stekla nekaj metrov proti čolnu, v katerega se je že povzpel preživeli tihon, se izmaknila kosmati taci, se odgnala, naredila korak, dva, se ponovno poizkusila izmakniti, ko jo je ponovno prestregla kosmata roka in jo povlekla pod orjaško postavo človečnjaka.

Zmagoviti krik se je izvil iz grla gorilastega mišičnjaka, vzravnanega v zmagoslavju. Nič drugega ga ni več zanimalo, niti za pobeglega tihona se ni več menil. V rokah se mu je zdaj nemočno, zdaj spet divje zvijala tihonka ter se med presunljivimi kriki skušala s suvanjem iztrgati iz jeklenega prijema. Vendar zaman. Človečnjak je silovito zarjovel, strgal obleko z nje in jo vrgel predse na tla, poraščena z mahom.

Tihonka se je še naprej izmikala v hitrem obračanju, suvala in brcala, se še poskušala sunkovito privzdigniti na roke, ko ji je pogled zastal na človečnjaku, razkoračenem ob njenih nogah.

Iz njegovega pogleda je izginila vsa krvoločnost, le pritajeno hropenje je izdajalo njegovo spolno vznemirjenje. Želel si jo je, njo, žensko. Tihonka je presenečeno zastala ob nepričakovanem spoznanju.

* * *

Vse je kazalo na daljši prikaz spolne združitve v holiju, tako da se mali Rac ni mogel ubraniti muzajočemu hehetanju med občasnim pogledovanjem h Geni, k Tilnu in Šenu.

>>Ta tihonka pa nima kaj dosti skupnega z našimi ženskami!<< je dejal, pričakujoč Protovo in Šenovo strinjanje.

Samo je nagrbančil čelo: >>Nekatere tihonke so po svojem obnašanju enake našim ženskam, druge spet ne. Ene so ustvarjene na osnovi moške domišljije. Prav lahko, da so bili v programskem timu za sestavo tihonk prisotni tudi navdihi duhovitosti.<<

Racev obraz se je razlezel v razposajenem hehetanju: >>To tihonko je že morala ustvariti neka pijana druščina programerjev. Da bi Zemljanka s takim veseljem seksala s pošastjo, kot je tale, že ne more biti res!<<

Šena je med posmihanjem in nerazločnim mrmranjem naposled s privzetim pomislekom navrgel dvom o Račevem ugibanju. >>Upoštevati moraš tihonkin položaj. Presneto blizu neizbežne pogube je bila. Ob smrtni nevarnosti pa se ljudje ne obnašamo po ustaljenih navadah.<<

Tihonka se je v zvijanju pod svojim mišičastim ljubimcem povsem prepustila spolni igri ter ob nepomembnosti vsega ostalega naokoli s svojimi kriki razvnemala zabavno vzdušje ob terminalu planetarnega računalnika.

>>Ne, ne!<< je Rac odločno zavrnil Šenovo mnenje. >>Po zgolj mirni vdaji bi še lahko tako sklepali. Tako

uživanje pa že ne more biti samo iz strahu za lastno življenje.<<

Šena je odmahnil v znamenje omalovaževanja razpravljanj na to temo, kot češ, kdo bi vedel, kaj se plete v glavah nekaterih žensk.

>>Toda ta tihonka je vendar plod moške domišljije,<< je vztrajal mali Rac.

>>Dobro, pustimo ugibanja,<< je dejal Prot. >>Še več takih tihonk moramo podtakniti Kanjam. Nekaj dodatnega dela pri spoznavanju človeških značajskih potez jim najbrž res lahko priskrbimo.<<

>>Seveda, me prav zanima, kako bo Kanja pogruntal naše ženske, če jih še mi ne moremo,<< je že skoraj razposajeno vzkliknil Rac in tako s svojo izjavo spravil v dobro voljo tudi Šena.

>>Bojim se, da ima naš mladi tovariš neke posebne življenjske izkušnje.<< Šena se je med ciničnim posmihanjem obrnil h Geni: >>Kaj praviš?<<

>>Ne bom komentirala,<< je odvrnila med zadrževanim nasmihanjem. Očitno jo je razmišljanje njenih tovarišev precej zabavalo. >>Malo skrivnostne in nepredvidljive smo že, to ja!<< Nato se je zahehetala: >>Naj kar bo tako.<<

XXI

Ob somraku po sončnem zahodu so luči na zgradbah okoli priljubljenega parka in sprehajališča Časovnikov dobivale vse močnejši sij. Prot se je udobno zleknil v naslonjač iz pletenega šibja pod mesnatolistnatim aradom, velikim košatim drevesom, ki je s svojimi gostimi listi nudilo čez dan prijeten hlad, v somraku pa kritje pritajenemu opazovalcu. Pod njim naj bi se Prot sestal s svojo zanimivo znanko, lepo plesalko Avo, s katero se je dogovoril za večerni sprehod in ogled zanimivosti nočnega življenja Časovnikov.

Vzradoščeno je vstal. Približevala se mu je ob velikem vodometu.

Tudi Ava se ga je razveselila. Razposajeno mu je pomahala v pozdrav, stopila v nekaj hitrejših korakih k njemu, se prižela obenj in že sta se jima pogleda ujela v igro, polno življenja, iz katere se porajajoče se besede kar same zlijejo v prijetno kramljanje.

>>Ne jezi se za včeraj. Vem, da tujci ne marate razkrivanja čustev. Pri nas je prav obratno. Prikrivanja čustev nam je tuje, ne maramo zanj.<<

Prot je nagrbančil čelo nad nič kaj lahkim

razumevanjem te razlage ter ob njenem hudomušnem pogledu še navrgel: >>Malo neprijetno je res vse skupaj, a naj bo.<<

Ava mu je narahlo stisnila roko ter se privila obenj, da jo je lahko objel okoli ramen. Nato sta se sprehodila po parku do zabavišča, Ava pa mu je med občasnimi postanki govorila o okoliških zanimivostih ter navdušeno kazala njej zabavne posebnosti in mu sproti razkrivala nekatera časovniška nagnjenja.

>>Toda kaj je najbolj všeč tebi?<< ji iznenada vpadel v besedo.

>>Meni?<<

>>Da, nekaj moraš imeti še posebej rada.<<

>>Jaz?<< Ava ga je spet radoživo pogledala. *>>Ne vem, kakor kdaj. Odvisno od razpoloženja.<<*

>>Kaaaaj?<< je vztrajal Prot.

>>Si se že kdaj peljal po Jezeru erotičnih sanj?<<

Smeje jo je pogledal s predrznim pogledom: >>Je zanimivo?<<

>>Včasih. Ne vedno. Odvisno.<< Ava se je veselo zahihitala. >>Greva pogledat nocojšnjo dogajanje,<< je predlagal. Skrivnostni *>>hm<<* v odgovor pa je že pomenil pristanek, in to tak z obetajočim nadaljevanjem.

XXII

Na Jezeru erotičnih sanj, ob njegovem bregu s prostranimi livadami v zaledju sta na lepo opremljeni in po Protovem mnenju nenavadno oblikovani jahti dobila Ava in Prot svojo >>kabino<<.

Ava se je ustavila: *>>Tole je!<<*

Prot si je z zanimanjem ogledal prostor za prijetna nočna srečanja. Skozi priprta vrata je prihajala dimnata meglica. Prav nenavaden 'brlogec', namenjen ljubezenskim srečanjem, se mu je razgrnil pred očmi. V nekaj nad pet metrov velikem prostoru je lebdela velika blazina, proti kateri je stopila Ava ter se pred njo ustavila med igrivim spogledovanjem. Nato se je počasi usedla nanjo, se zleknila na hrbet ter s poudarjenim užitkom vdihnila prijetno kadilo.

>>Uhhhh,<< je dahnila iz sebe, *>>ta vonj mi prija!<<*

>>Tudi meni je všeč,<< ji je pritrdil Prot med vznemirljivim približevanjem. Po stisku ponujene roke si je privil njeno voljno telo v ljubezenski objem ter se spustil ob njej na blazino.

>>Lepo je s tabo, Ava,<< ji je zašepetal med božanjem njenega lepega vratu.

>>*Da,*<< mu je odvrnila, >>*tudi meni je prijetno s tabo. Rada imam nežnost.*<<

Prot si jo je prižel še močneje, po kratkem ljubkovanju pa jo je ponovno spustil nazaj na blazino in se povzpel na kolena.

>>Kaj je ves ta prostor holografski prikazovalnik?<<

Sprva presojni porajajoči se prikazi ob blazini so se gostili, vse dokler niso na koncu dajali jasenega prikaza livade, pogreznjene v vznemirljivi mir poletne noči.

>>*Hmm!*<< Ava se je skrivnostno nasmehnila. >>*Najbrž je še kaj več kot zgolj prostor za holografske prikaze. Vse želje se uresničujejo v njem.*<<

Prot se je pričakujoče zazrl vanjo. Jasno, da ga zgolj zaradi holografskega prikaza ne bi pripeljala na ta kraj. Njenega odgovora sicer ni povsem dojel, skrivnostno obetaven prizvok v njenem glasu pa je vsekakor lahko zaznal, in to kar precej dobro.

>>*Tukaj. . .* << Ava se mu je predano zagledala v oči. Nekaj časa ga je še muzajoče motrila, potem pa naredila >>*hm*<< in se zleknila na hrbet. >>*Pozneje.*<< Očitno si je premislila.

>>*Prijetno je s tabo,*<< je nadaljevala, >>*govori mi o sebi, nekaj, karkoli, rada bi poslušala.*<<

>>O sebi?<< Prekinjeno nadaljevanje mu je še vzpodbudilo nestrpno radovednost. Toda pogovora ji ni smel odreči.

Z božajočimi poljubi ji je šel po licih do ušes, ji zašepetal o svojih občutkih po njunem prvem srečanju ter ji smeje razkril svoje mešane občutke ob srečanju s svojimi tovariši. >>Ne vem, kaj bi tedaj naredil s tabo.<<

Ava se mu je v odgovor poredno zahehetala in njuno

kramljanje je prešlo v svet vzajemnega zbliževanja, vse dokler ni Prot začutil močnejšega odzivanja njenega telesa na božanje njegove roke. Počasi jo je slekel, nato še sebe. . .

Ava se je privzdignila na kolena ter ga pozvala, naj jo posnema. Prot ji je sledil. Pomaknil se je tik obnjo in ko sta se kleče zazrla v oči, ga je prijela za roki ter dejala:

>>Ves domišljijski svet se nam uresniči v tem prostoru. Želje, čutenje in zamisli v najini zavesti se sproti spremene v resničnost. V skupnem doživljanju lahko užijeva radosti, ko zaživiva v svetovih najine domišljije.<<

>>Kako?<< Prot je poželjivo gledal polzenje njenega mesnatega jezička po polnih, ovlaženih ustnicah. V njem je vzkipela želja po strastnem poljubu. Tedaj se je prikaz njegovega obraza začel ločevati od njega in se pomikati k Avi v dotik njenih ustnic. Toda čeprav je bil to le presojni prikaz v prostoru, je vsak njegov dotik občutil kot svojega.

Avine ustnice so mu s svojo toploto vzbudile željo po še silovitejšem in strastnejšem poljubu, ko se je od nje začel odmikati njen prikaz. Zaznal je svojo in Avino izginjanje. Vse manj sta bila vidna. Namesto njiju sta ostajala le njuna prikaza z vse bolj zgoščeno presojnostjo, vse do občutenja lastne biti prav v svojem prikazu.

Pred njima sta bili njuni podobi, njegova in Avina, iz mesa in krvi.

>>V svetu svoje domišljije sva, Prot!<< je spregovorila Ava v svojem prikazu.

Oči so se ji igrivo lesketale. Spet se je vabljivo izmikala in predajala njegovemu naletu strastnega poljubljanja.

Nato ga je z izzivalnim smehom spodbujala ter se obenem začela odmikati. Pomaknil se je za njo, da

bi jo ujel. Tedaj je začutil prestopanje svojih nog proti presojnim stenam tistega nenavadnega ljubezenskega gnezda, in že sta lahko stekla po livadi. Le misli o njegovem bistvu v tem prostoru so ga še begale, ker ni mogel ločiti, kaj je on z vsem svojim živim telesom in kaj le vidni prikaz, skozi katerega delujejo vsa njegova čutila. Možnost resničnega uživanja v lastnem domišljijskem svetu je bila nekaj povsem novega zanj.

>>*Pridi!*<< Ava ga je karajoče pogledala. >>*Lepo naj bo. Ne spuščaj dvoma o najinem svetu doživljanja. Odvrzi skrb in vse bojazni, prehitro bo vse minilo. Potem se nama telesi spet združita z zavestjo, kot si vajen,*<< in se v vabljivem pričakovanju ponovno spustila v tek.

Prot je stekel za njo.

>>*Lepo, kajne?*<< Avi so v teku zaplapolali lasje.

Prikazi vihranja kobiline grive v vetru in diru so se Protu prepletali skozi misli, skupaj z močno vzbujenim občutkom žrebčevega nagona, vse dokler mu ni želja izvabila iz glasu rezgetajočega prizvoka.

Ava se je zasmejala med oziranjem. Tudi iz njenega grla je prihajal enak rezgetajoč glas.

Z ustnicami se je dotaknil njenih ramen, jo pobožal po vratu ter vznemirjeno pogledoval na razraščanje njenih dolgih las v močno kobiljo grivo.

>>Kaj postajava pramenasta konja?<< je vzkliknil ob spreminjanju svojih stopal v kopita.

Avino telo je dobivalo lik lepe žrebice. Spuščena na vse štiri je radostno zarezgetala in že je čudovit par pramenastih konj zdrvel prek valovite travnate pokrajine, porasle z grmičevjem in majhnimi gozdnatimi otočki.

S prekipevajočo energijo pramenastega žrebca se je Prot v vse močnejših odrivih poganjalo za Avo, ji grizel žrebičji vrat in grivo, vse dokler ni iz pramenaste kobile izvabil enako razvnetega rezgeta.

Njun dir je postajal vse hitrejši, z vse daljšimi skoki dveh razgretih mišičastih teles v sunkih zdrsnega prižemanja, dokler ni žrebica vzdrgetala od spolnega vzburjenja ob pogledu na še bolj poželjiv pogled njenega žrebca, prenapolnjenega s strastno željo po združitvi. Ujela sta se v vsakem gibu, v vsem. Gnan od razvnemajoče sle, se je zagrizel v njen dolgi, od dira oznojeni vrat, in se pognal nadnjo. Objel jo je pod sabo, se spet spustil ob njej na tla in se ponovno pognal tik ob njej, medtem ko mu je žrebica s svojimi pogledi vzbujala strastno željo po njenem vročem telesu in ženskosti.

V tesnem dotiku je čutil napenjanje njenih mišic. Njeno močno žrebičje odzivanje med dirom prek širnih planjav mu je razvnelo spolno strast in napenjalo mišice. Žrebec se je pognal nad žrebico z božajočimi udarci kopit po vratu in stegnih, se ponovno spustil v tek ob njej in ji ljubeče grizel grivo, hrbet in stegna, vse dokler nista s svojimi pregretimi mišicami in oznojenima telesoma prispela na vrh položnega griča. Žrebica je zastala. Silovito se je vzpela na zadnje noge, da bi se nato spustila na vse štiri ter se nastavila žrebcu v divjem skupnem živalskem poželenju.

XXIII

Po Protovi pripovedi o kompoziciji skulptur na plošči evolucijskega razvoja je zadnji tehnološki dosežek Časovnikov kmalu postal osrednja tema pogovorov. >>Moram še opozoriti,<< je ob koncu dejal Prot, >>da v splošnem informacijskem sistemu Časovnikov ni ničesar spornega o njihovem tako pogosto omenjanem tehnološkem dosežku.<<

>>Nasprotno pa sem v pogovorih zasledil pripombe o nastajanju zlorab in precejšnjo zavzetost nekaterih Časovnikov ob razpravljanju o tem 'zadnjem odkritju', kot pravijo tej napravi,<< se mu je s svojimi ugotovitvami pridružil še Rac. >>Z Geni sva slišala govoriti Časovnike, da je ta naprava na planetu Opi, vendar pa naj ne bi bila več dolgo tam, tako da se nekaterim Časovnikom že prav mudi na planet Opi.<<

>>Da,<< je vpadla Geni, >>neki Časovnik nedaleč od mene je na vprašanje o morebitni preselitvi naprave odvrnil, da je za sedaj še vedno tam.<<

Tilen se je obrnil k Šenu: >>Naj skočimo na planet Opi? V enem dnevu smo nazaj.<< Nihče ni nasprotoval.

>>Ta planet ni na področju, negotovem za nas, imajo pa tudi dobro organiziran medplanetarni promet in tudi sicer je planet dokaj blizu. Lahko gremo, le še s Protom se posvetujmo.<<

Po zapestnem oddajniku so poklicali Prota. Toda namesto takojšnje vzpostavitve komunikacijske zveze so po večminutnem brezuspešnem iskanju dobili sporočilo o nedosegljivosti njihovega poveljnika.

Glede na izključenost tehničnih naprav jih je kar malo zaskrbelo, tako da je po krajšem posvetovanju Šena poslal klic v sili na matično ladjo. Dobil pa je takojšnje pojasnilo, da se je Prot sestal z Avo in šel z njo na Jezero erotičnih sanj, kar jih je po eni strani pomirilo, vendar pa po drugi postavilo v položaj lastnega odločanja. Prot naj bi bil torej nedosegljiv za posvetovanje.

Šena je poiskal zvezo z Jezerom erotičnih sanj. Vseeno je moral preveriti, kako je z vso to zadevo. Dobil pa je kaj nenavaden odgovor na zaprošeno povezavo s Protom. Nobenih komunikacijskih povezav ni tam, so mu pojasnili, vsi naj bi to vedeli. Na vprašanje, zakaj jih ni, pa je naletel na začudenje in čez čas mu je nekdo na oni strani svetoval, naj si najde kaj bolj zabavnega za razvedrilo ali pa naj se obrne na lokalnega psihoterapevta za seksualna vprašanja, da mu razloži, zakaj želijo zaljubljenci imeti mir ob intimnih srečanjih.

>>A tako?<< je zategnil Šena ob nenavadnem pojasnilu.

>>Za to torej gre.<< Drugič bo že moral biti bolj previden pri odločnih zahtevah. Da imajo neke vrste >>parke<< za miren umik, je bilo po svoje razumljivo. Odmaknjen kotiček je ob določenih priložnostih res zaželen. Toda hitremu odločanju se to pot niso mogli izogniti. Nič drugega jim ni ostajalo kot ukrepanje brez predhodnega posvetovanja s Protom.

>>Kaj praviš?<< je Šena vprašal Tilna.

>>Gremo! Protu pa pustimo sporočilo o naših razlogih za izlet na planet Opi, tako da bo ob morebitnih zapletih lahko ukrepal.<<

>>Prav!<< se je strinjal Šena. >>Vsekakor imam raje samostojno odločanje kot zamujene priložnosti.<<

XXIV

Ob pristanku na planetu Opi so kljub močni reflektorski svetlobi njihovega letala lahko videli le bore malo. Vse je bilo v izredno gosti megli, drugih luči pa ni bilo.

Šena ni skrival presenečenja nad zatemnjenim pristajalnim poligonom. >>Nič kaj razsvetljave nimajo na tem letališču.<<

>>Zunaj je tema kot v rogu!<< Tilen je zmajeval z rahlo nagrbančenim čelom. >>Nenavadno medplanetarno letališče, se ti ne zdi?<<

Pri izstopu jim je udaril v obraz hladen piš z drobnimi ledenomrzlimi kapljicami.

Da na medplanetarnem letališču ni razsvetljave, je bilo po vseh pravilih nenavadno.

>>Huh, kakšna megla! Ampak saj sploh ni pristajališča! Tu je samo kamnita ploskev in pesek,<< je presenečeno ugotovila Geni in se pripognila. >>Mah! Moker! Teče od njega!<<

Iz teme so zaslišali klic. Pridušen od piša vetra, jim je vreščeč glas takoj po pozdravu začel pojasnjevati:

>>Pot je varna! Nič se ne bojte!<<

>>Kaj je zdaj to?<< je ušlo Šenu. >>Zakaj je potrebno govorjenje o zagotovljeni varnosti?<<

Toda v odgovor je slišal le opozorilni zvok ob vzletu njihovega medplanetarnega letala in nekaj trenutkov kasneje so lahko samo še nemočno opazovali odmikanje reflektorskih luči ter njihovo počasno izginjanje v temi in megli.

Geni je samodejno privzdignila roko v smer, kjer je v luči reflektorjev še malo prej videla Tilna. >>Nič ne vidim!<<

>>Oči se nam morajo privaditi teme. Tudi jaz nič ne vidim,<< ji je odvrnil Tilen bolj v smislu oglašanja, kje je kdo oziroma on, in v odgovor oziroma potrditev svojih nič kaj prijetnih slutenj zaslišal Šenovo nerganje nad takim medplanetarnim letališčem. >>Prava svinjarija!<< je klel.

>>Kar sem, kar sem!<< se je zarezal skozi temo prediren piskav glas, ki jim je malo prej zaklical, da se nimajo česa bati. >>Vzemite si baklo in kar za mano! Smo na Gori božjega besa, kot ji z velikim strahopoštovanjem pravijo domačini.<<

>>No, pa gremo!<< je dejal Tilen.

Med spotikanjem ob kamenje so se prebili do možaka s piskavim glasom ter v soju gorečih bakel zagledali bedno suho kreaturo v premočeni razcapani obleki, kako se z brezzobim nasmehom vsakemu posebej priklanja med izročanjem bakle.

>>Takole, vidite, se prižge,<< je pojasnjevala kreatura med prižiganjem bakel s potiskanjem v ogenj.

Šena se je sklonil k Tilnu: >>Ni mi všeč. Vse skupaj je že preveč sumljivo. Najprej čudno medplanetarno letališče, zdaj te prazgodovinske bakle. <<

>>Tudi meni ni kaj pretirano razumljivo,<< je bolj zaklel kot odvrnil Tilen. >>Nisem proti posebnostim,

toda kako se lahko od tod vrneš?<< Nato je stopil je k bližnji skupinici časovniških turistov iz njihovega letala, da bi se pozanimal za odhode in prihode medplanetarnih letal.

Toda Časovnik, h kateremu se je obrnil, ga je na njegovo vprašanje s pogledom ocenjujoče premeril ter nejeverno odkimal:

>>Tujec! Hm. Kdor se poda na ta planet, se mu ne sme muditi. V nasprotnem je bolje, da se mu izogne. Vrnitev je predvidena šele po nekaj mesecih<<

Tilen ni mogel skriti neprijetnega presenečenja ob rahlo posmehljivem Časovnikovem namigovanju, da jih je nekdo naplahtal. Nič kaj prijetno spoznanje je prešlo skozenj. Grdo so nasedli. Prav to se je zgodilo. Nekdo jih je res naplahtal, vsaj videti je bilo tako, je med premlevanjem raznih misli prešlo skozi Tilna spoznanje, čeprav seveda tega ni povedal na glas.

>>Nekam nenavadno medplanetarno letališče,<< je Tilen nadaljeval pogovor.

>>Nenavadno? Hm. Ne vem, kako naj vam razložim. Ob tej vsepovsod prisotni sodobni tehnologiji se vsakomu od nas stoži po nedotaknjeni naravi in starobitnem življenju. Tu mu je na voljo. Sem se lahko umakne. Za te planete velja prepoved vnosa tehničnih naprav. Kdor gre nanje, se mora temu podrediti. Tamkajšnjim običajem se moraš prilagoditi. Celo še več, kljub težkim razmeram preživetja ne moreš uporabiti sodobne tehnike, pa če je še tako naporno. Življenje poteka na razvojni ravni domorodcev, kot ga živijo prebivalci posameznega planeta. Komur ni všeč, naj ne gre.<<

>>Toda,<< je podvomil Tilen, >>preveč dosledno sprejemanje življenja primitivnih ljudstev ima lahko tudi nepredvidene posledice.<<

Časovnik se je razposajeno nasmehnil. *>>Redki gredo na planete, kot je tale. Nevarno je, nekaterim vseeno*

ugaja, kot plezanje po prepadnih stenah.<<

>>Mislite reči, da smo sedaj v določenem smislu sredi prepadne stene?<< je prej jezno kot prestrašeno vrgel iz sebe Tilen.

>>*Vsekakor dobra primerjava. Kar všeč mi je. Tveganja tu ne manjka. Vsaj zadnje čase ne. No, ja, po občutku bi sodil , da se vam ne bo težko ujeti z nami.*<<

>>Ni v tem problem, rad imam pustolovsko življenje, toda to je. . .<< Tilen je umolknil sredi stavka. Temu Časovniku že ni mogel govoriti o svojih razlogih za nesprejemanje njegovega navdušenja. Očitno jim je Kanja podtaknil informacije o razmerah na tem planetu, tako da jim nič drugega ne ostaja kot prilagoditev novim razmeram. Vse je kazalo na to. Čeprav tega seveda ne morejo sprejeti, pa tudi sprijaznili se ne bodo s tem kar tako.

>>Kar za mano! Pot je varna, čeprav nekoliko strma.<< Mali možic v raztrganem in premočenem ogrinjalu je z mahanjem bakle pritegoval pozornost. Prav smešna prikazen je bil. Zaradi svojega bednega videza je deloval celo malo srhljivo. Vsaj Geni je začutila neprijeten odpor med izmenjavo pogledov ob njegovem mimohodu. Dajal je vtis sestradanega in premočenega cucka z vgrajenim pogledom roparice in mrhovinarja hkrati. >>Huh!<< Zagomazelo ji je po hrbtu, da je zadrgetala in se primaknila k Tilnu: >>Čuden možic, kajne?<<

Tilen jo je zaščitniško privil k sebi ter tuhtajoče navrgel razmišljanje o čimprejšnjem možnem odhodu s tega planeta oziroma kako bi jo lahko pobrisali z njega.

>>Kar za mano! Kar za mano!<< je predirno zaklical možic med previdnim spuščanjem ob vlažni kamniti steni.

Pot, nekakšno planinsko stezo, so v megli in mraku lahko bolj slutili kot videli, toda čeprav jim ni povzročala

večjih težav, so si po treh urah spusta vseeno kar oddahnili ob prihodu na bolj položno pot, po kateri so potem pešačili še dve uri do velikega kamnitega obzidja, skoraj v celoti pogreznjenega v meglo in temo. Ne višine ne obsega mu niso mogli videti.

>>Kar za mano! Kar za mano!<< Beraški vodič je stopil k steni, potrkal s kovinsko palico po zidnem kamnu in molče obstal v tihem čakanju. Dobrih pet metrov nad njim so zagledali lučke. Zatem se je kamnita stena odprla v skrivni vhod, za moža veliko odprtino, skozi katero so se zmuznili drug za drugim ter se podali po ozkem, nekaj sto metrov dolgem hodniku do velikega obokanega prostora. Po vlažnih stenah brez oken je kazalo na prostor v temeljih neke večje zgradbe.

Pomikali so se do prostora z mogočnimi kamnitimi oboki in s stopniščem ob steni. Nekak vonj po trohnobi je udaril vanje. Očitno je bila zgradba zelo stara, toda zaradi teme niso mogli razbrati ničesar več, vsaj prvi trenutek ne.

Mimi je spustila svojo baklo proti vdolbini v steni ter po prestrašenim kriku vzkliknila: >>Mrtvec!<<

Tilen je skočil naprej, še sam primaknil baklo ter jo takoj zatem potisnil v sosednje votline: >>Hudirja!<< je zaklel. >>Saj to je mrtvašnica!<<

Mali Rac je previdno pokukal v eno od vdolbin ter nato še v naslednjo. >>Tudi v tej je precej mrličev!<< je na glas pojasnil vse bolj strnjeni skupini turistov.

Tedaj se je tik pod stropom prikazala goreča bakla v rokah nenavadnega možaka z dolgimi lasmi, belo brado, velikim trikotnim pokrivalom in v z zlatom vezeni halji, ki mu je segala do tal. Po globokem priklonu se je z razširjenimi rokami zagledal navzgor: >>Zahvaljeni, bogovi!<< je zaklical slovesno, počasi spustil roke in se ponovno obrnil k njim. >>Pozdravljeni, polbogovi! Bodite dobrodošli v mestu, pokornem vašim

očetom bogovom! Počaščeni smo z vašim obiskom!<< Nato se je v ustaljenem obredu, z razširjenimi rokami in zateglim glasom še enkrat zahvalil nebu in njim.

Nagnjen k Tilnu, je Šena pošepnil: >>To mi je že bolj všeč. Na njihovi stopnji razvoja, kot domnevam, smo najbrž zanje res pravi polbogovi.<<

Možak v dolgi halji, ki je moral biti eden tukajšnjih svečenikov, se je ponovno obrnil k njim v slavnostnem pozdravu:

>>Večna slava naj sveti vašim bratom, polbogovom, padlim za našo rešitev!<<

Šena je privzdignilo že delno razumevanje svečenikovih besed. >>Kaj pa je zdaj to?<<

>>Ne vem.<< Tilen se je med odkimavanjem oziral naokoli po mrtvašnici. >>Nekaj ni v redu, ne!<<

>>Jaz že ne bom med padlimi za njihovo rešitev,<< je spet zanergal Šena. Toda kaj več ni mogel narediti. Nekomu so grdo nasedli. Tako je vsaj vse kazalo.

Svečenik je razširil roke, to pot ne nad glavo, temveč le v znamenje odprtega prijateljstva: >>Bodite gostje našega Velikega duhovna pred vašim odhodom na pot vzvišenega poslanstva. Sobane našega gradu so vedno pripravljene za sinove bogov,<< je dejal ter jih s privzdignjeno roko povabil, naj mu sledijo.

Mimi, še vedno pod vtisom pogleda na mrtveca, je v nelagodnem dvomu vprašujoče pogledala Šena.

>>Ta sprejem mi je že bolj všeč,<< jo je ohrabril. >>Za polbogove nas imajo. Ni slabo. Tisto o padlih za njihovo rešitev bo pa vseeno treba preveriti.<<

>>Vsekakor. Slabe slutnje mi vzbuja,<< je pritrdil Tilen. >>Bojim se, da tista primerjava med nami in ljubitelji plezanja po prepadnih stenah, ki mi jo je navrgel Časovnik na letališču, ni brez osnove.<<

* * *

Po krožnih stopnicah so se povzpeli v veliko podolgovato dvorano z dobro obloženim omizjem. Različne vrste pečenk, omak, sadja in drugih dobrot so bile skrbno pripravljene in lepo razvrščene. Dolga pot jih je sestradala, po nekaj kozarcih vinu podobne pijače pa se jim je razvezal jezik. Pravi živžav je nastal vse naokrog.

>>Poglej tjale,<< je Šena namignil Tilnu. V slabo osvetljenem kotu je možak v črni halji sedel z neko mačkasto živaljo na kolenih. K njemu sklonjen strežnik ga je pazljivo poslušal, vsaj delovalo je tako. Verjetno je dobil navodila ter se zatem umaknil, skrivnostna postava pa je vstala z mačko v naročju in stopila k najbližjemu omizju ter z nekakšno zadržano vzvišenostjo nagovorila Časovnika iz njihove skupine.

>>Torej, to je naš gostitelj!<< je dejal Tilen.

Šena je prikimal. Nekam znan mu je bil ta Veliki duhoven. Vse je kazalo, da je možak z mačkasto živaljo prav on. Tilen in Šena sta opazila, kako se jima med pogovorom s Časovniki vse bolj približuje. Nekaj korakov stran se je pogovoril še z enim od gostov, ko je k njemu pristopil njihov spremljevalni svečenik iz tistih mrliških prostorov. Po globokem priklonu pred Velikim duhovnom je s ponosom sporočil zadovoljstvo polbogov z izkazano gostoljubnostjo.

Veliki duhoven pa je mirno nadaljeval z božanjem mačkaste živali po hrbtu in se vzvišeno smehljal: >>Dober sprejem ste pripravili, da. Polbogovi so videti zadovoljni,<< je dejal ter ga z rahlo kretnjo roke odslovil in s še bolj vzvišenim izrazom na obrazu stopil mimo

njega proti naslednji skupini gostov.

Tilen in Šena sta se spogledala. Ni jima ušla nekakšna porogljiva oholost med omenjanjem >>polbogov<<. Še bolj sta prikrila svoj zasledovalni pogled.

>>To ni v redu, kajne?<< je pošepnil Šena.

XXV

Prot se je takoj odzval na Zejev poziv. Nekaj nujnega je moralo biti. Morda ga kliče prav zaradi Tilnovega obvestila o odhodu na planet Opi, ki so mu ga poslali z NEUSTAVLJIVE.

V hologramu Protovega zapestnega sprejemnika se je prikazal Zejev obraz.

>>Zdravo, Prot! Splet dogodkov nama ne dopušča odlaganja pogovora o posebnostih naše civilizacije. Povedal sem vam o znanstvenem dosežku, o podvajanju živih bitij, tako Časovnikov kot vas, ljudi.

Ta novost nam je vnesla veliko zmede. Ob bogastvu, ob novih zanimivih možnostih nam skozi smeh, igro strahu in speče hudobije znižuje ceno spoštovanja tujega življenja. Podtika nam nevarno in hitro spreminjanje vrednot, ki posamezniku ustavljajo sproščanje izbruhov, vzgibe divjosti in slepo, brezobzirno uničevanje. Prvič po dolgem času nam naš svet vrednot ni dovolj močno zavrnil strasti.<<

>>Mar torej Kanja krši vaše dosedanje vrednote?<< je dejal Prot.

>>Da, on je eden najnevarnejših kolovodij. Že prej se nisva nič kaj lepo razumela, sedaj pa se prepad med nama še vse bolj poglablja. Prav na njem se nam nazorno kaže nastajanje izrodkov skozi podvajanje.

V hipu možno podvajanje kogarkoli je dokaj podobno dosedanjim, dovolj preverjenim tehnikam podvajanja. Pomembnejša novost je manj vidna, skrita v ozadju, a dosti bolj usodna. Razložil bom. Nevarno smo se ušteli.

Precej časa že obvladamo telepatski miselni prenos. Z njim se nam je odprla možnost podoživljanja čutnih čustvenih zaznav. Toda hitrih, trajnih, neželenih množičnih posledic nam telepatski miselni prenos ni vsilil. Možno ga je nadzirati kot govorno besedo.

Za zvest prenos vseh čustev, s čutenjem in odzivi, pa zgolj telepatski miselni prenos ne zadostuje. Vse življenjske izkušnje bi nujno morali imeti enake, tako kot vse strasti in vse bojazni, skrite v sogovorniku po telepatski poti. Sicer naše dojemanje ni enako. Prizadetost bo drugačna, manjša, težko si je skupno deliti čustva z nam tujim bitjem. Če pa misel, čutenje in čustvovanje od svojega dvojnika prevzameš s svojo podzavestjo, z vsemi svojimi nagnjenji, svojim čustvovanjem, potem imajo odzivi obeh na vse pritiske skupno osnovo. Naveza z dvojnikom te potisne v smer njegovega spreminjanja. Lahko bolj malo, morda pa tudi preveč. Lagodnost v prepuščanju je tu nevarna. Tvoj jaz se ti premakne, da se v temeljih zamaješ. Ni manjkalo opozoril na možne preobrazbe, toda zalegle so le za sprejem nadzora, vendar spet ne dovolj doslednega. Preobrazba je zajela posameznike prej in dosti bolj močno, kot smo predvideli.

Svojega dvojnika je ponudil tudi Kanja. Prav rad, je rekel, ga da na voljo znanstvenim poizkusom, in nato še predlagal, naj mu dvojnika pošljejo v sužnost, v deželo Krel, na planet s primitivnimi ljudstvi. Tam naj

spozna življenje sužnja in vso okrutnost suženjstva.

Ta predlog smo sprejeli. Nič se nam dotlej še ni umaknilo nadzoru. Sprva se je vse zvrstilo po načrtu. Sledil je poseg v dvojnikov spomin, iz katerega mu je bila vzeta zavest pripadnosti Časovnikom in znanje o življenju na visoki stopnji tehnološkega razvoja. Skozi podvajalnik pa je dobil znanje in navade enega od sužnjev. Vendar je bil v vsem ostalem Kanja.

Tak je bil vržen v suženjstvo, k lastniku, ki je svoje sužnje gonil s poljskih del še na izgradnjo tamkajšnje utrdbe, da so do smrti izčrpani umirali pod težkimi bremeni.

Tam je Kanjev dvojnik spoznal sužnjo, se ujel z njo v ljubezni, prijateljstvu in hrepenenju po svobodi. Želja po preživetju mu je dala nove moči. Toda sužnja je odrasla in gospodar jo je prodal. Dvojnik je bil zmeden. Nekaj nedovoljenega zadrževanja ob mladi sužnji je tako razbesnelo lastnika, da se je okrutno zdivjal nad dvojnikom in ga postavil za tarčo vseh posmehov ter prepustil okrutnemu izživljanju stražarjev, vse dokler se dvojnik ni odločil za beg.

Toda le uro po pobegu so se biriči pognali za njim. Začel se je neizprosen lov.

V nepreglednih gozdovih, kamor se je zatekel, je kmalu spoznal pravi pekel. Mraz, vlaga in lakota so ga odgnali nazaj v naselje, kjer so ga spoznali in ujeli.

Njegov lastnik je, v svarilo ostalim sužnjem, nagnal nanj pse. Dodobra ogrizenega je že hotel pokončati, ko je suženj dvignil svoje roke v prošnji za milost in v priseganju stalne pokornosti. Prav bedno ga je bilo videti. Toda to ga je rešilo. Klovnska ponižnost je začela na njegovo srečo vse bolj zabavati gospodarja. Še nekajkrat ga je udaril z bičem in pustil pri življenju.

Odtlej je bil Kanjev dvojnik pokoren suženj z vse večjo željo po moči, ki se mu je pod zaničljivimi

pogledi njegovih biričev in pod udarci biča vse bolj krepila. Zaželel si je vzbujati strah drugim, vzbujati strahospoštovanje mu je postala osnovna vrednota. Da bi se ga bali, si je želel vse močneje. Tako, kot je videl zreti v svojega gospodarja sužnja, izničeno bitje, kot je bil sam.

Tedaj je Kanja prekinil suženjstvo dvojnika. Vsa njegova nagnjenja in strasti z vsemi spoznanji pa je dal prenesti vase, da so se ujemajoče strasti seštele, nasprotne oslabile.

Če bi v dvojniku vzniknil odpor do nasilja, bi združitev z njim Kanjo oplemenitila. Tako pa je padla želja po moči na prikrito vrstnico. Strah dvojnika je našel zaščito v prikriti Kanjevi strasti do nasilja in v skupnem ujemanju so okrepljene strasti prestopile mejo sveta na osnovi naših temeljnih vrednot.

Kanja bi moral iti na zdravljenje. Bolj bi morali vztrajati pri tej zahtevi. Omehčal nas je s sklicevanjem na svoje žrtvovanje znanstvenim preizkusom in še bolj s prepričevanjem, kako bo vse, dobljeno iz dvojnika, sčasoma zbledelo.

Predvsem pa smo se ušteli v hitrosti Kanjevega združevanja s Časovniki enakih nagnjenj. Prej, kot smo predvideli, so svojo združbo razpletli skozi tisoče povezav.<<

>>In sedaj Kanja s pomočjo podvajalnika spreminja svet vrednot posameznim Časovnikom ter si pridobiva nove pristaše,<< je trpko navrgel Prot. >>Agresivnost in hudobija postajata tako med Časovniki množična.<<

Zej je narahlo prikimal. >>*S sprenevedanjem so si izborili možnost zlorabe. Njihove žrtve so primitivni domorodci, ki jih z intrigami pehajo v spore, v vojne, v okrutne boje, da je njihovo življenje kratko in bolj živo v trganju iz smrtnih krempljev. Mednje, v ta okrutni svet, potem spustijo svoje dvojnike. Toda tudi to jim ne zadošča. V nove civilizacije so se usmerili mimo*

vseh dogovorov o spoštovanju tujih bitij v vesolju. V lasti imajo že celotna vesoljska prostranstva, tudi gravitacijski vrtinec, v katerega so vas skoraj ujeli. Še zadnji trenutek smo vam priskočili na pomoč. Le malo je manjkalo, da vas niso zajeli, pa čeprav smo se odzvali še pred ulovom vaše predhodnice. Dobro ste izkoristili sporočilo z NEPTUNA.

Po njihovih načrtih ste zdaj prav vi, Zemljani, na vrsti. Vaš miselni in čutni svet jih zanima. Zato so zvabili vaše tovariše na planet Opi, kjer jih nameravajo vreči v boje za preživetje, na poligone za spremljanje vseh čutnih in čustvenih odzivov. Vsakega posebej pahnejo v smrtno preizkušnjo in mu iztisnejo najbolj nagonske odzive. Nihče se ne izmakne pogubi.<<

>>O, ti podle svinje, ti!<< je zaklel Prot.

Zej je nadaljeval: *>>Podvajalnik je skrit na planetu Opi in zastražen. Brez tveganja življenja se nihče, ne Časovnik ne Zemljan, ne more prebiti do njega. Vrednot za samožrtvovanje v skupno dobro pa Časovniki več nimamo v zavesti. Vsaj ne dovolj za tako tvegano pobudo. Kanjeve namere tudi niso splošno znane, ker se nam je preveč razlik nabralo v razlagah in tudi nezanimanje za poglobljeno razumevanje je tu prav usodno. Časovnik ni pripravljen vložiti truda v razmislek o vsem, kar zdaj Kanje počnejo, obnaša se, kot da mu ni mar za vse skupaj. Ko bo prepozno, bo seveda dosti govora, vendar pa zapozneli 'ne' nima veljave. Tega pa ne smemo dopustiti. Kanje moramo razkrinkati z vsemi njihovimi namerami in početjem.<<*

Nato je Zej umolknil, pustil Protu čas za premislek ter nadaljeval: *>>Pohod Kanj bo za vas, Zemljane, usoden, še preden se Časovniki zavedo, kaj se tam dogaja.<<*

>>Da,<< je pritrdil Prot, >>to se ne sme zgoditi.<<

Zej se je rahlo nasmehnil. Očitno je pričakoval tak Protov odziv.

>>Torej sva se razumela. Ponujam vam sodelovanje.<<

Prot je prikimal: >>Seveda, čeprav ne vem, kaj naj naredim.<<

Zej se je zagledal Protu v oči:

>>V podvajalniku so shranjeni zapisi o vsem, kar je kdo z njim počel. Če bi te zapise lahko posredovali vsem Časovnikom, bi s tem prav gotovo lahko razkrinkali Kanje.<<

>>Prevzamem to nalogo,<< je trdo dejal Prot.

>>Prav.<< Zej ga je še nekaj trenutkov ocenjujoče motril. *>>Podajte se za svojimi tovariši. Na planetu Opi vam bodo naši agentje v pomoč, posredovali vam bodo vse, kar so doslej odkrili, vse njihovo znanje vam bo na voljo. O ukrepih pa se bomo sproti odločali, saj bova po agentih v stalnem stiku.<<*

>>Še nekaj!<< je nato dejal Zej. *>>Ne bi bilo napak, če s seboj povabite vašo prijateljico Avo. Izlet bi bil videti bolj spontan.<<*

S Protovega obraza so izginile resnobne poteze: >>Morda res ne bi bilo napačno. Če bo le sprejela ponudbo.<<

XXVI

Plesalka Ava ni skrivala veselja nad Protovim obiskom. Prav radostno in voljno mu je nastavila svoje polne ustnice v dolg vroč poljub: >>*Si me že pogrešal?*<<
Prot je prikimal: >>Rad sem pri tebi, toda vse se nam obrača v nepredvidljive zaplete. Moral bom na planet Opi.<<
>>*Hm.*<< Ava se mu igrivo privila. >>*Potrebuješ vodiča?*<<
>>Bi šla z mano?<< jo je povabil. >>Lahko bi nama bilo prijetno.<< Ava mu je veselo prikimala: >>*Zanimiv planet, precej zabavno mora biti tam. Že Zej mi je razložil, kako pomembna je tvoja naloga in da bi bilo koristno, če bi izvedel kaj več o nas, Časovnikih.*<<
>>Aja, je že govoril s teboj?<< Ni se odločila zgolj zaradi nagnjenja do njega. >>Kaj ti je še povedal?<<
>>*Oh, nič posebnega. Naj združim koristno s prijetnim in grem s tabo na Opi.*<<
>>A tako! Nič drugega?<<
>>*Saj je dovolj, kajne?*<<
Vse skupaj bi lahko bilo prav zabavno, je govoril njen pogled.

>>*Raje se sprostiva, pridi!*<< Ava ga je odvedla k naslonjaču in se po zapeljivem objemu udobno zleknila v njegovo naročje ter nadaljevala pogovor o zanimivostih planeta Opi. Razgrinjala mu je zanimivosti neznanega sveta, poznala pa je še nekatere podrobnosti. Tam so bila nenavadna plemena izredno divjih ljudstev na stopnji še ne dokončane evolucije iz opic v razumska bitja. Vendar je bilo njihovo zavedanje nad živalskimi vrstami, blizu ravni kamenodobnega človeka ali ne preveč različno, vsaj po Avinem pripovedovanju je bilo moč tako sklepati.

Ava se je poredno zahehetala. >>*Imajo pa,*<< je dejala med ljubkovalnim božanjem Protovih poraščenih prsi, >>*ta bitja neverjetno spolno moč.*<< Z boki se je v rahlih izzivalnih gibih vse bolj pritiskala obenj ter mu s svojim lepo oblikovanim telesom dražila njegovo moško željo po poudarjanju spolne moči.

Prot se je prešerno zasmejal: >>Tudi v primeri z nami, Zemljani.<< Na tistem potovanju po Jezeru erotičnih sanj se je z Avo dovolj lepo ujel.

Njene ustnice so se rahlo razprle med približevanjem k njegovemu ušesu. >>*Opijci so tudi zame premočni,*<< je zašepetala ter mu med božajočim poljubljanjem s sunkovitimi gibi svojega telesa dražila željo po čutnem užitku, >>*tisti biki bi me raztrgali*<< .

Nenadoma se je razposajeno odmaknila: >>*Bi rad videl seksanje svoje Zemljanke s tistimi domorodci?*<<

Protov presenečeni pogled je Avo še bolj spodbudil.

>>*Pred kratkim mi je znanec, dober prijatelj tistega ekscentrika Kanje, prinesel nekaj holi posnetkov na to temo. Ne vem, kako jih je dobil, in tudi ne, ali so samo domišljijska študija ali pa posneti celo v živo.*<<

Zleknjena v Protovem naročju, je Ava dala šifrirno znamenje programskemu vodiču holija za prikaz posnetka in že je v holijevem prostoru, slabe tri metre stran, nastal prikaz, zvest neposrednemu gledanju v

živo.

Na tleh je klečala mlada ženska, s polnima dojkama, po katerih je božajoč polzela velika kosmata roka. Povsem je spominjala na Zemljanko, le nekako otopela in odsotna je bila videti.

>>*Sužnja,*<< je pojasnila Ava. >>*To je prikaz domorodca z zemeljsko sužnjo.*<<

Velika kosmata taca je začela stiskati dojko, medtem ko se je temno modra, z brado in dolgimi lasmi poraščena orjaška Opijčeva glava pomikala po njenemu tilniku v ljubečem grizenju. Gibi rok, sprva počasni, so se vse bolj strastno spuščali do posega v njeno mednožje in do kratkega, komaj zaznavnega stoka s pritajenim vzdihom.

Orjaški kosmati samec je zahropel v sladostrastju, se privzdignil za njenim hrbtom ter ji s potiskanjem glave k tlom začel upogibati tilnik. Ruk poželenja se mu je izvil iz grla. Nato si jo je vzel.

>>*Huh!*<< je puhnila iz sebe Ava med privijanjem k Protu. >>*Greva še midva.*<<

>>Hm!<< Avina pobuda ga je presenetila med zatopljenim gledanjem. Vsiljeval se mu je pomislek o verjetnosti posnetka v živo. Toda odrinil je pomisleke in se posvetil Avi. Prizor jo je očitno spolno razdražil do neučakanosti.

Po spolni potešitvi sta se Prot in Ava ponovno ozrla v holi, kjer se jima je kazal že povsem drugačen prizor. Spolne igre je bilo konec. Opičnjak ob steni je z občasnimi pogledi opazoval Zemljankino hojo po sobi. Nekaj je želela narediti. Obraz ji je bil vidno zresnjen, žalosten, zamišljen. Globoka notranja prizadetost je vela iz nje, vsak čas bi ji morale privreti solze. Ob nenadnem zunanjem klicu pa je močno presunjena privzdignila glavo.

Sprožen splet dogajanj je še bolj pritegnil Protovo

pozornost.

Zemljanka je planila k vratom majhne koče, vendar jo je Opičnjak že naslednji trenutek prestregel in odvlekel nazaj, ob ponovnem klicu človeškega glasu od zunaj pa je samo še vzdrgetala s kapljajočimi solzami po licih.

Ob pogledu na jokajočo Zemljanko je Prot začenjal verjeti v zvesti posnetek iz resničnega življenja. Vse bolj je postajal prizadet. . . Ava je prekinila predvajanje posnetka. . . Tista ženska bi lahko bila ena izmed astronavtk iz pogrešanih vesoljskih ladij? Morda so jo po zajetju vrgli v suženjstvo tem primitivnim bitjem. Posnetek astronavtke - sužnje v živo! Od Kanj bi kaj takega že lahko pričakoval.

XXVII

Na vrhu visoke skale pod kamnitim obokom so Šena, Geni in Rac opazovali v mrak pogreznjeno mestece pod sabo, kjer so nočni mir na zatemnjenih ulicah prekinjale le manjše skupine domačinov in posamezniki v hitri hoji.

Geni je pokazala proti utripajočemu svetlikanju na nasprotni strani bližnje ulice: >>Nekaj hrupnega prihaja od tam!<<

Rac je radovedno iztegnil vrat. Toda vejevje tamkajšnjih dreves in strehe hiš so mu zakrivali razločnejšo podobo. >>Gremo pogledat!<< Vse več bakel in posameznih postav so lahko razbrali.

Šena je odkimal. Preveč ga je prevzemala utrujenost po napornem dnevu. Nasprotno je bil Rac še poln življenja. Obrnil se je h Geni: >>Ničesar se nimaš bati. Domačini nam ne bodo storili nič žalega.<<

Na Genin obotavljajoči se pogled je Šena le skomignil z rameni. Nobenega razloga za strah ni bilo videti. Na koncu je pristala: >>Prav, oglejva si to dogajanje!<<

Rac se je z eno od bakel spustil do kamnitih stopnic ter naprej na ozko ulico staroveškega mesteca in stopil proti utripajoči svetlobi.

Vrvež je bil sredi mestnega trga, od koder se je kolona vojščakov z vklenjenimi orjaškimi Opijci pomikala proti njima.

>>Za težka fizična dela imajo te orjaške Opijce,<< je pojasnil Rac med iskanjem mesta z dobrim razgledom. Rob trga je bil še najprimernejši. Zadržal je Geni. Vse dogajanje sta lahko spremljala od tam.

>>Sužnji se upirajo!<< sta zaslišala svarilni klic mimoidočega domačina.

Z divjim vpitjem in udarjanjem z biči so vojščaki preusmerili kolono vklenjenih sužnjev proti zgornjemu delu trga.

Geni in Rac sta stopila na nekoliko privzdignjeno stopnišče tamkajšnje zgradbe.

Mišičasti Opijci, za glavo višji od svojih stražarjev in s človeško, vendar precej gorilasto zunanjostjo, so bili kljub močnim okovjem videti zelo nevarni. Silno moč so razkrivala njihova mišičasta telesa v siju bakel.

>>Verjetno so jih presenetili,<< je odvrnila Geni med radovednim oziranjem zdaj po Opijcih, zdaj po njihovih stražarjih. In kmalu so tudi vojščaki opazili njo. Vidno so se vznemirili. Eni so ji mahali v pozdrav, drugi so se ji klanjali. Vsekakor je njena prisotnost naredila močan vtis nanje. Tudi na poveljnika straže, tako da je pristopil k njej ter se z mečem v roki udaril po prsih:

>>Pozdravljena, lepa polboginja!<< je zaklical med ponosnim kazanjem na jetnike. >>Roparski Opijci ne spoštujejo nikogar, niti vaših očetov bogov. Zajeli smo jih skupno z njihovim vodjo.<< Nato je pomignil dvema vojščakoma, naj pred polboginjo pripeljeta orjaškega Opijca, ki se je pustil potisniti naprej do nekaj metrov pred Geni. Tam se je razkoračil v tako ponosni in vzravnani drži, da je s svojim velikim mišičastim telesom kljub okovjem deloval veličastno.

Kakor da bi mu bile verige na rokah na lastno željo in jih lahko raztrga, kadar hoče.

Geni je bila videti prava polboginja v primeri s temi robatimi bitji. Tudi vladar Opijcev se ni mogel ubraniti občudujočega pogleda.

>>Lepa si, polboginja!<< ji je zaklical v pozdrav, ne meneč se za vojščake, njihovo potiskanje, suvanje in vzklikanje.

>>Kaj boš govoril, ti, zavračevalec bogov,<< ga je zavrnil poveljnik stražarjev in sunil s sulico proti njemu ter mu ukazal, naj poklekne v znak spoštovanja.

Vladar Opijcev je še naprej zrl v poosebljeno božansko lepoto mikavne Geni, nato počasi upognil koleno v spoštljivem priklonu ter se iznenada, v hipno spremenjenem razpoloženju sunkovito dvignil. Ponovno razkoračen je s silnim glasom vzkliknil: >>Moja boš, lepa polboginja!<< In se z okovanimi rokami nekajkrat udaril po prsih.

Geni se je umaknila za korak.

>>Moja boš, lepa polboginja!<< je ponovil še odločneje vladar Opijcev.

Poveljnik straže je stopil med njega in Geni. >>Ne boj se, lepa polboginja! Ta Opijec se ne bo rešil ujetništva! << je dejal med potiskanjem Opijca najprej in vstran, nato na pot, kjer se je kolona pomaknila naprej v svojem sprevodu.

* * *

Naslednjega dne je vladar mesta Ortran pripravil

veliko športno tekmovanje z udeležbo vseh najboljših tekmovalcev iz njihovega mesta.

Med zajtrkom v kraljevi palači, ko sta Tilen in Šena pospravljala kar obilen obrok, se jim je pridružil Rac. Prisedel je h Geni in takoj začel še ves razgret: >>Si slišala za pobeg vladarja Opijcev?<<

Geni se je vidno vznemirila.

>>Nekdo mu je baje pomagal od zunaj. Stražarji govorijo o njim sovražnih bogovih. Drugače po njihovem ne bi bilo možno. Ne vem. Glede na njegovo orjaško moč bi se, vsaj po moje, lahko rešil tudi sam. Ja, paziti bomo morali na Geni,<< je dejal in pogledal Tilna. >>Od take zatelebanosti v Geni lahko pričakujemo marsikaj, tudi poskus ugrabitve.<<

Tilen ga je začudeno pogledal: >>Kaj blebetaš?<<

>>Včeraj sva se srečala z njim,<< je pojasnil Rac in začel pripovedovati o nočnem srečanju z ujetimi Opijci.

* * *

>>Zmagovalni venec iz rok polboginje bi našim tekmovalcem pomenil neizmerno čast,<< je s pogledom, uprtim v Geni, dejal vladar Ortrana. >>Zelo počaščeni bi bili.<<.

>>Prav!<< je pristala Geni, in to s tako samovšečnim nasmehom, da se Tilen ni mogel ubraniti nalezljive razposajenosti. Vprašanje o možnosti njegove zmage na tem tekmovanju mu je kar ušlo z jezika. Prav zanimivo je bilo vse skupaj. Zabavno bi bilo. Glede na manjše postave domačinov je lahko računal na precejšnjo prednost v športnem tekmovanju, vsaj

kolikor bi bila dovoljena njegova udeležba.

>>O, seveda!<< se je vzradostil vladar Ortrana. >>Z mečem se moji podložniki ne upajo kosati s polbogovi, saj se navadni smrtniki zavedamo pogubne moči polbogov. V nenevarnih športih pa je udeležba polbogov prav zaželena.<<

Tilen je smeje se pogledal Šena. Ta je nekaj mrmral o cepcih in razbijanju betic s kiji ter o bebavosti tovrstnih športov, ker so skrajno neumni, vendar se je na vprašujoči pogled vladarja Ortrana prijazno nasmehnil. >>Tek, rokoborba in metanje kopja so mi od nekdaj všeč. Moj prijatelj Tilen je kot rojen zanje. Prav rad se jih bo udeležil.<<

* * *

Tilna je po vstopu med tekmovalce kmalu zajelo pravo tekmovalno navdušenje. V veliko zabavo domačinov in Časovnikov je prepričljivo zmagal v teku na tristo korakov ter nato še v rokoborbi, kjer je s svojim znanjem borilnih veščin prav briljiral.

Celo najmočnejši predstavniki domačinov se mu niso mogli zoperstaviti. Vsi po vrsti so mu lepo nasedli na nekaj preprostih judo metov in ga potem, po pristanku na tleh, samo še debelo gledali, brez želje po nadaljnji borbi.

Tako je bil Tilen kot večkratni zmagovalec priljubljen slavljenec domačinov, kamorkoli je prišel. Dva domačina sta ga celo ponesla na ramenih mimo navdušene množice vse do Geni. Pripadala mu je nagrada s poljubom. Tilen se je zadovoljno razkoračil. Celo preveč zadovoljno. Vsaj Geni je že začela odkimavati. Toda publika je čakala. Ni se mogla več

izmikati. V rahlem poljubu se je dotaknila njegovih ustnic in že so vriski in kriki navdušenja sprostili ozračje.

Tekmovanju je sledilo pravo rajanje s pečeno divjačino, vinom in vse bolj razigranim vzdušjem. Še Tilen in Geni sta se kmalu nalezla prepričanja o velikem pomenu tega tekmovanja. Seveda na zabavni ravni in z dodeljenima vlogama.

Tilen se je celo tako poistovetil z domišljijskim likom starogrškega heroja, da je presenečal tudi Geni. Glede na njegovo odkrito dvorjenje pa jo nekaj nastopaštva ni niti najmanj motilo. Prav nasprotno. S svojim smehom je celo vzpodbujala Tilnovo razposajenost. Pravzaprav sta se vse bolj pretvarjala, da se pretvarjata. Tako je prišlo tudi do tega, da se je Tilen sprenevedal, kako je zaljubljen v Geni. Seveda vse skozi igro in v zabavo domačinov. Prav zabavno. Še dolgo v noč so veseljačili.

Po postopnem umirjanju direndaja je k Tilnu prisedel Časovnik, ki se je po večmesečnem bivanju, vsaj tako je govoril, počutil že pravega domačina. Ni bolj zanimivega planeta, je razlagal. Pa tudi sicer je bil bolj zabavne narave. Nešteto domislic je letelo iz njega v sproščenem pogovoru, tako da ga je Tilen povprašal še po najzanimivejši posebnosti v teh krajih.

>>*Podvajalnik!*<< je odvrnil Časovnik v pomenljivem nasmihanju. >>*Kljub vsem ostalim nespornim zanimivostim je večina tukaj prav zaradi njega, kajne?*<<

Tilen se je zasmejal v potrditev samoumevnosti Časovnikove pripombe. Bolj zase pa se je popolnoma zresnil. Časovnikova pripomba ga je presenetila. Tako blizu je ta zadeva. Nekje v bližini. . . To bi moral sporočiti Protu. Predvsem pa bi moral dognati vzrok pomembnosti tega podvajalnika.

Tilen je v zabavnem vzdušju povprašal Časovnika še po njegovih izkušnjah. Ta je z vidnim zadovoljstvom

naredil požirek iz velike čaše, najbrž tiste poživljajoče pijače, podobne vinu domačinov. Vsekakor je deloval okajeno. >>Brez osebne izkušnje ne dojameš bistva podvajalnika,<< je dejal, prepričan o svojem prav, ter se med prešernim smehom samozavestno zagledal v Tilna. Ta pa je seveda izkoristil njegovo zgovornost ter navrgel kakor mimogrede:

>>Ne razumem odpora nekaterih Časovnikov do teh naprav.<<

Časovnik je omalovažujoče odkimal: >>*Najbrž nam je v podzavesti skrit strah pred sprejemanjem revolucionarnih novosti. Povsem nepotrebna bojazen.*<<

* * *

>>Na čast našemu junaku!<< je s privzdignjeno čašo nazdravil vladar mesta Ortran in stotero gostov ob vseh omizjih velike slavnostne dvorane ga je posnemalo navdušeno in v bučnem odzivu.

Tilen je veselo odzdravljal. Leski v Geninih očeh so ob radoživem nasmihanju izzivali Velikega heroja, kot ga je krstil Šena. Vse več čutnosti je bilo v njenem smehu. Ujela sta se bolj kot kdajkoli poprej, o tem je bil prepričan. Njegova bo. Še to noč bo njegova. Mora jo dobiti. Pri vsej svoji živahni naravi se mu je doslej le malo preveč izmikala. Gnan od prekipevajoče energije, jo je drezal s poželjivim pogledom ter si jo prižemal, in Geni ga ni zavračala, prav nasprotno, samozavest velikega zmagovalca ji je godila.

>>Tilen, to vino te bo vrglo!<< ga je očitajoče opozarjala

med smehom.

>>Mene! Nikar ne skrbi. Nocoj me lahko samo poživlja.<< Primaknil se je k njenemu vratu in pošepnil: >>Ti bi me lahko še bolj!<<

Geni se mu je igrivo izmaknila. >>Poglej, za omizjem pri vratih bi radi Velikega zmagovalca. Pojdi jih pozdravit, moram se preobleč,<< mu je navrgla med zvonkim smehom ter vstala. >>Do svoje sobe skočim, da se uredim.<<

Kar nekaj prebliskov je prešlo skozi Tilna in njegovo, po svoje kar hitro dojemanje, v tistem trenutku. Okoliščine so bile namreč preveč ugodne, da jih ne bi izkoristil.

>>Prav, Geni! Kar pojdi! Pozdravil bom fante ob vratih.<<

* * *

Pred velikim stenskim ogledalom iz polirane zlate plošče je Geni samovšečno ogledovala svoje lepo telo, skozi katero so še vedno prevevali Tilnovi žejni pogledi. Koliko vročega poželenja se je ta večer paslo po njej! Vso jo je prevzelo od čutnih dotikov. Tilen je bil prav zabaven. Z vso svojo lahkomiselno naravo je prodrl vanjo in ona mu je za povrh še vzpodbujala agresivnost. Čeprav je rahlo prepotenten že po naravi. Geni se je nasmehnila svoji navihanosti.

>>Geni!<<

Skozi vrata v njeno sobo se je pokazala Tilnova glava: >>Ti lahko pomagam?<<

>>Hm! Kaj nisi pri svojih oboževalcih?<<

>>Sem bil,<< je odvrnil. >>Izpraznili smo čašo vina v tvojo čast. Potem je postalo dolgčas.<<

>>Nekam hitro si to opravil!<<

Objel jo je okrog pasu in prsi ter začel poljubljati razgaljeni vrat. >>Moja boš, Geni, moja!<< ji je pošepnil.

Geni se ni upirala ljubkovalni igri vse bolj razvnetega prijatelja. >>Rad te imam!<< je dejal strastno.

Polaskalo ji je. Med izmikanjem svojih ustnic se mu je nagajivo zahihitala. Vsaj nekaj časa je uživala v upiranju. Sicer nič kaj odločnem, toda dovolj, da se je do vročega poljuba lahko prebil le manjši del iz poželenja izvabljene agresivnosti.

Nenadoma se mu je poredno izvila.

Tilen se ni mogel več zadržati: >>Bodi moja!<<

>>A kar tako?<< je z igranim presenečenjem zategnila.

>>Geni, želim si te!<<

>>Ti vzbujam poželenje?<<

>>Greva seksat!<<

>>Hm, hitre želje imaš.<<

>>A greva?<<

>>Nisem še razpoložena.<<

>>Ujemava se.<<

>>Hiter si, moj Tilen!<<

>>Moja boš!<<

Geni se je še bolj poredno zahihitala. >>Bom!<<

V Tilnu je vse vzkipelo, toda Geni se mu je ponovno izvila iz rok. >>Ne nocoj,<< je dejala med izzivalnim smehom in stekla skozi vrata. >>Tvoji oboževalci naju čakajo. Morava jih pozdraviti.<<

* * *

V veliki slavnostni dvorani so se mešali pijanski vzkliki z neubranim petjem dodobra okajenih gostov. Tilen je trčil na zdravje s Časovnikom.

>>Nekam hitro sta se vrnila s prijateljico!<< ga je nagovoril Časovnik iz prejšnjega pogovora o podvajalniku.

>>Naše ženske so prefriganke.<< Genino izmikanju mu je izvabljalo viške energije na površje. >>Ne vem, kaj bi naredil z njo.<<

Časovnik se je prešerno zasmejal: *>>Tudi mi nismo nič na boljšem z našimi,<<* je razumevajoče navrgel. *>>Na zdravje!<<*

Po izpraznjeni čaši se je primaknil k Tilnu: *>>Lahko si jo nekoliko privoščiš!<<*

Tilen je presenečeno pogledal ob nepričakovani ponudbi: >>Kako?<<

>>Preprosto. Vzemi si njeno dvojnico.<<

>>Dvojnico?<< Tilnovi okajeni možgani so se kljub vsemu poskušali zbrati za nenavadni miselni napor.

>>Sam sem se že večkrat dal podvojiti, dobro poznam postopek. Da, nagovori jo na podoživljanje skozi našo napravo, za ostalo ne skrbi. Pomagal ti bom narediti njeno dvojnico.<<

>>Tega ji ne smem narediti brez njene vednosti, saj o vašem podvajalniku še ne vem ničesar.<< Tilen se je odklonilno nakremžil, toda Časovnik ga je hahljaje poslušal z občasnim odkimavanjem.

>>Zabavne igrice so to. Po nepotrebnem smo se vsi obotavljali.<<

>>No, ja,<< je odvrnil Tilen, >>saj ne rečem, da nimaš prav. Sicer ne nasprotujem tvojemu prepričanju, toda

težko mi je presojati o vsem tem. Vsaj tako na hitro ne morem.<<

>>Popoldne sva se dogovorila o tvojem podvajanju. Sam si se že odločil zanj, vsaj zase, kajne?<<

Tilen ga je vprašujoče gledal s svojimi motnimi očmi. >>Toda za vsem tem mora biti še nekaj. Sicer se vi Časovniki ne bi kregali zaradi podvajalnika.<<

>>Saj je še nekaj. Toda to 'nekaj' je le zabavna igra. Prav gotovo ne boš mogel presoditi pomena podvajalnika brez osebne izkušnje. Tega tudi Časovniki ne moremo. Enostavno ga moraš doživeti. Šele potem boš lahko presojal. Druge izbire nimaš.<<

Tilen je neodločno zmajal z glavo. Za razumevanje njihovega spora se bo že moral seznaniti s to napravo.

>>V vsakem primeru!<< je prepričljivo povzel svoj sklep Časovnik, tako da je spoznanje o nujnosti spusta v to zadevo vse bolj prevladovalo v Tilnovem premišljanju.

>>Nocoj ti lahko pomagam, jutri bom že odpotoval s svojimi prijatelji na po vsej verjetnosti daljši izlet.<<

>>Ne vem, kaj naj naredim!<<

>>Odločil si se za osebno izkušnjo, ker jo potrebuješ. Vsi vi jo potrebujete, tako kot mi. Zakaj ne bi pritegnil zraven še svoje prijateljice?<<

Tilen je po malem prikimaval: >>Zase sem že sklenil, da se spustim v to zadevo.<<

>>No, vidiš!<< Časovnik je žarel od prešernega popivanja.

Tilen je pogledal Geni. Na nasprotni strani mize je koketirala s svojim sosedom, Časovnikom. Ni se mogel odločiti. Vsaj ne takoj. Ni mu bilo lahko. Vseeno je bilo prisotno tveganje. Toda s podvajalnikom so se morali seznaniti. To zadevo morajo spoznati, vse, na kar se ta podvajalnik navezuje, morajo poznati. Mimo tega ne bodo mogli. Ne morejo! Sunkovito je nagnil kozarec in ga izpraznil. >>Prav, pa dajmo!<<

Časovnik ga je spodbudno pogledal: *>>Tvoji prijateljici lahko ponudiva možnost podoživljanja združitve svečenice z boginjo O. Sprevod svečenic bo vsak čas na poti v hram njihove boginje, lahko ji ga pokažeš pod našimi okni ob njihovem mimohodu. Boginja O je največja skrivnost tega planeta in tem svečenicam se bo ta skrivnost nocoj razkrila.*<< Časovnik se je zvito nasmehnil Tilnu: *>>Tudi tvoji prijateljici se lahko!*<<

Skozi Tilna so prehajali nelagodni občutki. Saj ni imel izbire. Vseeno ne bi smel tega narediti Geni, mu je kljub od pijanosti upočasnjenim mislim prihajalo v ospredje.

>>No, saj že prihaja. Slišiš petje?<<

Tilen je dvignil glavo. Ubrano dekliško petje je bilo slišati od zunaj, sicer bolj oddaljeno, vendar vseeno dovolj razločno. Gostje so se z zanimanjem pomikali k oknu.

Tilen je stopil proti obokani stenski odprtini z izhodom na manjši balkon.

>>Kaj se dogaja?<< je zaklicala Geni.

>>Svečenice gredo v hram boginje O.<<

Geni se mu je radovedno pridružila pod obokom z lepim razgledom na ulico in na premikajoči se sprevod svečenic.

>>Nocoj se jim bo razkrila skrivnost svečenice O,<< ji je pojasnil Tilen.

Geni si je z zanimanjem ogledovala zamaknjene obraze mladih svečenic. >>Vse so prevzete od pričakovanja!<< je ugotovila po krajšem opazovanju.

>>Da, boginja O je najbolj skrivnostna boginja!<<

>>Zakaj skrivnostna? Kaj je v ozadju?<<

>>Ne vem, tega baje nihče ne ve.<<

>>Kaj bi le lahko bilo?<<

>>Nekaj mora biti!<<

>>Tudi Časovniki ne vedo?<<

>>Ne! Nekatere Časovnice so se v podvajalniku poistovetile s svečenicami, te vedo, nočejo pa dajati izjav o tem. Pravijo, da ni za moške.<<

Geni si je vse bolj radovedno ogledovala zamaknjene dekliške obraze.

>>Ženske jo lahko spoznate prek podvajalnika,<< ji je namignil Tilen.

>>Misliš resno?<<

Tilen je prikimal: >>Vsaj pravijo tako.<<

>>Bi lahko tudi jaz?<<

>>Najbrž že. Vsaj po tem, kar sem slišal.<<

Geni je boječe pogledala Tilna: >>Kaj, če je nevarno?<<

Tilen jo je stisnil k sebi: >>To zanikajo. Saj ti ne bi bila neposredno prisotna. Vse skupaj bi podoživljala na daljavo.<<

>>Kako pa vse to deluje? Toliko govora je o tem podvajalniku, pa še vedno ne vemo ničesar o njem.<<

>>Moramo se seznaniti s to zadevo, s tem podvajalnikom.<<

>>Res ne vem. . . <<

>>Boš poizkusila?<<

>>Malo se bojim!<<

>>Sam sem se že odločil. Dogovoril sem se za preizkus te naprave, tako da se postopoma seznanimo z vso to zadevo. Dal se bom podvojiti.<<

>>Kaj res?<<

>>Da! Sprejel sem vabilo Časovnika, naj se jim pridružim pri skupni seansi. Skoznjo se bom spustil v podvajanje.<<

>>Ima on že izkušnje?<<

>>Da, vsaj pravi tako.<<

>>Bi lahko tudi meni omogočil podoživljanje posvetitve

svečenic v hramu boginje O?<<

>>Seveda! Pravi, da je enostavno.<<

>>Naj grem?<<

>>Pojdi! <<

>>Tilen?<<

>>Ja?<<

>>Bojim se. Tako na hitro se težko odločim.<<

Tilen se je obrnil k sprevodu. >>Brez poznavanja podvajanja in njegovih posledic ne bomo mogli razumeti spora med Časovniki.<<

Geni je molče zrla v svečenice: >>Prav, saj ne more biti tako nevarno!<<

* * *

Časovnik je odpeljal Tilna in Geni po poti do deset minut hoda oddaljene visoke kamnite zgradbe. Stopil je vanjo ter ju z zamahom roke povabil, naj mu sledita.

>>*Tule!*<< je pokazal ob vstopu v veliko dvorano s školjkastimi celicami.

>>*Stvar je zelo preprosta. V sredo školjke se usedeš z željo po svoji podvojitvi. To je vse.*<<

>>Ničesar drugega?<< Enostavnost postopka je begala Geni.

>>*Ne!*<< Časovnik se je nasmehnil njeni nejevernosti. >>*To je zelo preprosto. Potem si samo še zaželiš biti pri obredu.*<<

Geni je vprašujoče pogledala Tilna. Tudi njemu so se porajali pomisleki. Nekaj je prav gotovo še moralo biti, toda saj jih prav ozadje zanima. >>Pojdi! To moramo preveriti.<< je dejal in jo narahlo potisnil proti školjki.

>>Prav! Bom poizkusila!<< je dejala in storila po Časovnikovih navodilih. Ta je, primaknjen k Tilnu, pošepnil:

>>Za spremljanje obreda ni potrebna podvojitev, ker je že z navadnim telepatskim prenosom misli stik dovolj neposreden. Njeno dvojnico boš lahko med tem odpeljal, kamor boš hotel.<<

Tilen je prikimal: >>In kakšna bo njena dvojnica?<<

>>To bo v celoti Geni. Le iz spomina ji lahko izbrišeš vse, po želji.<<

>>Tudi o najinem dosedanjem poznanstvu?<<

>>Seveda! Pustimo ji vso podzavest, ki določa njen značaj in čutnost. Znanje in poznavanje okolja ji preslikamo iz ene tukajšnjih suženj. Ko te spozna kot svojega gospodarja, bo naredila vse v tvoje zadovoljstvo.<<

Tilnu so misli ušle v podoživljanje skorajšnjega dogajanja. >>Hja, lisička moja zlata,<< je zamrmral sam zase.

>>Pustiva Geni!<< je dejal Časovnik. *>>Ne potrebuje naju več. Prenos je že vzpostavljen. V nasprotnem krilu tega dvorca te že čaka tvoja sužnja.<<*

>>Kaj gre to tako hitro?<<

>>Seveda, saj to je ena od prednosti teh podvajalnikov. Vse se izvede v trenutku.<<

>>No, pa greva! << je dejal Tilen, vznemirjen od pričakovanja, in se podal za Časovnikom.

* * *

Pred vrati staroveške spalnice je Časovnik prijateljsko pomignil Tilnu: *>>Imej se lepo!<<*

Tilen je neodločno obstal. V spalnici naj bi bila Genina dvojnica. Sužnja.

Počasi se je primaknil k narahlo priprtim vratom, pogledal skozi in neodločno zastal. Ob plapolanju slabotnega plamena v kaminu je zagledal Genin lik. Da, to je bila Geni. Vsaj po zunanjosti. Sedela je na blazini in nekam zamaknjeno gledala predse, kot da čaka. Nekoga je pričakovala. Njega?

Tilen je s samovšečnim nasmehom odprl vrata na stežaj, vstopil ter ponovno zastal.

Sužnja je pod zvedavim pogledom sramežljivo povesila oči.

Zaprl je vrata za seboj. Res je bila Genina dvojnica. Pravzaprav je bila to Geni. Dejansko je bila Geni. Da si ga Geni in tisti Časovnik nista morda nekoliko privoščila? Nocoj bo njegova in to je bilo najpomembnejše. Pravzaprav mu je bilo vseeno, ali je to Geni ali njena dvojnica. Nič ne bi imel proti taki potegavščini. Noč, v kateri bi Geni igrala sužnjo, bi bila prav zanimiva. Čudovita.

Prisedel je k njej, jo ljubeče pobožal po laseh in razgaljenem vratu ter jo privil k sebi. Zagledal se ji je v obraz. To je bila Geni. Toda gledala ga je povsem drugače, s polno plašnega občudovanja v očeh in z voljno ponujajočo se vdanostjo. Verjetno ji je všeč. Neverjetno hitro se je ujela z njim, saj ga ni mogla poznati, nekaj globljega jo privlači na njem. Tudi Geni ga je imela rada, to je vendar čutil. . . Vsa njena bit se je ujemala z njim. In to bitje, ta dvojnica, sužnja, je bila pravzaprav Geni. Njen novi gospodar ji je bil všeč, želela mu je ugajati. Z všečnim gospodarjem si vsaka sužnja želi ljubezni, vsaj iz njenih oči je prihajala želja po voljnem predajanju, polnem željne čutnosti. >>Ko bi ji le vračal ljubezen,<< so mu govorile njene oči. Da, tej sužnji je bil všeč.

Po nežnem dotiku njenih ustnic sta se združila v

dolgem vročem poljubu. Ves njegov ogenj poželenja je našel odziv v hlepečem odzivanju njenega razgretega telesa.

Potegnil ji je tančico z ramen. >>Bodi strastna!<< ji je pošepnil. >>Bodi moja!<< Spustil jo je na blazino ob sebi, da se je z mehko opuščenimi rokami prepustila božanju njegovih rok ob nežnem poljubljanju.

>>Si še nedolžna?<<

Sužnja je odkimala. >>Prejšnji gospodarji so me vzeli po svoji volji,<< mu je odkrito odvrnila. >>Saj so vam to povedali pred prodajo? Preden ste me kupili?<<

Tilen se ji je ohrabrujoče nasmehnil. >>Seveda vem. Saj zato me je vse skupaj. . . << Tilen je umolknil sredi stavka. O tem ni imelo smisla zgubljati besed. Le prestrašil bi jo še bolj. >>To je nepomembno!<< jo je potolažil.

>>Moji gospodarji so želeli strastno ljubezen od mene,<< je dejala vzburjeno.

>>Aja?<< je zategnil Tilen, jo poljubil na razgaljene prsi ter se z ustnicami pomaknil k njenemu vratu, do njenih ušes: >>Jaz želim enako,<< ji je pošepnil med stiskanjem njenih dojk. Roka mu je zdrsnila po njenih bokih do počasnega spusta v njeno mednožje. Vse telo ji je zadrgetalo od spolnega vznemirjenja in strastne želje po spolni igri z njim. Koliko ognja ima Geni v sebi! Ta lisička. In kako ga je skrivala, se mu je porajalo spoznanje. Pravzaprav bolj izmikala kot skrivala. Z ustnicami se je primaknil k njenim dojkam, jih nežno poljubil, potem spet slačil njeno voljno prepuščajoče se telo, pomaknil roko po njenih ledjih in jo povlekel podse ter prižel v dolg, strasten poljub. Zdaj je bila njegova.

XXVIII

Kljub meglenemu deževnemu dnevu je Tilen prekipeval pod močnim vtisom vznemirljvih doživetij prejšnje noči. Moral je pohiteti. Njegova odsotnost bi lahko povzročila nepotrebno zaskrbljenost. Najbrž so pravkar pri kosilu, si je dejal ob pogledu na prazne spalne prostore ter odhitel po stopnicah in prek majhnega parka do prostorov, namenjenih obedovanju. Vsi so bili tam. Sedeli so za bogato pogrnjeno mizo. Veselo je pozdravil družbico, prisedel, ob Šenu je bil še prost sedež, in si veselo naložil še vročo pečeno divjačino na pladenj. Pripombe na njegove 'herojske zmage' so hitro vnesle zabavno vzdušje, le Geni se je držala nekam zadržano. Nič kaj ga ni hotela pogledati. Sprva se s tem ni pretirano obremenjeval, nato pa ga je začelo motiti, saj tudi o boginji O ni ničesar povedala. Nekaj je bilo narobe. Nekaj?

Tilen se je zamislil. Morda pa je bilo vseeno kaj narobe, čeprav ne bi smelo biti. Na samem se ji bo približal.

Po kosilu ji je sledil v njene prostore. >>Hej, Geni!<<

jo je z nasmehom nagovoril na samem. >>Kako je bilo včeraj?<<

>>Lepo!<< je hladno odvrnila.

>>Je bilo kaj narobe v hramu boginje O?<<

Odkimala je. >>Vse je bilo v redu. Zabavna predstava v režiji nekih Časovnikov. Pisan verski obred. Časovniki se zabavajo na račun teh domorodcev.<<

>>Torej je bilo zanimivo!<<

>>Da, lahko sem spoznala njihov miselni svet! Tudi njihov svet čutenja se mi je razgrnil.<<

>>Torej ti ni žal včerajšnje odločitve za podvajanje in preizkus podvajalnika?<<

Geni je odkimala, zazrta vstran z besno zategnjenimi ustnicami.

>>Ali je kaj narobe?<<

Geni se je po nekaj napetih trenutkih molčanja z besnim pogledom v očeh sunkovito obrnila k njemu: >>Danes sem se o tem pogovarjala še z eno Časovnico. Povedala mi je precej zanimivosti o podvajalniku. Tudi ona je podoživela ta svečani obred. . . <<

>>In?<< Tilna so obšle temne slutnje.

>>Omenila mi je razne možnosti. V tem času bi si lahko kdo privoščil mojo dvojnico!<<

>>In?<< Tilnu so zastale besede v grlu.

>>Naučila me je skozi podvajalnik preveriti dogajanje s svojo dvojnico. Zadeva se da ogledati kot filmski posnetek. Grdo sem presenečena nad tabo!<<

Tilen jo je molče gledal.

>>Da, grdo, res!<< je že bolj vzkliknila kot ponovila.

Tilnu se je v nemoči grbančilo čelo. Nekaj bi ji moral reči, pa ni vedel, kaj. Presneta zadeva, da ga tisti Časovnik ni opozoril na to možnost.

>>Geni, moja Geni,<< je roteče vzkliknil, >>midva sva drug za drugega!<<

Geni je odkimala.

Tilen jo je prijel za roko: >>Ujemava se. Bolje se ne da ujemati. Bila si čudovita!<<

>>To nisem bila jaz!<<

>>Ampak to ni pomembno!<<

>>Je, še kako je pomembno. Tega srečanja ne bom nikoli delila s teboj!<<

>>Saj je vseeno, Geni. Toliko ognja, žara, ljubezni je v tebi!<<

>>Nisem bila jaz.<<

>>To je nepomembna malenkost!<<

>>Ne, ni malenkost. Ni vseeno. Ničesar več ne želim imeti s tabo!<< je vzkliknila besno in se sunkovito obrnila ter stekla stran.

XXIX

>>Kaj bomo storili?<< je vprašal mali Rac. >>Meni je v tem staroveškem mestecu prav všeč. Ostanimo še malo, vsaj kak teden!<<

>>Čim prej moramo nazaj!<< je zanergal Šena, ki mu je Tilnova vživitev v to okolje šla že po malem na živce. >>Obnašamo se prav neresno. Naš obstoj je na nitki, mi se pa še vedno veselo zabavamo!<<

Zdaj je vzrojil Tilen. Že prej je opazil Šenovo nejevoljo ob vsakem njegovem veselem smehu. >>Nismo mogli naprej. Tok dogajanj nas je enostavno vpel vase!<<

Spor, ki ga je bilo čutiti v zraku, bi se prav lahko sprostil v napačni smeri, tako da je mali Rac vpadel z vprašanjem, kaj pa naj pravzaprav sploh storijo. Sledilo je nekaj trenutkov molka. Šena je še nekaj nergal, potem pa se je umiril in nadaljeval:

>>Priti moramo do mesta Sončni zaton z medplanetarnim letališčem. Po pojasnilih Časovnikov spuščajo njihova medplanetarna letala skupine turistov na kraje po lastni izbiri. Torej kamor koli. Vzletišče je pa eno samo. Verjetnost za pristanek medplanetarnega letala v naši neposredni bližini

pa je zanemarljiva, s tem, da ta letala odletijo takoj po pristanku zaradi morebitnega vznemirjanja domačinov. Sicer bi se lahko vrnili z njimi.<<

>>Vzletišče ni tako daleč. Vendar je pot zelo nevarna,<< je nadaljeval Šenovo razmišljanje mali Rac. >>Slišal sem o nekih vojnah in povrhu vsega imajo del tega ozemlja v rokah Opijci. Če že ne za nas, bi bilo vsaj za Geni lahko to zelo nevarno, ker je tisti njihov vladar, vsaj po mojem mnenju, mislil prekleto zares glede Geni, da bo njegova.<<

Tilen je pogledal Geni. Kljub vsemu ga še vedno ni hotela opaziti. >>V vsakem primeru moramo hitro ukrepati,<< je dejal. >>Strinjam se z Racem. Jutri zarana se pridružimo karavani trgovcev, da se z njo prebijemo vsaj do mesta Olyn, še preden bo vladar Opijcev karkoli ukrenil.<<

XXX

Po isti poti kot Tilen s tovariši sta tudi Ava in Prot prišla v mesto Ortran, kjer sta ju prav tako sprejela najprej isti beraški vodič ter nato še svečenik v kletni dvorani mrliških prostorov. Močan vtis je naredil nanju ta novi svet. Vsaj Ava ni skrivala navdušenja nad enkratnostjo življenja na tem planetu, in to kljub prisotnosti nekam srhljivega vzdušja. Vse skupaj jo je zabavalo. Prot pa ni mogel posvetiti kaj več časa lokalnim zanimivostim.

Na sprejemu pri Velikem duhovnu se je ravno oziral po Zejevih Časovnikih, ko je k njemu pristopil gostitelj v črni svileni halji z mačkasto živaljo v naročju:

>>Dobrodošli v našem mestu!<<

Prot ga je pazljivo premeril, nekam nenavaden duhoven je bil, ter mu z rahlim pripogibom vrnil pozdrav.

>>Komu se imamo zahvaliti za vaš obisk?<< je z vzvišeno prijaznostjo vprašal Veliki duhoven. Gledal mu je naravnost v oči, vsaj nekaj trenutkov, ter zatem spustil pogled na črn kožuh živali in poigravanje

svojih prstov z dolgo mehko dlako.

Prot je v izgovor navrgel naključni potek dogajanja: >>Svojim tovarišem, pred kratkim so prišli sem, bi se rad pridružil.<< Veliki duhoven mu je nehote vzbudil odpor s svojo zunanjo podobnostjo s Kanjo, še posebej po nekaj izmenjanih pogledih. Tudi s svojim prezirom v očeh je spominjal na Kanjo. Kar preveč vtisov mu je kazalo na globlja razhajanja med njima in na odprto, nič kaj prijateljsko sodelovanje.

>>Vaši tovariši?<< je posmehljivo nadaljeval Veliki duhoven. >>Aja, seveda, sedaj se že spomnim. Zapustili so nas že pred dvema dnevoma. Verjetno so na poti proti mestu Sončnega zatona.<<

>>Mestu Sončnega zatona?<< je nekoliko začudeno ponovil Prot. Nekam zlahka in hitro je prišel do zanj pomembnega obvestila. In to od tega tipa. Prej bi pričakoval nasprotno, skrivanje teh podatkov, zavajanje. Nekaj ni v redu.

>>Polbogovi odplujete nazaj v svoje božje dvore po velikem morju.<< Veliki duhoven se mu je rahlo nasmehnil v pozdrav, stopil naprej k sosednji skupini, toda po dveh korakih se je ustavil in v rahlem obratu navrgel: >>Pohiteti boste morali, sicer jih ne boste ujeli.<<

* * *

Po obilni večerji z zabavno prireditvijo, z nastopom rokohitrcev in požiralcev ognja, se je v bolj poznih urah, že med odhajanjem turistov v njihove prostore, ob Protovem omizju ustavil duhovit Časovnik v

pisani srajci in s svojimi zabavnimi ugotovitvami na račun njihove prilagoditve razmeram tega planeta ponovno sprostil bolj živahen klepet. Vse mu je bilo zabavno. In po nekaj bolj ali manj posrečenih pripombah se je vzpostavilo poznanstvo s prijateljskim pomenkovanjem. Pravzaprav je sprožil plaz domislic z vse bolj burnim odzivanjem celotnega omizja. Kar nekaj direndaja je nastalo. Nato je duhovitež stopil še naokrog, obstal ob Protu ter mu ponudil nenavadno oblikovano kupo, napolnjeno s pijačo.

>>Poskusite! Samo za poznavalce in sladokusce je.<<

Prot je pogledal kupo, okrašeno z risbami iz življenja domorodcev tega planeta ter vprašujoče pogledal Avo. Ta je segla po njej in naredila požirek. . .

>>Hm, kar dobro je,<< je dejala z namigom, naj še on poskusi.

Prot je naredil požirek. Vsekakor okusna pijača, je moral priznati po pokušanju. Ob odmikanju čaše pa je v njej zagledal hologramski prikaz Zejevega obraza.

To naj bi bila torej zveza z Zejem. Vprašanje je le bilo, kako naj preveri morebitno past. Na srečo je bilo kratko Zejevo sporočilo dovolj prepričljivo, saj kdor ni slišal njunega zadnjega pogovora, ga ne bi mogel tako sestaviti. Zanimiva spoznavna šifra, si je zamrmral Prot. Potem si je ogledal še nekaj obrazov Zejevih agentov, ki naj bi mu bili za zvezo in pomoč. Nanje naj bi se obrnil v stiski, pa tudi sicer. Eden od njih je bil očitno prav ta duhovitež.

>>Tako torej,<< je dejal Prot med vračanjem kupe, >>prepričljivo dobro, ni kaj.<<

>>To pijačo shranjujejo v zelo zanimivih prostorih,<< je nadaljeval duhovitež. *>>V veliki kleti imajo na stotine posebej oblikovanih sodov. Lahko si jih gremo ogledat!<<*

Vendar ni naletel na večji odziv ostalih gostov.

>>*Preveč sem utrujena za pohajkovanje,*<< je bližnja Časovnica odklonila ponudbo, Prot pa je takoj zaznal namig in odvrnil z živahnostjo pivskega bratca: >>Lahko se sprehodimo do tja.<<

Toda tudi Ava ni kazala navdušenja. >>*Ti kar pojdi, bom že počakala,*<< je dejala.

Prot je zazehal z igrano zdolgočasenostjo: >>Teh nekaj minut je vseeno.<< Še z dvema turistoma se je podal v kletne prostore.

Pri krožnih stopnicah pa je duhovitež, nenadoma zresnjen, tik ob Protu pošepnil:

>>*Naš vodja leži težko ranjen v kletnem skrivališču. Ne vem, zakaj so prav vas določili za prevzem poveljstva nad našimi agenti na tem planetu. Moram vas opozoriti, da vas bo Veliki duhoven ukazal ubiti takoj, ko izve za vaše poslanstvo kot našega vodje!*<<

Po spustu v kletne prostore so se v soju bakel splazili pod velikim sodom do kamnite stene, ki se je pod pritiskom vdala, in že so bili v rovu, skozi katerega so po nekaj metrih plazenja prispeli do majhne sobice s komaj vidno nišo za zrak namesto okna. Ob njej je ležal mlad moški mišičaste postave. Trdih potez na obrazu je bil videti. Toda s svoji močmi je moral biti že povsem na koncu.

>>Mar ste ranjeni?<< je dejal Prot presenečen. Nobene zdravniške pomoči ni dobival ta Časovnik.

>>*V tem mestu drži roko nad zdravniki in bolnišnicami Veliki duhoven,*<< je slabotno odvrnil ranjenec. >>*Moji prijatelji me bodo skušali spraviti skozi straže v našo bolnišnico, čeprav bo to zelo tvegano. Možnosti so majhne, na žalost. Toda pustimo to. Po Zejevem sporočilu me boste vi nadomestili. Na srečo vam še lahko dam najpomembnejša navodila in tudi o delovanju Kanj se morava pogovoriti.*<<

Ranjeni Časovnik je utrujeno pogledal Prota:

>>O našem sporu ste verjetno že seznanjeni. Manj so vam znana dogajanja na tem planetu.

Kanje delujejo v nasprotju z zakoni v naši galaksiji, mi pa smo še vedno praznih rok, brez dokazov, ki bi jih bremenili. Vedno se jim uspeva pravočasno izmakniti vsem našim pastem. Celo iz zvezne policije jih njihovi ljudje sproti obveščajo o naših namerah.

Problem tudi ni zgolj v zlorabi nove tehnike. Nevarnost je v celotnem spletu. Kanje se predstavljajo kot pobudniki bogatejšega življenja, in to zelo uspešno. Preveč Časovnikov jim naseda do te mere, da jih v ničemer ne ovirajo. Le igra zabavnih zanimivosti naj bi bilo vse skupaj po njihovem mnenju. Poglejmo, pravijo, kaj se izcimi iz vsega.

Tak izgovor pa nosi skrito prekletstvo v sebi. Lahko se sprevrže v svoje nasprotje. Za pravočasno razkritje zlih namenov je potrebna budnost in nekaj časa za premislek. Časovnik pa je uspavan od lagodja. Ni mu mar, ali je misel strgana iz celote, da je le zabavna.

Kanje spretno igrajo na te karte. Vse naj bi bila zabavna igra. Ob nasprotovanju pa postanejo napadalni, sovražni. Tudi jaz sem podcenil njihovo zlobo, ko sem zašel v njihovo morilsko past.<< Časovnik je umolknil in ocenjujoče premeril Prota.

>>Upam, da se Zej ni zmotil o vas. Pomembno nalogo vam je zaupal.<<

Prot je narahlo prikimal: >>Nam, Zemljanom, ne ostaja izbira. Boju s Kanjami se ne moremo izogniti.<<

>>Da, seveda! Zej se je odločil za vas, ker se sami ne moremo več zanesti na vse naše posameznike v zvezni policiji.<<

Časovnik je razumevajoče prikimal.

>>Razkrinkati moramo delovanje Kanj z vsemi njihovimi namerami zlorabe te nove tehnike. Zapisi so shranjeni v podvajalniku, toda težko se bo prebiti do

njega, preden ga Kanje ne prenesejo na drug planet.

Odkrili smo že kraj skrivališča podvajalnika. Ob Gorovju božjega besa ga imajo, s postavljenimi ovirami okrog njega. Na vojne, ki so jih zanetili naokrog med domorodci, se sklicujejo ob umorih naših agentov. Da so žrtve pomot zaradi vojskovanja narodov in divjanja tolp, pravijo. Kdor se približa podvajalniku, ga ubijejo. Zanikajo pa Kanje svojo vpletenost v to okrutno dogajanje.

Vse to nas je onemogočilo. Toda prav pogostnost smrti in izginjanje zveznih agentov v teh krajih sta nam je pomagala odkriti kraj skritega podvajalnika.<<

Nato je ranjeni Časovnik dal Protu majhen kristalček z vgrajenimi zapisi o vsem, kar mu je doslej uspelo odkriti, in o vseh dogajanjih na planetu, ter mu zaželel več sreče pri nadaljnjem delu.

Na koncu ga je še posvaril: *>>Kanje ne ubijajo le prek svojih tolp. Če bi samo zaslutili, da ste od mene sprejeli zadolžitve, ne bi izbirali sredstev, ubili bi vas takoj, kar tukaj, brez oklevanja.*

Preboj do podvajalnika bo tvegan. To bo vaša naloga, kakor tudi izmikanje hitrim tolpam in nastavljenim pastem. Za ostalo bo poskrbel Zej.

Zlorab s sodobnim orožjem nismo zasledili. Če bi galaksijska policija ujela Kanje pri prenosu ali uporabi sodobnega orožja na planetih s primitivnimi ljudstvi, bi Kanje prav gotovo izgubile preveč pristašev med Časovniki. Zlorabe sodobnega orožja bi hitro odkrili in jih razkrinkali. Toda Kanje to prav dobro vedo.

Sicer pa tega orožja niti ne potrebujejo, saj z intrigami in s podtikanji dosegajo vse, kar želijo. Pri vsem tem pa se še vedno uspešno sprenevedajo, da je njihovo delovanje le v skupno dobro vseh Časovnikov.<<

* * *

Po vrnitvi v zgornje prostore se je Prot za nekaj časa pridružil Avi v eni od preostalih skupin ob omizju, vendar živahnemu pogovoru ni mogel posvetiti večje pozornosti, preveč je bil v načrtih o izpeljavi svoje naloge. Skupaj s Šenom in Tilnom se mora prebiti do podvajalnika. Kajti če njega kaj onemogoči, bo lahko prevzel nalogo eden od njiju. Mora jima razložiti načrt. Še nekaj časa je z odsotnimi mislimi ostal v živahni družbici, nato pa je pomignil Avi, da je čas zanju. Opazil je že njeno vse bolj izraženo naveličanost glede pogovorov. Ostali del večera naj bi pripadal njima. Samo njima, so govorile njene oči, ko se je muckasto privila obenj. Nato sta počasi vstala in se z dvigom roke v slovo odpravila za majhnim pažem v svojo sobo.

Končna sta bila spet sama. Naporen dan je bil za njima. Telesi sta se jima kar sami združili v skupnem prižemajočem objemu, skozi katerega so jima vse napetosti izginjale v megleno odsotnost. Protovi prsti so zdrsnili po njenih laseh in po nekaj božajočih dotikih ustnic in vročih poljubih sta se na oblazinjenem ležišču kmalu pogreznila v intimni svet medsebojnega razvnemanja, vse do potešitve ognjevitega poželenja v tesnem objemu.

Nekaj čez polnoč se je vse življenje v mestu pogreznilo v spanec. Rosilo je sicer le po malem, vendar dovolj, da so se domačini še za dne poskrili v svoje luknje kljub ne pretiranem mrazu. Vse ulice so bile prazne, celo brez tistih nekaj redkih postav, ki so se sicer premikale po ulicah in izginjale za vogali.

Oddaljen glas, sicer šibak, komaj zaznaven, pa je

nenadoma zdramil Protovo pozornost. Nekakšen strah ali grozo je bilo čutiti v njem. Ob ponovnem kriku se je vzdignil. Taki kriki sredi noči? Morda mučijo zaprte jetnike ali pa se mu vse skupaj le dozdeva? Toda tisti glas se je ponovil še močneje, nobenega dvoma o prisluhih ni moglo biti. Prihajati je moralo precej od daleč, sicer bi v tej tišini razločneje slišal. Civilizacija na tem planetu naj bi bila na stopnji starih Rimljanov, mesta bi po prvem vtisu in raznih izjavah domačinov morala biti na taki stopnji razvoja. V okolici je bilo verjetno že bolj primitivno življenje, Opijci pa so bili še za stopnjo na nižji ravni. Zaslišal je tiho trkanje.

>>Ja, kdo je?<< je vprašal z nekoliko tesnobnim občutkom. >>Jaz, Dink. Tar me pošilja, naj vas peljem v hram boginje O.<<

Prot mu je po hitrem dvigu s postelje zaklical, naj vstopi. >>Kaj imajo tam?<< ga je pričakal z vprašanjem.

>>Ne vem. Boginja O je strašna, že pod njenim pogledom lahko umreš, vsi se je bojimo. Po Tarovem navodilu vas moram peljati na sestanek z njegovim prijateljem.<<

Prot se je zamislil. Morda je usodna past? >>Kaj je še rekel Tar, naj se udeležim njihovega obreda ali kaj?<<

>>Ne, peljati vas moram po skrivni poti do vhoda v vrtove Ojinega hrama. Naprej lahko greste samo polbogovi.<<

>>Prav, pojdiva,<< je odvrnil Prot po kratkem premisleku ter se odpravil za njim. Stekla sta po kamnitem stopnišču na ozko mračno ulico, potem pa naprej, vse do velikega kamnitega obzidja na nasprotni strani mesteca.

>>Tukaj! Jaz ne smem naprej,<< je ves tresoč se od strahu dejal vodič med razmikanjem gosto poraščenega grmovja pred vhodom v obzidje, da je Prot lahko smuknil skozi. >>Počakal vas bom pred

obzidjem.<<

Prot je še vedno pripognjen stekel nekaj deset metrov po stopnicah in po obzidju nenavadnega božjega hrama. Pogled na okoliške zidove ga je navdal z dvomom. Tvegati glavo le zaradi ogleda verskih običajev v neki primitivni civilizaciji bi bilo precej neodgovorno.

S pogledom se je prepričal o možnem umiku v primeru nevarnosti ter stekel po obzidju do line v steni božjega hrama. >>Da,<< je prešinilo Prota, >>skoznjo lahko gledam dogajanje v hramu.<<

Z mačjimi koraki se je spustil z obzidja, preplezal do line, se ozrl še naokrog po morebitnih zasledovalcih ter pokukal skoznjo.

>>Hudiča!<< je vzkliknil presenečeno. >>Kaj pa je zdaj to?<< Prizor je bil grozljiv in nerazumljiv hkrati. Samodejno se je še enkrat ozrl naokrog, ko je smrtno tišino pretrgal grozljiv vrisk. Kri mu je zledenela v žilah. Pogled skozi lino mu je razkril od groze spačen obraz enega od turistov iz njegove skupine, kako je ves zaripel z napetimi žilami na vratu in z izbuljenimi očmi ležal na hrbtu ter v smrtnem krču suval z rokami in nogami. Tik ob njem se je še drugi Časovnik na kolenih grabil za vrat kot obešenec. Dušil se je. Njegove zavijajoče oči na zariplem obrazu so prav tako pričale o hudem, verjetno smrtnem boju.

Prot se je ozrl naprej po veliki krožni dvorani s premerom nekaj nad trideset metrov. Ves prostor je bil napolnjen s skoraj trimetrskimi školjkami, v katerih so se Časovniki zvijali v smrtnih krčih ali pa zamaknjeno zrli predse. Nekateri so blebetali v mrliškem transu, drugi pa so bili že povsem onemogli, v nezavesti, če že ne mrtvi.

Prot se je odmaknil od line in obstal pod močnim vtisom spačenih obrazov. Pomagati bi moral, vsaj prva misel mu je že tako velela. Toda kdo jih pravzaprav ogroža? Lahko bi bili samo v hudem transu in nič drugega.

Med tehtanjem smiselnosti vseh dvomov je zaslišal udarjanje lesenih koles ob kamnita tla in škripanje slabo namazanih osi. Po dvoriščni poti, skoraj tik ob zgradbi, sta moža v dolgih črnih pelerinah s kapucami peljala negibno telo postavnega Časovnika.

Prot se je še bolj skril za vejevje bližnjega drevesa. Tam ga niso mogli videti. Nenadoma je pritekla mlada Časovnica, možaka v črnih pelerinah sta se po spoštljivem priklonu umaknila za korak ter potrpežljivo obstala, Časovnica pa se je po nekam pogostem pogledovanju naokrog prizadeto sklonila k negibnemu telesu na vozičku: >>*Henks, kaj se je zgodilo?*<< je boleče zastokala mlada žena. Nato se je sunkovito vzravnala ter po hitrem obratu stekla naprej proti vhodnim vratom.

Torej je tale mrtev, je sklepal Prot. Spor med Časovniki postaja vse bolj zagrizen.

>>Hudirja!<< mu je spet ušlo od presenečenja. Na roki mrtvega možaka se je zalesketala zapestnica z veliko črko N iz svetlikajočih se kamnov. To je bil vendar spoznavni znak za moža, s katerim naj bi se sestal. Gotovo so ga ubili po odkritju njegovega delovanja.

XXXI

Naslednjega dne po zajtrku sta se Prot in Ava na tekmovanju lokostrelcev kot večina turistov iz njune skupine pomešala med množico gledalcev. Tam naj bi se po dogovoru dobila s Tarom. In res, Protu ni bilo treba dolgo čakati. Med opazovanjem lokostrelcev se je ob njem ustavil možak v rjavkasti obleki domačinov ter s hrbtom ob Protu, obrnjen stran, spregovoril: *>>Jaz sem Tar. Oprostite mi nerodnost. Spravil sem vas v nevarnost. Toda z dogajanji, povezanimi s podvajanjem, se morate seznaniti. Doslej ni še nihče moril samo na osnovi suma. Le v neposredni bližini podvajalnika se je lahko zgodilo kaj takega. Vsaj domnevamo tako. Stran od njega pa ne. Tu sem prvič zasledil razširitev nevarnosti na širši krog. Kanje zagotovo niso mogli poznati Henksove naloge.<<*

Možak je s pogledom preletel Protovo spremljanje njegove razlage in nadaljeval: *>>Prinašam obvestilo. Vaši tovariši gredo proti ozemlju Opijcev.*

Po izjavah domačinov je Geni očarala vladarja Opijcev do bolestne zasvojenosti, tako da jo je sklenil dobiti tudi za ceno zavezništva z Velikim duhovnom. Zato bodo speljali Zemljane na pot po ozemlju Opijcev.

Vendar še lahko posvarite svoje tovariše.<<

>>Vsekakor jih moram,<< je pritrdil Prot, s pogledom prav tako uprtim v bližnje tekmovalce, Tar pa je nadaljeval: *>>Priskrbel sem vam vodiče. Jutri zjutraj se lahko pridružite majhni trgovski karavani.*

Še na nekaj bi vas opozoril: kot ste verjetno že sami spoznali, se Kanje sprenevedajo pri priznavanju časovniških vrednot. Med drugim se sklicujejo na možnost podvajanja le na lastno željo, ker, kot pravijo, v nasprotnem primeru podvajalnik odkloni podvojitev. Ne omenjajo prvotne varnostne kode, ki omejuje njihove zlorabe, ne pa od njih postavljenih pravil, in ne, ker sami to želijo.

Videli ste školjkaste celice, kjer s poistovetenjem z dvojnikom zaživiš njegovo življenje in spremljaš vsa njegova zaznavanja s čutnim doživljanjem.

Onemogočanje dostopov do podvajalnika so Kanje zasnovali tudi na osnovi zlorabe podvajanja. Posamezniku dajo na voljo izbiro podoživljanja različnih življenj, pri čemer Kanje ne poznajo milosti do svojih dvojnikov. Bolj ko je dvojnikov boj za življenje težak, bolj silna je njegova želja po življenju, več vznemirjenja se prenese v podoživljanje. Radi pošiljajo svoje dvojnike v hude preizkušnje in se pri tem igrajo tveganje brez tveganja. To so Kanje izkoristili pri ustvarjanju zapleta v okolici podvajalnika. Vsak Časovnik lahko sam odloča o stopnji tveganja, v katero pošilja svojega dvojnika. Tveganje pa na tukajšnjih poligonih narašča v smeri enajstih točk ob vznožju Hribovja božjega besa. V eni od njih so namestili podvajalnik. Tako je Kanjam z ubijanjem prek svojih tolp in dvojnikov uspelo zapreti vse poti do podvajalnika. Izgovor imajo vedno enak, češ da so poligoni namenjeni za preizkuse z dvojniki in da je vsak opozorjen, naj ne hodi tja. Slednje je tudi res, čeprav ta opozorila krožijo le ustno, saj Kanje javno ne

priznavajo posedovanja podvajalnika.<<

>>Prav, kdaj odpotuje karavana?<< je z mirnim glasom vprašal Prot. >>Poznam tveganje tega posla.<<

>>*Jutri zjutraj ob svitu.*<< Nato se je Tar pomaknil stran, se sprehodil med tekmovalci ter nenadoma izginil.

XXXII

Prot se je zamišljeno zazrl v Avo. Izraz njenega obraza je že kazal zavedanje nevarnosti in možnosti, da bi bila tudi ona lahko žrtev. Vsekakor jo je potek dogajanj povsem presenečal.

>>*Še nikoli nisem bila v taki dilemi,*<< mu je dejala po njegovi pripovedi o hramu boginje O in odločitvi za odhod z malo karavano trgovcev naslednje jutro.

>>Ava, potovanje ne bo le nevarno, ampak tudi zelo naporno. Počakaj me tu. Najbrž se bom laže prebil sam.<<

Ava se je ozrla vanj s hvaležnim, čutnim pogledom: >>*Ne vem kako naj ti pomagam.*<<

>>Saj si že dovolj. Vseeno upam na najino ponovno snidenje, čeprav je pred nama še preveč tveganja za bolj določene načrte. Gotovo bo priložnost. Potem se dobiva, kajne?<<

Po kratkem molku in premisleku je privolila: >>*Prav. Verjetno bi ti res bila prej v napoto kot v korist. Drugače sem si predstavljala potep po tem planetu.*<<

Prot je stopil k njej, jo objel okoli ledij in narahlo prižel k sebi: >>Saj se dobiva potem, kajne?<<

>>*Seveda, Prot. Pogrešala te bom.*<< Nevarnost, v katero se je podajal, jo je močno prizadela. >>*Pokliči me, kjer koli bom. Všeč mi je s tabo.*<<

XXXIII

Majhna trgovska karavana je štela šest družin z nekaj nad trideset otovorjenih živali.

>>Mi smo revni trgovci,<< je Protu pojasnil vodja karavane, sicer možak pri petdesetih. >>Pot je nevarna, toda blago moramo pripeljati do mesta Olyn. Pred leti so bile roparske tolpe bolj redke in manj napadalne, zadnje čase pa je življenje skoraj povsem zamrlo. Nič več ni možno dobro zaslužiti s trgovanjem. Le še za golo preživetje se borimo, tako da nam deset zlatih kroglic od vašega prijatelja pomeni pravo bogastvo. Toda pot je tvegana in do noči moramo priti v gostišče pod klancem, sicer nas bodo roparske tolpe prav gotovo izropale, če že ne pobile. Pot je tudi razmočena in blatna. Vse sile bomo morali napeti.<<

>>Popolnoma vas razumem,<< je odvrnil Prot. >>Najbolje bo preložiti del tovora na mojo žival. Sam bom že zmogel peš.<<

>>Da ne bi vaša visokost narobe razumela,<< se je začel opravičevati vodja karavane.

>>Je že dobro,<< ga je prekinil Prot. >>Tako bo najbolje za vse.<<

Potem so krenili na pot. V pospešenem enakomernem koraku so prečkali požgano pokrajino po razpadajoči cesti, nekakšnem na odsekih povsem izpranem ali z majhnim grmičevjem preraslem kolovozu. Nobenega upočasnjenega koraka si niso dovolili. Med hojo v karavani mimo požganih domačij se jim je tudi vse bolj stopnjevalo nelagodje zaradi strahu pred napadi roparskih tolp, kar srh jih je spreletaval ob ležečih truplih. Potem so končno zagledali gostišče. Pravo olajšanje je zavelo skozi karavano ob pogledu na visoko obzidje iz debelih brun za vsaj delno zaščito. Takoj se jim je pospešil korak.

V gostišču so si našli primeren prostor, raztovorili živali in se ob ognjišču pripravili za prenočevanje.

Prot si je ogledoval pisano sestavo sosednje skupine. Druščina je bila pravzaprav precej nenavadna. Nekaj na njej je bilo v nasprotju z njihovo evolucijsko stopnjo.

Vklenjeni temno modri Opijci so prenašali tovore na svojih mogočnih ramenih, medtem ko so njihove ženske pomagale pri kuhi. To se je še ujemalo s Protovimi predstavami o suženjskem redu. Obnašanje Časovnikov, pomešanih med vso to druščino, pa je bilo v nasprotju z razmerami na tem planetu. Predvsem so tu pomenili nekaj povsem drugega kot v mestu, kjer so predstavljali polbogove. Tu je bil njihov položaj nejasen, bolje rečeno različen, eni so hodili svobodno naokrog, drugi so vklenjeni opravljali različna dela. Prvič se mu razgrinjal veliki spor med Časovniki. Povsem možno je bilo sklepati o podoživljanju dvojnikov v školjčnih celicah, prav lahko bi bili to dvojniki iz podvajalnika. Potem bi se moral malo bolj seznaniti z njimi. Pahnjeni so bili v nenavaden, okruten svet. Spoznati bi moral vsaj njihov svet zaznavanja in čustvenega odzivanja. S

pogledom je začel izbirati Časovnika, to je moral izvesti nevpadljivo. Toda skupine so bile med seboj ločene in navezovanje stikov med njimi ni bilo pogosto, čeprav so se posamezniki iz različnih skupin občasno le pomenkovali.

Tedaj je opazil mladeniča, Časovnika, v strgani umazani srajci in z nekaj podplutbami od udarcev po obrazu. Precej prestrašen je moral biti in tudi sestradan. Ko mu je majhna zavaljena ženska z otrokom v naročju vrgla kos kruha, se je kar vrgel nanj.

>>Hej,<< Prot mu je ponudil kos mesa, >>na!<< Časovnik je po začudenem pogledu že iztegnil roko, ko je iznenada zastal in se plašno ozrl naokrog.

>>Ali te kdo preganja?<< je mirno vprašal Prot.

Časovnik ga je še naprej gledal zmedeno in nemo.

Prot je iztegnil roko s kosom mesa: >>Na.<<

S svojim begajočim pogledom in z nemirnim oziranjem zdaj v Prota, zdaj naokrog je ta mladi Časovnik deloval prav bedno.

>>Na!<< mu je skoraj ukazujoče ponudil.

Časovnik se je še bolj zbegano ozrl naokrog, hitro pograbil ponujen kos in se umaknil za korak.

>>Želiš še?<< Prot mu je s poudarjeno prijaznostjo pomolil še kos mesa in nato meh s temno rdečo, precej močno pijačo iz tamkajšnjega grozdja. >>Na, požirek ti ne bo škodil.<<

Po dveh grižljajih in požirku iz meha je Časovnik v vidnem nerazumevanju dogajanja pogledoval v Prota, hlastno odgriznil večji kos mesa ter naredil najprej enega, nato še nekaj zaporednih požirkov.

Prot mu je med pazljivim opazovanjem prijateljsko pokimal: >>Dobro dene, kajne?<<

Časovnik je prenehal goltati velike kose in začel normalno jesti.

>>Kaj se ti je zgodilo?<< je vprašal Prot.

Toda Časovnik ga je v odgovor samo gledal. Ob vsem naporu mu besede niso in niso šle iz ust, tako da je postal kar zaripel od naprezanja, da bi spravil kaj iz grla. Potem se je nenadoma umiril in vrgel iz sebe: *>>Sem iz plemena dvojnikov.<<*

Prot ga je začudeno pogledal. Plemena dvojnikov vendar ni bilo. Bili so dvojniki, tako da. . .

>>Od kod prihajaš?<< ga je vprašal.

>>Ne vem,<< je odvrnil, *>>zbudil sem se v taboru sredi gozda. Pravijo, da prihajamo iz zemlje in da smo zelo podobni polbogovom. Vendar nas pravi polbogovi zaničujejo, so nam še dejali. Bogovi nam prav tako niso naklonjeni. Spremlja nas prekletstvo. Ker smo užalili bogove, se moramo spokoriti.<<*

>>In kam ste namenjeni?<< je vprašal Prot.

>>Za temi gorami,<< dvojnik je pokazal z roko v njihovo smer, *>>živijo velike kolonije dvojnikov v miru in sreči. Kdor se prebije do tja, je rešen. Toda že dan po mojem rojstvu so nas oboroženi možje potolkli z gorjačami in zvezali. Meni je uspelo pobegniti, toda ne vem, kako naj pridem na ono stran gorovja, ko pa nikakor ne morem dobiti hrane.<<*

Prot ga je pazljivo premeril. Torej ne ve ničesar o Časovniku, katerega dvojnik je, in še manj, da ga ta spremlja ter pri tem podoživlja vsa njegova čutna zaznavanja in čustvene odzive. Ta dvojnik je deloval bedno. Njegov obraz in gibi pa so bili še zgovornejši od besed. To je bil Časovnik, ki mu je bila iz spomina izbrisana vednost o civilizaciji Časovnikov. Vse tehnološko in zgodovinsko znanje in tudi vse, kar bi mu lahko omogočilo samostojno vrnitev v njihovo civilizacijo, mu je bilo vzeto. Pustili so mu le čutni svet dojemanja in nagon po svobodi. Po odzivanju je bil torej povsem enak Časovniku, katerega dvojnik je bil. Toda bolj ko ga je opazoval, bolj se je Protu vsiljevalo

spoznanje, da bi to bitje rado živelo, ne glede na to, od kod in kako je prišlo. Te pravice pa vendar nima.

Prot je odmahnil z glavo. Silovit odpor do prilaščanja odločanja o usodi svojih dvojnikov je začutil. Tako neodgovorno poigravanje z življenjem in smrtjo, pa čeprav svojih dvojnikov, mu je bila odvratno.

XXXIV

Po napornem potovanju s karavano trgovcev je Prot v mestu Olyn izvedel od domačinov za prihod svojih tovarišev pred njim. Čeprav je ob težavnem premagovanju poti že po malem dvomil, jih je končno le dohitel in našel v veliki zgradbi, namenjeni uglednim gostom.

Geni ga je opazila prva: >>Glej, Prot je tukaj!<< je vzkliknila med mahanjem v pozdrav. Veselo so si segli v roke, le Šena se ni mogel zadržati: >>Kaj, Prot, v neki čudni godlji smo?<< Njihovo nepredvideno srečanje je bilo zgolj še en detalj v vrsti naključnega dogajanja. Preveč za Šenovo naravo.

>>Da,<< je odvrnil Prot. >>Pogovoriti se moramo o nekaterih stvareh. Nekaj pojasnil vam moram dati.<<

>>Glede na prevozna sredstva na tem planetu,<< je vpadel Šena, >>se s tega planeta ne bomo vrnili prej kot v nekaj mesecih, kolikor nam bo to sploh uspelo. Tako na hitro smo zašli v neke vrste srednji vek. Kanje so nas speljali na stranski tir, še preden smo posumili o čem takem.<<

Prot se je nasmehnil Šenovim pomislekom in odkimal:

>>Ni v tem problem, Šena. Povsem v redu je, da smo sedaj tu. Drugo je seveda vprašanje naših nadaljnjih možnosti.<<

Prot je navedel razloge za svoj prihod, z vsem, kar mu je Zej povedal o nevarnosti uvajanja nove tehnologije podvajanj.

>>Torej, sedaj smo zavezniki z Zejem, z njegovimi prijatelji, Časovniki z utrjenimi dosedanjimi vrednotami njihove civilizacije, in tudi z medplanetarno varnostno službo Časovnikov,<< je sklenil svojo razlago Prot.

>>Kot sem vam že razložil, se bomo poskušali prebiti do podvajalnika.

Kako bom to izvedel, še ne vem. Najprej moram dobiti vse podatke o trenutnih dogajanjih v okolici podvajalnika in o tukajšnjih razmerah. Ranjeni Časovnik mi je dal imena domačinov za pomoč in dobivanje obvestil o razmerah na poti do njega. Počakajmo torej na ta poročila.<<

XXXV

Med čakanjem na prihajajočega sla se je Prot nestrpno prestopal po obzidju mesta Olyn. Vso utrdbo je lahko videl pod sabo in, kar je bilo še pomembneje, na drugi strani mu je pogled zajel vso pokrajino do daljnega hribovja s skritim podvajalnikom. Tja se bodo morali prebiti. Ob vseh nevarnostih na tem področju je moral upoštevati še znamenja o Kanjevem poznavanju njihovih namenov, saj so Kanje že sprožili bolj napadalno delovanje svojih skupin. Razni tolovajski napadi so se vrstili čez dan in ponoči, da nikjer več ni bilo varno. Prihajalo je celo do pravih manjših bitk. Vse naokrog, tja do daljnih pokrajin, od koder so prihajala zakasnela poročila o dogajanju na njihovih ozemljih, so klicali k orožju. Prebivalstvo se je prestrašeno pritajilo za obzidji utrdb ali zbežalo v gozdove. Tudi eden njihovih vodičev je pobegnil, drugi pa je nenadoma izginil. Domačini so govorili o besu bogov. Nihče ni hotel niti slišati o pohodu v Hribovje božjega besa, kot so ta kraj imenovali. Sel iz utrdbe ob vznožju hribovja pa mu prinaša poročila o trenutnem

stanju na njihovem območju, skozi katero se bodo morali prebijati, tako da bo iz prve roke izvedel o vsem dogajanju, še kako pomembnem zanje, saj bo od poznavanja možnih dostopov do utrdbe marsikaj odvisno.

Končno je sel pritekel in ga še ves zadihan pozdravil z globokim poklonom.

>>Kaj je novega?<< Prot ni smel izgubljati časa.

>>Vojske se zbirajo,<< je sel odvrnil utrujeno. Njegov izmučeni obraz je pričal o napornem premagovanju poti in skrajni izčrpanosti.

>>Kakšne vojske?<< je vprašal Prot. Doslej so govorili le o roparskih tolpah ali o pohodih nekoliko večjih oboroženih skupin.

>>Iz okolice so se vladarji s svojimi vojskami združili s polbogovi iz notranjosti hribovja. Meni se je še uspelo prebiti. Zadnji čas. Za sabo sem že videl strnjevanje njihovih sil v neprehoden obroč okoli Hribovja božjega besa.<<

>>Torej tako!<< Prot je počasi stopil k robu obzidja in se zagledal v smeri iztegnjene roke sla. Od prostega gibanja razbojniških tolp so prešli v usklajeno delovanje v formacijah. Verjetno združujejo vse svoje moči in vse vojske svojih zaveznikov. Proti tako organizirani sili lahko manjša skupinica le stežka kaj naredi. Še sami bodo morali zbrati vse svoje zaveznike, enako bodo morali ukrepati. Toda to bo potem že vojna. Prek vsega planeta se bo razplamenela in se po vsej verjetnosti še razširila. Kakšen bo odziv celotne civilizacije Časovnikov? Posvetovati se mora z Zejem. Nič drugega mu ne preostane.

Odslovil je sla ter se spustil v kletne prostore do skrite sprejemno-oddajne postaje za tajni prenos podatkov po podzemnih kablih in laserskih snopih.

Poslal je poziv, toda ker ni dobil takojšnje povezave

z Zejem, je pustil zanj sporočilo o nastalih težavah in se zleknil na s kožuhom prekrito klop ob sprejemniku. Sklenil je počakati. Misli so mu begale med razmišljanjem o nastalem položaju in možnih izhodih, dokler ga po dobri uri ni zmotil značilen kratek opozorilni pisk pred prikazom Zejevega obraza v holiju. Zveza je bila vzpostavljena.

>>*Odkrili so naše namene,*<< je po nakazanem pozdravu začel Zej, >>*sem že seznanjen. Pravkar smo preverili podatke o trenutnem stanju.*<< Nato je Zej zmajal z glavo. Tudi njemu se ni bilo več lahko odločati. >>*Kaj lahko naredimo?*<<

>>Spopad z vsemi silami je videti neizbežen,<< je navrgel Prot.

Zej se je razumevajoče nasmehnil. >>*Izid bi lahko bil vprašljiv, saj so naše sile številčno šibkejše, čeprav to samo po sebi še ne daje končne odločitve.*

Manj sprejemljiva je za nas odločilna bitka. Tudi v primeru naše zmage bi ostalo Kanjam dovolj časa za beg z možnostjo nadaljnega skrivanja in izmikanja s podvajalnikom na drugem planetu.<<

>>Torej čelni napad skozi njihove obroče odpade.<<

>>*Da in ne.*<< Zejev izraz na obrazu je pričal o njegovi izjemni zbranosti pri obravnavanju nastalega položaja. >>*Lahko bi zbrali vse zaveznike na tem planetu ter izsilili boj. Vendar samo kot slepilo, za vsek vrzeli v obroče.*

Ob čelnem trčenju obeh vojska lahko z manevrom izsilimo premeščanje njihovih sil. Nastalo bo oslabljeno polje, brez trdno sklenjenih obročev. Tja bi lahko udarili z nekaj sto vojaki na hitrih konjih in se prebili skozi, potem pa brez postanka, v diru, naprej, vse do podvajalnika.

Če ste pripravljeni sprejeti tveganje, bo to naš odgovor, če ne, bo treba najti drugo rešitev. Bojim pa se, da je zlepa ne bomo našli.<<

>>Prav, sprejmem,<< je odločno odvrnil Prot. >>Tudi sam sem že pomislil na to možnost. Ni druge poti.<<

>>*Torej je dogovorjeno!*<< je pogovor končal Zej.

* * *

Nadaljnji dogodki so se zvrstili zelo hitro. Sli so stekli na vse strani, do mest in državic, upornih proti Kanjam, kjer so imeli zaradi stalnega napadanja roparskih tolp vse sile pod orožjem. Vojna je bila neizogibna. Poziv, klic na boj je odmeval v vznesenem zanosu, sprostitev po silnem pritisku je zavela skozi pokrajine, mesta in vasi. To je bil klic njihovih bogov, klic v odločilno bitko za rešitev iz smrtnega objema. Ta bitka je pomenila zanje edino rešitev. Odziv je bil takojšen. V dveh dneh so se polnoštevilno zbrali vzdolž reke Karks, ki jim je s svojim deročim tokom nudila varnost pred nenadnimi napadi. Na nasprotni strani so bila strma hribovja.

>>Zanimiva druščina, kaj?<< je dejal Tilen med vzpenjanjem na rob vzpetine z lepim razgledom na ves tabor.

>>Taka je morala biti vojska Aleksandra Velikega. Vsaj po videzu,<< je odvrnil Šena. >>Če le Kanje nimajo skritega sodobnega orožja?<<

>>Ne,<< je odvrnil Tilen. >>Po Zejevih zagotovilih, kot mi je dejal Prot, veljajo zunaj tega planeta še vedno zakoni sedanje civilizacije Časovnikov. Prenos sodobnih orožij na planete z nižjo razvojno stopnjo civilizacije ni dovoljen. Zakoni jim to prepovedujejo in tudi Kanje so se jih zunaj tega planeta primorani držati, pa čeprav se borijo za ukinitev teh zakonov.

Sicer pa, kolikor bi Kanje že imeli taka orožja na tem planetu, bi si ga že v celoti podredili. Vse nasprotnike bi enostavno pobili. Očitno nadzorne službe v civilizaciji Časovnikov dovolj dobro opravljajo svoje delo zunaj tega planeta.<<

>>Vse kaže tako,<< je pritrdil Šena. >>Združitev oboroženih sil bomo že izvedli. Tudi zmagamo lahko, vsaj po mojem mnenju imamo celo več možnosti kot nasprotna stran. Nekaj povsem drugega je pravočasen preboj do podvajalnika.<<

Po kratkem premolku se je Tilnu ponovno okrepila samozavest; kar oživel je. Njegova telesna moč in prirojena spretnost sta dobili veljavo nad vsem. Tu je bil pravi polbog vojne. >>Nobenega iz tistih nasprotnih tolp se ne bojim, nisem zaman zmagovalec v borilnih športih.<<

Šena je sprejel Tilnovo razmišljanje z manj navdušenja, vseeno pa so ga razmere silile v prilagajanje nastalemu položaju. >>Naše telesne zmogljivosti nam dajejo nekaj prednosti, prav tako tudi borilni športi, ki smo jih gojili zaradi telesnih aktivnosti med šolanjem. Še celo sabljanja so nas naučili. Prav zabavno je bilo. Niti na misel pa mi ni prišla možnost dejanske uporabe tega znanja.<< Šena je globoko vdihnil in nato puhnil iz sebe z vso močjo. >>Kakor koli, obvladam jih pa le. Glede na položaj je vsekakor dobro.<< Potem pa je odkimal, kakor da je zašel v zanj nesmiselno razmišljanje, ter nadaljeval z resno zavzetostjo:

>>Najprej mora naša izbrana enota izvesti hiter obhod do oslabljenega krila, nato mora v preboj in potem naravnost do podvajalnika. Oboji smo si tudi ogradili tabore z obrambnimi zidovi. Z umikom vanje lahko zavlečemo izid bitke v primeru neugodnega razpleta na bojišču. V vsakem primeru bosta glavnini obeh vojsk še naprej ostali vezani na ta prostor.

Zagotovili smo si najhitrejše pramenaste konje s

spremstvom najboljših vojščakov. Toda to ne bo športno tekmovanje, ampak boj.<<

>>Jasno,<< je odvrnil Tilen samozavestno. Edino modri Opijci so bili telesno močnejši od njega. Toda proti konjenici s sulicami in sabljami so bili pešaki s kiji dokaj nemočni. Pomahal je drveči skupini na bojnih vozovih. Vojščaki so mu odzdravili v glasnem navdušenju. Bil je polbog na njihovi stani, hud borec v bitki. Njihovi nasprotniki naj se kar pripravijo.

Na bojnem vozu je pridrvel vojščak z okrašenim oprsnim oklepom in perjanico na čeladi. Kar zletel je čez manjše neravnine in grmičevje, med krožnim zaviranjem, med katerim so kolesa rila v ostrem ovinku po zemlji, in se še pred ustavitvijo vprege pognal z voza ter skočil pred Tilna, pokleknil z levo nogo ter ga pozdravil z udarcem pesti po prsnem oklepu. >>Jaz sem vladar Vzhodnih planjav!<<

>>Pozdravljen!<< je skoraj z enako slovesnim glasom odzdravil Tilen. To naj bi bil vodja njegove spremljevalne enote, izjemno drzen in premeten. Vsaj delno mu je uspevalo braniti svojo deželo pred nasilnimi vdori, čeprav je v stalnih bojih izgubljal vse več vojščakov. Vsekakor je bil najboljši mož za njihov drzni vdor do podvajalnika, in zdaj naj bi ga odpeljal do svojih enot, določenih za njihovo spremstvo, zaščito.

Po Protovem navodilu naj bi jih Tilen preveril še sam. >>Ti boš moj voznik!<< mu je zaklical.

Vladar Vzhodnih planjav se je ponosno vzravnal. >>Ta vprega je najhitrejša v vsem mojem kraljestvu. Nobena druga je ne prehiti.<<

>>Ali res?<< se je iznenada zbudil Šena, >>potem. . .<< Hitra vprega je v tem trenutku res veliko pomenila. Toda Tilnov pogled ga je takoj utišal.

>>No, prav,<< se je vdal Šena. Eno tako vprego si bo vseeno moral najti.

Tilen in Poglavar Vzhodnih planjav sta se v polnem diru spustila po travnati vzpetini, kot da bi Vladar Vzhodnih planjav želel pokazati polbogu vse zmogljivosti svoje vprege, in Tilen ga je pri tem še spodbujal z navdušenimi vzkliki. Zdrvela sta prek jas, po cesti in čez travnike, vse do velikega vojaškega tabora.

>>Tu smo!<< Vladar Vzhodnih planjav je še ves zasopel kazal na postavljene šotore z vojaki in s konjsko opremo ob njih.

***

Že tretji dan po klicu na vojno, ob zgodnji jutranji uri, sta si obe vojski stali nasproti, pripravljeni za odločilni spopad. Naglica zbiranja in postavljanja vseh trum v razvrščene formacije je bila presenetljiva, prav begala je že vojščake na obeh straneh. Potek dogajanja je bil hiter. Prisoten je bil spor bogov. Njihovi sinovi, polbogovi, pripravljeni v polni oborožitvi, so čakali med vojščaki v zbranih formacijah na obeh straneh, skupaj z dvojniki Časovnikov in Zemljani. Vsi so bili tam. Že njihova prisotnost je krepila vero v naklonjenost bogov in dvigovala bojno vnemo, v očeh domorodcev so bili mogočni bojevniki. Vsak je upal na premoč svojih bogov.

Prot je še preveril svojo enoto hitrih jezdecev in desetih bojnih voz, s katerimi se bo usmeril v nasprotno smer od težišča boja ter se prebil k podvajalniku. Vladar dežele Xakes pa je ob pomoči dveh Zejevih Časovnikov prevzel poveljstvo nad celotno vojsko

njihovih zaveznikov.

Prot se je umaknil v ozadje. Strategija je bila dokaj preprosta. Silovit udarec na desno polovico naj bi prisilil nasprotnika k vključevanju rezervnih sil iz neposredne bližine, skozi prostor brez večjih vojaških enot pa naj bi se prebila Protova enota.

Kratka bitka s pravočasnim umikom za utrjen obrambni zid bi tako prešla v večdnevno ali večmesečno bojevanje ter jim zagotovila dovolj časa za načrtovani manever.

***

Nastop trum na bojnem polju je nudil veličasten prizor. Po širni travnati ravnini so se lesketala nabrušena rezila in pozlačeni oklepi. Bojni kriki zdaj z enega, zdaj z drugega konca bojišča so se združevali v silovito bučanje in dvigovali bojaželjnost, vse do dviga mečev obeh poveljnikov, ko je za trenutek zavladala tišina. V tisočerih prsih je v pričakovanju zastal dih. Odjeknila je tišina, se zavlekla za nekaj bežnih, dolgih trenutkov, obstala in obvisela v zraku. Tedaj je besen zamah z mečem, usmerjenim v napad, izvabil prediren krik iz tisočerih grl in bojne trume so se pognale druga proti drugi.

V ozadju, med rezervo, nedaleč stran od svoje enote, sta Prot in Tilen opazovala boj z vrha bližnje vzpetine.

>>Naši želijo zmago že v prvem naletu,<< je Prot zmajal z glavo. >>Preglobok vdor v sovražnikove vrste jim lahko onemogoči pravočasen umik za okope v taboru. Tega ne smejo pozabiti.<<

>>Bes jih žene,<< je odvrnil Tilen. >>Stalni vpadi roparskih tolp so jih razkačili do obupa. Cele pokrajine so požgane in iztrebljene.<<

Prot je zamišljeno prikimal. >>Tudi Zemljanom se ne piše nič boljšega, če zmaga Kanjeva stran. Uničevalna sredstva bodo sicer drugačna, uporabili bodo bolj sodobna orožja in bolj zahrbtne spletke. Toda opustošenje bo na koncu enako.<<

>>Moramo se prebiti do tistega prekletega stroja.<< Bojna vihra pred njihovimi očmi je razvnela Tilna. >>Za sedaj gre še vse po načrtu. Naše desno krilo napreduje. Kanjevi zavezniki bodo prisiljeni poslati bližnje rezervne enote v pomoč tistim, ki se umikajo.<<

>>Da,<< je pritrdil Prot. >>Čas je za preboj.<<

Pognala sta se z bojnima vozovoma po pobočju do svoje stotnije, kjer ju je dočakal val divjih vzklikov, in z zamahi roke pozvala na preboj. Takoj so jima sledili. V vse hitrejšem teku so v klinasti koloni zdrveli ob desnem boku bojišča in se usmerili mimo bližnjega griča po travnati ravnini. Tu so bojni vozovi in konjenica lahko izkoristili prednost hitrih konj. Vse druge strani so bile zaradi strmih sten in zaščitnih ograd, postavljenih povprek, za konjenico neprehodne, le bojišče je bilo dovolj položno. Prebiti so se morali po njegovem skrajnem robu.

Sprva se je manever obnesel. Dovolj neopazno so se prebijali, vse dokler ni nekaj nasprotnih enot spoznalo njihovo namero ter se pognalo za njimi. Vendar prepozno. Dohitelo jih je premalo konjenikov za resen spopad.

V zadnjem trenutku je njihovo namero spoznal še vladar Opijcev. Da bo Geni njegova, se je zaklinjal že od njunega prvega srečanja, in po prihodu na bojno polje jo je iskal s svojim pogledom, vse dokler ni odkril njene postave v skupini z ostalimi Zemljani. Njegova bo. Ni je več spustil iz oči. Močno, globoko hrepenenje

mu je izvabilo tiho, toda silovito hropenje. Kamor koli je šla, jo je budno spremljal s svojim pogledom. Tako je uganil namero preboja in se s svojimi vojščaki pognal naravnost čez gozdnat hrib ter se na drugi strani spustil po prepadnih stenah vse do doline. Nihče drug ne bi mogel prečkati hriba tako hitro. V plezanju so bili njegovi vojščaki neprekosljivi in tudi to pot jim je uspelo prehiteti Protovo skupino ter z ovirami iz vejevja dovolj upočasniti preboj, da so lahko s kiji napadali konjenike med njihovim preskakovanjem ovir, jim pobijali konje ter tako izsilili boj na tleh, mož na moža.

Prot se je z manjšim manevrom izognil ustavljanju bojnega voza ter s kopjem pobil napadajočega Opijca. Ostali del konjenice, večina jih je še vedno ostala na konjih, pa se je zaradi oteženega gibanja le z veliko težavo prebijal prek ovir in skozi obroče Opijcev. Toda vseeno jim je uspevalo, kajti čeprav so jim Opijci s svojimi silovitimi zamahi s kiji prevračali konje, so jim konjeniki s hitrimi sunki mečev in z dobro merjenimi kopji uspevali zadajati smrtne rane.

Najsiloviteje je napadel orjaški vladar. Pobijal je konjenike drugega za drugim, vse dokler ni s sobojevniki preklal klinaste kolone in se v nekaj skokih približal Geni ter ji z udarcem kija pobil konja. Geni je bila njegova. Ujel jo je. Nihče več mu ni stal na poti. Trgala se je iz njegovega objema, toda zaman. Kosmata šapa jo je oklenila, jo dvignila na mogočna ramena in že se je Vladar Opijcev pognal s svojim plenom v gozdnat hrib.

>>Tja!<< je zarjul Tilen svojemu vozniku in mu kazal v smer ubežnika.

Konji, gnani s kriki in udarci biča, so zdrveli proti bežečemu vladarju Opijcev. Hitro so ga dohitevali. In tik preden mu je uspelo preskočiti kup vejevja ter se skriti v gozdu, je bila vprega ob njem. Tilen je skočil z

drvečega voza, stekel za njim ter ga po nekaj desetih metrih ujel. Vladar Opijcev je spustil Geni. Grozeče je dvignil kij, s katerim je z enim zamahom ubijal vola. Tilnov meč je zletel mimo njegovega vratu. Samo nekaj centimetrov bolj iztegnjena Tilnova roka bi zanj pomenila gotovo smrt. Po sreči se je izmaknil. Toda tudi njegova roka s kijem je popustila v svojem krčevitem zamahu in zgrešila. Naslednji hip sta bila že v krčevitem ruvanju, iz katerega sta odletela tako kij kot meč. Zvalila sta se po tleh, se obračala zdaj v eno, zdaj v drugo stran, suvala, tolkla, se nenadoma za hip razmaknila, dovolj, da sta se lahko postavila ponovno na noge, in si v iskanju ranljivega dela nasprotnika ponovno stala nasproti. Razen orjaške fizične moči ni Vladar Opijcev imel nobene druge prednosti, nobene veščine ni obvladal. To je Tilen vedel. Spotaknil mu je nogo v judo prijemu, da je zletel po tleh. Toda Opijec se je ponovno bliskovito pobral. Tilen ga je treščil s pestjo v čeljust, ni ga mogel zrušiti, Opijec je še naprej mahal s svojimi silnimi rokami v divjem besu. Tilen se je izmikal in z dobro merjenimi udarci kaznoval vsako nasprotnikovo nerodnost. Vseeno je postalo vprašljivo, ali Opijčeva glava ni morda premasivna za Tilnove udarce. Že je kazalo, da jih lahko vzdrži, ko ga je direkten udarec zamajal, da se je umaknil za korak, se spotaknil in za hip izgubil ravnotežje. Tilnu je to zadostovalo. Skočil je po meč in še preden se je Opijec prav zavedel, mu je konica meča pritiskala na prsi. Niti silna moč mu tu ni mogla več pomagati. Počasi je dvignil roke v znak predaje ter nato samo še nemočno gledal, kako ostali Opijci prekinjajo napade in se obračajo vanj. Niso mu mogli pomagati.

>>Vrnil se boš z vsemi svojimi vojščaki!<< je zaklical Tilen svoj pogoj.

Vladar Opijcev je obupano pogledal na do krvi potisnjeno konico meča v svojih prsih, se ozrl po

svojih vojščakih, zarjul v tarnajočem gnevu ter se počasi vdal v usodo. Skrušeno je prikimal: >>Tvoja bo lepa polboginja, siloviti bojevnik,<< je dejal, globoko prizadet.

Tilen je umaknil meč.

Vladar Opijcev je počasi vstal, odzdravil Tilnu z udarcem pesti po prsih, se še obrnil h Geni, pristopil k njej ter jo po globokem poklonu nagovoril: >>Bodi srečna, lepa polboginja!<<

>>Gremo!<< se je zaslišal oddaljen Protov klic. >>Naprej!<<

* * *

Dobršen del poti do podvajalnika so pramenasti konji, te hitre in izjemno vzdržljive živali, zmogli v diru.

Nihče jih ni ustavljal. Le posamezne ženske z otroki in nekaj starcev so lahko opazili. Za boj sposobni možje so šli na vojno. Prot se je oziral po morebitni zasedi, toda vse do neposredne bližine podvajalnika so imeli prosto pot. Tam so prvič zadeli ob večjo oboroženo enoto, vendar še povsem nepripravljeno za boj.

>>Pobijte ali razženite jim konje! Brez ustavljanja takoj naprej!<< je zaklical Prot in z glavnino svoje stotnije prisilil presenečene branilce k umiku. Pot do podvajalnika je bila prosta.

Preostalo pot so premagali s skrajnim naporom utrujenih živali. Brez postanka so prispeli do trdnjave. Takoj so morali ukrepati. Branilci bodo kmalu dobili okrepitve in potem bo prepozno. Pognali so se na kamnita obzidja majhne utrdbe s skritim podvajalnikom v njej. Toda naleteli so na močan odpor. Branilci so jih divje odbijali in vsaj nekaj

časa je še kazalo na premoč obrambe. Potem pa se je le uspelo močni skupini najboljših vojščakov pod Tilnovim vodstvom vriniti med branilce na obzidju in ustvariti vsek za vdor bolj številne enote napadalcev pod Protovim vodstvom. To je bilo odločilno. Odtlej so se posamezne skupine branilcev le umikale in se predajale druga za drugo. Po prvem trčenju mož na moža v notranjem delu utrdbe pa je Prot presenečeno obstal. Redki posamezniki med branilci so se sicer bojevali s prav samomorilsko požrtvovalnostjo in niso odnehali, dokler jih niso pobili. Toda večina se je strahopetno umaknila. Táko, zelo različno obnašanje je bilo precej nenavadno. Razen kolikor niso bili samomorilski bojevniki le >>dvojniki<<, posebej >>vzgojeni<< za obrambne naloge in telepatsko vodeni prek Časovnikov. Sami Časovniki pa so se precej bali za svojo kožo. Boj na življenje in smrt je bil zanje nesmiseln, življenja Časovnikov preveč dragocena za tako neumno umiranje. Vsaj za civilizacijsko stopnjo, iz katere so izhajali, bi moralo nekaj takega veljati. Pa ni bilo časa za razmišljanje. Z meči v rokah se je Prot s tovariši usmeril po hodniku, kjer jih je nekaj Časovnikov še skušalo ustaviti. Vendar so se ob napadu Tilna in vladarja Vzhodnih planjav tudi ti beže umaknili v notranje prostore ali pa se sklicevali na medplanetarne zakone in pravico Časovnikov do življenja. Prot jih je pustil, ni imel časa zanje, morali so iti naprej, vse dokler niso po vdoru skozi velika vrata obstali pred mogočno napravo s spoštovanje vzbujajočo zunanjostjo.

Torej to čudo tehnike je povzročalo tako nevarne mutacije v obnašanju Časovnikov! Prot je stopil k osrednjemu delu naprave. Po navodilih je moral kristalček, ki mu ga je bil dal ranjeni Časovnik, vstaviti v vdolbinico z vgraviranim simbolom za vzpostavitev prenosa podatkov. Vse je bilo tam. Še

enkrat je preveril obliko kristalčka in vdolbine. Nato ga je potisnil vanjo, pokazal se je svetlobni signal z naznanitvijo vzpostavljene zveze in že naslednji hip so zaslišali sporočilo o začetku prenosa vseh zapisov iz podvajalnika.

>>Upam, da bo Zeju to zadostovalo,<< je med opazovanjem svetlečega pramena iz tisočerih prenosnih laserskih snopov dejal Prot, še ves zadihan, vendar že z vidnim olajšanjem.

Zasvetlikalo se je še v hologramskem prostoru podvajalnika. Prikazal se je Zejev obraz.

>>*Hvala, Prot,*<< je dejal, >>*veliko uslugo ste naredili nam in tudi vašim Zemljanom.*<<

>>Bo zadostovalo?<< Prota je nekoliko začudila zadržanost v Zejevem nastopu.

>>*Da,*<< je prikimal Zej. >>*Še na nekaj vas moram opozoriti. Kanje so pravkar oblikovale divizijo dvojnikov svojih najbolj vnetih pristašev. Zdaj se ti pripravljajo za vdor v vašo galaksijo.*

Podatki iz podvajalnika so za nas prav gotovo dovolj močno orožje v boju proti Kanjam in proti njihovemu preusmerjanju naše evolucije. Toda ves ta boj bo treba izbojevati za vsakega Časovnika posebej. Trajal bo še dolga leta. Ne dvomim o naši končni zmagi. Vendar nam je zelo težko ukrepati proti njim sedaj, takoj, v tem trenutku.<<

>>Mislite s tem reči, da ne boste mogli preprečiti vdora teh dvojnikov v našo galaksijo?<<

>>*Na žalost smo pri tem za zdaj nemočni. Pomagamo pa vam lahko vzpostaviti obrambo. Vsaj znanje za izgradnjo obrambnega sistema sem za vas izprosil v naši skupščini. To znanje pa mora priti v vašo galaksijo pravočasno, pred dvojniki Kanj. Zato sem se oglasil. Ostaja možnost, čeprav bo tveganje še večje, kot je bilo ob preboju do podvajalnika. Toda druge rešitve najbrž ni.*

Pred vhodom v časovni tunel do vaše galaksije so nameščena zaščitna sferna polja, pravi neprehodni in neprebojni sferni ščiti, ki lahko vsakomur preprečijo vdor v našo galaksijo ali pa tudi izhod iz nje. Na teh sfernih poljih je možno zadržati Kanje.<<

>>Kako se upravlja ta zaščitna sferna polja?<< je s porajajočim nelagodjem vprašal Prot.

>>Tu, poglejte!<<

Tik ob Zeju se je prikazala holografska ponazoritev meteorske meglice na robu vhoda v časovni tunel.

>>Sredi te meteorske meglice je tristometrski disk z razumsko-računalniškim sistemom za nadzor celotnega sistema obrambnih sfernih polj. Upravlja se ga prek senzorskega polja v njem. Vsak, tudi najmanjši vzgib volje se od tam prenese na celotni razumsko-računalniški sistem za izvrševanje ukazov.<<

>>Torej moč volje uravnava obrambni sistem.<< Prot je vprašujoče pogledal Zeja.

>>Da! Vendar mora posameznik upravljati iz središča površine diska. Vedeti pa morate naslednje: moč volje se v sredini diska najbolj okrepi. Toda nasprotna volja dovolj številnih nasprotnikov lahko onemogoči odločanje posameznika sredi diska. Pogoj je zadostno število usmerjenih proti nekomu v središču, to bo problem tudi za Kanje. V okolici diska jih je za sedaj premalo in kar nekaj časa bodo potrebovali, preden se jihj zbere dovolj, tako da jih Zemljani lahko iz tega centra zadržujete. Vsaj toliko, da se vaša ladja umakne, je to po vsej verjetnosti mogoče.<<

Po teh besedah je Zej z iztegnjeno roko pokazal na dva za dlan velika kristala: *>>V zelenem je znanje za izgradnjo obrambnega sistema, v modrem pa so zbrana vsa pojasnila o zaščitnih poljih.*<<

Prot je pobral kristala, dragoceno darilo, si ju nekaj trenutkov z zanimanjem ogledoval ter hvaležno pogledal Zeja. Ni vedel, kako naj se mu zahvali. Po

navodilih ju je moral položiti v naročje diamantnega kipca svečenice EvBa, to je tudi storil, in po vstavitvi v zanju pripravljeni vdolbinici so se mu razgrnili tridimenzionalni holografski prikazi prostorske razporeditve poti in silnic obrambnih sfernih plošč varnostnega sistema.

>>Da, poglej!<< je vzkliknil Tilen. >>Tudi dostop do našega časovnega tunela je možen le skozi ta zaščitna sferna polja. Čudovito!<<

Šenu je v zmagoslavju zažarel obraz. Torej jih bodo lahko zadržali!

Potrebno je preveriti še vse parametre z njihovim vplivom na moč zaščitnih polj. Po Zejevih besedah bodo s tega mesta lahko dovolj dolgo onemogočali prodiranje Kanj, iz prikazanega bi jih lahko celo v nedogled. Vendar je moralo biti še nekaj, česar niso upoštevali, vsaj Prot je podvomil o tako preprosti ugodnosti.

Obraz diamantnega kipa svečenice je dajal vtis prijaznega sogovornika. >>Kaj lahko oslabi zaščitna polja?<< jo je vprašal. Več pojasnil je potreboval.

>>*Vsa so pod nadzorstvom varuhov evolucije, z vrednotami, naravnanimi v priznavanje pravice do svobodnega življenja in bivanja vsem bitjem, na vseh civilizacijskih stopnjah. Sprejem v njihove vrste je pogojen s predhodnim preverjanjem vsakega posameznika, po vstopu med Varuhe evolucije pa je posameznik v neposredni miselni povezavi z ostalimi člani ter z osrednjim miselnim svetom EvBa. Spremembo njegovega sveta vrednot bi takoj zaznali. Kljub temu so se graditelji zaščitnih sfernih polj zavedali tveganja ob prepuščanju velike moči posamezniku in spremembam v njegovem svetu vrednot. Zato varnostni sistem daje posamezniku v nadzornem središču le veliko moč, pogojeno z omejitvijo zadostnega števila Časovnikov.*<<

Prot je še naprej spremljal razlago o delovanju sistema.

Torej le ni bilo tako preprosto. Izraz zmagoslavja na njegovem obrazu se je ob vse bolj okrepljenem dvomu začel umikati trdim, grobim potezam. Mračna slutnja se je začela seliti vanj. Marsikaj bo še odvisno od števila divizij kolonizatorjev, ne samo od njih samih.

Povprašal je Diamantno svečenico po oddaljenosti posameznih skupin in grupacij kolonizatorjev ter dobil odgovor v slikovni predstavi raznih silnic.

>>Niso še bili pred vrati,<< je ugotovil. >>Po hologramskem prikazu zaščitnih sfernih polj z njihovim delovanjem pod vplivom volje iz osrednjega dela poligonske plošče naj bi dva moža z zadrževanjem 'kolonizatorjev' NEUSTAVLJIVI omogočila umik skozi časovni tunel.<<

Vsi so se nemo zagledali v časovni prikaz predvidenega zbiranja 'kolonizatorjev'. Blokada in pravočasni umik NEUSTAVLJIVE bi seveda pomenila velik poraz celotnemu gibanju Kanj. Vse bodo storili za zaustavitev njihove ladje z dragocenimi informacijami o tehničnih znanjih za izgradnjo protiorožij, s katerimi bi se človeštvo lahko zoperstavilo invaziji. Zejeva stran bi dobila na času in Kanje bi se znašli v precepu, verjetno usodnem zanje.

>>Kanje se bodo takoj usmerili v uničenje tega varnostnega sistema . . .<< Prot je pogledal svoje tovariše. Po bledici na njihovih obrazih je bilo to že vsakomur med njimi jasno, kakor tudi, da bosta moža v centru morala zadrževati zasledovalce do svoje obkolitve. Noben izhod jima ne bo ostal. Prot se je ponovno osredotočil na hologramski prikaz prostorske razporeditve posameznih grupacij kolonizatorjev z verjetnimi časi njihovih prihodov.

>>Kdor bo ščitil umik ostalim, se bo moral boriti do smrti, le majhna verjetnost preživetja mu ostaja,<< je med nepremičnim motrenjem hologramskega prikaza dejal trpko. Še enkrat je preveril najverjetnejše časovno

zbiranje kolonizacijskih sil. Bi lahko kaj spregledal?

Ne Tilen ne Šena nista odgovorila, le nemo sta zrla v hologramske prikaze. Morali bi najti drug izhod. Vendar ga ni bilo videti. Dva se bosta morala žrtvovati. Zanju ne bo rešitve. Katera dva?

>>Kaj ni druge rešitve?<< je brez umikanja pogleda iz prikaza v hologramu vprašal Prot.

Odgovor je bil spet molk. Katera dva moža, je neizprosno obviselo usodno vprašanje. Kdo?

Prot se je ozrl po tovariših. Nihče ni privzdignil pogleda, le s povešenimi očmi so zrli v holi ali bolščali v prazno.

Prikaz silnic v holiju je nazorno prikazoval trenutno stanje, potek nadaljnjih dogajanj pa ni dopuščal nobenega dvoma: nobene druge poti ni bilo. Ostalo je samo še vprašanje: kdo?

Tilen je še naprej bolščal v hologramski prikaz kljub pritisku Protovega pogleda nanj. Toda moral je popustiti. Kot bi hotel otresti neprijetno breme z ramen, se je sunkovito prestopil med motrenjem silnic v hologramu: >>Tu fizična moč in spretnost ne pomenita ničesar. Nič tveganja ne bo. Umreti bo treba.<<

Prot je premaknil pogled na Šeno. Tudi on se je pod Protovim pogledom prestopil, izmikal, toda na koncu je le vrgel iz sebe: >>Umiranje za velike cilje mi je bilo vedno tuje. Ideje o samožrtvovanju so trapaste, nikoli jih nisem razumel.<< Pogledal je Prota in spet nazaj v prikaz silnic v holiju. >>Kaj, če bi poiskali prostovoljca z naše ladje? Mi smo že dovolj tvegali.<<

>>Ni časa,<< ga je kratko zavrnil Prot s pogledom, zabodenim vanj. Šena pa je kljub pritisku Protovega pogleda še vedno vztrajno gledal v holi.

Rac je ves prestrašen opazoval zdaj Prota, zdaj Šeno, vse dokler se slednji ni ozrl vanj. Potem je zmedeno spustil pogled.

Prot se je moral odločati s hladnim premislekom. Misli so mu begale od ugotavljanja dejstev do iskanja možnih rešitev. Dekleti sta prav tako molče povešali oči. Nihče se ni bil pripravljen žrtvovati. Zahteva je bila prehuda. Bolj malo možnosti bo ostalo branilcema za preživetje. Toda tudi Tilnove besede niso povsem držale. Boriti se bo treba, možnosti preživetja pa morda so, čeprav jih za zdaj ne vidijo. Tudi vsak ne bo zmogel Kanje zadrževati dovolj dolgo. Usoda Zemljanov je bila neizbežno odvisna od te odločitve. Dopustiti kolonizatorjem vdor v človeško civilizacijo pred vzpostavitvijo obrambnega sistema na osnovi časovniške tehnologije bi pomenilo predajo človeštva njihovim zlorabam, bolnim željam po izsesavanju življenjskih sokov, samega življenja. Tega ne sme dopustiti! Protu so prihajali v zavest prikazi iz otroških let. Skozi misli so se mu zvrstili smejoči se obrazi sorodnikov, prijateljev, znancev, deklet. Vsa tista športna igrišča, polna mladeži, so mu zaživela pred očmi z vsem svojim kričanjem in življenjem v igri. Med vesele obraze pa so se mu vse močneje začeli vrivati spačeni obrazi Časovnikov v školjkastih celicah. Trpljenje in blazen strah v njihovih očeh sta pričala o obupu in grozi v svetu Kanj, kamor bi kolonizatorji pahnili Zemljane po svojem vdoru.

>>Poleg tega,<< je nadaljeval Prot z grenkobo, >>tudi beg NEUSTAVLJIVE ne bo možen brez zadrževanja invazije. Kolonisti bi jo prav gotovo dohiteli. Zajeli bi jo. Prav klavrna bo usoda vse posadke. Že s prenosom podatkov o delovanju Kanj smo jim zamajali vse njihove načrte.<<

Prot se je ponovno ozrl k Tilnu, toda ta se je na Protovo vztrajno motrenje sunkovito obrnil od holija v nameravanem umiku, zastal, kot da se je premislil, se nato vseeno umaknil, stopil še korak nazaj in obstal.

>>Prot, jaz sem borec! Pripravljen sem se boriti.

Nisem strahopetec. To sem dokazal. Kadarkoli je bilo potrebno tvegati življenje, sem bil med prvimi. Vedno, tudi v bitki z Opijci se nisem izmikal, ko sem nosil glavo naprodaj. Pripravljen sem se boriti. Razumeš! Boriti! Jaz sem rojen za boj. Toda tvoja zahteva ni boj. To je samomor. Znam se tolči bolj kot kdorkoli od vas in se tudi bom tolkel. Toda ne sili me v samomor. V boju te bom prvi spremljal, vedno sem te. Vedno sem verjel v pogum in se boril. Toda, Prot. . .<< Tilen je boleče nakremžil obraz v skoraj jokajočem izbruhu, >>nisem rojen za samomor!<< Prot ga je molče gledal, nato pa se ponovno zazrl v Šena, ki se mu je pod njegovim pogledom notranja napetost sprožala v sunkovitih gibih do ponovnega izmikajočega se odgovora:

>>Nisem za take stvari. Nikoli nisem bil. Dobro me poznaš. Zakaj bi moral biti pogumnejši od Tilna, saj nisem nikoli cenil poguma. Heroji so bedaki. To ni moj svet. Vedno sem veljal za najmanj pogumnega, zdaj naenkrat pa moram biti najpogumnejši od vseh. To je vendar smešno. Jaz najbolj pogumen med vsemi? Neumnost!<<

Prot je poslušal med odkimavanjem, nato pa vzkliknil v nemočnem gnevu: >>Vsi bomo pogubljeni! Vsa civilizacija človeštva bo uničena, tudi naša eskadra, mi vsi. . .<<

Nastal je boleč molk. Nihče ni spregovoril. Le potne srage so tekle po bledih obrazih.

Prot je pogledoval od enega do drugega ter stopil za korak, dva vstran. Misli so se mu prepletale v krčevitem oprijemu strahotne odgovornosti. On se ni smel izmikati. Prehitra popustitev napadalcem bi bila usodna. S stisnjeno desnico je udarjal v razprto dlan leve roke.

>>Ni drugega izhoda,<< je mrmraje ponavljal predse. Misli, polne gneva, srda, strahu in besne nemoči, so begale skozenj do nenadne umiritve. Počasi je

privzdignil glavo.

>>Prav, bom jaz ostal.<<

Prot se je ponovno obrnil k svojim tovarišem z ocenjujočim pogledom. >>Toda eden mora ostati z mano. Po razporeditvi vseh silnic ni druge izbire. Dva morata ostati. V nasprotnem bo vse zastonj. . . vsi mi. . . vse človeštvo bo uničeno.<<

Prot je stopil k Tilnu, nato k Šenu. Rac je pod težo hudih zahtev prelomne odločitve bolščal vanj, izgubljajoč razumsko prisebnost.

>>Ni druge rešitve!<< je še enkrat zarjul Prot.

Rac je s solznimi očmi drgetaje prikimal. >>Da, ni druge rešitve,<< je ponovil. Ustnice so se mu premikale mimo njegove volje. Z jokajočim glasom je dodal: >>Bom šel jaz. Morda se nama vseeno posreči pobegniti, Prot. Ti si vedno našel rešitev.<<

Prot je pogledal Raca z dvomom o njegovi prisebnosti. Račev obraz se je kremžil v premagovanju joka. Prot se je zamislil. Kakršen koli je bil ta poba, naredil bo vse, kar je v njegovi moči. Boril se bo ob njem. >>Prav, moj mali zaveznik,<< je dejal, >>skupaj jih bova ustavila.<< Nato je počasi pristopil k Racu in ga objel. >>Saj ni bistvo v pogumu in strahu. Ko spoznaš, da se ne smeš umakniti, moraš vztrajati. To je vse. Ti mi boš stal ob strani. Vem, da mi boš.<<

* * *

Slovo je bilo kratko in na zunaj skoraj povsem uradno. Vsi so skrivali čustva kljub globoki prizadetosti vsakega

med njimi. Eni z občutkom tesnobe ob boleči skrbi za svoja tovariša, drugi bolj zaradi svojega umika. Le Rac je bil bolj živahen, čeprav je bil njegov smeh ob občasnem iskrenju oči bolj krčevit in odsoten.

Prot je Tilnu predal zeleni kristal s tehnološkimi podatki za izgradnjo obrambnega sistema: >>To je vse, kar potrebujete. Tu je tudi znanje o delovanju vrinjenih tihonov. Čim prej počistite tisto svinjarijo iz planetarnega računalnika.<<

>>Da, da,<< je odvrnil Tilen, >>brez skrbi, Prot, s tem orožjem se bomo znali boriti. Zmagali bomo.<< Stisnil je zeleni kristal v pest in odločno zamahnil z njo.

Razšli so se v trpkem slovesu, z mirno zadržanostjo, ter se po stisku rok odpravili vsak v svojo smer. Le Mimi se na koncu ni mogla povsem premagati. Tik pred odhodom je planila k Protu, ga objela, se ga že kar oklenila in ga poljubila. Nato je med brisanjem solz s svojih lic stopila za korak nazaj, zastala, se nato na hitro obrnila k Racu, stopila še k njemu ter mu z materinsko ljubeznijo šla s prsti skozi od potu ovlažene lase.

XXXVI

Po orjaškem disku v rahlem nagibanju med počasnim vrtenjem okoli osi sta z njegovega zunanjega roba proti osrednjemu delu stopala Prot in Rac ter se oprezujoče ozirala okoli sebe in v dalj, do skrajnega dosega njunega pogleda. Konstrukcije naokoli so spominjale na valujoče tribune orjaškega stadiona ali na velike gibljive gledališke kulise. Še Prota je ob njih zajel tesnoben občutek majhnosti. Vse to je bilo kot živo? Vse? Toda lahko bi bilo tudi resnično živo, čeprav je bila vidna zunanjost neživa, iz mrtvih materialov. Orjaški organizem je bil to, s svojim drobovjem, s svojimi čuti, z možgani. Z Racem sta bila sredi te fantastične vesoljske tvorbe, sredi vrhunskega produkta superiorne civilizacije, bila sta med računalniško vodenimi robotiziranimi sistemi in sestavo bioloških organizmov, povezanih v razumske enote. Protov pogled se je poganjal v skrivnostni svet neznanega. Čutiti je bilo polno življenja. Vse to je moralo biti živo. Bil je v dremajočem vesoljskem gigantu. Da, nobenega zvoka, samo tiho valovanje ogromnih mas.

>>Prot!<< Rac je boječe stopil ob Prota. >>Poglej, za temi tribunami se dvigujejo še večje.<<

>>Da,<< je odvrnil Prot, >>vse te mase so orjaški živ stroj, varnostni sistem na prehodu v civilizacijo Časovnikov.<<

>>V njih je nekaj živega, s strahovito močjo v sebi.<<

>>Tudi sam občutim tako.<<

>>Prot!<<

>>Da?<<

>>Ne smeva jih zbuditi.<<

>>Hja!<< se je nasmehnil Prot kljub tesnobnim občutkom. >>To ne bo šlo. Same se bodo zbudile. Vsaj upam. Te gmote nama niso sovražne, ne glede na težko razumljivo življenjsko silo v njih.<<

>>Da, da,<< je živo pritrdil Rac med begajočim pogledovanjem naokrog. >>Na naši strani so, kajne, Prot?<<

>>Da, usmerja jih sila volje njihovih graditeljev, Časovnikov, kot je naš prijatelj Zej. Oni so nama prepustili to moč, da s svojo voljo zadrživa invazijo kolonialistov. Kdor je v središču tega sistema, ima veliko prednost. Vendar bo vse odvisno od moči najine volje. Z odločno željo po ustavitvi kolonialistov jih lahko dovolj dolgo zadrživa.<<

>>Jaz si bom že močno želel!<< Rac je z ognjem v očeh pogledal Prota in stisnil pesti. >>Tako močno si bom želel. . . << je dejal in z zategnjenimi ustnicami zrl v Prota, toda že naslednji hip se je njegov pogled napolnil s plahostjo. >>Bojim se smrti, Prot, bojim.<<

>>Vztrajati morava, moj mali zaveznik.<<

>>Volja, ja, volja.<< Rac se je ponovno zagledal v valujoče mase tribunastih konstrukcij.

V majhnih potisnih sunkih se je v Protu porajala odločnost, ko je stopal naprej s trdim korakom, in se

mu krepila vse do srede prostranega diska, obdanega z obroči orjaških valujočih tribun, nanizanih v dalj.

Ozrl se je po komandnih pultih za nadzor nad tem delom vesoljskega prostora. Nikjer jih ni mogel ne videti ne zaznati. Le gola površina se je raztezala tja do prvega obroča tribun.

Z Racem sta se spogledala. Obvladovanje diskovnega sistema jima je bilo še vedno skrivnostno. >>Kaj vse je v tem disku pod nama in v teh valujočih, tribunam podobnih konstrukcijah?<< se je spraševal med spuščanjem pogleda na daljne konstrukcije, katerih zunanjost se jima je kazala v nametanih gmotah. Tudi te so, tako kot bližnje, dajale vtis tribun. Globoko je zajel sapo. Osredotočen na dojemanje tega prostora, je v pritajeni napetosti zadržal dih in začel zbirati notranjo moč za odriv prodornega razuma. Čutno zaznavanje se mu je nenadoma začelo pogrezati v tla pod njim, v njegovo okolje, in se širiti v prostor okoli njega. Začutil je svoje vraščanje v nove svetove, nihajoče v globokem ujemanju z njegovim dihanjem, njegovim čutnim zaznavanjem in vsem njegovim bitjem. Vsak del okolice je vse bolj čutil kot del sebe in po vsakem globokem vdihu se je prostor njegovega čutnega zaznavanja pomaknil dlje in dlje v notranjost diska pod njim. Vse to je postajalo on, ko so se v njegovo zavest spuščale bogate vsebine orjaških obsegov, bilijonov bitij iz tisočerih različnih civilizacij, v svoji neizmerni raznolikosti čutenja, v vsem svojem bistvu. Zanihale so v prikazu na orjaških krilih, da bi se v loku usmerile proti njemu ter izginjale skozenj po puščanju neizmernega razumsko čustvenega bogastva njemu neznanih civilizacij. Vse to se je zvrstilo hitro, skoraj hipno, pa vendar mu čas ni bil nobena ovira, ker je hitrost čutnega podoživljanja in miselnega razumevanja teh svetov lahko poljubno večal ali krajšal. In vse je v prehodu puščalo v njem svoj odtis,

del sebe, in mu izgrajevalo znanje za razumevanje vsega naokrog. Vse sile, vse moči, vse vzgibe je začel dojemati. Vsrkal je čutne in miselne svetove vseh bitij tja do valujočih tribun in se spustil naprej. Ves miselno-čutni svet tisočerih bitij neverjetnih zunanjosti in fizičnih ter umskih sposobnosti iz tega morja življenja se je voljno razgrinjal njegovemu razumevanju in usmerjanju. Vse, na karkoli se je osredotočil, se je odprlo pred njim v vsem svojem bistvu in vse bogastvo raznolikosti je začelo dihati z njim ter se mu predajati ob najmanjšem vzgibu volje. Vse je postajalo del njega, del njegovega telesa, postalo je on. Kako neverjetno stapljanje z vsemi bitji v tem prostoru je bilo to, kar je pravkar doživel, in kako popoln nadzor nad vsemi temi bitji in svetovi znotraj velikega diska, na katerem je stal, in nad bogastvom raznolikosti znotraj valujočih tribun je pravkar dobil! Še z globlje zajeto sapo se je pognal v miselno–čutno zaznavanje prek valujočih tribun v gorske obroče in spet so prikazi svetov in bitij v njih leteli skozenj ter se v popolni miselni razkritosti stapljali z njegovim svetom zavesti.

Tako se je pogrezal v neizmerne daljave in v zanosu zmagovitega poleta je zajel ves del vesolja tja do daljnih koncev zaščitnih sfernih polj tega veličastnega vhoda v orjaško civilizacijo Časovnikov, z izhodom skozi časovne tunele v tem delu vesolja. Da, sedaj je prevzel nadzor nad zaščitnimi sfernimi polji in nad vhodom. Toda kje so meje njegovega dosega in vpliva?

Prot se je zamišljeno zazrl v daljavo. Kaj se skriva za poslednjim obročem gmotastega gorovja, za svetovi v dosegu njegovega pravkar zajetega miselno-čutnega sveta? Do kod sega njegov telepatski pogled ali karkoli je že to, kar mu omogoča videnje na take daljave s tega nadzornega središča? Do kod sega pogled varuha tega vhoda v civilizacijo Časovnikov in kaj mu omogoča v njihovem svetu, po vseh milijardah njihovih planetov?

V miselnem letu proti osrednjemu delu civilizacije Časovnikov je lahko spoznaval še vse več novih svetov, toda ni jih mogel tako čutiti kot tiste znotraj vesoljskega vhoda tja do zaščitnih sfernih polj. Vse si je sicer lahko ogledal, toda nič ni več dihalo z njim. Skozi njegov razumski svet so se prikazovali obrazi Časovnikov in na trenutke je celo občutil, kako se nekateri presenečeno ozirajo vanj ter opazujejo njegov miselni let.

>>Ali je to možno?<< se je nejeverno spraševal Prot. >>Od tod se torej lahko miselno pogovarjam s komerkoli. Dana mi je možnost trenutnega telepatskega zaznavanja na razdalji stotin svetlobnih let?<< Za hip mu je pogled zastal na Časovniku z vprašujočim oziranjem vanj. Ali ga je zmotil? Nekaj mu očitno ni šlo v račun. V njegovih očeh je razbral presenečenje nad tujcem v enem od nadzornih središč. Pričakoval je nekoga iz skupine skrbno izbranih Časovnikov. Toda presenečenje ni bilo pretirano veliko. Časovnik je na trenutke gledal nanj kot na nenavadno novost, vredno zanimanja, ali pa morda niti toliko ne. Protov telepatski pogled je prehajal z enega Časovnika na drugega. Veliko se jih je le mimogrede ozrlo nanj, ostali so bili zaverovani v svoje pogovore ali so se še naprej posvečali svojim opravilom. Nič kaj dosti se niso zmenili za njegov telepatsko zaznavni let, ki so mu očitno tudi oni lahko sledili.

V Protovo zavest se je za trenutek naselila rahla nemoč miselnega povezovanja soodvisnosti vsega, kar je v teh nekaj trenutkih vsrkal vase. Toda premalo časa je imel na voljo. Moral je preveriti obstoj in dosegljivost morda pomembnih posebnosti v tej neizmerno veliki civilizaciji.

Zeja mora dobiti, ga je prešinilo, in skozi svet telepatskega videnja je preletel tisočere obraze

Časovnikov, mimo katerih ga je zanesel njegov telepatski let na poti do Zeja.

Razgret ob vznemirljivem spoznavanju te orjaške civilizacije, se je usmeril v iskanje Zeja. Zadostovala je želja. Povezava se mu je uresničila v bliskovitem preletu misli. Našel ga je na sprehodu po travnati poti. Toda ob zamišljenem izrazu na Zejevem obrazu je neodločno zastal, se vprašujoče zagledal vanj ter se nato zazrl v oči z odprtim vpogledom v neizmerno bogastvo Zejevega miselno-čutnega sveta.

Zej mu je po prijaznem nasmehu prekinil vpogled vase: >>Lahko se bova še bolje spoznala v mirnejšem času. Zdaj morava ukrepati. Vrniti se moraš na poveljniški disk in prevzeti nadzor nad našimi zaščitnimi sfernimi polji.<<

>>Da, da,<< je rahlo zmeden odvrnil Prot, >>seveda, nazaj moram!<< In že se je poslovil. V svojem telepatskem zaznavanju se je preselil nazaj na diskovo ploščo pod valujočimi tribunami na mesto nadzornika vesoljskih vrat, na poveljniško mesto. Opazil je začuden Račev pogled. Obrnil se je k njemu. Rac ga je gledal najprej s strahom in začudenjem, nato pa v vse bolj radovednem pričakovanju:

>>Prot, kaj se dogaja?<< ga je vprašal. >>Tvoj obraz je dobival tako nenavadne izraze! Si spoznal upravljanje z zaščitnimi polji? Kajne, da si?<<

Torej se Rac še ni spustil v združevanje s temi svetovi, niti jih ni še začel zajemati. Prot se je osredotočil na poistovetenje s prostorom v njuni okolici in z dotikom roke omogočil miselno-čutno zaznavanje še Racu. Ta je od presenečenja razprl oči. Ob razgrinjanju bilijardne raznolikosti njemu neznanih oblik življenja, njegovi zavesti, je zadržal dih.

>>Poistovetenje z okoljem ti omogoča dojemanje njegovega delovanja,<< je dejal Prot. >>Bo šlo?<<

Z globoko zajeto sapo se je Rac je pod Protovim vodstvom osredotočil na miselno-čutno zaznavanje. Vse tja do neizmernih vesoljskih daljav mu je zletel telepatski pogled.

>>Da, da, kako neverjetni svetovi, celotne civilizacije z vsemi svojimi posebnostmi so tukaj in. . .<< Rac se je v boječem drgetu umaknil za korak, >>kako grozljiva bitja so tam pod tribunami.<<

>>Ne boj se, nič žalega ti nočejo,<< ga je pomiril Prot. >>Delujejo res preteče, vendar se pod tvojim pogledom umirjajo do ubogljivosti.<<

Rac je prikimal: >>Moč volje jih umirja, kajne? Toda nekatera so tako grozljiva, da jim ne bi zaupal.<<

>>Vsa njihova bit se razgrne pred tabo ob miselni usmeritvi nanje.<< Prot je počakal na Racovo preizkušanje.

>>Da,<< je z razjasnjenim obrazom vzkliknil Rac, >>res je, Prot, v celoti jih lahko dojemam. . . << Radosten vzklik se mu je izvil iz grla: >>Vse lahko, vse. Vsi se razgrinjajo pred mano! Vsi!<<

>>No, vidiš, saj gre.<<

Iznenada se je Racu zmračil obraz v nemočnem odkimavanju >>Tega ne morem!<<

>>Kako ne moreš? Kakšno pošast imaš?<<

>>Sploh ni pošast. Le orjaški netopir ali krokar je. Nobene moči nimam nad njim. Sovražno me je odbil, ko sem se hotel poglobiti v njegov miselno-čutni svet.<<

Protu se je zmračil obraz. Nevarna slutnja se mu je izvila iz tega opozorila. Z vse bolj umirjenim dihanjem se je osredotočil na lastno zaznavo.

Skozi svoj svet čutenja je zajel utrip prostora okoli sebe, vse tja do valujočih tribun in masivnih gmotastih gorovij, ter se ob tem poistovetil z vsakim bitjem iz tega prostora. Vse je bilo on, ves ta orjaški sistem živih organizmov je bil del njegovega bitja. Moral je najti

sovražne tujke.

>>Da, čutim jih. Prihajajo v jatah. Skrivajo se med bitji v zunanjem obroču gmotastih gorovij.<<

Prot je zadržal globoko zajeto sapo ter počasi in s skrajnim naporom zbranosti kljubovalno izvrgel.

>>Uničim jih! Moram!<<

Osredotočil se je na vsrkavanje miselno-čutnega sveta vesoljskih bitij okrog tistega velikega črnega netopirja, ob katerem se je valovanje njegovega zaznavanja ustavljalo. To bitje mu znotraj valujočih tribun ni dopustilo vpogleda vase, vsa druga so mu to dopuščala. Za hip je celo začutil njegov sovražni pogled, nekakšna grožnja je prihajala od njega.

Z rahlim vzgibom volje je najprej dregnil v njegovo zavest in sunil vanj z odbijajočim potiskom volje. Toda le zamajal ga je. To je bil netopir, orjaški netopir z dvometrskim trupom. Ujel je ravnotežje kot po malo močnejšem sunku vetra ter s hitrimi zamahi ponovno nadaljeval let proti osrednjemu delu diska.

>>To so z metamorfozo spremenjeni kolonizatorji,<< je zamrmral Prot. Vzgib volje se mu je sprožil v silovitem uporu in besu. Vse njegovo dojemanje se je soočilo z dolgo pričakovanim trenutkom prvega napada. S podvojenimi zamahi je sprožil tako močan valovni udar, tak energetski sunek proti netopirju, da ga je treščil ob skalovje in razbil na tisoče koščkov. Vsa bitja v okolici so se razbežala pred tem smrtonosnim gnevom iz nadzornega mesta vesoljskega vhoda.

>>Preveč silovito sem začel.<< Prot se je ozrl naokrog. Ni smel razsipavati z močjo volje. Še veliko je bo potreboval. Če je ta netopir utelešenje kolonizatorja, mu bodo sledili še drugi, najbrž v jatah, in moral jih bo odbijati ali uničiti. Njihovo prihajanje v manjših skupinah bi bilo zanj ugodnejše. Lažje bi jih onemogočal, premagal.

Ta siloviti udarec pa jih je že opozoril na njegovo moč, naj ne napadajo več sami ali v manjših skupinah. Da, to je bila napaka, je moral ugotoviti. Pognal se je za bližnjim velikanskim netopirjem, ki se je po klavrnem koncu svojega predhodnika hitro obrnil s predirnim krikom in zbežal nazaj proti galaksiji Časovnikov. Na tisoče Časovnikov je s privzdignjeno glavo prisluhnilo temu kriku na pomoč. Prot je zaslišal negodovanje, protestne vzklike in celo nekaj sovražnih klicev proti sebi, pa tudi pozive, naj ga odstranijo z mesta nadzornika vesoljskih vrat.

Toda tako se je odzivala le civilizacija Časovnikov iz bližnje okolice, saj je v telepatskem letu skozi prostranstva galaksije videl le neprizadetost ostalih Časovnikov. Morda niti niso slišali ničesar.

Prot je prekinil svoj miselno-čutni telepatski let ter se ponovno osredotočil na zaznavanje vampirskih netopirjev, ki so, zbrani v jate, leteli proti notranjim kulisastim tribunam v nov napad. Moral bi jih samo ustaviti, brez ubijanja, sicer bodo s kriki pozivali Časovnike k zoperstavljanju tujcu, čeprav so oni napadalci. V nemočnem besu je zmajal z glavo. Kako? Naenkrat se mu je porodilo rahlo upanje. Saj jih lahko preženejo vesoljska bitja iz notranjosti kopastih gorovij in kulisastih tribun. To bi bila rešitev. Če ga bodo le ubogala. Osredotočil se je na ves prostor okoli bližajoče se jate netopirjev. Poistovetenje z vsemi vesoljskimi bitji v njihovi bližini mu je dajalo moč njihovega usmerjanja. Voljno so se vdajala pritiskom njegove volje. Celo nekaj malega svojega besa je lahko zaznal v njihovih očeh.

>>Naprej, za njimi!<< je spregovoril z globokim tihim glasom, polnim energije. >>Tolcite jih!<<

Na tisoče glav vesoljskih stražnih bitij se je začelo preteče obračati k orjaškim netopirjem. Z višin so poleteli ptiči z ostrimi kljuni in razširjenimi kremplji

ter se v hitrem naletu spustili na smrtonosno jato.

Netopirji so jih odganjali z grizenjem, zamahi kril in udarjanjem z ostrimi kremplji ter se pod naletom strnili v še gostejše jate, toda zaman. Niso mogli odbiti tisočkrat okrepljene volje Zemljana v njegovem obrambnem boju.

Spopad je postajal bolj in bolj zagrizen. Ptiči so netopirjem s svojimi ostrimi kljuni trgali meso, ti pa so s svojimi čeljustmi hlastali po njih in jih drobili v jeklenih čeljustih. Vendar je bilo sokoljih ptičev vse več in po dolgem, trdovratnem boju se je morala jata netopirjev kljub vsej svoji odločnosti umakniti vse do daljnih prostranstev onkraj zunanjih obročev gmotastih gorovij.

>>Uspelo je!<< Prot je med brisanjem potnega čela še naprej sledil razbitim jatam. Bežale so, toda potem se bodo ponovno zbrale z novimi okrepitvami iz notranjosti Čive.

V Protu so se naselili tesnobni občutki negotovosti. Naslednji boj bo bolj okruten. Nič več ni bilo mogoče sklepati o izidu. Bo to njegov konec ali pa se bo vseeno še lahko tolkel? Nenadoma ga je prešinil tih odjek z globokim nihanjem. Toda čeprav ga je komaj zaznal, se je stresel ob čutenju neizmerne sile, ki je s tako lahkoto zanihala ves prostor v njegovem telepatskem dosegu. Tega potresnega sunka si niso znali razložiti že ob svojem prihodu v to civilizacijo. Od kod ta silna energija? Kje se sprošča?. . . Prot je zastal pred nedoumljivim vprašanjem. Kdo jo sprošča . . . ? Z vsem svojim čutno-miselnim svetom zaznav se je pognal v širne daljave neizmernih prostranstev galaksije Čiva in prisluhnil s pritajenim dihom.

Časovniki so dvigovali glave v medsebojnem spogledovanju. Na njihovih obrazih je lahko zasledil vse, od zvedavega zanimanja nad nenavadnim dogajanjem do zaskrbljenosti. . . Toda kaj je to tiho

mogočno bobnenje pomenilo, ni mogel razbrati. Še bolj je prisluhnil v nastali tišini. Vendar ni trajala dolgo. Vse se je umirilo in takoj zatem je ponovno zašumelo iz tisočerih krajev galaksije. Od povsod so prihajali glasovi. Tudi Kanja se je oglasil, ko je skozi miselno-čutne svetove s svojim predirnim glasom pozval Časovnike, naj mu dajo besedo.

Prot je prisluhnil. Kanja je spregovoril v rimajoči govorici. To je kazalo njegovo vznemirjenje. Bolj ko je Časovnike nekaj prizadelo, bolj rimajoča je postajala njihova govorica. Vseeno je bilo to dobro znamenje. In tudi dovolj zgovorno. Pomenilo je, da mu ne gre vse po načrtih. Kanja je izgubil svoj ledeno hladni mir. Tudi sam se je že moral boriti z vsemi silami in z vsemi svojimi sposobnostmi.

Kanja: Kdo čuva naše temeljne vrednote? Kdo moč zaščitnih polj je dal na voljo tujcu, da obsodbo smrtno izvrši nad nami?
Seveda le v primeru, če tako presodi.
Zdaj tujec bdi nad našimi izhodi, nad nami in početjem našim. Pod pretvezo nam ga je podtaknil Zej. Razčistiti je treba, pravi, kam nese tok sprememb nam temeljne vrednote.
Odvrnem naj mu kar naravnost: nihče ni posegel v naš svet odnosov, ne v svet vrednot, ki med Časovniki je v veljavi.
Teh nekaj manjših preizkusov, preverjanj prednosti uporabe novega znanja je zajelo le nekaj tujcev, bitij primitivnih. Grobosti je res nekaj bilo z njimi, ali prosim vas, ne napihujte jim pomena, nikar, da Varuh slavni evolucijskih vrednot bi našel v tem le delček grožnje našemu razvoju.
Naj spomnim le, kar vsak med nami mora vedeti: naš svet vrednot usmerja nas v

ustvarjalnost, v življenje, polno iskanja življenjske energije, v preverbo vsega, kar novo znanje kdaj pred nas razgrne.
Če to drži, o čemer nobenega ni dvoma, zakaj potlej namere nam očitati; spust med ljudi, v človeško galaksijo, da jih dodobra v bistvu njihovem spoznamo in njih evolucijski spomin si v celoti pridobimo, ki svet vrednot človeških omogoča razvozlati in s tem v osnovi možnost odpre spoznanju, kaj vse človeštvu da življenjsko energijo.
Ničesar drugega si ne želimo.
Pozivam vas: z voljo svojo me podprite! Pustite odstraniti to človeško bitje z našega izhoda.

* * *

Ob sprožitvi sovražnega naboja v Kanjevem glasu je zavela skozi prostor zlovešča grožnja. . . Civilizacijo Časovnikov je prešla njena pogubna spodbuda in celo iz daljnih koncev tega orjaškega prostora je Prot lahko zaznal odzive tisočerih Časovnikov. Izsevana energija zlobe se je vrivala v notranjost vsakega Časovnika posebej in se v globini njegove biti krepila na pritajenih željah po komaj slutenenem skrivnostnem bogastvu. Vzgibi po lastnem zadoščenju, ne oziraje se na nedolžnost daritvene žrtve, so se porajali v komaj zaznavnih sencah, da jih je takoj zatem zavest odpahnila nazaj v daljno pozabo. . . In nato se je streslo vesolje v tihem bobnenju tja do najskrajnejših robov Čive. Prot je vzdrgetal. V daljnem prostoru se

je sproščala neizmerna energija. Toda kako je možen potres v vesolju? Saj to je vendar nerazumljivo. Potresno moč, sproščanje energije ob premikanju orjaških zemeljskih plasti na planetih, ob razkolu kontinentov ali njihovem trčenju, z dvigovanjem gora pod silnim pritiskom je mogoče razumeti, toda tega. . .

Da se strese vesolje? To ni mogoče. In vendar je to tiho bobnenje nosilo s sabo še na bilijarde močnejšo energijo. Odgovora ni mogel najti. Nikjer ni bilo ničesar, po čemer bi lahko vsaj slutil, za kaj gre. Mogoče se mu vse le dozdeva? Se morda sprošča njegova podzavest? Je to možno? Prot je odkimal. Toda časa za razglabljanje ni imel več.

Usmeril se je na zaznavanje odzivov na Kanjev poziv. . . V kolikšnem številu se mu bodo Časovniki odzvali? Prot je s svojim telepatskim vidom poletel skozi Čivo, videl besne obraze Časovnikov. . . in spet Časovnike z zvedavim pogledom. Ničesar zlonamernega ni mogel razbrati iz njihovih odzivov.

Njegovo početje jim je bilo nerazumljivo. Ničesar v obrambo ni prihajalo od njih, toda tudi Kanjam niso dajali podpore. Večina je samo gledala. Ob pogledu na Kanje so se celo muzali, družbice so se hahljale. Nenavadna raznolikost v njih samih jih je zabavala, čeprav tudi begala. Vsaj precej se jih je tako odzivalo. Nekaterim pa Kanjevo početje ni bilo všeč in zmajevali so z glavo. Niso ga odobravali. Civilizacija Časovnikov pa je v svoji prevladujoči večini ostajala zadržana, nič je za zdaj še ni premaknilo, za nič se ni hotela zmeniti. Prot je zajel sapo. Vse je ostajalo neodločeno. Kanje bodo sicer lahko zbrali in poslali nanj nove sile, toda ne po volji vseh Časovnikov. Ne bodo imeli v rokah moči za njegovo takojšnje uničenje in to je bilo za zdaj glavno. Zemljani bodo lahko zbežali s kristalom znanja za izgradnjo obrambnih sistemov. Prot je globoko vdahnil

v ponovno porojenem upanju. Ne bodo ga zmleli. Kljub vsemu je ob vzgibih notranje moči ponosno dvignil glavo. Ta boj še ni bil vnaprej odločen. To je dobro čutil. Ne bo se uklonil. Kot mogočnemu hrastu vrh gore se mu je skozi silne korenine začela širiti volja v tla pod njim in v preletu zajela vsa bitja v valujočih tribunah in gmotastih gorskih verigah v ozadju. Vsa ta bitja, ti čuvarji vesoljskih vrat s krokodiljimi in tigrastimi gobci, plazeče se kače in ptiči vseh velikosti v stalnem premikanju skozi ves prostor tja do zaščitnih sfernih polj, so začutila njegovo voljo in se voljno prepuščala njegovemu vodstvu. Da, vsa ta bitja bodo šla z njim v boj.

* * *

Za gmotastimi gorovji so se trume orjaških netopirjev ponovno razvrščale v trizobe formacije ter v krožnih letih stopnjevale hitrost, vse dokler se končno niso usmerile v napad in v naletu, še silovitejšem od prejšnjega, s strupenimi brizgi pobijale vesoljska stražna bitja prek celotnih pokrajin v gmotastem gorovju. Začel se je boj, kakršnega si Prot ni predstavljal niti v sanjah. Z vzgibom volje je ustavil umikajoče se vesoljske kuščarje s krokodiljimi glavami in pognal nad orjaške netopirje sokolje ptiče z železnimi kljuni. Sledil je bojni metež. V nejasnem izidu sta se sili strahotnih moči uničevali v medsebojnem pobijanju, da je iz krvavečih ran tekla kri in odtekala moč življenja. Kriki tisočerih smrtno ranjenih živali so se v valovih pomikali proti daljnim robovom orjaškega bojnega polja. In vedno znova in znova so se v krčevitem naporu poganjale vesoljske

zveri na prodirajoče orjaške netopirje, toda zmagoviti kriki netopirjev ob trganju svojih nasprotnikov so postajali vse bolj in bolj glasni.

In že je v nenadnem naletu vampirsko jato prodrlo naprej skozi gmotasta gorovja ter udarilo v valujoče tribune.

Prot je spremljal čutne odzive stražnih bitij. Vsako njim zadano bolečino je občutil kot svojo, vse strupene brizge, pod katerimi so padali njegovi zvesti bojevniki, je občutil. Tisoče ostrih bolečin je prehajalo skozenj.

Prvi netopirji so zatem prebili tudi valujoče tribune in se usmerili na ploščo komandnega diska ter s svojimi orjaškimi krili zagnali tako strahoten vihar, da je silovit sunek ostrega piša udaril Protu naravnost v obraz. Toda iz valujočih tribun so se vse številnejša vesoljska stražna bitja pod Protovim vzgibom volje poganjala nadnje. Prot je čutil v sebi moč orjaka, zraslega vrh gore, ki se med izbruhom prekipevajoče energije iz vulkanov v svojih prsih z razširjenimi rokami prepušča pišu gorskih viharjev, da mu s svojimi ledenimi zrni bičajo mogočne pregrete prsi.

Tedaj se je sprostila nakopičena energija Kanjevih netopirjev in v slepečih bliskih je udarec silovitega groma vsekal v valujoče tribune goreče vrzeli. Rac se je boječe pritajil za Protom, ki ga silovito grmenje in bliskanje ni premaknilo. Celo nasprotno, iz sproščanja te silovite energije je še sam jemal tako moč, da je v kljubovalnem boju z gnevnim krikom prenesel svoj bes na razbita krdela svojih vesoljskih bojevnikov ter jih ponovno navdal z bojno vnemo. In spet so se v razplamtelih bojih divje zagnali v orjaške netopirje po vseh bližnjih in daljnih varnostnih gorskih obročih.

Med sikanjem strupenih brizgov netopirjev skozi valujoče tribune je Prot z zamahi roke in z besnim vzgibom volje ustavljal prebojno moč napadalcev. Stal je sredi poveljniškega prostora in vodil obrambo

proti vdoru zlonamernih kolonizatorjev v človeško civilizacijo. Bil je vojščak, poveljnik silnih trum vesoljskih stražarjev, ki je vodil gigantski boj. Vsa človeška civilizacija je bila odvisna od tega boja. Globoko v prsih mu je zadrgetal ponos z novo porajajočimi silami volje. Bil je boj, kakršnega ni bil pred njim še noben človeški vojskovodja. Z vzgibi volje je orjaškim netopirjem jemal moč, jih suval v nižine, v doseg plazečih se vesoljskih stražarjev. Tisočere zmage so mu napolnile prsi s ponosom, da je v njem vzkipelo življenje z novo silovitostjo.

Medtem je strahovit grom razparal ušesa. Tribuna nasproti Prota se je razklala v široko vrzel, skozi katero so švigali orjaški netopirji, usmerjeni naravnost na Prota. Njihov čelni napad je pomenil preboj Kanjevih netopirjev skozi vsa gmotasta gorovja in valovite tribune tja do površja komandnega središča. Nastopil je trenutek odločitve. Prot je uporno stisnil pesti in s kljubovalno iztegnjenim korakom proti naletu orjaških netopirjev z zamahom roke sprožil tak energetski naboj, da je strahovita sila razparala zrak, skupaj s prvo napadajočo pošastjo vred. V vsej njegovi biti je vzplapolal ogenj neuklonljive trme. Moral je zastaviti svojo moč, energijo in znanje, svoje življenje, ali pa bo konec vsega, kar mu je kdajkoli kaj pomenilo. . .

Da, vse človeštvo je bilo odvisno od moči njegove volje in njegove sposobnosti, da vrže iz sebe toliko silovite energije, kot je je največ sposoben predstavnik človeškega rodu.

Prot se ni bal. Dovolj moči je imel za ta okrutni spopad. Ves vzpon človeške civilizacije je vzkipeval v njem in mu dajal spodbude ob pogledu na zaščitna sferna polja in po vseh tistih orjaških varnostnih vratih, kakršna bodo lahko zgradili Zemljani po sprejetem kristalu znanja. Vse mehanizme v tej

veličastni konstrukciji so usmerjali vzgibi moči, volje. Bilijardno povečana moč nadzornika tega prostora se je sproščala skozi izbruhe njegovega gnevnega upora. Dana mu je moč vojskovodje orjaške armade z milijoni vojščakov in milijoni vesoljskih stražnih bitij najrazličnejših zunanjosti in velikosti. Vsa ta sila mu je bila na voljo in mu omogočala nadzor nad vhodom in izhodom civilizacije Časovnikov. Lahko je usmerjal tisočglavo vojsko, močno in veliko, kot je ni imel na voljo še noben človek pred njim. . . Vsak del njegovega bitja je vzkipeval ter dobival oporo v tisočletnem razvoju človeške civilizacije in v vseh njenih temeljnih vrednotah. Skozi njegovo zavest je prehajal smeh otrok in njihovo razigrano kričanje po šolskih igriščih, smejoči se obrazi deklet, mater, očetov in prešerni vzkliki mladih pobov. Ves človeški rod je stal za njim. Ni se smel prepustiti sovražniku. V prsih so mu zarjoveli viharji, moč njegove volje se je podvojila in bliski energije iz njegovih pesti so odbijali orjaške netopirje, jih metali ob tla in ob stene valujočih tribun ter kotalili proti gmotastim gorovjem. Še odločneje in bolj silovito je usmeril svojo voljo proti napadalcem in vsa bitja v njegovi milijonski armadi so dobila od njega nov polet in odločnost, kakor da bi jim prehajanje njegovega gneva vanje dajalo vedno novih moči za še bolj divji boj. Sokolji ptiči so s svojimi jeklenimi kljuni v pobesnelem naletu zadajali netopirjem smrtne rane ter jih silili k spuščanju na površje gmotastih gorovij, tja pod napade vesoljskih stražnih bitij in pod ognjene strele konjenice tisočerih vesoljskih jezdecev. Boj je zajel že vsa polja, vsa vesoljska bitja znotraj tega orjaškega vesoljskega vhoda. Tudi vsi orjaški netopirji so se morali tolči za svoj obstoj, toda kljub vsej divjosti njihovega naleta so se naposled morali drug za drugim umikati in Prot je prevzel pobudo. Z nekaj silovitimi zamahi z izsevano energijo volje je

izvrgel iz sebe tako močan viharni sunek, da so po njem ostali na komandnem disku le še kupi mrtvih netopirjev.

* * *

Kanja: >>Časovniki, ste videli tujčevo divjost? In Zejevo lahkomiselnost? Neizpodbitno se nam je razkrila. Z znanjem za izgradnjo obrambnega sistema je dal predstavnikom človeštva ključ do znanja za izgradnjo najsodobnejših orožij. Ne moti ga ne kje ne kam se bodo z njim usmerili, niti zloraba njihove uporabe.
Če Prot, to bitje, obdrži nadzor nad vhodom v našo galaksijo do prihoda vseh vojska Zemljanov, z znanjem in orožjem našim, kdo od nas ne bo ogrožen? Kaj potlej bo, če bitja ta človeška bodo vsa kot Prot, kot človek ta, ki z močjo jeklene volje zadržuje nam izhod?
Vsa orožja naša, ves sistem obrambni deluje pod vzgibi volje. Po Zejevi zaslugi nam zdaj kar dvojno tveganje preti.<<

Zej: >>Pomislek na nevarnost tako je nesmisel, ker skupni volji nas, Časovnikov, nihče se v sistemu našem ne umakne, kje neki bitja z daleč nižjo stopnjo na evolucijski spirali.
Za nas pomembnejša je druga plat medalje:
Rojaki naši se v človeško galaksijo so namenili, z namerami, nasprotnimi vrednotam našim. In še kako pogubnimi za vsa človeška bitja.
Prot, človek ta, za ceno lastnega življenja

vztraja v boju za rešitev svojega človeštva.
Mi raje svoj problem na plan postavimo: kaj znanje novo hipnega podvajanja prinaša? Posledice neznane, morda usodne tudi za nas, prihodnost našo.<<

Kanja: *>>Naivne te besede!*
Že res, da močni smo. Vendar ne, če uspavana bo naša budnost nad tem, kam bitja ta človeška z znanjem našim se usmerijo.
Zemljan z voljo Protovo nevaren je nasprotnik. Če smo vsi na udaru ali z glavo plača le naj samo kak milijon med nami, to ni dilema, ki lahko kdo med nami jo dovoli. Z glavami Časovnikov ne bomo trgovali.
Zej deluje prav nasprotno. Prepustil tujcu je nadzor nad izhodom, mu možnost dal je naše varnostne sisteme zlorabiti. Ste videli, nič ni okleval, ubijanje mu je v krvi.
Z umori neizprosnimi pobija vse, kdor le k izhodu se usmeri. Dejanje Zejevo tudi jasno kaže njegovo spoznanje, prav nič laskavo za nas: da Časovniki vsi nadzora smo potrebni, od tujca, ker sami smo očitno nedorasli, primitivni, ali kaj?
Neslanost taka, koga ne užali?<<

Po teh besedah je galaksijo Čiva zajel val mrmranja in že je tudi skozi Protovo zavest zletelo negodovanje tisočerih Časovnikov. Izjava, da je dobil tujec v roke moč odločanja nad njihovimi življenji ob izhodu galaksije Čiva, je povzročila hitro spremembo razpoloženja Časovnikov. Že naslednja Kanjeva pobuda bi lahko sprožila neustavljivi plaz negodovanja in odpora. Prot se je s tesnobo oziral po Zeju. Kanjeve besede so bile lažnive, zavajalske. Ničesar slabega ni

želel Časovnikom. Ves njegov boj je bil le obramba in nič drugega. Delovanje Kanj je bilo usmerjeno v uničenje človeštva, vseh Zemljanov. Vsak Časovnik bi se o tem lahko prepričal. Toda. . . Prot se je boleče zazrl v notranjost Čive. Večina Časovnikov vendar ni poznala namenov Kanj. Nemočno je zmajeval z glavo v zanikanju obtožbe na svoj račun. Vendar mu večina ni verjela.

Samo eno upanje mu je ostalo: Zej. Poslednji Kanjev poziv je povzročil nenadno spremembo razpoloženja Časovnikov z novo grožnjo Zemljanom. Brez njegove pomoči bo težko ustavil Kanje. Toda ali res lahko bitje, kot je Zej, dovoli uničenje njim nenevarne civilizacije? Zej ga je moral slišati. Moral. Zakaj molči?

Begajoče Protovo zaznavanje je zastalo. V njegovi zavesti se je pojavil znani obris Zejeve postave in nato še njegov obraz. Gledal ga je resno, brez običajne živosti in pokroviteljskega nasmeha.

>>Kanja laže! Zavaja z neresnico!<< je vzkliknil Prot.

>>Da, vem,<< je resnobno odvrnil Zej s pogledom, spuščenim predse.

Protu ni ušel izmikajoči se pogled. >>Se Zej umika?<< je boleče šinilo skozenj.

>>Ne smete dopustiti uničenja človeške civilizacije!<< Prot ga je gledal poln gneva, besa in nemočne kljubovalnosti.

>>Da, ne smemo jim pustiti!<< je odvrnil, izmikajoč pogled pred Protom. *>>Ne smemo!*<<

Prot ga je začudeno gledal. Z Zejevo pomočjo bi lahko ustavil Kanjeve kolonizatorje, toda njegovo izmikanje z izrazom bolečega pokroviteljstva je pomenilo nenavadno spremembo v njegovem obnašanju.

>>S skupnimi močmi jih lahko ustavimo!<< je bruhnil iz sebe.

>>Da, s skupnimi močmi jim lahko onemogočimo vdor v

človeško civilizacijo,<< mu je pritrdil Zej med vztrajnim strmenjem v nekakšni resnobni zamaknjenosti.

>>Kaj je narobe?<< se je v pričakovanju zazrl vanj Prot.

>>Da Prot, toda cena bo dosti večja, kot sem predvidel,<< je z resnobnim pogledom, uprtim v Prota, dejal Zej.*>>Ostaja le brezobziren boj, ki sem vam ga hotel prihraniti.*<<

>>Ne skrbite zame! Jaz se bom boril!<< je še ves razgret od bojnega meteža neustrašno zaklical Prot.

>>Da, upam, Prot! V nasprotnem primeru se bo velika nesreča zgrnila na Zemljane.<< Zej se je zagledal vanj z naklonjenostjo, nemočjo in narejeno trdnostjo: *>>Le življenja vam ne bom mogel rešiti, se bojim.*<<

Prot je zastal. Razumevanje vsega je potisnil v odsotno zavest, ko je po nekaj trenutkih molka vprašal: >>Kaj pa kolonialisti? Jih bo mogoče zadržati dovolj časa?<<

>>Da.<< Zej je prikimal. *>>Oprostite, Prot. Naredil sem vse, kar sem mogel. Držite se!*<<

Takoj po umiku Zejevega obraza iz sveta njegovega telepatskega zaznavanja so se v Protovo zavest prikradle Zejeve besede >>. . . ne bom vam mogel rešiti življenja. . .<< Toda zakaj taka pripomba? Prot se je ozrl po vesoljskih bitjih. Z njimi je pravkar izbojeval zmago nad vampirskimi netopirji. Na tisoče, na milijone jih je premagal. Nešteto orjaških zveri se je gnetlo po pobočjih gmotastega gorovja. Med njimi so se podili konjeniki v svetlikajočih se oklepih in spuščali iz svojih lokov energetske strele. V pričakovanju so zrli vanj, tako kot roji ptičev z jeklenimi kljuni in nepregledna krdela zveri, pripravljena na boj z drugimi živimi bitji.

Vhod v galaksijo Čiva je bil v sestavljen iz dveh sit. Zunanje je ustavljalo vse vesoljske ladje, pa tudi vsa laserska strelna orožja je stopilo ob nedopuščenem prehodu mimo nadzornika vesoljskih vrat. Samo

neoboroženi posamezniki so lahko svobodno prehajali skozi ta sferna zaščitna polja. Drugo varnostno sito so tvorila vesoljska stražna bitja na gmotastih gorovjih in ob valujočih tribunah okoli vrtečega se diska. Vse je bilo urejeno za obrambo pred napadalci, ne glede na njihovo stopnjo civilizacije. In po Tilnovem umiku na NEUSTAVLJIVO bosta z Racem lahko pobegnila ter prepustila nadzor nad vesoljskimi vrati spet Časovnikom. Nič ne more uničiti njega in Raca v tem kratkem času do bega NEUSTAVLJIVE v časovni tunel. Kaj je pravzaprav mislil Zej? Da je že vse odločeno?

Iz razmišljanja ga je zdramil nov poziv Časovnikom. Da, oglasil se je Zej. Končno bo spregovoril svojim rojakom. Pojasnil bo zle namere Kanjevih pristašev.

Zej: *>>To je laž, kar Kanja mi podtika.*
Ravnal sem v skladu z našimi načeli, po zakonih naših, po temeljnih vrednotah starodavnih izročil. Ta nikomur ne dovolijo ne uničenja in ne zlorabe tujih bitij. To, slednje, nam vnaša Kanja.
S pretvezo, da nam z novim znanjem bo blaginjo prinesel, je s svojim početjem barbarstvo vpeljal.
Na planetih znotraj naše galaksije, kjer primitivna ljudstva žive z našim blagoslovom, je Kanja s pristaši svojimi plemena domorodcev uničil, vsa bitja ta nemočna. Zdaj pa z odpravo tisočev pristašev svojih v človeštvo usmerja svoje razdejanje.
Kdor še kaj da na vrednote naše, tega ne sme dovoliti nikomur. Za nobeno ceno!
Zato sem dal predstavnikom človeštva le znanje za izgradnjo obrambnega sistema. Da z njim postavi se po robu skupini manjši, kot

je Kanjeva.<<

Kanja: >>Na vse, kar smo storili, je gledati mogoče le skozi prizmo vseh razsežnosti v prostoru našem. Skozi to, da na milijarde je planetov v naši galaksiji. Na vsakem od njih milijarda zdaj Časovnikov prebiva. In da tudi teh planetov, kjer žive še primitivna bitja, je na milijone.

Kdor potlej vzame za primerjavo z obsegi temi le primitivna bitja, ki smo v preizkuse naše jih zajeli, spoznati mora nepomembnost našega početja.

Še manj, majhno to število prizadetih spremenilo svet bo naših temeljnih vrednot. Nikdar, saj svet vrednot ta je tudi moj in prijateljev mojih, ki ga spoštujemo kot vsi Časovniki spoštljivi.

Kot rekel sem: pred odločilnim smo trenutkom, ko novo znanje poživi nas z življenjsko energijo. Le odločiti se je treba in jo vzeti. Kdo vendar ne želi živeti silneje, močneje?<<

Prot se je ozrl v Zeja. Na njegovem obrazu je lahko razbral le globoko sočustvovanje. Ničesar ohrabrujočega.

>>Oprostite, Prot,<< je dejal Zej. *>>Rojake mi je zaslepila sla po novem, bolj zanimivem življenju. Nimam moči, da bi večino osvestil in ji dopovedal, kako bo tako početje na koncu pogubno tudi zanje. Ostaja vam le možnost, da preprečite invazijo, usodno za človeštvo.<<*

Prot je odsotno prikimal. Zanj v nobenem primeru ni bilo več izhoda. To bo gladiatorska predstava, v kateri se bo njegovo življenje sklenilo. Da, usoda mu ni bila naklonjena, kot je še pred kratkim upal.

>>Hvala, Zej!<< je dejal tiho. >>Povsem pravilno ste ravnali. Upam le. . .<< Prot se je boleče nakremžil: >>Lepo vas prosim, pomagajte še mojim tovarišem.<<

Zej je molče prikimal v znamenje, da lahko računa nanj.

>>Hvala!<< se mu je s trpkim, vendar odločnim glasom zahvalil Prot in umaknil svoj telepatski vid.

***

Prot je globoko zajel sapo, počasi izdihnil in se ozrl proti valujočim tribunam. Skoznje bodo Časovniki spremljali njegov poslednji boj. Kakor orjaška gledališka arena je bil ta prostor. Tu naj bi torej končal svojo pot! Pogled mu je zastal na prestrašenem obrazu svojega malega tovariša. Tudi njega bodo ubili takoj za njim. Iztegnil je roko v pokroviteljski objem:

>>Vztrajati morava, moj mali tovariš! Ničesar drugega nama ne ostane. Nobene izbire nimava.<<

>>Da, nobene izbire,<< je trepetaje ponovil Rac.

Prot se je ozrl po valujočih tribunah. To so kar prave vesoljske tribune, ne le neka zunanjost za vzbujanje takega vtisa. Iz njih bo milijone oči gledalo njegov boj, njegov. . . Protu so zadrgetale ustnice. . . poslednji boj. Tu, v tej orjaški areni naj bi se po vzoru gladiatorjev boril do konca, ker mu ne ostaja drugega kot boj. Še enkrat mora zadržati nalet Kanjevih netopirjev in pobeg NEUSTAVLJIVE bo uspel. Potem je več ne bodo mogli ujeti.

Prot je za hip zbral begajoče misli: >>Nobene izbire nimava!<<

Rac je odsotno prikimal v zadrževanem drgetu in z zastalimi besedami na tresočih ustnicah.

>>Rac, moral se boš boriti tudi brez mene! Razumeš?<<

Rac je še naprej odsotno prikimaval v zavračanju nastalega položaja.

Tedaj so siloviti svetlobni bleski po sprostitvi energetskega naboja osredotočene volje kolonizatorjev prekrili daljna obzorja po vseh zaščitnih sfernih poljih. To je bilo znamenje njihovega napada, začetek, po katerem so se okrepljene jate krvoločnih netopirjev v orjaškem klinu zarile v preboj vseh blokad do valujočih tribun.

Prot se je obrnil v njihovo smer, nato k valujočim tribunam. Zaznal je odpiranje milijonov parov oči, na bilijarde jih je spremljalo to gladiatorsko igro z njegovim uničenjem. Toda mar res želijo to videti? Neprizadeti pogledi so zrli vanj v pričakovanju zanimivega dogajanja. Kaj si tudi bitja na tako visoki stopnji razvoja želijo gladiatorskih iger? Se lahko razumna civilizacija polakomni življenjske energije do slepega uničevanja vsega okrog sebe? Zagledal se je v prebijanje netopirjev skozi razpoko v valujoči tribuni in v njihov let, usmerjen proti njemu. Začel se je njegov poslednji boj.

* * *

Prot je, trdno razkoračen, kljubovalno upognil glavo. S stisnjenimi pestmi je sunil iz sebe vzgib volje in s sproženim energetskim valom odpahnil netopirje na plošči komandnega diska nazaj proti valujočim

tribunam. Toda iz odprtine je bruhnil nov roj netopirjev. Z vso silo je ponovno sprožil energetski val, pobil skoraj četrtino netopirjev ter pahnil nazaj do podnožja valujočih tribun še ostale. Sledil je nov vdor, nov napad. Vse se je ponovilo, le da je najmočnejši skupini netopirjev tokrat uspelo preiti polovico poti do Prota na disku in prvič sprožiti proti njemu tako močne energetske impulze, da so ga zamajali v kolenih in mu oslabili vzgib volje. Prot je bil prisiljen sprejeti boj prsi ob prsi z netopirji. Do poslednjega delčka svoje energije je z impulzi volje usmerjal bitko z vsemi orožji in na vseh poljih, vse tja do zaščitnih sfernih polj. Na tisoče netopirjev je bilo pobitih, na tisoče ranjenih se je stokajoč umikalo z bojišča. Toda preostalih to ni ustavilo. Njihovi energetski izstrelki, sproženi izpod kril, so zadevali ob Protova zaščitna sferna polja in povzročali okrog njega tak ognjeni metež, da mu je bleščeča svetloba oteževala usmerjanje energetskih krogel proti najbližjim netopirjem. Udarili so še s strupenimi brizgi. Globoke boleče rane so mu zadali z njimi. In komaj je pobil orjaškega netopirja, ki je našel vrzel v poškodovanih zaščitnih plasteh ter mu s svojimi ostrimi zobmi zadal boleč ugriz v ramo, že so netopirji na disku spremenili taktiko. Dovolj se jih je že nabralo v vesoljski areni za sproščanje uničujočega energetskega vala proti Protu. Po spustu so se s kremplji zagrebli v tla s tako silovitostjo, da je Prot takoj začutil njihovo vpijanje v bližnjo okolico. Izrivali in pehali so stran vse, kar se je poistovetilo z njim. Nastal je trenutek zagrizenega tihega boja s ponovnim neslišnim zbiranjem sil za nov napad. Nato so čepeči netopirji združeno udarili s strnjenimi energetskimi impulzi. Zaščitne sferne plasti polj okoli Prota so razpadale druga za drugo, energetski valovi so udarili skoznje naravnost vanj in mu s trganjem molekularnih vezi spreminjali obleko v cape. Na

obrazu so se mu začele odpirati boleče rane do živega mesa. Prot se je umaknil za korak, čepeči netopirji pa so ga napadli še z večjim zanosom. Njihovi strupeni brizgi so ga ranili po vsem telesu. Še enkrat so združili svojo voljo proti njemu in usmerili vanj tako močan energetski val, da je prodrl v njegovo notranjost in mu uničeval drobovje. Začutil je svoj konec. Iz globine zavesti mu je privrel krik tisočerih pogubljenih ljudi, skozenj je zletelo na desetine njemu dragih obrazov iz njegove mladosti. Kaj bo z njimi, če bo popustil, kaj bo. . .? Zajel je sapo in bilo mu je, kot da bi iz vsega človeštva zajel novo energijo in dobil nove moči. Tedaj je iztisnil iz sebe tako silovit vzgib volje kot še nikoli doslej. S strahovitim energetskim sunkom je pahnil čepeče netopirje tja do valujoče tribune in podžgal trume vesoljskih stražarjev v nov silovit protinapad. In že so se bili orjaški netopirji prisiljeni umikati na vseh bojnih poljih. Odbil jih je, s strahovitim udarcem jih je pognal v že kar panični beg tja do gmotastih gorovij. . .

Potem se je začelo Protu megliti pred očmi.

>>Prot!<< je zaklical Rac.

Prot se je ozrl z zmagoslavnim nasmehom. Po zaskrbljenem izrazu obraza svojega tovariša se je ozrl še nase. . . Začutil je krčne bolečine globokih ran in pekoče vreze po vsem telesu, ves obraz so mu prekrivale krvaveče rane, razžrte od strupa. Začutil je iztekanje življenjske energije in z njo svojega življenja.

>>Tudi oni so zdelali mene, kajne?<< je dejal z bolečim nasmehom. Počasi se je sklonil k svojemu tovarišu: >>Moraš vzdržati, moraš!<<

>>Ne, Prot, ne smeš umreti!<< je zastokal Rac. Prot se je oprijemal njegove rame. Še s poslednjimi močmi ga je stresel. >>Moraš vzdržati, Rac, moraš! Zdaj je vse odvisno od tebe. Glavnino sva jim razbila, preostanek bo ponovno napadel. Moraš vztrajati, Rac, moj mali

tovariš, moraš!<<

Prot je nemočno pokleknil. Kljub prijateljevi podpori se je počasi sesedal.

>>Prot, ne smeš umreti!<< je še glasneje zaklical Rac v krčevitem naporu, da bi ga obdržal pokonci. Toda bilo je zaman. Življenski lesk v Protovih očeh je slabel, medlel in ugašal, vse do steklene praznine v njih.

>>Mrtev!<< je zašepetal Rac, kot da ne verjame svojim očem. Ves presunjen je gledal negibni obraz v svojem naročju.

XXXVII

Rac je zaznal tri netopirje. Pridružil se jim je najprej eden, potem dva, kmalu zatem še štirje, in že so postali jata. Vse več posamičnih netopirjev in celo dve manjši jati jim je s prehajanjem vanjo povečevalo skupno moč.

>>Tako hitro se zbirajo,<< je presenečeno zašepetal med nervoznim pogledovanjem na zmedeno umikanje vesoljskih stražnih bitij.

Mora jih ustaviti. Takoj! Čimprej. Rac se je s spuščenimi vekami in s stisnjenimi pestmi osredotočil na vesoljska stražna bitja v bližini te jate netopirjev. Zaznal je v njih odziv, čeprav ne tudi prepuščanje njegovemu usmerjanju. Še malo več volje potrebuje, da. Morda bo šlo. Z begajočim pogledom je preletel še okolico v iskanju novih nevarnosti, zaznal še večjo jato netopirjev, vendar se je preusmeril na bitja v njihovi okolici, ker je bilo to pomembnejše. Toda komaj se je dovolj osredotočil na poistovetenje z vesoljskimi stražnimi bitji v tem prostoru, je zaznal beganje zelo hitrih jaguarskih vesoljskih stražnih bitij. Nekaj jih je

prestrašilo. Še pazljiveje se je zazrl v iskanju vzroka tega preplaha. Da, tudi tam so. Iz smeri njihovega pribega je skupina netopirjev v divjem naletu s strupenimi brizgi sline naredila pravi pokol.

Z osredotočeno voljo je ustavil tamkajšnja vesoljska stražna bitja ter nekatera celo preusmeril nazaj, jih celo navdal z dovolj močmi za boj, toda v tistem trenutku je zaznal njihov brezumni beg na nasprotnem koncu, hip zatem še prebege na desnem obrobku svojega zaznavanja. Vendar mu nemoč v doseganju zadostne zbranosti ni dopuščala bolj odločnega načrtnega ukrepanja. To ga je begalo. Vse te prevelike zahteve so ga začele hromiti. Plašno se je umaknil iz zanj neobvladljivega prostora in se proseče ozrl v valujoče tribune. Toda v njih je lahko zaznal le hlad neživega materiala, brez najmanjše topline življenja v njih. Vse je bilo tako hladno!

>>Ko bi imel v sebi kaj Protove moči! Da, ko bi bil Prot še živ.<< Rac se je zagledal v negibno Protovo telo, v njegov mrliško bledi razpraskani obraz. Ničesar živega ni bilo več na njem. Ničesar. Prot je bil mrtev in v tem grozljivem prostoru je bil sam. Raca je zajel obupavajoči nemir. Kaj naj naredi? Kaj lahko stori? Sam tega ne obvlada. Protov mrliški obraz je ostajal nepremičen, z grobo zarisanimi črtami na obrazu. Njega bi potreboval. Strahovito odločnost je nosil v sebi ta človek.

Med pomikanjem pogleda po Protovem obrazu je Racu privrel najprej komaj zaznaven, nato pa vse močnejši občutek krivde. Kot da bi mu trdo zarisane poteze govorile, naj vztraja, da mora zdržati, ker je sedaj on na vrsti.

Rac je odkimal in se za korak umaknil od Prota.

>>Ne morem, Prot. Nimam tvoje jeklene volje. Meni ta vesoljska stražna bitja niso pokorna. Bojim se.<<

Toda Protov mrliški obraz ni kazal nobenega

razumevanja za njegovo stisko, nobenega usmiljenja.

Rac je s pogledom zaokrožil po površini orjaškega diska. Neizprosen sovražen hlad mu je hromil ude, misli in voljo do boja, da je od tesnobe vzdrgetal.

Moral se je premagati. Z nekaj malega moči za ponovni vzgib volje se je osredotočil na gmotasto gorovje, valujoče tribune in diskovno ploščo pred sabo. Toda nov prizor mu je ponovno zmedel komaj zbrane misli. Orjaški netopirji so se, zbrani v jate, usmerjali naravnost proti njemu, ne da bi jih napadala stražna bitja v gmotastih gorovjih. Vsi so odkrili njegovo nemoč ob poizkusu prevzema nadzora nad vhodnimi vrati v galaksijo Časovnikov in polet netopirjev z njihovo novo taktiko se je še okrepil.

>>Kaj le nameravajo?<< Rac se je oziral po posameznih netopirjih. Nekakšne male pošasti, kačasta bitja z dolgimi zobmi, so spuščali ob vznožje valujočih tribun in se usmerjali proti njemu. Naslednja skupina približujočih se netopirjev je prinašala v svojih krempljih še grozljivejša bitja.

To mu je za nekaj trenutkov ohromilo odločanje. Ni mogel več zajeti celotnega dogajanja niti ni mogel preusmeriti telepatskega zaznavanja. Nekaj trenutkov je lahko videl samo s prostim očesom, le zunanjost, površje diska tja do valujočih tribun. Preobsežno je postajalo zanj vse to.

Silovit nalet pošasti je izbočil valujoče tribune do skrajnih meja nateznosti njihovih sten. Vsak čas bi lahko popustile pod vse silnejšimi naleti. Začel se je osredotočati na telepatsko zaznavanje, ko ga je sunek v stopalo skoraj spravil iz ravnotežja. Nekaj je švrknilo tik pod površjem diska. Prav po krtje. Presenetljivo hitro.

>>Zlezli so že v disk. Povsod so,<< je nemočno zastokal. Še z večjim strahom se je ozrl v ponovno nastale izbokline na valujočih tribunah. Toda kako naj se

bori proti tem bitjem? S čim napadajo? Kako ga bodo. . . ? Rac se je ozrl na ploskev pred sabo. Nekaj metrov stran so se premikale za krtino velike izbokline. Že cel ducat se jih je nabralo.

Raca je stisnilo v grlu. Teh premikajočih se gomil ga je bilo še bolj strah kot orjaških netopirjev. S tresočo se roko si je obrisal s čela znojne kaplje, ki so mu lezle v oči in mu meglile pogled. Telo mu je vzdrgetalo v tihi grozi. Proseče se je zagledal skozi tribune v civilizacijo Časovnikov. . .

Zej: *>>Kanja, ustavi te pošasti svoje!<<*

Kanja: *>>Zakaj, Zej? O svarilu pred močno voljo teh človeških bitij se je lahko vsak prepričal.<<*

Zej: *>>V smrtnem boju se moči do skrajnosti napnejo. Ni razlog v tem, kar praviš. In tudi drugega ne najdeš. Nobena nevarnost ne preti s strani človeških bitij. Tvojo namero, vdor v človeški svet, ničesar ne opraviči.<<*

Kanja: *>>Kaj torej: naj se vsak med nami prepriča, kaj novo znanje prinaša?*
Nekaj preizkusov lahko razjasni pot pred nami. Sveža, morda enkratna spodbuda podoživljanja se nam pokaže. Nov polet si pridobimo.<<

Zej: *>>Ne gre za majhne preizkuse, Kanja. Sam EvB se je zbudil. Prisotnost svojo je naznanil.<<*

Kanja se je posmehljivo ozrl proti osrednjemu delu Čive. Toda že po nekaj trenutkih mu je posmeh izginil z obraza:

>>Kako, za tako stvar, nepomembno malenkost?

EvB vstane na voljo vseh v naši galaksiji, doslej le nekajkrat, da poslanstvo smo njegovo sprejeli.<<

Zej: *>>Ne gre za malenkost, Kanja.<<*

Kanja: *>>Razumem. Po malem dojemam. Tvoje maslo je to, ti si nekaj skuhal.<<*

Zej: *>>Tudi moj glas lahko najdeš med pozivi. Res je, a to ničesar ne pomeni. Vemo, kaj lahko zbudi nam EvBa: vsak med nami in nihče, vsi mi pa vedno lahko.<<*

Kanja: *>>Poziva ti ne očitam. Pravila so mi dobro znana. Dejal sem le, da vso zadevo, ves ta cirkus in vso zmešnjavo si ti zakuhal.<<*

Zej : *>>Ko EvB se zbuja, so take besede brez teže. Prav ti, sam, si svojim početjem pritegnil pozornost Časovnikov. Osredotočanje vseh nas v naši galaksiji na en dogodek pa nujno zdrami EvBa. Pozornost vseh, dotlej odsotnih v svojih mislih, se potlej v tok zanimanja večine usmeri. To se dogaja zdaj. Nihče več sam ne bo odločal, kaj prednost je in kaj za nas ni sprejemljivo.*

Zdaj EvB se zbuja. Svoj razum usmerja na vse, kar nas peha v razdor: na osrednji predmet najinega spora: kje, kdaj, kako naj novo znanje posvojimo, da nov zagon bo dalo in ne pogubo.

Vsak Časovnik, vsi mi, se moramo opredeliti.<<

Po teh besedah se je Zej po telepatskem preletu spustil skozi civilizacijo Časovnikov in opazoval odziv na svoje besede.

Kanja: >>Nihče ne prikriva ničesar. To novo znanje in dileme z njim naj pridejo v ospredje.
Želeli smo si izkušnje pridobiti. Z njimi bi potlej prišli pred vse Časovnike in EvBa. Vsak bi si lahko razjasnil te nametane pomene. Izogniti smo se hoteli vsem klevetniškim obsodbam, ki znanstveno bi delo nam oblatili. In kot dogajanje nam slednje pravkar kaže, se v slutnji nismo ušteli.<<

Zej : >>Skozi zasukano besedo si nam svoje spreneved nje vpletel. Ni lažne obtožbe na tvoj račun. Tvoja dejanja so dovolj zgovorna in nasprotna tvojemu govorjenju. To EvB nam nazorno prikaže. Potlej se razgrne vse pred nami.<<

Kanja: >>Nihče med Kanjami se svojega početja ne sramuje. Pestrejšo vsebino bomo dali našemu življenju in potlej še spodbudo izgradnji vsega, kar s ponosom nas napolni.
Vrh evolucije je zdaj pred nami.<<

Zej: >>Po vsem prikazanem nam krvave igre z uvedbo gladiatorjev predlagaš.<<

Kanja: >>Ni res. Nobenega gladiatorskega boja ni bilo. Le moč človeške volje smo lahko spoznali in dokaz očiten s tem, da le izmikanje je tvoje tu prisotno. Prepustil si nadzor nad varnostnim sistemom naših vhodnih vrat tem bitjem s tako močno voljo.
Še več! Vprašanje se postavi: ali res lahko odnesejo vse znanje skozi lahkovernost tvojo podarjeno? Odkrito vprašam: kakšno tveganje za nas to pomeni? Kdo zna odgovoriti na to

vprašanje? Zej prav gotovo ne. Skozi naglico površno se zmota hitro zmuzne. Premislek je potreben. Prestrezimo prenos zelenega kristala z našim znanjem, sicer se nam naberejo ljudje pred vrati v vesolje, z voljo v sebi, kot jo imel je njihov Prot.

Časovniki, vem, težko se v kratkem času je odločiti. Naj igro miselno navržem. Pustimo se okrasti. Naj bo, če izguba ni prevelika. Kako vam je všeč? Nikomur ni, kajne? Ne more biti sprejemljivo! Na vrat na nos dati naše znanje tem Zemljanom je preveč. Vsaj prej preverimo, kaj to pomeni. Z voljo svojo nas podprite, da ujamemo še pravi čas Zemljane. Ustavimo jih, preden bo prepozno.<<

Kanja je v zanosu dvignil glas. Uspelo mu je vzbuditi dvome:

>>Zaznal sem privolitev. V spopad naj gredo netopirji.<<

* * *

Nastajanje izboklin na valujočih tribunah pod silovitim naletom netopirjev, spuščanje pošastnih bitij in premikanje krtinastih bul na površju diskove plošče je navdalo Raca z grozo. Iskal je kogarkoli, da bi se obrnil nanj za pomoč. S telepatskim zaznavanjem se je usmeril skozi valujoče tribune proti osrednjemu delu galaksije, toda pogledi Časovnikov so mu le drug za drugim govorili, naj se umakne. Pa saj vedo, da

se ne sme. Drugi so se zdolgočaseno ozirali vanj v odsotnem nezanimanju. Le tu in tam je zaznal nekaj sočutja, toda nihče mu ni hotel priskočiti na pomoč.

>>Zej!<< je zašepetal proseče med naprezanjem v iskanju prijaznega obraza. Mora ga najti, si je ponavljal. Iskal je naprej. Končno! Zaznal ga je. To je bil Zej. Tudi on je gledal njega. Tako zamišljen obraz je kazal.

Rac se je zazrl Zeju naravnost v oči, toda kakor da bi bile Zejeve zenice odprto okno, mu je zletel telepatski pogled skoznje v globino vesoljskih prostranstev, vse tja do daljnih obrobij te orjaške galaksije.

Ves presunjen je zastal v nenadnem spoznanju. Prizor pred njim je bil tako neverjeten, da je Rac za hip podvomil o resničnosti svojega zaznavanja: druga ob drugi so se znotraj gosto zbite meteorske meglice vrstile njihove pogrešane vesoljske ladje. Tam so bile. Zato so jih zaman iskali.

>>Torej tja so jih skrili,<< je zašepetal Rac z vsiljenim pomislekom na mrliški mir odkrite vesoljske ladje NEPTUN. Nič več ni mogel ustaviti preleta svojega telepatskega vida. Njegovo zaznavanje je prodrlo skozi površje orjaškega meteorja v notranjost z ograjenimi prostori in ljudmi v njih. Skupina jetnikov ob zidu se je ob vstopu ječarjev začela boječe umikati, ječar z znakom netopirja na rokavu, kot so ga nosili Kanjevi pristaši, pa se je ocenjujoče oziral naokrog ter se nato odločil in pokazal na mladega moža. Gorilasti spremljevalci ječarja so ga pograbili, dva sta se spravila nanj ter ga odvlekla po poti z nametanimi človeškimi okostji in okrvavljenimi cunjami. Vse polno jih je bilo naokrog. Spominjale so na ostanke značilnih oblačil Zemljanov. Sledil je še bolj pretresljiv prikaz v kleteh zaprtih vesoljcev, ki so pri živem telesu razpadali, umirali od žeje in lakote ali tavali v bledenju, duševno zmedeni od okrutne stiske. Privedeni jetnik je zastal,

nato pa se iznenada z divjim suvanjem iztrgal. Enemu gorilastemu stražarju se je izvil iz rok, drugega je pahnil ob rešetke bližnje kletke, kjer se je takoj iztegnilo nekaj rok in ga zadržalo. Jetnik je to izkoristil. Stekel je nazaj, odprl vrata svojim tovarišem in že se je vnel neizprosen boj. Gorilasti ječarji so bili v premoči. Vse več jetnikov je obležalo pod udarci kijastih gorjač, vendar se je pobeglemu ujetniku uspelo prebiti do kletke z mladim dekletom in ji odpreti vrata. Nato se je pognal nazaj v boj, v brezupni spopad.

Stražarjem se ni več mudilo. Hladnokrvno so pobijali, ne glede na divji odpor ali pohlevno vdajo.

Rac se je v trenutku zavedel. Njihov položaj je bil še bolj brezizhoden od njegovega. Ob močnem osredotočenju volje proti napadajočim pošastim bi se še lahko upiral, posadke iz pogrešanih vesoljskih ladij pa niso imele več nobenih možnosti, kot jih tudi Zemljani ne bodo imeli, če Tilnu ne uspe prenesti zelenega kristala skozi časovni tunel. Kljubovalni odpor in odločnost sta se porodila v njem. Omogočiti mora prenos zelenega kristala. Mora zadržati Kanje. Mora. Mora nadaljevati boj!

Drgetaje se je osredotočil na poistovetenje z vesoljskimi bitji. In res so se pod njegovo voljo usmerila na majhna pošastna bitja pod opno osrednjega diska ter jih pognala v umik. Celo vesoljska bitja iz obrambnih krdel v valujočih tribunah je pridobil pod vpliv svoje volje.

Potem mu je ponovno začela pešati volja in z njo moč in že je netopirjem za njegovim hrbtom uspelo prebiti valujoče tribune ter se spustiti na sam rob diska. Vse več se jih je zbiralo v vse bolj sklenjenem obroču.

* * *

Zej: *>>Sadistično ubijanje. To je umor. Poglejte EvBa, kako se mu mršči obraz.<<*

Kanja: *>>Že od preplaha, ki ga prazna ladja NEPTUN je povzročila v človeštvu, ali bolje reči je, že od samega začetka, Zej, je zmeda ta zasluga tvoja, ko beg z Neptunom si Zemljanoma omogočil in potlej še, da sporočilo njuno je ostalo v izpraznjenem NEPTUNA.*

Vse to si storil kljub dogovoru med nami, naj sami pretehtamo poprej, kje vse je možno podvajanje uporabiti, da ne bi zmeda nepotrebne zgage nam rodila. Vsem tujcem pa dotlej naj o podvajanju ne bi govorili. Toda Zej s somišljeniki, po pameti večvrednih, je sklenil ukrepati na svojo pest.<<

Zej: *>>Kaj tukaj dolgoveziš? Povej, pobili ste ju kot mrčes, v zasedi na hodniku, v NEPTUNU, njuni ladji.*

Hotela sta vrniti se v svojo galaksijo, sporočiti le, naj zberejo poslance svoje in pošljejo jih k nam v prijateljski misiji.

Sporočilo naše sta imela, da med Časovniki dovolj prijateljev bodo našli. Seveda z opozorilom, da vam ne smejo v past se ujeti. Svetoval sem jim, kako naj to storijo.

To, kar očitaš mi, da sem na svojo roko se odločal, pa prej tebi in pristašem tvojim lahko pripišeš.

Z *emljane ste zajeli in skrili jih na poligone svoje. O tem nikomur niste dali poročila. Le krog izbrancev vaših je to vedel.*

Da, nič govora ni še bilo o Zemljanih, saj v naši

galaksiji nismo vedeli zanje, le slutili smo.<<

Kanja: >>Zemljana zmedo bi povzročila, če bi vrnila se na Zemljo. Morali smo ju ustaviti.
Agenti tvoji, vrinjeni med nas, pa skrivaj preusmerili NEPTUNA v časovni so tunel, da prazna ladja je preplah povzročila med Zemljani.<<

Časovniki so se ponovno ozrli k EvBu in se s spoštljivo radovednostjo zagledali v njegov obraz.

. . . zmračil se mu je obraz. . .

je zavelo tiho šepetanje skozi prostor časovniške galaksije. In kmalu zatem je že bilo mogoče zaznati posamezna negodovanja nad početjem, ki vznemirja EvBa.

Kanja: >>Ko tehtamo, kam tveganje nas zdajšnje še lahko pripelje, če znanje, ki ga Zej podaril je človeštvu, res pride v roke tem ljudem, da vrnejo se nam pred vrata, tudi meni zmrači se obraz, kako se ne bi EvBu.<<

Zej: >>Da, Kanja, dokler se EvB le mršči, ti možnost sprenevedanja še ostaja. Toda vzrok, ki nejevoljo v EvBu drami, ni ta, ki nam hinavsko ga vsiljuješ. Drugačno opozorilo v sebi nosi: vsak med nami resno naj premisli o vsem, o čemer teče zdaj beseda. Zave naj vsak se temeljnih vrednot, ki EvB jih pooseblja. V trenutku tem dolžnost veleva nam, da se zavemo EvBovega bistva.<<

Kanja: >>Iz nas rojen, za naše dobro ustvarjen, kar ogroža nas, to njemu ni pogodu.<<

Zej: >>Naj spomnim vas: po strmem vzponu našega razvoja, ko hipni miselni prenos tudi med

posamezniki iz nasprotnih koncev galaksije smo vzpostavili in nato še zvezo hipno z vsemi miselnimi stroji in sistemi, se nam je odprla možnost novega napredka: izgradnja miselnih sistemov.

Želeli tudi smo, da bi ta veličastni razumski svet živa bitja, nas Časovnike, razumel, in da bi v njem bilo to, kar vsak od nas v srcu nosi.

Zato smo v ta razumski svet shranili vse, kar kdaj dojeli smo ali zaznali. Sposobnost ustvarjanja smo vanj vgradili in moč dojemanja vsega, kot nam je dano. S tem vzpostavili smo razum, ki kaže nam, kako se svet vrednot nam kdaj spreminja in z njim mi in vse, kar v nas odloča: komu naklonimo prijateljski nasmeh, komu prezir, zaničevanje.

Tako smo ustvarili razum, ki civilizacijo nam pooseblja na osnovi naših temeljnih vrednot.

Vsi mi smo EvB. Vsak s svetom vseh vrednot v sebi, ki v EvBu zlije se v veletok vrednot, v strugo z bregom, ki dovolj visok je, da glavnina čezenj se ne zlije, čeprav kak val čez rob le pot si najde.

To slednje se zgodi, ko skušnjava te premami v dejanje, kot lahko ga stori le kdo, ki drug svet vrednot priznava. Potlej se val čez breg izlije in ne ve se, ali pot nazaj v strugo najde. Sam veletok vrednot pa se za izgubljeni val ne meni.

Drugače je, če Časovniki v večini, hkrati, odločitev, ki nasprotna je vrednotam našim, nasprotna temu, kar nam osnovno je načelo, sprejmemo in s tem se spremenimo. To val je, ki bregove ruši in veletok vrednot si novo strugo najde.

Potlej vprašanje se postavi: kaj vse v končnem

bo pomenilo, kaj bomo mi, kdo vsak med nami? Spremembe kakšne bi sledile? Morda tudi take, ki nam hitro se upro, in bi kesali se zaradi prenagljene odločitve.
Tega pa mi, na stopnji našega razvoja, nikakor nismo smeli dopustiti in v EvBa, v razum ta veličastni, smo moč predvidevanja vgradili.
V EvBu shranja se zapis vseh čustev, čutenja, vzgibov poželenja, ki jih Časovnik je doživel.
To razumu veličastnemu omogoča, da ve, kdaj podzavest odloča, da val predvidi, ki bregove nam prebije, da predvidi; kaj vse nam ta val poruši in kam v strugo novo pade; kak svet je tam, kjer struga nova sebe najde; kdo bitja bodo ta, ki jim vrednote druge so osnova vsemu, kar jih usmerja.
EvB se je zbudil. To kaže nam, da stopili smo pred odločitve, ki spremene nam lahko vse vrednote. In s tem, kako poslej Časovnik cenil bo rojaka, ali roko mu da ali nož v hrbet. Na to vas opozarjam. Tega ne sme nihče prezreti.
Uničiti to bitje nebogljeno, človeka, Raca, zavestna bo odločitev vseh nas, vsakogar med nami. Kak svet vrednot dovoli to dejanje?<<

* * *

Čepeči netopirji so z uničujočo energijo, usmerjeno na Raca, izničevali zaščitna sferna polja. Njihovi strupeni brizgi so švigali vse niže, v žvižgih izstrelkov, da se je Rac s strahom oziral za njihovo svetlikajočo se sledjo. Sferna zaščitna polja so jih zavirala in odbijala, toda

vse bolj so se tanjšala. Rac je globoko zajel sapo. Tragična izguba rojakov iz izginulih ladij in odmevi njihovih obupanih krikov na pomoč ob umiranju v krutem boju so mu vedno znova prihajali pred oči. In vse to, vsa ta brezizhodna usoda naj bi čakala človeštvo. Tilen mora prenesti kristal znanja. Toda izčrpavajoče borbe so ga naredile povsem nemočnega, tudi sam se ne more več boriti. Kar je poskusil, se mu je izjalovilo. Vse. Boj, ki ga je bojeval, je bil izgubljen tudi zanj. On ni Prot. Nima njegove volje. S strahom se je oziral na čepeče netopirje. Misli so mu začele begati v iskanju rešitve. Valujoče tribune so se zaradi divjega razsajanja netopirjev in pošastnih malih bitij bočile do skrajne nateznosti, ki bi lahko vsak čas popustila ter se razletela na tisoče kosov. On pa naj bi vse to obvladal. Moral bi zbrati dovolj moči, dovolj volje za usmerjanje svojega čutno-miselnega zaznavanja na vesoljska stražna bitja in znova prevzeti nadzor nad njimi ter jih s svojo voljo usmeriti proti tisočerim morilskim napadalcem. S skrajnim naporom volje mu je ponovno uspelo potisniti mala gomazeča bitja izpod površine diska, toda že naslednji hip je moral usmeriti svojo voljo na zadrževanje vesoljskih stražnih bitij v valujočih tribunah. Ozrl se je nazaj in opazil novo premikanje krtin za svojim hrbtom. Čepeči netopirji so usmerili združeno energijo volje v uničujočem valu proti njemu, mu prebili zaščitna sferna polja ter usekali po njem s strupenimi brizgi. Nemočno je zastokal od bolečine.

>>Prot, Prot!<< Rac se je roteče obrnil k negibnemu telesu svojega mrtvega tovariša.

>>Ko bi bil vsaj Tilen tukaj!<< V njem je oživel drzni Tilnov boj z Opijcem in iz grla se mu je izvil obupan vzklik: >>Tilen!<<

Zvok njegovega glasu je prebil valujoče tribune. V telepatskem svetu zaznav se je razlegel skozi vesolje

do bežečega letala Zemljanov. Tudi Tilen ga je slišal. Rac je celo zaznal njegov obraz, njegovo pest, v kateri je stiskal zeleni kristal. Toda Tilen je povešal oči in odmikal pogled. Le prsti so se mu krčili v oklepanju zelenega kristala med vztrajnim ponavljanjem, da morajo prenesti to znanje za izgradnjo obrambnega sistema domov, na Zemljo, ljudem.

>>Da, Tilen mi ne more pomagati,<< je v trenutku zbranosti zajavkal Rac in se ponovno spustil v okrutno igro volje, moči, strahu in groze. Spet in spet se je s svojo voljo osredotočal na posamezna vesoljska stražna bitja ter jih usmerjal v boj z netopirji in malimi pošastmi. Toda krog čepečih netopirjev se je vse bolj ožil. Skozi zavest so mu odjeknili kriki ljudi iz izginulih vesoljskih ladij. Kljub vsemu je ponovno zbral moči za vzgib volje in ponovni boj. Toda čepeči netopirji so mu z izžarevanjem svoje sovražne energije ustavljali polet in ga hromili do onemoglosti.

Skozi telepatski vid se mu je prikazovalo vse več zaznav iz celotnega prostora tja do skrajnega roba te orjaške civilizacije Časovnikov in se mešale z oživljenim spominom na dogajanja iz njegove preteklosti. Njegov miselno-čutni svet dojemanja ga je še vedno klical v boj, izčrpanost pa mu je jemala še poslednje moči. Vse bolj se je zavedal neizprosnega trenutka lastnega konca.

Čepeči netopirji so se še bolj približali. Gledal jih je. Zrl je vanje, ko se je s predirljivim treskom razklala tribuna in so se vsuli skozi odprtino. Valujoče tribune so začele pokati še na drugih koncih. Skozi njihove odprtine so lezla še bolj nenavadna spakasta bitja. Tedaj se je sprostila orjaška energija. Močna, silovita, nekako drugačna. Za trenutek je vse onemelo. Nastala je tišina. Vsi so prisluhnili. Tudi Časovniki iz najbolj oddaljenega dela Čive. Odkimavali so in zmajevali z glavami. Potem se je spet vse umirilo. Spet so zaveli

šumi skozi galaksijo Čiva. Slišati je bilo vzklike, pogovore, vseh vrst oglašanj je bilo zaznati. Toda vse je nenadoma preglasil Kanjev klic. >>*Naprej! Ne ustavljaj se!*<< je govoril s trdim besnim glasom.

Nekaj metrov pred Racom so skozi razpoko v diskovni opni zasikala kačasta bitja z velikimi bodalastimi zobmi. Racu je pojemala razsodnost. Vsi njegovi gibi so postajali vse bolj nagonski. Ni se zavedal niti svojega umika niti tega, da se je pognal v beg. Toda komaj se je pognal stran od napadajočih pošasti, je zastal kot pribit. Pred njim se je na kolena dvignil Prot. Z mahajočimi razširjenimi rokami mu je zastavljal pot. Rac je nemo gledal v grozljivo veličastnega Prota, v njegove plapolajoče lase in njegov prazni, stekleni pogled. Kot da bi se usmeril naravnost vanj.

>>Prot!<< je zastokal Rac.

Toda Prot se je samo brez besede majal pred njim. Ni mu dovolil pobega.

>>Prot!. . . Si živ?. . . Si mrtev?. . .<< je boječe zaklical Rac. Za trenutek je celo pozabil na napadajoče pošasti. Tako zastrašujoč je bil Protov nastop.

* * *

Zej: >>*Pusti ga živeti!*<<

Kanja: >>*Naj se odstrani in nas spusti skozi izhod.*<<

Zej: >>*Saj bo.*<<

Kanja: >>*Potem naj se umakne, ne želimo ga uničiti sebi v zabavo. Ogroža nas .*<<

Zej: *>>Ko se ladji njihovi uspe umakniti, bo takoj zbežal.<<*

Kanja: *>>Morda tedaj ali pa, ko roj Zemljanov se nam vsidra na njegovo mesto.*
Tatinski beg Zemljanov je neumno dopustiti.<<

Zej: *>>Že pogled na EvBa kaže, da človeštvo nam v ničemer ni nevarno. Tudi potlej ne, ko znanje za izgradnjo energetskih polj bo imelo.*
Če pomenilo to bi le najmanjšo grožnjo nam, Časovnikom, in razvoju našemu, v prostranstvih širnih po vesolju, kjerkoli smo, ali tudi tam, kjer hočemo svet nov za življenje kje drugje ustvariti, potem se EvB bi že takoj oglasil. Pretnjo bi razgaljeno pred nas postavil, razložil bistvo vsega, kar je nevarno. Tako pa vidimo lahko, da EvB se za sedaj le mršči.<<

Kanja: *>>Da, saj to je to. Zaskrbljenost svojo nam je s tem pokazal.<<*

Zej: *>>To znamenje je, da odločitve velike so pred nami, ki spremene nam lahko vse, po čemer se Časovnik, vsak od nas, opredeljuje do vsega, kar kdaj v svet njegov zaide.*
Da, nič več vseeno ni, kaj vsak od nas bo storil, kajti v tem trenutku smo vrh strmega pobočja. Zdaj želja je nekaterih, da potisnemo v strmino kamen, ki vrh gore med skalami počiva, češ da plazu nikakor ne bo sprožil. A to ni res, ker kamen ta še druge kamne na pobočju zbije in ti naprej še druge, da plaz se vsuje, ki zruši v končnem tudi temeljne vrednote naše, in to stoji pred nami.<<

Kanja: >>Besede spet zastrašujoče, kje le si jih pobral! To govoriš, ker rad bi se opral zaradi tistega, kar si storil, za lahkomiselno početje, ko si predal jim znanje naše.<<

Zej: >>Prav kmalu vsak bo lahko videl, zakaj se mršči EvB in kaj na obraz mu nejevoljo izvablja.<<

Kanja: >>Strinjam se. A kmalu ni še zdaj. Ali torej se odločimo, dokler naš EvB molči?
Storimo to, kar prav je, če ni, se EvB bo že oglasil. Čakati le, kot Zej želi nam vsiliti, pa nimamo pravice.
Dolžnost to od nas zahteva, varnost naše galaksije.<<

Zej : >>Druga je dolžnost, ki zdaj stoji pred nami, da se zavemo pomena svoje odločitve. Odgovornost za zločin nas bo sicer zajela. Za umor.
To, da se zbudil je EvB, pomeni, da le malo Časovnikov ni miselno prisotnih. Ostali vsi z zavestjo polno že slede razpletu, večina torej, ki pravice nima reči, da odgovornosti ne sprejema, ker ni jim znano, kaj se tu dogaja.<<

Kanja: >>Huh, ta je pa debela. Kakšna neumnost. Saj res nihče ne ve, kaj se dogaja. Še sam tega cirkusa ne razumem.<<

Zej : >>Prekleto dobro ti je jasno, kaj želiš doseči. Tu pred nas se vse razgrne. Prav kmalu.<<

Kanja: >>Aja, in spet krog se sklene. Čakati treba je samo. Kako neverjetni miselni preskoki! O čemerkoli govor teče, konec isti nam sledi.

Čakati, spet samo čakati. Razmišljanje res lepo je v besedah tvojih.<<

Zej: *>>Ni čakanje za nas temeljno vprašanje. Za drugo usodno gre resnico, da bitja tega bednega umor bo izvršen s soglasjem našim, s soglasjem vsakega med nami. In če se to zgodi, potem nam dejstva neizprosno ne bo moč obiti: da kot smo doslej Časovniki bili, ki vesti jim ni težila sled umora, tako poslej mrakobno senco bi prevzeli vase, da okrutno sodbo, ta umor, zavestno smo z besedo našo dopustili in s tem tudi ga storili. Vse to pa nov pomen že v sebi nosi: trenutek tistega preloma, ko mi po njem se spremenimo, prelevimo v civilizacijo, ki druga bo, in plaz spreminjanja vrednot se nam vsuje!<<*

Kanja: *>>Smrt ničeta tega majhnega naj bi sprožila gigantski plaz?*
Pretiravanje pa tako!
Ha! Saj to že v humor prehaja. Ali pa morda se um ti meša.<<

Zej: *>>O ne, Kanja, ne, v besedah mojih ni humorja, preveč usodna odločitev je pred nami.*
Ti si pokazal in pristaši tvoji, kje, kako podvajanje uporabiš, za kak namen in kakšne cilje.
Živeti tisoče življenj ponujaš in doživeti pekel, občutiti dah poguben, vse to tako v zabavo, brez najmanjše pretnje, da prekletstvo, ki ga nosi v sebi, te zadene, in to še ni dovolj, to je začetek.
Sledi zahrbtna umazana pobuda. Da pristno vse bilo bi, naj tisoče jih umre. V pogubo

vpelješ nesrečna bitja, potlej iz njih sesaš življenjsko energijo in silno voljo po življenju, ki zraste jim v smrtni uri.
Da, Kanja, po tvojem to naj vneslo v nas bi več življenja, to tvoja je namera in pristašev tvojih.<<

Kanja: *>>Kaj vse podtikaš znanstvenim preizkusom, ki sodijo v naš svet preučevanja! In kakšne sklepe vse na njihovi osnovi delaš, sklepe, ki v ničemer nimajo osnove! Vse, kar storili smo s tem našim znanjem, vse, kar novega smo že o podvajanju dognali, preizkuse vse in uporabe možne, vse to razgrnemo pred Časovnike v vsej naši galaksiji. Potlej pa, kakor volja bo vseh nas in kakor vsak Časovnik se odloči. Tako naj bo in vsak se volji tej ukloni.<<*

Zej: *>>Drugo pot si si izbral. Skrivaj premamljaš, da novost podvajanja naj vsak preizkusi. Kdor sprejme pa pobudo zvito, na tvojo pot stopi. Nič možnosti, da skrene z nje, mu ne ostane. Ti tehniko podvajanja nato uporabiš in mu postaviš dvojnika med bitja s planetov tujih, nato pobudo svojo mu vsiliš, da iz srenje te življenjsko energijo črpa. Vse, kar dvojnik čuti, doživlja, prehaja vanj in v njem poraja občutek novega življenja. A kmalu to več ni zadosti. Življenja več, več energije potlej dobro dene in tu se znova ti pojaviš ter skozi igro mu vrednote podle utreš pod kožo.*
Navržeš dvom, ki vanj se usede. Da življenje dvojnika v sanjski svet že sodi. Nato pa že sledi prepričevanje, da tudi vse življenje naokoli, vseh bitij, med katere dvojnika si vrgel, nima višje cene.<<

Kanja: >>Kaj napihuješ spet pomen teh znanstvenih preizkusov, ki so brez teže za ves naš sistem vrednot? Bilo je nekaj poskusov na ljudeh, da bolje zvemo, kak miselni je svet zgrajen v njih, ki naši novi so sosedje. Na osnovi tej, na temelju teh nekaj znanstvenih preizkusov ali morda načina njihove izvedbe pa ti želiš namero nam pripisati, da želja naša je postaviti na glavo vse, kar naš sistem vrednot je kdaj odločil. A to ni res, to tvoje bedne so izmišljotine.<<

Zej: >>Da, Kanja, težko dokazal bi namen, pogubo, ki vaše ji početje pot utira. Preveč prostora sprenevedanju je še ostalo.<<

Kanja: >>Na kaj namig zdaj svoj usmerjaš, spet prišel boš z obtožbo brez osnove in jel mahati z njo?<<

Zej: >>Ne, nisem jaz poklican, da sodim nameram tvojim in da pokažem na posledice. Toda to, kar mi dolžnost veleva, bom razkril po svoji moči.

Lahko smo že spoznali, kako hitro kal požene iz zrna hudobije in se v podrast razraste, ko prijeten občutek se rodi ob gledanju nesreče tuje. Potlej razrast ta skrije vsakršno početje in hudobija svoje zlo očem odmakne, da nihče ne ve več, kje smešnica se skriva in kje nakana zvita.

Tako pred nas vprašanje se postavi, kdaj ta razrast ostaja le v kotanjah, v zakotju skritem, brez moči prevlade, kjer svet vrednot se naš razgrinja.<<

Kanja: >>Besede tvoje plod so bolne domišljije, ki tudi tebe samega je preslepila. Dal si znanje naše

tem Ijudem, čeprav ne po stopnji svojega razvoja niti po moralnem bistvu svoje primitivne biti jim ni dozorel čas za vsa ta znanja. Moč silna ta jim v glavo udari.
Če pa že govorimo o hudobiji, res je, da nekaj poizkusov je bilo bolj grobih. Toda to smo morali storiti. Ni druge bilo poti, če v kratkem času smo hoteli si predočiti čustvovanje, svet razumski, čutenje in vse, kar Časovnik v sebi nosi.
Zdaj pa poglejmo, kaj ti si storil, Zej?
Zakaj ta Prot je moral umreti, Zej? Zaradi mene ali tebe? Kdo dejansko vso to godljo je zakuhal? Kdo drug kot ti, ki hudobijo mi očitaš?
Morda večino si preslepil, a mene nisi. Početje tvoje je presojno. Okrutnosti se ti nikakršne ne braniš, če le je sredstvo za dokaze tvoje.
Ti vedel si, da se odpravljamo med Zemljane, med ta bitja nam neznana, in zvabil Prota si v izhod, pred duri naše. Prepustil si mu varnostne sisteme, da s svojo voljo jih po želji usmerja. Tedaj že vedel si, da ne ustavi nas dalj časa, in tudi to si vedel, da mu ne bomo mogli prizanesti.
In glej, kaj storil si! Navezal si ga nase s prijateljsko besedo in nato zavestno v smrt usmeril.
Prav lepo okrutno igrico si si izmislil. Boj pogumen bitja z močno voljo, Prota, smrt njegova v trdem boju, vse to je zate bilo samo sredstvo, da domneve svoje na plan postaviš.
In kje so meje okrutnega početja, ki več ne sprejmeš ga, čeprav ga potrebuješ? Ni mej, Zej, to lepo si pokazal.<<

Zej: *>>O, ne, Kanja, vse, kar navajaš, nima več*

pomena.<<

Kanja: >>Da, nič všeč ti bistvo ni, če se pred vse razgrne. Jaz sam in vsi prijatelji moji bi pustili pri življenju tudi tega Raca, to bitje bedno, ki zdaj izhod nam preprečuje.
Poslali nadenj smo pošastna bitja, da strah so mu v kosti nagnala. Že zdavnaj bi zbežal in nam izhod prepustil, če le ga ne bi ti zvijačno spet zadržal.
Kako je lahko sicer v razsežnosti prostranstva naše galaksije, v hipu tistem, ko volja se mu je uklonila, zagledal njihove vesoljske ladje? Nato pa še poslednje preizkuse čutnega odziva na teh Ijudeh.
Nikoli jih ne bi mogel odkriti, če ne bi ti preusmeril mu pogleda, ko se zazrl je vate.
Ti v smrt ga pehaš in ne mi.<<

Zej: >>O, ne, Kanja, o, ne, ne gre za moj obraz.
V trenutku tem, prav zdaj, smo pred usodno preobrazbo.
Glede Prota v obrambo svojo bi odvrnil: upal sem, da volja naša ustavi ta napad morilski, ki se mu Prot ne ubrani. Vendar se to ni zgodilo.
Res je, in tega ne tajim, da tak razplet je mogoče bilo predvideti že s tem, ko smo prepustili mu nadzor izhodov v vesolje. Toda, Kanja, vse početje vaše mu ni dopustilo druge izbire kot tveganje usodno.
Prot ni umrl zato, ker jaz bi zvabil ga v ta prostor, ampak ker dojel je, da se pogubi ne izogne, ker vi mu možnosti ne daste. Spoznanje v njem je dozorelo, ni poti, kot da bori se vse do smrti.<<

Kanja: *>>Da, da, namen tvoj zvit želi Časovnikom povedati: če Kanji in tovarišem njegovim podporo daste, morilci boste, ker oni bodo ubili nebogljeno ničе in civilizacija vsa naša bi se zrušila.*
Vsak Časovnik pa iz vsega že lahko razbere, da mi le prost izhod si želimo izboriti. Namen naš je preprečiti beg s kristalom znanja.<<

Zej : *>>EvB se je zbudil.<<*

Kanja: *>>Da, zato, ker se je večina Časovnikov osredotočila na to, kar tu se zdaj razpleta.<<*

Zej: *>>Toda izraz njegovega obraza priča o resnosti nastalega položaja.<<*

Kanja: *>>Le svoje skromno mnenje naj dodam: smrt mrčesa bednega ne more vendar ustaviti tako bleščečega razvoja, ki je pred nami.<<*

Zej: *>>Ne gre za eno smrt. Tu pred nami je dejanje, ki vsak Časovnik ga v popolnosti dojame in potlej svojo odločitev da. S tem se tudi opredelil bo do temeljnih vrednot v prostoru našem.<<*

Kanja: *>>Smešno! Na dogodku takem, nepomembnem. . . glede na orjaškost naše civilizacije!<<*
Zej: *>>Ni velikost pomembna, bolj dejstvo šteje, da to, o čemer zdaj beseda teče, je v zavesti vseh Časovnikov v naši galaksiji.*
Če pa večina se med nami izreče, opredeli drugače, kot dovoljuje nam naš svet vrednot, se vprašanje tehtno že postavi: kaj to pomeni, kdo mi smo potlej? In kaj je to, po čemer se razum obrača, če svet vrednot naš z odločitvami nam

je v nasprotju?
So to strasti? Posameznik jim lahko kdaj podleže, ko razdivjajo v prsih se viharji in brezumje mreno čez oči povleče. Tedaj naokrog razsuje se nemir vzkipljivi, toda prej ali slej se razplamteli izbruh umiri in razum se na vrednote stare spet nasloni.
Povsem drugače pa se vse obrne, če svet vrednot večina hkrati stran odvrže in v strasti skupni se slepila ne ubrani. Tedaj se sproži plaz spreminjanja v prostoru našem, ki zlepa mu videti ni konca. Ker kakor plaz iz peska, kamna in zemlje lomi skale in potlej jih s sabo nosi, tako sprememba ta nam stebre zruši, ki opora so vrednotam našim.<<

Kanja: >>Ne tehtnih ne prepričljivih nimaš dokazov za trditve, ki z lahkoto jih iz rokava stresaš, kot da dana moč ti je povezati vse, kar kdaj zaznal si ali videl, z nečim, kar plod razmišljanja je tvojega o svetovih nezavednega sveta.
Ne, Zej, govorjenje tvoje se opira na precej zgrešene predpostavke. Pred zborom vseh Časovnikov v naši galaksiji pa nihče pravice nima obtoževati za dejanja, ki naj po zmedenem bi mnenju koga kdo med nami imel jih namen storiti. Tako zdaj meni ti očitaš brez osnove tehtnih dejstev.
Zato zahtevam le, da ta pogovor na kasneje preložimo, za zdaj pa sklep bolj nujen dajmo: naj obvelja prepoved o prenosu kristala znanja.<<

Zej: >>Minili časi so, ko lahko si se sprenevedal, kot si želel si.
Več jazov v vsakem je med nami. Ti hočeš, da pretehta ta, ki svet vrednot mu naš ni dajal

mesta, in upaš, da z besedo izmakljivo vse zavedeš, toda pozabljaš, da EvB se je zbudil.<<

Kanja: >>Razvoj vsak, vseh civilizacij, ima na obrobju svojem, na meji tega, kar normalni tok dogajanj pomeni, tudi nekaj žrtev neželenih. Toda vsak, ki so mu poti evolucije znane, prav dobro ve, da ne milijonske žrtve niti milijoni pogubljenih usod niso mogli toka razvoja ustaviti.<<

Zej: >>Ne enači nas z bitji, ki šele stopila so na pot razvoja. Ne kliči tragedij, ki primitivnost ljudstev jim je botrovala, v obrambo evolucije. Tam usodo drugih je imel tiran v rokah. Ostalim tehnika ni dala možnosti, kot mi jo imamo, da hkrati bi seznanili se o početju, ki nujno bi ga morali preprečiti. Še manj, da voljo njihovo bi kdo upošteval, kot za zdaj jo mi še lahko uveljavimo skozi EvBa.
Ni govor naš le o nesrečnem Racu in njegovi smrti. Vsi videli smo, da se preobrazba EvBa je začela, in vsi tudi vemo, da prišel je čas, ko vsak med nami s polno odgovornostjo se bo odločil.<<

Okrog EvBa se je pojavil skrivnostni sij modrikaste barve z zelenimi prameni na svojem robu. Ves prostor zunanjega dela galaksije Časovnikov je zajelo njegovo svetlobno morje, ki je naznanjalo odločilni trenutek in navdalo Časovnike z vznemirjenjem, negotovostjo.

Zej: >>To znamenje je, da se v tem trenutku vsi Časovniki zavedamo pomena odločitve, ki zdaj stoji pred nami, in da z zavestjo polno spremljamo, kar misli in čuti Rac, vsa njegova čustva, strah, grozo in zavest, ki sili ga v smrtni boj. Bit njegova se skozi EvBa

nam razgrne. To nam EvBov sij naznanja.<<

Kanja: *>>To le delček bo uvoda. Mi smo pomembni, naš razvoj. Kdo prepreči nam, da vzamemo življenjske sile, ki po rojstvu nosi jih življenje mlado? Kdo pravico si vzame, da prepove nam oplemenititi vso civilizacijo Časovnikov s stalnim novim podoživljanjem življenja, ki lahko bolj kot vse napolni vsakega med nami z mladostjo?*
Da, podvajanje, to znanje nam odpira moč podoživljanja življenj stoterih in nudi nam mladostno energijo.<<

Zej: *>>EvBov sij se širi. Vsak čas nas bo dosegel. To polna bo združitev z EvBom in kot vihar vejevje s travo in prahom vso pomeša, tako želje in hotenja naša se spuste v divjo igro z razumskim svetom EvBa.<<*

Časovnikov glas iz notranjosti galaksije Čive:
>>Razklale so me te dileme in mi vzele moč presoje!<<

Drugi glasovi Časovnikov iz različnih delov Čive:
. . . tudi meni. . .
. . . tudi meni. . .

Šum iz tisočerih ust in šepet, poln vznemirjenja, je zavel skozi prostranstva, dokler se ni pogreznil in izginil v prihajajočem siju.
. . . v EvBu bomo našli odgovor!. . .
se je zaslišal klic z drugega konca, in spet je zavel šum, ki je v valovih izginjal v dalje.
. . . sij! Sij nas je zajel!. . .
Iz grl so se trgali vzkliki in šumeči val je zaokrožil okoli EvBa ter se ugreznil v njegovo notranjost.

. . . vse se povezuje v celoto. . .

je vzhičeno zaklicala Časovnica in sledil je šum vzklikov, polnih vznemirjenja ob združitvi z EvBom in ob zaznavi tisočerih čutnih vzgibov.

. . . EvB se nam razgrinja!. . . .

Vzklik je bil še močnejši, poln občudovanja nad nenavadnim prizorom. In že je zavel šum glasov:

. . . tudi jaz se razgrinjam. . .
. . . jaz prav tako. . .
. . . EvB bere vsa naša čustva. Vse, kar je v meni, vsrkava vase, razgrinja me z razumom. Še tega, česar se ne zavedam, vleče iz mene.

To je bil vzklik posameznika, toda čutiti ga je bilo, kot da bi ga izreklo na tisoče glasov, da je Časovnik, ki je govoril, presenečeno vzkliknil: >>*Saj to ni moj glas!*<<

In že je zavelo šumenje vzklikov skozi prostranstva časovniške civilizacije:

. . . mar je EvB spregovoril?. . .
. . . EvB je spregovoril!
. . . da, EvB je spregovoril!

Vzklik začudenega Časovnika:

Kaj so vsi ti glasovi, vsi ti obrazi, ki mi letijo skozi svet zaznav, mar padam v EvBa?

Odgovor drugega Časovnika:

To, kar je shranjeno v razumu EvBa, bo v prizorih nam prihajalo v zaznavo. Prikazi isti se zvrste v vseh nas.

Medklici Časovnikov iz različnih koncev Čive:

. . . to EvBov svet razumski se pred nas razgrne. . .

. . . da, da, to notranjost je EvBa. . .
. . . tudi jaz jo vidim. . .
. . . EvBova notranjost prehaja nam v zavest. . .
. . . ne, mi drvimo vanjo. . .
. . . prej ona vame. . .
. . . kot da padam vanjo in ona bi drvela skozme. . .
. . . da, da, vse se prepleta, združuje in ponovno gre narazen. . .
. . . v razumskem svetu EvBa se razvnemajo viharji. . .
. . . to je predhodnica rušilnega tornada. . .
. . . kako zlovešče so globine teh razumskih dvorov. Grozljivost iz slutnje mračne me ustavlja, da ne upam se pognati v ogled teh spak, ki nosimo jih v sebi skrite in EvB jih pravkar je pred nas razgrnil. . .
. . . še globlje gremo v svet naš nezavedni. . .
. . . bojazen prazna nas že ne ustavi. . . V letu sem, da si od blizu svet ta naš ogledam. . .
. . . tudi jaz letim, za mano vsi. . .
. . . jaz ti sledim. . .
. . . tudi jaz. . .
. . . tudi jaz. . .

. . . zakaj se spuščaš v globine? Saj sence iz njih drvijo k nam, skozi zavest mi že letijo. . .
. . . dovolj imam teh spak, ki so odurne, nesnaga so kot ves ta prostor, ki me duši. . .

. . . Poglej klovne te dvoglave čudne med pošastmi. Obrne se in že je sam nasprotje svoje. Pri tem se pači in heheče, da te srh spreletava. . .
. . . kaj neki klovn ta dvoglavi tu predstavlja ?. . .
. . . to je strah, ki neodločnost ga obrača, sprevrže, prelevi se ves v hudobo ali dobroto. . .
. . . poglej , hudobi dve, klovna tam sta pod roko

prijeli!
Naprej, nazaj se suvajo v igri divji . . .preobrazba, klovn v hudobo, hudobe tri so svoj korak ujele . . .
. . . vse v redu, prav, če le ta strah, ta klovnski pajac ni velik, saj hudoba, iz velikega strahu rojena, ves tvoj jaz napolni . .. .
. . . tega se Časovnikom ni bati. V življenju našem ni strahov velikih, kot bitja primitivnih ljudstev jih imajo. Njim že za dne pogubo usodno stiska okrutna jim podtakne . . .
. . . da, res je to, a ne pozabi, podvajanje, to novo znanje, obeta podoživljanje teh bitij iz primitivnih ljudstev. Njih strah, prekletstvo to potlej tudi sprejmeš vase, in že klovn se spreobrne, prelevi morda v veliko hudobo. Kaj potlej boš, kaj vsak med nami?

Kanja: >>Nikar ne delajte sklepov enostranskih, saj vidi vsak, da se ta klovnski pajac spreobrača v hudobo ali dobroto.
Podvajanje, to znanje novo, vzameš za preobleko občasno. Odvržeš jo, ko ni ti več pogodu. Z njo odvržeš vse, tudi strah, hudobo ali dobroto. Razvoj bleščeč nam varnost je zagotovil, strahove zmanjšal ali spremenil jih v sence obrisov nedoločnih. Le strah praznega življenja se nam je razmnožil in zrasel.
Poglejte naokoli, sami vidite, poslednje zlo je to, ki na stopnji našega razvoja je še omembe vredno.
Podvajanje, znanje novo, pa obeta, da končno rešimo se tega odvratnega prisesa.<<

Klic iz množice ga pri tem prekine:
Trpljenje tuje naj da vzgib življenju mojemu, praviš, toda pajac ta klovnski nam nič kaj

prida preobrazbe ne obeta. Morda se prej v hudobo spremeni kot v dobroto. Ne vem, kaj rekel bi, za kaj naj se odločim . . .

Kanja: >>Dileme vse, ki jih novost neznana v nas poraja, spremene obraz, ko z novostjo se seznaniš.
Lahko tudi kaj skozi igro bi preverili. Ničesar nimam proti, če le pobudo lahko vsakdor da za igro, tudi jaz?
Se strinjate . . . nihče ne nasprotuje?
Vsi mi imamo svoje jaze. Po več jih v vsakem je od nas. Hrabri in strašljivi, vseh vrst. V EvBu shranjeni so vsi. Jaz vabim zdaj s seboj kar te, ki v prostorih EvBa so pred nami. Naj njihov roj zleti v svet, rojen iz domišljije moje.
Seveda vse le igra bo neresna.<<

Zej: >>Pobuda tvoja spet potuhnjeno nevarnost nosi. Če v igri svoji sproščal boš v ospredje hudobni in prestrašeni jaz od vsakega, kar nas Časovnikov je, potlej za grdobijo marsikatero roj boš ta pridobil. Hudoben jaz pa v Časovnikih še ne pretehta. Nikar, da bi Časovnika poosebljal.
Sicer pa EvB nas najprej v svet sedanji svoj in naš preseli.
Šele potem, ko z njim dodobra vsak med nami se seznani, boš igro svojo lahko ti navrgel.<<

Kanja: >>Prav, če taka so pravila. V moji igri sebe vsak spozna, obraze svoje, kaj pretehta v nas, se potlej nam pokaže.<<

Glasovi Časovnikov iz različnih koncev Čive, osredotočeni v skupnem zaznavanju prikazov iz

EvBovega razuma:

. . . trepet in srh vznemirjenja me prevzema. . .
. . . že čutim, da orkan prihaja. . .
. . . iz notranjosti EvBa sliši se bobneneje
. . . vse v EvBu se maje. . .
. . . ta zvok je od strasti pobeglih, ki strgale so se z verig razuma in skozi EvBa se pridružijo nam v igri. . .
. . . zmešnjavo narede še večjo, da potlej nihče več ničesar ne dojame. . .
. . .krdela njihova tulijo v zanosu, moč peklensko imajo v poletu...
. . . glej, preobrazba jih naenkrat je zajela. V sence tisočerih se razblinjajo prikazni teh strasti, po videzu so majhne, krvoločne. . .
. . . že izginjajo skoz EvBa, v dvore kletne, tja, koder mi drvimo skozi EvBa. . .
. . . notranjost se EvBa mi razgrinja. . .
. . . na samem dnu smo EvBovega trona. . .
. . . prostori kletni, mračni, obsežni za tisoče planetov, tu shranjeni so vsi strahovi naši. . .
. . . vse, česar Časovnik se boji, tu svoj videz hrani. . .
. . . v ozadju glej pojave, ki s strahom te navdajo. . .
. . . že vidim, to sence bežnega strahu so moje, ki izginile so mi v pozabo, a podzavest jih moja še v sebi skriva. . .
. . . huh. . . kaj vse v svetu svojem podzavestnem nosim. . .
. . . hudiča, koliko se spak je teh nabralo. . .
. . . mar to sem jaz, naj sam zdaj sebe se ustrašim. . .
. . . sence te. . . svojat ta neugledna. . .
. . . kaj bi to, kar v meni je manjšina. V prostorih svetlih EvBa, moj jaz je tam, ki v končnem je pretehtal. To z gotovostjo, ponosom lahko rečem. .

.

. . . tudi jaz bi zase enako rekel, ampak. . .
. . . poglej, hudirja, koliko teh pošasti malih je tu naokoli. . .
. . . tam strah nesreče, ki pogubo smrtno ti zada. . .
. . . strahovi ti, neuspeh, zaničevanje naokoli. . .
. . . tu bojazen, da zavrže te Ijubeče bitje. . .
. . . da otroka tvojega zlo ne prizadene. . .
. . . ali kot sem slutil prej in slišimo lahko pogosto, na stopnji našega razvoja najbolj nas strah je praznega življenja. . .

Časovniki prepadenega obraza:

. . . kaj je zdaj ? Kaj ta groza ? Od kod ta krč, ki grabi me za grlo? Mar padamo v brezno groze. . .
. . . dogodke zadnje, ki v EvBovo zavest poslednji so prispeli, zavesti naši vse razgrne. . .
. . . bojim se, bojim. Tako me še ničesar ni bilo nikoli strah. Ta čustva, ki letijo skozme, so me navdala z grozo in s tesnobo, da tega ne zdržim. . .
. . . zakaj nas EvB zdaj straši? Zakaj?
. . . mar nas napolnil bo z grozo, skrito v svojih dvorih? Zakaj?.
. . . kdo vse je to občutil v naši galaksiji ? Katero bitje neki? Morda človeško niče, Rac?

Prepletajoči vzkliki Časovnikov in Časovnic:

. . . hromi me strah, približevanje pogube. . .
. . . strašna notranjost je EvBa, povsod samo mrliška je praznina, okrutnost brezobzirna. . .
. . . občutim tisoče pogledov in v njih neizprosno obsodbo. . .
. . . da, tudi jaz zaznavam te poglede, na milijone oči. . .

. . . vzvišeno odmaknjenost zaznavam v njih. . .
. . . že izginjajo mi iz zavesti. . .
. . . ni več jih, ne. Prizore druge bolj zaznavam....
. . . da, spake, spake vidim, kakšne spake! Kako odurne. . .
. . . ubijati hočejo, ubijati, ničesar drugega. . .
. . . ubijati. Čutim, da se bodo izstrelile vame, želim zbežati, pa ne morem, hromi me kot v grozljivih sanjah. . .
. . . oh, kaj je ta lik, ta strašna senca? . . .
. . . to je vendar mrtvec. Kako lasje mu plapolajo! . . .
. . . na kolena se je dvignil in z rokami maha. . .
. . . to je vihar. Vihar ga dviga in drži pokonci. Vse telo mu je ena sama rana. . .
. . . kako grozljiv izraz je na obrazu tem mrliškem. . .
Z rokami maha, da ne moreš mimo. . .
. . . joj, saj to je tujec, ki so ga ubili netopirji, to je tisti Prot. . .
. . . ne, ne, le privid njegov, ki nas plaši. . .
. . . zakaj ta blazen strah? Nevarnost mi grozi za hrbtom. Zbežati moram, čutim! . .
. . . mrtvec zapira pot. Ni možno mimo njega.

. . . kaj, hudirja, se dogaja? Kaj vse to pomeni?
. . . to svet čutnih je zaznav in čustev, ki prihajajo iz EvBa. Mi padamo skozi spomin čutnih, čustvenih zaznav v EvBu. . .
. . . drvimo skoznje. . .
. . . zaznave iz spomina zdaj drve v nas. . .
. . . silijo me v beg. Moram ven iz te grozljive kletke. . .
. . . skozi mrtveca, drugače ne gre. . .
. . . od kod, glej, zdaj, na tisoče prosečih rok? Kaj zaznavam? Blodnje Zemljana Raca?

. . . rote me, otroci so, ženske in možje. . .
. . . to niso Časovniki, to so ljudje, človeški rod. . .
. . . mar beg bi moj pomenil jim pogubo, uničenje? Saj to ni res. Kaj imam jaz z njimi?
. . . ta čustva iz spomina EvBa niso naša, časovniška. . .
. . . to nismo mi. . .
. . . ne, ne, to ni od nas! To je od tistega človeka, nesrečnika, Raca. EvB je shranil vsa njegova čustva v svoj spomin.
. . . zdaj vrgel jih je v nas, vse čutenje njegovo: strah, obup . . .
. . . to že . . . a ne samo to, tu morje tisočerih je oči, ki hlad, obsodbo nosijo v sebi. . .
. . . to misli so, ki šle so skozi Račevo zavest. . .
. . . drvijo k nam in jaz drvim vanje. . .
. . . spet nov prikaz se mi v zavest je vsilil, oči se ustavile so tu pred mano. Že ločim zdaj obraz en in postavo. Znani lik, obris poznan. Pomika se naprej, da stopiva si iz oči v oči. . . ojoj. . . o ne. . . Kaj zdaj je to? So to le blodnje? Saj to sem jaz, moje oči. Ta hlad , neprizadetost, da moja sta. . . da moja sta bila? Ta pogled je bil s tribune. . . moj?. . . ko Raca sem opazoval?
. . . to Rac občutil je, ko videl je, kako ga opazuješ. . .

. . . in kaj je zdaj to? Spet tista bitja, ti ljudje na poligonih Kanj v smrtnih krčih, njih smrt, preizkusi čustev, vse to, kar storili so jim. . . Vse to prešlo je skozi Račevo zavest?
. . . to dogajanje prekleto, ti smrtni krči na obrazih si sledijo drug za drugim. . .
. . . in v grozi te razprte oči Zemljanov, ki na njih so Kanje smrtne preizkuse naredile. . .
. . . proseče dvigovanje rok, ječanje bolno. . .

. . . spet nov se svet mi kaže. . .
. . . skozi Raca bednega doživljanje drvimo. . .
. . . poglej igrišča, polna otrok. To so ta bitja, ta rod človeški. To proseči obrazi so teh bitij. . .
. . . da, da, obračajo se k nam v strahu pred pogubo. . .
. . . in prošnja jim iz oči prihaja. . .
. . . rotijo, naj pogubo zadržim. . .
. . . kaj rotijo? Koga? Mene?
. . . ne, ne, ne nas. . . ali pa morda. . . saj ne vem. . .
. . . tisto bedno bitje, ki v zmedi se obrača na komandni plošči našega izhoda. . .
. . . to čutenje, ki prihaja vame, postaja metež izbruhov, strah, gnev in moč, drgetajoče hlipanje me prevzame. . .
. . . EvB prenaša v nas, kar Rac, to bedno bitje, čuti, in blodne misli, ki razum so mu zmešale. . .
. . . pred očmi mi spet je mrtvec, Prot, tisti, ki maje se v viharju. . .
. . . kaj zdaj se to dogaja. . . da obračam se . . . kam?. . .
. . . nazaj v grozo stopam, v obup. . . zakaj?. . .
. . . to Rac se zdaj odloča. . .
. . . da boril bi se. . . da bi tolkel. . .
. . . kako?. . .s čim?. . . Kaj ni drugega izhoda?
. . . glej, pošasti bližnje se umikajo. . .
. . . to bedno bitje se bori. . . ne bo zbežalo. . .
. . . kako v pogubo leze. . .
. . . nov val netopirjev se že bliža. . .
. . . ubijejo ga kot mrčes nemočni. . .
. . . komu ta smrt koristi? . . .
. . . pustite ga. . .
. . . naj zbeži. . .
. . . saj je hotel. . .

. . . zakaj se nam mudi? Kdo potrebuje smrt njegovo!. . .

Kanja: >>Ne jaz. Naj se umakne. To Zej je spustil vihar, da mrtveca dviguje. S tem ustavil beg je te preklete male reve. Če ne, že zdavnaj zbežal bi in dal nam mir, prost izhod.<<

Zej: >>Ti smrt njegovo boš zakrivil!
Bistvo vsega je: kdo si želi soseda, ki v okrutnosti uživa?<<

Kanja: >>Ne, Zej. Bistvo je, da je precej poti pred nami in da odvreči treba bo balast. Naj gre k hudiču!<<

Zej: >>Posadil rad planjave bi s hudobo. In praviš, da nikogar od nas ne prizadene, a to je laž. Velika laž.
Ko videl boš hudobo v sosedu, veselje v očeh njegovih, da tebi je hudo. Potem sledila bo poguba gnusna, udarec v hrbet. Boj krvav. Kaj bomo mi? Kaj vsak od nas? Bo smeh zvenel nam nad mrliškimi sprevodi?<<

Kanja: >>Strah, strah in zopet strah, samo nanj se sklicuješ. Toda mi prinašamo življenje, energijo silno, strast in potešeno koprnenje. Srce požene nam utrip močneje.
Naj rojstvo tuje vdahne nam življenje. Smrt strah v kosti požene in tisočero hrepenenje izraste v življenje novo. Mi nudimo življenje, a ti le prazen dolgčas.<<

Zej: >>Ti nudiš razdejanje, smrt, uničenje prekleto in ne življenje.
Začetek se nam kaže, ko na pot okrutnosti se sosed tvoj poda. Kaj čez čas bo on v svoji

biti, morda nekdo, ki srečo v pogubi tvoji bo iskal.<<

Kanja: >>Iz oblakov vzete spet besede. Namig na nekaj, kar v pogovor ta ne sodi. Po vrsti naj se vse razgrne, kot EvBov je namen.
Razvoj se bliža nam k evolucijskemu vrhu v bleščečem vzponu. Nihče ne more reči, da je on, vsa njegova bit, kaj več kot nič, ko se v primero z njim postavi. EvB pokazal bo še pomen osrednjega vprašanja: koliko nove življenjske energije bo pridobil vsak med nami, če možnost podvajanja uporabi.
Naj igra iz življenja, domišljija moja svoj prikaz navrže. Bogastvo tisočerih podoživljanj še spoznajmo, za sklep pa potlej se vsak po svoji bo presoji odločil. Naj roparica se požene in strast iz nje naj pade v nas.<<

EvB se je zamajal, se nekoliko premaknil in že je energetski orkan s svojo rušilno močjo zajel vso galaksijo in iz teme, iz same notranjosti EvBovih globin je zletel orjaški ptič iz vrste Kanj, roparica z ostrimi kremplji, zamahnil nekajkrat z mogočnimi krili, zajadral, se nenadoma sunkovito obrnil in prelevil v milijone senc, ki so izginile v utripajočih srcih Časovnikov ter jih napolnile s svojim Jazom.

Glasovi Časovnikov:
. . . on. . .Kanja ptič postajam. . .
. . . tudi jaz. . . zletel je skozme in pustil svojo bit v meni. . .
. . . že čutim slast pred roparskim napadom. . .
. . . tudi jaz. . . ter silno spolno vzburjenje in poželenje, moj ud je ves nabreknil. . .
. . . kremplje čutim, željo, da z njimi žrtev

primem. . .
. . . glej telo kobacajoče, to žensko je telo. . .
. . . kako je lepo. . .
. . . strasti je polno, čutim to. Že spuščam nanjo se in čutim moč v krilih. . .
. . . jaz željo silno, da s kremplji jo zagrabim. . .
. . . držim že v svojem jo prijemu. . .
. . . kako se zvija iz mojega prijema, nemočna je pod mano. . .
. . . in bedra. . . njih razmikanje me vnema. . .
. . . iz krempljev se mi iztrgati ne more. . .
. . . ta silna želja, silna strast, da ud svoj bi zarinil vanjo. . .
. . . to sočno vroče je meso. . .
. . . že ud prebija se mi vanjo, vsa njena bit se v sunkih mi predaja in sok stiskam iz nje ta slastni. . .
. . . strast prežema me z naslado. . .
. . . silno moč v udu čutim in telo pod mano, ki se zvija, v sladostrastju. . .
. . . o življenje polno, divje, strastno!. . .

Sledil je krik in kratka tišina.

Kanja: >>To nudim vam jaz, Kanja! Časovniki! Na tisoče še večjih užitkov je pred nami. Samo uvod je to. Le igra, majhen kamenček z gore.<<
Zej: >>Spet lažeš, Kanja, spet se sprenevedaš. Zakaj z nasiljem jemati spolno potešitev? Nista zlo in divjost tista, ki jo lahko dasta. Saj sama se ponuja. Tu tvoje pomoči nihče ne potrebuje. Naj EvB pokaže igro skozi poželenje ženske.<<

Nov val svetlobe je prišel iz EvBa in že je napolnil Časovnike s svetom polnih čutnih vzgibov.
Vzkliki Časovnic žensk:

. . . kakšna strast se mi razvnema v prsih in vse telo želi pohotnega objema. . .
. . . so ustne v strasti mi nabrekle in ogenj mi peklenski je razvnel mednožje. . .
. . . želja se po trdem mesu mi rojeva, vsa bit mi že gori v hlepeči strasti, da nohte bi zarila vase. . .
. . . in trgala si to meso pohotno. . .
. . . nov ogenj in vihar strasti besnita v meni, kje je ud, kje silna moč, da se zarine vame. . .
. . . že čutim ga, prihaja. . .
. . . to Opijec pol z levjo glavo, mišičasta ta pošast krilata je nad mano. . .
. . . in ud bo zdaj zarila vame. . .
. . . že čutim kremplje. . .ud. . .
. . . strasti, vihar užitkov, slast, igra in. . .
. . . toplina nežna. . .

In spet je sledil trenutek miru in tišine, dokler se ni Zej ponovno oglasil.

Zej: *>>Dva pola, silni energiji, zakaj naj bi se uničevali, ko druga drugo si želita? Le najti morata se, nič drugega. Gasita sproti se med sabo, nobenih žrtev ni treba in tudi hudobije ne. Telo hlepeče vsrka spolno moč.<<*

Kanja: *>>Saj rekel sem, da to je igra, uvod. Morda primer ta, ki naj pokazal bi, kaj tehnologija podvajanja nam nudi, res ni najbolj posrečen.<<*

Razvnet ženski glas:

. . . phuuj, pusti roparico divje strastno, naj s svojo silo mojo slo poteši, saj dalj ko traja, več užitkov meni daje. Nikar naj ne odneha, ne še! Ti Opijec pol z levjo glavo, mišičasta ti pošast, ne jenjaj, ne odidi!

Zej: *>>Za moško slo naj ženska moškemu da potešitev, ne bojno polje in osvajanja krvava, kjer bitja nebogljena uničenje zadene.<<*

Kanja: *>>Nikar neresnih igric v razmišljanja globoka ne vpletaj. Kar iz domišljije sem navrgel, je bilo bolj v zabavo, kot da imel pretkane bi namene z njo kaj doseči.<<*

Zej: *>>Ni res, da to, kar z domišljijo si navrgel, ni imelo v sebi skritega namena. Načrtom tvojim je brezumje nekaj, kar s pridom še kako izrabiš. Spolnost, igrice, besede na to temo vzburijo strasti v bitju zdravem, ko zvabiš misel v podoživljanje naslade spolne. Razum prekrije tančica omamnega brezumja, da potlej zazna samo v obrisih, kar bi sicer mu jasno bilo razkrito.*

In bolj ko domišljija se vživlja, bolj tančica ta to postaja neprozorna. Tedaj se čutna bit usmeri skoz svoj spomin vsega, kar kdaj občutila je kot vrh spolne potešitve. Iz nagona, vzraslega iz nuje oploditve, ki v sebi skoz razvoj svoj bitja ga imajo, se razvnamejo strasti in sprostitev bližnja da potisk, da razum zaniha v omami.

Ko spolnost skozi igro in besedo v podoživljanju brezum svoj vpelje, pa beseda svojo žrtev najde. Tu vzdušje najdeš, ki privolitev da početju tvojemu: osvajanju planetov tujih, zlorabi bitij, ki nič hudega sluteč na svoji poti so razvoja. Vse potlej se očesu bolj neresno kaže.

Okrutnost, divjost in barbarstvo pa naj tančica iz brezumja bi prekrila. To bil namen je tvoj, Kanja, in ne, kot praviš, da v zabavo vseh navrgel igrico si iz domišljije.<<

Zej je obmolknil, se zagledal v notranjost galaksije Čive, kot da bi se hotel prepričati, ali Časovniki sledijo njegovim besedam, nato pa je nadaljeval:

>>Poglejmo zdaj poti pred nami. Naj v EvBu zaživi vse, kar obetaš, in v nas pusti sledi, ki kazale bi smer poti v razvoju našem. V EvBu naj obraz se izoblikuje, ki naš bi moral biti, če sprejmemo pobude tvoje.<<

Glasovi iz množice:

. . . že čutim, da vihar prihaja, iz prsi EvBa sliši se bobnenje. . .
. . . vse, kar zgradili smo, se v EvBu maje. . .
. . . spet te strasti, spuščene z verig razuma. . .
. . . skoz EvBa drve, slede krdela jim tulečega zanosa. . .
. . . kam usmeri se ta silna energija. . .
. . . Kanja je tam, na svojo pot jih vabi. . .
. . . že v njem so in skozi mene že bežijo. . .
. . . med bitja tuja zdaj letim, v očeh jim berem strah in grozo. . .
. . . in jaz zaznavam njih drget. . .
. . . spet to porajanje v meni. . . kot roparica iščem plen. . .

Kanja je svojo domišljijo usmeril v prostor, kjer so bili v EvBu shranjeni jazi Časovnikov, in jih pozval, naj sledijo njegovim pobudam. Tako je potem vsak Časovnik v galaksiji Čiva doživljal igro prek svojih jazov. . .

lGRA - vzkliki, spremljajoči z vseh koncev:

. . . Kanja, na pot! Za tabo, smo že zbrani. . .
. . . skozme je zavel nov svet, da čutno ga zaznavam, med bitja tuja zdaj letim, v očeh jim berem strah in grozo. . .

. . . in jaz zaznavam njih drget. . .
. . . spet porajanje v meni, kot roparica iščem plen. . .
. . . tudi jaz, zakaj ta želja v meni, mar mora biti to tako, saj nočem naslade nad trpljenjem tujim. . .
. . . občutek smrtnega strahu se od zunaj seli vame, kako mi želja po življenju je vzkipela. To ptica roparica, Kanja, skozi domišljijo mi vstavlja. . .
. . . in vame tudi. . .
. . . naj igra gre do konca. . .
. . . smrt kremplji moji naj zadajo. . .
. . . to igra je, to ni življenje naše, to blodnje so, ki zmedo v um so moj vnesle. . .
. . . naj vzamem vse, kar v meni bo življenje dalo. . .
. . . svet tu, človeški, skozenj zdaj drvimo, to bitja tuja so, ne naša. . .
. . . ni moč enačiti jih z nami, manjvredna so, o tem ne more biti dvoma. . .
. . . tudi jaz bi to verjel. . .
. . . kaj dosti mar mi ni zanje, vse bolj tako občutim, usoda njihova naj nas ne gane. . .
. . . to ni mi všeč, ali roparica v meni raste. . .
. . . in v meni tudi. . .
. . . trpljenje bitij teh ni mar mi, vse bolj mi je v zabavo. . .
. . . od kod odzivi v nas tako okrutni? To ni mi všeč. Le hudobne jaze pušča Kanja nam v ospredje. . .
. . . glej, Kanja vabi jih naprej. . .nas vabi. . .
. . . in sili me že proti moji volji. . .
. . . jaz hočem videti svoj jaz hudobni, gremo naprej. . .
. . . vse igra je in EvB nam vsem vrnitev omogoči. . .
. . . tudi jaz grem. . .
. . . in jaz. . .

. . . in jaz. . .

. . . za Kanjo! V svet njegove domišljije!. . .
. . . samo naprej! Že nov polet me vsega je prevzel, spet roparica v meni se razvnema. . .
. . . glej, v kremplje ujel sem žrtev nepomembno, podgana-človek, čudno neko bitje. Kako se smešno kobaca mi v krempljih. . .
. . . ta igra je zabavna, tudi v meni že veselje porojeva. . .
. . . ubijem žrtev to, da drugo si poiščem. . . naprej, naprej. . .
. . . v krempljih mojih nova žrtev se že zvija, v očeh nje strah, tam vidim svojo rast. . .
. . . res škoda, da so le nepomembna bitja. . .
. . . malo večjega se ne bi branil. . .
. . . glej, tam Časovniki so naši. . .
. . . da, tisti iz skupine cepcev. . .

Kanja: >>Tako, dovolj je igre te, v drugo raje se podajmo. Naj kar pobudo dam iz domišljije.<<

Zej: >>Ne, Kanja! Te igre, ki si jo začel, ti več ne ustaviš. Pobudo lahko daš, vsakdo jo lahko. Toda igre v EvBu ne prekineš, dokler se ne izživi v celoti. Takšno je pravilo, ker bistvo sicer ostalo bi skrito.<<

Kanja: >>Saj je končana, naprej se lahko le ponavlja.<<

Zej: >>Poglej, kaj roj ta jazov, ki ti si vkup jih zvabil, skozi tvojo igro spleta. Na čelu je tvoj jaz iz mračnih dvorov EvBa.
Ne uboga te, gre kar naprej brez tebe.
Odkimavaš, da. . . to nisi ti, boš rekel. . .
Morda, a to je jaz tvoj, ki pobudo je za igro to

navrgel. Zato ga EvB pusti, da igro vodi. Ne ustaviš ga, dokler se ne razkrije.
Da, Kanja, pravilo je, ki EvB ga ne prelomi. Če bistvo se iz igre naj pokaže, ti jazi vsi živeli bodo pristno.<<

Vtem so strahoviti treski stresli EvBa in celotno galaksijo Časovnikov z njihovimi jazi v tej igri. Vsak Časovnik pa je lahko odtlej samo gledal, kako njegov jaz, ki ga je Kanja zvabil v svojo igro, bije svoj boj za preživetje in se v trumah ali manjših skupinah podaja v neznani svet EvBove notranjosti.

Vzkliki jazov iz igre v notranjosti EvBa:

. . . naj strnjena ostane ta skupina. . .
. . . kam neki so ostali se zgubili. . .
. . . na razpotjih vsak po svoje se je usmeril. . .
. . . hudirja, videti je, da smo v labirintu. . .
. . . presneta reč, mar nihče ni na to pomislil. . .
. . . kot vem, smo le v igri se podili, sedaj iznenada pa življenje pravo je pred nami. . .
. . . podiranje mostov za sabo slišim. To treski ti so. . .
. . . naprej, na pot, most varen je na drugi strani labirinta. . .
. . . za množice vseh nas tam ni prehoda. . .
. . . kdor prvi pride, zanj ne bo problema. . .
. . . tako, skupina naša prva zlahka se prebije. . .
. . . naprej, v nasprotno smer, kot rušenje mostov se sliši. . .
. . . gremo, to prava je beseda. . .
. . . če pot bila bi kot ta, toda kaj se za ovinkom skriva?. .
. . . čuj vzklike, govorjenje glasno. . .
. . . skupina druga gre, nam naproti. . .
. . . v napačno smer, ker naša je ta prava. . .
. . . mi gremo svojo pot, v tem smo si enotni. . .

. . . tako je prav, tem cepcem se ne umaknem. . .
. . . tudi oni so odločni v usmeritvi svoji. . .
. . . skupina naša se skozi njihovo prebije. . .
. . . že skupaj smo. . . me prvi je odrinil. . .
. . . jaz sunem ga nazaj, nič me ne mika z njimi. . .
. . . udarjajo po nas, zadaj mu udarec trd. . .
. . . sem sunil ga, dovolj močno. . .
. . . konec je, prerinili smo se skoznje. . .
. . . nič hudega res, a več moči za vdrugo moram pridobiti. . .
. . . za ovinkom tem je jasa, daj, malo počijmo. . .
. . . tako, postoj, za živo mejo tukaj se lahko usedeš. . .
. . . v miru k sebi malo prideš. . .
. . . ne, tu ne bo miru, ne slišiš direndaja za živo mejo?. . .
. . . ta labirint je iz ovinkov in poti zavitih. . .
. . . to cepce slišiš, ki skoznje smo pravkar se prerinili. . .
. . . prav možno res, kak kamenček jim vržem prav z veseljem. . .
. . . tudi jaz. Kar dajmo. Si slišal vzklik, nekdo dobil ga je v bučo.
. . . lepo, se vsaj popraskal bo po glavi trapasti, neumni. . .
. . . še enega bi jim zalučal. Mi kdo ga lahko najde ?. . .
. . . na. . .
. . . kaj?. . se šališ. . . za pest velikega ne morem vreči. . .
. . . zakaj ne. . . betice trde jim ta že ne prebije. . .
. . . kdo si. . . Kanja. . . sledili smo ti res, a ta bila bi le prehuda. . .
. . . zakaj, mar se bojiš, preplezati to živo mejo nihče ne more. . .
. . . ta meja v sebi stebre skriva, v njih naš EvB

vrednote vseh Časovnikov shranjuje, to vidim lahko kar razločno. Ta kamen pa, ki mi ga ti ponujaš, ne vržem čez, prej steber ta stekleni bi razbil in svet vrednot Časovnika neznanega, če ne že svojega, razsujem.

Kanjev jaz:

Kje pa, s kamnom tem ne storiš velike škode. . .

Časovnikov jaz, ki mu je Kanjev jaz ponudil kamen:

Ta meja tudi ne more biti ozka, ne vidim skoznjo, čutim pa lahko, da nevarnost skoči iz nje, če kamen vanjo pade. Zadene me nazaj, morda prav kamen ta ali pa še večji. . .

Kanjev jaz:

Da, da, že vem. Pustimo te besede. Na oni strani stolp se dviga, z očesom lahko ga zaznaš. . .

Časovnikov jaz:

Da, vidim ga, razgled od tam bi nam prav prišel.

Kanjev jaz:

No, ja, tudi to. Življenjsko energijo v njem dobimo.

Časovnikov jaz:

Mar res, vse kaže, da bi jo potrebovali.

Kanjev jaz:

Seveda bi, le kdo je ne bi? Podvajalnik shranjen je v stolpu.

Časovnikov jaz:
Podvajalnik? Kaj naj z njim?

Kanjev jaz:
Za mano vsi, kar hitro se prepričaš.

* * *

Jazi Časovnikov ob podvajalniku:
. . . to torej je naprava naša sporna. . .

Kanjev jaz:
Ne vsa, le del, ta zmore vse, kar tukaj si želimo.
. .

Jazi Časovnikov ob podvajalniku:
. . . in kaj v celoti lahko nudi?

Kanjev jaz:
Preveč, da tule bi razlagal, bogastvo neizmerno,
kdor želel bo, se sam lahko prepriča.

Jazi Časovnikov ob podvajalniku:
. . . kdaj? Ko pot iz labirinta bo za nami?

Kanjev jaz:
Tako. . . če naš pristaš boš in v našo srenjo stopiš.
. .

Jazi Časovnikov ob podvajalniku:
. . . hm. . . pogoj tá mi skrivnost naznanja. . .

Kanjev jaz:

Pustimo to.

Povem lahko, kako na hitro več življenjske energije vsak med nami bo pridobil, da laže pot bo zmogel.

Mudi se nam, podrobnosti pustimo.

Jazi Časovnikov ob podvajalniku:

. . . naj bo, čeprav te igre ne razumem. . .
. . . tudi jaz se strinjam. . .
. . . huh, glej. . . prikazni že z naprave te letijo
. . . občutek čuden me je obšel. Kot da sem tu in v prikaznih dveh iz podvajalnika prispelih: roparica, ki v krempljih žrtev nosi. . .moj jaz je to, iz prejšnje igre oživljen. . .
. . . spreminja se. . .
. . . pa ne preveč. . .
. . . moj jaz s hudobnim obrazom že razločim. . .
. . . še en prikaz postaja viden. . .
. . . moj dobri jaz je to, ki stopa zraven. . .
. . . od kod se zdaj še on je vzel?
. . . podvajalnik ga iz svetlih dvorov EvBa je prenesel . . .
. . . ne, EvB ga vrgel je skozi podvajalnik. . .
. . . saj vseeno, v nas sta vedno oba prisotna. . .
. . . s hudobnim jazom mojim se moj dobri jaz združuje v zmes nejasno. . .
. . . moj strah se v vrtinec je spremenil . . .
. . . vrti se v krogu . . .
. . . oba mi jaza je zajel . . .
. . . tudi moj hudobni in dobri jaz sta že v vrtincu . . .
. . . tudi moja je moj strah zajel . . .
. . . v sebe skril ju je, da več ne ločim, kaj strah je moj, kje dobri jaz je moj in kje hudoba, ki se v meni skriva. . .
. . . v zmes nejasno sta zgnetla se oba prikaza . . .

. . . vse skupaj je v vrtincu nepreglednem. . .
. . . prekleta zmeda, strah žrtve me prevzema. Vse ostalo izginja.
. . . ta strah z jazoma obema, z dobrim in hudobnim, ta zmes zdaj videz spet dobiva. . .
. . . postaja klovnski pajac, obrazov dveh. . .
. . . s hudobnim in z dobrotljivim. . .
. . . Ta jaza, moja sta oba in strah ta zraven, tudi ta je moj. . .
. . . druščina pa taka. . .
. . . za skupaj niso. . .
. . . poglej! Že jasno vidim: ta druščina postaja eno: to je dvoglavi klovn. . .
. . . zdaj vrti se v nekem čudnem plesu. . .
. . . moj dobri jaz s hudobnim jazom mojim se spopada. . .
. . . to boj je med njima. . .
. . . kot v plesu divjem se vrtita. . .
. . . ne ples, drug drugega udrihata s pestmi. . .
. . . in suvata se. . .
. . . pa saj sta oba v telesu enem. . .
. . . v telesu mojem. . .
. . . v meni sta. . .
. . . toda roke ima vsak svoje. . .
. . . grdo se tolčeta med sabo. . .
. . . brez milosti udrihajo pesti. . .
. . . ta pajac dvoglavi že ne obstane. . .
. . . po plesu izgine. . .

. . . dvoglavi klovn v plesu svoje preobrazbe se nam kaže. V kaj se prelevi, v hudobo al' v dobroto?

Kanjev jaz:

Naprej, za mano, nič časa več nam ni na voljo. Pot hitro noga nam zastavi. . .

Jazi Časovnikov:

. . . če le ovir ne bo, kak trop bedakov iz nasilnežev izbranih. . .
. . . čuj, že slišim vzklike za ovinkom. . .
. . . udarim ga, kdor le me prime. . .
. . . nič več tudi jaz ne bom hudiča božal. . .
. . . svojega prav mi drugi že ne bo vsilil. . .
. . . tukaj so, ta pot je ozka, da v jarek blaten, v trnje me ne porine. . .
. . . suva me, vstran potiska. . .
. . . na gobec ga daj, v trebuh suni, jaz sem ga zadel. . .
. . . uf, s pestjo me je v obraz. . .
. . . kar rini, suvaj. . .
. . . jaz tolčem. . .
. . . še malo daj, so koga nam pobili ?. . .
. . . ne. . .
. . . prav. . . prebili smo se skoznje. . .
. . . uspeli smo, za las, potolkel me je skoraj. . .
. . . upehan sem, daj, malo počijmo. . .
. . . tam prostor je ob živi meji. . .
. . . huh, srečanje to okrutno. . .
. . . jaz več zadel sem, kot dobil. . .
. . . čuj, spet slišim jih za živo mejo. . .
. . . morda, če ni skupina nova to pred nami. . .
. . . cepci so, ta kamenček jim koj zalučam.
Tako, kar daj še kamen, če je kje pri roki.

Kanjev jaz:

Na, tu ga imaš, ki bolj zaleže.

Časovnikov jaz, ki kamenček je prej zalučal:

Za pest velik. . .
kar vrgel bi, toda nekaj v meni brani. . .

Kanjev jaz:

Boš ti, klovn? Velik in močan si jaz.

Dvoglavi klovn Časovnikovega jaza, ki je prej zalučal kamenček:

Kaj, jaz ? Kateri od naju ? Dva obraza sva. Jaz že ne maram tega.

Kanjev jaz:

Da, strah velik si, klovnski pajac. Ne veš, z obrazom katerim naj k meni se obrneš.
Dobrotljivi obraz mi že ni kaj preveč pogodu.
Obrni se, drug obraz tvoj kamna bo vesel.

Hudobni obraz dvoglavega klovna:

Daj kamen mi, jaz morda bi poskusil.

Kanjev jaz:

No, kaj zdaj, klovn četveroroki, se sukaš in vrtiš v krogu ter z roko se v roko suvaš?
Že vidim, da jaz tvoj dobri in naivni ti nasprotuje.
Počakaj, kar mu bo bolj pogodu, bo dobil.
Na, tu imaš, ti dobrotljivi, zalučaj čez to živo mejo.

. . . a jaz ?. . . a to ?. . . saj to je keks, kajne?. . .
. . . da, keks, dokaj okusen, lahko poskusiš. . .
. . . naj vržem ga, zakaj?. . .
. . . morda pa padel bo v cepca, ki prej te je po nosu. . .

Skupina jazov je prasnila v krohot.

. . . ha, ha. . . ha, ha. . . da s keksi plačaš mu hudobo. . .
. . . ideja ta. . . ta keks. . . haha. . . ta šala je neresna. . .
. . . ho ho. . . tak štos. . .

Kanjev jaz:

Poglej, zalučam kamen ta, ga vidiš. . .

Časovnikov jaz, ki je prvi zalučal kamenček:

Da, stok ta, vzklik, nekoga si zadel. . .

Kanjev jaz:

Kak cepec to zabavno melodijo je izpustil.

Medklic:

. . . ho ho. . . Kanja. . . od hudirja so besede tvoje. . .

Kanjev jaz:

Bi rekel, da je vzdušje pravo. . .

Medklic :

. . . tudi jaz. . . glej, moj klovn, še sam ga bo zalučal. . .

Kanjev jaz:

Le brez skrbi. Na kamen!

Medklic:

. . . hudirja, glej. . . klovn moj steber je razbil, kjer shranja EvB vrednote naše. . . od vsakogar med nami. . . v njem moje so. . .

Kanjev jaz:

Pa kaj potem? Pristopiš sem, glej, pokažem, k stebru tem razbitem, ga objameš. Vrednote tvoje vanj zlete. Tako, ste videli, glej, preprost zamah z roko in že nova cev steklena iz tal izraste, da steber je tu nov, nič manj močan, morda še lepši. . .

Vzkliki jazov drugih Časovnikov

. . . da, res. . . tako je to preprosto. . .

. . . ne vem, ali res? Drugačen je po barvi in obliki.

. .
. . . in pramen žarkov iz njega je drugam usmerjen. . .
. . . na pramenih teh ves EvB sloni. . .
. . . pa kaj potem, če treba bo, se že premakne, kot stebri mu s prameni temi oporo dajo. . .

Časovnikov jaz, ki mu je Kanjev jaz ustavil svoje vrednote skozi stekleni steber:

Vse kaže, da to moj je steber bil in moj klovn ga s kamnom je razbil.
Že čutim, da odločen bolj postajam. Dobrotljivost sem odvrgel. Kar daj mi kamen, z veseljem ga zalučam.
Tako. . . a ne. . . sem dobro vrgel ga. . . kaj praviš zdaj, obraz ti dobrotljivi? Si z mano ali morda nasprotuješ? Tak strah, ki dobrotljiv je, me
izziva. . .

Kanjev jaz se je obrnil k dvoglavemu klovnu, ki se še vedno ni mogel preleviti ne v hudobo ne v dobroto, ter mu zagrozil:

Boš proti nam ali z nami, pajac ti klovnski? Da vem, kam kamen naj ta vržem.
Se skrivaš, obraz ti dobrotljivi, prav, tvoj nasprotni jaz se obrača k meni, že proste roke si je izboril.
Njemu kamen dam.
Na kamen ti! Zalučaj ga, da moč preizkusiš svojo!
Kar vrzi. . . no, bo šlo. . . leti, spet steber je zadel. . . tako. . . si videl. . . končano je. . . in ti moči si si pridobil.

Časovnikov jaz, ki je prvi zalučal kamenček:

Razbil je steber, kjer vrednote moje EvB je hranil. . . . preobrazba mojega klovna je zajela. . . obraz dobrotljivi mu izginja v telesu. . . ostal le drugi je, in ta podobo mojo si nadeva. . .
Združujem z njim se v enem bitju.
Čutim, da osebnost cela že postajam, odločna bolj, oklevanja ni v meni.
Naprej, Kanja! Naprej! Naj trda pest odloča, pomorem ti, da dvoglave klovne v preobrazbo pravo zavrtimo.
. . . po mostu tistem glej, iz labirinta se podamo in potlej skupno vsi za Kanjo v korak.

***

Po izhodu iz labirinta:

. . . tam stolp je, podvajalnik v njem, če se ne motim. . .
. . . gremo, da malo se poigramo. . .
. . . tako, da svoji domišljiji pot sprostimo. . .
. . . prav, jaz roparica bom, ki žrtev išče. . .
. . . tudi jaz. . . tudi jaz. . .

***

. . . podvajalnik že deluje, v ideji svoji, svojo bit zavzemam. . .
. . . da, da. . . že roparica spet postajam. . .
. . . tudi jaz. . . kje žrtev najdem. . .

. . . poglej, tam nekje se premika. . . naj spravim se nadnje. . .
. . . oh. . . saj to so naši. . . Časovniki. . .
. . . in kaj potem. . . tudi to bi rad doživel. . .
. . . kaj, da Časovnika imel bi v krempljih. . .
. . . zakaj ne. . . iz srenje so, ki ni nam blizu. . .
. . . Časovniki so. . .
. . . že imam ga v krempljih, čutim njegov drget. . .
. . . prestrašen je in to je prav zabavno. . .
. . . saj isto je kot prej. . .
. . . da, le vse je bolj živahno. . .
. . . to kobacanje je kot od prejšnjih žrtev. . .
. . . le vse še bolj zabavno. . .
. . . kri se cedi mi že po krempljih. . .
. . . opoj ta nov mi daje še poleta. . .
. . . kje meja silne je moči, ki v meni raste. . .
. . . zabava me pogled na mojo žrtev. . .
. . . in mene tudi. . .
. . . in mene tudi. . .
. . . naj izsesam življenje. . .
. . . kako. . . da ubil bi enega naših. . .
. . . ti revčki so iz drugega testa kot mi. . .
. . . kar dajmo, saj vredni drugega niso. . .
. . . jaz sem proti. . .
. . . prav. Naj odloči velikost, kdo je najmočnejši, ti ali jaz. . .
. . . kaj hočeš s tem?. . .
. . . življenje bitja bednega se mi iz krempljev je izvilo. Le mrtvo truplo mi je ostalo v njih, zdaj vidim le, da to storila silna moč je moja. . .
. . . saj to početje vendar nima smisla. . .
. . . te strah je že postalo. . . zabavno. . . bojiš se, da tudi tebe bom prijel. . .
. . . saj to ne gre. . . kaj zdaj se tu dogaja. . .
. . . nič, nič. . . saj res imam dovolj moči, da s tabo se igram. . .

. . . kar pojdi stran in pusti me. . .
. . . sem že spoznal. . . ti nisi naš, ustaviti me hočeš. . .
. . . kako ?. . . o čem zdaj govoriš?. . .
. . . na novo pot smo se podali, nihče nas ne ustavi, življenje tvoje bo na žrtveniku dano. . .
. . . kaj se ti meša ?. . . kje ste, prijatelj moj?. . .
. . . tu!. . . ne maram tega!. . .
. . . ali jaz sem za. . .
. . . mene ne moreš. . .
. . . dovolj je tistih, ki jih lahko. . .
. . . mar smo postali že zveri?. . .
. . . to igra je, ki meni godi. . .
. . . EvB! EvB!...kje si?. . .
. . . kaj se dogaja?. . .
. . . mar zbujam se, so to bile le sanje?. . .
. . . da, da. . . vse to ni res. . . glej, Kanja maha, zanikuje. . .

EvB je prekinil igro. Časovniki v galaksiji Čiva so zastali v negotovosti in pričakovanju.

Kanja: >>To je bila le ena tisočerih iger, najmanj verjetna. Da bi se zgodila, ni mogoče.<<

Zej: >>Ni treba dokazovati. . . morda res majhna je verjetnost, da do nje prišlo bi, a drugo nosi v sebi sporočilo.<<

Kanja: >>Kakšno?<<

Zej: >>Da pelješ nas na pot, kjer sosed se veselil bo sosedove nesreče.<<

Glasovi Časovnikov:
. . . da, da. . . tudi jaz sem tega se ustrašil. . .

. . . jaz tudi. . .
. . . jaz tudi. . .
je spet zavelo skozi vsa prostranstva.
. . . bojim se. . . tega ne maram. . .
. . . to nekaj je, kar davno smo zavrgli. . .
. . . nikoli več med nami naj ne bo. . .
. . . dovolj je še poti do lepšega življenja. . .
. . . tudi jaz sem tega mnenja. . .
. . . tako je res. . . to prava je beseda. . .
. . . na lepo pot bi nas spravil Kanja. . . v pogubo. . .
. . . da, v prepir, v spore in s sovraštvom bi napolnil nas. . .
. . . ne, ne. . : tudi jaz sem proti. . .
. . . in jaz. . .
. . . tudi jaz. . .

Zej: *>>EvB, kaj pravijo vrednote naše skozi tvoj razum?<<*

EvB: *>>Zapora Kanjevi poti. On s pristaši naj umakne se iz zavesti naše.<<*

Vzkliki z vseh koncev Čive:
. . . ustavi Kanjo in vse njegove. . .
. . . tudi jaz sem za in dajem svojo voljo. . .
. . . tudi jaz. . .
. . . tudi jaz. . .
. . . tako naj bo in konec besedi. . .
. . . naj voljo da in glas, kdor strinja se. . .
. . . tišina zdaj, naj vsak že končno se odloči. . .
. . . naj vsak se umiri in voljo pošlje v EvBa. . .
. . . počakaj, že usmerjam svojo voljo. . .
. . . zadrži dih in roko ustavi. . .
. . . tako se prej z EvBom boš poistovetil. . .
. . . kaj je to ?. . . saj EvB že sam zajema mojo voljo. . .
. . . poglej ta metež iskric in meglic bleščečih,

kako je šinil iz vseh bližnjih in daljnih koncev galaksije. . .
. . . na milijarde odločitev gre v EvBa. . .
. . . že v njem izginja. . .
. . . že pojenjuje. . . metež se umirja. . .
. . . tišina. . . zdaj konec je. . . oddali voljo smo in glas. . .
. . . zdaj v EvBu združi se vsa volja naša. . .
. . . na obrazu se njegovem nam pokaže, kaj smo. . .
. . . da, da, saj vendar ni mogoče, da kdo še dvomi. . .
. . . ni dvoma, ne, ne more biti. . .

. . . tako je, glej. . . obraz njegov izgublja mračne sence. . .
. . . postaja blag in mil, kot vedno bil je, kar pomnim ga. . .
. . . mi smo EvB, ki v srcu plemenitost nosi. . .
. . . in s ponosom me navdaja, ker del njegov sem. . .
. . . tudi mene. . .
. . . tudi mene. . .
. . . poglej, poglej, kaj v EvBu se dogaja. . .
. . . v mračne dvore že beži golazen gnusna. . .
. . . glej tam hinavščino in spako, ki intrige zganja. . .
. . . in hudobo, ki svojo zlobo kot humor prodaja. . .
. . . ta je najhujša in najbolj nevarna. . .
. . . v smehu skrita strupeno kal požene. . .
. . . zahrbtno zraste in trosi strup v semenu. . .
. . . da sosed se potlej naslajaš nad sosedovo nesrečo. . .
. . . odpravili to smo, konec!
. . . za gnusobo to ni prostora več med nami. . .
. . . ponosen sem, da sem premagal zlo v sebi. . .
. . . tudi jaz. . .
. . . tudi jaz. . . kako me je zavedla. . .

. . . še sam ne vem, kako sem vse od daleč gledal. . .
. . . da, kot da mene nič od tega ne zadeva. . .
. . . mir. . . glej. . . tišina! V EvBu že svetlobna krogla raste. . .
. . . prekrila EvBa bo in vsa prostranstva galaksije. . .
. . . in nas...
. . . in vse sisteme naše, ki jih usmerja volja. . .
. . . v hipu zlomi vsak odpor in vse, kar ji stoji nasproti. . .
. . . Kanja se umika. . . beži. . . on in vsi njegovi. . .
. . . že pritrjuje. . . roke dviga. . .
. . . pravi, da naša volja mu je sveta. . .
. . . glej, sij ta silni že zajema nas in naprave vse, vsa energetska polja, njih sisteme. . .
. . . vse pod EvBovo nadzorstvo zdaj prehaja. . .
. . . roboti vsi in vsa vesoljska bitja. . .
. . . ničesar ni, kar bi nasprotovalo. . .
. . . pošasti stražne naših vhodnih vrat se vračajo v brloge. . .
. . . le predejo še in momljajo. . .
. . . in tisti mali. . . ves zmeden. . . Rac. . .
. . . očem ne more verjeti. . .
. . . počasi se v zavesti mu razgrinja, kaj vse se pravkar je zgodilo. . .
. . . saj EvB ga ne pusti v dilemi, razgrne vse mu in vrnitev varno omogoči. . .
. . . tudi vsem rojakom njegovim in ladjam, ki jih Kanje so zajeli. . .

. . . domov se lahko vrnejo. . .
. . . kako se veselijo. . . še mene radosti. . .
. . . na jok jim gre od sreče. . .
. . . to mahajo nam v zahvalo. . . v slovo. . .
. . . zahvala. . .
. . . prijateljsko slovo. . . prav. . . lep pozdrav! . .

EPILOG

Za komandnim pultom ob osrednjem holografskem prostoru NEUSTAVLJIVE so stali mali Rac, Šena, Tilen in ostala posadka, kolikor je te lahko šlo v tisti prostor. Poslavljali so se od Zeja, ki je v holografskem prikazu stal med njimi.

Vse se je prepletalo. Slovesnost z veseljem zaradi rešitve in hvaležnost za plemenito pomoč.

"Pozdravite svoje rojake!" je dejal Zej.

Posadka NEUSTAVLJIVE se mu je odzvala z vzkliki zahval.

Vtem je vstopila Geni. Nekam zadihana je bila in z izrazom prizadetosti na obrazu. Vsi so se ozrli vanjo. Toda ona je samo narahlo odkimavala, kot v odgovor na vprašujoče poglede.

"Protovo telo leži negibno," je začela čustveno, „več ur sem sedela ob njem, pa še kar naprej ostaja mrtvo, s hudimi ranami, odprtimi. Boleče jih je gledati. Nobenega življenja ni zaznati v njem." Za hip je umolniknila, potem pa, kot da je potrebno nekaj ukreniti in najti rešitev, dejala s pridušenim, skoraj jokavim glasom: "Rečeno je bilo, da mu bo EvB povrnil življenje. Ne vem. Najbrž ne gre. Morda bi EvB lahko uporabil podvajalnik."

Zej je odkimaval z razumevajočim nasmehom: *"Da, s podvajalnikom bi šlo hitreje. Zelo zvesto kopijo bi lahko naredili. Hja, zdaj bi lahko bil že med nami. Toda vi bi imeli potem nepotrebne zadržke do njega oziroma do njegovega dvojnika. Težko bi se otresli dvoma o njegovi istovetnosti."*

“Gotovo bi bilo bolje, kot pa da je mrtev,” mu je vpadla v besedo Geni.

“Lahko mi zaupate. Oživljanje je možno tudi po tej poti, ki jo v človeški civilizaciji še lahko nagonsko sprejemate; namreč s postopnim oživljanjem posameznih delov telesa, posameznih organov, tudi možganov. Tako mu bo osebnost ostala enaka, kot je bila v trenutku izgube zavesti. Vsega se bo spomnil, skupaj z zadnjimi trenutki svojega boja, ki bo zaznamoval njegovo miselno in še posebej čustveno odzivanje, zlasti v prvih dneh in še posebej v prvih trenutkih po vzpostavitvi vseh življenjskih funkcij.”

Zej se je nasmehnil: *“No, ja, malo razumevanja z vaše strani bo zadostovalo.”*

* * *

Geni je zastala ob značilnem pisku njenega zapestnega sprejemnika. Šlo je za klic iz Protove kabine. Takoj je stekla. Zraven mora biti, zraven Prota, če se bo zbudil, če bo res oživel. Prišla je do vrat, že za kljuko je prijela, ko je zastala in močneje zajela sapo, kot da jo hromi pričakovanje; nato pa je sunkovito odprla vrata. Prot je sedel na postelji. Bežno je vso preletel s pogledom, a so se mu oči takoj vrnile k stiku z njenimi. Geni se mu je nasmehnila. Očitno ni dojemal celotnega položaja. Po Zejevih besedah naj bi mu ostalo v spominu vse, kar je bil doživel do izgube zavesti. Oziroma do svoje smrti. Hm, to bo moral sedaj uskladiti s trenutnim stanjem, je skozi Geninino zavest šinilo prvo spoznanje.

“Prot,” je začela razumevajoče, “vse je v redu. Rešeni smo.”

Ko je Prot sunkovito skušal vstati, in to kljub še vedno oslabljenem telesu, ga je pomirjevalno prijela za roko:
“Nikamor se ne mudi. Tudi posadke pogrešanih ladij so z nami. Precej jih je preživelo. Čeprav ne vsi. Hudo je bilo, za nekatere tudi usodno.”
Na hitro mu je pojasnila zadnje dogodke, samo najnujnejše, le toliko, da bi mu omogočila razumeti dogajanje, in strnila razlago:
“Zdaj se naš konvoj pogrešanih vesoljskih ladij razvršča za vrnitev na Zemljo, za spust v časovni tunel. Tilen in Šena sta na čelu, pa tudi jaz se jima bom pridružila. Naša ladja ostaja zadaj, za vsak primer, če bo potreba.”

“Da, že razumem. Jaz ostanem tu. Bom že sam poskrbel za zaščito,” je mirno, vendar dokaj trdo odvrnil Prot.
“Ne, nisem mislila tako. Gre le za primer, če je morda še katera od pogrešanih ladij toliko poškodovana, da bo potrebno popravilo ...”

“Bom že jaz uredil zaščito,” je še bolj odločno odvrnil Prot.
“Ne, ne. Saj ne potrebujejo ...” Geni je zastala sredi stavka. Izraz Protovega obraza jo je ustavil. Ni dojel, da zaščita ni potrebna.

“...malo razumevanja z vaše strani bo zadostovalo,” so Zejeve besede prešle skozi Genino zavest. Da, je pomislila, bolj nazorno bi morala Protu razložiti zadnje dogajanje ter poudariti, da je vse v redu, da je nevarnost v celoti minila.

Toda potem se je naenkrat obrnila, kot bi se v njej

sprožil nagonski odziv, ter stopila proti vratom in se ponovno ozrla k Protu, skoraj jokaje zadržujoč naraščanje čustev, ko jo je ob pogledu nanj preplavilo spoznanje, ki ji je naposled izvabilo nasmeh na ustnice. Živ pa je vendarle! Ne glede na to, kako hudo je bilo vse skupaj, ji je nekaj sprva radoživih, zatem pa že kar porednih iskric zaigralo v očeh, ko je zašepetala: "Vem, da boš storil tako, da bo najbolje."

KONEC

Knjiga III

Boris Čerin Levy

PRIŠLI SO POME
Udeležil sem se spopada
Čutinov z Ostrini

Copyright © Boris Čerin

Copyright © Boris Čerin

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana
821.163.6-312.9(0.034.2)
ČERIN, Boris
Prišli so pome [Elektronski vir] : udeležil sem se spopada Čutinov z Ostrini /
Boris Čerin Levy. - El. knjiga. - Ljubljana : Quark, 2014
ISBN 978-961-91100-6-5 (pdf)
ISBN 978-961-91100-7-2 (ePub)
273915392

Prva izdaja
Ljubljana, 2004
Lektor
Ivo Antič
Izdajatelj in založnik
QUARK d.o.o.
Lizike Jančarjeve 14
1000 Ljubljana
e-mail: quark@guest.arnes.si

I. poglavje

Zleknil sem se na travo visokogorske planjave. Mir, tišina in globoko vdihavanje gorskega zraka so me navdali z ugodjem in lenobnim zadovoljstvom, vse do dremavega polsna, v katerem so mi prihajali v ospredje in spet izginjali slikovni prikazi bližnjih gorskih vrhov. Celo zadremal sem, najbrž, se na pol zbudil ter se ponovno pogreznil nazaj v vse globlji dremež, ko mi je rahel drget stresel telo. Odprl sem oči, a me je sonce s svojo pripeko znova potisnilo v zaspano lenobnost. Sprostitev mišice ali nekaj takega je moralo biti, mi je še preletelo zavest pred ponovnim prepuščanjem dremajočemu ugodju, toda še preden se mi je dihanje znova umirilo v polsnu, že je spet prešel skozme drget. Med počasi premikajoče se misli se mi je vrinilo tako hitro gibanje nekega živega dogajanja, ki mi je prav nenavadno močno prihajalo v ospredje, da sem se privzdignil na komolec in pogledal naokrog, toda nič posebnega ni bilo videti. Prijatelji ob meni so se še naprej lenobno pretegovali na travi. Le Rok in Janja, srednješolca pred maturo, sta se pomenkovala. Poležavanje na travi se nam je prileglo, pa čeprav pot do majhnega planinskega gostišča, pod katerim smo si našli ta svoj prostor, ni bila pretirano naporna. Še posebej se je prileglo zaradi pripeke in svežega zraka. Zleknil sem se nazaj na travo. Kar preletelo je skozme, sem ugotavljal med nejevernim nasmihanjem in odkimavanjem, naporen teden je bil za mano, sem pomislil. Nato sem se spet spustil na hrbet ter med upočasnjenim dihanjem znova prehajal v dremež. Toda pred očmi so se mi vse bolj vztrajno vrivali migetajoči

obrisi, neke zdaj temne, zdaj spet svetle oblike, premikajoče se na eno in drugo stran. Zadržal sem dih in malo počakal. Nič kaj določljivega ni bilo pa tudi nič kaj pomembnega ni moglo biti. Z odkimavanjem sem se otresal tesnobnih občutkov. Da, presneto, neki občutek tesnobe se je prikradel vame. »Približuje se mi.« Vse skupaj se mi je približevalo. Toda kaj se je približevalo? Saj ničesar ni, ničesar takega, kar bi se mi lahko približevalo le skozi misli. Tedaj so se mi migetajoči obrisi sprožili v še bolj živem prikazu, se pospešili, zavili v levo, se ponovno prikazali, začrtali vijugasto pot in zginili.

»Hudir!« Vse skupaj je bilo preveč živo za dremež. Naslonil sem se na komolce, zaklel še vedno v dvomu, ali nisem zgolj zaspal in sanjal, ter se ozrl naokrog po vrhovih sosednjih gora.

»Uaaa!« se mu je iztrgalo iz grla. Kazal se mi je prizor iz sna ali dremeža ali kar koli že je bilo. Lesketajoča se površina diskastega predmeta z delta krili ob straneh se je svetlikala in spet izgubljala barvo do nevidnosti, nato pa se nenadoma obrnila proti nam in bi glede na hitrost morala biti že v nekaj naslednjih trenutkih nad nami. Vsaj za trenutek sem tako pomislil, ko se je nenadoma zabliskalo še v ozadju tega plovila. Nekak trikoten predmet je bil. In hip za tem sta se oba predmeta poganjala drug za drugim in drug mimo drugega v nekakšnem, po mojem občutku, sovražnem preletavanju. Toda vse skupaj je trajalo komaj kaj dlje kot nekaj bežnih trenutkov. Tedaj se je drugo plovilo znašlo ob prvem, kot da ga je ujelo, zleteli so bliski, zažarela sta oba hkrati, trčila skupaj, se odbila, drugo je eksplodiralo, prvo pa se je v krožnem letu, očitno poškodovano, spustilo ali, kot je bilo videti, bolj strmoglavilo, se ponovno ujelo, spet padalo in spet ujelo smer, vse do gozda, kjer je dokaj glasno, s hruščem pristalo med drevjem na drugi strani jase.

Nastala je tišina, vsi so zrli v kraj padca. Videti je bilo še bliskanje neke svetlobe, nakar je vse utihnilo.

Zadnjih nekaj trenutkov je hrušč pritegnil poglede večine razkropljenih planincev, da so potem pogledovali v smeri prašnega oblaka in se med seboj spraševali, kaj se je zgodilo.

»Glej!« je vzkliknil nekaj metrov od mene slok svetlolas moški koščenega obraza z roko, iztegnjeno proti robu jase. »Pilot ali kaj?«

»Huh, ali jih je zadela strela?« je začudeno ugibal Jan, srednješolec iz naše skupine, ter takoj zatem že odkimal svoji razlagi. »Videti je poškodovan.«

Nato se je sprožil cel plaz komentarjev, pomešanih z vse glasnejšimi vzkliki, nakar so ponovno vsi obmolknili.

»K nam gre!«

Vse je kazalo, da je pilot ranjen. In vendar se je nenavadno hitro približeval. Pa tudi dokaj naravnost proti naši skupini je prihajal.

»Mimo planincev tam zraven gre!« sem še jaz glasno ugotovil.

»Hja, pa res!« mi je pritrdil sosed. »In tudi za naslednjo skupino planincev se ne meni! Proti nam gre!«

»Pa smo res mi zanimivi zanj!« se je ponovno oglasil možak koščenega obraza. Potem so spet vsi utihnili. Postava je prihajala bliže in vse razločneje je bilo videti nenavadno oblačilo, verjetno letalski kombinezon, oprijet, nenavadno krojen, kot ga nihče še ni videl dotlej. Možak pri štiridesetih, nekaj takega je kazal. Nenadoma se je opotekel. Ran ni bilo videti, toda moral je biti poškodovan. Še nekaj korakov ga je ločilo od sosedne skupine, ko je dvignil roko v pozdrav in brez ustavljanja nadaljeval pot mimo fantov, deklet in starejših planincev ter stopal naprej z vse pogostejšimi pogledi proti meni. To je postalo tako očitno, da so me začeli pogledovati še planinci. Jaz pa sem se odzival z

vse večjim začudenjem ter vse pogostejšim oziranjem v prihajajočega, zbegano odkimaval z glavo, ker je bilo vse skupaj precej nenavadno, se prisiljeno nasmehnil in »huuuh!« mi je ušlo iz ust, ko sem se malo pazljiveje zazrl v neznančev obraz in v oči. V hipu je med nama zletelo nekaj hitrih, a zelo zgovornih pogledov. Narahlo sem se zdrznil. Skoraj ustrašil. Spoznanje, da mi neznanec hitro bere misli, je šlo skozme v rahlem drgetu. Še enkrat sem ocenjujoče premeril tujca ter se mu nekajkrat zapored zazrl v oči z izmikanjem daljšemu srečanju pogledov in hkrati v vse močnejšem naprezanju po hitrejšem dojetju položaja. Tujec je bil mojih let, prijateljskega videza. Nič sovražnega ni kazal, ko je po pristopu k meni spregovoril v resnem, vendar pomirjujočem tonu.

»Nič časa ni ostalo. Vem, da vam je težko zaupati neznancu. Toda z nami ste v pomembni navezi. Mi potrebujemo vas, vi pa brez naše pomoči ne boste preživeli. Le sodelovanje nam ostaja. Poleg tega si nismo tako tuji, kot bi lahko kdo prehitro sodil. Iz čutnih vtisov to že lahko razbereš.«

Prizvok v tujčevem glasu je vzbujal zaupanje, toda okoliščine so bile le malo pretežke, da bi jih bilo mogoče razumeti.

»Hitro se morate umakniti,« je nadaljeval tujec. »Le tja do roba jase. Potem bo potek dogajanja sam po sebi dovolj zgovoren. Da, hitro morate ukrepati!«

»Ukrepati? Kako ukrepati? Zakaj?«

»Hitro! Zaradi naše naveze.«

Glas je bil odločen, celo ukazujoč. »Veš, da mi lahko zaupaš. Zdaj to že veš. Jasno lahko čutiš.«

V dvomu sem ga pogledal. Res sem občutil nekaj podobnega.

Počasi sem vstal, še vedno v nejevernem premišljanju, vendar je bil boleč, nestrpen izraz na obrazu tujca

zame že dovolj zgovoren. »Prav! Do roba jase torej.«

Privzdignil sem roko v pozdrav oziroma v slovo svojim dodobra presenečenim prijateljem in se z bolj nakremženim nasmehom spustil po hribu, stopajoč z vse bolj hitrimi, potem pa že kar bežečimi koraki.

Še nekaj deset metrov me je ločilo od gozda, le deset, dvajset sekund, če bi stekel. Da, le kratek tek, v katerega se je moje telo spustilo ob nenadnem pritisku nekega nagonskega vzgiba ali nejasnega občutka prisile, da moram to nujno narediti, pa čeprav sem zavestno sprejemal svoje odločitve le kot nekaj, kar je bolje, da naredim kljub vsem dvomom o smiselnosti svojega početja. Razumsko seveda, kajti notranji vzgib v meni je rasel z vso odločnostjo, dokler me niso prve smrekove veje ošvrknile po obrazu in sta pred mano vstali postavi, oblečeni podobno prejšnjemu neznancu, ter mi kazali, naj pohitim. Ozrl sem se. Tudi ranjeni pilot je tekel za mano. Pa najbrž sploh ni bil pilot.

Zastal sem sredi koraka, ko sta me dva para rok silovito povlekla pod smreke in me potisnila naprej. Skoraj sem se uprl, toda tujca me sploh nista gledala. Zrla sta prek mene. V kaj neki? Še sam sem pogledal nazaj. Toda videl nisem ničesar. Ali pa? Neko bleščanje se je kazalo in za bežen hip sem ujel prelet nekega plovila. Vprašujoče sem se ozrl v neznanca. Stran, čimprej stran so govorile njune kretnje, njun obraz in kratek nestrpen poziv. Tudi onadva sta se bala. To me je prepričalo. Stekli smo skozi gozd, se spustili po kratki strmini in že smo bili za skalo s komaj opazno režo, v katero se je usmeril neznanec pred mano in vanjo izginil tako hitro, da sem komaj še ujel s pogledom njegov izginjajoči obris.

»Tja, tja!« mi je tujec za njim kazal z roko proti razpoki v skali.

Stopil sem vanjo ter se ob zaokroženi steni splazil

naprej skozi vlažno jamo. Obstali smo pred odprtimi vrati, bolje pred nekakim vhodom, potem pa hitro vstopili in obstali sredi malo večje votline z nekakšnimi barvnimi hieroglifi na stenah.

V prostoru je bilo še pet neznancev v nekam nenavadnem razpoloženju. Lepi ženski v kotu je šlo na jok. Res je bila lepa. Presneto lepa. Ujel sem njen pogled, blag, z bolečino v sebi, pa tudi vprašujoč je bil. Je kaj iskala v meni? Prijazno sem se ji nasmehnil, ker česa več nisem vedel narediti. Sicer seveda bi kaj storil, to je lahko razbrala z mojega obraza. Neznanka pa je pristopila k meni, se oprijela moje roke in jo narahlo stisnila, potem pa stopila proti izhodu.

»Morda bi se morala še kaj pogovoriti?« sem navrgel z nakazanim nerazumevanjem položaja.

Prijazno, z občuteno prizadetostjo, se mi je še enkrat nasmehnila. »Seveda. Moje ime je Honaja. Mi smo Čutini iz civilizacije Čutinov. Smo sicer na nekoliko višji tehnološki ravni od vas, vendar naj vas to nič ne moti. Smo sosedje. Prijateljski sosedje.«

Zasledil sem celo odtenek veselja ob ponovnem srečanju najinih pogledov, nakar mi je dejala: »Prav gotovo vam dolgujemo pojasnilo. Tega se zavedamo in tudi nesporazumov z nepotrebnimi razhajanji si ne želimo. Pomagati si moramo. Saj ste videli, kako so Ostrini zasledovali naše letalo. S tako vztrajnostjo, da smo ga morali sestreliti. Sicer ne vedo za vas, toda prej ali slej bi ugotovili, da ste vi tisti, ki je v tem trenutku pomemben za nas. Ko bi ugotovili še razlog, bi vas takoj ubili. Oziroma, bolje rečeno, razlog posebne pomembnosti nekega Zemljana so že ugotovili, vsaj približno, za katerega Zemljana gre, pa ne morejo uganiti, čeprav so že zaznali vaš beg z nami. Seveda smo jim otežili zasledovanje z bolj pogostim spuščanjem med Zemljane in s stalnim prevažanjem posameznih Zemljanov na vesoljsko postajo ter potem

nazaj, kar opravimo dovolj obzirno, tako da Zemljan vso vožnjo prespi ne glede, ali je pot opravljena ponoči ali čez dan. Toda splet okoliščin je vaš pomen še povečal. Prav lahko bi Ostrini ubijali zgolj na podlagi suma.«

Druga za drugo so mi zastajale besede na jeziku. Toliko pomembnih informacij s težko sprejemljivo vsebino sem dobil v tako kratkem času, in kar je bilo še huje, z nič kaj zanemarljivo grožnjo. Vprašujoče sem se zazrl v lepo neznanko. »Pomen naj bi se mi še povečal, pravite? V kakšnem smislu? Pravzaprav še vedno ne razumem, za kaj gre.«

Lepa neznanka se mi je še bolj prijateljsko nasmehnila: Dolgujemo vam pojasnila, kot sem dejala, seveda. Vse vam bomo pojasnili. Toda ker si nesporazumov ne moremo privoščiti, smo prisiljeni vzpostaviti zaupanje na osnovi medsebojnega poznavanja. Pa to ne bo tako velika ovira. Vsaj po občutku sodeč, se vam ne bo težko vživeti v naše okolje. Toda zdaj ni časa za daljši pogovor. Čim prej moramo na našo postajo ZEN1736.«

»Da, vozilo je že pripravljeno,« je z roko, iztegnjeno v smeri hodnika, dejal neznanec tik ob njej.

»To bo prijeten in tudi varen let, saj na naši tehnološki ravni ni več usodnih tehničnih okvar. Le malo se boste spočili, malo zadremali, pa bomo tam.«

II. poglavje

Potovanje na vesoljsko ladjo mi je izjemno hitro minilo. Pravzaprav sem se komaj dobro namestil v ležalni sedež, ko me je predramil rahel dotik na rami.

»Huh, kaj sem zaspal?« sem vprašal začudeno ter takoj dobil pomirjujoč odgovor. »Vsi smo prespali večino leta.«

Ozrl sem se naokrog po sosednjih ležalnikih, v katerih so se Čutini prebujali ali pa so že vstajali. Vsaj videti je bilo tako. Torej so res prespali vso pot. »Da, prespali!«

»In kako dolgo smo spali?« sem vprašal med nejevernim nasmihanjem oziroma bolj v smislu nakazanega težjega dojemanja sicer preprostih dejstev. »Vsekakor imate to zelo praktično urejeno.«

»Udobna plovila imamo, kajne?« je na moj odziv odvrnil neznanec. »Promet je na naši stopnji kar dobro urejen in tudi za dobro počutje potnikov znamo poskrbeti, kajne? Sicer pa ta postajni asteroid, na katerega smo namenjeni, niti ni daleč, saj je namenjen našim postankom med poleti na Zemljo. Za vaše prijatelje je sedaj ura 11 in 16 minut.«

Po kratkem premisleku sem prikimal z nič kaj določenim zaključkom. »Zanimivo.«

»Sicer pa bo tudi za vas to le prehodna postaja, ker kolikor vem, boste kmalu nadaljevali naprej. Vsaj po meni znanih informacijah. Tudi posadka za vaš let je že zbrana na poslovilnem srečanju. Najbolje, da gremo kar tja, saj nas verjetno že pričakujejo.«

* * *

Velika dvorana z visokim stropom je še najbolj spominjala na lepo urejeno kavarno. Vsaj tak vtis sem dobil ob vstopu vanjo. Tu naj bi torej bili »že zbrani« ali nekaj takega. Sproščeno vzdušje pa ni kazalo na kakšno bolj tvegano odpravo. Tudi uradni del srečanja z nagovori je bil verjetno že mimo.

»Dobrodošli!« me je pozdravila Čutina, oblečena v oprijet kombinezon z nekaterimi dodatki, značilnimi za ženska oblačila. Bolj težko mi je bilo opredeliti, ali je ta obleka izdelana na podlagi uniformiranega kombinezona ali pa je to kombinezon z ohranjenimi značilnostmi obleke. Zelo lepo ji je pristajal. Ozrl sem se še po okoliških Čutinih. Večina v dvorani je bila oblečena podobno. Verjetno je bila to njihova uniforma.

»Posadka vaše odprave je že v celoti zbrana. Lahko stopiva do njih, saj jih verjetno želite spoznati.«

»Seveda,« sem odvrnil z nakazano samoumevnostjo te moje želje ter potem zastal v rahlem presenečenju nad svojim spontanim odzivanjem. Hja, verjetno zaradi prijateljskega sprejema ali pa morda . . . nasmehniti sem se moral v dvomu. . . pa menda ne zaradi občutka pripadnosti?! Po prihodu v skupino pa se mi je ta občutek še vse bolj krepil. Prav prijateljsko so me vsi pozdravljali. Razveselili so se me. Nekateri so me celo s polglasnimi vzkliki opozorili nase, tako da sem jim tudi sam odzdravljal z nasmehom. Eden me je potrepljal po rami: »Zdaj smo kompletni, kajne?«

V smehu sem mu prikimal, sicer bolj iz vljudnosti,

ker bi bil vsak drugačen odgovor v tistem trenutku nasproten pričakovanju, pa tudi - kaj drugega naj bi sicer naredil? Ponovno sem se ozrl naokrog, a je bila večina že povsem v svojih pogovorih, ki jih je moj prihod očitno le malo zmotil. Čutin ob meni pa je nadaljeval.

»Še pravi čas smo prišli po vas, kajne?«

»Zakaj?«

»Če se ne bi pravočasno umaknili bi bilo po vas.«

»Zakaj?«

»Hja. Zakaj!« Čutin je nagrbančil čelo v premišljanju, katere besedo naj izbere, ter se zazrl vame. »Precej skupnega imamo, kajne?« Nato pa je še s poživljenim leskom v očeh dodal: »Saj vam ne delujemo pretirano tuje, mar ne?«

»Ne, ne,« sem odvrnil v opravičujoči se naglici. »Ne, nikakor ne, čeprav. . .«

»No, ja, seveda, različna tehnološka raven nas ločuje, toda nič ne skrbite, ne bo se vam težko prilagoditi.«

»Hja, različna tehnološka raven, ja. To sem že opazil. Na kakšni tehnološki ravni pa je nasprotna stran?«

»Pravzaprav smo na primerljivi ravni, verjetno smo mi celo v prednosti. Bolj pomembno je trenutno stanje naših medsebojnih odnosov. Tu so pa sedaj prisotni malo bolj trdi pogovori.«

Narahlo sem prikimal. »Tisto, kar sem videl, je že bil res bolj trd pogovor. Če sem prav razumel, seveda. In kaj lahko pri tem storim jaz?«

Čutin me je motril s predirnim pogledom, hotel je sicer še nekaj povedati, pa so mu besede zastale. Vsaj tako je bilo videti. Občutek sem pač dobil, da mi je želel še nekaj razložiti. Toda kaj bi lahko bilo to, kar spravlja posameznika iz tako visoko razvite civilizacije v obotavljanje? »Hja, 'visoko razvite' civilizacije,« mi je v mrmranju prišlo iz grla. Besede

z njihovim pomenom so se mi pojavile v bežnih slikah vsega, kar sem srečeval in doživel po tistem nenavadnem prihodu tujca. Pravzaprav še nič nisem vedel o njih. Vsekakor so superiorna civilizacija, z izjemno razumsko razvitostjo, ki sem jo lahko občutil. Pa vendar so se obnašali do mene - zastal sem v preletu misli - spoštljivo kot do sebi enakega. Čutil sem vzdušje skupne pripadnosti, povezanosti ob nastajanju skupnega naklepa. Premišljevanje mi je ob tem zastalo. Ta misel. Od kod se mi je rodila? Zakaj? Na osnovi česa se je pojavila? Spontano, sama od sebe, utrgala se mi je v trenutku kot od nikoder. Ali pa..? Razen če me občutki niso varali? Vsi gibi teh tujcev, pripombe, namigi med njimi, kako so me nagovarjali, se obnašali do mene. Delovali so prijateljsko, kot da jim pripadam, da sem njihov.

Ne, sem si dejal. Svojemu čutnemu zaznavanju že nisem mogel zaupati do te mere. Premalo sem vedel o njih za bolj določno razmišljanje ali celo sklepanje.

»Upam, da vam med nami ni neugodno,« je z uglajeno zadržanostjo spregovoril tujec.

»Ne, nikakor ne,« sem odvrnil z izrazom hvaležnosti. Lepo so me sprejeli, to je bilo res, in gostoljubnost neznancev mi je bila prijetna, pa še pomembna je bila.

Čutin se je nasmehnil. »Lepo. To mi je v zadovoljstvo. Prav vesel sem vašega dobrega vživljanja v našo družbo.«

Vrnil sem mu nasmeh. »Bolj malo vem o vas,« sem odvrnil z nakazano radovednostjo in se z mislimi poskušal pomakniti v meni neznan svet, skupaj z vsemi svojimi ugibanji in vprašanji.

»Nekaj časa je seveda potrebno, preden se posameznik vživi. Še na Zemlji imate težave ob selitvi v malo bolj oddaljen kraj ali državo.«

Prikimal sem. To je bilo seveda res. Začeti pa je bilo

vseeno treba in tudi radovednost me je že prevzemala do vznemirjenja. Nisem pa vedel, kje naj začnem, čeprav to morda niti ni bilo najpomembneje, najbrž. Čutin je še nekaj trenutkov zrl predse z neko zamišljeno odsotnostjo, potem pa se je le spet obrnil k meni.

»Problem je v pomanjkanju časa. Ukrepati pa moramo takoj. Druge izbire nimamo.«

Razumevajoče sem prikimal. Seveda, iz tega, kar sem videl, ni bilo težko sklepati o nujnosti hitrega ukrepanja. Toda iz vsega skupaj nisem mogel narediti nobenega bolj oprijemljivega zaključka. Nisem imel ne približne razlage o vsem tem dogajanju ne osnovne predstave o njihovi civilizaciji.

»Pravzaprav smo na pragu vojne!« je nadaljeval Čutin. Prikimal sem. Nekaj takega se je res moralo dogajati. »Oziroma, bolje rečeno, začele so se sovražnosti, tudi spopadi, pravzaprav vse, le spopad z vsemi silami je še pred vrati. Toda razvrščanje sil z namenom zagotoviti prednosti se je že začelo.« Čutin se je prenikavo zazrl vame. »Mi smo že imeli prednost, in to znatno. S smrtjo našega prijatelja pa smo jo že skoraj izgubili. Skoraj, pravim zato, ker si jo še zmeraj lahko povrnemo. Le en podrobnost nam ostaja odprta.

Utrnil se mi je preblisk, da bo v tem njihovem problemu najbrž tisto, zaradi česar so me poiskali. Toda kaj bi lahko naredil jaz, česar ne morejo sami?

»Vaše sodelovanje bomo potrebovali,« je po kratkem premoru dejal tujec z mirnim glasom in se spoštljivo nasmehnil.

»Aja,« sem dejal z rahlim namigom glave, »seveda«. Nato pa po kratkem premisleku dodal: »Najbrž je tudi zame smiselno, da se vam pridružim?«

Nekaj v tujčevem glasu mi je vzbujalo rahle pomisleke. Nedoločene, z nejasnimi predstavami. Občutil sem neko nasprotje in neujemanje v nejasnih obrisih

zaznavanja. Toda nič kaj bolj določenega mi ni prišlo na misel.

Neznanec me je še vedno motril v pričakovanju. Najbrž odgovora. Moje privolitve na sodelovanje. Pa saj je vendar jasno, da bom sodeloval. Zakaj ne bi? Nobenega razloga ni za to. Zamislil sem se. Nič ni kazalo na kaj drugega.

»Ne vem, kaj lahko storim. Če lahko pomagam, bom že naredil po svojih močeh. Niti približno pa si ne predstavljam kaj bi lahko naredil bolje od vas.« Nejeverno sem se nasmehnil. Da bi lahko jaz naredil kaj pomembnega zanje, je pa že presegalo moje umske zmogljivosti.

»Seveda. Vaš dvom mi je razumljiv. Toda to ni pomembno. V vaši skupini boste sproti dobivali pojasnila,« je mirno nadaljeval Čutin

»Lepo,« sem se strinjal, »torej bo to ekspedicija, verjetno vojna, kajne?«

»No, lahko bi tako rekli. Vam so bolj znane enote specialcev. Ni povsem isto. Gre za orožja, precej drugačna od vaših na Zemlji. Namen je seveda isti in tudi posamezniki so usposobljeni v tem smislu. So specialisti, da.« Tujec se je prvič malo bolj živahno nasmehnil. »Tudi vi boste specialist. Eden pomembnejših. Naj vas ne bo strah. Vse je dovolj dobro premišljeno za ta podvig. Ne bo se vam ponesrečil.«

Slednje je bilo že izrečeno z nekaj navdušenja. Pripomba glede dobro premišljene akcije specialcev pa je vseeno nosila v sebi nekaj negotovosti. Vsaj meni so misli zastale v premišljanju o možnih tveganjih, saj sem premalo vedel o vsem skupaj. Premalo za bolj določene sklepe.

»Tveganje je po naših ocenah dokaj sprejemljivo. Pogojeno pa je s pravočasnim prihodom. Zato ne smemo izgubljati časa, sicer lahko postane nevarno.

Pravzaprav prenevarno. Glede na okoliščine pa je to tveganje vseeno nujno. Enota mora takoj na pot. Med potjo pa vas bomo seznanili z našo civilizacijo v celoti oziroma kolikor vas bo zanimalo.«

»Prav,« sem se strinjal. Očitno se je res mudilo. Nekaj več informacij o tej civilizaciji bi že rad še slišal. Glede na položaj, če je zadeva taka, kot pravijo, bo pač treba pohiteti. Tudi nasprotniki ne mirujejo. Hja, tako je vedno. Nasprotniki, da, nasprotniki... Toda kdo hudiča so ti njihovi nasprotniki?

Tujec mi je prijateljsko stisnil roko in se poslovil.

III. poglavje

Bolečino na oprsju in ramenih je spremljal strahovit potisk navzdol, potem navzgor, pa še premetavanje, ki mu ob nenadnem prebujenju nisem našel razlage, le s prsti sem se krčevito oprijel naslonjala za roke in z zbeganim pogledom zaznal, kako se mi jermen zajeda v telo, pa me je že v naslednjem trenutku prešinilo, da bi me brez teh jermenov odneslo s sedeža. Skozi zavest mi je hitro prešlo nekaj spominskih vtisov iz zadnjih dogodkov, skupaj z dojemanjem danega položaja, in iz razpršenih misli so mi prišle v ospredje vse bolj jasne in razumljive podrobnosti trenutnih okoliščin.

Čutin ob meni. Na sosednjem sedežu. Dobročut, tako se mi je predstavil, se je oziral k meni. Na njihovi ladji sem bil, v naši misiji, z vsemi specialci. Tako miren let je bil sprva, potem pa nenadoma silovito obračanje med poletom.

»Ne sodite po tem, kar se nam trenutno dogaja,« mi je ohrabrujoče navrgel moj sosed. »To ni tako pomembno, kot je morda videti. Ni nevarnosti.«

Pogled skozi prednje dvajsetmetrsko okno mi je otrpnil na bližajočih se letalih, s krivuljami njihovih letov usmerjenimi naravnost v nas, v veliko okno našega poveljniškega prostora. Krčevito sem je oprijel naslonjala, hip zatem pa nas je strahovit sunek navzdol in vstran pognal v hitro spiralno obračanje. Toda spet je šlo očitno le za las. Letala so zletela tako blizu nas, da bi se morala podrgniti ob našo ladjo, pa se očitno niso, in tedaj je za stotinko sekunde eno od njih prekrilo skoraj vse okno poveljniškega prostora ter izginilo.

»Kako lahko letijo tako blizu?« sem vprašal.

»Kar zadeva tehniko, smo precej izenačeni. To ni nič posebnega.«

»Mar še vedno vztrajate na domnevi o nepomembnosti trenutnega dogajanja?«

»No, morali bi poznati celotno dogajanje. Lahko rečem le, da je po vsej verjetnosti nepomembno.«

Nejeverno sem ga gledal. »Po vsej verjetnosti, pravite. Torej je določen dvom vseeno prisoten.«

»Dvom že, vendar ne o tehniki.«

»Kako mislite - ne o tehniki?«

»Tako, tehnično vzeto, je vse dovolj dobro preračunano in dognano, da do trka ne more priti, dokler ta ni načrtovan.«

To je bilo lepo slišati. Še nasmehniti sem se moral. »Recimo, da razumem. Na Zemlji sicer nimamo vaše tehnologije, velja pa pravilo, da na nasprotnikova letala ne streljaš brez povelja za sestrelitev ali kršitve veljavnih pravil. Vsaj v času pred začetkom vojne. Toda ali ste prepričani, da ne kršite mirnodobnih pravil, če še niste v vojni, kot pravite? Saj ste rekli, da smo na nikogaršnjem področju.«

»Tega ne vem. Po moji oceni je tako. Res pa so se pravila obnašanja v zadnjem času precej spremenila, in to vnaša negotovost.«

Tudi o njihovih vojaških izkušnjah nisem vedel ničesar. »Kdaj pa ste pravzaprav bili zadnjikrat v vojni?« sem vprašal.

»Mi?«

V potrdilo sem molče gledal. Nekam veliko časa je potreboval ta Čutin za odgovore na preprosta vprašanja.

»Odgovor ni tako preprost. Kaj je vojna, nam je dobro znano. Problem je bolj v tem, da tega pojma nismo

nikoli povezovali z našo eksistenco.«

»Potem ne morete vedeti, kaj je vojna!«

»O, ja, lahko.« V Dobročutovem pogledu so zaplesale živahne iskrice. »So tudi poti, da spoznaš vojno, čeprav se je nisi sam povsem udeležil. Ta pojem poznamo dosti bolje kot si vi to lahko predstavljate. Toda vse naše razumevanje, vse naše življenje je potekalo v popolnem prepričanju, da je vojna na naši stopnji razvoja popoln absurd, da je to nekaj, kar se pri nas prav gotovo ne bo nikoli zgodilo, o tem je večina med nami še vedno prepričanja. Po drugi strani pa nam logistične analize kažejo prav nasprotno. Da je vojna namreč neizbežna. Obstajajo različice eksplozivne razširitve sovražnosti in takojšnjega spopada. Vendar pa tega tudi sam ne morem povsem sprejeti.«

»Toda kdo so pravzaprav vaši sovražniki? Mar so prišli kar nenadoma?«

»Ne, ne. Že dolgo se poznamo. Smo sicer različni, ne pa tako močno, da bi se morali zaradi tega vojskovati. To stopnjevanje napetosti res vnaša negotovost na tukajšnje nikogaršnje področju. Že kar neprijetno, kajne? Nelagodni občutki prevevajo človeka.«

»Torej tako.« Nenadoma se mi je prikradel pomislek. »Kaj je po vašem mnenju verjetneje: da boste prvi napadli vi ali oni?«

»Ni zanesljivega odgovora. Njim je bolj do vojne. Možno je, da bodo oni, čeprav smo mi po vsej verjetnosti še vedno na višji tehnološki ravni od njih.«

»Predvidevate morda, kje bodo napadli?«

»To je jasno.« Dobročut se mi je nasmehnil. »V območju Zemlje.«

»Zemlje?«

»Da. Dovolj močan razlog torej imate za sodelovanje z nami.«

»Huh. Od kod pa zdaj to? Zakaj naj bi napadli v

območju Zemlje?«

»Imajo razlog, da. Uničenje Zemljanov bi oslabilo nas.«

»Zaradi tega? To mi je pa težko razumeti. Kakšno prednost bi s tem dosegli?«

»Ne vem. Toda glede na to, kako se vedejo, so o tem prepričani. Vaš problem je predvsem v vaši nepomembnosti. Vsaj glede na pomen, ki ga pripisujejo svojemu početju.«

Tedaj smo zaslišali kratko sporočilo o prekinitvi alarma, to pa je takoj sprožilo živahne in bolj sproščene pogovore. Še sam sem se sprijaznil z dejstvom, da ni nobene prave nevarnosti, in se tudi kmalu nalezel veselega razpoloženja ter začenjal pogovore, s katerimi sem želel izvedeti še kaj več o danem položaju. Vendar pa sem bil pri tem le delno uspešen. Kar zadeva tehniko, sem sicer dobil nekaj zanimivih odgovorov in pojasnil, pogovor o njih samih, o njihovi civilizaciji pa jih v tistem trenutku ni najbolj zanimal. Vsaj nobenega med njimi nisem mogel zaplesti v pogovor na to temo. Bolj po malem so se mi razkrivali, da. Tudi to je bilo res. Pripomba, da bi uničenje Zemljanov pomenilo oslabitev tudi zanje, pa se mi je vseeno pogosteje vračala v ospredje. Hudičevo pomembna je bila! Če je zadeva res taka, seveda!

Da bi še kaj več izvedel o njih, sem zaokrožil s pogledom po bližnjih obrazih. Še vedno so se živahno pomenkovali. Skupina, ki sem se ji pridružil, se je pogovarjala o možnostih izbruha vojne. Češ da so bili opozorjeni na možnost prvih pravih spopadov, pri tem pa, da bomo prav mi v središču dogajanja. Morda bo celo začetek vojne potekal prav prek nas. Po nekaterih logističnih analizah, o katerih je par metrov stran glasno govoril neki Čutin, bodo Ostrini poskušali najprej z nekaj manevrskimi potezami onemogočiti našo ekspedicijo, potem pa nas še uničiti.

»Če bi vedeli za Zemljana oziroma če bi vedeli, zakaj

ga potrebujemo, bi to že prav gotovo storili.«

Te besede skoz vrsto živahnih pogovorov so vame ponovno vnesle nemir. Zakaj naj bi bila moja prisotnost tako pomembna, pa še vedno nisem mogel uganiti. Dobil sem celo občutek, da me po nepotrebnem puščajo tavati po labirintu ugibanj. Ozrl sem s naokrog. Poveljniški prostor je bil dovolj velik za celotno posadko, nekaj na 40 m je moral imeti v dolžino in širino, s skoraj prav tako velikim oknom v ospredju.

S pogledom sem se pomikal po obrazih in skupinah, dokler mi ni nenadoma obstal nekaj metrov naprej. Bila je tam. V skupini, sredi živahnega pogovora, čeprav je očitno, videti je bilo tako, ni povsem pritegnil. Vsaj občutek sem dobil tak. Stala je tiho, s sklenjenimi rokami pred sabo in z narahlo upognjenim vratom. Bila je lepa. Preveč mikavna za neprizadet odmik pogleda od nje. Dih se mi je upočasnil v porajajočem se hrepenenju. Obrnjena stran, je zrla predse, in tisti otožni, zaskrbljeni pogled ob najinem prvem srečanju mi je ponovno živo stopil pred oči. S pogledom sem šel po njenih dolgih, pšenično obarvanih kodrih, skozi katere se božajoča roka pogrezne vse do vratu, ki ga le rahel gib razkrije dotiku ustnic in božajočim poljubom. Ponovno sem se zazrl v njen obraz. Povsem drugo razpoloženje je zavelo iz nje. Privzdignjeno glavo je narahlo pomaknila nazaj, da me je ob pogledu na njen razkriti vrat prevzela želja po dotiku, po drsečem pomikanju ustnic navzdol do njenih neder, polnih dojk, in nazaj ob njenem vratu, tja do ušes in njenih čutnih ust. Ozrla se je vame. Čeprav le dobrih sedem ali osem metrov narazen, sta se najina pogleda ujela. Rahlo se mi je nasmehnila. Sprva nekoliko otožno, potem pa ji je zaplesal v očeh živahen lesk, ustnice so se ji raztegnile v samozavesten smehljaj. Tudi sam sem se ji je nasmehnil, čeprav nekoliko zmedeno. Spet

so bili ti njeni pogledi tako zgovorni. Toda prav zato nisem več ničesar razumel. Oziroma - razumel sem preveč in nič. Toliko občutkov je divjalo skozme, da nikakor nisem mogel prav osredotočiti svojih misli. Mar je ujela poželenje v mojih očeh, da je nenadoma toliko vzvišenega prihajalo iz njenih gibov? Menda vendar ne! Saj tega ni mogla videti! Umaknila je pogled, stisnila sklenjene roke, da so se ji rahlo privzdignile prsi, potem pa pomaknila glavo nazaj, v nekakšni čutni predanosti, in globoko vzdihnila. Vrat se ji je razkril kot ob mirnem prepuščanju božajočim poljubom vse do njenih ramen. To me je vznemirilo. Je to namenjeno meni? Mi daje vedeti svoje zaznavanje? Me vabi, morda le draži? Ničesar nisem vedel o teh Čutinih. Paziti bi moral. Presneto prebrisani so videti. Vse skupaj bi lahko bila le past. Ko bi vsaj približno vedel, kdo so pravzaprav. Pogledal sem naokrog. Še en pogled sem zaznal. Neka ženska, dva, tri metre stran, je zrla vame s hrepenečo otožnostjo. Takoj je umaknila pogled, pri tem pa je komaj zaznavno pogledala Honajo, in ko še naprej nisem odmaknil pogleda z nje, je stopila mimo mene s čutnim nasmehom. »Vzbudili ste mi spomine,« je dejala tiho, »lepe spomine.« In odšla je mimo.

Zastal sem v prav neprijetni zadregi. Še ta povrhu! Kje, hudirja, se je vzela? Kako je lahko stala tako blizu in me gledala, ne da bi jo bil videl? Kako si drzne? Prekleto! Pa kako hudičevo prediren, čuten pogled je imela!

IV. poglavje

Naslednji sunek nam je spodnesel tla pod nogami, da smo si s samodejnimi gibi rok pomagali ohraniti ravnotežje, kar nekaj Čutinov je nič kaj mehko pristalo na tleh, in že nas je pisk alarma pognal na sedeže. Tudi sam sem skočil k svojemu sedežu, pritisnil na gumb varnostnega pasu in se ozrl naokrog. Čutini očitno niso bili nič bolje pripravljeni na taka presenečenja, čeprav bi morali biti. Vsaj meni so se prikradli pomisleki o njihovem obvladovanju položaja, pa tudi o tistem, kar mi je malo prej pravil Čutin. »No,« sem se momljaje popravil, »vsaj nekaj tiste samozavesti je bilo najbrž pretirane.«

Odzivi Čutinov so mi pač govorili nekaj takega, saj je njihovo umirjeno samozavest zamenjalo hitenje in begajoče oziranje zdaj k osrednjemu hologramskemu prikazovalniku, zdaj v veliko okno hologramskega prostora. Kako naj bi se ta njihova vojna začela, jim ne more biti pretirano jasno. »Superiorna civilizacija gor ali dol,« sem zamrmral sam zase in po malem motril Dobročuta, ko je končno tudi on pogledal proti meni. Kar nekaj živahnega premetavanja mora biti v njegovi glavi, sem si z malce ciničnega humorja razlagal izraz na njegovem obrazu. Toda zresnjeno odzivanje Dobročuta je streznilo tudi mene. Če smo se znašli v nevarnem položaju, kot je kazalo, sem bil na istem kot oni. Vsaj v tistem trenutku. Le majhen odklon od njegove pripovedi in samozavesti, pa bi že bili vsi skupaj v kaši.

»Kaj je bilo to?« sem vprašal.

»Napadajo nas,« mi je odvrnil Dobročut.

V prostoru je bilo vse tiho, toda napetost je zajela ves prostor, vso posadko.

»Se je torej začela vojna?«

»Ne, ne.« Dobročut je premišljujoče odkimaval: »Saj bi nas že obvestili iz našega poveljstva. Ostrini so večkrat zahtevali umik obeh strani iz tega dela vesolja, vendar smo bili mi tu pred njimi, to je naše, nobene pravice si tega nimajo lastiti niti zahtevati od nas odhod, s ponudbo, da bodo potem tudi oni odšli. Za vsako ceno nas hočejo spraviti stran, in bojim se, da so začeli zagroženo lokalno vojno, kar sicer še ni potrjeno. Nobenega obvestila o tem nimamo, toda za tako dogajanje je tu že težko najti kakšno drugo razlago.« Dobročut je nagrbančil čelo ob premišljanju o odprtih možnostih. Pa le za nekaj trenutkov. Nov sunek je stresel celotno našo ladjo in že nas je strahovit pospešek prilepil na sedeže.

»Kapitan posadki,« se je zaslišal miren glas poveljujočega. »Vstopamo v mrežo zaščitnih asteroidnih polj. Pripravite se na močne bočne pritiske v spiralnem letu.«

Streslo nas je novo zaporedje eksplozij in sledil je še strahoten pok, ko nam je tresk letala v našo veliko dvajsetmetrsko šipo vbočil ves sprednji del. Tudi okno se je zvilo in se ugreznilo vse do prvih sedežev. Krik mi je ušel iz grla, tudi drugi so zakričali. V delčku sekunde, ko bi se moral razleteti ves sprednji del z oknom vred, pa je vse zastalo v strahovitem prenapenjanju sil, vbočene stene in okno. Vse je utihnilo. Pred očmi so se nam pomikale zmečkane stene in zvito vbočeno okno. Vse je bilo skrivljeno, tako močno zmaličeno, da so oči samodejno lovile preklano steno, razpoke. V hipu me je prešinila misel o nevarnosti brezzračnega prostora. Nekateri so že udarili po alarmnem gumbu za zaprtje varnostne sedežne celice, prozorne valjaste tube, ki obda ves sedež z ovojem, neprepustnim za

zrak, vse to se mi je v bliskovitih prizorih zvrstilo skozi zavest. Roka se mi je usmerila k alarmnemu gumbu, v smrtni tišini pa sem že tisti hip zaznal umikanje sten v prvotno lego. Okno se je s pokom zravnalo, minilo je le nekaj trenutkov - in že je stalo na starem mestu. Ničesar zmečkanega, nobenih gub, predvsem pa nobenih razpok ni bilo videti. Nejeverno sem gledal predse, v okno, stene, dokler se končno nisem ozrl k svojemu sosedu. »Huh, to vaše plovilo je pa res narejeno iz dobrih materialov!«

Dobročutov obraz se je razlezel v samozavesten nasmeh.

Ozrl sem se naokoli. Ves prostor se je napolnil z življenjem in vzkliki. Nato sem spet pogledal v okno. »To pa najbrž ni iz stekla, kajne?«

»Vidi se skozenj, da, ampak to je tudi vse, kar ima to okno skupnega z vašimi steklenimi okni na Zemlji.«

»Res sem že podvomil,« sem smeje se priznal, »nimam še izoblikovane vednosti o vzdržljivosti vaših materialov.«

»Nič zato, jaz sicer poznam njihovo zmogljivost, pa ne vem, ali sem zato kaj na boljšem. Moči eksplozije ne morem predvideti, kajne?« Dobročut se je sproščeno zasmejal svoji duhovitosti. »Oboje je v igri, veste?«

»Poveljnikova beseda,« je skozi ozvočenje presekal živahno pomenkovanje glas osrednjega računalnika. »Sprejmite navodila!«

Posadka je obstala v pričakovanju. Vsi pogovori so se že bili usmerili v ugibanje o najboljši rešitvi, čeprav je večina ugotavljala nemoč oziroma premalo podatkov za dokončno sklepanje.

»Za nami je ladjevje Ostrinov, katerega predhodnica nas je napadla. Po sporočilu njihovega poveljstva nam ne dovolijo prehoda in vztrajajo na prepovedi kljub mojemu opozorilu na veljavna pravila. Na kratko so zavrnili nadaljnja pogajanja z mano. Grozijo, da nas

bodo ustavili na zunanjem pasu asteroidnega oblaka, če prekoračimo ta pas, pa jim je ukazan takojšnji ukrep - naše uničenje. Potem so prekinili pogovor. Toda to naše uničenje ne bo tako preprosto. Kot ste videli, so že poskušali, pa jim je spodletelo. Niso uspeli. Tudi ustaviti nas ne bodo mogli. Naša flota, najmanj enaka njihovi, v kvadrantu XL273, nam lahko pošlje zaščito svojih roboraket. Kadarkoli se lahko umaknemo v njihova zaščitna polja. Dobil sem tudi dodatna navodila našega poveljstva. Vsa flota in vse eskadre v naši bližini nas morajo podpirati med našim prebojem do energetskih skladišč in planetov za robotizirano proizvodnjo, tudi za ceno lastnega uničenja.

Dal sem pobudo za naš preboj skozi oblake asteroidov. Tisoče milijard teh več kilometrov velikih vodikovih, železnih in drugosnovnih skal smo mi že pripeljali sem, ko so bili Ostrini še daleč na svojem planetu. Potem smo jim sicer dopustili dovoz njihovih asteroidov. Zdaj pa v svoji nadutosti in po precej površni analizi vidijo pred sabo le po naključju nametan material. Mi pa lahko te asteroide, na videz naključno razmetane, razmaknemo v prehodne poti. Mi to obvladamo. Sicer nekaj tega vedo tudi oni. Vendar zaradi naše hitrosti ne bodo mogli ustaviti našega preboja skozi asteroidni oblak.

Ostrini zdaj pošiljajo spremljevalne enote, ki naj bi nas obšle v obkolitvenem manevru ter nam onemogočile umik ali pobeg, naša prednost pa je v ugodnejši bližini asteroidne meglice. Hitrejši bomo. Toda pripraviti se moramo na zasledovanje. Let mimo gosto razmeščenih asteroidov je izredno težaven in nevaren. Vse bo na meji vzdržljivosti naših teles. Pripravite se na hitri zavojni umik. Posadke laserskih topov in zaščitnih raket, bodite pripravljene na takojšnje delovanje, ker nas bo nekaj njihovih lovcev verjetno dohitelo, preden

bomo dosegli prve asteroide.«

V hologramskem prikazovalniku so se zasvetile odštevalne lučke, ugašajoče v razmaku ene sekunde. Sprostil sem se v svojem sedežu, naslonil glavo na oblazinjeno zglavje in stisnil držala ob svojem sedežu.

»Zdaj!« je odjeknil oster glas in v hipu je na nas deloval tako silovit pospešek, da nam je skrajnostna sila spačila obraze, nekaj sekund pozneje, še vedno v krožnem obračanju, pa je osrednji računalnik naznanil napad ostrinovskih lovcev in že so nas začeli zadevati njihovi energetski izstrelki. Tudi naši laserski topovi so takoj udarili po napadalcih, tako da so na polovici krožnega zavoja že tolkla vsa orožja z obeh strani. Vprašanje je bilo le, koliko časa lahko vzdržijo zaščitna polja in oklepi naše ladje. Za zdaj so nam energetski izstrelki razžarili bok, nam pa je kmalu uspelo uničiti najprej enega, potem drugega in zatem še vse preostale iz prve manjše skupine napadalcev. Robotizirani lovci niso imeli dovolj oklopljenih plovil za zavarovanje pred močnejšimi topovi z laserskimi žarki. Toda to še ni pomenilo ničesar. Ti robotizirani lovci, sicer manjših zmogljivosti, so bili nevarni predvsem zaradi svojega izjemno velikega števila. Torej naj bi bili bolj robotizirano vodeni izstrelki. Ladje, kot je bila KOMAR, posamezen lovec ni mogel uničiti, tudi več lovcev skupaj ne. Toda večje število je pomenilo stalno porabo goriva in streliva, izčrpavajoče zasledovanje do končne porabe energetskih zalog skupaj s strelivom. Do asteroidov pa je bilo še dobrih deset minut, enako, kot je potrebovala tudi prva večja eskadra zasledovalnih lovcev. Hologramski prikazovalnik je ponazarjal njihov položaj. Eskadra lovcev nas bo dohitela, to je bilo očitno. Toda to bo tik ob robu meglice. Tedaj bomo sprožili svoje laserske topove.

»Nasprotne sile so premočne!« je podal svoj izračun osrednji računalnik. Spet je nastala tišina.

»Drži smer!« se je spet oglasil poveljujoči glas. »Uspelo nam je!«

Posadka se je med začudenim spogledovanjem ozirala zdaj k poveljniku, zdaj v holi. Nič ni kazalo na uspeh. Iz vsega prikazanega se ni dalo tako sklepati.

»Da, šestnajst sekund pred vstopom nas bodo dohiteli,« je nadaljeval poveljnik, »na tej razdalji pa nam vodeni asteroidi že lahko priskočijo na pomoč, vsak čas se morajo začeti premikati. V njihovem zavetju bomo varni, in tudi sicer bomo v dobrem položaju, saj nas bodo morali lovci še obkoliti, to pa bo zanje usodna izguba časa.«

Spet so se vsi zazrli v osrednji hologramski prikazovalnik, kjer še vedno ni nič kazalo na premikanje asteroidov, katerih prepozna sprožitev bi bila lahko za nas usodna. Vse več vse bolj glasnega mrmranja sem lahko zaznal. »Kaj čakajo, hudiča?!« je priletel vzklik iz ozadja.

V hologramskem prikazovalniku so se prižgale odštevalne lučke, šestnajst rdečih za sekunde in deset modrih za minute. Mrmranje je utihnilo. Vse dogajanje se je razgrnilo v hologramskem prikazovalniku. Vse, kar je mirovalo, in vse, kar se je gibalo. Približevanje lovcev in let našega plovila v asteroidni oblak. Še je bil čas. Deset minut leta do kritične točke in potem še šestnajst sekund do prvih asteroidov.

V pljučih je zastajal dih. Tiste minute so se potem vlekle, toda njihove modre lučke so le počasi ugašale. Vse do zadnje, ko so se prižgale rdeče sekundne, in že smo zaznali sunkovito energetsko praznjenje naših laserskih topov, ki so udarili po bližajočih se lovcih. Boj se je začel. Nam bo vseeno uspelo ali je vse skupaj zgolj nesmiseln spopad z njihovo premočjo? Tedaj se je od nekod iz notranjosti asteroidnega oblaka prikazal paličast predmet dolge vrvičaste oblike, naravnost iz ozadja asteroidov nam je letel nasproti z veliko hitrostjo

in se ukrivljal proti nam kot dolg, tanek kačji jezik. Hitrost je moral pridobiti znotraj asteroidnega oblaka, kjer ga nihče ni mogel zaznati. Še je morda čas, so govorile oči med spogledovanjem. Hrup je utihnil. Dihanje se je umirilo. V hologramskem prikazovalniku se je nazorno kazalo dogajanje: mi, lovci ter orjaški dolgi jezik. Rdeče lučke so začele ugašati... sedem, šest, pet… Zdaj so vžgali po nas lovci, več sto hkrati, s tako silovitostjo, da so naša zaščitna polja razpadala eno za drugim in je zažarel oklep našega KOMARJA. Tisoče stopinj vročine je uplinjalo zgornje plasti. “Oklep popušča,” je odjeknil krik... Še tri sekunde, dve, ena… Orjaška senca je zletela mimo in zajela nas je tišina popolnega miru. Zleteli smo tik ob površini jezika. Varni! Hua! Za laserske topove lovcev smo bili nedosegljivi vsaj do vstopa v asteroidni oblak. Preden bodo uspeli zleteti okrog jezika, bomo mi že na varnem. Lov se bo seveda še nadaljeval. Toda to bo na našem območju. Lovcev je na tisoče, pa tudi mi smo lahko računali na veliko število naših robotsko vodenih izstrelkov. Da, na veliko število. Pogledi so spet zrli v hologramski prikazovalnik. »Hudičevo dosti jih imajo, ti Ostrini,« sem zaslišal glas skozi vse močnejše mrmranje.

Toda tedaj je že priletel odgovor: »Tudi naših bo dosti!«

»Na obeh straneh nas bo veliko!« je v nič kaj zmagoslavnem tonu dodal rdečelasi Čutin ob hologramu in se takoj dopolnil z nekoliko prisiljeno radoživostjo. »Možnosti pa zdaj le imamo. Ne bo lahko. Najbrž nam bo uspelo.«

Sledilo je še nekaj trenutkov pomišljanja in pomislekov v živahnih pogovorih. Nevarnost nam je še vedno sledila, bila je tudi pred nami, a leteli smo v varnem zavetju dolgega ščita, speljanega v notranjost asteroidnega oblaka.

Zleteli smo mimo prvih asteroidov, nato naprej vzdolž

orjaškega jezika do njegovega korena, in že smo bili prepuščeni prostemu letu mimo masivnih gmot z več kilometri premera ter mimo meglic iz drobnih delcev, nevarnih za let v njihovi bližini, ker bi si ob njih lahko poškodavali trup ladje. Na pogled pa so bile te meglice zanimive. Zelo zanimive. Sij sosednih zvezd se je na njihovi površini lomil v raznih barvah, da so se modre, zelene, rumene plasti pogrezale druga v drugo in se prepletale v presenetljivo lepo umetnino, ki sem jo moral opaziti kljub vsej napetosti ali pa morda prav zaradi nje.

»Da, ta meglica je v naših katalogih,« mi je v pojasnilo odvrnil Dobročut. »Med najboljšimi umetniškimi deli graditeljev tega asteroidnega oblaka je. Tudi meni je všeč.«

»Zanimivo.« Moje občudovanje se je zlilo v premišljujoče pomisleke. »Umetnost v vesolju,« sem pogledal soseda - zdaj smo bili torej na varnem - in znova meglico.

»Hm, tudi Zemljani boste nekoč ustvarjali kaj takega.« Dobročut je govoril z nasmehom v nekoliko pokroviteljskem tonu, potem pa so poteze njegovega obraza med krajšo zamišljenostjo dobile ostrejše oblike, v oči pa se mu je naselila hladna trdota. »Seveda, če nam bo uspelo izpeljati ta preboj in ponovno vzpostaviti povezavo z našimi energetsko proizvodnimi polji. V nasprotnem primeru je težko predvideti potek vašega razvoja ali, bolje rečeno, kaj bo z vašim obstojem.«

Spet se mi je porodilo kar nekaj pomislekov. Kaj so pravzaprav energetsko proizvodna polja? In zakaj ne morejo vanje? Vse je kazalo na njihovo povezavo z osrednjim dogajanjem. Tudi sam naj bi sodil zraven. Toda kaj je tisto, pri čemer bi bil jaz lahko pomemben? Očitno zelo pomemben. Vse tako kaže. Pa še ta spor med tema dvema superiornima civilizacijama. Tudi glede tega spora sem dotlej dobil preveč skope

odgovore, da bi si lahko izoblikoval oprijemljivo predstavo. Razen, seveda, glede ogroženosti Zemlje, ki naj bi bila pred uničenjem. Ali pa tudi ne? Še tega nisem mogel razvozlati. Kaj pa, če je izvor spora med njimi kaj drugega, globljega? Če je vse skupaj sproženo iz povsem drugega vzroka? Nekega pomembnega vzroka, pomembnejšega od energetsko proizvodnih polj, o katerem pa mi še niso ničesar povedali.

Opozorilo na ponovno pripravljenost ob izstopu iz varne poti v zavetju orjaškega jezika je utišalo radoživo navdušenje nad uspešnim izmikom. Trdo je bilo, trdo. Le za las je manjkalo. Nič več kot nekaj delčkov sekunde se je prevesilo v našo prid, nekaj odločilnih trenutkov, nekaj rahlega nagiba sreče ob logistično natančno preračunanih potezah nasprotnika. Toda dovolj za preboj in za izbruh veselja. Vseeno bo odslej lažje, ker smo že lahko računali na pomoč, kot je bilo rečeno. Čutini so se vračali na svoje sedeže. Boriti pa se bomo še morali, morda bo celo hudo. Le v tako tesno zaporo nas ne bodo več ujeli. Vsi smo bili prepričani o tem. S pogledi smo v hologramskem prikazovalniku spremljali nov razplet dogajanja. Vizualna upodobitev vseh razpoložljivih informacij nam je nakazovala naš let mimo gosto posejanih asteroidov in razkrivala naše zaledje. Tja je privlačila našo pozornost. V oblak asteroidov se je pogrezal drug oblak. Tisoče, na tisoče lovcev iz ladjevja Ostrinov se je v tako velikem številu gnalo v zasledovanje za nami, da so se nam njihovi roji kazali v obliki spremljajočega oblaka. Hudirjevo dosti jih je bilo. Vprašujoče sem se zazrl v Čutine. Tako število! Mar bomo res dobili pomoč, okrepitve za blokado te neverjetne sile?

Čutini so še naprej, vendar brez živih vzklikov, opazovali prostorsko ponazorjeno razporeditev zasledovalcev. Koncentracija moči jih je morala presenečati. In jih tudi je, vsaj vse bolj tak občutek sem dobival. Bili so

videti zaskrbljeni nad številom lovcev, ki je moralo presegati njihove predstave o nasprotnih silah.

»Kaj je možno razbrati iz tega?« sem s prisiljeno mirnim glasom vprašal Dobročuta med njegovim zavzetim opazovanjem holijevega prikaza.

»Hm.« Dobročut je še naprej nepremično zrl v hologram.

»Imate tudi vi take sile na razpolago?« mi je kar ušlo skozi zadrževano nestrpnost.

»Hm.« Očitno premišljanje o nastalem položaju zanj ni bilo tako preprosto. Dosti več kot zgolj lokalno dogajanje se je tu razpletalo ali, bolje rečeno, zapletalo. Nič od tistega, kar so predvidevali o prisotnosti zgolj lokalnih sil v tem delu vesolja, ni moglo držati. »Poznali smo gostoto, moč in razporeditev oboroženih sil. Za vsak del celotne galaksije smo vedeli. Prikaz v hologramskem prikazovalniku pa nikakor ni v skladu z mojim vedenjem. Taka koncentracija sil. Od kod se je vzela? Premiki tako velikih oboroženih sil niso mogli biti neopaženi. Ali pa…« je v odgovor razmišljal Dobročut. »Ostrini naj ne bi imeli sposobnosti za kaj takega. Morda pa . . .« je spet umolknil.

»Kaj morda?« Pazljivo sem zrl vanj in v njegovo odkimavanje.

»Ne vem. Lahko, da poveljstva ne dajejo več vseh informacij.«

»Kaj to pomeni?«

»Več stvari.«

»Katere?«

»Da so že bili opravljeni premiki in nove koncentracije oboroženih sil po vsej galaksiji. Tako naših kot njihovih.«

»In v čem je sprememba?!«

»Na globalni ravni?« Čutin je nagrbančil čelo: »Dvomim, da je kaj več kot drugačna razporeditev. Najbrž nič posebnega. Toda to velja samo za razporeditev na

globalni ravni, po vsej galaksiji.«

»Zakaj samo na globalni ravni? Kaj pa mi?« sem vprašal.

»Hm. Hja, to je pa to. Težje je oceniti. Vse skupaj mi ni všeč.« Dobročut se je zazrl vame. »Niti najmanj mi to ni všeč. Še posebej, ker ste vi na naši ladji.«

»Jaz?«

»Da. Očitno so Ostrini to uganili. Da, to bo. Vedo za vašo prisotnost tukaj.«

»Mar sem jaz taka sila, da bi bila lahko pri vsem tem pomembna moja prisotnost?«

»Ne vem. Potrebujemo vas. Dovolj jasno mi je bilo povedano o vaši pomembnosti za nas. Ne vem pa točno zakaj. Tudi sam si še ne znam predstavljati vašega pomena v celoti. Sicer velja, da ste kot Zemljan za na pomembni. Vsi Zemljani so za nas pomembni. Toda to dogajanje kaže na vašo nenadomestljivost. Ali vsaj težko nadomestljivost. Tega pa ne razumem.« Dobročut je po kratkem premišljanju pogledal vame ter spet v hologram, potem pa se je zastrmel predse. Toda pogled mu je rahlo odsotno uhajal prek prikaza; kot sem lahko videl, je bil v zamaknjenem premišljevanju. Nekaj je tuhtal.

Potem se je počasi obrnil k meni, preletel z očmi izraz pričakovanja na mojem obrazu ter zmajal z glavo »Jaz ne vem. Toda to ni pomembno. Ostrini pa očitno vedo. In to je pomembno.«

* * *

Vožnja mimo gosto razporejenih gmot je pomenila vratolomno vijuganje, med katerim so omejitev hitrosti postavljali bočni vztrajnostni pritiski v zavojih.

Dobročut mi je pojasnjeval nastali položaj. »Kmalu nas bodo dohiteli,« je dejal ter nato z dokaj samozavestnim nasmehom nadaljeval: »Bodo pa imeli druge težave. V tem asteroidnem oblaku je labirint pasti, varnostnih zapor in postojank z vodljivimi izstrelki, kar bi nam v normalnih okoliščinah prav gotovo zadostovalo. Problem je bolj v neverjetni koncentraciji sil.«

»In kakšne so po novem naše možnosti?« sem vprašal s porajajočim se tesnobnim občutkom.

Dobročut me je z izrazom mirne prisebnosti premeril s pogledom. »Tega pa zdaj res ne morem predvideti,« je odvrnil.

Vsi so utihnili. V osrednjem holografskem prikazovalniku se je kazal celoten prostor asteroidnega oblaka z zasledovalnimi lovci vred. V tem prikazovalniku, prek celotnega velikega okna v poveljniškem prostoru, smo vse videli kakor skozi orjaški daljnogled. Vse asteroide v smeri našega leta smo lahko videli, še preden smo se jim približali.

KOMAR se je stresel. Pogledal sem Čutina. »Lovci?«

»Da, dohiteli so nas.«

Zadetki robolovcev so nas stresali v kratkih presledkih. Potem so udarili po njih naši laserski topovi, in to z dovolj veliko močjo, da nam je nekaj lovcev v ospredju izginilo iz vida v hipnem razblinjenju. Vendar so jih takoj nadomestili drugi, v še bolj besni strelski vnemi. Varčevanje s strelivom ni bilo več možno. Kljub vsej moči naših laserskih topov pa so nas lovci že prehitevali v obkolitvenem manevru ob straneh in tudi simulirana napoved v osrednjem holografskem

prikazovalniku nam je kazala slabo. Medtem se nam je od spodaj prikradla večja jata lovcev in se začela dvigati v presek našega leta. Obrnili smo se navzgor, se jim s hitro spremembo smeri izognili, še smo bili prosti, toda tik zraven, na naši desni, nas je dohitela druga jata lovcev. Umaknili smo se v spiralnem letu, zleteli tik ob velikem asteroidu, potem mimo drugega, tretjega.

V osrednjem hologramu se nam je kljub uspešnemu izmikanju kazala vse bolj sklenjena obkolitev brez praznega prostora za nadaljevanje leta, razen morda zgoraj desno, kjer je bila nekoliko manjša gostota lovcev. Takoj smo se usmerili tja, toda tudi zasledovalni lovci so storili enako. Vse laserske topove smo usmerili v smer leta.

Vsem nam je zastal dih.

»Po zunanji strani se je še več lovcev usmerilo v zaporo našega leta,« je presenečeno vzkliknil Čutin ob hologramu. »Tudi oni morajo imeti urejene poti skozi asteroidni oblak!«

Njegov sosed pa je dodal z nemočno razširjenimi rokami: »Tako daleč naprej so! Toda - saj to je že v bližini dosega naših roboraket!«

»Da, hologramski prikaz to dopušča. Da, saj se že vidi. Pomoč prihaja. Naše roborakete!«

»Nastal bo metež tisočerih dvobojev.«

»Vsi bomo na kupu. To je očitno. Milimetrske razdalje bodo odločale o našem preboju.«

»Skozi tak metež ne moremo leteti! Zaletavali se bomo v njihove in naše razbitine!«

»Povelje posadki!« je glas kapitana Harstana presekal pogovore o naših manevrskih možnostih. »Začenjamo preboj skozi oslabljeni del obkolitvenih sil.«

V holiju se nam je kazala razporeditev lovcev na območju predvidenega preboja. Zelo natančno je bilo

vse ponazorjeno v razmerju razdalj in velikosti, naša ladja in vsak lovec v natančni oddaljenosti od nje.

»Računalnik naj obarva označene lovce!« je ukazal poveljnik. »Za vsak laserski top je cilj točno določen. Z razstrelitvijo lovcev bomo presekali zaporo.«

Laserski topovi so se usmerili v izbrane obarvane lovce, ki so v hologramu začrtali rez skozi našo zaporo.

Hologramski prikaz leta našega KOMARJA je v simuliranih napovedih računalniško izračunanega predvidevanja obstal na presečišču vseh smeri: naše, naših roboraket, z boka prihajajočih lovcev in zasledovalnih lovcev tik za nami. Na presečišču bo nastal nalet, na tisoče spopadov z nejasnim izidom, metež dvobojev, vrvež v orjaškem spopadu ter naš nameravani preboj. Prikaz hologrma se je razblinil. »Napoved nadaljnjega razpleta ni možna,« je kratko zaključil osrednji računalnik.

»Prosim za tišino!« se je oglasil osrednji računalnik, kapitan pa je nadaljeval: »Oblecite skafandre, ker bomo iz vseh prostorov izpustili zrak zaradi velike verjetnosti preboja naših zaščitnih polj in ladijskega oklepa, kar po vsej verjetnosti še ne bo usodno za nas. Pomemben je preboj. Tudi ob razbitju vsega sprednjega dela se lahko posadka reši, ker nas bodo na drugi strani že ujele naše bojne ladje oziroma reševalne roborakete.«

»Skafandri omogočajo gibljivost, umik z ogroženega področja, to pa je pri uničenju posameznega dela ladje pomembno,« je pojasnil Dobročut.

Prikimal sem. Potrebovali jih bomo, vse kaže. Stopil sem k steni, tam so me v dveh, treh sekundah oblekle robotske roke, deset rok hkrati, od nog do glave. »Huh, to je bilo pa hitro!« sem lahko samo še ugotavljal.

»Lovci na dosegu laserskih topov! Streljaj!« smo zaslišali poveljnikov glas. V istem hipu nas je zadel energetski

naboj. Ustrelili smo proti lovcu, skupini lovcev smo se izmaknili v hitrem zavoju mimo asteroida, in že smo lahko gledali veličasten prizor, spopad tisočev roboraket z lovci. »Naše roborakete!« Pomoč je prišla. Roborakete so se spopadle z lovci Ostrinov. Na tisoče in tisoče laserskih žarkov se je križalo, zadevalo cilje in razžarevalo oklepe do eksplozije. Vse naokrog nas je obdajala slepeča svetloba razstreljenih lovcev in roboraket, kamor koli smo pogledali, povsod je bilo eno samo preletavanje, množica eksplozij, mi pa smo leteli naravnost v ta metež. Prebiti bi se morali skozenj, toda nič prostega prostora za let se nam ni kazalo. Brez trčenja se ne bomo prebili. Edino to je bilo jasno. Tedaj so nam zasledovalni lovci s streli iz svojih laserskih topov razžarili trup do slepečega sija, od spredaj pa nam je pretila še večja nevarnost, ker sprednji del trupa ne bo vzdržal vseh trčenj.

»Umaknimo se nazaj, v reševalne rakete! Nadzor nad orožjem in smerjo leta prevzema osrednji računalnik!«

Vsi smo se takoj pognali nazaj. Bil je zadnji čas. Ostanki razbitin razstreljenih lovcev in roboraket na naši poti so bili vse gostejši. Tedaj nam je močna eksplozija spodmaknila tla pod nogami, in to tako silovito, da se je nekaj Čutinov kar zvalilo po tleh, medtem ko so se drugi med begom v ozadje spotikali ob kotaleče se tovariše. Tik pred izhodom sem se še sam spotaknil ob Čutina na tleh in med prevračanjem lahko le bežno zaznal, da nam je nalet lovca v sprednji del z eksplozijo prebil stene. Toda uspel sem se pobrati in pognal sem se za bežečimi Čutini. Sledil je nov sunek, novo spodnašanje tal pod nogami, spet smo se spotikali, padali in se ponovno pobirali. Krčevito sem se oprijemal sten, se plazil in v gneči skupaj s Čutini končno dosegel reševalno raketo, v katero smo takoj poskakali drug za drugim.

»Pripravljeni za izstrelitev!« je vzkliknil vidno pretresen

Čutin s prstom na sprožilcu raketnega pogona, a ga je zadržal vzklik:

»Čaaakaj! Ne prehitevaj! Razbita ali ne, z oklopljenim trupom nam še vedno daje zaščito ob naletu v razbitine. V sredini spopada smo!«

Naša reševalna raketa, ena od štirih, je obstala v pripravljenosti na ugoden trenutek.

»Laserski topovi in pogon so uničeni!« To je bil glas osrednjega računalnika. »Prebili smo se skozi najgostejši bojni metež. Pri optimalno izbranem trenutku izstrelitve je beg naših reševalnih raket lahko uspešen. Želim vam srečno pot! Zbogom!«

Oprijel sem se ročaja svojega sedeža. Izstrelitev bo hitra. Lepo od osrednjega računalnika, da se žrtvuje za nas, sem še pomislil.

Sledil je silovit sunek. Ves sprednji del prostora pred reševalnimi raketami je odletel v tako velikem kosu, da se nam je odprl pogled proti skupini asteroidov pred nami. Tedaj me je pritisnil ob sedež silovit pospešek ob izstrelitvi naše reševalne rakete in že smo zleteli mimo odtrganih kosov našega plovila ter švignili proti gosti gruči asteroidov. Pravi kraj za naše majhne rakete. Tu bo pravi prostor za beg vrabca pred ujedami skozi grmovje. In res smo v majhnih hologramih ob svojih sedežih kmalu zaznali eksplozije pri trčenjih zasledovalnih letal v asteroide. Potem je sledilo še nekaj minut negotovosti in spiralnih poletov z udarjanjem krvi v glavo, pa v noge ter spet v glavo, nakar je naš let postajal vse bolj umirjeno lagoden. Bili smo varni. Tudi v hologramu ni bilo več videti zasledovalcev. Otresli smo se jih. Končno! Navdušeno smo vzkliknili ob pogledu na odprto pot skozi preostali del asteroidnega pasu. Vsaj ta del asteroidnega oblaka je moral biti v domeni Čutinov. Mrmranje in vzkliki so se polegli v pričakovanju in zadržanem dihu vse do končnega vstopa v širok odprt prostor na drugi strani

asteroidnega pasu.

»Uaaa!« Pred nami se je kazal prizor, veličasten in nepričakovan. Vseeno nas je presenetilo. Z naših obrazov sta izginila veselje in strah. Oboje hkrati. Le misli so nam letele skozi možgane s podvojeno hitrostjo.

»Ta je pa dobra!« je spregovoril Čutin, ki je izrekal pripombe ob hologramu na ladji. »Torej je zadeva zdaj taka.«

Njegov sosed je prikimal. »Da!« To je izustil bolj odsotno, nakar je nenadoma prišlo iz njega še nekaj več življenja. »Kakšna pravzaprav? Kaj to pomeni?«

Premišljal sem v iskanju najboljše razlage. Vse, kar se je razgrinjalo našemu pogledu, je bilo povsem v nasprotju s prejšnjim dogajanjem in pričakovanji. Nihče ni omenil te možnosti. Pa vendar bi lahko pomislili nanjo. Vsaj Čutini bi to s svojo bistrostjo lahko predvideli. Ali pa tudi ne?

Tisoče in tisoče bojnih ladij je bilo v raznih geometrijskih likih razvrščenih okrog orjaške vesoljske postaje, razsvetljene s prelivajočim se barvnim sijem. Več deset kilometrov je morala meriti v premeru, pravo mesto. Zajel sem sapo in puhnil v dolgem izdihu. Bojne ladje tako Čutinov kot Ostrinov, v enakem razmerju, vsaj videti je bilo tako. Zasidrane so bile v popolnem miru. In vendar se morajo medsebojno nadzorovati. Kakor koli, obe strani sta imeli tam zasidrane svoje bojne ladje. In to v miru? Nekak dialog, nekakšno dogovarjanje je že moralo potekati med njimi, sem pomislil.

V raketnem hologramskem prikazovalniku se nam je pokazala skupina Čutinov iz našega poveljstva, kot sem sklepal po pripombah Čutinov, z možakom dostojanstvenega videza v ospredju, ki nas je nagovoril:

»Pozdravljeni! Izvedli ste uspešen preboj. Čestitam!« Na njegovem obrazu je zaplesal spontano živ nasmeh. »Dobro opravljeno delo!«

Nekaj lisjaškega je na tem možaku, se mi je utrnil pomislek. Vseeno pa sem rade volje delil zadovoljstvo s Čutini v raketi.

»Priredili vam bomo svečano večerjo z večjim številom gostov!«

Sledil je živ in odobravajoč odziv. Zadnjim dogodkom, z vsemi tveganji in s spreminjajočimi se občutki, bo sledilo družabno srečanje z večerjo. Krasno!

»Seveda bomo morali povabiti tudi Ostrine.«

V raketi je nastala tišina. Ostrine, da. Delovalo je razumljivo. Vsaj glede na trenutni položaj.

»Kaj se pravzaprav dogaja?« je priletel klic iz ozadja.

Dostojanstveni Čutin ni kazal presenečenja nad zastavljenim vprašanjem, ko se je nasmehnil z zgovorno samozavestjo: »Kot veste, smo z Ostrini vedno v dogovorih o sodelovanju. Tudi zdaj. Nekatere stvari, kot ste sami videli, pa gredo svojo pot, kajne?«

Čutin se je narahlo priklonil. »Na svidenje na večerji!« je še dejal v slovo ter se umaknil iz holija.

»Kot ste slišali,« je s poudarjeno privzdignjenim glasom in samovšečno zaradi lastnega nastopa veselo povzel zgovorni Čutin iz ozadja naše rešilne rakete, »se mi zdaj vračamo s svoje poti. Sicer pa je vse v redu.

V. poglavje

Nagovor predstavnikov Čutinov je bil ob uvodnih besedah spoštljivo uraden, enako kot Ostrinova zahvala za povabilo na večerjo, takoj zatem pa se je pogovor med Ostrini in Čutini preselil za omizja. Z zanimanjem sem jih opazoval. Tako ene kot druge. Videti je bilo določeno zadržanost, brez smeha, toda pomenkovali so se vendarle. Tudi za mojim omizjem, kjer smo s strani Ostrinov dobili celo nekaj rahlo ciničnih pripomb na račun udobnosti našega potovanja, je potekal pogovor tako med samimi Čutini kot tudi z Ostrini.

Kmalu po večerji pa je mojo pozornost pritegnila skupina Čutinov s svojim vse pogostejšim pogledovanjem proti meni. Neka prikrita namera se mi je razkrivala v njihovem sklanjanju glav med pomenkovanjem. In prav mene je moralo to zadevati, saj se sicer ne bi ozirali vame, tako da sem jih še sam začel pazljiveje opazovati, kar so očitno takoj zaznali in mi z rahlimi namigi glav nakazovali pomembnost nadaljnjega dogajanja. Nato pa se je eden odmaknil od skupine, se sprehodil na drugo stran dvorane ter še naokrog, dokler ga nisem izgubil iz vida. Preletel sem s pogledom po dvorani, toda zaman. Nisem ga več mogel najti. Ponovno sem se ozrl v prvotno skupinico. To prijateljsko srečanje ob večerji je bilo po vsej verjetnosti pri koncu. Vsaj sodeč po tem, kar sem lahko dojel iz vsega skupaj. Pogledal sem še k Ostrinom. Njihovi pogovori s Čutini so potekali v miru, nemoteno, celo vse bolj sproščeno, vsaj na videz. Vtis

je bil pač tak. Iz tega večernega srečanja bi bolj težko sklepal na hujši spor med njimi. Hja, mi je spet prišlo v ospredje staro vprašanje, ta njihov spor. V čem neki je? Kakorkoli, po vsem, kar sem pravkar doživel na tej poti, je to večerno srečanje lahko pomenilo le kratek predah pred nadaljnjimi zaostritvami.

Ponovno sem s pogledom obšel dvorano in obraze gostov ter s kotičkom očesa ujel tistega Čutina, ki sem ga malo prej izgubil iz vida. K meni je bil namenjen, čeprav je še zmeraj gledal stran. Tudi sam sem umaknil pogled od njega in se v pričakovanju zazrl predse, vse dokler mi ni pristopil in šepnil: »Uspelo nam je. Vse je pripravljeno. Tudi dovolj hitra ladja nas že čaka. Neopazno se izmuzni skozi izhod in naprej do zgradbe z dvojnim W, kjer te bo že čakal eden naših.«

Prikimal sem. Spet je kazalo na hitrejši potek dogajanja. Celo malo prehiter, ker me je namreč vleklo v pogovor z Ostrini. Tudi nje bi moral še malo bolje spoznati, vzdušje za spontani pogovor je bilo tu kar primerno, vse bolj družabno, pa tudi nekateri Ostrini so že prav radovedno pogledovali proti meni, čeprav je bil njihov pogled nekoliko drugačen, bolj ocenjujoč.

Vstal sem. Ni mi ostalo več časa za pogovor z njimi, kar je bilo pravzaprav škoda. Vsaj nekateri odzivi Ostrinov so mi vse bolj pritegovali pozornost. Že sem stopil k izhodu, ko se mi je približal smehljajoči se Ostrin, približno moje velikosti, le bolj suh, in me med nekam zvedavim pogledovanjem nagovoril: »Vi niste Čutin, kajne?«

Obstal sem. Na zunaj se Čutini niso razlikovali od mene. Vsaj sam nisem opazil nobene omembe vredne drugačnosti. Ta Ostrin pa je vseeno uganil, čeprav ne bi bil smel. Kot v opozorilo so mi skozi spomin prešle besede: »Če bi Ostrini poznali vaš pomen za nas, bi napadli še dosti bolj srdito!«

Nasmehnil sem se Ostrinu: »Vas kaj moti na meni?«

»Ne, ne. Nič slabega nimam v mislih. Zgolj moje sposobnosti preverjanja me zanimajo.«

»In kaj ste ugotovili?« sem dejal v izogib odkritemu odgovoru glede pripadnosti Čutinom.

»Ne, ne. Nič ni narobe. Le Čutine poznam že kar dobro. Precej časa sem preživel z njimi, v njihovi družbi. Vi ste Zemljan, kajne?«

»Hm!« Pogledal sem ga z dvomom o dobronamernosti njegovega vprašanja oziroma z dvomom o nepomembnosti tega pogovora.

»Toda nekaj vas je moralo navesti na vašo ugotovitev,« sem nadaljeval z rahlo poudarjeno radovednostjo med igranim zadovoljstvom nad zabavnim pogovorom.

»Seveda.« Ostrin je postajal vse bolj samozavesten. »Mi Ostrini se na dogajanja odzivamo bolj neposredno, bolj primerno trenutnemu razpoloženju.« Nakar se je zasmejal s pomenljivim prizvokom: »Čutini so v pogovorih dosti bolj odsotni.«

»Aja?« sem zategnil. »Vaša tradicija izhaja iz vojaške vzgoje, Čutini pa so bolj čutni, z nekaj več umetniške odsotnosti. Torej delujem bolj militantno?«

»Ne, ne, delujete povsem normalno.«

Tedaj sta se primaknila sosednja Čutina, ki sta morala ujeti najin pogovor. Z vidno živahnostjo, pravzaprav že kar razposajenostjo, je eden od njiju omenil zadnje dogodke z namigom na 'strelsko prireditev' ob našem srečanju z njihovimi lovci, drugi pa se je vedro vmešal s svojim priznanjem Ostrinom za njihovo uspešno uvajanje militantnega razmišljanja na stopnji visoko razvitih civilizacij.

Ostrin je odkimaval: »S to vašo lajno na račun naše tradicije se zgolj izmikate. Ne boste me preslepili. Nekaj vam gre narobe, sicer ne bi pripeljali tega Zemljana. Bomo že ugotovili, zakaj ga potrebujete. Nekje ste se

ušteli.«

Nato se je Ostrin umaknil. Sicer se je pred tem nekam neodločno prestopal, kot da mu še nekaj leži na jeziku, in pri tem ocenjujoče pogledoval zdaj mene, zdaj Čutina z vse manj veselja nad nadaljnjim pogovorom, kot sem lahko jasno razbral, dokler se končno ni poslovil.

»Gremo! Čakajo nas, « je med oprezujočim oziranjem po morebitnih pritajenih pogledih dejal Čutin ob meni ter mi z namigom dal znamenje, naj se skrivoma pomaknemo k izhodu.

VI. poglavje

Čutin pred mano se je nagnil naprej in se odgnal proti hologramu vrat, skozi katera je zletel z dolgim, sprva s težnostjo obremenjenim letom, takoj na drugi strani hologramsko prikazane prozorne pregrade pa je najprej obstal v lebdenju z upočasnjenimi gibi, se še nekoliko zravnal ter se nato, osvobojen težnosti, spustil v krožnem zavoju proti spirali.

»Tu je vhodna spirala s 77 vrati,« mi je pojasnil Dobročut. »Vsa se odpirajo z gesli in s sprotnim reševanjem zastavljenih nalog, za katere moraš imeti tako določene sposobnosti kot posebna znanja.«

Medtem je Čutin v ospredju že zastal pred prvimi zaprtimi vrati ter nas z zamahom roke pozval, naj mu sledimo. Potem smo zbrani v polkrogu, tri ali štiri korake stran od vrat, sporočili svoj prihod.

»Dobrodošli!« nas je pozdravil presojni hologramski prikaz neke Čutine dostojanstvenega videza. »Opozoriti vas moram na zahtevo po poznavanju gesel,« je dejala uradno.

Čutini so prikimali in jaz sem jih posnemal.

»Izvolite stopiti naprej!« Nato se je ta hologramska vratarica umaknila z rahlo vzvišenim priklonom.

»Prav, gremo!« je brez izgubljanja časa dejal Čutin ob meni in stopil naprej skozi počasi odpirajoča se vrata.

Sledil sem mu, oprezujoče in zvedavo z mešanimi občutki, vse do naslednjih vrat s še bolj nenavadnimi oboki, kamnitega videza, z vklesanimi liki, čeprav so bila iz nekega presojnega materiala s stalno spreminjajočimi se barvnimi odtenki.

»Ali se to preverjanje nanaša na vso skupino v celoti ali tudi posamezno, na vsakega posebej?« sem vprašal.

»Nikar ne skrbite. Vse smo predvideli. Seveda pa je to preverjanje precej temeljito in zahtevno, ker je tu vhod na naša največja energetska polja, zavarovana z milijardami orjaških robotiziranih izstrelkov, do katerih Ostrinov ne smemo pustiti, pa če si še tako prizadevajo.« Čutin se je prebrisano nasmehnil: »To pa si seveda zelo.«

»Ali so že poskušali?«

»Hja, seveda, saj tako velikega skladišča sploh nimajo. Skoraj polovica vseh naših energetskih rezerv je tukaj. Tudi do vhoda so se že prebili. Naprej pa niso mogli, ker jih je ustavil varnostni zaščitni sistem. Prave neprehodne in neprebojne lupine so v plasteh postavljene okrog in okrog. Po njih so razporejeni laserski topovi silnih energij. Kdor bi hotel prebiti te lupine, bi moral imeti vsaj enake energetske zmogljivosti, to pa je huda zahteva zaradi orjaških mas, ki so tudi nas omejevale pri izgradnji teh energetskih silosov. Precej časa nam je pobral tudi prevoz vsega materiala.«

»Kako pa, da so lahko prišli do vhoda?« sem vprašal.

»No, ja, tudi oni so na visoki stopnji razvoja. Uspelo jim je prikriti prihod močnega ladjevja s sicer nam znano preprosto tehniko, ki pa se jim je zaradi spleta okoliščin celo posrečila. Svoje ladje so, razstavljene na izjemno majhne delce, v zavajajočih krivuljah in s preračunano hitrostjo leta v navidez razpršenih gručah usmerili pred vhod. Vse so naravnali na sestavitev v določenem trenutku v bližini vhoda. Pri tem so posamezni delci leteli bolj počasi, drugi hitreje, in to v dokaj velikih razdaljah. Uspeli pa so predvsem z zavajajočo zunanjostjo, ki je naše računalniške analizatorje speljala na prikaz drugačnih, miroljubnih plovil. Tako so se potem njihove bojne ladje zbrale

pred našim vhodom v tako velikem številu, da jih naše lokalne sile niso mogle zadržati, čeprav so jim vseeno nanesle krepke izgube. Potem so z diverzantskim napadom vdrli skozi varnostni sistem ob vhodu vse do sem, kjer sedaj stojimo, in še dosti naprej. Kar skozi 73 preverjanj so se prebili in le še štiri so jih ločila od komandnih pultov. Res so nas nekoliko presenetili, saj še sedaj ne vemo, kako so se dokopali do vseh teh šifer skupaj z nujnim znanjem za odpiranje vrat. Skoraj bi jim uspelo.«

»Mar v notranjosti niste imeli varnostne zaščite?« sem vprašal.

»Smo, saj zato jim njihova namera vendarle ni uspela. Pred 74. prehodom so obstali, ker niso prišli skozenj. 77 zaščitnih vrat je tukaj, toda proti zunanjim vdorom jih je namenjenih samo 73. Ostala štiri so za preprečevanje zlorab z naše strani, ker tako pomembnega sistema ne moremo zaupati nobenemu posamezniku, pa naj bo še tako ugleden in neoporečen. Tudi vso posadko z vodstvom smo imeli nameščeno pred 74. Vhodom.«

»In kaj je bilo z njo?«

»Diverzantski vpad je segel vse do 74. vrat.«

»So jih zajeli? Ubili?«

»Da! Vse so pokončali.« Nato je Čutin odkimal. Težko sprejemljivo dejstvo je bilo to zanj. Jaz pa sem po kratkem premisleku globlje zajel sapo »Hja! Pobili? Hm. Torej so imeli prosto pot?«

»Tako preprosto pa le ni. Zadnji štirje varnostni prehodi so bili sicer res nameščeni zaradi morebitne zlorabe posameznikov z naše strani, toda kakor koli - bili so tam. Kdor koli bi hotel skoznje, bi moral prestati preverjanje. V nasprotnem primeru ima opraviti s celotnim računalniškim miselnim sistemom energetskih polj in proizvodnih procesov, ki ima nadzor tudi nad skladišči in izdelavo vseh vrst orožij

ter tudi robotov z močnimi logistično računalniškimi zmogljivostmi za samostojno bojevanje. Za vojaške posege so ti roboti enakovredni nam, če niso še boljši od nas. Prevzem nadzorstva nad celotnim sistemom pa je možen le prek osrednjega komandnega pulta. Sicer je vse zaman. S tem so se tudi Ostrini morali sprijazniti, ko so se neuspešno trudili razvozlati šifrirne kode. Pozneje so se izgovarjali na kratko odmerjen razpoložljivi čas, kar pa je le delno res. Naše okoliške enote so se seveda hitro odzvale pozivu na pomoč, vendar je kar nekaj časa minilo do njihovega prihoda. Kajti po naših kasnejših analizah so Ostrini pred vpadom izdelali vrsto simulacij za vdor v energetska polja in na njihovi osnovi predvideli tako čas za dešifriranje kot potek vdora do komandnih pultov. In tega časa so pravzaprav imeli na voljo celo kar nekajkrat več. Dešifriranje pa jim ni uspelo. Sicer ostaja odprto, ali bi jim po daljšem času to vseeno uspelo narediti ali ne, toda dejstvo je, da je bil to hud udarec za njihovo nadutost. Neomajno so bili prepričani o hitrem sprehodu skozi naše varovane vhode. Pa ni šlo.«

»Skozi prvih 73 vrat pa se jim je le uspelo prebiti. In iz tega, kar ste povedali, sklepam, da jim je to uspelo zelo hitro,« sem navrgel z namigom na ne tako slabe sposobnosti Ostrinov. Toda Čutin je v nezmanjšanem navdušenju nad neuspehom Ostrinov mirno nadaljeval: »Ušteli so se. Z neuspehom diverzantskega vdora jim je spodletel tudi poskus prevlade nad nami oziroma, da bom bolj natančen, kljub vsem skrbnim pripravam jim je vse skupaj spodletelo. To je tisto, kar je najpomembnejše.«

Z nasmehom sem pogledal Čutina. Hudo prednost bi lahko tovrsten uspeh prinesel Ostrinom, sem sklepal po Čutinovem odzivu, tak občutek sem namreč dobil.

»Ali imajo Ostrini težave zaradi pomanjkanje energije?

Na Zemlji smo imeli precej občutnih razhajanj glede postopnega ali hitrega prehoda v vojno,« sem dejal v smislu nakazanega razumevanja spora teh dveh civilizacij, o katerem še vedno nisem vedel prav veliko.

Čutin je umolknil, se zagledal vame ter nato z rahlim odkimavanjem umaknil pogled: »Ni stvar v tem. Bilijonkratno imajo pokrite potrebe, skoraj tako kot mi. Oboji je imamo več kot dovolj.«

»Torej energetska polja niso vzrok sovražnosti med vašima civilizacijama?«

»Razhajanja so nastala iz že kar nerazumljive želje Ostrinov po prevladi, kljub bilijonkratnemu presežku vseh potreb, tako njihovih kot naših, ker je tu vsega dovolj. Imajo se za večvredno civilizacijo, ki ji po njihovem mnenju pripada prvenstvo z nadzorom nad nami in posledično še nad Zemljo. Tudi za vas Zemljane ne bi bila njihova prevlada nič kaj ugodna, ker ste zanje le bitja na nižji intelektualni ravni, ki jim po svojem prepričanju lahko dopustijo evolucijski razvoj, toda večje vrednosti zanje ne predstavljate. Nič vas ne bi pogrešali v primeru izginotja oziroma vašega uničenja.«

»Ali imate vi drugačen odnos do nas Zemljanov?« sem se zazrl v Čutina.

»Bistveno drugačen. Vendar stvari niso tako preproste, saj nas brez sobivanja z nami posameznik ne bi razumel oziroma bi nas prav verjetno razumel napačno. Pa niti ni potrebno tako veliko časa za malo bolj poglobljeno seznanitev z nami. Tudi vam bi zadostoval kak teden ali dva. Trije tedni pa bi bili prav gotovo dovolj. V teh okoliščinah, ob tako burnem dogajanju, pa bi sredi vsake razlage sledila daljša prekinitev. Po drugi strani se Zemljani ravnate po občutku, tako kot mi. Toda za tako odločanje imate minimalno poznavanje zagotovljeno že sedaj.«

Nagrbančil sem čelo v znak ne najboljšega

razumevanja in narahlo zmajal z glavo: »Dva do tri tedne bi potreboval za osnovno razumevanje vaše civilizacije?«

»Da!« mi je takoj pritrdil Čutin med pomikom roke v smeri naslednjih vrat. »Čakajo nas.«

Zazrl sem se v odpirajoča se vrata s tremi Čutini v ozadju. Na desni je bil, vsaj videti je bilo tako, neki žongler med poigravanjem s kroglami, kockami in predmeti nedoločene oblike. Ob njem je stal možak s cilindrom na glavi, z dolgim belim šalom in v belih rokavicah, nekak cirkuški rokohitrc ali čarovnik. Povsem na levi se je pripogibalo v kombinezon oblečeno dekle, vitke postave in očitno zelo prožnega telesa. Z nasmehom se je zavrtela na prstih, se upognila nazaj, vse do tal, se postavila na roke in se spustila nazaj v raznožko.

»Izvolite za nami!« nas je pozval možak s cilindrom in z belim šalom.

Stopili smo naprej.

»Za cirkuške akrobacije pa nisem najbolj primeren,« sem dejal Čutinu tik ob sebi.

»Saj ni potrebno. Zgolj za preverjanje časovne usklajenosti naših gibov gre, ker so Ostrini za nekatere spretnosti bolj okorni od nas in imajo težave s posnemanjem plesnega izražanja ob dodatku akrobatskih vložkov. Tudi žongliranje z veliko predmetov jim gre malo težje, čeprav so se ga sposobni naučiti, enako kot spretnosti rokohitrcev, ki jim prav tako ne gredo najbolje od rok. Kar malo bolj okorne narave so od nas.«

»In kako jim je potem uspelo priti skozi ta vrata?« sem vprašal z nakazanim pomislekom glede Čutinovega samozavestnega nasmeha, »tja do 74. in do vaše posadke?«

»No, ja, imajo tudi bolj spretne posameznike z nekaj dodatnimi sposobnostmi. Pa tudi predvideli so tovrstna testiranja.«

»Glede na njihov uspešni prehod skozi vse zapore bo že tako,« sem mu pritrdil, »toda to so najbrž le preprostejša preverjanja?«

»Da in ne. V primeru večjega števila med seboj dovolj različnih zahtev postajajo usodne tudi lažje. Že kar praviloma bo eno od teh preverjanj posamezniku povzročalo težave. Sicer pa je prehod skozi vsaka naslednja vrata na zahtevnejši ravni. Vsaj po naših merilih.«

»To bo tudi zame problem. Tega ne bom zmogel,« sem navrgel po kratkem premisleku.

»Ne skrbite. V naši ekipi imate mesto upravnika energetskih sistemov,« me je pomiril Čutin.

»Upravnika energetskih sistemov?« sem se moral nasmehniti.

»Mi smo, skupaj z vami, enota specialcev, poslana za ponovno vzpostavitev poti do komandnih pultov, in vi ste v naši skupini s točno za vas določenimi nalogami. Nihče med nami nima niti ne bo imel nobenih večjih pooblastil od tistih, ki so vnaprej določena zanj.« Čutin je s pogledom preletel moj odziv na njegovo obrazložitev.

»Prav,« sem se strinjal, »saj nimam nobenih posebnih želja po vaših energetskih poljih. Tudi če bi se znašel sam za komandnim pultom, bi deloval po dogovoru.«

Čutin me je ponovno ocenjujoče premeril. »Saj ne boste sami za komandnim pultom.« Toda prizvok v njegovem glasu je izdajal rahlo negotovost. Vsaj tak vtis sem dobil.

Medtem so prvi Čutini že stopili naprej do »vratarjev« in s posnemanjem vseh tistih spretnosti drug za drugim dokazovali svojo identiteto. Prav zanimivo jih

je bilo videti. Presneto dobri so bili pri tem početju. Povsem brez nervoze, z mirnostjo, kot jo lahko ima o sebi prepričan specialist, so izvajali vse zahtevane trike ter se pridružili žonglerju v skupni igri z vsemi tistimi kroglami, kockami in ostalimi predmeti, potem pa so v teku in preskakovanju ovir v zaključnih saltih mirno pristali na tleh.

Pri naslednjih vratih pa nas je čakal povsem drug način preverjanja, z navidezno naključnimi zahtevami z raznih področij, znesenih z vseh vetrov, pa vendar na koncu zaokroženih v zbiru posameznih sposobnosti. Čutini so vse opravili brez težav. Vse tja do 74. vrat, pred katerimi so obstali, kot da so opravili svoj del, so prišli brez zastoja. Ker so obstali, sem bil torej jaz na vrsti. Eni so me celo vzpodbudno potrepljali. Dobra ekipa naj bili vsi skupaj, so mi sporočali njihovi zgovorni pogledi, pa tudi sam sem se že ves čas veselil vsakega opravljenega testa kot uspešno premagane ovire, čeprav me je še vedno motilo prepričanje Čutinov, da bi za bolj poglobljen pogovor o njihovi civilizaciji moral živeti z njimi nekaj več časa. Vrh tega pa, česa neki ne bi mogel pri tem razumeti, da mi je doslej še niso predstavili v celoti? Zgolj o neki njihovi naklonjenosti do nas Zemljanov so mi povedali, to naj bi bilo iz vsega skupaj, recimo, vsaj delno tudi razbrati. Recimo. In da Ostrini ne potrebujejo Zemljanov? Povsem možno.

Po vstopu skozi 73. vrata smo se znašli v velikem prostoru, v šesterokotni dvorani z nekaj nad 50 metri premera in s šestimi vhodno-izhodnimi oboki.

»Tja! Gremo!« nas je pozval Čutin v ospredju med stopanjem k oboku na nasprotni strani, pravzaprav k največjemu, vsi ostali so morali bili stranski. Skozenj naj bi peljala najpomembnejša pot, tja do komandnih pultov, kot sem predvideval. Potem je isti Čutin zastal, se obrnil k meni, me počakal in mi začel precej zavzeto, vendar z mirnim glasom razlagati:

»Odgovori vam ne bi smeli delati težav. Le dovolj sprostiti se morate, pa bo vse v redu.«

»Sprostiti? Kako to mislite? V smislu zbranosti?« sem vprašal z namigom na morebitno prisotnost še kakšne pomembne podrobnosti.

»Seveda. Tudi to,« je Čutin nadaljeval začeto razlago, »toda v nasprotju z dosedanjimi preverjanji bo pri vas pomembnejše čutno odzivanje. In sproščenost vam bo pri tem prav gotovo povečala prepričljivost.«

»No, ja. Lepa reč. Po kakšnem kriteriju pa sem bil prav jaz izbran za najprimernejšega? Pri vseh dosedanjih preverjanjih nisem bil niti pri najmanjši podrobnosti boljši od vas. Nobenega od dosedanjih preverjanj ne bi uspel opraviti.«

Čutin se mi je ohrabrujoče nasmehnil: »Kot sem vam že omenil, bo zadeva za vas zelo preprosta.«

»Prav. Najbrž veste, kaj delate,« sem v smislu odmikanja dvomov sprejel Čutinovo spodbudo oziroma nalogo ali karkoli je že bilo to, kar je govoril, ter stopil do oboka in potem še naprej do zdaj že znane oblike vrat, enake vsem 73, skozi katere smo prišli. Pred temi vrati sem obstal, pogledal navzgor in še na obe strani, pa ni bilo videti nič posebnega. Glede na mirnost Čutinov ob meni sem lahko sklepal na njihovo trdno prepričanje o delovanju tega našega podjetja oziroma sistema ali, z drugimi besedami, o uspešnosti naše misije. Nato so se vrata odprla, vendar ni bilo nikjer vratarja, se pravi nikogar ni bilo pri vratih. Le prostor s pohištvom ob stenah, pravzaprav je bilo vse skupaj bolj podobno gledališkemu odru, na katerega so postavili nizko mizo, tako za dnevne sobe, namenjeno bolj za pitje kave ali čaja med pogovorom z gosti, ter z dvema naslanjačema in še s tremi stoli, najbrž prinesenimi iz kuhinje, ker vsekakor niso bili v stilu ostalega pohištva. Nekam znano mi je bilo vse skupaj. Pred leti smo tudi pri nas doma, v času mojega študija, imeli

tako pohištvo. Še natančneje sem si začel ogledovati ves prostor in seveda vso opremo. Presneto! Saj to je bila vendar naša domača dnevna soba iz mojih gimnazijskih let. Ta je pa dobra!

Že sem si začel ogledovati omaro, ko sem zaslišal zvonjenje.

»Da!« sem vzkliknil kar samodejno ter v odgovor zaslišal neko glasno govorjenje, neko komentiranje, da bi starši morali večkrat od doma in da bi »nam pustili malo več miru.« Neodločno sem obstal. Vse skupaj me je vendarle presenetilo. Tedaj pa so drug za drugim začeli vstopati moji prijatelji iz gimnazijskih let.

»Ravno pravi čas so tvoji odšli na dopust. Še dekleta morajo priti, pa bomo kompletni. Zvečer pridejo. Smo se že dogovorili,« je v veselem razpoloženju med hitro nastalim direndajem sporočil Janko in v odgovor dobil prav tako navdušeno pritrjevanje. Mirno sem jih opazoval. Eni so šli v kuhinjo, drugi so posedli v dnevni sobi. Na mizi so se znašle karte, Janko je vzel iz predala šah, Matija pa je med vrati dvigoval steklenico vina. Vse je potekalo enako kot v tistih mojih gimnazijskih letih. Potem sta se Janez in Malček nekaj ruvala, odjeknil je tresk, na tleh je obležala razbita vaza. Vsi smo se ozrli vanju in v razbitine na tleh. Tiste vaze sem se še dobro spominjal, tudi ruvanja med Janezom in Slavcem. Čisto enako se je zgodilo tokrat. Pogledal sem nazaj skozi vrata. Tam so bili še vedno Čutini.

»On me je sunil!« se je opravičeval Slavc, to pa je Janez takoj zanikal in zatrdil, da ni res. Po nadaljnjem Malčkovem zvračanju krivde nanj pa sta tako kot nekoč ostala vsak pri svojem.

Šel sem po metlo in smetišnico, pometel vse na kup ter nato še v časopisni papir. »V smeti bom odnesel. Kar nadaljujte!« Tudi takrat sem naredil enako. Toda to pot sem takoj za »vhodnimi« vrati stopil k Čutinom.

»Vse to je iz mojih gimnazijskih let,« sem jim dejal.

»Da, ves ta posnetek je prav iz tistega časa, vse po originalnem dogajanju, le da je vaš lik v celoti izbrisan. Ta manjka in vi ste tu, da ga nadomestite.«

»Torej ne gre za časovno premikanje v preteklost?«

»Ne, ne. Tu je samo preteklost, posneta na holografski film, in vse je računalniško obdelano, razen pohištva, ki je natančna kopija originalov, tako da se tudi vi lahko mirno usedete na kavč. Vaši prijatelji so le holografski prikazi. Vse, kar od vas pričakujemo, je le enako obnašanje in čutno odzivanje.«

»Nič drugega?« Zazrl sem se v nasmehljanega Čutina in se nato še sam nasmehnil. »To bom menda že zmogel.«

»Lepo. Pri tem pa vam bomo bolj težko pomagali, ker nam manjka zapis o vašem takratnem odzivanju.« Čutin me je še naprej gledal spodbudno. In tudi jaz sem ga gledal z nasmehom. Prvič sem izvedel nekaj bolj določenega o svojih nalogah. »Hja, pa bom res najbrž jaz to bolje opravil, kot bi storili vi.«

Čutin mi je prikimal. »Dobro opravite!«

Stopil sem nazaj v »svoje« stanovanje in se prav kmalu vživel v čas in dogajanje, ki mi je bilo še v živem spominu. Celo rahlo pozabljeni trenutki so se mi sproti obujali oziroma, bolje rečeno, dovolj, da »v tem dogajanj« nisem povzročal zastojev ali kakor koli vnašal vanj zmedo, to pa je bila najbrž osnovna zahteva tega preverjanja. To, da sem bil vržen nazaj v gimnazijska leta, čeprav le skozi holografski posnetek, pa me je kmalu tako zasvojilo, da sem začel vse dogajanje doživljati skoraj enako živo, kot sem ga bil občutil nekoč, in prav to spoznanje me je še bolj podžigalo. S tako vnemo sem se vključil v sprotne, meni sicer dobro znane razprave in komentarje, ter se tako živo pridruževal sprotnim izbruhom smeha, da

bi zadeva lahko propadla prav zaradi mojega preveč okrepljenega podoživljanja. En sam utrinek pomisleka glede te možnosti mi je šel v preblisku skozi možgane. Celo rahel razposajeni »heh« mi je ušel. Kakor koli, ta del bom opravil po vseh pravilih, to bom lahko uredil, sem čutil, pa čeprav mi je bilo še marsikaj iz celotnega dogajanja precej ali povsem neznano. Tako je bilo vse do konca oziroma do trenutka, ko sem se obrnil in nenadoma ni bilo več nikogar v »moji« sobi.

»Gremo! Vstop je prost!« me je med zamahom roke v smeri naslednjih vrat pozval Dobročut. Uspel sem. To sem lahko razbral tudi iz priznavajočega smehljanja ostalih Čutinov. Še ena preizkušnja je bila za njimi in le še troje vrat nas je čakalo.

Dobročut mi je s trepljanjem po rami izrazil prijateljsko priznanje: »Odlično. Vse gre po predvidevanjih in načrtih. Nekateri so sicer imeli že določene pomisleke, sam pa sem bil kar precej prepričan o vas, pa čeprav so čustveni odzivi pri vas Zemljanih zelo drsljiv teren. Kajne?«

Samodejno sem prikimal. V tem rahlo zmagoslavnem vzdušju so bile Dobročutove besede povsem umesten in zabaven dovtip. Še sam se je smehljal. In potem je navrgel, kako so čustveni odzivi tudi zanje drsljiv teren ter da bi moje nekdanje odzive bolj težko ponovno sestavili brez moje pomoči.

»Hja, to pa res. Čeprav je bila to le ena od družabnih zabav, brez pretiranih čustev,« sem rekel, nakar sem ga vprašal v rahlo zresnjenem tonu: »Kako pa, da vam en del manjka?«

»Izgubili smo ga,« je odvrnil z nejevoljno odsotnostjo in zmignil z rameni. Vendar je to delovalo le malo preveč v nasprotju z mojim razumevanjem Čutinov. Tako nezmotljivost so izžarevali, da mi je bilo izgubljanje zanje tako pomembnih stvari milo rečeno bolj težko razumljivo.

»Ali ste tudi vi pozabljivi?« sem vprašal s poudarjenim začudenjem.

Dobročut je odkimal: »Ni stvar v tem, le splet okoliščin je bil neugoden. Ne gre za pozabljanje. Tehnično bi seveda lahko zagotovili dovolj kopij, da do česa takega ne bi moglo priti. Toda tu so še načela. Pomembna načela, ki jih nikoli ne kršimo, niti ko gre za tako pomembne zapise, kot je na primer tale manjkajoči.«

»Načela?« Pogledal sem ga v priznavanju ponovnega nerazumevanja njegovih odgovorov.

»No,« je nadaljeval ob moji nakazani nemoči razumevanja, »povedal sem vam že o vdoru Ostrinov do 74. vrat in poboju posadke nadzornih komandnih pultov. Takrat je prišlo do uničenja teh zapisov, čeprav bi kakšno kopijo lahko imeli spravljeno še kje drugje.«

»Aja?« To mi je zvenelo malo bolj možno, vendar ob nekaterih težje sprejemljivih pomislekih. Zato sem mu po rahlem prikimavanju hotel zastaviti še vprašanje, kako to, da tega niso storili, a je nadaljeval:

»Glejte! Tu so zdaj naslednja vrata in po vsej verjetnosti bo preverjanje na zahtevnejši ravni.«

»Bom spet jaz na vrsti?« sem vprašal.

»Najbolj verjetno.« Pravčut je nekoliko pomišljal ter nadaljeval: »Toda z nekaj zbranosti boste kos vsem nalogam, če se le ne boste pustili zmesti. Po tem, kar ste pokazali doslej, tako sklepam že z dokajšnjo gotovostjo.«

Medtem smo že prispeli pred naslednji vhod ter po že utečeni predstavitvi in vabilu, naj vstopimo v prostor za preverjanje, zastali v pričakovanju pred lesenimi vrati, povsem navadnimi, zemeljskimi. Precej domača so se mi zdela, in tudi Čutini so se ozrli vame. Jaz sem bil na vrsti, očitno. Izmenjali smo si še nekaj pogledov, potem pa sem ob pritrjevalnem kimanju vseh naokoli zakoračil naprej, pred vrati še nekoliko postal, ter nato vstopil.

»Hej!« sem zaslišal iz sobe. »Takoj pridem. Kar v kuhinjo stopi za ta čas!«

Ženski glas je bil to, in čeprav mi ni bil znan, se mi je nekaj majhnih prebliskov le utrnilo skozi spomin. Predsoba pa mi ni bila pretirano znana. In tudi kuhinja ne.

»Si dobil?» sem spet zaslišal isti glas.

V odgovor sem nekaj nerazločno zamomljal. Nikakor se nisem mogel spomniti, kaj naj bi takrat prinesel.

»Sem ti povedala, da sem izpit opravila skoraj z odličnim? Na koncu mi je dal trojko.V redu, kajne?»

»Da, dobra si.» Pa menda ni to tista… kako ji je že ime, obraza sem se spomnil, priimka pa nikakor ne. Če sem ga sploh kdaj vedel. Verjetno mi ga je bila povedala. To že, najbrž. Krava zmešana! Na srečanju v Kranjski Gori, z zabavo v leseni koči, ki jo je najel moj prijatelj za en teden, sem se spoznal z njo. V prvi letnik fakultete sva hodila, le da je bila ona iz drugega mesta, čeprav je študirala v Ljubljani. Nisva bila za skupaj. Vsaj po mojih nagnjenih do nje ne. Pa tudi sicer. Dejansko je bila malo prifliknjena. Tistega večera sem jo šele spoznal. Med pripravljanjem večerje, midva naj bi jo naredila, sva se kar na hitro zapletla. Potem smo večerjali, sledila je glasba, bilo je kar zabavno vzdušje, po dveh ali treh urah pa smo se že začeli v parih razgubljati po kavčih ali kotih. Vsak par posebej, seveda. Tudi midva. Toda že naslednjega dne sva se že začela razhajati. Nisva se ujela. In nato jo je kar nenadoma nekaj pičilo. Dobila je napad igralskega zanosa oziroma nam je kar uprizorila neko predstavo, trapasto, ter pristala v naročju mojega znanca in med plesom z njim začela napeljevati, kako da se midva s tem znancem potegujeva zanjo. Pa najbrž tudi znancu ni bilo kaj dosti več do nje kot meni. Toda cirkus ji je vseeno uspelo narediti, pravzaprav spor z Benom, kajti skoraj bi se celo stepla zaradi nje. Prava avša. In

zdaj po tolikem času bom moral tako kot pri prejšnjih vratih v hologramskem posnetku ponovno odigrati svojo vlogo, z ustreznimi časovnimi in čustvenimi odzivi. Toda to bo bolj težko, ker kolikor sem se lahko spomnil, sem tistikrat imel pravo zmešnjavo občutkov, potem je prišlo še do ruvanja z Benom. Nekaj malega, morda tudi ne tako malega, pa je prispevalo še preveč popitega vina. Vse skupaj je bilo dokaj zmedeno.

»Sem že tukaj!« je zaklicala med vstopanjem skozi vrata. Prekleto, res je bila ona! Tako zmedene avše pa še ne!

Gica, tako so jo klicali, pravega imena se nisem več spomnil, se je ozrla naokrog ter se primaknila k oknu. »Ni jih še.«

»Bodo že prišli. Janko mi je z vlečnice zaklical, naj kar gremo naprej, da bo že prišel za nami,« sem odvrnil tako kot nekoč. Tega sem se lahko še spomnil.

»Prav, saj jih niti ne pogrešava,« se je zahihitala Gica.

Tudi sam sem se zasmejal tako kot tistega dne med najinim začetnim spoznavanjem. To je bilo namreč naključje, da sva bila sama. Poskušal sem se zbrati. Na začetku sva se namreč kar lepo razumela, sicer brez močnejše intimnosti, toda tistega pogovora sem se še spominjal. »V katerem letniku si?« sem jo vprašal.

»V prvem. Ti tudi, kajne?«

»Da. Na pravno hodim. Ti pa na igralsko.«

»Kako veš?«

»Prej si ob čaju govorila nekaj v tem smislu.« Pravzaprav je imela celo predstavo o študiju na njihovi fakulteti.

»A si me poslušal?«

V odgovor sem ji prikimal. Takole nazaj, z vsem sedanjim vedenjem, bi ji najbrž odvrnil, da pravzaprav nihče iz tiste skupine ni imel nobene druge možnosti. Saj je imela kar pravi nastop, podobno kot v gledališču, ko medsebojni pogovori gledalcev niso zaželeni. Toda

tedaj je bilo zame njeno veselje do sprotnih igralskih nastopov ob vsakem malo močnejšem preblisku v njeni glavi še dokaj zabavno. Pozneje seveda manj. »Zdi se mi, da ti nastopi na odru ali pred kamero ne delajo težav. Vsaj po mojem občutku sodeč, ti ne bi smeli.«

»Mar me imaš za rojeno igralko?«

»Nekaj je že na tem,« sem ji polaskal. Pa tudi sicer mi ob njenem tako očitnem pričakovanju moje pritrdtve ni ostalo nič drugega. Vsaj takrat je bilo tako in sedaj naj bi to vse skupaj, kolikor je mogoče zvesto ponovil. Potem se je nadaljnje dogajanje odvijalo brez večjih zastojev. Enako kot tistega večera, pa čeprav sem vse skupaj že precej pozabil. Pravzaprav sem se močneje spomnil le njenega kasnejšega objemanja z mojim znancem. Dobro uro pozneje naj bi bilo. Tedaj naj bi bil jaz zaradi tega zelo prizadet. Potem pa je bil tam še tisti tip z očali, saj res, nanj sem že skoraj povsem pozabil, ker ga pozneje nisem nikoli več srečal. Toda prav z njim se je ta avša prišla oziroma se je pripeljala na smučanje, in na nič drugega, kot mi je pozneje pojasnila med prižemanjem v mojem objemu. Pravzaprav je z njim delala enako kot pozneje z mano. Bolj ko jo je tisti tip gledal, bolj se je prižemala k meni in se mi ovijala okoli vratu.

»Si opazil, kako naju gleda?« mi je pošepnila.

Vrgel sem pogled na tistega tipa in ošinil še njegov obraz ter že mislil nadaljevati, ko se mi je nehote vrinil utrinek iz spomina na moj položaj dobro uro pozneje, v katerem se bom sam znašel v zelo podobnem položaju. S to razliko, da bo potem tisti moj znanec kar žarel od veselja, ker mi jo je po njegovem bebastem mnenju speljal, kar pa sploh ni bilo res. Ampak tisti tip je bil o tem prepričan do onemoglosti. To je bilo njeno maslo in toliko, da je nisem sunil v rit. Krava prifliknjena! Kar kri mi je zavrela v glavi. Po toliko letih mi je ob

njenem objemanju privrel iz spomina tak gnev, da sem jo nehote odrinil od sebe.

»Smešno, kajne?« je smeje se nadaljevala. In meni je kar samodejno ušlo z jezika: »Kaj je smešno?«

V tistem trenutku se je prostor najprej povsem zatemnil, nato pa ponovno razsvetlil. Vse je izginilo. »Hudirja!« mi je še enkrat nekontrolirano ušlo z jezika. »Takrat sem se odzval s smehom.«

Pritekli so še Čutini. »Kaj je bilo? Zakaj ni šlo?«

Nemočno sem razširil roke: »Polomil sem ga.«

»Kako?« Čutini so me gledali z vidnim razočaranjem. Očitno zaradi mojega napačnega odziva, tako da sem se začel opravičevati.

»Spomnil sem se nadaljnjega poteka tistega dogajanja,« sem dejal, »in podrobnost, ki se mi je zgodila dobro uro pozneje, mi je oživela iz spomina s tako močjo, da sem se nenadoma vznemiril. Za trenutek mi je popustila zbranost.«

Čutini so molče zmajevali z glavami, in to najbrž ne pretirano dolgo, čeprav so se zame tisti trenutki vlekli v nedogled. Potem pa so se osredotočili na vprašanje, kako naprej oziroma, kaj lahko storijo. Prehod skozi 74. vrata je ostal zaprt.

Obšel me je občutek krivde. Da sem se mogel tako spozabiti! Nekaj bi moral reči v opravičilo.

»Brez vživetja v dogajanje se ne moreš čustveno odzvati. Zato sem se spustil v čim bolj zvesto podoživljanje. Prav trudil sem se. Toda tisto dogajanje je bilo v celoti ena sama zmešnjava z neverjetno trapastimi sprenevedanji in situacijami. Tisto je bila na trenutke do skrajnosti prebrisana ženska, kljub vsej njeni prifliknjenosti. Po moje je tedaj imela fiksno idejo, da nastopa na gledališkem odru, če že ne na filmu.« Zastal sem z zadržano besedo na jeziku. Saj je na koncu koncev res bilo vse posneto. In to na hologramski film s čustvi v

red. Presneto. Toda to je nekaj drugega. Tega ni mogla vedeti. »Vsa ta zmešnjava, potem ko je to res postala, ji je bila celo zelo všeč. Da, prav uživala je v cirkusu, ki ga je sprožila s svojimi intrigami.«

Dobročut me je pomirjevalno potrepljal po rami: »Je že v redu. Nihče vam nič ne očita, le rešitev bi radi našli. Naslednjo možnost imamo čez 33 dni. Do tedaj pa bo najbolje vse skupaj še enkrat premisliti in predvideti morebitne spodrsljaje pri naslednjem poskusu.«

»Tudi to ne bo tako preprosto. To njeno neprestano sprenevedanje.« Še nekoliko sem se zamislil ob tehtanju svojih pomislekov ter nadaljeval: »Pravzaprav se je bolj sprenevedala. kot pa igrala, in to je še dodatno zapletlo vso zadevo. Res pa se mi vračajo v spomin pozabljene podrobnosti. Če bi bil vsaj nekaj časa ponovno z njo, bi se laže spomnil posameznih podrobnosti iz takratnega dogajanja. In seveda tudi vse drugih njenih domislic. Tako bo pa tveganje pri naslednjem poskusu ostalo še naprej kar močno.«

Dobročut me je molče poslušal ter po krajšem premisleku dejal: »To bi se dalo urediti, čeprav ne bo tako preprosto. Vendar je časa dovolj. Pot do Zemlje in nazaj je možna. Z nekaj tveganja, se razume.«

»Z nekaj tveganja?« sem zategnil s pomenljivim naglasom. »Sem smo se odpravili, kot pravite, z zanemarljivo majhnim tveganjem. Preživeli pa smo s kar precej sreče, in še to komaj.«

»No, ja. Z Ostrini smo pač na pragu vojne in presenečenja so v tako napetih razmerah pogostejša. Da vas po nepotrebnem ne bomo izpostavljali tveganju, pa lahko že sami dovolj zanesljivo sklepate iz vsega vašega poznavanja nastalih razmer in dogodkov. Če bi vam uspelo srečanje s to… kako ji pravite?«

»Avša prifliknjena.«

»Ja, če bi ob ponovnem srečanju z njo lažje obudili

v spomin tisto dogajanje in vse podrobnosti iz tega vašega doživetja, vas odpeljemo do nje in nazaj.«

Nekoliko sem še pomišljal. To o nujnosti ponovnega srečanja zaradi lažjega obujanja spomina sem sicer navrgel bolj kot izgovor, vendar se mi je ob ponovnem premisleku kazalo precej smiselno. Še posebej, ker je na trenutke nastopala precej nepredvidljivo, sam pa sem se v tem času že zelo spremenil, tako da se povsem spontano, brez predhodne priprave, ne bi mogel odzvati povsem enako kot tistikrat. Še zlasti ne ob tistih njenih nenadnih izpadih.

»Potem pa ob njej obudite svoj spomin, če je to najboljša pot. Nekaj srečanj z njo, malo pogovora, morda med sprehodi ali ob večerji, lahko uredimo. To ne bi bilo težko, saj za vas pogovor z njo ne more biti preveč moteč.«

»Ne, ne. Saj ni neumna ne grda. Celo med čedne bi jo lahko prištel. Ampak na tako prifliknjeno pa zlepa ne naletiš.«

»Torej, če sem prav razumel, vam sprva niti ni bila zoprna. Le vaši čustveni odzivi ob vajinem spoznavanju so se precej razlikovali od kasnejših med razhajanjem. Vi pa med preverjanjem ne smete mešati teh različnih čustvenih stanj. Enkrat se nam je že ponesrečilo in, kot vse kaže, se nam spodrsljaj prav lahko ponovi.«

»To pa prav gotovo. Ker pri tej njeni igri zlepa ne ugotoviš, kdaj misli resno in kdaj se spreneveda.« Obhajali so me vse bolj mešani občutki. Moj neuspeh je bil, če že ne pozabljen, pa vsaj odmaknjen na stran. In nič drugega nam tudi ni ostalo kot odločna usmeritev v zagotavljanje čim boljšega izhodišča ob ponovnem poizkusu.

»Prav. Naj bo,« sem se vdal. Morda bo to pot vaša ocena, da gre le za majhno tveganje na poti do Zemlje in nazaj, bolj natančna od tiste tako imenovane zagotovljene varne poti do sem.«

VII. poglavje

Prvi del poti, vse do vesoljske postaje, iz katere smo skrivoma zapustili tisto večerno srečanje z Ostrini, je potekel v predvidenem miru brez napadov ostrinovskih raket ali obletavanja njihovih letal, pa tudi sam pristanek je minil povsem neopazno. In ker so se srečanja med Čutini in Ostrini, kot sem pozneje izvedel, dogajala zelo pogosto, po besedah enega od Čutinov jih organizirajo mirovniki z obeh strani, smo se še isti večer tudi sami udeležili sprejema pri Ostrinih. Pogostejša srečanja naj bi zmanjševala napetost in krepila prizadevanja po iskanju dogovornih rešitev. Toda po Dobročutovem mnenju je bilo tega daleč premalo za nekoliko resnejši vpliv, kaj šele za preprečitev izbruha vojne. Obe strani naj bi ta srečanja dopuščali kot izgovor za svojo nepopustljivost in za svoje potrebe, ob hkratnem sklicevanju na nujnost lastne obrambe in zvračanju krivde za nastalo zaostritev na nasprotno stran.

Skupaj s prijatelji Čutini ali soborci, slednja oznaka je bila po vsem, kar se je zgodilo, že skoraj bolj primerna, sem se usedel za 24-sedežno okroglo mizo z mešano družbo Čutinov in Ostrinov, kjer je, vsaj kot sem lahko kmalu opazil, potekal živahen pogovor. Precej smeha je bilo slišati, tako da sem se vse pogosteje oziral v navzoče, čeprav mi je ta smeh učinkoval nekam nespontano, če že ne prisiljeno. Toda ker je obojestranska spodbuda prispevala h krepitvi veselega vzdušja, je vseeno delovalo. Pogovori so se sproti vzpostavljali navzkrižno čez omizje

ter neposredno bližino pritegovali h glasnejšemu sodelovanju. Še od mojega omizja so se pridružili s posameznimi pritrjevalnimi klici ali z nasmejanim odkimavanjem, odvisno od navzkrižnega razmišljanja ali bistroumnosti pripombe. Tako vzpostavljeni dialogi so morali biti kar pogosti po vsej dvorani. Ocenjujoče sem se sprehodil s pogledom naokrog in več deset metrov mimo omizij, do koder mi je segel pogled, saj oddaljenih sten pravzaprav sploh nisem mogel videti, delno tudi zaradi okrasnih vodnjakov in stopnišč ob stebrih z dvigali. Videl sem pravo gnečo sprehajalcev med omizji. Tedaj me je zmotil malo glasnejši klic, na katerega se nisem odzval, ker nisem pričakoval nobenega znanca. Po naslednjem klicu pa sem se le ozrl in zagledal smehljajočega se Ostrina; dve omizji naprej me je s privzdigom roke v pozdrav opozoril nase. Prav tisti Ostrin je bil, s katerim sem med potjo v energetska skladišča moral prekiniti dialog kljub nakazanemu zanimivemu pogovoru. Še sam sem mu odzdravil z rahlim dvigom roke, Ostrin pa mi je namignil, naj prisedem k njim, a to je bilo zame vseeno malo težje sprejeti. Ostrini so bili vendarle nasprotniki Čutinov, in to presneto resni, moje sprehajanje k njim bi Čutini težko sprejeli. Zastal sem ob Dobročutovem pritrjevalnem odkimavanju mojim pomislekom.

»Težko je ugotoviti, kaj imajo Ostrini za bregom,« je dejal. »Pravi mojstri so tako v sprenevedanju kakor v speljevanju pogovorov z neresno tematiko v želeno smer s povsem določenim namenom in ciljem, ki ga znajo doseči s spretno igro besed. O naši misiji pa jim ne moremo govoriti, ker bi nas potem napadli s podvojeno vnemo.

»Vzpostavljeno ravnotežje sil je še najboljši garant miru in če v dovolj kratkem času ne bomo ponovno sprostili prehoda do komunikacijskih pultov našega največjega energetskega bazena, bi se nekaterim

Ostrnom že lahko utrnila misel o njihovi premoči. Saj, kot vidite, jih je že zdaj kar precej prepričanih o svoji premoči. Če jih ni že celo preveč.«

»Tudi to je prav možno,« sem mu pritrdil, z namenom navreči svoje ugibanje o nenadnih izbruhih vojne, ko me je prekinil mehak oprijem mojih ramen.

»Hej, slišala sem za vašo vrnitev.« Smehljajoči se obraz lepe Honaje se je narahlo sklanjal k meni. Zdaj se mi je zdela še lepša kot ob najinem prvem srečanju. Pa še napravljena je bila malo bolj izzivalno, povsem primerno večernim prireditvam, četudi ji je njen takratni vojaški kombinezon prav tako zelo lepo pristajal. Bila pa je tokrat bolj veselo razpoložena. Brez tiste zadrževane bolečine v rahlo objokanih očeh. Le igrivo razposajenost sem lahko zaznal v njih, brez skrivanja veselja nad najinim ponovnim srečanjem.

»Slišala sem za uspešni uvod,« je dejala. »Potem so nastale težave, kajne?«

»Hja, nekaj časa je šlo, vse dokler. . .«

»Je že v redu. Dovolj ste se izkazali. Naša predvidevanja so zdaj potrjena, to je najpomembnejše. Dovolj, da zadeva deluje. Tudi ostalo boste zmogli. Jaz že vem.«

To je bilo prijetno slišati. »Hvala za spodbudo,« sem namignil na Čutine ob mizi, »tudi moji prijatelji so prepričani o tem.«

»Jaz vem to bolje od vaših prijateljev,« mi je odvrnila med samozavestnim smehljanjem, »lahko mi verjamete.« Ponovila je moj namig na omizje: »Precej bolje od njih.«

Vrnil sem ji nasmeh, sicer z rahlo zadrego zaradi težjega razumevanja njenih besed, čeprav nisem imel nič proti tako prepričanemu zaupanju vame in očitno tudi v njene sposobnosti ocenjevanja. Toda bolj ko sem gledal njen lepi obraz, primaknjen k meni, bolj sem občutil nenavadno močno navezanost nanjo,

ona pa je, kar je bilo nenavadno in prijetno hkrati, gledala vame zdaj z mehkobo, zdaj spet s prebrisano nagajivostjo, vse z nakazanim prepričanjem o samoumevnosti najine medsebojne pripadnosti. Pa tudi sam sem enako občutil, in to je bilo zabavno na prav nenavaden način.

»Tista avša pa vas je le spet zmedla!« me je med hehetanjem rahlo podražila. Vendar je prišlo iz nje toliko razumevanja in hkrati še neprikritega odklanjanja ob besedi 'avša', da mi je razmišljanje celo za hip zastalo.

»Precej veste,« sem pripomnil po kratkem molku med pogledovanjem vanjo z dokajšnjo radovednostjo. »So vam vse povedali?«

»Meni že morajo.« Še naprej se je smehljala s skrivnostnim nasmehom, ki ga nisem povsem razumel zaradi nepoznavanja ozadja ali nekaj takega; tako sem ugibal v prepletu raznih pomislekov.

»Ste poročeni?« mi je ušlo iz ust.

Narahlo je odkimala. »Bila sem. Na žalost ga ni več.« Med živahnimi pogledi se mi je za trenutek razkrila njena notranja bolečina. »Mojega moža, mislim.«

»Da, da, seveda.« Pomišljal sem nad svojo prenagljeno radovednostjo.

»Pravzaprav so ga ubili. On je bil eden od zaupnih nadzornikov energetskih polj. Prav ob preboju Ostrinov je bil skupaj s posadko v prostorih za 73. vrati. Padel je v boju z Ostrini.«

»Ou!« sem zategnil vidno presenečen, Honaja pa je nadaljevala: »On je postavil to šifrirno zaščito, ki nam zdaj dela težave.«

»On? Huh!« To je bilo pa še večje presenečenje. Vsaj zame. »Torej je… » sem zastal sredi stavka. Nekaj pomislekov mi je spodbudilo domišljijo. »Torej me je on vpletel v to zadevo?« sem na koncu vprašal in se po

premolku, tudi ona je ostala tiho, zagledal v Honajo, ki mi je prikimala v odgovor.

»In izbral je mene?«

»Da. Zelo dobro vas je poznal!«

»Kako - poznal? Od kod?«

»Spremljal vas je.«

»Spremljal? Huh!« Po globokem vdihu sem zastal s polnimi pljuči.

»Saj ni bilo moteče. Prav gotovo vas ni z ničimer prizadel, vsaj hote ne. Tudi dovoljeno ni. On pa vam še posebej ne bi naredil nič žalega.« Honaja me je gledala s toplo naklonjenostjo. »Še celo navezal se je na vas. Zelo močno. Veliko ste mu pomenili. Pravzaprav ste mu bili zelo drag prijatelj.« Honaja se je še sama vznemirila. »Ni bil vaš biološki klon, pa tudi vi niste njegov, če ste morda pomislili na to možnost. In tudi skozi čas se ne znamo sprehajati. Nič iz prihodnosti ali preteklosti ni tu prisotno.« Honaja se je oprijela moje roke s čutno intimnostjo. »Vsi Čutini smo dovolj prijateljsko navezani na Zemljane, zato je vaše sodelovanje z nami v tej zadevi za nas precej samoumevno. Ostrinom nič ne pomenite, mirno bi vas žrtvovali, ker ste zanje le bitja na določeni primitivni razvojni stopnji, preveč nizko na evolucijski spirali, da bi vas resno upoštevali. Mi pa razmišljamo povsem drugače, in prav tu je tudi zametek spora med nami in Ostrini. Do vas gojimo zelo naklonjena čustva.«

»To mi je všeč,« sem odvrnil še sam pod vplivom njene humorne igrivosti. V njenih pogledih vame sem občutil precej čustvene naklonjenosti, in to celo globlje, ne zgolj spoštljive, ampak enake moji ob pogledu nanjo. Da, nisem se mogel motiti. Pa saj tudi ni kaj dosti skrivala teh svojih nagnjenj do mene, ki so morala biti več kot le zgolj rahlo naklonjena čustva. Precej več, če se nisem motil. Pa tudi moja čustva so ob tem postajala še močnejša.

»Pridi, greva plesat,« me je povabila s ponujeno roko. Dobročut ob meni je bil v živahnem pogovoru z Ostrinom od sosednje mize, pogledal sem še ostale, pa so se tudi ti pomenkovali med sabo, brez kakršnega koli zanimanja za Honajo ali zame. Prav, sem si mislil in počasi vstal ter stopil ob Honaji do plesišča. Še vedno nisem vedel kaj dosti o teh Čutinih, nejeverno sem se nakremžil med rahlim zmajevanjem z glavo, pravzaprav so se res sproti razkrivali, vendar so se mi zdeli po vsem skupaj še bolj nenavadni, če že ne skrivnostni, kot ob prvem srečanju. Kljub vsemu se mi nekateri pogledi niso povsem ujemali, vsaj po občutku sodeč ne, ker je bila tudi razlaga o spremljanju mojega življenja, kar naj bi izvajal njen mož, že sama po sebi dovolj nenavadna. Niti vsaj malo bolj določene predstave o takem početju si nisem mogel ustvariti, Honaja pa se je obnašala do mene, kot da bi bil jaz . . . oziroma, kot da sem . . . pravkar porojena primerjava se mi nikakor ni hotela zaokrožiti v zaključno ugotovitev. Nato sem se moral sam zase nasmehniti. Na trenutke se je res odzivala, kot da vidi v meni svojega moža. Presneto, da so se mi porajali taki vtisi. Sicer mi je lepo razložila, da ne gre za sprehajanje skozi čas, tega naj tudi oni ne bi bili sposobni početi, in jaz naj ne bi bil niti biološki klon njenega moža. Toda kaj je potem v ozadju? Na kakšni podlagi vse to sploh poteka?

Honaja je obstala pred plesiščem. »Greva tjale,« mi je dejala med namigom na malo manj nagnetene plesalce, kamor sem jo nato odpeljal mimo plešočih parov prek osrednjega dela plesišča.

Ob prepuščanju plesnemu ritmu, ko sva se prižela v objemu, z njenimi rokami okrog mojega vratu in z mojimi ovitimi okrog njenih ledij, sem ji zašepetal na uho: »Prijetno vzdušje je tukaj.« Vsa je bila moja. Z vsem svojim bitjem in s svojim čutnim predajanjem

se je vse bolj vraščala vame. Pa vendar sem zaznal še nekakšen zadržan vzdih, ob katerem so se mi med misli vrivali namišljeni prikazi njenega plesa s tistim njenim možem. Rada ga je morala imeti. Toda tudi mene mora imeti rada, in to prav zdaj, to sem dobro čutil. Vsak gib njenih rok, mehko ovitih okoli mojega vratu, mi je to govoril. Tedaj me je narahlo stresla. »Glej, kličejo naju. Verjetno boš moral že iti.«

Ozrl sem se v smeri njenega pogleda. Čutini so mi prikrito, z rahlimi gibi, kazali na odhod in da naj čim bolj neopazno zapustim te prostore.

Stisnil sem Honajo v rahlo močnejšem objemu, si z njo izmenjal še nekaj prijetno zgovornih pogledov ter se po rahlem stisku rok in zadržanem prepletu najinih prstov podal s plesišča, najprej do naše skupine, ob kateri sem se ustavil, izmenjal nekaj povsem nepomembnih besed, bolj zaradi vzbujanja vtisa sproščenega vzdušja, nakar sem se podal za ostalimi, ki so se že drug za drugim v kratkih časovnih razmikih po dva ali trije odpravljali k izhodu in potem po poti skozi okrasno grmičevje do sosednje zgradbe s številnimi skupinami Čutinov in Ostrinov v pritličnih prostorih. Tam se je naša skupina kar hitro zbirala in se nato po kratkem sprejetju navodil usmerjala proti poligonu, od koder naj bi takoj nadaljevali pot. Spet v majhnih skupinah in v časovnih presledkih. Ostali smo se razmaknili na medsebojno vidno razdaljo ter se po komaj opaznih namigih sprehodili proti našemu letalu. Toda še preden je prišla vrsta name (že sem se spogledoval v pričakovanju namiga na moj odhod), je prihitel Čutin iz naše skupine in se v mimohodu komaj opazno zadržal s kratkim sporočilom ob posameznih Čutinih naše enote: »Šest omizij Ostrinov je takoj po našem odhodu zapustilo svoja mesta. Pravkar pa sem dobil sporočilo, da živahno tekajo k svojim zasledovalnim letalom. Nekaj slutijo, čeprav ne

poznajo pravega pomena našega leta na Zemljo. Zato naj bi se mi ne pogovarjali o tej temi, tudi med sabo ne.« Čutin se je ob tem povsem zresnjeno zazrl vame ter se po mojem nakazanem strinjanju s pritrdilnim »v redu« podal naprej do sosednje trojice iz naše enote.

Z nič kaj prijetnimi občutki ob zaostritvi našega položaja sem se nagnil k svojemu sosedu: »Kaj pa to pravzaprav pomeni?«

»Da nas bodo zasledovali,« mi je ta odvrnil v pojasnilo. »In verjetno tudi vas, morda vas še posebej, tako se mi vse skupaj pač dozdeva. Vsekakor pa si bodo želeli izboriti to bližnje spremljanje za čim natančnejše predvidevanje. Da, predvsem to, kot vse kaže. In razkriti vso zadevo v celoti ter nenadno ukrepati. Vaša prisotnost jih, kot vse kaže, že vse bolj vznemirja.«

Narahlo sem se nasmehnil: »Manjkajočih podrobnosti že ne bodo uspeli sami sestaviti. O tem sem prepričan. Saj jih tudi vi niste, ne sami in ne skupaj z mano. Moja avšasta prijateljica se je tistega večera preprosto sproščala, brez logike v obnašanju. Oziroma, kadar koli je zgubila nit dogajanja, je improvizirala z igralskim nastopom. Po moje še sama ni vedela, iz kakšnega nagiba izvira njen posamezni čustveni izliv. In kolikor sem se uspel doslej spomniti, so bila tisti večer tudi moja čustva skoraj tako zmešana kot vse takratno dogajanje.« Potem se mi je vsilila še primerjava med Ostrini in Čutini, pa glede njihovih sposobnosti nisem mogel narediti nobenega bolj določenega sklepa.

»Se pa Ostrini precej samozavestno vedejo do vas,« sem dejal.

»Hja! Kaj samozavestno! Naduto! Najprimernejša beseda za njihov značaj je nadutost.« Toda tudi Čutin se je pri tem vzravnal v malo bolj vzvišeno pozo ter z rahlo odsotnim pogledom nadaljeval razmišljanje: »No, ja, morda je za nas tukaj ta njihova nadutost celo zaželena. Prav dobrodošla nam je. Vsaj po moje, kajti

če ne bi zaradi nadutosti verjeli v svoje prednosti pri predvidevanju dogajanja, bi nas že napadli.«

»Z orožjem?« sem vprašal.

»Da, tudi z orožjem.« Čutin je pri tem gledal bolj predse z odmaknjeno odsotnim pogledom, a se je vseeno rahlo zdrznil ob mojem vztrajnem strmenju vanj.

»Torej je varnost tega poleta vendarle malo bolj pogojna?« sem počasi pripomnil s poudarkom na vprašljivosti pojma pogojnosti.

»No, ni čisto tako. Tudi mi znamo predvideti njihove namere in, kot ste že lahko spoznali, se v takih manjših spopadih kar lepo kosamo z njimi, kajne? In tudi v spopadu vseh oboroženih sil bi po našem mnenju imeli mi nekaj več možnosti kakor oni.«

Seveda pa mi dejstvo, da je moje življenje odvisno od tega, kako bodo oni med sabo predvideli dejanja drug drugega, ni bilo najbolj všeč, vendar mu tega nisem omenil, ker najbrž ne bi bilo primerno.

Tedaj nas je brez prikrivanja in z odločnimi zamahi rok pozval Čutin, ki je pravkar pritekel. »Gremo! Z vso naglico do asteroidnega pasu!« nam je zaklical ter se po zamahu roke v smeri našega letala pognal v tek, mi pa za njim v sproti izoblikovani razpotegnjeni koloni. Toda po nekaj sto metrih nam je, na moje presenečenje, priletelo naproti naše letalo, obstalo nad nami ter nas, vsaj kot je bilo videti, enega za drugim kar posesavalo vase, tako da sem potem tudi jaz lahko spravil iz sebe samo malo presenečeni 'huh', ko me je povleklo navpično navzgor. Hitro sem stekel do svojega sedeža in se zazrl skozi veliko sprednjo šipo.

»To je šlo pa hitro, kajne?« sem ob pogledu na povsem neprizadete bližnje Čutine navrgel Dobročutu, ki mi je z rahlo zategnjenimi ustnicami dejal: »Mudi se. Vsaj do asteroidnega pasu moramo priti pred njimi, potem pa se bo verjetno treba malo bolj resno pogovoriti o

tem zasledovanju.« Tedaj smo po dvigu s silovitim pospeškom zleteli v ostrem loku proti izhodnemu koridorju in se pognali z vso močjo motorjev v smer meni že dobro znanega asteroidnega pasu.

Skozi veliko okno sem med tem spremljal v ospredju še dve naši letali in v hologramskem prikazovalniku prikaz naše neposredne bližine. Nikjer ni bilo zasledovalnih letal. Ali pač. Da, šest letal Ostrinov sem lahko zaznal na vidni razdalji, zajeti v holijevem prikazu.

Skušal sem oceniti hitrost in morebitno dohitevanje zasledovalcev, pa zaradi prevelike izenačenosti nisem mogel presoditi. Namignil sem Dobročutu, naj pogleda v hologram: »Ali nas lahko prehitijo?«

V odgovor je zmignil z rameni: »Najbrž načrtujejo nekaj drugega. Marsikaj je možno.« Dobročut se je zamislil. »Na globalni ravni, po vseh planetih, tako naravnih kot umetnih, poteka nekakšno merjenje moči. Na vsakem koraku se vzpostavlja ravnovesje, in to z vse več brutalne sile. Kjer koli, ne glede na razlog, je že samo zbiranje kakršnih koli sil, vojaških, energetskih ali intelektualnih, dovolj močan razlog za enako delovanje nasprotnih strani. In prav to je zdaj tisto, kar vnaša zmedo. Zasledovanje Ostrinov je v tej luči povsem normalno obnašanje ali, bolje rečeno, lahko bi bilo povsem normalno, kot je povsod, kjer je nikogaršnji prostor, doslej namenjen prostemu prehodu obeh strani. To zasledovanje bi prav lahko izviralo iz enakega razloga kot vsa tovrstna dogajanja, kajne?« Dobročut se je z nasmehom zazrl v vame, ki si tako na hitro nikakor nisem mogel vzpostaviti nobenih bolj določenih predstav.

»Lahko pa so v tem času že tudi kaj razvozlali. Tudi to je možno, kajne?« Dobročut se je nasmehnil v priznanju, da kljub vsej svoji bistroumnosti ni kos temu vprašanju ter nadaljeval:

»Toda kot ste videli, je asteroidni pas posejan tako z našimi kot z njihovimi asteroidi. In kar dobršen del so to vesoljske postaje, kljub vsej svoji prepričljivo asteroidni zunanjosti. Tam bomo šele videli, kak pomen pravzaprav ti Ostrini dajejo naši skupini in vaši prisotnosti med nami.«

»In po čem boste to spoznali?« sem vprašal.

»O tem lahko za sedaj samo ugibam. Najbrž bo vse odvisno od obsega in intenzivnosti udeležbe njihovih sil na asteroidnem pasu z namenom zaustavitve našega leta, če že ne našega uničenja. In kot verjetno domnevate, je tu zbranih kar precej sil.«

»Ali bi lahko bili tisti naši spopadi z njihovimi silami na poti od Zemlje zgolj zaradi sprotnega dokazovanja ob stalnem medsebojnem merjenju moči?«

»Da, seveda, ker so zaradi velikih prerazporeditev in močnega osredotočenja vojaških sil v tem delu vesolja tudi ob manjših spopadih takoj na kupu vse oborožene sile iz okolice.«

»Huh. Po vsem, kar nam je uspelo preživeti, si prav gotovo ne želim več podobnega dirkanja nazaj grede, in to kljub zaupanju v vaše obvladovanje tehnike z natančnim računalniškim vodenjem. Po vaših besedah pa nam sledi . . .« Zastal sem v razmišljanju, Dobročut pa je zmignil z obrvmi, nato še z glavo, in s počasnim gibom roke ter z razprtimi dlanmi nakazal svoje prepričanje o nujnem sprejemanju nastalih dejstev, nato pa me je ocenjujoče preletel s pogledom: »Morda pa se je po tistem novem razporejanju sil vse skupaj ponovno umirilo, to je prav možno.«

Hja, seveda, le da jaz nisem bil nič kaj ravnodušen ob njegovem razmišljanju o verjetnem tveganju našega leta mimo strelnih gnezd z asteroidno zunanjostjo.

VIII. poglavje

Ob prihodu v asteroidni pas so se nam zasledovalna letala približala na vzporedno spremljanje, takoj zatem pa so v ostrih lokih zaokrožila okoli prvih asteroidov, ki so to bili videti po svoji zunanjosti. In tudi sami smo storili enako, tako da se nam je po letu mimo prve masivne gmote letalo zavrtelo okoli vzdolžne osi in se nam je ravna črta leta do asteroidnega pasu spremenila v zbito vijačnico z vse bolj vozlasto obliko, asteroid pa se je pred Ostrini razprl kakor avtomatski dežnik z več kilometrskim premerom ter nas prisilil v oster zavoj, ki nam ga je še uspelo zvoziti. Zatem pa so se začeli razpirati še naslednji asteroidi, tako da je že kazalo, da bomo zajeti znotraj orjaške lupine, ko smo dobili pozivni znak iz nenadoma priletelega asteroida, s katerim smo si v trenutku izmenjali šifrirne svetlobne impulze. Da, eden naših nam je priskočil na pomoč. Prenesel nas bo skozi lupine, nam je sporočil. Takoj smo se usmerili k njemu in v kratkem loku zavili proti nakazanemu vhodu ter nato skozi še vedno dvigajoče se zapore proti več sto metrov dolgi pristajalni stezi, prek katere so se napenjali loki stometrskega svoda. Pogledal sem Dobročuta: »Kako pa se mislimo prebiti?«

»Najbrž je lupina pretanka za tako velik asteroid,« je pojasnil Čutin med opazovanjem hologramskega prikaza naleta našega asteroida iz notranje strani v lupinasti ovoj naše nenadoma nastale kletke.

Samodejno sem se oprijel držaja svojega sedeža. Kaj pa lahko pomeni tako trčenje? Še asteroid se lahko

razleti. Ali Čutini res vedo, kaj delajo? »Torej bomo trčili,« sem dejal.

Tudi Dobročut je vznemirjeno pogledoval zdaj skozi veliko čelno okno, zdaj spet v hologramski prikaz računalniške simulacije trenutnega položaja. »Ne bodo nas spustili skozi!« je dejal.

V hologramskem prikazu sem opazoval naše bližanje lupini, vse dokler se ni zalesketalo ob stičišču orjaških mas in se je stresel ves asteroid skozi vso svojo notranjost, da smo še skozi okno lahko videli drhtenje sten in upogibanje orjaških lokov nad pristajalnim hangarjem, v katerega smo se umaknili. Toda po silovitem upogibu so se stropni loki ponovno zravnali. Takoj so se vsi pogledi usmerili v tridimenzionalni prikaz računalniške simulacije položaja. Asteroid se je vse bolj in bolj pogrezal v vdajajočo se lupino ter drobil in potiskal predse odletele kose. Vse je kazalo na uspešen preboj, tudi posadka se je začela vse bolj živahno odzivati. Prebili smo se.

»Asteroid nas bo prenesel še del poti. Ostanite v pripravljenosti!« se je skozi vse glasnejše vzklike zarezal kapitanov glas.

Spet smo se vsi ozrli v hologram, kjer se nam je kazal let našega asteroida skozi manjše zaporne pregrade Ostrinov, verjetno uspešne pri ustavljanju manjših plovil, za asteroide, kot je bil naš, pa premajhne. Vse je tudi kazalo na bolj rutinsko delovanje Ostrinov, bolj v smislu stalnega merjenja moči s Čutini kot zaradi pomena naše misije. Toda po ponovnem zajetju s tistim njihovim sprožljivim odpiranjem dežnikov v zaporne lupine je pri našem poskusu preboja lupine nastal povsem spremenjen položaj. Lupina se nikakor ni hotela zdrobiti niti je nismo uspeli razklati. Kot padalsko krilo, poveznjeno na glavo pravkar pristalega padalca, je obvisela na našem asteroidu ter nam onemogočila let. Opozoril nas je alarmni

pisk. Nevarnost se nam je kazala skozi hologramski prikaz v velikem številu majhnih premikajočih se pikic, iz katerih smo takoj lahko razbrali plovila za spust posameznih skupinic. Pokazala pa so se tudi večja, z močnejšo oborožitvijo. Ves prostor, vse okoli našega asteroida, se je napolnil z njihovim živim premikanjem. Prava invazija.

»Vsi na bojne položaje!« je rezko ukazal kapitan. »Zajeti smo v prožno lupino, ki sedaj zakriva vpogled našim zunanjim silam za hitro posredovanje. Vsaj nekaj časa se bomo morali boriti z lastnimi močmi. Iz prikaza v holiju že lahko razberemo spuščanje na površino našega asteroida in prve spopade napadalcev z roboti posadke našega asteroida.«

»Približaj spopade!« je kapitan ukazal računalniškemu prikazovalniku. Pokazala se nam je površina asteroida s tako silovito razvnetim bojnim metežem med roboti obeh strani, da so me zajeli tesnobni občutki ob gledanju teh neizprosnih dvobojev med stroji s človeško zunanjostjo. Izstrelki vseh vrst, od kovinskih do bliskajočih energetskih so razsvetljevali ves prostor do pravega ognjemeta, le da so tu letele po zraku še kovinske roke, noge, glave in deli trupa. Toda čeprav so te eksplozije dovolj razkrivale kovinsko sestavo robotov, je bil dobršen del njihovega telesa videti presneto podoben živemu, človeškemu. Najbrž so bili iz neke plastike, morda celo iz živih, v laboratorijih vzrejenih mišic in kože. Vse je bilo v gibanju, tudi moje misli, skupaj z občutki, ki so se mi ob nenadnem preboju napadalcev skozi obrambne črte povzpeli prav do grla. Pa ne le človeška zunanjost teh robotov in neizprosno medsebojno uničevanje, ampak tudi prisotnost mogočnega razuma s trdno odločenostjo je bilo zaznati v hitrih prehajanjih iz kaotičnega v urejeno premikanje, tako na eni kot na drugi strani. In ko so napadalne diverzantske skupine

robotov prebile obrambno črto posadke asteroida, so naši roboti takoj vzpostavili naslednjo obrambno črto. In spet je sledil preboj napadalcev, kar sem zaznal kot trdo napredovanje celotne civilizacije Ostrinov. Še moj Dobročut, ki je dotlej z mirno zavzetostjo opazoval tako dvoboje robotov kot posamezna napredovanja nasprotnih sil na posameznih odsekih, se je ob tem vse hitrejšem umikanju posadke našega asteroida začel čedalje bolj nelagodno presedati in ozirati zdaj v holograмske prikaze, zdaj v vame. Tedaj pa je nenadoma tako silovito dvignilo in zasukalo naše letalo, da me je vrglo v zrak ter takoj zatem nazaj na sedež in spet skoraj z njega, Čutine, stoječe ob holijevem prikazovalniku, pa je kar pometlo po tleh. Eksplozija je prebila našo steno. Vse se je zgodilo v hipu, in še preden se mi je pogled ustavil na kotaleči se Čutinih, sem s kotički očesa zaznal iz smeri velikega čelnega okna močne svetlobne bliske ter takoj zatem še majhna plovila z odprtim ognjem v nas, ki pa so se že naslednji hip razletela od zadetkov naših topov. Še pred sestrelitvijo zadnjega iz napadalne trojice pa nas je že napadla nova skupina plovil, neprimerno večja, številčnejša, in tudi različna, za posebne namene. Ena so udarjala s svojimi topovi po naši vesoljski ladji in ji z izstrelki prebijala trup, medtem ko so se druga po hitrem letu mimo nas takoj prikazala zadaj ter med upočasnitvijo spuščala na tla skupine robotov, nakar so se takoj obrnila v napad z raketnimi izstrelki, dovolj močnimi za preboj ladijskega trupa. Toda Čutinom jih je na koncu le uspelo stolči drugega za drugim. Vsa letala so sproti stolkli. Spuščeni roboti pa so si med tem že poiskali zatočišča za orjaškimi stebri ter se, razdeljeni v več skupin, poganjali v razne smeri.

Zazrl sem se v postavljanje zapore na mestu razbitih vrat našega pristajališča, kar pa bi morali storiti že prej, ker so nas Ostrini ponovno presenetili s svojo

hitrostjo in prebojem do naših graditeljev zapore ter z napadom nanje. Naš izhod je bil blokiran. Vprašujoče sem se ozrl v kapitana, ki ga je ob zavzetem motrenju te robotske skupine inženircev verjetno prav to spoznanje dvignilo s sedeža. Dvignil je roko. Vsi smo utihnili.

»Tu ne bomo zdržali,« je dal kratko oceno. »Umakniti se moramo v notranjost asteroida. In to takoj, ker se je ena skupina robotov že prebila do naših zadnjih izhodnih vrat. Vzemite orožje z močnejšimi energetskimi naboji za zadrževanje robotov na hodnikih!«

Nato je stopil k steni z graviranimi reliefnimi podobami zgodovinskih motivov, najbrž zemeljskih, s srednjeveškimi vitezi v oklepih, z rimskimi legijami, z junaki iz starogrške in izraelske mitologije, npr. mladenič v zamahu s starodavno pračo za metanje kamnov in v ozadju neka orjaška postava. Vsaj asociacijo na ta motiv je vzbujal relief, čeprav so vse črte in vrezi zadostovali le za rahel vtis, sicer pa niso bili dovolj razločni za jasno predstavo. Toda ob malo natančnejšem opazovanju je motiv le postal dovolj razpoznaven.

»Naše zunanje sile nas spremljajo v stalni pripravljenosti na poseg, tudi z orožjem, v primeru potrebe. In zdaj je nastal tak položaj. Kmalu bodo odkrili naše zajetje, toda tudi Ostrini se tega zavedajo. Zato sedaj tako hitijo. Vse so pripravili za bliskovit napad po sklenitvi vseh delov lupine v orjaško jajčasto kletko s prožno raztegljivimi stenami. Najprej na naš asteroid, potem na ladjo in zdaj že naravnost na nas, na vsakega posameznika. Ali pa vsaj nanj…« Kapitan se je ozrl vame, pogledi vse posadke so obviseli na meni, ter nadaljeval: »Zato bomo ob izpadu iz letala še posebej pazili nanj. Tudi robotske skupine okoli njega bodo okrepljene. Iz vsega obnašanja Ostrinov v zadnjem času pa ne moremo predvideti, ali ga

nameravajo zajeti živega zaradi suma o njegovi nujni prisotnosti na vhodu v energetska polja ali pa imajo že tudi povelje za njegovo uničenje v primeru neuspele ugrabitve.«

Nastal je trenutek tišine. Še vedno so vsi zrli vame in v moje komaj vidno odkimavanje z občasnim požiranjem povečane sline v grlu. To je bilo sedaj nekaj povsem drugega od zagotovljene mirne poti, čeprav sem si pri svoji oceni varnosti že na začetku vzel dokaj pridržka. Po tem, kar sem iz vsega skupaj lahko dojel, bi bila za Ostrine še najbolj smotrna moja izločitev iz dogajanja. Ob tem pomisleku pa mi je zastal pretok misli še močneje kot ob kapitanovih besedah.

»Nekaterim njihovim robotom je verjetno uspel preboj v naše ozadje, prav možno, da celo do hodnikov, po katerih se nameravamo umakniti v notranjost. Toda število naših bojnih robotov za spopad z njimi je prav gotovo večje. Še kakšno vprašanje?« Kapitan je s pogledom preletel posadko pred sabo, še enkrat pogledal vame, ki sem ga ves čas molče poslušal, ter nam nato ukazal, naj se oborožimo in pripravimo za izpad. Takoj je nastal pravi vrvež ob steni za dvig orožja, zatem pa še pred izhodom, v ozadju ladje pa se je izoblikovala kolona s po tremi roboti v vrsti in s po dvema za zaščito na vsaki strani. Na začelju in na koncu kolone smo postavili še dodatno okrepitev z roboti. Tedaj je začela utripati rdeča lučka v ospredju in stena pred njimi se je odprla na zgornjem delu ter se po spustu do tal razprla v izhodni most. Stekli smo čezenj, najprej roboti, za njimi pa še ostali, ter se v teku in med stalnim oziranjem po okoliških stenah usmerili v hodnik proti notranjim prostorom.

Toda roboti Ostrinov so morali biti nekje v bližini. Vsak gib Čutinov je kazal na pričakovanje napada. In tudi sam sem čutil povsem enako med stiskanjem laserske puške v stalni pripravljenosti na takojšnji strel. Vsi

smo prežali. Po tako obsežno zastavljenem napadu nam že ne bi pustili prostega pobega v notranjost asteroida. Tega že ne. Nikakor. Druga za drugo so se mi misli vrtele okoli te ugotovitve in le ena, namreč da bo preboj hudirjeva zadeva, je vodila k nadaljevanju.

Po slabih sto metrih se je naš, nekaj nad deset metrov širok in prav toliko visok hodnik s številnimi izhodi v obeh zgornjih nadstropjih in pritličju nenadoma razširil v stometrski prostor z več izhodi, nekaterimi tudi večjimi, z dvajsetmetrskimi krožnimi loki in s skoraj enako sredinsko višino. Prav na našem nasprotnem koncu je bil največji, s skoraj podvojenim premerom. »Tja!« se je glasil poziv našega poveljnika, po katerem je sledilo še povelje robotom, naj vzpostavijo zaščitni kordon do izhodnega tunela, in tja so se takoj zagnali. Toda tik pred končno vzpostavitvijo kordona do našega izhodnega oboka, proti kateremu smo se pomikali, je iz sosednjih vhodov zletelo vsaj sto robotov ter se med sprotnim streljanjem v naše robote pognalo z vsemi silami v razbijanje njihovih vrst.

»Teci!« je zavpil poveljnik. Pričakovani preboj se je začel in vprašanje je bilo le še dejansko razmerje sil. Naši roboti iz ozadja so tekli na pomoč napadeni enoti v ospredju in še zadnji hip udarili napadalcem v bok. Samo malo močnejši protinapad bi zadostoval za zavrnitev napada, pripravljeno pa smo imeli še rezervno skupino robotov. Toda prav pred njihovo vključitvijo v spopad so dobili okrepitve tudi napadalci Ostrinov. Kar druga v drugo so se pogrezale vse okrepitve, zdaj z ene, zdaj z druge strani. Tedaj so roboti Ostrinov udarili še po sredini te orjaške hale, in to naravnost v našo kolono, v naše zaščitno spremstvo ob straneh, v naše robote, ki so se v štirih strnjenih vrstah, drug ob drugem, z laserskimi puškami usmerjenimi proti napadalcem, takoj spopadli z njimi. Toda njihova prva vrsta je bila takoj prebita. Skoraj enako tudi druga,

napadalci so šli skoznjo brez izgubljanja časa. Tretja vrsta pa je napadalce vsaj upočasnila, in delno tudi ustavljala. Četrta se je še upirala. S skrajnim naporom svojih mišic sem vzdrževal hitrost bežeče kolone Čutinov. In le nekaj metrov stran sem lahko videl, kako se je eden od ostrinovskih robotov prebil skozi našo zaščito ter se že zagnal proti najbližjemu Čutinu, ko se mu je naš robot zaletel v bok s tako silo, da sta se v naslednjem trenutku skupaj zavalila po tleh med udarjanjem kovinskih rok ob prav tako kovinski oklep nasprotnika. Priskočil je še eden od Čutinov in s strelom energetskega naboja odbil napadajočemu robotu glavo ter tako sprostil našega robota, da se je lahko pognal takoj nazaj v boj. Ponovno sem se ozrl naprej v smeri našega izhoda, v zaščitni kordon in žvenketajoče spopade robotov. Železna telesa so udarjala drugo ob drugega, roboti so se dvigali v zrak in metali v nasprotnike, malo stran sta se po dva ruvala na tleh, nekaj naprej se mi je spet kazal preboj manjše skupine robotov skozi vrste naših branilcev in vse do Čutinov, ki so takoj udarili po njih s svojimi laserskimi puškami. Enega robota so takoj uničili, še drugega poškodovali, tretjemu pa je uspelo ujeti enega od Čutinov okrog pasu, ga dvigniti, visoko, že kar na ramena, ter se s svojo žrtvijo v orjaškem skoku pognati nazaj prek bojujočih se dvojic v zaledje lastne strani.

»Ugrabljajo!« je vzkliknil Dobročut.

»Zakaj pa?« mi je ušlo.

Toda Dobročut je v odgovor le neodločno odkimal. »Hja, zakaj. Morda želijo zvedeti kaj več o naši misiji.«

»Aja. To bi pomenilo, da bomo morda preživeli?«

»Toda preden jim bo uspelo uničiti naše robote, bo še minilo nekaj časa.«

Spet so me obšli tisti nič kaj prijetni pomisleki. Čutini me ne morejo prepustiti Ostrinom kar tako. In me tudi ne bodo. Še oni bi me verjetno raje videli mrtvega

kot živega v rokah Ostrinov. Presneto zaguljeno. Vprašanje je, ali jim sploh ostaja kaj drugega kot taka opredelitev do mojega obstoja. To bi šele bilo nevarno. Na koncu sploh ne bom vedel koga naj se bojim.

Pogled mi je pritegnila gneča, nejasno prerivanje v ospredju. Tik pred obokom našega izhoda se je vse skupaj sprevrglo v nepregleden vrvež. Vsa kolona se nam je ustavljala. Potem smo zaslišali vzklike, da so nam roboti Ostrinov prebili kolono tik ob hodniku, skozi katerega smo se nameravali umakniti.

»Zaščitni oddelki robotov iz zaledja takoj na čelno stran!« je poveljeval naš kapitan.

Z Dobročutom sva se spogledala. Bo zadnji del naše kolone ostal nezaščiten? Nam pa mora res slabo kazati, če nam ne ostane nič drugega.

»V ozadju kolone poskrbita za lastno zaščito!« se je glasilo naslednje povelje.

Pogledal sem Dobročuta. »Ali se bomo sami spopadali z roboti?« sem vprašal.

»Da. Nisem računal na tako hitro zaostritev,« je odvrnil z resno zategnjenimi ustnicami. »Pa še tako ostro.« Nato se je nagnil k meni: »Čeprav vas po mojem mnenju ne nameravajo ubiti, bo vseeno bolje, da se pomaknete proti sredini. Boj prepustite nam. V naši enoti smo dobro usposobljeni zanj.«

»Naše bojne ladje so že prebile stene naše lupinaste kletke,« nas je kot val prešlo sporočilo iz začelja. »Pomoč prihaja. Pristajalna letala so že usmerjena na naš asteroid. Vzdržite!« Toda živahni vzpon upanja se še ni niti polegel, ko je udaril v nas še močnejši val sovražnih robotov, in to tako spredaj kot tudi v bok naše kolone, z vseh strani hkrati. Vrste naših robotov, tudi zadnje iz zaščitnega kordona, so izginjale pod napredujočimi roboti Ostrinov. V protinapad so se vrgli tudi prvi Čutini. Zdaj so še sami sprejeli boj

od blizu s sovražnimi roboti brez zaščitne pregrade naših robotov. Neverjetno pogumno, in tudi uspešno. S svojimi laserskimi puškami s posebno cevjo za energetske naboje so jih lahko uničevali. Dovolj močni so bili ti njihovi energetski naboji, da so odbijali robotom glave, roke, noge in jim razstreljevali trupe. Vedno več njihovih robotov je bilo kar na hitro spremenjenih v kose železja. Toda videti je bilo, kot da se to njihovem številu nikakor ne pozna. Celo prav nasprotno, bilo jih je zmeraj več, in tudi stiskali so nas v vse bolj zategnjen obroč. Gledal sem zdaj vanje, zdaj spet v pogumno izpostavljanje Čutinov pri teh spopadih. Izredno drzni in tudi izjemno spretni so bili ti Čutini. Toda tedaj sem zastal ob nenadnem spoznanju, ki se mi je zaradi številnih eksplozij in letečih delov razbitih robotov izmaknilo prvotni zaznavi. Res, da so nas roboti potiskali v vse ožji krog, toda Čutinov niso ubijali. Samo pomikali so se naprej in se izmikali strelom ter, to me je presenečalo, s svojimi jeklenimi rokami posamezne Čutine samo zajemali v jeklen objem. Lahko bi jih zdrobili, a jih niso. Bolj in bolj pa je postajala očitna nemoč našega odpora, ki bi ga lahko vsak hip zlomili. Tudi posamezni Čutini so to sprevideli in se začeli umikati, medtem ko so njihovi tovariši še vedno prav besno streljali. Vendar so jih roboti vseeno uspevali vse pogosteje zajeti v svoje objeme, in to že kar množično. Tedaj nam je prešel skozi ušesa prediren pisk. Roboti so se ustavili. Nekaj deset metrov stran je obstalo prozorno plovilo, nekakšna plošča s presojno kupolo, in kazalo je, da so v njem Ostrini. Vsi smo se zazrli vanje.

»Gospodje Čutini,« smo zaslišali zvočno okrepljen glas. »S toliko besa se boriti z roboti je vendar nerazumno za našo civilizacijsko raven. Saj vas vendar ne želimo pobiti, sicer bi vas že. To ni naš namen. Le pogovoriti se želimo z vami.«

»Vojna med nami se še ni začela, ni bila napovedana. To, kar počnete, je proti vsem dogovorom med nami,« se je oglasil naš kapitan med stopanjem v ospredje. »Nobene pravice nas nimate napadati in tudi nobene možnosti prikrivanja tega napada. Naše sile že prihajajo na ta asteroid, zunaj pa so naše bojne ladje v popolni pripravljenosti. V nobenem primeru se ne boste izvlekli, ne glede, kaj naredite. Raje nam pustite prost izhod, dokler je še čas.«

»To ni problem. Res, da je nastalo kar nekaj odpadne kovine po vseh teh spopadih robotov, toda tega ste vajeni tako kot mi,« je mirno nadaljeval Ostrin na leteči polkrogli. »Pa tudi pogovora z nami ste vajeni, kajne?« To pa je bilo izrečeno že z rahlo ciničnim prizvokom, ob katerem se je naš kapitan vidno vznemiril. »Kaj želite?« je vprašal z odločnim glasom enakopravnega sogovornika, čeprav je bil, vsaj po moji presoji, že ujetnik, tako kot vsi ostali Čutini z mano v red.

»Z vsakim posameznikom se bomo posebej pogovorili, z vsakim od vas.«

»Nobenega izpraševanja posameznikov ne dovolim.«

»Glede dovoljenja so se že naši roboti dogovorili. In to dovolj nazorno, kajne?«

»S silo torej. Tega vam ne dovolim! To bo vojna!«

»Nadutost vam tu bolj malo zaleže. Robotom smo resda prepovedali streljati na vas, toda ne zaradi bojazni. To preprosto ni bilo potrebno. Kako bi ravnali v primeru močnejšega odpora, pa lahko le ugibamo.« Ostrin se je spet cinično zasmejal: »Ali, bolje rečeno, ugibate.«

»Pobijete nas res lahko,« je trdo odvrnil kapitan, »toda možnosti nekaznovanega odhoda nimate. Enako kot ste vi obkolili našo posadko, so naše ladje obkolile ta asteroid, in s tem tudi vas. Ne morete se jim izmakniti.

In tudi skoznje se ne morete izmuzniti. Če nas pobijete, boste tudi vi kmalu postali žrtve.«

»Prav, vaše opozorilo bomo upoštevali.« Ostrinov prizvok v glasu je še naprej ostal ciničen, le da je bilo v njem zaznati še neko mešanico nesramnosti in zadovoljstva med ukazovanjem robotom. »Čim bolj nežno odnesite te gospode Čutine. . . ali kako naj že temu rečem,« se je Ostrin pridušeno zasmejal, po mojem mnenju s kar precej zlobe. »Nežno, kolikor je možno,« je nadaljeval, »nič več, kajne, gospodje Čutini? Kolikor si pač lahko privoščimo. Pogovora nam pa seveda ne morete odreči, to je najbrž že jasno. Vsaj upam.«

Čutini so se hitro spogledali. »Njega hočejo,« je dejal kapitan in namignil name. »Izprašali ga bodo.« Nato se je pomaknil do Dobročuta. »Razloži mu,« je dejal, »naj čim bolj zavlačuje. Res, da so nas Ostrini presenetili s svojo hitrostjo, toda tudi mi smo zmožni česa takega.«

Dobročut je zastal s srepo uprtim pogledom v tisto lebdečo prozorno kroglo ter se po krajšem opazovanju ponovno obrnil k meni: »Ne smete jim nasesti. Ne verjemite jim. Ko bodo želeli čim več izvleči iz vas, jim povejte vse, razen o zadnjih 74. vratih in o ponesrečenem poskusu prehoda skoznje. Veliko napako smo naredili s prelaganjem predstavitve naše civilizacije. Toda zapomnite si eno. . .«

Tedaj ga je sredi besede prijel za laket ostrinovski robot s svojo jekleno roko ter ga z lahkoto, kot da nima opravka z nobeno težo ali močjo, porinil predse in ga odpeljal, bolje rečeno odvlekel, kot so okoliški roboti počeli z ostalimi Čutini in takoj zatem še z mano. Le da je robot mene po nekaj korakih potisnil stran iz kolone in proti tisti lebdeči polkrogli, ki se je medtem že spustila na tla, le dobrih dvajset metrov stran. Poskusil sem se še izviti iz jeklenega objema, a zaman. Sem pa med svojim obračanjem lahko videl, kako so

iz prozorne kupole stopili trije Ostrini ter se po nekaj korakih ponovno ustavili. In prav prednje me je na tla postavil robot ter me na ukaz srednjega Ostrina spustil iz svojega jeklenega prijema, v katerega sem bil vklenjen.

»Pozdravljeni!« me je smehljaje se nagovoril srednji Ostrin, »nikar se nas ne bojte. Mi vam nismo sovražni. Prav gotovo pa ne tako kot so vam natvezli tile gospodje Čutini.«

Z rahlim naklonom glave sem vrnil pozdrav ter nato privzdignil pogled, najprej k sredinskemu Ostrinu, potem pa še k njegovima sosedoma in ponovno nazaj k sredinskemu.

»Vi ste Zemljan?«

»Da.«

Ostrin se je nasmehnil. »Na strani Čutinov se bojujete?«

Ostal sem tiho. Nisem se mogel domisliti smiselnega odgovora. Ostrin je bil videti precej prijazen, brez ostrine v svojem glasu in tudi brez pričakovane nadutosti v nastopu. Nobene napadalnosti. Celo vzvišenosti, ki sem jo lahko zaznal med tistimi sprejemi, ni bilo na njem. Pravzaprav so me kar malo presenetili s to svojo prijaznostjo. Ali kar koli je že to bilo, kar se mi je kazalo pri tem nepričakovano prijaznem sprejemu.

Vrnil sem mu nasmeh.

»Pa ste prepričani, da glede tega niste v zmoti?« Ostrin se je nasmehnil s pokroviteljskim nasmehom, jaz pa sem kljub nastali nejasnosti oziroma prav zaradi nje še naprej ohranjal rahel nasmeh, zmignil z glavo in nato še z rameni, kot češ, kaj drugega pa naj bi bilo na mojem mestu sploh smiselno. In ko sem ga že nameraval vprašati, kaj bi lahko bilo na tem nenavadnega, nepričakovanega ali kaj takega, so nas zmotili nenadni klici in takoj nato še neko premetavanje

v koloni nasproti nas, iz katere se je uspelo iztrgati enemu od Čutinov; stekel je, se izmaknil stegnjeni roki naslednjega robota ter se pognal naravnost k nam, dokler se ni ustavil med tistimi tremi Ostrini in mano. »Pustite ga!« je dejal s privzdignjenim glasom ter, po moji bežni zaznavi, z nekam pretirano samozavestjo, s katero v tistih okoliščinah ni mogel ničesar doseči. Saj je bilo vse v rokah Ostrinov.

Ostrini so se spogledali med vzvišenim posmihanjem. »Saj mu nič nočemo. Poleg tega,« srednji Ostrin je pristopil k njemu, »pa je to vendar že tudi vam moralo postati jasno.«

»Ne v naše naveze z Zemljani ne v naše pogovore z njimi se nimate pravice vtikati. Doslej je vedno bilo tako. Eno temeljnih določil spoštovanja medsebojnih izvirnih posebnosti, tako vaših kot naših, ki ste se jih kljub vsej svoji nesramnosti doslej vseeno držali, boste prekršili. Tega vam ne bomo dopustili. Vojno izzivate.«

»O tem se ne bomo prepirali. Roboti, odstranite ga! Zdaj res ni čas za tovrstne razprave.«

Ostrin je stopil korak nazaj, z migom roke nakazal, naj Čutina odstranijo, ter počakal na izvršitev ukaza, ki se mu je Čutin hotel upirati, pa ga je robot kar hitro ujel za laket s svojimi jeklenimi prsti in ga odvlekel. Tedaj pa nam je preparalo ušesa strahovito hreščanje, pokanje z nasprotne strani naše orjaške večstometrske hale. Nekaj je trgalo steno po vsej dolžini, dokler ni zazijala ogromna odprtina, skozi katero smo zagledali pravo množico čutinovskih plovil, razna letala, za različne namene, precej podobne tistim ob napadu Ostrinov, vsaj na zunaj so imeli podobno tehniko. In ko se je zalesketalo po trupih teh plovil v ozadju, je to verjetno pomenilo še dodatno prisotnost bojnih letal Ostrinov, vendar se je glavnina tega spopada, vsaj po svetlikanju eksplozij sodeč, razširila v meni skrito ozadje. Plovila Čutinov, ki se jim je že uspelo

prebiti v našo halo, pa so medtem začela spuščati nove oddelke svojih, torej naših, robotov. Toda takoj zatem so priletela noter še letala Ostrinov s svojimi okrepitvami robotov. In vsi ti so se takoj po pristanku spustili v medsebojni boj ob podpori svojih oboroženih letal in raznih letečih, samodejno vodenih laserskih topov.

»V takem metežu pa izgubiš glavo, ne glede, na kateri strani si,« sem izvrgel med pogledovanjem v Ostrina pred sabo, ker se je ta spopad zelo hitro širil v našo smer. Vsak čas nas je moral zajeti. Ostrin ni odvrnil ničesar. Kot da bi ga silovitost spopada presenečala. Še njegov izraz na obrazu je spominjal na odziv našega kapitana ob nenadnem preboju Ostrinov. Torej je Čutinom res uspelo vrniti udarec. Drug drugega so sposobni presenetiti s temi nenadnimi in hitrimi vpadi, in to s tako osredotočenim napadom, da je bilo že kar neverjetno, kako so lahko prikrili poprejšnje zbiranje svojih sil. Pobudo pa so to pot, vsaj tako je vse kazalo, ponovno prevzeli Čutini. Toda ob vsem tem dogajanju sem moral pomišljati še na možne rezerve Ostrinov. Zazrl sem se v svoje sogovornike, ki so še vedno strmeli v tisti napredujoči napad Čutinov. Njihove enote jih niso mogle ustaviti. Ostrini so se spogledali. Desni, nekoliko višji in bolj ostrih potez na podolgovatem obrazu, je pogledal še mene ter nato spet ostale Ostrine: »Kje so naši? Take premoči si prav gotovo niso mogli zagotoviti. To ni res. Naše zunanje sile nas že ne bodo prepustile tem bebavim Čutinom.«

»Zadeva postaja jasna, « mu je odvrnil Ostrin na njegovi desni, »naša namera jih je zelo prizadela. Najbrž smo jih zadeli v živo, ker se sicer ne bi tako besno odzivali. Nekaj skrivajo.« Ostrin se je z umirjeno zbranostjo obrnil k meni.

Roboti Čutinov so se medtem že prebili skozi hitro vzpostavljene zapore iz odpadlih materialov od razbitih

sten in nosilnih stropnih lokov, skozi že kar pravo utrjeno linijo, ki so jo roboti Ostrinov sproti postavljali, ter z naskokom na stražarje zajetih Čutinov omogočili izpuščenim Čutinom ponovno ukrepanje. Eni so se pridružili svojim robotom, druga večja skupina pa se je pognala k tisti prozorni polkrogli in k Ostrinom ob meni.

»Je vse v redu?« me je vprašal eden od Čutinov med pogledovanjem zdaj vame, zdaj v tiste tri Ostrine nasproti mene.

Takoj sem prikimal.

»Tudi mi znamo presenetiti s hitrostjo, kajne?« Nastop Čutina je bil zdaj že bolj umirjen in samozavesten. Pa še nekaj živahnosti je prihajalo iz njega, ko se je obrnil k Ostrinom: »Nesramnost, da ne rečem zahrbtnost, se vam ni povsem obnesla, kajne?«

Toda Ostrin je gledal z zdolgočaseno zadržanostjo, in to tako prepričljivo, da sem se moral zamisliti nad normalnostjo tega odziva glede na nastali položaj, ker lahko bi bilo to le Ostrinovo sprenevedanje. Prav možno, da imajo tudi tovrstne sposobnosti dobro razvite. Vendar pa je s svojo prepričljivostjo ustavil Čutinovo živahnost.

»In kaj so vam lepega povedali?« me je vprašal Čutin.

»No, ja.« V zadregi sem pogledoval zdaj Ostrine, zdaj Čutine okoli sebe. Nikomur nisem imel ničesar očitati. Tudi ničesar žalega ne bi mogel reči o nikomer. Ostrini so me še vedno gledali s tistim prijaznim vzvišenim smehljajem, Čutini pa so bili že kar neprijetno sumničavi, česar jim kljub nekaterim pomislekom ob Ostrinovih besedah glede moje pridružitve Čutinom nisem smel šteti v slabo. Položaj je bil, preprosto rečeno, zaguljen. In to za vse.

»Nekaj malega, to že,« sem odvrnil. »Za malo resnejši pogovor pa ni bilo časa, ker se vsa dogajanja tukaj

odvijajo neverjetno hitro.« Potem sem se nasmehnil: »To pa, kajne?«

»Da.« Čutinu so se ustnice razlezle v nasmeh. »Hja, najbrž res. Celo za naše pojme malo prehitro.«

Tedaj smo zaslišali skozi ozvočenje vsega prostora: »Poziv vsem robotom. Poveljstvi obeh strani sta se dogovorili o prenehanju napadov. Takoj vzpostavite zvezo s poveljstvom asteroidne meglice. Pogovori se bodo nadaljevali v pravkar postavljenih paviljonih na osrednjem pristajališču tega asteroida.«

»Torej gospodje Čutini,« je po krajšem molku začel srednji Ostrin, »kot ste slišali, nas čaka še prijeten večer z zabavnim programom. Osebno mi je tak razplet še najbolj pogodu, saj mi je bila seznanitev z vami v veliko čast.« Nakar so se vsi trije Ostrini prijateljsko nasmehnili z vidnim zadovoljstvom in v vse bolj živahnem razpoloženju. Toda na obrazih Čutinov je še vedno ostajal mrakoben izraz z ne prav dosti naklonjenosti za prijateljski pogovor.

»Če vas ne bi naše sile obkolile od zunaj, bi nas pobili, kajne?« Čutin je še vedno upiral svoj hladni pogled v vodilnega Ostrina, ki je ob teh besedah prikimal z razumevajočo naklonjenostjo: »No, tega nam ne morete šteti v slabo.«

»Neverjetna nesramnost! Najprej ste nas hoteli pobiti, potem pa še govorite, da vam tega ne moremo šteti v slabo. Je sploh kaj, kar bi vam po vašem mnenju mi lahko šteli v slabo.« Čutin je ostajal nespremenjen v svojem zadrževanju besa. Toda ostali Čutini so se le sprijaznili z nastalim položajem ter začeli prigovarjati kolegu, naj se umiri, ker Ostrinov že ne bo spremenil. So pač taki, kot so, in Ostrini so to nekaj časa smehljaje se poslušali, potem pa so se začeli ponovno mrščiti. In že je kazalo na znova vzplameneli spor, ko so se po nekaj ostrih besedah z obeh strani le umaknili vsak na svojo stran in se kljub živemu in precej

glasnemu sproščanju pravkar vzkipele jeze v svojih skupinah počasi odpravili na, kot rečeno, prijateljsko dogovarjanje.

IX. poglavje

Sivi deževni oblaki, iz katerih je po malem rosilo, so s svojim še temnejšim ozadjem na severozahodu obetali močnejše padavine, če že ne plohe, vendar je bilo tistih nekaj kapljic premalo, da bi odprl dežnik, pa tudi mimoidoči so jih že začeli zapirati. Po parkiranju na Kongresnem trgu, nasproti Nunske cerkve, sem stopil proti zgradbi rektorata ljubljanske univerze. Sestal naj bi se z Marto, Gigino prijateljico, ki mi je po telefonu razložila, da je Gigo prejšnji večer večkrat zaman klicala po telefonu. Prav lahko, da ima izpraznjeno baterijo svojega mobija, mi je navrgla eno od možnosti. Skratka, nikakor je ni mogla poklicati. Zdaj je Marta prihajala z nasprotne strani. Lepo, da se je tako hitro odzvala.

»Hej!« sem jo veselo pozdravil. Stara znanka je bila. In po vsem, kar sem nedavno doživel, sem se znanega obraza še dosti bolj razveselil kot sicer.

»Zdravo! Ne morem je dobiti.« Martin obraz je bil resen, brez običajnega smehljaja ob srečanjih.

»Praviš pa, da je v Ljubljani.«

»Da, najbrž. Na dopust ni odpotovala, to vem.«

»Potem jo bova že našla. Na vsak način se moram sestati z njo.«

»Si mi rekel, ja. Je pa zadnje čase še posebej zmešana. Najprej se je razšla z Matevžem, to je bil že njen tretji fant v tem letu, ali karkoli je že bil. Z njim je šla občasno ven. Še sama ne vem, ali so jo vsa ta poznanstva tako zmedla ali pa je z njo tudi sicer nekaj narobe.«

Zmignil sem z rameni. Seveda je bila Giga »tudi sicer«

prifliknjena, glede tega sem imel preveč razčiščene pojme, da bi še kaj dvomil. »In kaj ima sedaj na programu?« sem vprašal z nasmehom.

»Na programu?« je zamišljeno ponovila Marta. »Saj v tem je problem. Bojim se, da je zadeva bolj resna kot nekaj, kar je zgolj na njenem programu. Precej prizadeta je bila videti. Najprej ni dobila vloge v gledališki igri, za katero se je potegovala, čeprav naj bi ji bila pisana na kožo. Potem naj bi zbolela ali nekaj takega, kot sem lahko razbrala iz tistega njenega govorjenja, ker se ga je ob najinem zadnjem srečanju že kar lepo nabrala. Vsaj kolikor jo jaz poznam, je bilo to glede na njene navade malo preveč. Ves čas se je vrtela okoli nesmiselnosti tega življenja in da se bo kar ubila.«

»Kaj?« Hitro sem se zresnil. »Da se bo ubila? Pa se ji menda res ni popolnoma utrgalo?«

»Saj, iz tega njenega govorjenja je že kar težko pomisliti na kaj drugega. Tako je. Sicer bomo pa videli. Prav o nepravem času si se oglasil. Še sitnosti si boš nabral.«

»Sitnosti?« To je bilo nesmiselno, saj sem imel nedavno opravka z dosti hujšimi stvarmi, kot so taki nepomembni problemi Zemljanov oziroma neke prifliknjene avše.

»Če naredi samomor po sestanku s tabo, boš imel same težave.«

»Pa ti misliš resno s tem njenim samomorom?«

»V tako zmedenem stanju, v kakršnem je sedaj, je vse možno.«

»Ampak ona ne sme narediti samomora! A si nora!«

»Ne jaz. Ona.« Marta se je zasmejala. Hm. Seveda, ona je poznala tako Gigi kot mene, in pri tem je prav dobro vedela, koliko mi ta zmešana krava pomeni. Nič. Toda zdaj je bilo drugače.

»Veš, kaj…« sem začel.

»Kaj?« Martino smehljanje je bilo eno samo prepričanje o nedvomnosti vsega, kar je povedala.

»Ona ne sme narediti samomora. Ona . . .« Malo se mi je zataknilo v iskanju prave besede, »ona nima te pravice.«

»Pravice?« je Marta ponovila, me pogledala, vseeno jo je moral izraz mojega obraza presenečati, in zmignila z rameni, kot da vse skupaj ni po njenem mnenju vredno pretiranega naprezanja možganov.

Prav zmotil me je posmehljivi prizvok v njenem glasu: »Mar te morebitni samomor tvoje prijateljice sploh ne prizadeva?«

»Aja? Najbrž res ne.« Marta me je še bolj živo pogledala. »Zanimivo.«

»Kaj?«

»Tvoje ponovno zanimanje zanjo. Kar naenkrat.«

»Dobro, Marta.« Poskušal sem se zbrati v bolj treznem premisleku. Najbrž sem res pokazal malo preveč prizadetosti ob Martinem omenjanju Giginega samomora. »Potrebujemo jo. Resno govorim. Nujno nam je potrebna.«

Marta se je počasi zresnila. »Kdo so ti 'mi'? Sem mislila, da gre zate? Torej nič osebnega?« Še naprej sem jo ves zresnjen gledal, ona pa mene, in po kratkem premisleku je zmignila z obrvmi: »To bi pa morda res lahko bilo možno.«

»Da, zelo možno!« sem resno, s kar strogim tonom, nadaljeval. »Najti jo morava. In to čim prej. Preveč hude posledice bi lahko povzročil njen samomor. Ne sme ga narediti.«

»Hm. Ta je pa dobra! Nje naj ne bi nihče pogrešal, mi je jamrala na zadnjem srečanju oziroma zadnje čase že na večini najinih pogovorov, pa sem ji govorila nasprotno, čeprav so se mi zdele te njene besede povsem realne. Pravzaprav so to bile po mojem

mnenju edine kolikor toliko smiselne besede v vsem njenem govorjenju. Če pa ti praviš drugače, pa naj bo po tvojem. Saj je ne sovražim, le sita sem teh njenih depresij, sicer pa bi ji malo veselja celo privoščila. Zakaj pa ne? Naj se punca malo poveseli. Samo kdo jo bo razveseli? A ti?«

Poslušal sem jo z mirno zbranostjo.

»Prav,« je pristala Marta. »Lahko bi mi še kaj več povedal o tem, kdo ste tisti 'mi' oziroma o tem tvojem ponovnem zanimanju zanjo. Če ni skrivnost, seveda.«

Že sem odprl usta, pa jih nato ponovno zaprl. Saj ji vendar nisem mogel vsega povedati, ker bi lahko začela razmišljati še o moji prištevnosti. Najprej Gigi in zdaj še jaz. Presneto. Pa še zanimanje sem ji vzbudil. Moji odzivi na njeno govorjenje so res morali biti v nasprotju z njenimi pričakovanji. Toda kaj naj ji rečem? Ničesar od tega, za kar je dejansko šlo, ji nisem mogel navesti kot razlog.

»Pustiva razloge za pozneje. Raje jo poiščiva, dokler je še čas, o ostalem pa se bova že lahko potem pogovarjala, kolikor naju bo volja.« Kljub zadržani resnosti sem se v sebi nasmehnil, saj sem ji govoril enako kot tisti Čutini meni. Kot da bi mi njihova taktika izmikanja pri dajanju odgovorov že povsem prešla v kri. Marta me je še nekaj trenutkov gledala v dvomu,ali je vse to res tako, kot mora biti in kot je kazalo iz mojega vztrajanja, naj najprej poiščeva Gigi, ter z glavo namignila proti centru mesta: »Morda je Darja v enem od teh bifejev, tukaj. Zadnje čase sem jo pogosto videvala z Gigi.«

»Prav,« sem se strinjal in stopil za njo proti Čopovi ulici, kjer sva Darjo po dveh pregledanih bifejih res odkrila za mizo v družbi s prijateljicama.

»Hej, Darja!« jo je s pozdravnim vzklikom opozorila

nase Marta ob meni. »Si kaj videla Gigi? Nujno bi jo morali dobiti.«

»Tudi jaz jo iščem. Včeraj zvečer se ji je povsem strgalo. Najprej se ga je napila, potem je prišel njen znanec v usnjenem jopiču, suh, visok, saj si ga že videla, ne vem, kako mu je ime, zmeraj mu gleda tisti pulover izpod jopiča, diler ali nekaj takega je, mamila preprodaja. Ne vem, kaj ima ona z njim, nekajkrat se je sicer drogirala, čeprav po moje še ni zasvojena, vsaj prej ni bila. Z njim se je nekaj sporekla. Mislim, da je zahteval denar ali pa ji je ponujal tisto svojo travo, če ne česa še močnejšega. Celo sceno sta naredila. Pozneje, ob enih ponoči, sem jo videla še v pabu ob Turistu, res je delovala zadrogirano. Še prisedla je k nam, čeprav ni bila nič kaj zgovorna. Češ da vse skupaj nima smisla, je govorila; to zanjo ni nič nenavadnega. Toda na trenutke se je izgubljala v neko odsotno strmenje, potem pa se je nenadoma povsem zbujena zagnala v razlaganje tiste svoje vloge v gledališču, ki bi jo morala dobiti, pa je ni, da nam je že vsem začela presedati, in ko smo jo nekajkrat zapored zavrnili zaradi ponavljanja zmeraj istih razlag, je še govorila, da ona že ve, kako malo mar nam je zanjo, ampak da tudi njej ni nič več za nas. In še nekaj v tem smislu, dokler ni naposled med vstajanjem, nekajkrat se je namreč še usedla nazaj, energično izjavila, da je pač tako vseeno, ker ona že ne bo nikogar več obremenjevala, in to prej, kot si mislimo. Pa še smrtno resno se je držala pri tem. S prav zagrizeno odločnostjo. Potem je še nekaj mrmrala, ne vem, kaj, le na koncu je povsem jasno in tudi dovolj glasno pribila: Še nocoj. Na naše bedasto strmenje, saj drugega ob taki idiotski sceni tudi ne moreš narediti, pa je kar še nekajkrat ponovila tisti svoj - še nocoj, sicer bolj tiho, bolj zase, vendar s prav besno trmo.«

Primaknil sem se k Marti. »Če je ostala brez vloge, in

morda še brez službe, s tistimi njenimi fanti pa ji tudi ne gre, tako da je ob alkoholu ali mamilih, kakor koli, že vse možno, kaj?«

»V takih trenutkih ne bi smela ostati sama,« se je strinjala Marta. »Ko se ti več nesreč hkrati povezne na glavo, in to same skrajno zoprne, tedaj pač potrebuješ malo opore, morda pri svojcih; če jih nimaš, pa vsaj pri prijateljih.«

»Dobiti jo morava, potem se bom že jaz pogovoril z njo,« sem dejal.

»Hm.« Ocenjujoči Martin pogled je za nekaj trenutkov zastal na mojem obrazu. Če je že Gigino obnašanje preseglo mejo njenega razumevanja, se ji moja zaskrbljenost za Gigi očitno ni zdela nič manj nenavadna. To sem takoj ugotovil. Z Gigi sem se običajno le bežno pozdravljal, vsaj v Martini prisotnosti, in še to bolj v mimohodu.

»Ampak kam, hudirja, bi lahko šla?« sem se oglasil z vso odločnostjo. Kajti kar koli bi že lahko iz tega nastalo, mi je bila jasna predvsem prisotnost prehudega tveganja s presneto pomembnimi posledicami.

Preveč pomembna je bila, saj ni šlo le za življenje neke avše. Kako trapasto! Vojna je bila tik pred izbruhom, vse je bilo na nitki, zdaj pa naj se razgali še to porušeno ravnotežje nasprotnih sil. Ostrini še ne vedo, da Čutini ne morejo do svojih energetskih polj. Toda prej ali slej bodo zvedeli in prav možno je, da Čutinom ne ostaja več dosti časa, čeprav so omenjali zadostno moč svojih oboroženih sil tudi v primeru zaprtega dostopa do največjih energetskih polj. Da, Čutini se bodo tolkli. O tem ni dvoma. Toda energetski izstrelki, tako enih kot drugih, najbrž iz antimaterije, lahko razstrelijo planete. Oboji imajo taka orožja. In za uničenje Zemlje je dovolj le en tak izstrelek, imajo jih pa na tisoče, kaj tisoče, milijarde. Le enakost sil ohranja mir. Samo mir je tisto, kar lahko Zemljanom zagotovi preživetje.

Ravnotežje sil je treba ohraniti. Moram odpreti tisti prehod. Moram prestati preverjanje in predvsem se moram najprej sestati s to nesrečno punco, ki ima prav v tem popolnoma nepravem trenutku tako nesrečne probleme. Nisem dvomil ne o sebi ne o svoji sposobnosti prepričevanja. Le dobiti moram Gigi.

»Poglejmo, kje bi lahko bila,« sem dejal v želji po bolj umirjenem in tehtnem premišljanju, »potem bomo pa ukrepali. In to hitro.«

Nihče ni oporekal. Pravzaprav so vsi gledali vame, tako obe dekleti ob Darji kot trije fantje za sosednjo mizico, ki so že pred tem prisluhnili pogovoru, deloma zaradi mojega odločnega nastopa, šlo pa je tudi za njihovo znanko, ki je sodila v malo širši krog tamkajšnje družbe. Z nekaj pridržka in ob določenih priložnostih bi lahko celo rekli, da je njihova prijateljica.

»Hej!« se je iz kota oglasil suhljat poba v znošeni majici in še bolj znošenih izpranih kavbojkah. Celo strgane so že bile, čeprav najbrž nalašč, ker je bila vsa njegova družba glede zunanjosti v enakem modnem trendu, zelo primernem za potepuške namene, s poudarjenim izrazom uporništva, ki so ga navrženi usnjeni jopiči, in bilo je poletje, vroče poletje, že kar izzivalno poudarjali. »Gigi iščeš?«

»Da,« sem odvrnil med ocenjujočim opazovanjem koščenega tipa ter nato še njegove druščine in spet suhega poraščenega obraza, kajti če se je Gigi družila s temi tipi, je prav možno, da je zašla tudi v mamila.

»Malo prej sem se pogovarjal z njeno cimro. Spraševala me je zanjo.«

»Kdo? Njena cimra?«

»Ta, ki z njo stanuje. Pravi, da je ni že dva dni. Za eno noč se je že morda tudi prej kdaj zadržala na kakšni žurki, sicer pa ji je za daljše odsotnosti prej povedala. To pot pa je kar naenkrat ni več.«

»Ali je morda kazala kakšna samomorilska nagnjenja?« Moral sem si priti čim prej na jasno. »Bi lahko naredila samomor?«

»Hja, prifliknjena je dovolj.« Koščeni poba se je idiotsko zasmejal. Še bolj predirno sem ga pogledal, pa ni bilo videti, da bi to mojega potepuškega sogovornika, morda je bil le malo starejši študent, kaj posebno motilo, celo prav prostodušno se je na ves glas zasmejal, čeprav je bil tak smeh zadnje, kar bi pričakoval od njega. »Vsaj po mojih merilih bi dejal, da je šla malo predaleč.«

»Po tvojih merilih?« Suhi, že kar koščeni neobriti obraz, s centimeter dolgimi kocinami, je pod vplivom zaužitega alkohola deloval vse prej kot resno. Težko si je bilo predstavljati, da ima tip sploh kakšna merila. Vsekakor pa je moral moj pogled dovolj jasno izražati moje pomisleke, da jih je razbral celo sogovornik kljub vsej svoji siceršnji, vsaj na zunaj očitni odsotnosti.

»Da. Tudi po mojih kriterijih je šla malo predaleč. In to ni dobro. . .«

»Prav gotovo, da ne,« sem ga prekinil, ker nisem smel več izgubljati časa. »Kje jo lahko dobim?«

Suhljati obraz se je ponovno zresnil v tuhtanju možnega odgovora. »Če bi šlo za samomor, kar je Gigi prav gotovo zmožna narediti, obstaja kraj, vsaj po mojem mnenju, o katerem je večkrat govorila z namigi. Nekajkrat ga je omenjala, pa mi je bilo glede tega doslej precej vseeno, toda ker je to že tolikokrat ponovila, sem si ga celo zapomnil.«

»Me lahko odpelješ tja? Plačam. Prav rad povrnem za trud.« Na mizo sem položil dvesto evrov. Pripravljen sem bil seveda dati več, in to bi po potrebi tudi storil. Glede na mojo oceno sogovornika in njegove druščine pa je bila že ta vsota za tako uslugo kar precejšnja. »Je dovolj?«

Koščeni poba je pogledal bankovce, nato mene in spet

bankovce ter namignil, naj kaj malega dodam, in ko sem priložil še dvesto evrov, je namignil, da so naredili nanj pozitiven vtis, ter se tako gibčno privzdignil, kot da bi vsa zaležana odsotnost padla z njega.

»No, prav. Toda ne smete biti razočarani, če po naključju še ni naredila samomora. Kajti pri njej je možno vse.«

»Ne bom razočaran. Pravzaprav se ravno tega bojim.«

* * *

Kocina je stopil na stransko pot do grmičevja pod vejami, iztegnjenimi nad izhojeno potjo. »Tjale do tistega drevesa. Malo naprej so tiste prepadne stene. Če je, je tukaj. Zdaj pa - ali grem jaz tja ali vi, kakor želite. Lahko gremo tudi vsi skupaj.«

To ne bi bilo dobro. »Ne, bom raje šel sam.« V skrajno napetem čustvenem stanju še sama ne ve, kaj naredi. Če že ni storila? Pri njej so čustva hitro vzkipela, in to v eno ter takoj zatem v nasprotno stran. Potem se je lahko tudi umirila, za nekaj časa, in to skoraj do otopelosti. Vsaj po spominu sodeč, bi ji že lahko prisodil kaj takega.

»Najprej jo bom povprašal za pot, pa kje vse se ljudje srečajo, v tem smislu,« sem nadaljeval, »ker preden bo lahko premislila o dejanski verjetnosti naključnega srečanja, jo bom že zapletel v pogovor.«

»Hm!« Kocina me je ošvrknil s pogledom izpod oči. »Zanimivo.« Pravzaprav je bilo to vse, kar je dejal. Preprostost mojega naklepa mu je celo izvabila

nasmeh priznanja.

Stopil sem naprej, ob drevesu zastal, obris ženskega lika bi se mi moral vsak čas pokazati, pa ga ni bilo videti. Previdno sem se pomaknil naprej, še vedno nič, nikjer nikogar, vse do roba prepada sem že prišel, spet pogledal naokrog, temno je bilo, presneto, pa grmičevje, pod katerim je bilo vse še bolj temno. Ozrl sem se navzdol. Hja, ne bi bilo dobro pasti čez rob. Najbrž bi se res ubil. Še malo sem se nagnil naprej. Res bi se ubil. Vsaj po vsej verjetnosti. Nehote sem se nekoliko umaknil, čeprav so bila tla pod mojimi nogami kar trda. »Povsem nedolžen pa ta kraj res ni,« sem si zamomljal v brado ter odkimal v zavračanju meni nerazumljivega samomorilskega početja.

In tedaj sem v trenutku močnejšega obrata glave s kotičkom očesa ujel teman obris nečesa, kar ni bilo sestavni del grma. Instinktivno sem se obrnil v tisto smer. Ona je moral biti. Vsekakor je nekdo sedel pod grmom. Čisto tiho me je ta nekdo opazoval.

»Hej!« sem ob rahlem gibu roke pozdravil. »Tu pa lahko kar hitro zdrsneš v nepravo smer, kaj?«

»Da,« mi je pritrdil ženski glas.

»Podnevi so mi bile te poti kar jasne, zdaj v temi pa je vse drugače. Tu se hitro izgubiš, kajne?«

»Da,« sem spet dobil v potrdilo svojega ugibanja.

»Pravzaprav sem že malo preveč zavil s poti.« Primaknil sem se k ženskemu liku, stisnjenemu v senci grmovja. Tam je sedela na tleh, z rokami okoli kolen, privitih vse do brade, naslonjene nanje, in gledala predse. Kot da se ne pusti motiti ali pa je, kar je bilo še bolj verjetno, le čakala, da grem naprej, mimo, ali nazaj. Vsekakor ni kazala nobene volje za pogovor. Toda tudi jaz nisem kazal nobene volje za odhod, česar se najbrž ni dalo takoj razbrati, toda potem, ko sem prisedel, je ta moja odločenost morala postati zanjo že kar moteče

prisotna. Obrisi ženske v temi so iz čistega mirovanja prešli v raznoliko gibanje z nakazano namero vstajanja ter nato v nekakšno neodločnost s ponovnim umikom nazaj v grmovje.

»Kako se pravzaprav pride dol?« sem jo vprašal z mirnim glasom večernega sprehajalca med kazanjem z roko v smeri prepada, ne meneč se za njene odzive.

»Tja morate iti,« mi je pojasnila z gibom roke v smeri, iz katere sem prispel.

»Aja?«

»Do tistega drevesa, potem navzdol,« sem dobil še natančnejše pojasnilo.

To je bilo že povedano v bolj komunikativnem tonu. Vsaj jaz sem dobil tak vtis.

»Pa kaj je tu spodaj, prepad ali kaj?« sem poprijel v običajnem pogovornem tonu izletnikov.

»Da,« je spet kratko odgovorila ženska. Vseeno je bilo pretemno za razpoznavanje obraza. Gigin obraz mi je zrasel iz spomina v vseh svojih posebnostih, tako da sem skozi temo že iskal znane obrise. In ko se je končno nekoliko bolj zganila ter nagnila naprej, sicer le za malo, toda vendarle iz dodatne senčne teme tistega grmičevja, se je njen obraz le pokazal za nekaj trenutkov, ki so povsem zadostovali. Res je bila ona. Sicer sem že ves čas imel tak občutek. Pa tudi ona je že morala mene spoznati, čeprav je vztrajno gledala predse.

»Vse kosti bi si polomil pri padcu tu dol, kajne? Mislim reči, če bi zdrsnil dol,« sem navrgel svoje glasno razmišljanje med oziranjem vanjo v pričakovanju odgovora, to pa je očitno tudi ona opazila in se zato namesto odgovora nekoliko premaknila ter se po mojem vztrajnem motrenju še močneje zganila, sicer še vedno pod grmom, in potem spet povsem mirno obsedela. »Ubili bi se,« me je opozorila z mirno

odsotnostjo, vendar z občutno gotovostjo glede svojih besed.

»Hm,« sem se zamislil. Če bi ji malo nasprotoval z dodajanjem raznih argumentov, bi se že lahko začela pogovarjati. Morda?

»Po moje bi se najverjetneje samo krepko polomil.« Iztegnil sem vrat za boljši pogled nad prepadom ter zmajal z glavo. Pravo neumnost sem bleknil. Res bi se ubil.

»Sicer pa, saj ne mislite delati samomora,« sem nadaljeval v očitni želji po dajanju duhovitih opazk.

»Ne.« Njen odgovor je bil takojšen. In spet kratek. Prehiter, vsaj za moj okus. Pa tudi kar nekaj jeze sem zaznal v njenem glasu zaradi mojega nasilnega vdiranja v njeno zasebnost. Nato je naredila nekaj hitrejših gibov, se spet umirila, potem pa sunkovito vstala, in to tako nenadoma, da sem skočil na noge in naredil hiter korak proti prepadu.

»Ne,« je ponovila s še bolj odločnim in jeznim glasom. »Pa kaj vas to briga?«

»Oho! Pa saj midva se poznava! Glej no, kje se srečava!« Še zakrilil sem z rokami od presenečenja nad takim naključjem.

»Kaj delaš tukaj?«

»A jaz? Ja, jaz sem šel po tisti poti tam,« sem z roko pokazal v smeri svojega prihoda, »potem pa sem zavil še sem. . . «

»Kako moreš sredi noči hoditi po taki poti kot zmešan osel?«

»Hja. No, ja. Zdaj se pa že kar nekaj časa nisva videla, kajne?«

»Da.«

»Veš, prav včeraj smo se pogovarjali o tebi, v zvezi z ženskim likom za tisto gledališko igro, kako se ji že reče. . .? No, ja, zanimiv ženski lik so iskali, pa sem

jim omenil prav tebe.«

»Mene? Ti?«

»Ja, jaz, seveda. Zakaj se ti zdi to čudno? V sebi nosiš zanimivo provokacijo. Pa tudi sicer mislim povsem resno. Prav o tvojem tipu ženske je bil govor. Ne mislim reči, da bi morala igrati sebe, daleč od tega, toda provokacijo, ki naj bi jo igralka posredovala občinstvu, bi ti znala narediti najbolj prepričljivo.«

»Jaz?«

»Da.«

»Misliš reči, da se razumeš tudi na gledališče?« Gigi se je nervozno prestopala. »O čem pa pravzaprav govoriš?«

»Kako - o čem? Na tvojem mestu bi se pozanimal za to vlogo.« Gledal sem jo popolnoma prepričan o svojih besedah.

Gigi me je pogledala v dvomu, ali morda res ni vse skupaj, kar govorim, zgolj čista neumnost. Sicer pa mi še vedno ni verjela. Nikakor ne. Toda med pomišljanjem se je izraz na njenem obrazu spremenil, kot da bi njeno prepričanje o nesmiselnosti vsega, in to je moralo biti ena od temeljnih in najbolj vztrajnih stalnic njenega razmišljanja v zadnjih dneh in še posebej v zadnjih urah, izgubilo svojo ost. Pa tudi svoje neodločnosti ni hotela kazati pred starim znancem. Še posebej ne pred mano. In da me je takrat le uspela malo zamoriti, ji je ob tem najinem srečanju najbrž moralo ponovno v utrinku preiti skozi misli, ker so ji v očeh za trenutek zaplesale malo bolj živahne iskrice.

»Kaj pa imaš s temi gledališčniki?« je vprašala kljub začetnemu molku med odsotnim strmenjem vstran od mene.

»Ja, saj veš, da sem precej let redno obiskoval gledališke predstave.« Nasmehnil sem se ji. Res sem jih nekaj časa celo redno obiskoval, to mi je ostalo še živo v

spominu. Zato mi je tudi tako hitro prišlo z jezika. Dobro sem začel. Še o tistem ženskem liku bi moral kaj spregovoriti. Se pravi, gre za lik malo prifliknjene avše. Da. Smehljal sem se pa seveda še naprej, čeprav mi v spomin ni hotelo priti nič ustreznega iz videnih gledaliških iger. Res škoda, da sem po razhodu z Mojco prenehal hoditi v gledališče. Takrat so bila pač študentska leta. Zdaj pa tudi ne smem preveč nakladati. Še posebej s temi svojimi mnenji ali, bolje rečeno, s tem govorjenjem o vlogi, pisani na njeno kožo, moram biti previden. Čeprav neka gledališka igra s takim likom že mora biti nekje in Čutinom tudi ne bo težko pripraviti predstave. Če bo treba. Nekoliko sem premislil vse skupaj. Za sodelovanje ji že lahko naredijo to manjšo uslugo. Hja, in še kaj zraven…

»Sicer je pa lepo tukaj, kajne? Tak mir je,« sem prešel na drugo temo.

»In kaj te je pri tistem ženskem liku najbolj vznemirilo?« je vprašala Gigi, ki je očitno preslišala moje zadnje besede.

»Hja, tisti ženski lik, ja,« sem napel možgane. Tako prifliknjenega ženskega lika se nikakor nisem mogel domisliti. Sicer bi zadostovalo kaj podobnega. Pa tudi česa takega se nisem mogel spomniti. In se tudi ne bom spomnil. Kar naenkrat tako povpraševanje po prifliknjenih ženskih likih. Že Gigi je bila zame več kot dovolj težak problem. Ne le težak, ampak že pretežak. In nenadoma bi potreboval še en prifliknjen ženski lik. Ne, kar pri njej bom ostal. Pa naj Čutini napišejo gledališko vlogo za tak tip igralke, kot je ona. Da, to bo še najbolje. Pri vseh teh njihovih sposobnostih naj jo kar napišejo! Sicer pa je tisto preverjanje pri 77 vratih postavljeno tudi na podlagi neke vrste gledališke igre. Saj so vse posneli. Resda v živo. Ampak zdaj imajo ta hologramski film, v katerem moram jaz odigrati svojo vlogo. Ta avša tukaj pa svojo. Zdaj pa jo zanima,

kakšen tip prifliknjene avše je v oni gledališki igri, ki sem ji jo moral navreči. Prav, pa ji ga bo opisal. Več pripomb bo dala, bolje zanjo.

»Nekaj osnovnih značajskih obrisov pa ti res lahko nakažem.«

Pogledal sem okoli sebe in nazaj po bolj udobni namestitvi ter se spet obrnil h Gigi: »Nekaj detajlov je prav zabavnih. V nekem prizoru pleše z enim tipom in hofira z drugim, v drugem pa pleše z drugim in hofira s tretjim, ali nekaj takega.« Zasmejal sem se in tudi Gigi se je prvič nasmehnila.

»Se še spomniš?« je mirno vprašala.

»Česa?«

»Tistega večera, ko smo žurirali.«

»Aja, seveda, ja, tudi.«

»Se mi je zdelo. Zato si se takoj spomnil name, ko si videl to sceno.«

»Misliš?«

Gigi se je zasmejala. »Prav gotovo. Iz podzavesti ti je prišlo.«

»Iz podzavesti? Hm. Morda pa res.«

»Da. Greva sem.« Gigi je stopila nazaj do mesta, bolj primernega za sproščen pogovor. Nekaj trave pa še nekaj grbine in še del skale za naslon je bil tam.

»Spomnim tvojega smeha,« sem nadaljeval. »Kako si že naredila tisto?«

»Misliš spogledovanje s tabo med plesom z Matevžem?«

»Da.«

»Takole.« Gigi se je v trenutku povsem spremenila. Ves njen obraza je postal živahno nagajiv. Tudi igriv. Da, prav tak je bil tedaj, sem se spomnil.

»In veš, kaj sem naredila potem, ko me je povlekel stran od tebe?«

»Kaj?«

»Presenečena sem bila. Ni mi bil všeč. In potem sem pogledala tebe. Takole, glej, kajne?«

»Hm, pa se res še vsega spominjaš. Natanko tako je bilo.«

»Potem sem pa šla v kuhinjo.« Gigi se je razživela. Pravzaprav je začela vse skupaj podoživljati. Spomnila se je vsake podrobnosti in jo tako zvesto pospremila z ustreznim izrazom na obrazu, da sem ji priznavajoče prikimaval. To je bilo več, kot sem bil pričakoval. Tako hitro sem dobil želeno, da mi je navdušenje kar samo od sebe privrelo na površje. Prav to sem potreboval. Vsak odtenek izraza na njenem obrazu sem si sproti vtisnil v spomin. In po vsaki njeni odigrani sceni sem jo pogledal s takim prav nič igranim navdušenjem, da ji je najbrž že to izvabilo še večjo željo po oživljanju majhnih zapletov na tistem žuru. Vsekakor sem bil občinstvo, kot si ga je Gigi lahko le želela. Vsaka podrobnost njene igre me je zanimala in skoraj vsako rahlo nakremženje njenih ustnic sem pospremil s toliko navdušenja, in to brez sprenevedanja, da jo je igra povsem prevzela. Šla sva skozi vse podrobnosti. Vsaj za zdaj se nisem spomnil nobene pozabljene podrobnosti. Presneto.

Potem bo sicer treba še vse skupaj premisliti zaradi morebitnega spregleda kakšne pomembne podrobnosti in zaradi nujne natančnosti, ker so tudi malenkosti lahko usodne. Take, na kakršne niti ne pomisliš, potem pa je lahko vse narobe. Usodno narobe. Še enkrat sem vse pretuhtal in nato zmignil z glavo ter se že kar prešerno zasmejal. Ti, hudir, ti! Še zdaleč nisem pričakoval, da mi bo šlo tako gladko od rok. Da, vse do konca sva prišla. Potem sva se naslonila nazaj, na komolce, s pogledom, privzdignjenim v nebo. Za majhen predah.

Gigi pa si je nenadoma, ponovno zresnjena, potegnila kolena nazaj pod brado ter se oklenila skrčenih nog. In

potem je umolknila, meni pa so se misli še kar naprej vračale na tisto žurko in na podrobnosti, ki sem jih moral premisliti, dokler mi je Gigi še dosegljiva. Potem bom prepuščen sam sebi. Toda zdaj sem že vedel, kaj in kako, pa čeprav bom moral vse skupaj še nekoliko pretuhtati. Ozrl sem se v Gigi. Zamaknjeno je zrla predse in ko sem jo še natančneje pogledal, sem lahko opazil počasno drsenje solz po njenem obrazu.

»Mar jokaš?« sem jo vprašal. »Zakaj pa?« Potem pa sem se le spomnil njene sposobnosti hitrega spreminjanja razpoloženja in nato še na razlog njenega prihoda na ta kraj, vsaj po vsej verjetnosti, tako da sem se še sam zresnil v iskanju najprimernejših besed za ponovno vzpostavitev malo bolj živahnega vzdušja.

»Kaj je narobe?« sem začel z bolj tolažilnim tonom. ker sem ji iskreno želel pomagati. Moral sem narediti nekaj zanjo.

»Nič.«

»Saj je kar prijetno tukaj, ali ne?«

Toda Gigi je še naprej zrla predse, čeprav ji bližina mojega primaknjenega obraza ni dopuščala pogrezanja v odsotno osamljenost.

»Nič ni s tem, kar govoriš. Zgolj lepe besede, da. O gledališču pa nimaš pojma.«

»Zakaj pa zdaj to? Kako nenadoma prideš do take ugotovitve? In to kar tako, mimogrede…«

»Vse skupaj je brez zveze.«

»Kako brez zveze? Zakaj pa naj bi bilo vse skupaj brez zveze?«

»Resnica je nekaj čisto drugega.«

»In kaj je ta resnica?«

»Nič.« Gigi si je obrisala solze z lic. »Tako nepomembna sem.«

»Kako? Nepomembna? Kaj pa govoriš?«

»Če zdaj umrem, ne bo tega nihče niti opazil.«

»Se ti meša? Še kako bi opazili. Pa ne le eden.«

»Ti kar govori! Jaz že dobro vem.«

»Še sanja se ti ne, koliko jih je.« Prostodušno sem razširil roke. »Pa še kako si pomembna!«

Gigi je narahlo posmrkala, si med bežnim pogledovanjem prek mojega obraza še enkrat obrisala solze ter se znova zarila z brado med primaknjena kolena.

Ostal sem negiben. V meni je vse zastalo kljub pravkaršnjim izbruhom veselja do življenja zaradi uspešnega napredovanja k zastavljenemu cilju. Ta je pa debela! Po vsem, kar se je zgodilo…

Gigi je počasi obrnila pogled nazaj k meni in nato začudeno privzdignila glavo, dokler si nisva zrla iz oči v oči, in nejeverno je odkimala. Potem je spet odmaknila pogled in se znova zazrla vame, jaz pa sem jo gledal močno vznemirjen in najbrž z začudenjem na obrazu, čeprav bolj instinktivno in le za nekaj hipov.

»Veš, Peter, imam občutek za ljudi,« je spet z bolj umirjenim glasom dejala Gigi.

»Aja!« mi je sprva ušlo nič kaj razumevajoče, tako da sem se takoj popravil: »To pa vsekakor.«

»Čuden človek si, Peter.«

»Hah!« sem se zasmejal s poudarjenim veseljem. Sicer bolj zaigrano, ali pa tudi ne, še sam nisem vedel natanko.

»To, kdaj blefiraš in kdaj ne, je pri tebi tako čudno.« Gigi je odkimavala v poudarjenem nerazumevanju neskladja, ugotovljenega po njenem mnenju. »Kako se lahko kar naenkrat tako navdušiš? Da bi se kdo tako razživel ob obujanju spominov, kot si se malo prej ti, zlepa še nisem doživela.«

»Kaj pa ti? Ali ti se nisi razživela?« sem se nehote postavil v obrambni položaj. Kdaj pa me je sploh

opazovala? Saj je kar naprej samo igrala.

Toda Gigi je odkimavala: »To ni to.«

Kakor koli, to Gigino razmišljanje je bilo kljub relativni napačnosti vendarle po svoje trezno. Tudi njen pogled je bil precej spremenjen. Kot da me preučuje. Mene? Nasmehnil sem se.

»Ampak ta tvoja izjava, da si nepomembna, je pa le debela neumnost.« Zasmejal sem se med izmenjavo najinih pogledov. »Morda sem pa tudi jaz malo prifliknjen. Ne vem, zakaj ne bi bil.«

Gigi se je nasmehnila.

»Ali hočeš, da ti povem, kako pomembna si?« sem vprašal z znova rastočo samozavestjo.

»Da.« Gigi me je pogledala s prav otroško razširjenimi očmi.

»Heh.« Zabavne misli so me začele obletavati, kajti če bi ji po resnici povedal, kako pomembna je, mi prav gotovo ne bi verjela. Ničesar od tega, kar je res, mi ne bi verjela, tako da sem si moral izmisliti kaj bolj preprostega. Morda kaj o močnem vtisu njene igre name in o mojem zaupanju v uspešnost njene kariere.

Naslonil sem se na komolec v čim bolj udoben položaj, nato pa obrnil pogled navzgor, kjer so tisti moji novi prijatelji čakali name, ter ga spustil nazaj na Gigi. Prav radovedno me je gledala z neko mešanico neresne igrivosti in pričakovanja.

»Da,« sem začel in zastal v premišljujočem premoru.

»Da?« je ponovila Gigi.

Besede so mi zastajale na jeziku. Ob tako izraženem pričakovanju sem že moral povedati nekaj bolj… Odkimal sem, pa prikimal in narahlo odmaknil prosto roko ter po ponovno zastali besedi na jeziku zmignil z rameni, se nakremžil v razmišljanju in ko se še vedno nisem mogel domisliti, zakaj naj bi bila pomembna oziroma po njenih merilih pomembna, sem pogledal v

Gigine otroško razprte oči.

»Veš, dve največji civilizaciji v tem delu vesolja sta na pragu vojne. In zdaj je vse odvisno od tebe.«

»Oh. To je pa celo več, kot sem pričakovala. Se bodo stepli zame?«

»Ne, ampak marsikaj odločilnega je odvisno od tebe.«

»Krasno. Tudi prav, a bi vseeno raje videla, da bi se stepli zame.«

»Vse je odvisno od prepričljivosti tvoje igre,« sem mirno nadaljeval.

»O, to je pa res pomembna vloga! Vedno sem si želela igrati v odzivni vlogi.« Gigi se je zahihitala. »Tudi s kakšno manjšo vlogo bi bila zadovoljna.«

»In potem so se vse oči uprle vate…«

»Jaz pa sem stopila na oder. . .«

»Ne, ne, že prej. . .«

»A prej? Prej sem pa. . . hm, kaj sem že prej? Peter, kako lepo si začel! Vedno sem zaupala v svojo sposobnost poznavanja ljudi. Ampak da si ti tako romantičen, si pa nisem mislila. In to danes, ko sploh ni zvezd na nebu.«

Vrnil sem ji priznanje z rahlo dvoumnim nasmehom: »No, naj nadaljujem.«

»Da.«

»Že prej si nosila v sebi čustveni naboj. Pravzaprav celo množico čustvenih nabojev.«

»O, to pa to. Lepo govoriš, Peter. Tako mi že dolgo nihče ni nakladal.«

Hm. Vseeno je bila to pohvala. Morda ne besede same, ampak Gigi jih je povedala s tako razposajenim veseljem, da se mi je samozavest še okrepila: »In ko si stopila na oder, so vsi tvoji čustveni naboji prihajali iz tebe skozi igro ter razkrivali neverjetno pisan svet človeškega doživljanja.«

»Človeškega doživljanja? Kje si pa dobil te besede?«

»Da, zelo pomembna si zanje, da.«

»In potem sem jaz vse rešila?«

»Ne to. Ti ne boš ničesar rešila. Ker to niti ni potrebno. Ti si pomembna zato, ker brez tebe preprosto ne moremo naprej.«

»Ne morete naprej?«

»Da, hudičevo si pomembna!«

»Aja? Ampak govoriti pa znaš. Nastop pa res imaš. Ti bi moral biti igralec. Toliko sugestivnosti je v tvojem glasu, da bi ti kar najraje verjela.«

Nemarno sem zamahnil z roko: »Nimam teh ambicij.«

»Pa tako lepo si zmešal prepričljivo govorjenje z romantičnim.«

Moral sem ponoviti njen 'aja', potem pa sem se zazrl vanjo: »Ali res?«

»Da,« je pritrdila.

»Pomembna si. Preveč pomembna za kak neumen samomor.« Gledal sem jo zresnjen in tudi besen zaradi njene nemoči oziroma ker tako ni smelo biti, in kar gnev je udaril iz mene, ko sem jo nadrl: »Pomembna si, zapomni si to!«

Gigi se je rahlo umaknila. Sicer je najbrž podvomila o moji prištevnosti zaradi samozavestne prepričljivosti, s katero sem nastopil, in še bolj zaradi moje odločnosti, ki ni dopuščala ne dvoma ne oporekanja.

»Saj ne mislim delati samomora!«

»Lepo.« Ocenjujoče sem jo ošvrknil s ogledom. »Kaj pa prej?«

»Prej?« Gigi me je boječe pogledala: »Kako si se zresnil!« Toda po ponovnem srečanju najinih pogledov se je obrnila stran, narahlo sklonila glavo ter jo spet privzdignila: »Ne vem.« Globoko je zajela sapo in počasi izdihnila: »Ne vem, o tem nočem razmišljati.«

»Si v redu?«

Gigi me je pogledala izpod oči: »Že mogoče, da sem malo čudna, ampak ti si tudi tak tip, da ga zlepa ni najti. Vse to tvoje govorjenje, ko se nekaj časa zafrkavaš, potem pa nenadoma spremeniš ton v tako strogega. . .«

Začutil sem prehajanje v nepotrebno resen pogovor. To bi bilo samo v škodo. »Jaz bi šel na pivo. Prej sem bil v tistem bifeju, kjer je kar nekaj tvojih prijateljev. Greva tja?«

Gigi je prikimala: »Prav.« Očitno ni imela več nobene volje upirati se. Če ne drugega, jo je moje obnašanje vseeno malo zbegalo. Pa tudi razjezilo. Najbrž je nekaj trenutkov celo razmišljala, ali se ni malo prehitro vdala. Toda potem je skomignila z rameni v smislu sprejemanja nastalih dejstev. Kar nenadoma je spet oživela, ko je med odkimavanjem ponovila tiste moje besede, sicer bolj zase, komaj slišno: »Ampak brez tebe ne moremo naprej…«

Hm, morda ji tega ne bi bil smel reči.

* * *

V Naminem pabu se je Gigi vse pogosteje smejala, ne glede na duhovitost pripomb. Že splošno veselo vzdušje ji je povsem zadoščalo, delno pa tudi zaradi mojega živahnega razpoloženja, ki mu je botroval občutek uspešnega napredovanja naše misije. Nič več nisem dvomil o ustreznosti Giginih razpoloženjskih stanj, v katerih je tako zlahka prehajala iz ene skrajnosti v drugo, za ločevanje njene igre od njenega resničnega

razpoloženja. Vsaj toliko, da jih bom lahko navezal na tisto žurko, in dovolj, da me ne bo moglo več zmesti nič nepričakovanega.Vsaj ne tako kot takrat, med tistim preverjanjem. Neopazno sem jo motril, se medtem pogovarjal zdaj z enim, zdaj z drugim, se občasno obrnil k Gigi in se vključeval v njene pogovore. Da, vse bolj in bolj mi je lezla pod kožo oziroma jaz njej, tako da sem lahko vse bolj poglobljeno primerjal svoje trenutne občutke s tistimi med nekdanjo žurko. Bili so drugačni, da. Ampak ob njej se mi ni bilo tako težko spomniti tedanjih. Dobro, da sem po tistem ponesrečenem prehodu navrgel nujnost boljše pripravljenosti za ponovno preizkušnjo. Ohlapnost in strogost doseganja enakih odzivov pri testu sta se verjetno prav v tem delu prevesili v slednje. Ker prav ta del je bilo za stranskega opazovalca najtežje sestaviti. Ključ je bil torej skrit v njenih in mojih čustvih, v čustvenem naboju, ki se je odbijal od nje k meni in nazaj ter se ob tem neprestano spreminjal, v vseh skrajnostih, tako v eno kot v drugo smer, z logiko, ki je temeljila na Gigini zmešani naravi. Presneto 'dobro' partnerico so mi našli.

Zagledal sem Dobročuta v spremstvu meni neznanega Čutina. Verjetno je bil član naše misije. Po njihovem mobilniku s hologramskim prikazovalnikom, s katerim so me opremili in ki je bil po zunanjosti podoben običajnim mobijem, čeprav z daleč večjimi zmogljivostmi, sem mu povedal o uspešnem začetku in dokaj verjetnem skorajšnjem zaključku misije. Le malenkosti so še ostale, sem mu navrgel. Toda Dobročut mi je svetoval, naj raje razmišljam o morebitnih pomembnih podrobnostih, v katerih so verjetno skrite najnevarnejše pasti. Prav v njih naj bi bil ključ, kot sem tudi sam že predvidel. Kljub znova pridobljeni samozavesti pa sem vseeno raje videl še

nekaj pomoči pri preverjanju morebitnega spregleda česa pomembnega. Zato je tudi prišel. »Prisedita. Zabavna družba smo tukaj,« sem ju pozval med kazanjem na nekaj prostora ob meni.

»Hej, Peter!«

»Da!« Zagledal sem Mira, ki je moral vstopiti med mojim pogovorom z Dobročutom. »Od kod pa ti?«

»Janko mi je povedal zate. Tu spodaj naj bi te videl z neko družbico, pa sem vstopil na pivo.«

»Tvoj prijatelj?« je vprašal Dobročut s hitro privzetim veselim razpoloženjem naše družbe. Prav zabavno je postalo vse skupaj. Zdaj je smeje se prikimaval Miru.

»Da, sem prihajamo na kavo ali pivo in na pogovor, seveda,« sem mu z nasmehom pojasnil po Mirovem pristopu k mizi, »o športu in vesolju.« Ob slednji besedi so se Dobročutu ustnice zakrivile v pomenljiv nasmeh.

Tudi Miro je prisluhnil. »O čem? O vesolju?« je vprašal veselo. Glede na vzdušje bi bil sprejemljiv tudi pogovor o vesolju, še posebej ob steklenici piva, ki jo je takoj naročil. »To tematiko smo zadnje čase malo zanemarili, moram priznati. In kaj obdelujete?«

»Ah, nič,« sem odvrnil z zadrževanim smehom ter namignil na Dobročuta. »Prav zanimive poglede ima na nekatera vprašanja o vesolju, čeprav še nisva imela dovolj časa za temeljit pogovor. Toda eno tematiko kar resno obdelujeva.« Pogledal sem Dobročuta: »Kajne?«

»Da, vsekakor. In celo uspešna sva pri tem, kot vse kaže.« Dobročutov živahni odgovor je kazal neprikrito veselje do te tematike, tako v celoti kot zaradi zabavnosti tovrstnih pogovorov.

Z nekaj premiki smo sprostili dovolj prostora za še en stol, na katerem se je Miro udobno namestil, očitno prav primerne volje za živahno družbo, in mimogrede pojasnil: »Včeraj, po pogrebu mojega znanca, smo se

na sedmini pogovarjali o odhajanju 'tja gor', najprej o Vicah, pa kje naj bi bila Nebesa, zame grešnika sicer pride v poštev samo Pekel, no, kakor koli, možgani so se mi po teh pogovorih razmigali tudi za pogovor o vesolju, ne glede na pristop. Hah.«

»Kdo pa je bil ta vaš znanec?« se je pozanimal Čutin ob Dobročutu, kot da bi ga morda lahko poznal. Izraz njegovega obraza je že dajal tak vtis. Nato pa je mirno in v povsem resnem tonu dejal: »Šele včeraj ste imeli sedmino, pravite?«

»Da.« Miro ga je pogledal izpod čela, ker se mu pri vsem skupaj nekaj ni ujemalo oziroma nekaj na pravkaršnji pripombi ni bilo povsem v skladu s celotno zadevo, nato pa, po nenadnem, na trapast način posrečenem preblisku, še sam ni vedel, od kod se mu je vzel oziroma kako je uganil, da je nastal pri njegovem sogovorniku preskok misli, ker je prav gotovo mislil na običajno poznanstvo, rekel pa je tako, kot da bi ga morda spoznal v Vicah. Prav zabavno. Ni se mogel zadržati. Že zaradi drezanja v živahno razpoloženje družbe je med smehom navrgel:. »Premalo časa je še v Vicah, da bi ga lahko vi tam spoznali.« In pri tem se je zarežal svoji, glede na odzive omizja, izjemno posrečeni domislici. Vsem se je zdela zabavna. Še sam sem se med smehom obrnil k Dobročutu. Toda ta se je ob srečanju najinih pogledov le nekoliko namuznil v nakazanem prikrivanju še nerazkritega ozadja, tako da sem se nehote zdrznil. Saj vendar nisem vedel kaj dosti o njihovi civilizaciji. Da bi se lahko kar koli pri njih nanašalo na take pojme, kot so Vice, pa vseeno najbrž ni bilo mogoče. Ponovno sem se zazrl v Dobročuta, nato pa še v njegovega prijatelja in smejočega se Mira. Precej različno odzivanje na trapasto pripombo. Celo tako različno, da sem se skoraj resno zamislil.

»Nikar se ne obremenjujte z iskanjem vseh možnih relacij med našima civilizacijama,« mi je dejal

Dobročut. »Nobenega slabega razpoloženja ni treba zaradi njih. Le na več področjih smo tesneje povezani, kot si verjetno lahko predstavljate, to pa je glede na pomen naše misije zanemarljivo. Vsekakor smo v istem čolnu.«

Začutil sem neko naklonjenost v njegovem glasu. Težko, da bi bila zlagana. Lahko sem jo zaznal ob njegovi izgovorjavi besede Zemljan. Zadaj je moralo biti več kot le gola naklonjenost višje razvite civilizacije do bitij na daleč nižji stopnji razvojne spirale.

Primaknil sem se k Dobročutu: »Že skoraj v celoti sem si obudil v spominu vse dogajanje s tistega večera. Takrat smo tudi plesali. Morda bi bilo smiselno, da povabim Gigi na ples. Potem bom pa najbrž že pripravljen za tisto preverjanje, tako da bi jutri zjutraj lahko odrinili nazaj.«

»Prav. Precej hitro si to opravil. Celo za naše pojme hitro. Ko gre za dogajanja, nabita s čustvi, smo tudi mi počasni.«

»Tudi vi?« sem se zasmejal. »Ali res?«

»Da. Vsa čustva imajo svoje rojstvo, svoje življenje. Prehitevanje z logiko bi jih izničilo, ubilo.« Dobročut me je pogledal s šegavim pogledom: »Vse prijetno običajno prehitro mine, kajne? Potem pa med razmišljanjem o svojem življenju ugotavljamo, kako malo je bilo takega, zaradi česar je bilo vredno živeti. In če bi še to nadomestili zgolj z logičnim razumevanjem? Kaj bi nam ostalo? Še manj.«

»Da, da,« sem se nasmehnil v znamenje strinjanja. Zelo hitro so znali tile Čutini opustiti hladno preračunljivost in postati nenavadno človeški.

Ostali del večera je potekel po načrtu. Z Gigi sva plesala skoraj dve uri. Potem je Gigi plesala z drugim in jaz sem jo medtem opazoval, pa tudi ona

je pogledovala proti meni. Sicer ne tako kot takrat, ker je bilo vzdušje vendarle drugačno, toda za nekaj trenutkov se je razživela kakor na tisti žurki, čeprav le bežno, a dovolj za preskok iskrice v tiste trenutke, ki sem jih želel obuditi. In prav to sem potreboval. Kakor malo prej tesen stik v objemu, v katerem se je privila k meni, da sem občutil tako kot takrat. In šele tesno prižemanje toplote njenega telesa mi je povrnilo še zadnje pozabljene trenutke, in to zelo natančno, skupaj z mislimi, ki so mi šle tedaj po glavi. Da, kar precej misli mi je tedaj begalo sem ter tja. Potem sem jih, jasno, pozabil. Zavrgel. Seveda, ko pa sva se skregala. Kakor koli. Dobil sem vse potrebno za ponovni poskus prehoda skozi tisto preverjanje. Nič več ni ostalo. Ves tisti večer je bil ponovno, v celoti obujen v mojem spominu. V celoti? Le še malce dvoma je ostalo ob vračanju s plesišča.

Prisedel sem k Miru. »Danes sem se pa naplesal.«

Miro je v odgovor odsotno prikimal, zamišljeno strmeč predse, in nekaj odkimaval. Vsaj meni se je zdel spremenjen. Sicer ne pretirano, a vseeno. Še enkrat sem ga natančno pogledal. Nekaj je meditiral ali kaj, čeprav se ga sploh še ni nalezel.

»Kaj premlevaš?« sem dobronamerno podrezal.

»Nič. Tile tvoji novi prijatelji ali znanci ali kar koli naj bi bili, so vseeno malo čudni.«

»Hja?« Taka ugotovitev seveda ni bila posebno presenetljiva, ampak kako je Miro prišel do nje? Čutini niso v ničemer izstopali. Še posebej, če niso hoteli. »Kaj te je zmotilo?«

»Ne vem, kako naj povem. Kar nekajkrat smo se pogovarjali o Vicah.«

»Tudi Vice ste obdelali?« Prešerno sem se zasmejal. »Ali ste prešli na verska vprašanja?«

»Pravzaprav ne. Pogovarjali smo se o vesolju. Bolj

v smislu raznih pogledov na vesolje, vse od starih Egipčanov naprej. Tudi nekaj zanimivih pripomb o raznih verskih razlagah vesolja so dali, čeprav večinoma na znanstvenih osnovah. Vsaj kolikor mi moje znanje dopušča take presoje, bi tako rekel. Toda ti njihovi zasuki na pogovor o Vicah so bili vseeno malo preveč pogosti.«

Nagubal sem čelo v nemočnem razmišljanju: »Kako misliš - preveč pogosti?«

»Pravzaprav tega niti ne bi opazil.«

»Česa?«

»To, da so preveč pogosti. Če ne bi bilo tako čudnega obnašanja tega tvojega znanca.« Miro je narahlo pomignil na Dobročutovega prijatelja.

»Čudnega obnašanja?« Že povsem zresnjen sem zrl v Mira. Nobenega posebnega obnašanja nisem opazil.

»Veš, da mi je pred letom umrl oče?« je z mirno odsotnostjo nadaljeval Miro. »Ta tvoj znanec pa mu je s svojimi gibi, odzivi, z vsem svojim obnašanjem na trenutke tako podoben, da je že kar neverjetno.«

»Komu? Tvojemu očetu?«

»Da. Moj oče je bil po svoje prava pojava – kot se reče.«

»Vem, ja, saj se ga spomnim.«

»Seveda se ga moraš spomniti. Zdaj pa še tega poglej! Kako govori, kako se smeje - pa povej!«

Ozrl sem se v Dobročutovega spremljevalca. Res sem lahko zaznal sorodnost nekaterih gibov, tedaj pa se je Dobročutov spremljevalec zasmejal. Da, njegov smeh. Nenavadno je bil podoben smehu Mirovega očeta. Toda saj kaj takega lahko Čutini mirno namestijo tudi brez kakršne koli povezave z Vicami. To jim, vsaj po tem, kar sem doslej že lahko izvedel o njih, ne bi moglo delati večjih težav. Toda zakaj so v vse skupaj vpletli Vice? Zastal sem v pomislekih. Ali bi Čutini res lahko bili v kakšnih povezavah z Vicami? Vice? V kakšnem

smislu le? V verskem? Ali v prenesenem pomenu? Nekaj, kar so sami zgradili, zdaj pa ugotavljajo, ali je kaj takega ali vsaj podobnega že v človeški zavesti. Hm. Tega bi bili prav gotovo zmožni. Presneto, da bi.

S pogledom, zamaknjenim predse, sem razmišljal o različnih možnostih. Huh! Kar nekaj jih je bilo! In pri tem so se mi pomisleki zvrstili s hitrostjo, večjo od moje sposobnosti preverjanja. Zaznal sem privzdignjeno roko in pozdrav: »Hej, Peter!«. Znan obraz me je zdramil s svojim vztrajnim smehljanjem. Bil je moj prijatelj, režiser, vsaj diplomiral je iz režije, kolikor sem se še spominjal. Toda kaj dela trenutno, nisem vedel, morda celo režira. »Hej, Boštjan!« sem mu odzdravil ter v odgovor dobil nakazan gib v smeri šanka, proti kateremu se je Boštjan že nameril, čeprav se je še vedno oziral vame in v našo pisano druščino.

»Hej, Boštjan!« je Dobročut s tako poudarjeno razposajenostjo ponovil moj pozdrav, da je še mene presenetil, ter nadaljeval z namigom roke na polne buteljke pred sabo: »Kar postrezi si, Peter plača!«

»Aja?« mi je ušlo. Zakaj pa zdaj to? Kaj Dobročut želi spoznati tega mojega znanca? Glede na vzdušje to morda niti ni bilo tako nenavadno, čeprav so se mi že kar moteče rojevali pomisleki na sicer običajno preračunljivo početje Dobročuta oziroma na vprašanje, kaj bi lahko bilo v ozadju njegovega sproščenega povabila. No, ja. Prav. »Kar prisedi!« sem zaklical Boštjanu z namigom, naj primakne prost stol od sosednje mize.

»Hej, Boštjan, hej!« ga je z vzklikom opozorila nase nenadoma razživela Gigi. »Pridi, boš še ti kaj povedal o naših igralcih za komične like. Prav nori so nanje tile naši prijatelji.«

Boštjan je prisedel, z rahlim nagibom glave pozdravil vsakega posebej ter prikimal na Dobročutov namig, ali naj mu natoči čašo.

»Da, res smo se pogovarjali o igralcih s sposobnostjo izvabljanja smeha že zgolj s svojim videzom,« je Dobročut nadaljeval Gigino pobudo. »Neko stalno nasprotje v sebi želijo preseči, pa se jim vse skupaj sprevrača v nemočen gnev in vdanost v usodo, ki sta potem izvor njihove uporniške jeze z nasprotnim, bolj bojevitim gnevom.«

Boštjan je med smehom stresel z glavo: »Čakajte, malo bolj počasi, kaj ste mi že povedali?« Nato je med razmišljanjem o smislu Dobročutovih besed počasi srknil iz napolnjene čaše.

»Jaaa, bravo! To ste lepo povedali!« Gigi je zaploskala. »Tudi meni privre na dan neverjetno bojevit gnev iz popolne vdanosti v usodo, kajne?«

Gigi se je navdušeno zasmejala temu odkritju ter tako živo pogledala vame, da sem ji takoj prikimal, čeprav se mi je pri tem bolj vsiljeval izraz na njenem obrazu ob najinem srečanju nad tistim prepadom. Toda če ima o sebi novo mnenje, tudi prav. Preletel sem jo z ocenjujočim pogledom. Nič depresivnega ni bilo več na njej. Prav zares se je razživela.

»Da, to sem tudi jaz opazil,« je Gigi v njenem novem prepričanju spodbudil še Dobročut. »Prav presenetljivo, kako zlahka sprožite iz sebe tako močan življenjski impulz.«

Da, Gigi, kar koli že je bila prej, je izginila, in zdaj je bila natanko to, kar je bila v tistem trenutku, ker preteklost, ko jo enkrat odvržeš, izgine in je ni več. Vsaj ob pogledu na Gigi sem prišel do take ugotovitve. In bolj ko sem jo gledal, bolj sem lahko ugotavljal, kako je to pri njej še posebej temeljito doživeto. Ali nekaj podobnega, saj so me obhajale misli, naj se nič kaj preveč ne poglabljam v to njeno problematiko, ker bom sicer lahko prav kmalu na tem, da mi nič več ne bo jasno.

»To bi še rad povedal,« je spet povzel Dobročut. »Že več

znancev mi je omenjalo vašo igro. Povedali so mi za vašo izjemno sposobnost, da bolj kot kdor koli drug znate pritegniti občinstvo.«

»A so opazili? A res?« Gigi je za trenutek pozabila igrati. Pravzaprav so jo Dobročutove besede malo čudile, pa jih je potem ob prepričljivem izrazu njegovega obraza vseeno sprejela. Sprva sicer nekoliko obotavljivo, vendar takoj zatem že kar s pravim navdušenjem.

»Da, po tem je res znana,« se je po kratkem tuhtanju strinjal tudi Boštjan. »Taka humorna lastnost igralcev je pri občinstvu običajno lepo sprejeta. Hja. Saj sem tudi jaz že pomislil nanjo pri tisti vlogi. Celo poklicati sem jo že nameraval.«

»Da, njo bi morali angažirati za tisto vlogo.« Dobročut je spet uporabil svojo izjemno sugestivnost, ki je Boštjanu vsilila razmišljanje o vzrokih za opustitev lastne namere, čeprav sprva niti ni bil prepričan, ali jo je sploh res imel. Zato je potem kar navrgel, bolj z namenom hitrejšega zaključka obravnavane tematike: »Z denarjem je problem. Zmanjkalo ga je, tako da je še zdaj vse v zraku.«

Toda Dobročut je odkimal: »Vi umetniki nimate smisla za denarne zadeve. Za komedijo, dobro komedijo pa res ni tako težko dobiti nekaj finančne pomoči od podpornikov.«

Toda ob teh njegovih besedah se je Boštjan takoj spet zbral: »Kako, da ni? Pa še kakšen problem je to! Meni na primer še ni uspelo zagotoviti finančnih sredstev.«

»Res? Ali je to za vas težko? Taka malenkost… Koliko pa pravzaprav potrebujete za ta vaš projekt?«

Boštjan je začel razmišljati. Najprej seveda o sogovorniku. »Se želite udeležiti s finančno podporo?«

»Seveda, zakaj pa ne? Z veseljem.«

Boštjan je nejeverno opazoval Dobročuta. Res je bilo v njem čutiti neko navdušenje nad tem projektom, kar

je bilo sicer po svoje malo nenavadno ali vsaj težje razumljivo, pa vendar. . . Nato je še malo premislil o ustreznosti izraza »projekt« in kako je kar naenkrat pred njim. Toda če je zadeva taka, kot je videti, potem. . . Pogled name mu je razkrival vzpodbudno prikimavanje, to je torej pomenilo, da bi tudi po mojem mnenju lahko naredil zanimivo potezo.

»Hja!« Boštjan je začel preračunavati, Dobročut pa mi je pomežiknil, se mi primaknil in šepnil: »Ali bo v redu? Glede na dober potek dogajanja jo lahko malo nagradimo.«

»To pa vsekakor. Če le morete. Koliko pa lahko podprete to zadevo?«

sem še vprašal, čeprav višina podpore ne bi smela biti pomembna, vsaj

po moji presoji ne.

»Hm!« Dobročut je smeje se nadaljeval, še vedno primaknjen k mojemu ušesu: »Kar nekaj takih zlatih kroglic, kot je vaš planet Zemlja, imamo. Pa tudi večje. . .«

»Aja… Ahm…« To je bilo možno, in čeprav je bilo vse skupaj zunaj dosega moje presoje dejanskega stanja, tudi glede velikosti »zlatih kroglic«, sem iz njegovih besed razbral resno namero, da podpre Gigi, ki si je našo pomoč vsekakor zaslužila.

»No, ja, sicer pa sem ravno danes dvignil nekaj denarja z banke, tako da lahko preidemo na bolj konkretne pogovore, kajne?« Nato je Dobročut segel v usnjeno torbico ob sebi. Tudi Boštjan in Gigi sta se ozrla vanjo. Njen usnjeni jermen mu je že ves čas visel čez ramo, toda opazila sta jo pravzaprav šele zdaj.

Dobročut je počasi odprl torbo, potegnil iz nje lepo zložen zavojček bankovcev, še sveže pakiranih iz banke, ter ga položil na mizo.

Boštjan in Gigi sta se zazrla v številke na zgornjem,

vrhnjem bankovcu ter skoraj v duetu zamrmrala: »Sto dolarjev!« Kakšnih sto takih je moralo biti v šopu. Boštjan in Gigi sta se spogledala v očitno skladnem razumevanju, kljub nekaterim nejasnostim, tako da je Boštjan počasi segel po tem šopu papirja, ga strokovno upognil ter nato spustil v počasnem »pfrrrrk. . .«, ki je razkril očem še notranjost. Potem je šop obrnil, ponovil tisti »pfrrrrk. . .«, in denar počasi položil nazaj na mizo.

»Keš.«

»Da, keš,« je prikimal Dobročut, ponovno segel v torbo, položil na mizo še tri podobne zavojčke ter med Boštjanovim in Giginim prikimavanjem zadržal torbo v rokah.

Boštjan je zavojčke spet jemal v roke, enega za drugim, ter jih hitro preveril s svojo »pfrrrrk tehniko« in enako kot prvič tudi sedaj ugotovil: »Vse je keš.« Gigi pa je medtem že sledila Dobročutovi roki, kako spet sega v razprto torbo, in pri tem je lahko zaznala še več papirja.

»Uvaaa! Tega pa imate kar nekaj! Kak šop manj se vam najbrž sploh ne pozna!« je navrgla v rahlo spodbujajočem presenečenju.

Dobročut je prikimal: »Seveda. Nekaj teh šopov za nas ne pomeni kaj dosti.«

»Hohoooj!« Geni je kar zavriskala v nenadnem izbruhu življenja iz njene notranjosti. »Si slišal Boštjan? Kako duhovito! To ste pa povedali v tako zabavnem tonu, da . . .« Gigi je nervozno iskala pravo besedo, ki pa je očitno ni zmogla najti:»Kajne, Boštjan, kaj ti praviš?«

»To je…« Boštjan je nasprotno kot Gigi ostal hladnokrven z nespremenjenim izrazom na obrazu: »To je konkretna poslovna poteza,« je dodal z mirnim premislekom izkušenega poslovneža.

»Aaa,« je rahlo zategnila Gigi, potem pa se ponovno

razveselila, še glasneje kot prej: »Da, tako je, konkretna poslovna poteza!«

»V kešu,« je pripomnil Boštjan, kot bi poudaril pomen resnega delovanja oziroma svojega sprejetja te poslovne poteze.

Moral sem se vmešati: »Gigi, tole raje pospravi v torbico, če ne bomo po nepotrebnem začeli vzbujati pozornost,« sem ji namignil na nenavadni kup papirja na mizi.

»Ah, ja, seveda.« Gigi se je hitro ozrla naokoli po morebitnih opazovalcih ter se veselo zahihitala ob ugotovitvi, da so steklenice za zdaj še uspešno zakrivale pogled na bankovce, ki jih je potem brž spravila v torbo, hkrati pa je še parkrat pogledala naokrog.

»No, tule so še . . .« je nadaljeval Dobročut, medtem ko je vlekel iz torbe nadaljnje tri šope, v katerih pa so bili, kot je bilo takoj opazno, povsem drugačni bankovci. Boštjan in Gigi sta se spogledala s skoraj sočasno ugotovitvijo: »Po tisoč!« Nakar je Gigi še dodala: »V dolarjih.«

»Da, v kešu!« ji je pritrdil Boštjan. »En šop – sto tisoč dolarjev.«

»No, teh bankovcev imam samo dvakrat po deset šopov,« je z zadržano skromnostjo pripomnil Dobročut.

»Samo dvakrat po deset šopov…« je bilo to pot vse, kar je Gigi spravila iz sebe.

»Tako je. Tu so.« Dobročut je potisnil pred Gigi dva kupčka po deset šopov.

Zdaj je Gigi nejeverno razprla najprej en šop, potem drugega in še nekaj naslednjih. Pravzaprav jih je bilo preveč za natančno preverjanje. »Vsi so po tisoč dolarjev,« je naposled ugotovila.

»Tako je. Po tisoč dolarjev,« ji je potrdil vse bolj zresnjeni Boštjan.

»To je predplačilo,« je navrgel Dobročut.

»To je predplačilo,« je ponovil Boštjan.

»Za ta čudoviti film z Gigi v glavni vlogi,« je nadaljeval Dobročut.

»Za ta čudoviti film z Gigi v glavni vlogi,« je spet ponovil Boštjan.

»A za film?« se je začudila Gigi. »Mislila sem, da se pogovarjamo o gledališki igri.«

»To je bil lapsus,« jo je zavrnil Boštjan ter ji z malomarnim zamahom roke dal vedeti, da gre za nepomembno malenkost. »Pogovarjamo se filmu. Razumeš?«

»Aja, seveda.« Gigi je kar poskočila na sedežu. »Saj se mi je že ves čas zdelo, da se pogovarjamo o filmu…«

»Da. Pogovarjamo se o filmu,« je spet v poslovnem tonu potrdil Boštjan.

»Za sprotne stroške pa vam bom napisal ček,« je Dobročut še kar naprej razvijal zastavljeni projekt.

»Tako. Za sprotne stroške,« je ponovila Gigi in pogledala Boštjana, ki pa je samo molče zrl predse, nato pa skupaj z Gigi mirno opazoval, kako Dobročut izpolnjuje ček.

»Štiri, pet, šest ničel,« je štel Dobročut, se primaknil k meni in mi šepnil: »Koliko pa naj jih napišem?«

Rahlo sem nagubal čelo ter mu po kratkem premisleku odvrnil: »Saj bo kar dosti. Če ne, se ji bo spet utrgalo.«

»Sedem ničel.« Dobročut je pogledal Gigi, ki je zrla zdaj vanj, zdaj v ničle. Ni ji mogel odreči: »Osem ničel.«

»V ameriških dolarjih?« je vprašala Gigi.

»Seveda. Ali morda želite v kakšni drugi valuti? Če vas moti. . .?«

»Ne, ne, sploh me ne moti,« se je že kar malo opravičujoče se izmikala Gigi. »V dolarjih. Saj je v redu, kajne, Boštjan?«

»Povsem v redu,« ji je ta potrdil v še naprej zresnjenem poslovnem tonu.

»Tako, zdaj pa moramo iti,« je Dobročut sklenil ta za vse uspešni poslovni dogovor ter mi pomignil: »Gremo.«

Stopil sem od mize in pomahal družbi, iz katere so mi posamezniki odzdravljali zelo spoštljivo, tudi prisrčno in celo s poslovno korektnostjo. Tudi Gigi je vstala, se mi naglo približala in se primaknila k mojemu ušesu.

»Peter!« Gigi se je stisnila k meni. »Ne vem sicer, kdo vse je v tistem timu, ki si ga na začetku omenil kot - mi- , toda moram reči, da ste bomba.«

»Aja?« sem zategnil z nasmehom. »Pa ni vse tako rožnato. Vprašanje je, ali nam bo uspelo.«

»Dvomiš?«

»Ne vem.«

»Jaz sem stoodstotno z vami. Mene lahko štejete za svojo. Vsi smo en tim, o tem prav gotovo ni dvoma.«

Prijateljsko sem ji prikimal.

»Peter!«

»Da?«

Gigi me je nenadoma gledala že kar zaskrbljeno. »Pazi nase, Peter. Za kakšen trenutek se mi vse to zdi presneto resno. Vsaj občutke imam take.«

»Hja, saj tudi je resno. Zato pa smo vsaj za vas poskrbeli, kajne?«

»To pa. Presneto dobro si poskrbel - oziroma ste poskrbeli. Tudi jaz bi zate poskrbela, če bi vedela, kako.«

»Oh, saj si že, in to bolje, kot si misliš.«

Gigi me je še nekaj časa vprašujoče gledala: »Veš, Peter, za takrat, za tisti večer mi je kar malo žal. Ne bi smela biti taka. Toda bil si mi všeč. Pa sem potem ugotovila, da ti ni nič do mene. Le za lajšanje dolgočasja bi ti bila. Pa sem začela pretiravati.«

»Pretiravati?« sem počasi ponovil. »Pa si res našla zanimivo besedo za tvoje obnašanje na tisti žurki.« Še nekoliko sem se zamislil nad vsem njenim početjem. »In tudi danes si pretiravala, kajne?«

Gigi se je nasmehnila. Najprej malo zadržano, nato na hitro prav živo, skoraj veselo, vendar z nekaj neprikritega občutka krivde. »Ne bom več. Obljubim.«

X. poglavje

Ko smo se vračali na postajo, smo poslušali, zbrani ob holiju, poročila o pogajanjih med sprtima stranema. Nobenega napredka ni bilo. Celo prav nasprotno, čeprav naj bi bili, vsaj sklepajoč po tem, kolikor sem lahko vse skupaj razumel, Čutini precej spravljivi oziroma so se kot taki predstavljali v svojih poročilih. Toda po obrazih okoli mene sodeč, kar nekajkrat sem jih namreč preletel s pogledom, je bilo vse povedano najbrž pričakovano, predvsem pa sprejeto brez večjega odziva. Le na znanje so vse skupaj vzeli, nič več, tako da sem še sam spremljal nadaljnja poročila z večjo lagodnostjo.

»To ni nič.« je poveljnik presekal uspavano vzdušje. »Ostrini ne mirujejo. Jaz jim ne verjamem. Holi, vzpostavi zvezo s poveljstvom! Brez spremstva se ne bomo več mogli prebiti skozi asteroidne pasove.«

V holiju se je po krajšem čakanju prikazal obraz ženske, najbrž častnice z našega poveljstva. »Prosim, počakajte, takoj vas bom povezala s poveljstvom,« je dejala z uradno prijaznostjo. Kmalu zatem se je v holiju pokazal možak v enakem kombinezonu kot Čutini iz naše misije, imel je le nekoliko drugačne oznake z različnimi barvnimi geometrijskimi liki, povezanimi s črtami po prsih in ramenih, nas na kratko pozdravil in nam razložil svojo pristojnost. Prav za nas naj bi bil zadolžen, je pojasnil in se spustil v kratek pogovor z našim kapitanom. Podal nam je informacije o trenutnem stanju, ki pa so bile precej drugačne od tistih v poročilih. Položaj naj bi bil znatno bolj zaostren. Po našem preboju skozi asteroidni pas

je tako ena kot druga stran začela povezovati svoje asteroide v neprehodne grupe na podlagi predhodne razvrstitve. Tako sicer nihče ni pridobil pomembne prednosti pri obvladovanju celotnega prostora znotraj asteroidnih pasov, toda prehodnost skoznje se je bistveno zmanjšala.

»Zapora bo kmalu popolna,« je na koncu strnil njun pogovor Čutin s poveljstva; v tistem trenutku je tako kazalo na vse manjšo možnost za naš preboj skozi asteroidni pas.

Kapitan Harstan je stopil k nasprotnemu delu holija, zdaj je bil v njem prikazan asteroidni pas, se sklonil k holiju ter se po ponovnem pregledu celotnega asteroidnega polja s privzdignjeno roko počasi obrnil k nam. »Malo pozornosti, prosim,« nas je opozoril z mirnim, toda odločnim, že skoraj ukazovalnim glasom ter pokazal proti tistemu delu, ki ga je bil ravnokar opazoval: »Tu je še precej mirno, brez združevanja ostrinovskih asteroidov v neprehodne ploskovne pasove.«

Vsi pogledi so se usmerili v nakazani predel. Bil je miren, zunaj vidnega združevanja asteroidov v neprehodne plasti. Vsaj po prikazanem je bilo tako videti. Drug za drugim so Čutini okoli mene prikimavali brez pripomb. Prikimal sem še jaz, ker mi je vse pogostejše upoštevanje mojega mnenja in skupno iskanje posameznih rešitev vzbudilo občutek pripadnosti s sproščenim izražanjem lastnega mnenja.

»Vsi na svoja mesta! Nujnost izmikanja zasledovalnim letalom je kljub vsemu verjetna. Tudi trčenja z njimi lahko pričakujemo, kot smo že spoznali med prejšnjim poletom, čeprav se jim bomo poskusili izogniti.« Nato se je obrnil k računalniškemu navigatorju z ukazom, naj nas s polno hitrostjo usmeri v ta mirujoči predel asteroidnega pasu, in to je bilo tudi takoj izvršeno. Toda komaj se je naša ladja dobro ustalila v želeni

smeri in pridobila polno hitrost, že smo lahko na dotlej mirnem predelu asteroidnega pasu zaznali živahnejše premikanje. Vendar leta nismo prekinili. Šli bomo v preboj. To je bilo jasno. Kajti ne glede na izbiro, kamor koli bi šli, ne bi bilo nič drugače. Za odkrivanje bolj zanesljivo mirnega prehoda nismo imeli možnosti.

Da nam Ostrini dajejo močan pomen, smo že lahko spoznali, to vsekakor, ampak v napad na nas z vsemi silami najbrž le ne bodo šli. Prav gotovo pa bodo poslali močne enote. Vendar bo tu spet vprašanje, ali bodo te sile močnejše od podpore naših, sem ugibal. Hja, to stalno prisotno vprašanje, kakšen pomen bodo dali Ostrini naši nameri o preletu skozi asteroidni pas. Če je ostalo le na domnevah Ostrinov o naši pomembnosti, brez poznavanja njenega pravega vzroka, v osrednjem delu vodene strategije ne bodo načrtovali popolne podpore vseh njihovih razpoložljivih sil v tem asteroidnem pasu. Potem njihovi lokalni odzivi ne bodo zajeli celote in prehod bo možen, ker ostrinovska blokada ne bo dovolj široko zastavljena.

Vsi smo zrli proti asteroidom v smeri našega leta. Nekakšno migljanje, premikanje, nejasen prikaz, in že se nam je izostrilo več zapovrstnih ploskovnih združitev ostrinovskih asteroidov. Na srečo jih je s strani Čutinov ustavljalo takojšnje sestavljanje plasti asteroidov za onemogočanje izgradnje zapornih plasti.

Pred vstopanjem v asteroidni pas sem po zavzetem opazovanju, enakem kot pri vsej posadki, tudi sam iz prikaza v holiju poskušal oceniti naše možnosti za prehod.

»Navigacijski računalnik!« je poklical kapitan.

»Da, kapitan,« se je po vojaško glasil odziv.

»Zapelji proti meji med mirujočimi predeli in močnejšim združevanjem asteroidov v neprehodne zapore! Potem narahlo zavij proti mirujočemu delu! Naj vse poteka z nakazanim zaupanjem v normalno prehodnost

asteroidnega pasu. Brez sunkovitih zavojev se izmakni prvim zaporam in nadaljuj ob stalnemu sledenju vseh možnih poti!« Kapitan Harstan se je zravnan obrnil k nam. »Zaradi dokaj verjetnega hitrega zapiranja večine sedaj prostih poti se pripravite na bolj ostro vožnjo!« je dejal ter se podal do svojega sedeža in takoj po namestitvi s pritiskom na gumb sprožil napihovanje varnostnih blazin okoli svojega telesa in zatezanje varnostnih pasov. To je bila maksimalna možna zaščita v primeru trčenj. Ostali smo ga posnemali, kapitan pa je med vse bolj osredotočenim spremljanjem holijevega prikaza nadaljeval s povelji:

»R. N.!«

»Da, kapitan!«

»S šifrirno kodo POT7911/X313 vzpostavi zvezo za prenos podatkov!«

»Da, kapitan! Zveza prek kode POT7911/X313 bo vzpostavljena po predpisanih časovnih zaporedjih.«

»Tako.« Kapitan je s pogledom preletel prek bližnjih obrazov. »Dobili bomo sprotne prikaze možnih prehodov na podlagi predvidenih usmeritev naših asteroidov za protigrupacijske zapore proti ostrinovskim gradnjam asteroidnih pasov. Tako bomo izvedeli za potek zbiranj naših asteroidov, še preden bo do njih prišlo. Precej slepih letov v zaprte žepe si bomo s tem prihranili. Ob tem lahko predvidevamo še stalno naravnanost naših asteroidov v premike za zagotovitev našega prehoda skozi asteroidni pas.«

»In če nam bodo kljub vsemu onemogočili prehod?« je vpadel Čutin iz ozadja.

Kapitan Harstan se je zazrl predse v miselnem ocenjevanju verjetnosti neuspeha naše misije in vseh posledičnih zapletov ter se nato ponovno zagledal v holijev tridimenzionalni prikaz asteroidnega pasu. »Uspeli bomo. Moramo!« je še dejal.

Zleknjen na nazaj pomaknjenem naslonjalu svojega sedeža, sem se zatopil v prikaz našega približevanja asteroidnemu pasu, vse dokler se nismo začeli približevati območju vstopa vanj. Da, prav v tem delu je bilo dogajanje najbolj živo. Asteroidi so se približevali drug drugemu in se nato počasi združevali v vzdolžne plasti. Prav težko si je bilo predstavljati sprožanja tako obsežnih kopičenj za blokado našega leta brez poznavanja pomena naše misije.

»Vstopamo v asteroidni pas,« je sporočil R. N.

V holiju se je prikazalo območje našega vstopa. Ploščate zgostitve asteroidov v stalnem, ene v počasnem in druge v hitrejšem premikanju s sočasnim vrtenjem okoli vsevprek usmerjenih osi, so se začele ustavljati, in kot da bi bile le iztrgani deli tisočkrat obsežnejših plasti asteroidov, so se sedaj zlivale v zapore orjaških dimenzij. In prav v smeri našega leta se je najprej izoblikovala taka asteroidna zapora. Pa ne le to. Presenečeno sem gledal v holijev prikaz. Na tej zaporni ploskvi se je vse bolj kazal reliefni prikaz nekakšnega gradu ali z obzidjem obdanega mesta z velikimi, glede na vse dimenzije pa že kar neverjetno orjaškimi vrati. Da, prikazala se je tudi nekakšna pot, ki je vodila do mestnih vrat prav v smeri našega leta in se končala pred temi orjaškimi zaprtimi vrati v še bolj orjaškem obzidju. Ozrl sem se v Dobročuta. Tudi on je zavzeto opazoval izoblikovanje tega reliefnega prikaza. »Nam je namenjeno to sporočilo,« je ugotovil med rahlim kremženjem ustnic.

»Sporočilo?« Da nam skozi reliefni prikaz posredujejo sporočilo, je bila novost za moje razumevanje položaja. »Sporočajo nam zaporo našega leta, kajne?« sem vprašal.

»Zapora, da, zapora. Samo kakšna? Več stopenj zapor je prisotnih na asteroidnem pasu. S tem reliefnim prikazom nam sporočajo prepoved leta, to je sporočilo

s pečatom poveljstva Ostrinov za asteroidni pas. Prisotna je verjetnost vključitve vseh njihovih sil prek celotnega asteroidnega pasu.«

»In kaj lahko naredimo mi?«

»V vsakem primeru bomo šli v preboj, saj nam drugega niti ne preostane. Potem nam bodo lahko priskočila na pomoč naša ladjevja z nasprotne strani asteroidnega pasu. Lahko naredijo globinski vsek. Toda vsaj skozi tri četrtine obsega asteroidnega pasu bi se morali sami prebiti.«

»Kaj pa njihova ladjevja? Nas lahko napadejo?«

»Da, lahko. Toda potem bodo naša ladjevja napadla njihova.« Dobročut se je spet zatopil v holijev prikaz. »To bi pomenilo začetek vojnih operacij izjemnega obsega.«

»Na zaupanje v vzdržljivost sten naše ladje ob raznih zaletih vanje pa lahko kar pozabimo?« sem poskušal biti duhovit, čeprav mi ni bilo nič kaj dosti do smeha.

»Vsaj do polovice asteroidnega pasu nas že ne smejo uničiti. Da pa za nas veljajo drugačna pravila kot za vse ostale, je po tem reliefnem prikazu že dovolj jasno povedano,« je Dobročut nadaljeval z razmišljanjem. »Na lokalni ravni smo v vojnem stanju, da. Oziroma bomo vsak čas.« Potem pa se je ob pogledu na moj zresnjeni obraz zelo samozavestno zasmejal: »Ne bodo nas uničili, ne!«

»Preverite varnostne pasove na sedežih!« je prekinil pogovore kapitan in že nas je ostra sprememba smeri s strahovito silo pritisnila na sedeže.

V holiju se je zarisala naša pot: na rob zaporne plošče naj bi prišli. Zavoj je trajal vse do vidne površine zbranih asteroidov, nad katerimi smo potem zleteli naprej, proti robu, takoj nato pa smo spet spremenili smer. Vsi smo zrli v holi. Ta let naj bi bil naravnan proti predvidenemu območju zbiranja naših asteroidov.

To bi se moralo zgoditi. Vsaj če so naravnani na usklajenost našega leta s strateško vodenim kopičenjem naših asteroidov, kar bi vsak čas moralo biti vidno v holijevem prikazu. A za zdaj še nismo zaznali nič takega. Skoraj tik ob rob smo prišli, pa še vedno nič. Le plasti ostrinovskih asteroidov so se zgoščevale v naši smeri. Leteli smo naprej. A kljub napetemu pričakovanju se ni zgodilo nič, in vse, kar smo lahko spremljali, je bil samo prikaz naše ladje nad vztrajnim zbiranjem ostrinovskih asteroidov. Prešli smo že dvakratno razdaljo prvotne širine nakopičenega dela ostrinovskih asteroidov pod nami, a je let še kar naprej trajal in trajal. Kopičenje asteroidov je potekalo s hitrostjo našega leta. Tako nam obhod že ne more uspeti. Vse pogosteje sem pogledoval proti Dobročutu, ki je zavzeto opazoval dogajanje v holiju.

“Nam bodo že priskočili na pomoč,” je mirno odvrnil na moj pogled. “Sicer pa se sami tako ali tako ne moremo prebiti. Preveč množične sile so Ostrini vrgli v blokado našega leta.” Nato je nenadoma privzdignil glavo: “Da, tu so!” Skozi ves prostor je zavel šum vzklikov. Združevanje naših asteroidov je dobilo obrise orjaškega igralca ragbija s čelado na glavi in z oklopljenimi rameni, zagnanega v smeri zbiranja ostrinovskih asteroidov.

“Prostor nam bo naredil! Huraaa!” je radosten klic preglasil šum v prostoru.

„Da, tik ob tem ‘igralcu ragbija’ se bomo spustili v notranjost asteroidnega pasu,“ je pojasnil kapitan Harstan.

Medtem se je ‘igralec ragbija’ že približal najhitrejšemu širjenju blokadne plošče, prikazane z dirom nepregledne črede orjaških bizonov, ki so jo Ostrini izoblikovali v odgovor na ragbista Čutinov. Že so se začeli tudi prvi trki asteroidov z obeh strani, hitro namnoženih v vse bolj veličastnem prizoru, v katerem

je med prodiranjem milijonglave črede bizonov silni ragbist s svojimi mogočnimi oklopljenimi rameni odrival pred sabo ves napadajoči val, da so se prikazi bizonov razletavali po trčenjih. In tako kot tik za mogočno skalo v deroči vodi nastane upočasnjeni vrtinec, ki nima moči odnašanja česarkoli v smeri deročega toka, je tik za ragbistom nastal mirujoči predel brez trkov ali zbiranj asteroidov. Tam skozi se lahko prebijemo! In že nas je hiter zavoj naše ladje dvignil v zategnjene pasove, da mi je zmanjkovalo sape. Zleteli smo ob oklopljenih ramenih prodirajočega ragbista prav v pasu najsilovitejših zaletavanj asteroidov, v njihovem najgostejšem predelu, in to z obeh strani. Vse tja, do koder smo lahko vdeli skozi veliko okno poveljniškega prostora, je žarelo od silnih eksplozijskih razpadanj ob trčenjih. Bilo jih je na tisoče. Na milijone. Ob pogledu na celoto pa je bilo videti le prebijanje ragbista skozi dirjajočo čredo bizonov, zaletavanje bizonov v njegovo čelado in njihovo prevračanje prek njegovih oklopljenih ramen. Bolj natančen pogled iz bližine, kar skozi veliko okno komandnega prostora, pa je lahko uzrl ta silovita trčenja asteroidov neposredno. V skoraj mimobežnem letu so se najprej z robovi obrusili ob nasproten asteroid, udarjali so drug v drugega v silovitem iskrenju, drugi so se zadevali v mečkanju velikih površinskih delov, najbolj pa so se zableščali ob čelnem trku z vso močjo. Tedaj jih je v celoti razneslo, nekatere najbolj bleščeče verjetno zaradi skladišč energije v njihovi notranjosti ali zaradi nakopičenih energetskih izstrelkov z eksplozivnimi bombami. Vsekakor je svetloba eksplozije ob trkih presegala pričakovano iskrenje ob trčenjih kamnitih asteroidov.

Potem smo zleteli naravnost v notranjost asteroidnega pasu. Da, kar globoko, in proti sredini se nam je kazala odprta pot. Tudi pritisk zaradi zavijanja je kmalu

popustil, oslabel do najprej ponovno omogočenega normalnega dihanja ter nato končno še do govorjenja, pa čeprav je bilo potrebno za posamezne izrečene besede kar malo napora, ker je krivulja leta občasno še vedno zavijugala.

“Ti reliefni prikazi. . .” sem začel ter zastal v iskanju prave besede za vso to zame nenavadno oziroma težje razumljivo dogajanje.

“Da, naša stran se je pravilno odzvala,” je rekel Dobročut z razumevanjem mojega čudenja nad eksplozivnimi trčenji orjaških plasti asteroidov, iz katerih so bili reliefni prikazi, ki so mestoma dobivali skulpturne oblike vse do zaključene celote, kot je bil ‘igralec ragbija’.

“Običajno delujemo večplastno, s stalno prisotnostjo intelekta ali vsaj z nakazanimi asociacijami. Oklopljeni ragbist pomeni veselje do igre v trdem spopadu, to nam v našem primeru omogoča vključitev veliko naših sil ob sočasnem jasno pokazanem odnosu do celotnega dogajanja na tem področju. Kljub trdemu boju je vse to za nas le igra. To je naše sporočilo.”

“Saj to vendar ne more biti res!” mi je ušlo.

“Seveda ne. Toda ne glede na obseg vključitve naših sil bomo mi govorili zgolj o naši pripravljenosti na trdo igro.”

“In če bodo oni odgovorili enako?”

“Saj bodo. Zelo ostro bodo odgovorili. Toda nam bo v skrajnem primeru ostala možnost prvega napada, da namreč vsaj prvi začnemo vojno. Tudi tako bi se lahko vzpostavilo ponovno ravnovesje sil, čeprav z žrtvami. Sicer pa po moje to ne bo potrebno, ker zdaj že lahko s precejšnjo gotovostjo računamo na prehod skozi 75. vrata. Ne tebi ne nam ne bo spodletelo.”

“In če bodo po presoji intenzivnosti te igre ali kakor koli

jo že imenujete Ostrini dali povelje za naše uničenje vsem svojim oboroženim silam?"

Dobročut se je rahlo nakremžil med zmajevanjem z glavo, nakazujoč težji razmislek: "Tega jim pač naše sile ne smejo dovoliti." Toda jaz sem dobil vtis, da mi govori bolj svoje želje kot iz nekega bolj trdnega prepričanja. Nevarno bo, mi je že kar do neprijetnosti govoril občutek.

"Prehajamo v spiralni let!" se je oglasil računalniški upravljalec, R-Navigator. Varnostni pasovi so se ponovno močno zategnili, oprijel sem se naslonjala za roke, pomaknil glavo nazaj na vzglavnik in nekajkrat globoko vdihnil. Zdaj sem že vedel, kako hitro lahko pri teh njihovih spiralnih letih ostaneš brez sape, pa čeprav morda nisem ostal brez nje vedno samo zaradi strahovitih pritiskov ob ostrih zavojih. S kotičkom očesa sem še bežno pogledal v holijev prikaz. Črta našega predvidenega leta je postala zelo vijugasta z ostrimi spiralnimi zavoji, usmerjenimi . . . Pogled mi je zastal v nerazumevanju. Povsem je zavila vstran, tja pod strnjene plasti nasprotnikovih asteroidov, skozi skulpturno oblikovane gruče naših asteroidov, in potem spet pod temi ostrinovskimi plastmi na levo v dolg zavoj. Da, ves asteroidni pas bo kmalu v igri, sem lahko sklepal iz prikaza. "Dobro zastavljeno," sem ugotavljal sam zase. "Vsaj upajmo."

Tedaj se je naša ladja zavrtela okrog svoje vzdolžne osi v smeri našega leta, in že smo v ostrih vijugah leteli skozi naše gruče asteroidov, oblikovane v skulpture z nakazanimi človeškimi liki. Divje, naporno, toda varno kot v zavetrju, v katerem so se nam naši asteroidi umikali ali pa nas kar spuščali skozi svoje, tik pred nami razpirajoče se skrivne vhode in naprej skozi prazno notranjost. Točno tako, kot je bilo vse bolj

očitno, da je to že prej preračunano in pripravljeno. Le zaradi ostrih zavojev nas je premetavalo zdaj sem, zdaj tja. Sam sem se ves čas trdno oklepal naslonjala za roke. Pošteno nas je premetavalo, to že, in ravno ko sem se dovolj prilagodil za kolikor toliko normalno dihanje, se je ob črti našega leta v holiju prikazala še ena črta leta z opazno gibajočo se kroglico na njej. Pogledal sem Dobročuta, ta pa je samo na kratko pojasnil, ne da bi umaknil pogled s holija: "Pot nam nameravajo presekati."

"Kako?"

"Poglejte natančneje tisto premikajočo se kroglo!"

Lahko sem razbral obrise. Spet nekakšen bivol ali bizon. Tudi vsi Čutini okoli mene so zrli v holijev prikaz. Tedaj se je začel ta prikaz večati, pogled nanj je bil vse bližji, vse razločnejši, dokler nismo jasno razbrali puhajočega bivola z rogovi, usmerjenimi v napad. Holijev prikaz pa je prinašal še vse močnejšo povečavo z bolj vidnimi sloji asteroidov, ki so tvorili nekakšno bizonovo zunanjost s kožuhom, ter nato še predstavitev posameznih plasti. Vsa orjaška bivolja glava je bila sestavljena iz tesno zgoščenih asteroidov. Na tisoče, na milijone jih je moralo biti, raznih velikosti in oblik.

"Tu pa so nakopičili kar precej mase," sem navrgel napol zase, napol kot komentar. "Zlepa je ne bo možno ustaviti, kajne?"

Dobročut ni odgovoril. Še naprej je pazljivo spremljal holijeve prikaze posameznih predelov okoli naše ladje. Vsi smo zrli tja v pričakovanju. Odgovor naših je moral biti že pripravljen, kot smo bili vsi prepričani. S to tanko lupino naše ladje se že nismo mogli zaletavati v tako orjaške mase. Pa tudi prostor leta naše ladje se je vse bolj ožil. Nobena možnost manevriranja nam ne bo ostala. Nalet takih mas bi nas potem zmlel. Vendar sta bila v vsem prostoru ob holiju le mir in tišina.

Sicer pričakujoča. Pa vendar. Saj tako mora biti. Bolj je bilo vprašanje, ali bo naš odgovor dovolj močan, česar pa ni bilo tako lahko verjeti, čeprav je bilo med posadko prisotno zelo močno upanje. Vsaj izrazi obrazov so mi vsiljevali take pomisleke z ugibanji. Da, prav vsiljevale so se mi take misli. Še sam sem obstal v pričakovanju odgovora naše strani, ki naj bi bil sprožen iz osrednjega čutinovskega poveljstva za asteroidni pas.

Tedaj je zašumelo, vse več glasov in pritajenih vzklikov se je zaslišalo med živahnim premikanjem Čutinov. Vsi so zrli v holi. Prikazalo se je neko svetlikanje. Več pa nisem mogel razbrati. Ničesar bolj določenega ni bilo videti. “Kje? Kaj?” sem vprašal Dobročuta.

“Posamezne že oblikovane gruče naših asteroidov se združujejo, naš novi ‘igralec ragbija’ prihaja,” mi je odvrnil.

Še vedno nisem mogel razbrati nobenega ‘igralca ragbija’. Le premikanje naših asteroidov sem lahko zaznal. Potem pa se mi je le pokazal obris čelade, del roke, in tudi obrise oklopljenih ramen sem lahko prepoznal. Da, končno sem lahko videl. Prikazala se je črta naše smeri gibanja. Naravnost proti prihajajoči čredi bizonov je bila usmerjena. V holiju so se pokazale vse tri črte gibanja: igralca ragbija, pot bizonove črede in naša, vse s predvidenimi časovnimi premiki. Po glasnih vzklikih je spet vse utihnilo. Vsi bomo na kupu. Če se naša ladja znajde med ‘igralcem ragbija’ in ‘bizonovo čredo’, tik preden se bosta zaletela drug v drugega, v središču trčenja ne bo ostalo od nas nič. Na tisoče, na milijone asteroidov bo popolnoma zdrobljenih. Pa imajo nekateri kar več kilometrov premera. Plasti teh asteroidov, vsaj na bizonovih glavah, pa so bile tako zgoščene, da nič ne bi moglo preživeti ob njihovem naletu. Oziroma, kar je še huje,

ob trčenju dveh tako masivnih gruč.

"R-Navigator, kakšna bo prehodnost tega področja po trčenju?" Kapitanov glas je s svojim privzdignjenim tonom pritegnil našo pozornost.

"Analize poveljstva dajejo našemu prehodu po trčenju obeh strani zanemarljivo majhne možnosti preboja. Prehiteti jih moramo. Tudi priporočilo poveljstva nam svetuje prehitevanje z vžigom kratkotrajnih rezervnih motorjev za izjemne pospeške. Neznanka v opravljenih simulacijah pa je notranjost asteroidov, predvsem količina eksplozivne snovi po posameznih asteroidih. In ker ne vemo, kako so v njih razporejene energetske cisterne in energetske bombe, ne moremo predvideti ne gostote ne smeri leta razstreljenih delov asteroidov."

"Torej iz holijevega prikaza naše možnosti niso razvidne," je nadaljeval posvetovanje kapitan Harstan, R-Navigator pa je nato še predstavil verjetno časovno zaporedje naših položajev glede na nalet obeh strani, in pri tem se nam je neuspeh našega pravočasnega preleta kazal bolj v odvisnosti od morebitnih nepredvidenih, zaradi nenadnih ovir povzročenih zastojev. Sicer naj bi bil možen, celo dovolj zanesljiv.

Kapitan Harstan je nemočno razširil roke. "Brez morebitnih ovir… Kakšno razmišljanje pa je zdaj to?"

"Pravkar sem dobil dopolnjeno priporočilo," je povsem mirno nadaljeval R.N. "Tudi v primeru upočasnitve zaradi manjše ovire je naš prelet možen. V pomoč nam bodo od strani raketirali manjše skupine asteroidov."

"Prav," se je strinjal kapitan. "Ali so navedli vsaj približne ocene količine eksplozivnih snovi v ostrinovskih asteroidih?"

"Ne."

"Hm." Kapitan je še malo pomišljal. Prav močne eksplozije asteroidov bi lahko bile usodne, čeprav bi

nam nekaj možnosti manevriranja vseeno še ostalo. “Prav, R-Navigator. S polno hitrostjo naprej! Poišči optimalne izmike!”

V holiju so se zarisovale možne poti leta. Tudi dovolj prehodne so bile videti, s kar dovolj odprtega prostora za manevriranje in z dokaj pogosto možnostjo izmikanja ob naletu posameznega asteroida.

“R-Navigator, ali so te premikajoče se pikice asteroidni dež?” je brez umikanja pogleda s holija vprašal kapitan.

“Ostrini usmerjajo te asteroide na našo pot,” je pojasnil R-Navigator med prikazovanjem ciljne usmeritve teh, nam sovražnih asteroidov ter verjetnih premikov asteroidnih plasti Čutinov v našo zaščito. “Večina je namenjena le za utiranje poti njihovim posameznim asteroidom, ki naj bi se nam približali na strelno razdaljo. Najverjetneje na prehodih med posameznimi skulpturno oblikovanimi združenji naših asteroidov. Tam so plasti naših asteroidov najšibkejše.”

Let skozi za nas prepustne čutinovske asteroide znotraj posameznih gruč z videzom geometrijskih likov je sprva kljub ostremu vijuganju potekal mirno, brez zastojev, seveda ob vse bolj napetem pričakovanju asteroidnega dežja oziroma simulacijske napovedi za prebojni asteroid, namreč za tistega, ki naj bi mu ostali le krčili pot in zanj prebijali naše zaščitne plasti. Najbrž so ga Ostrini že vnaprej določili ali so jih, verjetneje, določili le nekaj, od katerih naj bi potem vsaj enemu uspelo treščiti v našo ladjo ali pa vsaj izstreliti v nas energetsko raketo. In v holiju so se že začele kazati vse gostejše razstrelitve nasprotnih asteroidov ob trkih z našimi zaščitnimi plastmi. Nenadoma pa se je na najbližjem delu asteroidnih trkov iskrenje razširilo in se okrepilo nad celotnim predelom poti, na katero smo pravkar zavili.

“Pripravite se na sunkovito izmikanje!” se je zaslišalo

kapitanovo povelje, čeprav je bila grožnja že iz holijevega prikaza dovolj jasno razvidna. Po nekaj napetih trenutkih je osredotočen niz nasprotnih asteroidov z zaporednimi zaleti v isti predel naših asteroidnih plasti udaril v obrambno zaporo prek črte našega leta, da je nad nami zazijala odprtina, in oglasil se je R-Navigator: "Trije asteroidi! Trčenje ob naši sedanji hitrosti bi bilo čez 28 sekund. Zato zmanjšujem hitrost. Z naše leve, od zadaj, bo tik nad nami zletel naš asteroid." In po nekaj trenutkih zaviralnega leta, med katerim bi nas brez varnostnih pasov že odneslo s sedežev, smo nad sabo skozi veliko okno poveljniškega prostora lahko videli mimolet asteroida s hitrim izginjanjem v daljo pred nami. Vsak čas je moralo počiti. Tresk bo silovit. Vprašanje je le bilo, ali se bodo delci obeh asteroidov razleteli že pred našim prihodom v točko trčenja ali pa bomo še naleteli na kak večji del. Pa nam ni bilo treba dolgo čakati. Blesk silovite eksplozije je segel vse do nas. V trenutku sem zamižal, in ko sem se ponovno zazrl skozi okno, sem lahko le negibno opazoval let več deset metrov velikega dela asteroida desno od nas. Ladja se je sunkovito zavrtela, zavila navzgor, nato na levo in v spiralnem letu mimo še nekaj večjih in manjših ostankov asteroidov ter se ponovno zravnala v mirni premočrtni let po začrtani poti.

"Uničen je tudi drugi napadajoči asteroid," je kmalu zatem sporočil R-Navigator. "Šest naših asteroidov na raketni pogon pa leti v zaporo preostalemu. Ne more se jim izogniti. Pot je prosta." R-Navigator je svoje poročanje sproti prenašal v holijev prikaz: vse črte leta, tako naše ladje kot asteroidov, tako naših kot ostrinovskih ter zadnjega od treh, so kazale tako. Sledil je navdušen vzklik kljub približevanju preostalega asteroida. "Razletel se bo ob enem od naših!" sem zaslišal med zadrževanim dihom pred

bližnjo eksplozijo. Silovito je odjeknilo. Vsaj desetkrat močneje je bilo od obeh predhodnih eksplozij skupaj. Oba asteroida sta morala biti napolnjena z eksplozivom. Navdušenje se je sprostilo v bučnih vzklikih kljub ostrim zavojem, s katerimi smo se izognili preostalim delom, ki jih je pravočasno zaznal naš R-Navigator. Prešli smo to zaporo, in to brez izgubljenega časa. Toda zdaj je bil pred njimi še najnevarnejši del. Čelno trčenje 'igralca ragbija' z 'bizonom'. V holiju se je že pokazal simuliran let naše ladje, začrtan tik ob naletavanju orjaških plasti asteroidov z obeh strani, druge na drugo. Pa asteroidov v tem prikazu skoraj ni bilo več videti. Prikaza 'igralca ragbija' in 'bizona' sta postajala tako živa, da se nisem mogel ubraniti občutku spopada živih bitij. Razum je vel iz njiju. Sicer je bil ta razum zunanji, obe poveljstvi asteroidnega pasu sta namreč usmerjali tako eno kot drugo skupino asteroidov, toda imel sem občutek, kakor da se je del vsega tega razuma preselil prav v tadva orjaška borca. Tedaj je 'igralec ragbija' iztegnil roko predse. "Da bi prijel bizona za roge?" mi je ušel pomislek. ."Ali se bosta res spopadla, kot da so to njuni telesi?"

Dobročut je v odgovor najprej zmignil z rameni: "To bo za nas bolj malo pomembno. Čelnemu trčenju se moramo izogniti, ker v nasprotnem ne bo nobenega našega preleta." Po krajšem premišljanju ob rahlem zmajevanju z glavo pa je še navrgel: "Ta, v holiju prikazana verjetnost našega leta med 'igralcem ragbija' in 'bizonom' pa ni najbolj v skladu s priporočilom našega poveljstva. Ne bomo prehiteli tega trčenja, čeprav nam je poveljstvo govorilo o naših dobrih možnostih. Holijev prikaz ni obetajoč. Vprašanje je, komu verjeti. Razen kolikor naše poveljstvo nima še kakšne poteze v rezervi, kar je kljub vsemu tudi možno."

V holijevem prikazu sta se 'igralec ragbija' in 'bizon' že zagnala drug proti drugemu. Vsak njun gib je govoril o napenjanju mišic, o silovitem zagonu ob startu ter o večanju hitrosti in silovitosti napada. Trčenje milijonov asteroidov z medsebojnim zaletavanjem drug v drugega. In le majhen svetel krožec, komaj vidna lučka, tam nekje med glavo in rameni 'igralca ragbija' in bizonovim čelom z naprej usmerjenimi rogovi, je predstavljal našo ladjo. Skozi veliko okno poveljniškega prostora smo s prostim očesom lahko opazovali medsebojno približevanje teh dveh silnih vesoljskih borcev, pa seveda tudi naše približevanje. Kakor da bi si želeli, da nas te silne mase sploščijo ob njunem trčenju. Spet je v poveljniškem prostoru nastala tišina. Tu nam pa brez pomoči ne preostane niti izmikanje. Vse mase so se bolj in bolj približevale. Vsi smo pogledovali zdaj v holi, zdaj skozi veliko čelno okno naše ladje, kjer je bil prikaz v živo prav veličasten zaradi svojih neznanskih razsežnosti. Potem se je v holiju začelo iskrenje. Tam daleč pod nami je iztegnjena roka 'igralca ragbija' udarila v 'bizonov' gobec s tako silo, da se je ves predel asteroidnega pasu zableščal v slepilni svetlobi. Prizor skozi okno pa je kazal približevanje velikega bizonovega očesa z obrisi mogočnega rogovja, ki je segalo vse od nam zakritega ozadja, vidnega le v holijevem prikazu, pa tja daleč naprej do izginjanja iz našega vidnega dosega. Tik pod nami je oklopljena rama našega 'ragbista' že zadela 'bizona' v glavo, tik nad nozdrvi, s silo, ki je bivoljo glavo upognila navzdol. Ladja je silovito zavila, zdaj je bila med oklopljenimi rameni in čelado s podaljšano zaščito obraza ter med bizonovim čelom. Za nas je bilo tam še nekaj prostora, vprašanje je le bilo, ali bo ostal dovolj dolgo za naš prelet skozenj. Pod nami je bilo še vse žareče od eksplozij z energijo napolnjenih asteroidov,

nad nami pa je vsak čas moralo priti do prvih trkov in seveda tudi prvih eksplozij. Ladja je zletela skozi prazen prostor pod brado 'ragbista', zavila na drugi strani ob njegovem obrazu, se že nameravala usmeriti vstran, ko ji je pot zaprl desni bizonov rog. Bil je hiter zasuk bizonove glave, ker le za las je manjkalo, da nas ni snela konica roga. V ostrem zavoju smo zleteli nazaj vse do prostega ramena 'ragbista', se ponovno obrnili v izogibni let, ko nas je orjaški rog ponovno dohitel in nas spet zgrešil le za las. Tedaj se je začelo iskriti na povsem nasprotni strani. Zazrl sem se v holi. Iz spodnje strani asteroidnega pasu je prihajalo in zajelo že vso nasprotno stran asteroidnega pasu nekakšno novo gibanje, da sem pogledoval zdaj v holi, zdaj v Čutine okoli sebe. Očitno jih je to dogajanje na nasprotnem delu asteroidnega pasu še bolj vznemirilo kot mene. "Kaj je to?" sem vprašal.

Dobročut je tiho zrl v holi: "Ne vem. Morda se je začela vojna z vsemi silami, tako našimi kot njihovimi."

"Vojna?" Dobročutova zadržanost in njegov zresnjeni obraz sta bila precej zgovorna.

"Samo največje vesoljske ladje imajo dovolj sil za tako sproščanje energije," je pojasnil.

"Sporočilo poveljstva," se je zaslišal glas R-Navigatorja. "Pripravite se na pristanek!. Vkrcali se bomo na našo vesoljsko ladjo OSVAJALEC 949."

Spet sem pogledal Dobročuta: "Kaj pa je zdaj to?"

"Hja, to je ena iz serije naših največjih in najbolje oboroženih ladjenosilk. Take se lahko prebijejo do nas. Tudi ostale asteroide lahko počisti pred sabo. Sama se lahko prebije skozi vse plasti asteroidov. In le v boju z enako močnimi ladjenosilkami Ostrinov je lahko uničena."

Pogledal sem v holi. Razstreljevanju asteroidov,

postavljenih v našo blokado, bolje rečeno kar celih plasti, je sledil prikaz sprednjega konca naše ladje OSVAJALEC 949. To so bile torej naše “letalonosilke” z zanje bolj ustreznim imenom “ladjenosilke”. Večtisočkrat so morale biti večje od največjih zemeljskih letalonosilk, saj je bil viden le sprednji del, zadnji in najbrž tudi ne srednji pa sploh nista bila zajeta v holijevem prikazu. Ladja bi nas morala doseči vsak hip, vsi pogledi so že upirali skozi veliko čelno okno proti njej. Vse naokrog, v dosegu našega vida, pravzaprav po vsem našem obzorju, se je svetlikalo skozi temačne oblake iz neštetih malih in velikih asteroidov, pomikajočih se v vse smeri, kot da bi jih gnal orjaški vihar. “Saj to tudi je vihar!” sem zamrmral bolj zase. Nekatere, nam bližje asteroide je celo že odnašalo mimo nas. Še v nas so začeli udarjati odleteli koščki razstreljenih asteroidov. Potem pa je kopičenje asteroidov postajalo samo še gostejše in gostejše, vendar v nekakšnem razmikanju pred nami, ker nobeden od večjih ni bil usmerjen naravnost v nas, le drobir nas je zadeval v orjaškem pišu. Teh prašnih delcev je bilo neverjetno veliko. Cele plasti asteroidov so morale biti povsem zdrobljene za nastanek takih prašnih viharjev, kot je bil tale, skozi katerega smo se pomikali. Tedaj se je nenadoma vse umirilo. Oblaki so izginili, eksplozijsko pršenje asteroidov je prenehalo s svojim svetlikanjem. In razgled, ki se nam je odpiral le občasno v praznih prostorih med posameznimi prašnimi oblaki, se je lahko spustil v daljavo, kjer je zastal na mogočnem trupu OSVAJALCA 949 s stotinami vhodno-izhodnih odprtin, iz katerih so izletavala razna plovila. Resnično veličastna je bila ta vesoljska ladja Čutinov. Prek njenih velikanskih sten so se bočili prav tako mogočni loki stebrov, izvirajoči iz njenega trupa in upognjeni v nosilce pristajalnih ploščadi. Več sto nadstropij je moralo biti v tej ladji,

katere podolgovati trup se je izgubljal v daljavi. Zdaj smo najbrž varni, se mi je utrnil pomislek, čeprav naj bi jo po Dobročutovih besedah enako velike nasprotnikove ladje lahko tudi uničile. Kakorkoli, veličastnost njenih dimenzij je presegla moje najskrajneše predstave o velikosti vesoljskih ladij. Le v nejasnih obrisih mojih fantazij je bilo kaj takega možno.

“Sporočajo nam, naj vstopimo skozi odprti vhod številka 37,” je sporočil R-Navigator, takoj zatem pa se je oglasil še kapitan Harstan:

“Po vsej verjetnosti bo let naše ladje s tem zaključen, ker so za mala plovila postala potovanja prenevarna. Pa tudi rezultati pogajanj z Ostrini ne kažejo nobenega zmanjšanja napetosti. Kvečjemu nasprotno.

XI. poglavje

Sprejem na OSVAJALCU 949 je potekal po protokolu, ob navzočnosti precejšnjega dela posadke in z uvodnimi pozdravnimi besedami poveljnika ladjenosilke admirala Stratusa.

"Čast mi je," je rekel med drugim, "da svojemu prijatelju, poveljniku posebne misije kapitanu Harstanu, ob tej priložnosti izrečem priznanje za uspešno opravljen preboj." Admiral je z roko pokazal na našega kapitana, ki je sprejel priznanje z rahlim priklonom glave ter se v nekaj besedah zahvalil za pravočasno pomoč.

"No, saj imate kar precej zemeljske navade," sem dejal Dobročutu, ta pa je le prikimal s pripombo: "Seveda," kot da je to povsem jasno, tako da sem znova pogledal vanj, kajti kljub zame povsem sprejemljivemu odgovoru, ki mi je bil po svoje tudi všeč, se mi je zdela samoumevnost njegovega odgovora vendarle težje razumljiva. Potem je poveljnik admiral Stratus spregovoril o posegu svojih sil, s katerim so za nas sprostili prehod, in o blokiranih prehodih, doslej odprtih za vse, ki pa so zdaj zaradi neodgovornega početja Ostrinov zaprti ali vsaj, kot za našega VIHARNIKA, težje prehodni. "Čeprav se," je poudaril admiral Stratus, "tako ste vi dokazali, vseeno da priti skozi."

Nato je spregovoril še o poteku dogajanj, o katerem pa sem imel malo drugačno mnenje, saj je poveljnik ladjenosilke preveč podcenjeval Ostrine, ker je bila, roko na srce, naša misija, v celoti vzeto, precej bolj tvegana, kot bi bilo sklepati po njegovih besedah, in to

ob vsem priznanju njihovim, lahko tudi kapitanovim osebnim sposobnostim. Ostrinom bi lahko priznal, če že ne enakih sposobnosti, pa vsaj približno enako raven. Najbrž so tile Čutini podobni nam Zemljanom tudi po precenjevanju pomena svojih odločitev, sem pomislil, saj sem v preteklosti imel kar nekaj znancev s podobnimi nagnjenji. Prav zanimivo. In moje razmišljanje o sorodnosti Čutinov z Zemljani se je vse bolj selilo od teh nekaj zabavnih podrobnosti k bolj celovitim primerjavam, kajti tudi ob odzivih na razna dogajanja so bili izrazi njihovih obrazov zelo pogosto podobni izrazom Zemljanov ob podobnih priložnostih. Ocenjujoče sem preletel s pogledom po sosednjih Čutinih. Nekateri so res zavzeto poslušali, drugi pa precej manj, celo pomenkovali so se med sabo. Več takih pogovorov sem lahko zaznal, še posebej, ko sem s pogledom obšel vso dvorano. In tam je bila ona, Honaja! Najina pogleda sta se ujela. Še vedno je bila nekam otožna, čeprav se mi je takoj nasmehnila. Kdaj je prišla tja? No, saj je vseeno… Z dvigom roke sem ji nakazal pozdrav, na katerega mi je takoj pomahala v odgovor, brez zadržanosti. Pokazal sem nase ter nato nanjo. Hotel sem ji sporočiti, naj me počaka po tem ceremonialu, da se dobiva, tedaj sva si bila pač predaleč. Takoj mi je prikimala, pa s prav veselim nasmehom še enkrat. Vse je razumela. Dobila se bova. Vrnil sem ji nasmeh, ji še enkrat z rahlim dvigom roke poslal začasen pozdrav ter kljub vsemu, vsaj za nekaj nadaljnjih besed, prisluhnil govorniku, enemu iz poveljstva vesoljske ladje.

* * *

Nasmehnil sem se prihajajoči Honaji, ki se je po stisku najinih zapestij pomaknila tik obme. “V manjših skupinah so nas spustili skozi asteroidni pas,” je pojasnila, “tako naj bi bilo lažje. Če ne, bi te že prej počakala.”

“Lepo te je videti tukaj,” sem ji v enaki meri vrnil navdušenje nad najinim srečanjem. Najraje bi jo objel, stisnil, poljubil, celo njene oči so govorile, naj to naredim. Pa sem kar malo premočno spoštovanje čutil do nje. Bilo bi prenagljeno, prehitro. Da, saj je pravzaprav žalovala za svojim možem. Rahlo sem se zdrznil. Saj res. Tisti njen mož. V teh nekaj prvih trenutkih sem skoraj pozabil nanj. Tudi ob srečanju najinih pogledov je bilo med nama s Honajo le ujemanje z globokim notranjim občutkom vzajemne pripadnosti, takim kot po dolgem poznanstvu, ko ni več nobenega dvoma. Pa vendar je bil v meni dvom. Predvsem dvom o tem, kako je lahko to res. Toda njen pogled me je sproti odvračal od raznih tovrstnih pomislekov. Vse je takoj razumela, vsak moj gib, skupaj z mojimi mislimi, v istem trenutku. Nato me je, po živahnem odmiku za korak naprej proti parku, povlekla za seboj.

“Lahko stopiva do restavracije na vrtu pod tistimi drevesi,” je dejala z namigom na velika košata drevesa slabih sto metrov stran. “Morda bi kaj prigriznil?” To je bilo vabilo, izrečeno s prijetno mehkobo. . . Malo sem se zamislil ob pravkar zaznani skrbnosti v njenem glasu, obenem pa sem občutil tudi nekakšno nadaljevanje tistih trenutkov z njenimi orošenimi očmi ob najinem prvem srečanju.

“Tvoj mož,” sem spregovoril, čeprav mi ta beseda ni šla rada iz ust, a sem moral začeti prav z njo, “to je bila boleča izguba, gotovo ti je veliko pomenil.” Tiha notranja bolečina je zdaj prihajala iz nje le v občasnih,

skrbno zadržanih pogledih.

“Izguba,” je ponovila mojo besedo Honaja z živim leskom v očeh. “Seveda, čeprav ne vem, ali naj vse to skupaj jemljem tako.” Ob mojem vprašujočem pogledu z očitnim nerazumevanjem njenega govorjenja pa se mi je nasmehnila v smislu, da sva pač sedaj midva tukaj. “Ne bi vas smela puščati v teh nejasnostih. In vas tudi ne bi, če ne bi bili doslej stalno prisotni pomembnejši interesi naše civilizacije.”

“Da, ta vaša civilizacija,” sem rahlo stisnil njeno zapestje, “še zdaj ne vem prav dosti o vas. Pa sem že kar nekaj časa preživel med vami.”

“Aja?” S Honajinega obraza je povsem izginila občasna otožnost. “Sicer pa ni več ovir. Glede na nastali položaj so razmere povsem drugačne od tistih za najinega prvega srečanja. Zdaj si naš, kajne?”

“Hm? Po pravici povedano. . . ”

“Vem, kaj misliš reči. Toda zdaj se lahko že bolj odkrito pogovoriva. “Poleg tega,” Honaja se je nasmehnila s kančkom igrive nagajivosti, “sva zdaj prepuščena sama sebi, in to za kar dovolj časa, vse dokler se ne bodo razmere dovolj umirile za nadaljevanje tvoje misije, to pa ne bo šlo tako hitro. Vsaj po mojem mnenju ne.”

“No, hm… Torej nekak ‘zastoj’ v družbi s tabo? Pravzaprav se mi to niti ne zdi tako napačno. Vsekakor bi se mi malo odmora tudi sicer prileglo. Še zlasti skupaj s tabo.”

“Ujemava se, kajne?” Honajin glas ni dopuščal oporekanja in lesk v njenih očeh je takoj obnovil razposajeno poigravanje. “Pridi, ti bom jaz pripravila kosilo. Oziroma, pri nas to pomeni, da bom jaz izbrala jedi zate. Me prav zanima, kako ti bo všeč.”

“Lepo, toda ali nisi že začela govoriti o vaši civilizaciji? Malce radovednosti se kljub vsemu ne morem otresti.” S poudarjeno željo po ohranjanju nastalega vzdušja

sem želel preusmeriti pogovor na prej začeto temo. Pa sem naletel zgolj na načelno strinjanje.

“Nekaj časa si morava vzeti zase. Tudi to je pomembno. Saj je še kar nekaj nejasnosti med nama. Ali pa tudi ne. Dobro bi bilo preveriti,” je rekla.

“Hm, seveda, čeprav mi nobeno tovrstno preverjanje ne pade na pamet.” Še sam sem se zasmejal kot v pojasnilo, kako se mi zdi ta pogovor predvsem zabaven, čeprav je njena želja po bolj intimnem pogovoru med nama ponovno odrinila začeto temo o njihovi civilizaciji. Po vsem, kar mi je Miro omenil o Vicah in Dobročutovem prijatelju, ki naj bi ga neverjetno spominjal na očeta, in ob vseh teh ponavljajočih se obrazložitvah, da mi kar tako na hitro ne morejo predstaviti njihove civilizacije, ker bi lahko napačno razumel, imam zdaj po Honajinih besedah končno brez njihovih prejšnjih pomislekov naenkrat opravka z žensko nečimrnostjo. Prav začutil sem lahko njeno prepričanje o nepomembnosti vsega okrog naju. Sicer sem s podobnimi nastopi ženske nečimrnosti že imel opraviti, pravzaprav celo toliko, da Honaji niti nisem mogel zameriti. Pa vendar. Toda po drugi strani bi bilo vztrajanje pri vprašanju o njihovi civilizaciji pregrobo. Preveč čutnosti je prihajalo iz nje za prehod k bolj resnemu razmišljanju, kakršnemu se pri pogovoru o njihovi civilizaciji, vsaj po vsem nakazanem, najbrž ne bi mogel izogniti. Honaja se mi je nasmehnila z mikavno mehkobo. Vedno mi je bilo prijetno z njo. Želi, naj se ji posvetim, tega sem si ob opazovanju njenega smehljajočega se obraza tudi sam želel. Kako je bila lepa! Takole od blizu, ob stisku njenega zapestja, sem si jo zaželel. S pogledom sem zajel njen obraz, mehkobno milino na njenih licih, in zdrsnil po vratu do mikavno razkritih neder. Kako lepo telo se mi je nakazovalo skozi njen rahlo oprijeti kombinezon! Vse na njej je bilo skladno. Po mojih merilih. Morala pa je

biti Honaja tudi sicer všeč moškim. Najbrž večini, hm, brez dvoma.

Na vrtu gostišča je Honaja s pogledom preletela lepo razporejene mize v ospredju ter nato še stranske, na pol pomaknjene v zelenje, v nekakšno grmičevje, vendar z lepo razporejenimi vejami. Ena od miz je bila skoraj v celoti potisnjena pod čeznjo segajočo vejo nekoliko večjega, precej košatega drevesa. “Greva tjale,” je predlagala med stopanjem mimo mize s peterico Čutinov, lagodno zleknjenih na udobnih pletenih sedežih. Sledil sem ji, pogledujoč naokrog. Vrt je bil zelo prijeten, z dokaj velikimi drevesi in že kar majhnim gozdičkom v ozadju. In strop -pogledal sem navzgor, saj ga skoraj ni bilo videti – se je bočil dobrih sto, morda dvesto metrov nad nami, narejen iz najbrž delno presojnih materialov, v katere se je pogled pogrezal do nejasnega občutka za daljavo. Prav lahko bi vse skupaj zamenjal za kakšno vrtno restavracijo na Zemlji.

“S prostorom pa tukaj res ne varčujete,” sem pripomnil, ko sva sedala za mizo.

“Da, dovolj ga imamo,” mi je odvrnila. “Ti je všeč ta kraj?”

“Zelo.” Še enkrat sem se z zanimanjem pogledal naokrog.

“Pri nas ni potrebe po varčevanju s prostorom,” mi je pojasnila.

“Vidim.” Spet sva se ujela s pogledi. Tiho hrepenenje sem lahko zaznal v njenih očeh, pričakovanje. Njeni pogledi so v kakšnem trenutku postali preiskujoči, z iskanjem neke svoje potrditve v meni. Kakšne le? Pričakovanj? Kakšnih? Potem pa jo je obšla rahla otožnost, celo ginjenost. Globoko je zajela sapo. “Smrt je grda zadeva,” je dejala.

“Da, seveda,” sem ji pritrdil, tudi sam zresnjen. “Koliko let pa Čutini pravzaprav živite?”

Honaja se je komaj zaznavno zdrznila, pa nič več, najbrž jo je za nekaj trenutkov prevzel spomin.

“Saj ni to problem. Smrt za nas ni nujno zlo. Le opredelili smo se za življenje, iz katerega smrti nismo izločili, čeprav bi jo lahko.”

“Mi Zemljani bi jo takoj izločili,” sem ji s ponovno povrnjeno živahnostjo navrgel ter se po njenem nasmehu še sam polglasno nasmejal v potrditev svojih besed. Honaja je zadržala svoj smehljaj. Moje drugačno razmišljanje glede vprašanja o smrti ji je bilo očitno dovolj znano.

“Na naši razvojni stopnji je taka opredelitev nekaj povsem drugega,” je odvrnila. “Enkratnost življenja nosi v sebi veliko vrednost. Pa tudi tveganju s smrtnim izidom se nam ni težko izogniti. Pravzaprav se nezgode pri nas tako redko dogajajo, da jih že lep čas ni bilo. Vsaj nihče jih ne jemlje kot nečesa, kar bi lahko pomenilo njegovo smrt.”

“Toda tvoj mož je umrl…”

“To že. V primeru vojne ali diverzantskega napada se položaj v celoti spremeni. Tedaj enkratnost življenja ni prednost. Vsaj po mojih izkušnjah ne. Po tem, kar sem doživela, imam povsem drugačno mnenje o vsem skupaj, kakor sem ga imela prej.”

“Nenavadna civilizacija ste, Honaja,” sem dejal. “Nerazumno je zame, da si niste ohranili možnosti vrnitve življenja v primeru nesreče, če bi si jo lahko, kot praviš. Kar tako se odpovedati taki možnosti, in to v celoti, je po moje neumno.”

“No, saj to z odpovedjo v celoti… to ni ravno tako. . .” Honaja je pomišljala, iščoč prave besede.

“Kako misliš - ni ravno tako?”

“Ni tako preprosto. Vsaj v celoti ne.” To pot se je

Honaja nasmehnila nekako skrivnostno, in čeprav nisem mogel ugotoviti, ali to, kar je rekla, velja meni ali pa kar njej sami, mi je vzbudila slutnjo nečesa pomembnega. Nečesa, kar mora biti v tesni zvezi z vsem najinim odločanjem in najbrž tudi čutenjem ter z njenim nagnjenjem do mene. Nekaj, zaradi česar midva sediva tukaj. Presneto.

"Peter, poglej, kaj sem ti pripravila!" Ob hrani, pravkar postavljeni na najino mizo, se je Honaja skoraj otroško razveselila. Nič drugega ni bilo več pomembno zanjo. Še nekaj trenutkov sem jo gledal z iskanjem ustreznih besed za nadaljevanje najinega nedokončanega pogovora, toda spričo njenega živahnega pogleda in še bolj ob njenem živem pričakovanju mojega odziva sem to namero opustil.

"Poskusi, všeč ti bo, boš videl!" je dejala.

Vdal sem se. Seveda je bilo vse zelo lepo pripravljeno. In že po videzu sodeč, je moralo biti okusno, to bi ji kar verjel. Vendar sem imel v mislih vse kaj drugega kot dobro hrano. Preveč izbirčen jedec nisem bil nikoli. In čeprav sem rad tudi kaj dobrega pojedel, zaradi hrane nisem nikoli izgubljal dosti časa. No, kakor koli, zdaj je bilo pred mano na krožniku najmanj deset različnih vrst jedi.

"Poskusi!" je vzpodbudno dejala Honaja.

Z vilicami sem segel po nekakšni omaki, jo poskusil, zelo dobra je bila, nato sem vzel še kos pečenega mesa, ob katerem mi je Honaja pojasnila, da je polpeta iz več rastlin, precej bolj slastnih od mesa, vsaj po njenem okusu, je rekla, in res je bil tudi meni ta okus zelo všeč. Potem sem poskusil še naslednjo jed, in ker me je Honaja gledala, kakor da želi slišati mojo oceno še za ostale jedi, predvsem pa zaradi njene vesele zavzetosti pri izbiranju posameznih kosov zame, sem od vsake vzel po grižljaj ali dva. Vsega po malem. Prav potrudil sem se pri tem pokušanju.

“Zelo dobro. Presneto dobro si mi to pripravila,” sem ji zadovoljno izrekel priznanje ter namignil na njen krožnik s komaj dotaknjeno hrano. “Še ti jej. Saj je res dobro. Zakaj ne ješ?”

“Saj jem. Le malo bolj počasna sem.” Nato pa je le dala nekaj hitrejših grižljajev v usta.

Med premlevanjem grižljaja rastlinskega ražnjiča sem se naslonil na udobno naslonjalo pletenega stola. Vseeno je bilo Honajino opazovanje malo nenavadno. Koliko podrobnosti med pospravljanjem večerje je pritegnilo njeno pozornost! Potem pa je nenadoma, veselo in samozavestno, vsaj delovalo je tako, čeprav nisem vedel, zakaj ta nenadna sprememba, začela še sama večerjati.

“Drugič bom jaz tebe povabil na kosilo,” sem dejal, “vendar bom izbiro le moral prepustiti tebi. Najbrž ne bi znal izbrati po tvojem okusu.”

“Saj tudi ni potrebno,” mi je s samozadovoljno nabritostjo, kot sem imel občutek, odvrnila Honaja. “Vem, zakaj si to rekel. Pa ne gre za to.”

“In za kaj gre?”

“Pozabi. Prijetno mi je bilo videti, kako ti tekne.”

Vrnil sem ji smehljaj.

“Nekaj mi prikrivaš, kajne?”

“Te jezi?”

“Niti ne.”

“Prav. Pridi k meni. Po tisti divji vožnji si najbrž utrujen. Tudi jaz bi se malo ulegla.”

Ponovil sem njen “prav,” ki ga je izrekla s skrbjo za moje počutje, in to pri tem, ko me je hkrati vabila v svojo sobo.

Mogoče pa je to pri Čutinih povsem samoumevno povabilo ali kaj takega, in pravzaprav ne pomeni nič posebnega. Ali pa? Ob vnovičnem pogledu na njeno

mikavno postavo so se mi spet vzbudile želje po dotiku, po božajočem prijemanju njenih bokov, vsega njenega telesa. Kar malo preveč jo gledam, me je obšlo ob srečanju z njenim pogledom. Tista otožnost z bolečino v njenih očeh ob najinem prvem srečanju mi je še vedno vsiljevala nekakšno spoštljivost kljub Honajinemu smehljanju. Všeč ji je bilo. Toda tisti njeni otožni pogledi so naredili preveč močan vtis. Niti stran jih nisem mogel odriniti, kaj šele, da bi jih pozabil. A se mi je na vse skupaj samo zasmejala, potem pa je kar hitro postajalo vse precej drugače, s precej več igrivosti v njenih pogledih. Hm, naj bo kakor koli, lepo mi je razburkala misli, skupaj z dvomi. Povezava njenega prejšnjega odzivanja s sedanjim mi namreč ni šla najbolje od rok. Oziroma mi sploh nikakor ni šla. Čeprav mi je ob njenih vse pogostejših nasmehih postajalo to manj pomembno, celo odveč so se mi za hip zazdeli vsi moji zadržki. V celoti odstraniti pa jih vseeno nisem mogel. To je bilo vse.

“Ujemava se, kajne?” mi je dejala s pogledom, ki ga je zadržala na meni. Z vsem svojim bitjem me je čutila. Celo ko je gledala stran, me je spremljala. Občasno sem lahko zaznal, kako se odziva na moje občutke, pa čeprav sem jih prikril celo zase.

“Lahko greva čez park, tja do gozda,” je predlagala.

“Po travi?” Pogledal sem naokrog. Nobene potke ni bilo videti.

“Lepo skrbijo za to travo,” mi je smehljaje se pojasnila ob mojem iskanju poti. “Svobodno sprehajanje po travnikih in gozdovih je za nas prijetnejše kot hoja po poteh. Pridi!” Honaja je stopila nekaj korakov po travi, počakala name in mi ponudila roko v prijem z igrivim stiskanjem prstov.

S strani sem se zazrl vanjo, da je šel moj božajoči pogled po njenem lepem obrazu in navzdol prek razkrite miline njenega vratu, vse do rahlega zdrsa v nedrje.

Mikavno oblikovane prsi so mi zadrževale pasoči se pogled, preden sem ga odlepil in privzdignil v srečanje z njenim. Spet se je zasmejala. Obilo čutnosti je bilo v njenem odzivu. Če bi jo božal z obema rokama in ne le s pogledom, se ne bi mogla odzvati bolj čutno. Prijel sem jo okoli ramen, jo narahlo potegnil k sebi, se z ustnicami primaknil k njenemu licu ter se z rahlimi poljubi spustil naprej po njenem vratu do ušes.

"Tudi z mojim možem sva šla ob najinem prvem srečanju po takem parku do mojega stanovanja. Tedaj sem ga imela tik za gozdom."

"Tako kot sedaj?" Nasmehnil sem se ob zanimivem naključju.

"In kot mi je pozneje priznal, sem ga presenetila s svojim opazovanjem njegovega pogleda. Hm, nekateri moški mislijo, da lahko opazujejo ženske povsem na skrivaj, celo v taki bližini, ne da bi me to opazile."

"Imaš to sposobnost?"

"Večina žensk jo ima," mi je dejala v rahlo prikritem preblisku porednosti.

"Pa Zemljanke?"

"Najbrž tudi. Čeprav jih tukaj ni, kajne?" Honaja se je spet zasmejala.

"Da, seveda," sem dejal. Kar precej stvari mi je navrgla. Da mi je všeč, že lahko ve, saj tega niti ne skrivam. Celo kažem ji. Pretiranih čustev pa, hm, v tistem trenutku še nisem bil zmožen, čeprav je bila tako neverjetno lepa, presneto. Ampak kakšno zvezo ima vse to z njenim možem? Nakazoval se mi je obris neke podobnosti med njim in mano. Med nama? Naključna podobnost? Razen če je vmes še kaj drugega? Občasno jo obhajajo spomini, potem se jih nenadoma povsem otrese, nakar se vse ponovi. Celo spomin na prvo srečanje z njenim možem je obudila. Tako da se je ta lik njenega moža presneto močno vrtel okoli naju.

“Oh, ne bi te smela moriti s svojimi spomini. Kar pozabi na vse! Lepo mi je v tvoji družbi. Zelo lepo.” Honaja se mi je privila v objem, se s hitrim poljubom dotaknila mojih ust in mi ovila roke okoli ramen. “Celo bolj lepo, kot sem upala.”

“Kot si upala?” sem ponovil. Te njene besede so se spet malo bolj nenavadno ujemale z njenim prejšnjim govorjenjem in z vsem njenim odzivanjem.

“Hja, no.” Tudi Honaji je zastala beseda na jeziku. Skoraj zresnila se je, a se ji je obraz ponovno razlezel v nasmeh. “Mar si nisi želel ujemanja z mano?”

Le priznanje je želela, nič drugega. To je zahtevala, pa čeprav z nasmehom. “Da, seveda,” sem prikimal. Preveč lepo mi je bilo z njo. Narahlo sem se sklonil k njenemu vratu, se ga dotaknil z ustnicami in se med božajočimi poljubi pomaknil do njenih ust, ki so se to pot voljno razširile za vroč poljub z vse bolj strastnim oprijemanjem.

* * *

Udobno zleknjen na kavču Honajine sobe, sem spremljal zadnja poročila. “Nič ne kaže na pomirjanje napetosti, kajne?” je med prisedanjem dejala Honaja.

“Nobena stran noče popustiti ali kaj takega, vsaj kolikor sem pravilno razumel. Še zdaj pa ne vem, v čem je bistvo spora. Tudi presoditi ne znam, zakaj ima ena stran bolj prav od druge, čeprav me to, moram priznati, začenja vse bolj zanimati.” Vprašujoče sem se zazrl v Honajo. Prej je že omenjala dovolj spremenjene razmere za bolj sproščen pogovor na to temo.

Med nasmihanjem se je privila k meni v objem, pomaknila roko na mojo ramo in me začela ljubkovati po vratu, bradi in licih.

“Mar se z Zemljankami v njihovih sobah najprej pogovarjaš o politiki?” je vprašala.

“To ne.” Nisem mogel mimo njene želje po čutnosti. V tako intimnih trenutkih se nihče ne pogovarja o politiki. Vendar je bil celoten položaj le malo preveč zapleten, in tudi prehudo zaostren, da bi lahko vse po vrsti odložil na stran, kot se je njej očitno zdelo samoumevno.

Honaja je s pritiskom na gumb ob naslonjalu za roke sprožila razširitev kavča v zakonsko posteljo, se zleknila nanjo, me igrivo pogledala ter se obrnila na eno in takoj nato na drugo stran, potem pa se je umirila na hrbtu z rokami, stegnjenimi nad glavo. “Božaj me!”

Nič drugega mi ni ostalo kot to prijetno početje. Ob vsaki drugi priložnosti bi si želel samo to. Vse na njej je bilo lepo. Usta, obraz, vrat, vabljive prsi na lepo oblikovanem telesu z izzivalno zaokroženimi boki. Pomaknil sem roko pod njeno ramo in s prsti zdrsnil do tilnika, si jo še močneje prižel, jo pomendral z že prav čutnim užitkom ter jo stisnil vse do komaj zaznavne bolečine, ki v igri izvabi le smeh, ker je žgečkljiva. Njen smeh je bil poln čutnosti z nalezljivo igrivostjo. Všeč ji je bilo. To gnetenje mojih rok je iz nje izvabljalo počasno, potem pa vse bolj sunkovito zvijanje z viškom ob izmenjanih pogledih. Iz njenih oči je prišlo toliko čutnosti, da sem zadržal dih. Ob srečanju najinih pogledov sem vso njeno bit zajel vase, ko sem se zarival skozi njene razširjene zenice in se mi je njeno telo odzivalo s sunkovitim trzanjem. In spet in znova se je moj pogled pogreznil v njenem. Takale igra.

“Honaja!”

“Da?”

“Ti si pa res vroča mačka, Honaja…”

“Kaj sem?”

Sunkovito sem se vzpel nad njo, spustil glavo k njenim na pol razgaljenim prsim ter s strastnimi poljubi šel prek njih do vratu in ušes.

“Honaja, moja Honaja, lepa…” sem ji zašepetal. In ko sem se s poljubi vračal nazaj proti njenim prsim, ji je obleka spolzela z ramen, ob potisku mojih rok je zdrsnila še naprej, vse do pasu, in razkrila vitek trebuh, po katerem sem se z božajočimi poljubi pomikal vse nižje. Naglo sem potegnil obleko z nje. In ko sem nato slekel še sebe, sta se nama pogleda ujela v medsebojnem soglasju, v katerem so se ustnice same poiskale z žejnimi, vročimi poljubi med vse tesnejšim objemanjem vse do končne, strastne združitve.

* * *

Z roko, stegnjeno čez Honajine prsi do njenega vzglavja, sem se poigral z njenimi dolgimi lasmi.

“Veš, Peter…” je Honaja prekinila tišino.

“Da?”

Zadovoljstvo po sprostitvi je prihajalo iz nje. “Lepo se ujemava, kajne?” je dejala.

“Seveda,” sem odvrnil ob pomislekih na prihodnost najine zveze. “Vsaj z moje strani že kar malo preveč.”

“Veš, ti in moj mož…” je zastala sredi stavka.

“Da?”

“Veliko skupnega imata. Precej več, kot si to lahko predstavljaš. To sem občutila že pri prvem srečanju s tabo. Po današnjem dnevu pa že lahko s precejšnjo gotovostjo govorim o tem. Zdi se mi kar presenetljivo.”

“Kako? Tudi zate je presenetljivo? Kaj je v ozadju? Kaj se pravzaprav dogaja? Mislil sem, da so tu stvari presenetljive samo za Zemljane. Ne pa tudi za vas.”

Honaja se je obrnila k meni, mi šla z roko po laseh in se mi privila: “So pa stvari kljub vsemu jasne. V celoti vzeto, seveda. Pri podrobnostih je že težje. Po pestrosti značajev smo pri nas precej bolj raznoliki. Večji pomen dajemo izgradnji osebnosti kakor vi Zemljani.”

“To je seveda možno. Vsaj glede na vašo višjo civilizacijsko raven,”

sem odvrnil.

Tedaj je postelja narahlo zanihala, s police nad nama pa se je prevrnila okrasna miniatura naše vesoljske ladje. Pogledal sem Honajo. Toda tudi ona se je privzdignila na komolec. Presenetilo jo je enako kot mene, če ne še bolj. Vsi viseči predmeti v sobi so nihali, tudi voda v majhnem akvariju kroglaste oblike s prozornimi stenami, stojalo s košarico sadežev se je kar nekajkrat nagnilo sem ter tja, preden se je umirilo. Potem je sledilo tiho, pritajeno bobnenje.

“Potres?” mi je ušlo med začudenjem, čeprav sem že v istem trenutku zavrgel to možnost, saj smo vendar bili na vesoljski ladji.

Honaja je skočila s postelje k pravkar prižganemu holiju, v katerem je Čutinka prijetnega videza z resnim obrazom govorila: “Ravnokar so nas zadeli energetski izstrelki ostrinovske ladjenosilke.”

Zasvetile so se alarmne lučke na mojem in Honajinem zapestnem sprejemniku: dogovorjeno pozivno znamenje naše misije. Hip zatem se je v njem prikazala podoba vodje - kapitana Harstana. “Vsi takoj na

zborno mesto! Napadajo. Zapustiti bomo morali to ladjenosilko," je dejal.

V trenutku sem smuknil v svoj kombinezon. Honaja je bila še hitrejša, stekla je k vratom, nato zastala, me počakala, bil sem sicer le dva, tri koraka za njo, mi skočila v objem in se privila v poljub, kratek, silovit, in že stekla skozi vrata po hodniku do hitro premikajoče se stene s stojali za vožnjo po hodnikih, ki naju je prenesla do velikega obokanega prostora, velikega kot nogometni stadion, kjer je bilo eno od večjih križišč v naši ladjenosilki. Tu je bil pravi direndaj, vrvež, vsakdo je tekel v svojo smer, nekateri so skakali na leteča plovila za notranji promet, drugi so se ustavljali ob velikih devetmetrskih holijskih prikazovalnikih z nazornim prikazom celotnega dogajanja. Še Honaja je zastala pri eni od večjih skupin. Tu sem prvič videl večje število dodobra vznemirjenih Čutinov med zavzetim opazovanjem sprotnih poročil. Resda so bili Čutini iz naše misije med tistimi našimi preboji skozi asteroidne zapore tudi vznemirjeni, toda bili so izbrani za nevarno tveganje in tudi vse je potekalo vsaj približno v okviru predvidevanja, našega oziroma njihovega, kajti zame je bilo vse nepričakovano, milo rečeno. Tudi mene je pritegnil holijev prikaz. Vesoljska ladja neverjetnih razsežnosti, namreč naša, sedaj sem jo že lahko prepoznal, je bila prikazana z razbitim sprednjim delom, s kilometre globokimi useki od eksplozij. Tudi največje jedrske bombe jih ne bi mogle narediti, ne v takih materialih z večjo trdnostjo od diamantove in s tališčem, višjim od volframovega. Pa še nove eksplozije so se vrstile, druga za drugo, in trgale velike, že kar orjaške dele naše ladje. Vsi Čutini so gledali z zadržano sapo, tudi Honaja. Potem je vzvalovil šum glasov z vzkliki. Pogledal sem v predel holijevega prikaza, kamor je bilo usmerjenih vse več rok. Na tisoče in tisoče plovil, tudi manjših ladij, je

zapuščalo našo ladjenosilko. Vse, velike in male, so se usmerjale v napad, naslednji val pa v ospredje naše ladje.

“Naše eskadre,” je šepnila Honaja. “V napad gredo, tiste pred nami pa bodo zgradile ščit. Naši lovci izstrelkov bodo razstreljevali energetske izstrelke, še preden bodo zadevali.”

“Ali lahko ta ladjenosilka zdrži tak napad?” Po vseh tistih obrazih naokrog in po vzklikih ob vzletih naših eskader bi celo lahko tako sodil.

Na Honajin obraz je spet legla bolj mračna senca dvoma. “Bolj je vprašanje, koliko časa lahko zdržimo. Tri njihove ladjenosilke nas napadajo. Verjetno nam naše že prihajajo na pomoč, čeprav jih ni videti. Toda, Peter. . .”

Pogledal sem njen zaskrbljeni obraz: “Da?”

“Napad ladij iz razreda ‘ladjenosilk’ … to je vojna. Gre za naše največje ladje, to ni več lokalna vojna. To ni isto kot prej z našim KOMARJEM ali sedanjim VIHARNIKOM. Poglej tja, levo zgoraj v holiju!”

“Kaj to pomeni?” Videl sem bleščanje nad oddaljenim ladjevjem.

“V spopad so se vključila še ladjevja na zgornjem delu asteroidnega pasu.”

Potem se je zasvetlikalo tudi prek vsega pasu. “Ves asteroidni pas je v ognju,” se je glasilo kratko sporočilo.

“Vojna je,” je zašepetala Honaja.

“Zaznali smo podporo laserskih topov naših ladjenosilk.”

Vsi ob holiju so poskočili v navdušenju. Tudi Honaja se je vzradostila: “Ob tej podpori bomo zdržali. Njihove tri ladjenonosilke so premalo za naše uničenje, ker imamo podporo laserskih topov s petih naših ladjenosilk. Toda od kod so se vzele...? Poglej, Peter!”

Cel predel asteroidnega pasu se je združeval v vse bolj

jasne obrise ladje razreda ladjenosilk.

“Torej to sploh niso bili asteroidi, ampak razmetani sestavni deli ladjenosilk!” sem vzkliknil. Prizor je bil veličasten, vsak del posebej se je sproti vgradil v zlito celoto.

Honaja je prikimala: “Vseh vrst asteroidi, tudi taki, so tu.”

“Kaj to pomeni?” sem vprašal med pomišljanjem na nadaljnji razplet ob prisotnosti take tehnike.

“Ne vem. Preveč prerazporejanja oboroženih sil v zadnjem času onemogoča kakršne koli bolj določene ocene stanja. Na obeh straneh so prisotni nenehni premiki. Težko je reči, v katerem delu je kdo v premoči. Tukaj se zdaj kaže ponovna vzpostavitev ravnovesja sil. Toda na drugih območjih je že lahko prišlo do prednosti posamezne strani ali pa tudi ne. Kakor koli, podpore laserskih topov z nam najbližjih ladjenosilk smo lahko kar veseli.” Na Honajine ustnice se je prikradel zadovoljen nasmeh.

Nenadoma so vsi utihnili z zadržanim dihom.

“Kaaaj?” se mi je izvil vzklik. Tik nad nami, nad bokom naše ladje, nad predelom s prostori, v katerih smo se ravno nahajali, so po prikazu v holiju zrasla, kot iz nič, velika prebojna plovila Ostrinov.

“Strmoglavci!”! so se od vsepovsod vrstili vzkliki.

Gledal sem zdaj v holi, zdaj v Honajo. “Kako? Od kod?”

“Vsa ta plovila so sestavljena iz modulov, tudi takih zelo majhnih, vse do miniaturnih delcev. Priletela so v različnih medsebojnih razmikih. Sprva se pokažejo v bolj ali manj gostem asteroidnem oblačku, z razmaknjenimi posameznimi delci, pomešanimi z velikim številom ‘slepih’ asteroidov za zavajanje naših analizatorjev.”

“In kaj to pomeni za nas?” Pogledoval sem izmenično v holi in v odzivanje Čutinov na holijev prikaz nastajanja

teh napadalcev iz razreda ‘strmoglavcev’.

“Odvisno od števila teh ladij. V skrajnem primeru bi se tudi naša ladja morala razširiti. Vsi njeni sestavni deli bi se morali medsebojno razmakniti na stokratno, če ne tisočkratno povečanje sedanje velikosti. Vsaka energetska eksplozija bi potem lahko uničila neprimerno manjši del ladje. Milijonkratno povečanje moči energetskih nabojev je potrebno za uničenje tako ‘napihnjene’ ladje.”

Medtem so prvi ‘strmoglavci’ že napadli s tako silovitostjo, da je ves predel naše ladje nad nami zažarel, najprej do bleščečega sija, ki je za nekaj časa zakril prikaz dogajanja za zunanjimi stenami naše ladje, po prvem zmanjšanju slepeče svetlobe pa se nam je pokazalo udiranje kilometrskega dela zunanjih sten v notranjost ladje.

“Peter, ne moremo le šteti teh njihovih ‘strmoglavcev’! Do našega VIHARNIKA morava. Vsak bo bežal v svoje prostore.”

Nato sva stekla mimo velikega holija in hitro razhajajoče se, še malo prej zelo obsežne gruče Čutinov.

Večina jih je stopala v manjša vozila, na nekakšne plošče s steklenimi polkroglami nad njimi, tisti ob stenah pa so jemali iz trezorjev obleke s kvadratastim nahrbtnikom in prozorno jajčasto čelado. “Za brezzračni prostor,” je pojasnila Honaja. “V primeru hitrejše razpršitve sestavnih delov naše ladje bo tukaj nastal brezzračen prostor. Utripanje teh lučk nad trezorji s skafandri že kaže alarmno stanje. To je poziv vsem, naj si jih oblečemo. Tudi za naju bo to najbolje. Hangarji, čeprav za manjše vesoljske ladje, kot je naš VIHARNIK, so preveč prostrani, da bi jih lahko dovolj hitro prečkali.”

Honaja je nato stekla do prve stene z utripajočo lučko nad stilizirano narisano skafandrsko obleko za brezzračni prostor, vzela iz nje dva nahrbtnika,

iz katerih se je ob dotiku zgornjega gumba razprla nepredušna vesoljska obleka. Takoj sva si nadela vsak svoj skafander in se ozrla po najbližjem prostem plovilu. Toda na parkirišču je bila velikanska gneča. Zaradi velikega holija se je pred alarmom nabralo na tem delu toliko Čutinov, da je kljub povečanim zmogljivostim njihovega notranjega prometa prihajalo do zastojev. Sicer pa je še vedno vse potekalo zelo hitro. Le nekaj minut je bilo potrebnih za razvoz vseh Čutinov, najbrž jih je bilo nekaj deset tisoč ali morda še več, nisem znal prav presoditi, koliko jih je za vsemi izhodno-vhodnimi vrati v tem velikem križiščnem prostoru. Pa tudi časa ni bilo več za razmišljanje. Obok na nasprotni strani se je udrl vse do polovice prejšnje višine, in to s pokom. Eksplozije so segale že prav do nas.

"Hitro!" mi je zaklicala Honaja. "Na spodnjem delu parkirišča mora biti dovolj prostih vozil. Eno morava nujno dobiti, ker se na premične stene in dvigala ne da več zanašati."

Stekla je mimo vzletajočih plovil v ospredju in proti osrednjemu delu parkirišča, nato sva se prebila ob že zasedenih vozilih, ob katerih so posamezniki še čakali na svoje prijatelje, ter nato po dolgem, v ozkem loku speljanem mostičku na privzdignjeno parkirišče v ozadju. Toda to je bilo prav v smeri udrtega dela oboka. Honaja se je ustavila: "Če jim je že uspelo prebiti zunanje stene, bodo prav v ta del usmerili svoje energetske izstrelke. Notranjost je neprimerno manj odporna na eksplozije od zunanjega dela trupa. Raje se vrniva."

Seveda sem se strinjal. V teh razmerah med Čutini sem se za nekatere stvari že lahko tudi sam odločal, v trenutnem položaju pa prav gotovo ne. Honajina presoja se mi je zdela prepričljiva. In je tudi res bila pravilna. Ob ponovnem trku se je obod vdal do

pokanja z razpirajočimi se špranjami. Nastal je tudi silovit piš, ki bi me skupaj s Honajo zakotalil po tleh, če že ne odnesel v zrak, tako kot več tisoč Čutinov, ki jih je odneslo po tleh in nato proti razprtim špranjam, skozi katere je iztekal zrak, vse tja do stropa. Strahovit bo padec nazaj na tla. Pomislil sem že na zlomljene vratove, roke, noge, glave, ko je nenadoma izginila težnost ali, bolj verjetno, nekakšna umetno ustvarjena privlačnost tal, na katerih si se lahko gibal z zemeljsko težnostjo. S Honajo sva se še držala ograje zaradi silovitega zračnega piša, toda tudi ta je nenadoma izginil. Zdaj smo bili v brezzračnem in breztežnostnem prostoru.

"Umetno ustvarjena težnost preneha ob razmikanju sestavnih delov," mi je pojasnila Honaja. "Na zapestju imaš krmilo za miniaturni fotonski motor v tvojem nahrbtniku. Roke dvigni v smer leta in z migom prstov vžgi motor. Glej, takole!" Honaja mi je na hitro pokazala sicer zelo preprosta pravila uporabe. "Vendar morava vseeno najti vozilo. Po ladji se z najinima hrbtnima motorjema sicer lahko dovolj hitro premikava, za premagovanje večjih razdalj pa niso primerni."

Usmerila se je pod obok, jaz sem ji sledil, napotila sva se proti hangarjem, najprej po cevastih hodnikih, nato pa že v letu skozi prazen vesoljski prostor s prostim pogledom v zvezdnato vesolje, ki v takih razmerah ni delovalo nič kaj prijetno s svojo praznino, posuto s številnimi dobro vidnimi zvezdami, vendar na temnem, črnem ozadju.

Honaja se je ustavila: "Vse poti so presekane. Reševalno službo morava poklicati." Okoli sebe sva lahko videla le velike premikajoče se stene in posamezne dele naše ladjenosilke, iz katerih naj bi se ponovno sestavile manjše ladje. In prav to preobrazbo sva lahko videla na orjaškem kosu pod nama. Velike, ravno odsekane plošče so se usločile, druge spet izbočile, iz ozadja se

je približalo večje število manjših kosov, nekateri so se nenadoma razprli, da so se pokazali motorji, in že sva lahko zaznala sestavljanje nove ladje, resda neprimerno manjše od našega OSVAJALCA 949, vendar še vedno zelo velike. Honaja je s pritiskom gumba na zapestju poklicala pomoč, potrebovala sva sicer samo navigacijsko, in glede na še vedno dobro delujoč informacijski sistem sva takoj dobila vsa pojasnila, ki pa za naju niso bila ugodna. Še vedno sva bila v predelu osrednjega napada strmoglavcev.

Šest naših ladij je na nama vidni razdalji takoj po sestavitvi, kakršni sva bila priči, začelo delovati v nasprotnem napadu z aktiviranjem svojih laserskih topov, vendar so bile v kratkih spopadih uničene z energetskimi izstrelki strmoglavcev.

“Lahko bi sicer šla v ladjo pod sabo, vendar so nama iz osrednjega informacijskega središče to odsvetovali, ker naj bi bila prav ta ladja pod nama cilj že usmerjenih strmoglavcev. Vsak čas naj bi jo napadli,” je rekla Honaja.

“Umaknita se nazaj po isti črti leta, po kateri sta prišla! Reševalne ladje smo že poslali, po našem prenosu vaše lege pa so z vajinega VIHARNIKA že sporočili tudi njihov odhod po vaju,” sva dobila sporočilo prek Honajinega miniaturnega holijskega sprejemnika.

Iztegnil sem roko proti šestim velikim laserskim topovom, ki so se dvigali iz trupa na sprednjem delu naše ladje pod njimi.

“Beživa!” je vzkliknila Honaja. “So že tu.”

Pogledal sem naokrog po napadalcih, potem še enkrat na desno, pa na levo in v vse smeri, a jih nisem mogel videti. Preveč premikajočih se delov nejasnih oblik, še posebej tistih na nekoliko večji razdalji, je bilo vse naokrog. Tedaj sva začutila sunke močnega sproščanja energije ob hitrem rafalnem streljanju naše ladje pod nama. Napadalcev še vedno ni bilo

videti, ladja pod nami pa je že tolkla brez prekinitve kot ob direktnem napadu. Hitro sva se spustila ob trupu proti zadnjemu delu in nato tik pod streli štirih laserskih topov, nameščenih na vrhu nekakšnega repnega krila, vsaj po obliki sodeč, čeprav ga v tem brezzračnem prostoru niso potrebovali, ki pa se je nenadoma razletel. Zadel ga je nasprotni laserski energetski impulz. Strahovito moč je moral imeti. Topovi z desetmetrskim premerom in več deset metrov dolžine so se razblinili, kar odpihnilo jih je. V delčku sekunde jih je razneslo.

Med letom sem se ozrl v smeri silovitih bleskov, kjer je bil ves sprednji del ladje prekrit z eksplozijami energetskih izstrelkov, pod katerimi se je trgal okrepljeni sprednji del trupa. Ladja ne bo dolgo zdržala, mi je prišlo skozi mrmrajoče ustnice. In posadka bo uničena kljub hrabremu odporu, to pa je bilo že zunaj mojega razumevanja teh Čutinov, skupaj z njihovim varnim življenjem.

“Zakaj ne zbežijo?” sem zaklical Honaji med dotikajočim se letom ob njej.

“Saj bodo,” mi je odvrnila. “Posadka je verjetno že v zadnjem delu pripravljena na umik z rešilnimi raketami. Toda nekaj laserskih topov in energetskih izstrelkov še imajo. Še vedno se lahko zoperstavljajo napadalcem.”

“Hm. Vseeno so precej hrabri.” S pogledom sem ujel odstrelitev večjega kosa trupa na sprednjem delu in zatem še novo eksplozijsko trganje velikih kosov pregradnih sten bivalnih prostorov iz notranjosti trupa. Toda dva laserska topova na straneh ladje sta še vedno tolkla s polno močjo. Energetski laserski impulzi so švigali iz njiju v hitrih zaporednih sunkih, iz dela še nepoškodovanega trupa pa so bruhali raketni izstrelki z energetskim eksplozivom.

“Stran! Čimprej stran!” je vidno vznemirjena, že kar prestrašena ponovila Honaja. “Po razbitju zadnjega dela bodo posamezni kosi leteli v najini smeri. Tudi zadetki manjših so lahko smrtno nevarni, ker tu ni zraka, ki bi jih upočasnil. V kritje morava, za prvim malo večjim kosom.” je dejala Honaja med oziranjem proti ladji, katere trup je bil že do polovice ali raztrgan ali prebit z ognjenimi izpuhi od notranjih eksplozij. Honaja se je usmerila proti boku pravkar nastajajoče ladje v ozadju, katere deli trupa so dobivali obliko, podobno tisti, od katere sva bežala. Le nekaj minut sva še potrebovala za let v njeno zaledje, ko naju je zaslepil silovit blesk svetlobe. Trenutek zatem je mimo naju priletel večji kos in za njim še nekaj deset morda metrskih delov plošče, iztrgane s sten v malo večji razdalji. Tik za nama pa je stalo rešilno plovilo, iz katerega nama je Čutin iz uničene ladje dajal znamenje, naj prideva. To plovilo naju je zaščitilo pred manjšimi delci. Zato sva tudi ostala cela. Pa so le še pravi čas zapustili ladjo, tik pred njeno razstrelitvijo, in še naju so zaščitili! S Honajo sva zletela v reševalno plovilo. Vseeno sem se počutil v njem malo bolj varno kot na prostem, čeprav je bilo tudi to vprašljivo.

“Kaj se dogaja? Smo v vojni, kajne?” so bile prve Honajine besede po vstopu v osrednji prostor z nagneteno posadko tega, glede na dimenzije običajnih ladij manjšega, vendar še vedno več deset metrov velikega diskastega plovila.

Čutin, ki naju je rešil, je rekel: “Na vsem tem predelu okoli asteroidnega pasu potekajo boji. Veliko ladjevja, tako z naše kot z njihove strani, je bilo že prej poslano prav sem. Dobršen del sil, z obeh strani, je sedaj v tem delu vesolja, in kot vse kaže, je večina že vključena v boje. Vendar pa vojna še ni bila objavljena ne na njihovi ne na naši strani. Poročila sicer govorijo o lokalnih spopadih, to pa je spričo obsega teh bitk

malo težje razumeti. Imamo še ukaz poveljstva, naj vaju odpeljemo na admiralsko ladjo ter naj vama sporočimo prekinitev misije do nadaljnjega."

XII. poglavje

Po hudih spopadih, v katere so bile znotraj asteroidnega pasu vključene robotizirane enote, ter po več tisoč medsebojno uničenih ladjah tipa »ladjenosilk« sta se obe strani dogovorili za ponovna pogajanja, pri tem pa so Ostrini ob svojih pogojih na koncu navrgli še zahtevo po moji navzočnosti, in to brez kakršnihkoli dodatnih pojasnil. So pa pri tej zahtevi vztrajali. Sam sem to lahko slišal v družbi Čutinov ob velikem holiju. Tedaj je kapitan Harstan vstal z zamišljenim izrazom na obrazu, nekaj je tuhtal, potem pa je namignil Honaji, naj gre z njim, ter jo odpeljal vstran na nekakšen zaupen pogovor. Kar nekaj časa sta se na samem pomenkovala. Potem sta se vrnila. Harstan je bil še vedno videti rahlo zamišljen. In pogledoval je vame. Nato me je poklical, naj se jima pridružim, zato sem stopil naprej in pri tem bežno pogledal Honajo, ki se mi je nasmehnila s svojo značilno čutno naklonjenostjo do mene.

»Ne verjemite tem Ostrinom!« je dejal Harstan. »Zdaj, v teh zaostrenih razmerah, se bodo sprenevedali s sprotnim izmišljanjem različnih laži. Še vedno ne poznajo niti pravega pomena vaše navzočnosti niti pravega razloga zanjo, čeprav že imajo neke meglene predstave. Hoteli bodo izvedeti več. Zato lahko pričakujemo določene zaplete z izzivanji, pri katerih znajo biti precej spretni. Še nas jim je uspelo presenetiti. Vas Zemljane pa bi lahko presenetili verjetno še dosti prej. Zato vas prosim za nekaj malega

zadržanosti ter da si v pogovoru z njimi vzamete čas za bolj zahtevne odgovore in za razmislek ali pa se pogovorite s Honajo.«

Z rahlim prikimavanjem sem nakazal svoje soglasje s Harstanovimi opozorili.

* * *

V veliki dvorani so bili stoli za pogajalsko mizo, po trije na vsaki strani lebdeče plošče, še vedno nezasedeni. Spremstvo naj bi ostalo v ozadju, vendar s svetovalci in strokovnjaki za razna vprašanja na takojšnem dosegu pogajalcev. Trdo bo. S Honajo sva stala nekoliko stran, ob preprogi, speljani od vhoda skozi dobro polovico petdesetmetrske dvorane. Pogled mi je zastal na tleh pod mojimi nogami. Nekakšen parket, izrezan iz raznobarvnega lesa v mozaični upodobitvi cvetličnega vrta s potmi, z okrasnimi grmi in s potokom, speljanim do sten ali, bolje rečeno, do stebrov z manjšimi obočnimi izhodi in z enim večjim, pod katerim je segalo v dvorano že pravo manjše jezerce z mostičkom, ki je vodil čezenj.

»Delegacija Ostrinov!« je naznanil razločen glas iz smeri vhoda v dvorano. Čutini in Ostrini ob preprogi so se razmaknili, vsaka skupina na svojo stran, ter obstali v spoštljivi drži. Tudi midva s Honajo sva storila enako, le da sva ostala bolj v ospredju, kjer sem z zanimanjem opazoval pravila obnašanja teh višje razvitih civilizacij. Protokol so imeli precej podoben kot Zemljani, le da je vse skupaj delovalo še nekoliko

bolj v smislu ohranjanja tradicije, in to kljub vsej novi tehnologiji. »Hm, za kakšno tradicijo gre?« so se mi vsiljevali pomisleki. No, da, poudarjanje slovesnosti z navzočnostjo številnega spremstva je gotovo povsod sprejemljivo oziroma pričakovano.

Na vhodu so se prikazali trije pogajalci v spremstvu devetih svetovalcev v črnih, frakom podobnih suknjičih, pod katerimi so nosili srebrne, rahlo oprijete kombinezone, ki so bili iz enega dela, skupaj s čevlji, pravzaprav škornji. Pogajalci pa so imeli sicer enaka oblačila, le barvna razporeditev je bila obratna: fraki so bili srebrno svetlikajoči se. Že prej sem se od blizu seznanil s to njihovo »tkanino«, spleteno iz tisočerih, komaj desetinko milimetra velikih diamantov, vstavljenih v očem nevidne, od lasu tanjše okvirje. Na oko in po prvem vtisu sodeč, pa je bilo to le malo bolj nenavadno blago z ravno površino, brez pretiranega svetlikanja. Le odsevi so dajali tej obleki bolj slovesen videz.

Pogajalci so se ustavili na vhodu. Pristopil je eden od Ostrinov iz dvorane in jim nekaj predal. Očitno so prav to čakali. Nato je srednji pogajalec odločno stopil naprej po preprogi proti pogajalski mizi, ko pa bi moral iti mimo mene, ki sem ga z zanimanjem opazoval, se je nenadoma ustavil ter se mi s trdim, že kar strogim izrazom obraza zazrl v oči.

»Ste prepričani, da ste na pravi strani?« je spregovoril z resnostjo, v kateri sem zaznal celo nekakšno jezo, kot da mi očita napačno odločitev.

»Kaj pa govorite?« se je vmešala Honaja, »Nobene pravice nimate, da nadirate naše goste. Vsaj na tem mestu ne.«

Toda poteze na Ostrinovem obrazu so postale še

ostrejše. Prav bes je zavel iz njih. To je bila jeza, zadrževana in resnična, ki je nekaj stranskih besed ne more pomiriti. Nato je privzdignil roko, še trenutek zastal in z zaokroženim gibom pokazal na bližnje Čutine okoli naju: »To so roboti. Vsi ti.«

Nemo sem ga gledal. Nič nisem rekel. Sploh nisem vedel, kaj naj bi rekel. Pravzaprav mi je bilo celo malo nerodno. Žalil je Čutine, moje prijatelje.

»To ni res,« je šepnila Honaja.

Toda Ostrin mi je vztrajno zrl v oči, in čeprav sem izmaknil pogled, je čakal toliko časa, da sem se ponovno zbral. Spogledala sva se. Še vedno je stal pred mano z enakim besnim izrazom na obrazu. »Oni ne morejo biti vaši prijatelji. To ni naravno.«

»To ni res!« je vzkipela Honaja. Zdaj je še njen obraz prekrila rdečica in tudi ona ni več skrivala vse močnejšega besa z nekajkrat zastalo besedo v grlu in na koncu jezika. »Vi Ostrini ste civilizacija, ki je začela z genskim manipuliranjem, še preden je razumela osnove življenja in živih bitij. Ničesar še niste dojeli, pa ste že šli v usodno spreminjanje. In rezultat je, kakršen je. Kriplji. To ste vi. Umski kriplji!«

Na Ostrinovem obrazu se je izraz besa med obračanjem k meni umaknil ciničnemu nasmehu. »Ali vam še niso povedali pravljice o svojem nastanku? Hm? Ne?« je dejal z namigom na Čutine.

»Lahko pa mu povem dejstva o vašem nastanku,« se je vmešal Čutin ob Honaji. »Saj so zelo kratka in zlahka razumljiva.«

Tedaj so se oglasili še bližnji Ostrini. Šum vzklikov je naraščal, dokler se ni vmešal Ostrin z nasprotne strani preproge: »O nas boš govoril, ti robot zmešani? Kako pa? Niti osnovnega pojma o življenju nimaš, pa boš govoril o nas!«

Zdaj je vzvalovilo negodovanje Čutinov, vseh naokrog.

Oglasil se je višji možak s kratko postriženo brado in z nekoliko daljšimi lasmi: »Kakšni izrazi, in še velike besede zraven! Privlečete jih iz nič in vržete na mizo kot čista dejstva. Vse ostalo ste pozabili. Naša opozorila, priporočila. Kako bedni ste bili videti, ko smo razkrili vašo deformiranost! Z dokazi, seveda. Nazorno smo vam povedali, kaj je z vami narobe. Do podrobnosti smo vam vse pojasnili. In potem ste začeli s popravljanjem. Spet na hitro in spet narobe. Prav žalostno je, da ste na tej civilizacijski stopnji vse skupaj tako malo razumeli.«

Ostrini so ponovno vzrojili. Tisti, ki mu je Čutin govoril, je odvrnil: »Pri nas ni bilo nikakršnega popravljanja na podlagi vaših ugotovitev in še manj na podlagi vaših priporočil. Uvedli smo le nekaj sprememb v našem nenehno delujočem procesu samoizgrajevanja, ki traja vse od primitivne ravni, na kakršni so današnji Zemljani.«

Tedaj je pristopila pogajalska delegacija Čutinov. Njihov vodja je sicer ujel le nekaj zadnjih besed, toda očitno mu je bilo takoj vse jasno. »Držite se dogovora, prosim,« je v zresnjenem tonu ustavil Ostrinovo razlago. »Tale Zemljan je svoboden, kot vidite. Omogočili smo vam, da se prepričate o tem. Nobene prisile ni bilo z naše strani. Čeprav vam to sploh nič ne pomeni, kot lahko vidim in kot mi je bilo že prej jasno. Želeli ste ga le za nekaj čas zmesti, saj več kot to niti ne morete. Tega se dobro zavedate. Toda prišli ste do nekih sklepov glede smiselnosti te svoje namere, ki ste jo sedaj imeli priložnost uresničiti kljub kršenju protokola. Dobro, zdaj ste storili, kar ste nameravali, dosegli pa ste bolj malo. Prosim!« Čutin je z roko pokazal proti mizi: »Nadaljujmo pogajanja!« Pri tem je Čutin nakazal prednost Ostrinu pri odhodu oziroma da je on tisti, ki bo sledil, ne obratno. In ker se je Ostrin obotavljal, mu je Čutin dal prednost s še bolj odločno kretnjo roke,

tako da je oni potem le stopil naprej.

Jaz sem vse opazoval z zadržano mirnostjo. Vsaj vtis sem najbrž naredil tak oziroma sem želel ustvariti tak zunanji videz kljub številnim pomislekom, ki so me obletavali, skupaj s precej mešanimi občutki. Vodja Čutinov je vendarle navrgel nekaj prav čudnih pripomb, čeprav mu seveda vsega nisem verjel. To nikakor ne.

Težko sem našel vzpodbudne besede za Honajo. Spogledala sva se. »Moja napaka je bila, da,« je začela Honaja z rahlo zamišljenim izrazom na obrazu. »Sama sem ti želela z bolj nazorno predstavitvijo naše civilizacije omogočiti globlje razumevanje nasprotij med nami in Ostrini. Sicer pa so njihove žalitve plehke in brez podlage. Da, zgolj žalitve so to.«

Pogled mi je zdrsnil po mehki koži njenega nedolžno razkritega vratu. Toliko mikavne mehkobe je prihajalo iz nje, da govorjenje tistega Ostrina res ni moglo biti nič drugega kot, kakor je dejala Honaja, plehka žalitev brez resne podlage.

Ampak izrekel jih je s tako prepričljivostjo, pa tudi. . . Nisem mogel najti pravega izraza niti v svojem razmišljanju. . . Da, prav neverjetno… Potem pa so mi besede kar same od sebe zletele z jezika:

»Vaš vodja pogajalcev jim ni ostal dosti dolžan pri izmenjavi žalitev. Ti pa še manj. Kaj si jim že očitala? Aha, da so umski kriplji…«

»Hja, no… Malo pregrobo je bilo rečeno, čeprav je um teh Ostrinov res vprašljiv, če že ne zmešan. Sprva sem se še strinjala glede nepomembnosti njihove genske deformacije, a sedaj, ko se prav iz nje razvija njihovo delovanje, ki sproža nasprotja, sovraštva in prav verjetno, kot si lahko sam videl, še vojno med nami, razmišljam že drugače.«

Seveda je vse, kar sproža vojno, pomembno, hudirjevo pomembno, sem razmišljal. »V čem se pa pravzaprav ločijo od vas? Jaz skoraj ne vidim razlike,« sem vprašal.

Toda ob teh mojih besedah se je Honaja zdrznila in s kretnjo roke nakazala, kakor da te razlike še zdaleč niso majhne, ter se nasmehnila: »Precej se razlikujemo.«

»Kdo pa so pravzaprav Ostrini?« sem vprašal.

»So civilizacija z nastankom, podobnim vašemu, človeškemu na Zemlji, toda potem so presekali svojo evolucijsko pot. In to nasilno. Neodgovorno. Čeprav delno tudi po nesrečnem naključju, po katerem je prišlo do jedrske vojne med njimi.«

Medtem so vsi okoli naju že prisluhnili pogajanjem, tako da sva ob nastali tišini še midva s Honajo prekinila najin pogovor.

Začeli so z medsebojnim obtoževanjem zaradi kršenja dogovorjenih pravil tako ob sprožanju vojaških spopadov kot v celoti in po krajšem besedovanju so se le sporazumeli, katerim temam bodo dali prednost oziroma kakšen bo vrstni red obravnav.

Sklonjen k Honaji, sem šepnil: »Ali tistih vaših energetskih polj ne bodo obravnavali?«

Honaja mi je v odgovor smehljaje se prikimala: »Bodo, da. Saj zato smo tu.« To je izrekla z zgovornim namigom na predigro, na uvodno ogrevanje. Najpomembnejše bo prišlo na dnevni red pozneje. Zdaj nam bodo najprej naprtili odgovornost za prve spopade, čeprav so oni začeli z njimi, to je pač nesporno. Sploh ne vem, kako bi to lahko zanikali. Verjetno s sprenevedanjem in z vnašanjem vprašljivosti na povsem drugih področjih, za katera bodo potem dokazovali njihovo povezanost z začetnimi spopadi ali kaj podobnega.

To je bilo dovolj podobno ravnanju različnih sprtih

strani na Zemlji, še posebej pred vojaškimi spopadi, pa tudi po njih, ko je šlo za večje ali manjše spore. Toda osrednji spor med Ostrini in Čutini najbrž vendarle izvira iz delno porušenega ravnotežja sil, sem domneval. Moje razmišljanje je zastalo ob verjetnosti take razlage. Povsem možen razlog spora je bil tudi v uspešnejšem zagotavljanju energetskih virov ene od strani. Najbrž Čutinov. Da, začelo se je rušiti ravnotežje. Toda tudi druge razlike med tema civilizacijama so videti precejšnje oziroma vse večje. Tudi če so bile vse tiste besede izrečene zgolj z namenom žalitve, brez resnejše podlage, nekaj le mora biti zadaj, sem si mislil, čeprav bi samim besedam prav lahko zanikal večjo tehtnost. Odzivi obeh strani, predvsem čustveni, so le bili malo premočni. Presneto zares so se zagnali drug proti drugemu. S pogledom sem preletel bližnje obraze. Da, dejansko je tako. Vsi so napeto pričakovali izid pogajanj.

»Hej!« me je z nasmehom pozdravil kakšna dva metra oddaljeni Ostrin. Znan obraz. Kakor tudi Ostrin ob njem. To sta bila Ostrina s prejšnjega srečanja, s katerima se je bila Honaja nekaj sporekla, in glede na njuno takratno nesramnost bo njuna družba zanjo tudi zdaj neprijetna. Da, bolje se bo izmakniti druženju z njima. Zaradi Honaje. Nič kaj prijetna ni bila zame njena zadrega, pa čeprav se jima je tedaj zelo samozavestno postavila po robu in bila pri tem tudi dovolj prepričljiva, vsaj zame. In njuno takratno govorjenje se je precej ujemalo s temi zadnjimi besedami pogajalske skupine Ostrinov, na katerih zlaganost in nesramnost se je Honaja tako čustveno odzvala.

Oba Ostrina sta se primaknila še za korak bliže, dovolj za pogovor, ki sem se mu nameraval izogniti. Tudi Honaja ju je opazila in po izrazu njenega obraza sem lahko zaznal rahlo nejevoljo, čeprav jima je

vljudno odzdravila. Napetost pa je v trenutku narasla. Da smo se morali prav tu tako nenadoma srečati! Po naključju? Če je bilo to res zgolj naključje…

»S prijateljem Orhanom občudujeva vašo prijateljico. Zelo lepa je,« mi je v rahlo izzivalni drži navrgel bližnji Ostrin.

»Seveda,« je odgovoril njegov sosed, čeprav je bil ta, z nekakšnim cinizmom izrečeni kompliment namenjen meni. »Čutini sledijo vsem dogajanjem na Zemlji, še posebej oblikovalskim dosežkom Zemljanov, ki jih zelo uspešno posnemajo.«

Honaja je ostala tiho. Nekajkrat sem jo pogledal. Čutil sem se sicer dolžnega posredovati v njeno obrambo, to bi tudi prav rad storil, pa nisem našel nobene ustrezne besede. Ozadje, na katerem je temeljilo to nesramno drezanje, mi ni bilo le prikrito, neznano, ampak je v nejasnih obrisih dajalo slutiti nekaj pomembnega. Honajina in moja zadržanost pa sta se obema Ostrinoma zdeli zabavni. Vsaj tako sta se odzivala. No, po občutku sodeč, jima je bil tak način pogovora pisan na kožo.

»Zanimivo, kako so Čutini pomešali industrijsko oblikovanje z zunanjostjo živih teles.« Orhan je govoril svojemu tovarišu, kakor da se sedaj pogovarjata le med sabo, čeprav ga je zaradi njegove glasnosti morala slišati vsa okolica, njegov tovariš pa se je po skrajno pozornem poslušanju s poudarjeno zavzetostjo še sam pridružil skupnemu razmišljanju.

»Da, prav to je zanimivo,« je odvrnil Orhanu »Stvari imajo svojo obliko, ki je na koncu taka, kot pač je. In to je najpomembnejše. Če je oblika Zemljank dana v genskem zapisu, Čutini pa dosežejo enako zunanjost z oblikovanjem, potem na koncu ni nobene razlike več, kajne?« Ostrin se je cinično zasmejal. Že kar zlobno. Ob pogledu na Honajo in njen odziv se mi je oznaka

»zlobno« zazdela še najbolj ustrezna. To je bilo vztrajno ponavljanje žalitve.

»Hm, pa sta res zatežila s svojim cinizmom,« sem šepnil Honaji. »Malo zlobne narave sta videti.«

»Da, saj to je to. To so Ostrini,« se je odzvala, zadržujoč bes. »In to sploh ni nič posebnega zanje, niti po naključju. Oni so preprosto taki.« Moj razumevajoči pogled, v svojem besu se mi je namreč zdela še posebno lepa, je pogasil njeno jezo, kot sem lahko razbral iz njenih oči. Ostrina sta jo očitno hotela jeziti s svojimi žalitvami. Njuno govorjenje je bilo preprosto zlobno.

»Ali vesta, da me presenečata?« je nato Honaja, na pol obrnjena k Ostrinoma, povzdignila glas.

Bližnji Ostrin se je takoj veselo odzval: »Sva opazila, da.« In njegov tovariš se je pri tem vzvišeno muzal.

»Dolgo sem bila prepričana, da vam je tista vaša jedrska vojna poškodovala gene samo na področju čustev. Zdaj se pa kažejo te poškodbe še v širšem obsegu. Tudi v oblikovnem. Razpoznavanje vam dela težave. Pa nič zato.« Honaja se je obrnila k meni: »Svoj planet so uničili z jedrskimi bombami. Vse je bilo uničeno. Vsa živa bitja z vsem življenjem na njihovem planetu so bila iztrebljena. In tistih nekaj Ostrinov, ki so preživeli, teh nekaj umskih kripljev je kljub vsemu ostalo prepričanih o svoji večvrednosti. To je posebna vrsta deformacij. Umskih seveda. Posameznika po eni strani omeji, po drugi pa mu daje občutek vzvišenosti. Neverjetno zanimivo. V tem smislu ste vsekakor evolucijski dosežek. O tem ni dvoma, kajne?«

Zdaj sta se zresnila tudi Ostrina, in to do prav jeznega bliskanja z očmi.

»Tako očitnega laganja se pa ne moremo iti,« je vzrojil Ostrin iz kroga poslušalcev v najini neposredni bližini, sicer bolj umirjenega videza, »saj to vendar ni res!«

»Pa je!« je pribila Honaja. »V medsebojnih sporih ste

sprožili nuklearno vojno. Je res?«

»To že. In tudi posledice so bile težke. Vendar pa to, na kar ste namigovali, ni točno.«

»Le nekaj od vsega vašega prebivalstva je preživelo. Vsi ostali so pomrli,« je nadaljevala Honaja.

»Nobenih genskih sprememb ni bilo zaradi radioaktivnega sevanja, kot v svojem dvomljivem izražanju namigujete,« ji je s trdo resnostjo hladno nasprotoval Ostrin.

»V končnih posledicah so bile, to smo vam dokazali. In te genske spremembe se zdaj kažejo kot usodne.«

»Gospa, to je laž! Govorjenja teh dveh gospodov,« je Ostrin pokazal na svoja tovariša, »ne odobravam, saj ni pravilno. Vendar vam to ne daje pravice do sprenevedanja. In kot prvo: genske spremembe so bile zelo majhne. Sicer pa sploh niso nastale zaradi radioaktivnega sevanja v jedrski vojni. Vrh tega smo vse nepravilnosti že zdavnaj odpravili.«

»Saj stvar je ravno v tem, da jih niste. Ali pa ste jih napačno, in zato smo zdaj tam, kjer smo - tik pred vojno,« je ob odobravajočem kimanju ostalih Čutinov vse bolj odločno nadaljevala Honaja.

»O čem pa govori ta lepo dizajnirana lutka?« je vpadel spet eden od dvojice Ostrinov. »Saj ne morem verjeti! Genske nepravilnosti nam očita nekdo, ki genov sploh nima!«

»Prosim za tišino!« se je zaslišal glas, okrepljen skozi stene. Pogledal sem po dvorani. Precej živahnih pogovorov je bilo že vzpostavljenih, najbrž so bili podobni našemu prerekanju, vsaj po živahnosti sodeč. Spor med njimi je bil očitno res zaostren. Zavrgel sem nekaj pomislekov o zadevi, še naprej pa se mi je v ospredju kazalo neravnovesje sil zaradi blokiranega dostopa do energetskih polj. Prav lahko bi Ostrini ob spoznanju svoje trenutne premoči izkoristili priložnost

za poraz Čutinov in šli v napad. Pa vseeno tega doslej še niso storili, vsaj ne z vsemi silami. Njihovo delovanje je potekalo bolj v smislu tipanja, izzivanja z lokalnimi napadi in potem - pogajanja. Niso še povsem prepričani, kako je s tistimi energetskimi polji Čutinov. To je najbrž dobro. Vsaj meni se je ob upanju, da Ostrini res ne poznajo ozadja v celoti, vzbudil strah, da bi razkrili težave Čutinov pri ponovnem vzpostavljanju nadzora nad največjim kompleksom energetskih polj. In zadaj mora biti še neka razlika med njimi. Hm. Ta razlika, hja, presneto. Morda sploh ni tako majhna. Nekatera znamenja so nakazovala še druga, ne ravno nepomembna razhajanja. Pri civilizaciji na tej ravni bi pričakoval strpnost do različnosti, razen če . . . Zastal mi je pretok misli. Nobena misel se mi ni več zdela prava. Je lahko neka razlika tudi za bitja na tej civilizacijski ravni nesprejemljiva? Ravno to se tukaj kaže v določenih trenutkih. Ampak kako, da so se doslej vendarle prenašali? Samo zaradi ravnotežja sil? Možno. Hm… Zmerjajo se prav krepko. Tisto o poškodbah, ki naj bi bile posledica nuklearne vojne, je kar kruto. Poškodba možganov, značajev, potem pa naj bi ta bitja dobila prevlado na tako visoki civilizacijski ravni, in to v neposredni bližini Zemlje, na katero se lahko spustijo, kadarkoli hočejo. To že ne more biti dobro za Zemljane. Pa tudi za Honajo prevlada Ostrinov ne bi bila dobra.

Nasmehnil sem se. Lepo, da sva na isti strani. Kako se je razjezila zaradi tistih nadutih Ostrinov! Cinizem je bil Ostrinom očitno prirojen. Še mene je kar malo pogrel njihov, kakorkoli sem gledal, naduti nastop. Preveč objestnosti je bilo zaznati v njem, in to ob še tako tolerantni spravljivosti. Le kako morejo na svoji civilizacijski ravni nastopati s tako nesramnostjo? No, najbrž niso vsi taki. Možak iz zadnjega pogovora je bil

vseeno precej drugačen, čeprav je še vedno ostajal na ostrinovskih stališčih. Morda bolje rečeno – izhodiščih. Saj tudi on ni kazal posebnega prijateljstva do Čutinov. A se je bil vsaj pripravljen pogovoriti na bolj dostopen način, čeprav je bilo po njegovih besedah, še bolj pa po načinu govorjenja zaznati, da jemlje različnost med Čutini in Ostrini kot resno zadevo, to pa je v tem trenutku kazalo na določeno nejasnost glede Čutinov. Hja, tudi na njih je bilo nekaj skrivnostnega. Tisto z roboti je bila sicer res žalitev, a deloma morda sprejemljiva, vsaj kolikor kaže na določeno značilnost Čutinov. Morda v njihovih značajih. Toda Honaji očitati hladnost ali celo brezčutnost je oslarija. To že ne more veljati v tem smislu. Sta pa bila ta dva Ostrina nedvomno sugestivna v svojem nastopu. Pa še ta spravljivi Ostrin ni omenil ničesar bolj konkretnega na to temo, najbrž zato, ker je moral zavrniti Honajine obtožbe. Škoda, da vsaj on ni povedal kaj več o Čutinih. Na podlagi njegove razlage bi si laže ustvaril bolj določene predstave. Da, prav bolj določene predstave bi moral imeti, sem pomislil. In to o obeh straneh. Moram raziskati vse skupaj.

Karkoli je že bilo rečeno in četudi je bilo premalo za jasno predstavo, pa mi je bilo vseeno dano vsaj izhodišče za boljše razumevanje. Navadne sposobnosti Zemljanov so (ali pa vsaj zelo verjetno, da so) dovolj dobre za presojanje tega, kar Ostrini in Čutini na tej njihovi višji civilizacijski stopnji podtikajo drug drugemu. Morebitno norost ali pa (zakaj ne?) robotsko obnašanje, tudi če gre le za pomanjkanje čutnosti ali za zmešnjavo v čutnem odzivanju, ne glede iz katerega vzroka je povzročena - to že lahko zasledim.To vsekakor. Pomembno je, da bi končno le izvedel, na kaj moram biti pozoren. Malo pa bom še sam občasno podrezal. Da, vse, kar res potrebujem,

je nekaj pogovorov. Tako z enimi kot z drugimi. Najbolje v njihovi družbi, v vsakdanjem življenju. To bi bilo v redu, da. Čeprav ta možnost na žalost tukaj ne pride v poštev, vsaj ne sredi pogajanj z vojaškimi formacijami naokoli, ko so čustva odrinjena na stran. In če sem se spomnil odzivov Čutinov in vseh tistih trenutkov, ko jim je viselo življenje na nitki… Hja. Kaj je zanje resnica? Zamislil sem se nad vprašanjem, ali jim je življenje res viselo na nitki. Kakor meni? Za kakšen trenutek so bili videti precej neprizadeti, in to v nekaterih izjemno nevarnih položajih, kar je bilo dovolj nenavadno. Res pa po njihovih poznejših razlagah zadeva ni bila tako nevarna, kot je bila videti, ker njihovi materiali vzdržijo neprimerno večje obremenitve, kot bi pričakoval Zemljan. Potem so bili nekaj časa sredi bitk, zdaj pa so sredi pogajanj.

Pogledal sem po obrazih naokrog, zadržal sem pogled na enem, pa na drugem, tretjem, večinoma so se obračali k pogajalski mizi, za katero so pravkar sprejeli dnevni red, čeprav so se že pri tem kar glasno sporekli. Ostrini so vztrajali na prednostni obravnavi kršenja zakonov o prepovedi posegov višje razvitih civilizacij v evolucijo razumskih bitij na nižji razvojni stopnji, vodja Čutinov pa je to označil za rahlo cinično govorjenje, ko je vendar na pragu vojna. Spopadi so že doslej zajeli široko področje od ER22 do ER742. »Sicer pa mi,« je še dodal Čutin, »ne posegamo v evolucijski razvoj nobene civilizacije, tudi človeške na Zemlji ne.«

»To nikakor ni res!« je vzkliknil Ostrin s poudarjenimi obrvmi na koščenem obrazu in z nekoliko naprej potisnjeno brado. »Vaši obiski na Zemlji so postali že nekaj povsem običajnega. Spuščate se nanjo, potem pa odpeljete nekatere ljudi, vsega vašega početja tam niti ne moremo preverjati, in zdaj tukaj zagotavljate, da ne posegate v evolucijski razvoj Zemljanov…«

»Ti naši spusti na Zemljo so zanemarljivo redki in so

brez kakršnekoli zlonamernosti. Nič spornega ni pri tem z naše strani. Prav gotovo ne počnemo ničesar, kar bi lahko povzročilo zmedo ali kakršenkoli strah med Zemljani. Po drugi strani so bili vaši spusti na Zemljo veliko pogostejši od naših, o čemer se lahko prepričamo, saj imamo oboji organizirano opazovanje.«

Ostrin pa je samo smehljaje se odkimaval: »Kakšno govorjenje! Kaj pa Vice? Zgradili ste svoje Vice in Zemljane nameravate prepričati, da je vaša civilizacija del njih, to pa je le korak do okupacije Zemlje pod pretvezo vašega sobivanja z biblijskimi Vicami.«

»Tako čvekanje je nedopustno!« je nasprotoval Čutin na levi strani osrednjega pogajalca, nekoliko svetlejših las pšenične barve in za spoznanje temnejših brkov z brado. »Vice so del naše civilizacije. S tem ste prav dobro seznanjeni. Prav dobro veste, kakšno mesto jim pripada v našem dosedanjem razvoju. Vaša zanikanja z namigi o našem sprenevedanju, goljufanju in drugih nepoštenostih so žaljiva. Zato vas prosim, bodite spoštljivi do različnosti, ki nas ločujejo, kajti četudi so velike, ni nobene potrebe po vojnem spopadu zaradi njih.«

»Dobro. Zgradili ste pač, kar ste zgradili. Tudi mi bi lahko kaj takega naredili brez težav. Toda zakaj imenujete to Vice? Dajte temu vsaj kakšno drugo ime!«

»Ampak to so Vice!«

Zdaj je v dvorani nastal močan hrum. Vsi so govorili vsevprek. Ostrini so večinoma odkimavali, češ da to ne gre, da to ni res, Čutini pa so omenjali svojo tradicijo, svoj razvoj in da so Vice del njihove posebnosti, njihove kulture, predvsem pa, to so še posebej glasno omenjali, lahko ta del njihove kulture prevzamejo tudi Ostrini, to bi bilo zanje še najbolje, ne pa da dosežek visoko razvitih civilizacij odklanjajo brez predhodnega preverjanja.

Različni pomisleki so se ob vsem izrečenem tako živo

in močno zvrstili skozi moje videnje dogajanja, da mi je nehote prišlo iz ust malo glasnejše mrmranje s polglasnim sklepom: »To je pa res že preveč!« V hipu sem se zdrznil, ko sem zaznal odzive bližnjih obrazov ob sebi. Kar precej se jih je zazrlo vame.

»Blefirajo!« mi je nenadoma od strani priletelo v pojasnilo. Pogledal sem smehljajoči se obraz bližnjega od tistih dveh ciničnih Ostrinov. Bil je Orhanov prijatelj. Odzval se je na moje polglasno razmišljanje. »Ti Čutini blefirajo. Mar tega še niste uganili?« je navrgel objestno.

Odmaknil sem pogled, ker od teh dveh ciničnih Ostrinov bi bilo težko sprejeti kakršnokoli pojasnilo kot dobronamerno. Motil pa me je tudi rahlo pokroviteljski ton namesto njunega običajnega cinizma. Preveč, da bi pograbil za navrženo besedo in ju kar naravnost povprašal za njuno razlago o tem nenavadnem pojmu »Vice«. Čeprav bi seveda potreboval kar nekaj pojasnil. Kajti svoj prvotni načrt, da bom dobil pojasnilo o jedrski vojni z ene in o žalitvah z nasprotne strani ter da bom potem z rahlo prikritim detektivskim opazovanjem še nekoliko preveril vse skupaj, sem moral sedaj dopolniti s poglobitvijo v smislu, da so Vice del njihovih posebnosti, kot pravijo Čutini, to pa se nikakor ne ujema z odzivi Ostrinov na to temo, ki so skušali razkrinkati sprenevedanje Čutinov kot prevarantov ali nekaj podobnega. Vprašanje pa je tudi bilo, kako da so na začetku pogajanj postavili v ospredje ravno svoj odnos do Zemljanov. Vsaj po mojem sklepanju je bil to manj pomemben problem glede na velikost obeh, za zemeljske pojme orjaških civilizacij z velikanskimi vojaškimi in energetskimi potenciali. Milijardnokrat večjimi od zemeljskih. In zdaj je bil odnos do Zemljanov na prvem mestu. Ostrini so vztrajali pri tem. Čutini pa so se pri omembah

Vic sklicevali na svoje civilizacijske posebnosti. Kaj naj si o vsem tem mislim jaz, je pa bilo spet nekaj drugega. Odkimal sem sam sebi spričo nemožnosti razumevanja.

Nobenih pravih predstav si nisem mogel ustvariti iz vsega, kar sem vedel. Nisem namreč zaznal ničesar, kar bi resnično lahko povzročilo razhajanja vse do grožnje z vojno. Pa te Vice. Kaj je pravzaprav sploh mišljeno s tem? Mar tisto, kar je omenil Miro, takrat po plesu v Nebotičniku, nekaj o podobnosti tistega Čutina z njegovim očetom? Enake kretnje, smeh, odzivanje. Hja, tudi sam sem opazil podobnost oziroma sem ob njegovem smehu tudi sam dobil vtis bližine njegovega očeta. Po zunanjosti je bil sicer drugačen - ali pa morda tudi ne. Precej mlajši je bil tisti Čutin od njegovega očeta. Kakšen je bil njegov oče brez pleše, belih las, brkov in brade, pa tudi ne bi mogel reči. Hm, Vice? V kakšnem smislu? Kot pokora za grehe pred vstopom v nebesa? Kaj takega najbrž ne, vsaj v tem preprostem smislu ne, kajti potem bi morali imeti nekakšno sodno preverjanje. Pa ni videti nikakršne naravnanosti Čutinov v tej smeri. Za Ostrine pa naj bi bila ta zadeva sploh nesprejemljiva. Zakaj? Oziroma kaj je zanje nesprejemljivo? Mogoče Vice pomenijo le neki prostor, ime za neko. . . Toda kaj lahko to pomeni za Zemljane? Oziroma kaj lahko to pomeni nasploh? Zveza naj bi bila torej že vzpostavljena. Hudirja! Ali bi lahko kdo v tem smislu izkoriščal Zemljane? Oziroma nas že izkorišča? Toda kako? Zaplet nakazujejo njihovi prehodi v energetska polja, pa tudi ta kodiranja in varnostne zapore na podlagi besednega in čustvenega odzivanja na nepomembni zabavi neke mularije na Zemlji. Se pravi, da je neka zveza v ozadju. To je jasno. Saj če ni, tudi mene ne bi bilo tukaj. Že sama moja navzočnost v vsem tem dosedanjem dogajanju kaže

na zveze, povezave ali kakorkoli naj bi že imenoval ta odnos med Čutini in Zemljani. Pa tudi med Ostrini in Zemljani naj bi bile že vzpostavljene neke relacije, ker naj bi se Ostrini prav tako spuščali na Zemljo, vendar, kot je dejal tisti Ostrin, brez poseganja v zemeljsko evolucijo, torej najbrž bolj v vlogi opazovalcev, kar naj bi pomenilo bolj korekten odnos, čeprav so videti precej bolj cinični od Čutinov, ki so, vsaj glede Honaje se nisem mogel motiti, neprimerno bolj čutni.

Honaja? Vice? Ostrina sta jo dražila z »lepo oblikovana«, torej z namigovanjem na nekakšno »dizajniranje« robotov. Ja, hm, kar z roboti jih zmerjajo tile Ostrini… Roboti? Zakaj? Zaradi pomanjkanja čutnosti? Na Honaji ni bilo ničesar kovinskega, ničesar robotskega, bila je daleč od brezčutnosti. Prav nasprotno. Toliko življenja s človeško toplino je bilo v njej in toliko radosti, veselja in tudi žalosti, pomešane z nekim strahom, nekim pričakovanjem… Takih zmerjanj s strani Ostrinov že nisem mogel upoštevati. Za pogajalsko mizo so Ostrini med obravnavo odnosa do manj razvitih civilizacij v nasprotju s Čutini nenehno omenjali Zemljane, človeško civilizacijo. Čutini pa so govorili zgolj o manj razvitih civilizacijah nasploh, o zemeljski pa le v obrazložitvi, kako je med njimi in Zemljani vzpostavljen globoko spoštljiv odnos; to se je ujemalo z mojimi izkušnjami oziroma z mojimi občutki glede odnosa Čutinov do mene in s tem verjetno tudi do Zemljanov. In ko je to nenehno vpletanje vprašanja o Zemljanih v pogajanja postajalo vse bolj podobno akademski razpravi, že kar nerazumljivi zaradi posvečanja tolikšnega časa tako nepomembno majhni Zemlji, vsaj v primeri s civilizacijama Čutinov in Ostrinov, je Ostrin sredi pogajalske skupine presekal to govorjenje z zahtevo po takojšnji prekinitvi vseh stikov z manj razvitimi civilizacijami. Prekinitev

naj bi trajala vse do skupnega dogovora o koncu izjemnega stanja, po katerem naj bi pod okrepljenim nadzorstvom ponovno vzpostavili ravnovesje na podlagi vzajemnega spoštovanja in priznavanja pravice do lastnega evolucijskega razvoja.

Temu je na zahtevo Čutinov sledil kratek premor, da bi se lahko pogovorili o sprejemljivosti predloga, kot so rekli. Po vrnitvi za pogajalsko mizo pa je vodja pogajalske skupine sprejel predlog in dejal: »Upam, da se končno lahko osredotočimo na vprašanje prostih prehodov, ki so, kot vsi vemo, ob postavljenih zaporah v asteroidnem pasu in tudi na drugih predelih vesolja ali zaprti ali oteženi.« Zdaj so pa Ostrini zahtevali premor za posvetovanje. Dobil sem vtis, da jih je tako hiter pristanek Čutinov presenetil do pravega vznemirjenja v njihovih vrstah. Vsi Ostrini okoli mene so se vidno vznemirili. »Kar so potrebovali, so dobili,« sem lahko ujel med komentarji Ostrinov ter takoj zatem še soglasje v odgovoru: »Kar tako nas pa že ne bodo . . . Tega jim ne bi smeli dopustiti.« Vsa stran Ostrinov je dvigovala svoje glasove. Očitno so v komisiji že morali nekaj vedeti, le da najbrž ne v podrobnostih, ker potem bi se bolj osredotočili name in ne na Zemljane v celoti.

»Peter,« je z namigom, naj se ji primaknem, zašepetala Honaja ob meni. Z obraza sem ji razbral željo po zaupnem pogovoru, medtem ko se je prikrito ozirala proti Ostrinoma, ki sta se med sabo pogovarjala z vse ostrejšim pogledovanjem vanjo.

Sklonil sem se tik do Honajinih ust, da sem občutil njen topli dih, ko je rekla:

»Peter, Ostrini so naše pogostejše polete na Zemljo v zadnjem času povezali s svojimi ugibanji o morebitnih naših težavah pri upravljanju z energetskimi polji. Glede na njihovo nenadno razburjenje, ko smo privolili

k prekinitvi povezav z Zemljo že lahko sklepamo, kaj jim je uspelo ugotoviti o teh naših težavah. Stalni informacijski pretok z Zemljani naj bi bil po njihovih ugotovitvah za nas nujen, čeprav ne vedo, zakaj. Zato so tudi zapirali vse poti skozi asteroidne pasove. Zdaj so pa spoznali, da ta pretok za nas ni več tako nujen in, kar je lahko za nas nevarno, da je prav naša misija namenjena prenosu zadnjih informacij, ki naj bi nam po njihovi zdajšnji oceni, pač glede na naš pristanek k ustavitvi prometa z Zemljo, morale zadostovati vsaj za nekaj časa. Še vedno so namreč prepričani o pravilnosti svojih domnev glede za nas nujnega prenosa informacij z Zemlje. Toda zdaj gledajo na to kot na nekaj, kar je že opravljeno kljub vsem njihovim predvidevanjem in blokadam. Ugotovili so, da v bistvu potrebujemo le še informacije, ki naj bi jih prenesla naša sedanja misija. Ne vedo sicer, kakšne naj bi bile te informacije, toda njihove analizatorske skupine so se že usmerile v preučevanje vsega, kar je povezano z našo misijo, s tem našim poletom. Morda bodo celo ugotovili dejanski razlog zanj. Dotlej pa bodo verjetno storili vse, kar je v njihovi moči, da bi zaustavili prenos tega zadnjega dela informacij. Spravili se bodo na našo misijo in verjetno še posebej nate. Ne smeš se jim pustiti. Mi bomo ob tebi. Tudi jaz. Iz tega prostora se moramo umakniti, čeprav te verjetno ne bodo hoteli spustiti. Ne oporekaj jim. Karkoli bodo rekli, jih poslušaj s pritrjevanjem in s sprejemanjem na znanje, vendar nakaži tudi nemoč takojšne presoje, zaradi česar kot da nisi zmožen dokončnega sklepanja, kar bo najverjetneje tudi res. Mi smo medtem že pripravili vse za tvojo popolno seznanitev z našo civilizacijo. Tokrat, ob tej seznanitvi boš lahko šele razumel bistvo naše civilizacije, ki je pravo nasprotje tega, kar nam Ostrini podtikajo v svojem zmerjanju z roboti. Prav nasprotno je res. Oni so postali zaradi genskih

deformacij neprimerno bolj robotski od nas. Oni so kovinski ciniki brez čustev.«

Hotel sem se ozreti proti Ostrinoma, a sem ju zaznal tik ob sebi. Prav med zadnjimi Honajinimi besedami sta morala pristopiti, in to tako neopazno, da sem se zdrznil, ko sem ju nenadoma začutil. Bila pa sta povsem zresnjena, brez ciničnega nasmihanja. Brez sledi kakršnekoli vzvišenosti sta zrla vame.

»Vse kaže na precejšen pomen vaših potovanj,« je začel Orhan. »In to ne le za Čutine, ampak tudi za nas, in za Zemljane še posebej. Bojujemo se za evolucijo. Za normalen potek evolucije, razumete?« Orhan mi je pustil nekaj trenutkov za premislek. »Mi smo visoko razvita civilizacija, kakor že veste. Tudi Čutini so na enaki tehnološki ravni. Toda opozarjam vas, zgolj na enaki tehnološki ravni. Ne na civilizacijski, ker oni niso živa bitja…«

»A vi pa ste?!« je vzrojila Honaja, »Vi, ciniki brezčutni!«

»Le za nekaj trenutkov pozornosti bi vas prosil,« je vpadel Orhan z očitnim namenom odvrniti mojo pozornost od Honaje, ki jo je že kar odrival med približevanjem k meni. Toda naš pogovor je že pritegnil pozornost tako Ostrinov kot Čutinov. Vsi so mu že sledili, kot sem videl tudi sam, hkrati z Orhanovim odrivanjem Honaje, za kar v tistem trenutku ni bilo pravega razloga, saj ni bilo potrebno govoriti s take bližine, za normalen pogovor pa je bilo prostora več kot dovolj. Poleg tega so me zadnji dogodki tako močno zbližali s Honajo, da so me ob njej, vsaj ob zanjo neprijetnih položajih, obhajali še zaščitniški občutki. Z privzdigovanjem in počasnim spuščanjem rok sem nakazal željo po umiritvi pogovora, kar je Orhan z namigom glave tudi sprejel, vendar pa je takoj nadaljeval: »Evolucija tudi pri nas poteka naprej. In mi, Ostrini, s civilizacijo, zraslo skozi enako evolucijo, kot se skoznjo prebijate Zemljani, se borimo za obstoj

naše evolucijske poti. Take, kot nekoč čaka tudi vas Zemljane. Čutini pa želijo to vašo evolucijsko pot presekati in vam vsiliti svojo, temelječo zgolj na delnih informacijskih paketih neke, če že ne popolnoma, pa vsaj delno uničene civilizacije. Oni imajo uničene gene, oni, čeprav to, kar premorejo, sploh niso geni, ampak zgolj neki računalniški programi, ki jih je uporabljala tista uničena civilizacija.«

»To ni res!« je vzkliknila Honaja. »Iz nobene propadle civilizacije ne izhajamo! Kakšna nesramnost! Ali sploh veš, kaj govoriš? Vi šele zdaj prihajate na raven delnega razumevanja višje razvitih civilizacij, na kateri smo sedaj mi, in vaš problem je predvsem v vaši šibki zmožnosti dojemanja teh dejstev. Šibki zaradi vašega cinizma in nadutosti. Ko bi Zemljani videli, kako zviška gledate nanje, bi jih minilo vsako, tudi najmanjše veselje do sodelovanja z vami. Pa ne le to. Po vaši nadutosti bi spoznali, kako nepomembni in odvečni so za vas ter da vidite v njih le neko nepotrebno ponavljanje vaše že prehojene poti. Če ne bi bilo nas, bi jih vi že zdavnaj uničili.«

»To pa že ni res!« je zdaj vzkipel Orhan »Mi ne uničujemo manj razvitih civilizacij! Da se jim bolj ne približujemo, je vzrok v naši zavestni opredelitvi za nevmešavanje v evolucijo novonastalih civilizacij. Tudi človeške.«

»Da, označili ste jih kot malo bolj razvito živalsko vrsto, to smo lahko že neštetokrat ugotovili,« ga je besno zavrnila Honaja.

»Ni res! Naš odnos do njih še zdaleč ni ne zaničljiv ne omalovažujoč. Mi spoštujemo njihovo evolucijsko pot. Marsikaj pri njih nas spominja na otroška leta naše civilizacije. Da pa se zdijo nekateri njihovi običaji in odzivi našim posameznikom zabavni, je sicer res, vendar iz tega sklepati na našo nadutost in prezirljiv odnos do Zemljanov je le preveč. To preprosto ni pošteno.«

Vendar je Orhan med prisotnimi Čutini s svojimi besedami sprožil le odkimavanje s posmehljivimi pripombami.

»Vedno in povsod ste se doslej obnašali enako,« se je s povzdignjenim glasom vmešal Čutin, dva do tri koraka desno od mene. »Napadate in uničujete vse, kar se križa z vašimi interesi. In več dejstev kaže tudi na spremembo vaših interesov glede planeta Zemlje. Ta planet vam je postal všeč. Planet brez nepotrebne človeške civilizacije pa bi bil še bolj po vašem okusu.«

»Ta je pa zlobna!« je vzrojil Ostrin z njegove leve ter že hotel nadaljevati, ko se je iz osrednjega dela dvorane, iz smeri pogajalske mize, nenadoma zaslišalo vse glasnejše govorjenje, pomešano z vzkliki, in nastal je nekak nemir s tekanjem. In eden od teh hitečih Ostrinov se je ustavil ob Orhanu, h kateremu so se primaknili še Ostrini naokoli, ter se spustil z njimi v živahen šepetajoč pogovor. Vsekakor je moralo biti nekaj zelo razburljivega. Ostrini so se najprej razšli v posamezne skupine, kmalu zatem pa so posamezniki že kar poskakovali ali pa vsaj občasno zamahnili s stisnjeno pestjo. In tudi njihovo govorjenje z različnimi razlagami vred je postajalo vse bolj glasno, tja do vzklika: »Čutini ne morejo do svojih energetskih polj!«

»Kaj?« je vzkliknilo nekaj dotlej še mirnih Ostrinov. »Kaj se je zgodilo?«

»Najnovejše analize stanja so potrdile domneve o blokiranem vhodu na največja energetska polja Čutinov. To je zdaj dejstvo. Ves njihov povečan promet z Zemljo je posledica teh blokad.« Na Orhanu se je vse smejalo, kar zažarel je od veselja. Potem je še zamahnil z roko. Da, to je bil zanje uspeh. To je bila želena novica. Taka, in še posebej ta. »Ključavnica se jim je zataknila!« je nato vzkliknil v humornem navdihu.

»Vse udeležence pogajanj naprošamo za trenutek

pozornosti!« se je oglasil nevtralni računalniški gostitelj pogajalskega srečanja. »Do nadaljnjega prekinjamo pogajanja zaradi spremenjenih razmer.«

»Hitro!« sem zaslišal Honajin glas. »To pomeni vojno. Ostrini bodo napadli. Vse imajo pripravljeno. Le na potrditev svojega analizatorskega centra so še čakali. Po njihovih izračunih jim trenutna prednost omogoča zmago. Začeli bodo z vojno. Če je že niso začeli.«

»In mi?« Gledal sem jo z zadržanim dihom.

»Mi bomo šli z našo misijo do konca. Tudi Čutini smo se pripravili.« Honaja se mi je nasmehnila kljub bledici na svojem obrazu. »Raje zaupaj nam! Verjemi mi! Greva!«

Zunaj dvorane, na veliki ploščadi pod več sto metrov visokim obokom, ki je z okoliškimi zgradbami dajala vtis velikega mestnega trga, je nastal gost promet s pravo gnečo letečih plovil. Pristajala so in vzletavala, posamič in tudi v manjših ali večjih jatah, se ustavljala ob tekajočih Čutnih in Ostrinih ter po njihovem vstopanju vanje takoj spet odletela. Vse je potekalo zelo hitro. S pospešenim korakom sem stopal v manjši skupini Čutinov, večinoma iz naše posadke, tik ob Honaji. »Tja!« je z vzklikom pokazala na prosti del ploščadi, kamor smo se usmerili z vse hitrejšimi koraki, dokler nismo prešli že kar v tek, kakor vsi okoli nas. Tedaj sem s pogledom ujel vzlet več sto plovil v jati ter nato sledil njihovemu letu v višino in kako so se po ostrem zavoju usmerili proti izhodu.

»Glej!« sem zaklical Honaji, ki pa mi je že z roko kazala plovila, prihajajoča za njimi. »To so naši!«

Takoj smo obstali, plovila so nas v trenutku dohitela ter se ustavila s hitrostjo športnih avtomobilov na Zemlji, se na naši strani razprla za prost vstop s skokom vanje, vse je bilo opravljeno v nekaj trenutkih,

in kakor prejšnji vzlet v jati smo tudi mi zdaj poleteli z nekaj sto plovili v zaokroženem letu k izhodu in proti naši matični ladji iz razreda ladjenosilk.

Kratka sporočila v našem holiju so nam med potjo dajala najnujnejše informacije. Vse je bilo v velikem gibanju. Ne samo mi. Vsaj po sporočilih v holiju, ki so nam kazala vrnitev naše pogajalske skupine na našo ladjenosilko OSVAJALEC 949 in nato še prazen, pred kratkim prenapolnjen »Trgu miru« pred veliko dvorano s pogajalskim omizjem, za katerim ni bilo več nikogar. Zatem pa se je v holiju prikazala v tistem delu še bleščeča eksplozija s kratkim sporočilom o razstrelitvi te vesoljske mirovne postaje. Pogledal sem Honajo: »Ali so jo razstrelili Ostrini?«

»Da… In to pomeni vojno. Začela se je vojna…«

»Vojna… Vojna je…« so polglasno ponavljali drug za drugim.

»Vse sile, z obeh strani, se bodo zdaj spopadle.« Honaja se je močneje oprijela moje roke, jaz pa sem ji v odgovor stisnil zapestje. Nato so vsi obstali v tišini. Vse dokler jih ni prekinil nenaden vzklik: »Glejte! Naša ladjevja prihajajo!«

Kar skozi veliko okno poveljniškega prostora se nam je kazal veličasten prizor. Iz sivih oblakov, nakopičenih na naši levi strani, so počasi prihajale ogromne vesoljske ladje. Po vsem pasu, do koder nam je segal pogled, so bili njihovi prednji deli že zunaj oblakov, razkriti, lepo vidni, za njimi pa še vse večji deli trupov. Nastal je trenutek tišine z nemim navdušenjem. Seveda je imela tudi nasprotna stran taka ladjevja v pripravljenosti. Toda prizor je bil veličasten. »Glejte v holi!« je priletel vzklik. Vso so mu sledili. Z nasprotne strani, tik ob asteroidnem pasu, so drvela letala Ostrinov. Spet je nastal šum z vzkliki in ugibanjem glede nastalega položaja. »Še pot nam lahko presekajo!« se je oglasil Čutin nedaleč stran, na

moji desni. »Na dosegu njihovih topov smo. Napadli nas bodo!«

»Ne bodo,« ga je takoj zavrnil bolj odločen glas iz ozadja. Spet je nastala tišina. Zdaj smo vsi zrli v simulacijski prikaz verjetnega razpleta dogajanja. Res je vse kazalo na naš pravočasen umik. »Izmaknili se bomo,« je v umirjenem razmišljanju povzel Čutin ob holiju. »Toda kaj bo potem? Napadli bodo našo ladjenosilko in še preden nam bo uspelo pristati na njej, se bomo znašli sredi bitke.«

»Vstopiti moramo s strani, nasprotne od napada,« se je oglasil Čutin ob holiju, »sicer nas bodo sestrelili. Najbolje bo na zadnjih vhodih.«

Tako smo tudi storili. Dogodki so kmalu potrdili naša predvidevanja. V sprednje dele naše velike ladjenosilke so začeli zadevati energetski izstrelki že takoj po našem pristanku z malim VIHARNIKOM, in to s silo, ki nam je kar nekajkrat zapovrstjo stresla tla pod nogami. Zastavilo pa se je vprašanje o smiselnosti bega v notranjost ladjenosilke, stran od našega VIHARNIKA, kajti ob morebitnem razpadu ladjenosilke na njene sestavne dele se bo treba vrniti na manjšega, vendar hitrega in okretnega VIHARNIKA. Toda pristajališče s hangarji je bilo tik pod zunanjim delom ladjenosilke in zato ranljivo v primeru zaporednih zadetkov energetskih bomb v tisti predel, tako da je bila notranjost vseeno bolje zaščitena zaradi izjemno velikih dimenzij ladjenosilke.

Tudi take pomisleke so izrazili posamezniki, drugi pa so vseeno vztrajali, naj kljub vsemu ostanemo na VIHARNIKU, pripravljeni na hitri vzlet iz hangarja in ladjenosilke. Vendar je prevladalo priporočilo poveljstva. Vseeno naj bi bilo tako bolje za nas. Pri tem pa je bila že izbira besed poveljstva precej drugačna

od običajnih. Naša zaščita naj bi bila za poveljstvo med najpomembnejšimi nalogami. Kot da jim je dobro znan pomen naše misije, so nam zagotovili, da bodo za nas storili vse potrebno. Pa vendar se ladjenosilka ni takoj umaknila v zaledje ter se skrila v oblake za našim ostalim prihajajočim ladjevjem. Vztrajno je kljubovala napadu, ne da bi se umaknila. Še nekaj je torej moralo biti vmes. Ampak kaj?

Po prihodu v prostore, določene za nas, smo se takoj vsi zbrali ob velikem holiju, ki je prikazoval obširen del vesolja okoli nas z vsemi asteroidnimi pasovi in razporeditvami tako naših kot ostrinovskih ladjevij. Obstreljevanja so že potekala po vseh mejnih področjih tja daleč v vesolje in znotraj celotnega asteroidnega pasu. Del pa je vseeno izstopal tako po gostoti obstreljevanja kot po silovitosti eksplozij. To je bilo prav okoli tistega dela asteroidnega pasu, kjer je bilo največje območje Čutinov. Zdaj se je vse skupaj kazalo v nekakšnem obkolitvenem napadu na varnostne plošče z bunkerji, ki so v celoti obdajali ves tisti predel, prikazan kot z vseh strani zavarovana trdnjava. Da, najmočnejše, če že ne večino svojih ladjenosilk so Ostrini usmerili prav tja.

»Zakaj želijo ta del asteroidnega pasu?« sem vprašal po daljšem zavzetem opazovanju. Čutina ob meni sta se spogledala. Toda odgovorila nista. Vsaj ne takoj. Potem pa, ko je smiselnost mojega vprašanja postajala že kar moteča, je bližnji Čutin spregovoril med zamišljenim zrenjem v holi: »Prehitro se vrstijo ti dogodki v zadnjem času. Pa tudi izide spopadov na posameznih področjih je težko napovedati.«

Prikimal sem. To je bilo res. Toda... Vprašal sem pravzaprav nekaj drugega, to pa ni bil odgovor na moje vprašanje…

Vse močnejše obstreljevanje naše ladjenosilke je kljub obrambnemu ognju iz vseh naših orožij že

tanjšalo ali celo prebijalo oklepne ščite njenega trupa. Nenadoma pa je obstreljevanje prenehalo; to je bilo seveda čudno. Vsaj zame. Skozi okno, tik nad nami in tudi dalje naprej, sem tedaj nenadoma zagledal premikanje ogromnih trupov naših vesoljskih ladij. Tiste iz oblakov so nas prehitevale in že pritegnile nase sovražno obstreljevanje. Vsa moč nasprotnega ognja se je zdaj usmerjala nanje. Toda to jih ni ustavilo. Bilo jih je preveč. Skoraj vse ladjevje, ali vsaj njegov velik del iz gostih temnih oblakov, je moralo sodelovati v napadu. Prodirali so naravnost proti najhujšemu obstreljevanju. Da, prebijali so se proti obkoljenemu delu asteroidnega pasu. Prihajali so na pomoč. Razbijali so obkolitveni obroč, tako da so se bili Ostrini prisiljeni umikati po vsej smeri napadajočega ladjevja Čutinov. To je bil hiter in zame nepričakovan preobrat razmerja sil na bojišču; zdaj so Čutini dobili pobudo na vsej črti.

»Uspelo bo!« je vzkliknil Čutin ob holiju, v katerega so vsi napeto zrli. Tudi jaz. Pogled na holijev prikaz pa ni bil niti malo razveseljiv. Pogledal sem odzive Čutinov, toda ti so se samo smehljali in zadovoljno prikimavali.

»Zakaj pa tako zadovoljstvo?« sem vprašal. V prikazu se je ob prodiranju našega ladjevja kazalo tudi približevanje enako velikega ladjevja Ostrinov, sicer nekoliko bolj stran, vendar pa se je spopad z njimi zdel neizbežen. Vsaj videti je bilo tako. Z roko sem pokazal nanje. »Še preden bomo razbili njihove obkolitvene obroče, bodo že tukaj,« sem dejal Dobročutu z namigom glede zame nerazumljivih odzivov Čutinov. »Ali ni to vaše veselje malo prezgodnje?«

Dobročut pa me je najprej pogledal z živahnejšim leskom v očeh, nato pa ponovno zresnjen dejal: »Glejte, poznamo način razmišljanja Zemljanov. In ni nam težko razlagati posebnosti iz našega življenja. Tudi dovolj izkušenj imamo z Zemljani. Vseh vrst izkušenj.

Toda Zemljani morajo najprej vse podoživeti, nas učijo izkušnje. Ko smo nekaterim vašim posameznikom omogočili življenje med nami in prilagoditev našemu načinu življenja, so zelo hitro sprejemali tudi naše vrednote. Prav všeč so jim postale. Navdušeni so bili. K ničemur jih ni bilo treba siliti. Kar sami so vse sprejemali. In nihče od njih se potlej ni nad ničemer pritoževal. Ko pa smo vašim posameznim Zemljanom le opisali našo civilizacijo, z besedami, v pogovoru, so se vedli zelo zadržano. Tukaj,« Dobročut je pokazal proti mirnemu delu asteroidnega pasu, okoli katerega so potekale najhujše bitke, »tukaj imamo shranjeno to, kar imenujemo Vice.«

»Vice?« sem ponovil zadnjo Čutinovo besedo.

»Da, to je posebnost naše civilizacije. In kolikor vem, o njej še nismo govorili z Zemljani. Tako da je za nas tudi odziv Zemljanov na tovrstno delovanje naše civilizacije še precej neznan.«

Nisem vedel, kaj naj si mislim o vsem tem. Le ponovil sem del Čutinovih besed: »Tovrstno delovanje. . .« Potem pa sem med nekakšnim zatikanjem v razmišljanju še dodal, skoraj bolj zase: »O tem še niste govorili z nobenim Zemljanom…« Nagubal sem čel in se zastrmel v Dobročuta. »O čem pa ste govorili z njimi? Mislim. . .?«

Čutin je uganil moje dvome. »O, kar precej smo jim pokazali. Sprejeli smo jih medse. Lep čas so živeli med nami, poznanstva smo navezali z njimi, marsikateri Zemljan je našel dobre prijatelje med nami. Pogovarjali smo se tako o naših skupnih nagnjenjih kot o morebitnih razhajanjih.«

»Kako to mislite- o morebitnih razhajanjih? Že kar nekaj časa sem med vami, pa imam še vedno občutek, da vas bolj slabo poznam. No, vsaj občasno imam tak občutek.«

Tedaj pa naju je prekinilo obvestilo, naj se posadka

pripravi za prevzem tovora iz asteroidnega pasu.

»Opozorilo reševalnim skupinam. Nekateri asteroidi iz predela Vic so poškodovani.«

Obrnil sem se k Dobročutu: »Kaj to pomeni?«

»Ne vem.« Dobročut se je zazrl vame. »Vi že imate zadolžitev, pomembno, zelo pomembno zadolžitev. Zato ostanite tu! Bodo že reševalne skupine opravile to delo. Gotovo je bil del naše vrhunske tehnike poškodovan med tem ostrinovskim obstreljevanjem. Kakšni zapleti lahko nastanejo ob prevzemu in ponovnem sestavljanju tako kompleksnega sistema, kot so Vice, si pa bolj težko predstavljam.«

V holiju smo lahko videli prve spopade naših ladjenosilk z zunanjimi ladjenosilkami Ostrinov iz njihovega obkolitvenega obroča. Eksplozije energetskih bomb so s svojimi silovitimi slepečimi bliski prekrile najprej le redkejši zunanji del obkolitvenega obroča, toda ob napredovanju sil Čutinov je obstreljevanje prehajalo vse globlje in kmalu prek vse poloble. Njihove ladjenosilke so prodirale nezadržno. To je bilo videti dovolj očitno. Toda ko je že kazalo na popolno razbitje napadalnega obroča Ostrinov, jim je uspelo v notranjosti ponovno urediti svoje vrste ladjevij. Ladjenosilke Čutinov pa se zaradi tega niso niti najmanj obirale. Takoj so udarile po njih, po vsej širini in z enako uničujočo silo, ter jih postopoma trgale in uničevale, tako da so se bili Ostrini prisiljeni umikati pred tem nevzdržnim napadom. Vendar paničnega bega z razpadom urejenega delovanja sil Ostrinov Čutini v svojem rušilnem napadu še niso mogli doseči. Ostrini so se branili z vsem delujočim ognjem iz vseh skupin svojih ladij ter na hitro vzpostavljali še eno notranjo zaščitno ognjeno lupino, čeprav ne dovolj močno, da bi zaustavila ladjenosilke Čutinov.

Navdušenje ob holiju se je ob novem prikazu

razporeditev sil začelo polegati. Med vse pogostejšim odmikanjem pogleda s holija, da bi videl odzive Čutinov, mi je zastajal dih. Njihova nenadna zadržanost je potrjevala mojo bojazen zaradi prehitrega prihoda ladjenosilk Ostrinov na ta bojna prostranstva. Ostrinom je, kot je bilo videti, uspelo pridobiti dovolj časa za prihod njihovih ladjenosilk. In zdaj se bo vnel spopad med obema flotama, še preden bo Čutinom uspelo prenesti vse to… Iskal sem besedo, s katero bi označil tisto njihovo zadevo, ki ji Čutini pravijo Vice, da, to bo verjetno neke vrste vrhunska tehnologija… Ta dva pojma - Vice in vrhunska tehnologija - mi nikakor nista šla skupaj. Premalo informacij sem imel o vsem tem, seveda. Lahko pa sem iz vsega skupaj razbral pomen te zadeve za Čutine, ki so ji, sodeč po velikosti oboroženih sil, vrženih v naše reševanje, morali pripisovati že kar usodnost. Pa tudi Ostrini so pognali enako močne sile, kar najbrž kaže na njihovo zavzetost za prevzem ali uničenje te zadeve. Tako. Te zadeve. Beseda »zadeva« je bila res morda najprimernejša zaradi svoje nedoločenosti. Kajti nič to vsekakor ni bilo. Nekaj določenega je že bilo povedano. Nekaj pomembnega, da, četudi si na podlagi tega še nisem mogel izoblikovati nobenih pravih predstav o vsem skupaj. Spopadli pa so se zaradi te zadeve, in to prekleto zares. No, da, ladjenosilko, na kateri sem se nahajal z vso posadko naše misije, so Čutini le zadržali v ozadju. Niso je poslali v pravi bojni metež. Le za prevoz naj bi jo imeli. Hm?

V holiju se je medtem že začelo kazati prvo daljinsko obstreljevanje ladjenosilk z obeh strani. S pogledom sem prešel prek celotnega prikaza v holiju: pravzaprav so Čutini res vrgli v boj večino svojih ladjenosilk, nekaj se jih je usmerilo v notranjost tega dela asteroidnega pasu. Da, če jim bo uspelo… Ladjenosilke naj bi vso to zadevo umaknile iz bojnega meteža in prenesle stran.

Tako bodo naredili. Vsaj nameravajo nekaj takega, to pa so Ostrini že uganili ali predvideli in sedaj to skušajo preprečiti. Z vsemi silami. Kakorkoli, nič ni kazalo na hiter izid tega spopada.

XIII. poglavje

Še napol v spanju sem obrnil z ene strani na drugo in narahlo odprl oči,ko so mi skozi spomin preleteli živi holijevski prikazi bitke vesoljskih ladjenosilk. Dolgo sem jo spremljal skupaj s Čutini. Strahotne energije so se sproščale ob tem spopadu. Toda ves ta boj se je zavlekel v dolge ure pozicijskega bojevanja z neodločenim izidom, vse dokler se mi veke niso začele zapirati. »To bo še kar takole trajalo,« mi je tedaj dejal Dobročut. »Poleg tega, ne glede na vse, bomo mi morali biti zelo prisebni. Ukrepati bomo morali, Peter.« Potem sem z večjo skupino Čutinov odšel spat… Zdaj sem pogledal na uro, hudirja, kar osem ur sem spal, sem moral ugotoviti. Zakaj me ni nihče zbudil? Že ni bilo potrebno. Toda v tem času se je moralo marsikaj zgoditi. Takoj sem se vstal in stopil do holija. Moral sem videti, kaj se dogaja.

Tam je bila spet zbrana večina naše posadke.

»Kako kaže?« sem vprašal po nekaj trenutkih strmenja v holijev prikaz.

»Ne preveč dobro,« mi je odgovoril Dobročut.

»Kako?«

»Naši se umikajo.«

»Hudiča!« Iz prikaza sem lahko razbral napredovanje ladjenosilk Ostrinov. Pogledal sem še proti našim nosilkam posebnega tovora. Ostrini so bili že povsem ob njih. Vsak čas jim bodo vštric. S prstom sem pokazal proti predelu holijevega prikaza s temi ladjenosilkami. »Ali se umikajo?«

»Da, vendar jim je še uspelo naložiti ves tovor,« se je prebrisano nasmehnil in me ošinil s pogledom.

To jim je torej uspelo oziroma nam je uspelo. Tudi na drugih obrazih sta se izmenično kazala zaskrbljenost in zadovoljstvo.

Zatopil sem se v holijev prikaz, da bi razbral nadaljnji potek dogajanja. Naše sile so se umikale. To sem že lahko razbral. Kaj pa je to pravzaprav pomenilo, je bilo že drugo vprašanje. Najbrž ne že izid vojne?

»Kmalu bodo tukaj,« me je iz razmišljanja predramil Dobročut, »potem pa se bomo ob zaščiti naših ladjenosilk umaknili k našim energetskim poljem.« Dobročut me je spet ošinil s pogledom, medtem ko je spremljal prikaz v holiju.

»Še tisti prehod nas čaka, kajne, Peter?«

»Da, da, seveda.« Ob vsem tem dogajanju sem že skoraj pozabil nanj, oziroma na zaprta vrata v energetska polja. Seveda, mi je šlo spoznanje skozi zavest, tam so nakopičeni še neprimerno večji energetski potenciali kot tukaj. Vsaj od Čutinov. Do tja moramo priti, da, in potem vanje. To bo, da. To bo rešitev za nas. Hm, zastrmel sem se v ladjevje Čutinov. Ali se odhaja zaradi premoči Ostrinov ali zaradi predvidenega umika na lupinaste ploskve energetskih polj, tega nisem mogel razbrati.

Tedaj je začela po nizu zaporednih eksplozij v vsej dolžini trupa razpadati naša sosednja ladjenosilka. Vse smo gledali skozi veliko okno. Brez diha smo zrli v ta prizor, ki se je nadaljeval še z eksplozijami njenih preostalih večjih delov. Nato se je enako dogodilo naši ladjenosilki v ospredju pred nami, in potem še trem, eni na naši levi in dvema, ki sta bili v sami konici našega ladjevja. In s tem je že nastala dovolj velika vrzel za prodor Ostrinov, v katero so se ti brž usmerili, še preden so Čutini prav prerazporedili svoje sile, in tako so nam z osredotočenim napadom na drugo

vrsto ladjevja uničili še naslednjih šest ladjenosilk. S tem pa so se znašli pod udarom naši nosilci tovora, saj so prav oni morali biti tarča tega preboja Ostrinov. Vse je postalo vprašljivo.

»Dohiteli jih bodo!« je vzkliknil Čutin ob holiju.

In kljub takojšnjemu usmerjanju ladjevja Čutinov v zaporo vrzeli so tri ladjenosilke Ostrinov že dohitele konvoj s tovorom ter tako silovito udarile po njem z energetskimi izstrelki, da sta se dve naši nosilki razklali na dvoje.

»Mi smo jim še najbližje,« so na glas ugotavljali Čutini okoli mene, strmeč zdaj skozi veliko okno, zdaj v holi, da bi čim bolj celovito videli dogajanje s prostorsko razporeditvijo naših sil v spopadu z ladjevjem Ostrinov. Poškodovani ladji sta nam bile v dosegu. Lahko bi mi prevzeli njun tovor z vsem osebjem. Prav Čutinov ne bi smeli pustiti na cedilu, sem pomislil. In tudi kar nekaj negodovanja je bilo slišati nad našim obotavljanjem. Toda takoj zatem se je v holiju pokazala spremenjena razporeditev sil, ko so ladjevja Čutinov udarila v bok prodoru Ostrinov. Spet je bilo v tem delu večje število naših ladjenosilk v spremstvu manjših okretnejših ladij, oboroženih z laserskimi topovi in raketami z energetskimi bombami. In napad Čutinov je bil po silovitosti še močnejši od pravkar izvedenega prodora Ostrinov. V holiju se je celo pokazala odsekana konica ostrinovskih prodirajočih sil. Ladje Čutinov so se vsekale mednje takoj za njihovimi prednjimi ladjenosilkami.

»Kmalu jih bomo uničili,« je dejal Dobročut. »Iz tega našega obroča se ne bodo več rešili.«

Tedaj smo začutili močnejše obračanje naše ladje, kar je takoj sprožilo živahno odzivanje Čutinov. »Po tovor gremo,« mi je pojasnil Dobročut. In res smo se pognali z vso silo proti poškodovanim ladjam, od katerih so že odpadli večji kosi trupa, skupaj z deli skladišč in

s pravkar naloženim tovorom. Pomembnim tovorom, ki je že izpadel in je zdaj lebdel v svojih asteroidno oblikovanih zabojnikih.

Po holijevem prikazu poteka bitke bi reševanje tovora moralo biti izvedljivo brez večjega tveganja, ker so se vse ladjenosilke Ostrinov iz konice njihovega prodora morale boriti za lasten obstoj.

Po usmeritvi k poškodovanim ladjam so posamezne skupine Čutinov iz naše ladjenosilke dobile natančnime ukaze za takojšnje delovanje. In vse reševanje je nato potekalo zelo hitro brez zastojev. Nihče nas ni oviral ne med letom ne ob pristanku pri poškodovanih ladjah. Takoj smo začeli s prenosom. Naše majhne ladje-vlačilci so se oprijemale tisočkrat večjih asteroidno oblikovanih zabojnikov z zame skrivnostnim tovorom ter ga, kot je bilo videti v pomanjšanem holijevem prikazu, v strnjenih, hitro pomikajočih se kolonah vnašale v naša skladišča. Oddaljen opazovalec holijevega prikaza te reševalne akcije je najbrž moral dobiti vtis nekakšnega »posesavanja« vsega. Kot da bi vse kar samo letelo v naša skladišča. Že je kazalo, da nam bo uspelo in končno je prišlo tudi sporočilo o odhodu vsega našega ladjevja iz področja asteroidnega pasu. Toda Ostrini so medtem uspeli prerazporediti zbrane sile, jih združili s silami iz konice njihovega prvotnega napada, ki so se kljub hudim izgubam uspele obdržati, in vzpostavili prehod za že pripravljene ladje v ozadju, da so lahko nemoteno zletele skozi nastali storžasto oblikovani prostor njihovega preboja ter se usmerile naravnost v našo, sprva odmikajočo se, potem pa že kar bežečo ladjenosilko s tovorom, ki jo je kljub močnim pogonskim motorjem upočasnil najbrž precej težki tovor. Prav na nas so se usmerili, to pa so očitno

tudi Čutini takoj razbrali in nam v hitro izvedenem manevru postavili enajst ladjenosilk ob bok, v pravo zaščitno spremstvo, mimo katerega ni mogel nihče, tudi izstreljeni energetski naboji ne, tako tesen ščit so naredile skupaj s svojimi manjšimi ladjami. Toda sile ostrinovskih ladjenosilk, primaknjene iz ozadja in skozi njihov osvojeni storžasti prostor so nenadoma udarile prav v to zaščitno spremstvo v takem naletu, da so se med močnim obstreljevanjem prebile vse do nas, skoraj vse do fizičnega trčenja z nami. Vsaj štirim ladjenosilkam Ostrinov se je tudi uspelo prebiti in nas dohiteti. Takoj smo se spopadli, s strani nam je priskočila na pomoč naša bližnja soseda, prihajale pa so še druge, vendar za nas prepozno. V neposrednem naletu smo trčili z ladjenosilko enake velikosti kot naša. Strahovito lomljenje in gnetenje je sledilo trku. Vsi smo si takoj nadeli skafandre ali, bolje rečeno, z vso naglico smo poskakali vanje ter se umikali stran od trčenja. Toda mase obeh ladjenosilk so imele strahotno vztrajnost. Na stotine nadstropij, na tisoče notranjih prostorov je bilo zgnetenih vse do orjaških hangarjev in skladiščnih prostorov s pravkar naloženim tovorom. Stene so se parale. Čutini so bežali, skakali na hitra notranja plovila ali vklapljali nahrbtne fotonske motorje za samostojen let ter izginjali skozi nekakšne dolge hodnike, po katerih je potekal notranji promet. Tudi jaz sem se skupaj z ostalimi Čutni iz naše skupine usmeril k eni od prometa upočasnjenih kolon, ko se je naša ladjenosilka preklala na dvoje ter takoj zatem še na več svojih sestavnih delov. In še preden sem se prav zavedel, sem bil tako kot ostali Čutini v odprtem prostoru med hitro letečimi deli obeh ladjenosilk, tako naše kot ostrinovske, ki so bili v tistem trenutku najbolj nevarni zaradi medsebojnega zaletavanja in nenehnega spreminjanja smeri. Vendar nisem izgubil prisebnosti. Izmikal sem se kakor Čutini, se spustil

na neki večji kos, da bi se zaščitil pred manjšimi deli, nakar sem zaznal hitro približevanje velikega dela ladje, na srečo dovolj zgodaj, da sem se hitro umaknil. Pognal sem se stran, nazaj, uspelo se mi je izmakniti, potem sem ozrl naokrog. Nedaleč stran je letel del odtrganih sten in prostorov. Usmeril sem se nanj, se oprijel roba in poskušal ponovno zbrati moči. Moral sem zbrati tudi misli. Dogajanje je bilo prehitro. »Skafander!« me je opozorilno prešinilo. Potipal sem se po telesu. Ničesar poškodovanega nisem zaznal. Sicer pa bi bil že mrtev, če bi bil skafander raztrgan. Postopoma sem začel prihajati k sebi ter se ponovno ozirati naokrog. Nekakšni prostori iz notranjosti ladje Ostrinov so se mi nakazovali na tem odtrganem kosu, seveda, s štrlečimi stenami. Na spodnjem delu sem zagledal vrata. Zaprta. Bila so še nepoškodovana. Ali so notri lahko morda Ostrini? To bo pa nerodno, sem ugotovil, ko nikakor nisem mogel skleniti razmišljanja v bolj določeno presojo. Če me dobijo, potem…« Spet so mi misli zastale. Ne bi smel k njim. Po vsem, kar se jezgodilo, bi že moral tako razmišljati, mi je prešlo skozi zavest. Začel sem se ozirati v tista nepoškodovana vrata, za katerimi je bilo verjetno, vsaj po velikosti tega asteroidnega kosa ladje sodeč, kar nekaj nepoškodovanih prostorov. Nahajal sem se na delno odtrgani in izkrivljeni plošči, ki je na ladjenosilki predstavljala nadstropje nad prostori s temi vrati pod njimi. Bil sem nasproti tem vratom na vrhu prostora z odtrganim stropom in zveriženo steno. Pomaknil sem se nekoliko nazaj po plošči, stran od morebitnega pogleda izza vrat, ki bi bil prav možen, saj je tako kot Čutine tudi marsikaterega Ostrina trčenje obeh ladij ujelo v njegovih prostorih.

Imel sem še možnost z nahrbtnim fotonskim motorjem odleteti stran, toda kam? V moji smeri, sicer bolj

stran od mene, je bil velik odtrgan del ladjenosilke, s hangarji in najbrž tudi s tistim tovorom, razsutim naokoli. Razločil sem lahko nekakšne kepe asteroidnih oblik . Tedaj je mojo pozornost pritegnilo odpiranje tistih vrat pod mano. Z umikom za odtrgani steber sem se pritajil ter tako skrivaj pogledoval k vratom, vse dokler se ni po počasnem, verjetno previdnem odpiranju med njimi pokazal Ostrin, ki se je pogledal naokrog in nato stopil ven, za njim pa jih je prišlo še več. Vsi so pogledovali po okolici. Z rokami so kazali proti oddaljenim kosom ladjenosilke, se pomikali zdaj sem, zdaj tja ter se tako kot maloprej jaz ozirali po morebitnih reševalnih plovilih ali večjem odtrganem delu njihove ladje. Šest, sedem, osem sem jih naštel. Pa bo res najbolje odleteti na kakšen drug kos ali pa na enega od asteroidov iz našega pravkar naloženega tovora, to se mi je zdelo še najbolj smiselno.

Umaknil sem se na nasprotno stran tega iztrganega dela ostrinovske ladjenosilke, prižgal svoj nahrbtni fotonski motor in se nameril v krivuljni let proti razsutemu tovoru. Najprej po tisti strani, ki je bila prikrita Ostrinom, v dovolj veliki oddaljenosti, vsaj po moji presoji, pa sem zavil v smer lebdečih asteroidov ob skladiščnih prostorih, do katerih mi je potem tudi uspelo priti. Takole od blizu so bili asteroidi videti precej večji. Njihova zunanjost je spominjala na strjene kamnine, podobne običajnim asteroidom, le da so v svoji notranjosti verjetno skrivali tisti svoj čudni tovor. Da, skrivnostni tovor. Odkril sem vhod. Že ta mi je vzbujal nejasne občutke nelagodja, pa čeprav ne bi mogel reči, da sem se bal. Pravzaprav se nisem bal. Nekaj srhljivega je sicer bilo prisotno. Toda ne pretirano. Ničesar takega ni bilo, kar bi me ustavljalo, vsaj ne v smislu nevarnosti, čeprav mi je tisto, kar naj bi bilo za vrati, vzbujalo nekaj tesnobe.

Pa ni bilo nič drugega kot komaj vidno narisan vhod na nespremenjeni zunanjosti asteroida. Primaknil sem se k naznačeni kljuki. Tudi ta je bila zgolj narisana, toda ob pritisku nanjo se je plošča vdala mojemu, sicer rahlemu pritisku in me spustila skozi vhod v notranjost. Pogledal sem naokrog, pa spet ni bilo videti nič posebnega. Pač, več vrat je vodilo iz tega prostora in ena, naravnost pred mano, so bila prozorna z razgledom v nekak večji razsvetljen prostor za njimi. Vsaj kolikor sem lahko videl skozi. Previdno sem pogledal še po ostalih vratih. Nikjer ni bilo zaslediti nobenega gibanja. Le neživi tovor je najbrž spravljen notri, sem pomislil. Prav lahko bi bilo tu le skladišče zapakiranega materiala. Lahko? Hm… Ali so ves ta prostor naokrog konzervirali za prenos? Toda tudi tega se ni dalo presoditi. Le vrata in stene sem lahko videl, brez predmetov ali česarkoli, po čemer bi lahko sklepal, da je bilo karkoli odstranjeno.

Pomaknil sem se do prozornih vrat, skozi katera sem s pogledom zajel veliko razsvetljeno dvorano. V njej so bili stoli in mize, ob stenah pa so se dvigale skulpture vse do stropa, ki je bil presojen, z modrikasto črnim ozadjem. Že sem hotel s potiskom odpreti vrata, ko me je prijazen glas pozval, naj po vzpostavljenih bivalnih pogojih odložim skafander. Vhodna vrata iz masivne plošče so se zaprla, začutil sem zviševanje zunanjega tlaka, pogledal sem, po čem bi ugotovil njegovo višino, ničesar takega nisem mogel zaznati, pomislil sem na zapestni prikazovalnik, v tej napravi je bil prav verjetno tudi tlakomer, le da jaz nisem vedel, kako naj s tem ravnam. Različni gumbi so bili razvrščeni v krogu, skupaj z nekakšnimi znaki, ki pa meni niso pomenili ničesar. S to stvarjo si torej nisem mogel dosti pomagati. »Hja, tlakomer,« sem zamrmral bolj zase, pa se mi je naprava takoj odzvala s prikazom podolgovatega valja

z rdečim stebričkom, hitro rastočim vse do prečne črte. Potem se je izpisalo sporočilo o izravnavi tlaka, prijazen glas iz presojnih vrat pa mi je naznanil prost vstop, mi zaželel dobrodošlico s prijetnim počutjem in me opozoril na morebitne težave zaradi poškodb, ki so nastale ob trčenju ladjenosilk in naletu večjih kosov vanje, se pravi v ta asteroid, to pa naj bi povzročilo prekinitev povezav in onemogočilo nadzor nad delovanjem nekaterih naprav. »Naš nadzorni sistem nima več pregleda nad dogajanjem v posameznih prostorih,« se je končalo sporočilo.

Vstopil sem v prostor, pogledal naokrog, spet je bilo več vrat in več hodnikov, brez kakršnih koli oznak, kam vodijo, ob straneh so bile zgolj skulpture in zame nerazumljivi hieroglifi Čutinov, ki bi lahko bili tudi zgolj reliefno oblikovana umetniška stvaritev. Po krajšem ogledovanju sem stopil naravnost naprej, precej dolg je moral biti tisti hodnik, tudi zavit je bil, ker mu nisem mogel videti konca. Najbrž so bila tudi vrata ob straneh, le da jih ni bilo možno ločiti od sten. Stopil sem naprej, pogledal na desno in levo ter opazil nekaj izkrivljenih plošč na svoji desni strani. Da, to so bile poškodbe od trčenja, šel sem še malo naprej, tu so bile poškodbe še bolj vidne, celo razpoke sem lahko razločil, in bolj ko sem šel naprej, bolj zverižene so postajale tako stene kot strop in tla pod mano. Potem sem zagledal večjo razpoko na levi, malo naprej še eno, dve, tri in spet zverižene stene. »Presneto,« sem zamrmral, »to je bilo kar krepko trčenje…«

Pogledal sem v še eno razpoko, v njej je bila tema, in tudi skozi nekaj naslednjih ni bilo dosti videti, le prostore kot malo večje bivalne sobe na Zemlji, vse pa je bilo prazno. Stopil sem naprej, a sredi koraka sem zastal, mojo pozornost je pritegnila rahlo

nenavadna svetilka, pravzaprav bolj slabotna luč v delno zatemnjenem prostoru, tako da sem še enkrat pogledal, ker je bilo vse skupaj precej drugačno od običajno lepo enakomerno razsvetljenih prostorov Čutinov. Neki obraz je šel mimo. Ženska z dolgimi lasmi. Pa je ni bilo več. Ustavil sem se. Tisti lik se je spet prikazal. Zdaj sem že bolje videl. Bila je neka Čutinka, nenavadno oblečena, v dolgi beli halji, z rokami, prekrižanimi na prsih; nobene od Čutink doslej še nikoli nisem videl v taki obleki in v taki drži.

Pritajil sem dih. Le sedem, osem metrov od mene je z zamaknjenostjo svečenice pri opravljanju obreda zrla predse in premikala ustnice med mrmranjem verjetno nekakšne zaobljube. Nenadoma je povsem otrpnila. Stoje je zrla proti dobre tri metre oddaljeni prozorni krogli na tleh, pokritih s prtom. Vse je delovalo precej svečano. Kar dolgo je tako nepremično stala, tako da sem se že hotel prestopiti, ko me je izraz njenega obraza ponovno zadržal na mestu. Zelo pomemben je moral biti ta obred za to skrivnostno svečenico, ki se je še nekoliko zravnala in spustila roke ob telesu, nato pa jih je s počasnimi gibi razširila kot v slovesnem pričakovanju nekakšnega sprejemanja. Tedaj je v prozorni krogli zasijala svetloba z vse bolj vidnim prikazom postelje, na kateri je bila starejša Zemljanka. Ležala je na hrbtu z zaprtimi očmi, ki jih je počasi odprla, le malo in le za nekaj trenutkov, nato so se ji veke povesile in ostale nekaj časa zaprte, čez čas pa so se ponovno odprle. Nepremično je obležala.

Nato se je iz njenega telesa počasi dvignil presojen lik, po zunanjosti enak ležeči ženski, ter se začel vse bolj manjšati, izginjajoč v daljavo, se v polkrogu obrnil in še enkrat zaokrožil nad svojim ležečim telesom, se spet pomanjšal v oddaljenosti, dokler se ni obrnil navzgor in

zletel proti stoječi Čutinki. Približal se ji je v rastočem prikazu in v naravni velikosti pristal tik ob njej, ona pa ga je pričakala z razširjenimi rokami, nasmehljana v neskritem veselju nad njegovim prihodom. Presojni lik Zemljanke pa je neodločno obstal. Brez dvoma je bila to tista starejša Zemljanka s postelje oziroma njen presojni lik, ker je telo še vedno nepremično ležalo tam v krogli. In ta presojni lik je zdaj gledal Čutinko, zdaj prikaz negibno ležeče ženske v tisti prozorni krogli. Nato se je lik zadržano nasmehnil in brez premikanja naprej ali nazaj z globokim vdihom odprl usta, jih počasi zaprl, si položil roko čeznje v neskritem presenečenju nad pravkar doživetim dogajanjem ter se ob prijaznem Čutinkinem nasmehu še sam začel vse pogosteje nasmihati. Da, prijateljski nasmeh Čutinke je tudi Zemljankinemu liku izvabil nasmeh. Spogledovanje med presojnim likom in Čutinko je postajalo vse daljše, njuno nasmihanje vse bolj sproščeno. Nato je Čutinka razširila roke, kot da vabi v prijateljski objem, ki se ga presojni lik Zemljanke očitno ni več bal. Stopili sta druga k drugi, tudi presojni lik je razširil roke v pričakovanju prijateljskega objema.

Še naprej sem zadrževal dih. O čem podobnem mi Čutini niso govorili. Kaj pravzaprav počnejo s tem obredom..? Po nekaj globokih vdihih sem počasi spuščal sapo skozi napol priprta usta. Namesto stiska v objemu sem zdaj lahko videl samo pogrezanje presojnega Zemljankinega lika v Čutinko. Kar izginjala je v njej. Vsa, v celoti. Počasi in brez naglice je Zemljanka vstopala v Čutinko. Obe sta se ves čas smehljali, tudi med nenavadnim združevanjem, vse dokler ni ostala vidna samo Čutinka, v kateri je presojni lik po počasnem pogrezanju popolnoma izginil. Ni ga bilo več videti. Da, izginil je v Čutinko,

ki se je nato zravnala, spet prekrižala roke na prsih in med počasnim, že kar zadrževanim globokim dihanjem obstala z obrazom, obrnjenim navzgor. Nato je vse gibe v enakem zaporedju ponovila, in spet enako kot prej obstala miže, z obrazom navzgor, ko jo je nenadoma prešel drget skozi vse telo, in v zaporednih valovih še nekajkrat zapored, naposled pa se ji je iz ust izvil krik, sledil je še eden, že skoraj stokajoč, vendar z neko blaženostjo v sebi. Čutinka se je umirila. Sklonila je glavo, telo se ji je iz napete vzravnanosti sprostilo v normalno držo, tudi roke je spustila s prsi in se z vidno utrujenim korakom prestopila do lebdeče plošče. Vse skupaj je moralo biti zanjo zelo naporno. Vsaj videti je bilo tako. Ali pa so se v njej premetavale nevidne sile. Vsekakor je izraz njenega obraza pričal o burnem, tako močnem dogajanju v njej, da se je morala oprijeti tiste plošče, sicer bi verjetno padla. Moči so ji pošle. Zaradi tiste združitve je potekal v njej neki proces, ki ji je zašibil kolena. »Da, lahko bi bil kak proces,« sem pomislil. Čutinka pa se je ponovno vzravnala, nekoliko je prišla k sebi, spet je bila videti malo bolj zbrana, ter je pogledala proti presojni krogli. Tam je bil še vedno prikaz negibne Zemljanke, enak kot prej, le da so bili ob njej še drugi ljudje, moški, ženske in tudi otroci. Najbrž njeni sorodniki. Eni so jokali, drugi pa so stali naokoli bolj ob strani.

Čutinka je pristopila k presojni krogli, tik ob njo, potem je obstala in v globoki prizadetosti še vsa zamaknjena šla z roko narahlo prek nje. Celo solze so ji začele teči po licih, ko je z izrazom žalovanja na obrazu nerazločno mrmrala neke besede, verjetno imena tistih ob postelji. Vsaj jaz sem dobil tak vtis. Presneto prepričljivo je bilo videti vse skupaj, tako da sem še sam moral umakniti pogled in si obrisati oči, orošene za nekaj trenutkov. Toda med ponovnim pogledom po zatemnjenem prostoru okoli sebe sem

zagledal neko moško postavo, z rameni naslonjeno na steno. Kako? Od kdaj? Najbrž ga zaradi teme nisem videl? Lahko bi bil tudi pred mano tam… Mar me je prizor s Čutinkinim obredom toliko prizadel, da se predolgo nisem ozrl naokrog? Natančneje sem ga pogledal. Ostrin je bil. Hudirja! So bili Ostrini že pred mano tu? Ampak ne iz tistega dela ladjenosilke, na katerem sem bil sam, ne tisti Ostrini, ki so prišli skozi ona vrata. Najbrž res ne. A to je bilo pravzaprav vseeno. Ali je sam? Pogledal še malo bolj naokrog. Nobenega drugega Ostrina ni bilo videti. Samo ta je bil. Stopil sem za korak nazaj, Ostrin pa mi je s pomikom prsta k ustom nakazal, naj molčim. Potem je z roko pokazal proti Čutinki in nato spet položil prst na usta. Prikimal sem, čeprav nisem vedel, ali je tako prav ali pa bi moral zakričati. Ostrin ni bil videti napadalen, prav nič nevarno ni deloval. Tam je pogledoval zdaj proti meni, zdaj skozi eno od razpok proti Čutinki. Pravzaprav je bolj gledal Čutinko, tako očitno, da sem začel ponovno spremljati dogajanje ob presojni krogli in pri tem tudi sam pogledoval zdaj Ostrina, zdaj Čutinko, ki je med tem še kar naprej vidno prizadeta strmela v dogajanje ob postelji Zemljanke. Kar pomikala se je z narahlo razprtimi rokami nad tistim prikazom v prozorni krogli. In solze so ji začele polzeti po licih. Prav močno.

Ostrin se mi je medtem počasi približal ter se ob meni spet zazrl v Čutinko. »Ste videli, kaj počnejo ti osli, a?« je dejal.

Nisem odgovoril. Ostrinova pripomba me je vseeno presenetila, pa še z odporom je bila izrečena, z neko nejevoljo.

»Vi ste eden tistih Zemljanov, kajne?« je vprašal Ostrin in mirno nadaljeval: »Opazoval sem vas, ko ste gledali to Čutinkino predstavo. Upam, da ji niste nasedli…«

Nedoločno sem zmignil z glavo: »No, ja, ne vem, ali

sem vse to sploh prav razumel. Za kaj pa pravzaprav gre?« In po krajšem premisleku mi je pod vplivom predirnega Ostrinovega pogleda ušlo z jezika: »Pa menda niso duhovi? Zdelo se je, kakor da bi duh tiste umrle Zemljanke prešel v to gospo tukaj? Ne poznam izvora civilizacije Čutinov, vsaj ne dovolj za presojo tega dogajanja. Vaši rojaki so jih celo zmerjali z roboti. Kar precej besed in še več tistega, kar se je zgodilo, je zame težko razumeti.«

»Tisto ni bilo zmerjanje,« je trdo odgovoril Ostrin, »in tudi vaše ugibanje ni daleč od resnice. Vse so lahko. Vsaj zaradi mene. Vse jim priznam,« se je nasmehnil z vzvišeno prezirljivostjo, »vse, razen da so živa bitja.« Podkrepil je svoje besede s srepim pogledom, polnim nalezljive prepričljivosti.

Ušel mi je »huh« skozi sapo. Ostrinove besede sem sicer še vedno jemal s pridržkom, ker sem le moral pogledati na vse skupaj tudi z druge strani, čeprav jih je nekaj podrobnosti v obnašanju Čutinov celo potrjevalo. Toda Honaja je bila ženska z veliko čutnosti v sebi. Vso njeno žensko bit sem občutil med objemanjem, skupaj s čutno toplino, ki je prihajala iz nje in ni mogla biti igrana, kakor ni mogla biti igrana njena prizadetost zaradi izgube moža tedaj, ob najinem prvem srečanju. Ne, to ne more biti res, Honaja že ni duh.

»Njihova telesa so iz mesa in krvi,« sem odvrnil Ostrinu, ki me je mirno poslušal, nato pa je počasi odkimal in rekel:

»Pri živih bitjih je misel posameznika usodno povezana tako z možgani kot s telesom, pri Čutinih pa tu ni nikakršne povezave. Pri njih je telo eno, možgani drugo, mišljenje skupaj z značajem in strastmi pa nekaj povsem tretjega.«

»Torej je njihovo telo iz nekakšnega materiala,« sem

nakazal sprijaznjenje z njegovo razlago, vendar z ohranitvijo svojih pomislekov.

Ostrin je opazoval moj odziv na svoje besede. »Težko vam je sprejeti ta dejstva, kajne?« je vprašal.

Zmajal sem z glavo. Tako na hitro se o vsem tem le nisem mogel odločiti, ker zakaj pa naj bi Ostrin govoril resnico, še posebej, ker so Ostrini v sporu, pravzaprav v vojni s Čutini? Hja, v sporu… Saj tudi Čutini ne govorijo nič kaj lepo o Ostrinih. Niti najmanj. Očitajo jim nekakšno defektnost, tista njihova jedrska vojna naj bi pustila posledice. Pogledal sem Ostrina. Takole na pogled na njem ni bilo videti nikakršnih jedrskih posledic. Nič posebnega oziroma nič takega, kar bi kazalo na določene telesne poškodbe. Nikjer ni bilo nič invalidnega, ravno nasprotno, prav postaven je bil ta Ostrin tako kot ostali njegovi rojaki, kar sem jih doslej videl, pa tudi njihovo govorjenje je bilo videti prisebno. So arogantni, to že, malo naduti, no, precej naduti, imajo se za nekaj več, kar pa je po svoje razumljivo, saj so res na zelo visoki razvojni stopnji. Tudi na Zemlji je pač tak običaj ali kakor koli naj že temu rečemo, da se višje razviti narodi imajo za nekaj več od manj razvitih.

Zdaj je Ostrin, ki so ga zmotili ti moji ocenjujoči pogledi, hitro ugotovil, kaj je zadaj. Smehljajoč se, je rahlo odkimal: »Kaj so vam Čutini natvezili o nas? Da smo kriplji, kajne? Duševni kriplji? Ker smo imeli jedrsko vojno?« Nepremično me je opazoval.

Nedoločeno sem se nakremžil, saj nisem želel ponavljati očitkov s strani Čutinov in še manj njihovega zmerjanja. Vendar pa tudi nisem mogel zanikati Ostrinovega ugibanja.

»Veste,« je nadaljeval Ostrin, »glede naše jedrske vojne so zadeve povsem jasne, to pa Čutinom nikakor ne ustreza. Zato si vedno znova nekaj izmišljajo in vpletajo

stvari, ki nimajo z vso zadevo nič skupnega. Poglejte, že to, kako so govorili o naši jedrski vojni, vam lahko nazorno pokaže njihovo načrtno zavajanje Zemljanov. Poznajo vaše izkušnje in povedo le tisti del, ki je lahko zgolj osnova za nadaljnje sklepanje, za vaše napačno sklepanje. V vas so zasejali dvom glede naše umske normalnosti, čeprav jim je tista naša jedrska vojna dovolj dobro poznana.«

Prikimal sem: »Seveda jaz te stvari težko presojam. Po vsej verjetnosti so pretiravali.«

»Kaj pretiravali, speljali so vas v napačno razmišljanje!« Ostrin je bil videti že kar jezen. »Preusmerili so vas na povsem krivo pot razumevanja. Ne da pretiravajo, ampak zavajajo, razumete, zavajanje je prava beseda. Sami se boste prepričali. Tega ne govorim le zaradi naše jedrske vojne, glede katere so stvari dovolj očitne, ampak zato, ker delajo enako tudi v vseh drugih primerih.« Zadnje besede je izrekel s pravim gnevom.

Ostal sem tiho. Moral bi se sporeči s tem Ostrinom, če bi mu zdaj nasprotoval, tega pa nisem maral. Nič kaj si nisem želel nepotrebnega spora.

»Z našo jedrsko vojno je bilo pa takole,« je Ostrin nadaljeval v bolj umirjenem tonu. »Dva prevladujoča naroda, tudi mi smo imeli tedaj več držav, tako kot jih imate Zemljani, sta se spopadla. Vse je potekalo zelo podobno dogajanju pri vas v času hladne vojne, le da smo se mi zagnali v še večjo proizvodnjo jedrskih bom, pač zaradi lažje dostopnih rudnin, predvsem urana. Potem pa je prihajalo do vse ostrejših nasprotij. In ker se je jedrska vojna kazala kot dokaj verjetno možnost, sta si obe strani začeli graditi močna protijedrska zaklonišča za dolgo preživetje. Obe strani sta se tega projekta lotili z vso resnostjo in po vseh svojih najboljših močeh. Pri tem je nastalo vprašanje, komu dati prednost pri namestitvi v prva

zaklonišča. Ker so pri nas potekali boji že desetletja pred odkritjem jedrskih bomb, z večjo ali manjšo ostrino pa že stoletja prej, se je pri nas izoblikovala kultura bojevnika. Biti najboljši vojak je bila najbolj cenjena vrlina. Mlade nabornike smo preverjali tako ob sprejemu kot med treningi in šolanjem. Rangirali smo jih po njihovi drži na bojnem polju kakor tudi s pisnimi testi. Tako fante kot dekleta. In z leti smo ta sistem izločanja pripeljali na zavidljivo raven. Dobili smo elitne oddelke bojevnikov, takih, kot si jih je vsak poveljnik lahko samo želel. In obe strani, njihova in naša, sta se odločili, da v primeru vojne prav te elitne enote mladih fantov in deklet najprej zaščitita. Taka je bila opredelitev na obeh straneh, k temu je pripomogla tudi želja po okrepitvi ugleda vojaškega poklica ter želja vzpodbuditi mladino k vključevanju v vojaške enote. In kot se je pozneje izkazalo, je bilo prav to slednje odločilno pri določanju prednosti za namestitev v atomska zaklonišča. Na to lahko sklepamo tudi po preverjanju sprememb na prednosti listi. Očitno pa vodstva na obeh straneh še niso bila prepričana o resni možnosti za začetek jedrske vojne. Naposled jih je le presenetila. Niso namreč mogla izključiti pomote. Nekaj pa so k totalni vojni prispevala tudi poveljstva v zakloniščih, čeprav so poznejša preverjanja pokazala, da so sprožila svoje sisteme šele po eksplozijah prvih nasprotnikovih bomb. Na koncu je bilo uničeno vse življenje na celotnem našem planetu. Preživeli so le v zakloniščih. Odtlej pa je naš razvoj potekal v miru. Preživeli z obeh strani so se pozneje tudi združili, pač zaradi majhnega števila, in potem so v miru izgrajevali našo civilizacijo. V sami vojni pa ni bilo ne ranjenih ne poškodovanih, to Čutini prav dobro vedo. Bili so samo ali mrtvi ali popolnoma zdravi preživeli. Genske spremembe, ki nam jih očitajo Čutini, pa naj bi bile, spet po njihovih besedah, posledica selekcije s

testiranjem nabornikov, to v manjši meri celo drži, zato smo pozneje naredili popravke na ustreznih genih, a niti približno ne toliko, kot jih naštevajo oni. Zlasti je bilo tega malo zaradi nedorečenosti našega sosedstva, ker je bilo mogoče sklepati na ponovno potrebo po krepitvi obrambnih sil in vojaškega duha. Pogum in pripravljenost izvrševati povelja s samožrtvovanjem za blagor naše civilizacije sta nam Ostrinom prirojena in niti na misel nam ne pride, da bi spreminjali ti dve naši poglavitni vrlini, ki Čutine očitno tako zelo motita.«

»Aha, pa sem si res vse skupaj nekoliko drugače predstavljal,« sem dejal. Kar malo sem se moral zamisliti nad temi Ostrinovimi besedami. Na tak izvor defektnosti, če sploh lahko to tako imenujem, res nisem pomislil. Ali je to sploh možno? Da bi tisto testiranje tako neumno zastavili? Težko je verjeti. Razen če ob iskanju enih sposobnosti niso povsem pozabili na ostale, to pa bi že bilo možno. Hm. Res je, da take, vojaško usmerjene višje razvite civilizacije ni nič kaj prijetno imeti za sosedo, tako da bi v tem smislu lahko razumel Čutine. Pa tudi za Zemljane to ne bi bila pretirana sreča, če ne uporabimo nasprotnega izraza, ki je verjetno bolj primeren. V tem pogledu so za Zemljane najbrž boljši partner Čutini, a bolje, da temu Ostrinu tega ne omenjam. Ampak tudi Čutini so čudni. Če so res duhovi, kot pravi Ostrin in kot vse skupaj zdaj kaže, partnerstvo tudi z njimi ne more biti posebno prijetno. Pravzaprav si je težko predstavljati, kakšne vrste partnerstvo bi to sploh lahko bilo. Ostrinove besede »priznam jim vse, razen da so živa bitja« so mi vedno znova prihajale na misel, čeprav sem jih zaradi lepote Honajinega obraza nenehno potiskal na stran. Duhovi, hm, kaj pa pravzaprav ta pojem pomeni? Ni bilo lahko razmišljati o njih. Vsaj zame ne, ker v duhove sploh nisem verjel. Pravzaprav

še vedno ne verjamem vanje. Tu, pri teh Čutinih, je sicer res nekaj takega videti, toda za kaj resnično gre, vseeno ni bilo možno kar tako opredeliti. Duhovi? Ta je debela. Ampak po drugi strani je kar nekaj značilnosti tako nakazanih, da je marsikaj lahko možno. Ja, marsikaj…

Pogledal sem Ostrina, obrnjenega proti Čutinki ob presojni krogli, z nekam odsotnim pogledom je zrl predse. Z mislimi je moral biti nekje drugje. Ko sem pogledal še Čutinko, sem videl njen objokan obraz, kako zamaknjeno spremlja dogajanje v tisti krogli, v kateri so si ob postelji Zemljanke brisali solze moški in ženski, ki sta sedeli na stolih ob vznožju. Najbrž sorodniki pokojnice. Vsaj videti je bilo tako. Po vsem tem, kar sem doživel v zadnjem času in kolikor sem lahko tudi razumel, pa nisem bil več prepričan o ničemer.

»Evolucija vaše civilizacije je prav zanimiva.« sem začel. »Težko si sicer predstavljam, kaj vse je možno na tako visoki civilizacijski ravni, tako da mi tudi ta vaš spor s Čutini ni povsem jasen. Glede na vse te spopade,« namignil sem na zame neverjetno velikost, »pa se kaže hudirjevo resna zadeva.«

Ostrin je še naprej gledal Čutinko, stoječo pred kroglo, ali vsaj v njeno smer, potem pa je rahlo prikimal. »Gre zares, da,« je dejal in ocenjujoče upiral oči vame. »Njihova zmaga bi pomenila prevlado duhov in robotov nad živimi bitji, prevlado nad civilizacijami, ki so se po normalni evolucijski poti razvile v tem delu vesolja. Tudi nad vašo. Oziroma še posebej nad vašo, ker prevlada nad vami je zanje prav posebno pomembna. Ali sploh veste, zakaj?«

Malo sem pomišljal, pa se ničesar, kar bi lahko bilo primerno za odgovor, nisem mogel spomniti; razen nekaj med seboj nepovezanih podrobnosti mi nič tehtnega ni prišlo na misel.

»Zanje ste nekakšna farma.« Ostrin me je nekaj trenutkov motril s svojim predirnim pogledom, potem pa je bolj umirjeno nadaljeval: »No, ja, ni čisto tako, ker doslej smo bili tukaj tudi mi. Prav nam se morate zahvaliti, da vaša evolucija poteka nemoteno. Vsaj v glavnem. Že ob našem prvem srečanju s Čutini smo postavili zahtevo po nevmešavanju v razvoj mlajših civilizacij. Morali so privoliti vanjo. Vedeli so, da morajo. Kljub vsemu negodovanju so na koncu privolili. Potem smo postavili pravila.« Ostrin se je ob zadnjih besedah celo malo razvnel, tako da sem se njegovi prepričljivosti že težko upiral.

»Meni so Čutini govorili o prijateljskih nagnjenih do manj razvitih civilizacij,« sem navrgel. »Ničesar sovražnega do nas Zemljanov nisem mogel zaznati pri njih.«

»Ničesar sovražnega!« je ponovil moje besede Ostrin ter se skoraj obešenjaško zasmejal. »Hah! Saj tudi vi ne sovražite prašičev, ki jih pojeste, kajne?«

Ta pripomba je bila, sem pomišljal, ali neokusna ali . . . hm, okrutna. »Omenili ste sporazum o dopuščanju pravice manj razvitih civilizacij do lastnega razvoja, tako da primera s prašiči…«

»No, seveda je ta dogovor veljal doslej. Vsaj do meje opaznosti. Vaša evolucija do sedaj res ni bila motena po zaslugi našega vztrajanja pri nevmešavanju v evolucijski razvoj manj razvitih civilizacij. Ampak če nas ne bi bilo zraven in bi Čutini lahko delali po svoji volji, brez kakršnega koli nadzora, bi primera s prašiči postala upoštevanja vredna.«

Rahlo sem se nakremžil in polglasno ponovil: »Upoštevanja vredna… Hm. Zakaj pa? Kaj pa jih žene v tako početje?« Stiskal sem ustnice zaradi nerazumevanja in nesprejemanja tovrstnega početja ter pomislil, ali ne bi bilo bolje verjeti Ostrinom kakor pa Čutinom. Tedaj pa se je zasvetlikalo s predirnim

piskom, ob katerem se je Čutinka sunkovito ozrla naokrog, Ostrina in mene ni mogla videti, se v nekakšni stiski ali strahu, kot je bilo razvidno po njenem obrazu, obrnila k prikazu v prozorni krogli ter nato v prižigajoče se lučke nad sabo, se hitro odmaknila za korak, kakor da mora zbežati, potem je spet stopila bliže in se še enkrat zazrla v prikaz znotraj krogle, si obrisala solze z lic ter se nato obrnila stran in s hitrimi koraki zbežala skozi vrata. Pogledal sem Ostrina. Tudi ta je deloval nekam zbegano. Pogledoval je po prižigajočih se lučkah in v holijevski prikazovalnik na svojem zapestju: »Uničili so mi varnostno kontrolno ploščico pred vhodom v ta asteroidni zabojnik. In to prej, preden sem jih lahko zaznal.« Pogledal je naokrog in spet v prikaz na zapestju, kjer se mu je kazal razpored okoliških prostorov.

»Kaj bova?« sem vprašal.

»Tu, skozi ta vrata in potem naprej po hodniku do zgornjih prostorov morava iti.« Ostrin je s prstom potegnil po predvideni poti čez holijev prikaz prostorov. Tam je bil tudi izhod skozi zgornje prostore. Prikimal sem. Ostrin je stopil do odprtih vrat, jaz pa sem mu sledil, šla sva skozi, tudi na hodniku ni bilo nikogar. Po tako natančnem prostorskem prikazu, kot se je kazal v Ostrinovem holiju, se ni bilo težko orientirati. Toda potem je sledila eksplozija v prostoru, skozi katerega sva nameravala iti, vrata so se s treskom odprla, v naju je udaril zračni sunek, tako da sva se morala ustaviti. V tistem trenutku so se skozi vrata na obeh straneh hodnika proti nama pognali roboti Čutinov. V hipu sva bila na tleh. Ostrina so takoj razorožili, meni pa dopustili, da sem se v njihovi sredi lahko nemoteno pobral. Ostrina so že odnašali in kmalu so z njim izginili za vrati, tako da sem ostal sam z roboti.

»Upam, da vas nismo poškodovali,« se mi je spoštljivo

opravičil robot s povsem človeško zunanjostjo ter me zaprosil, naj mu sledim v osrednjo dvorano, kjer je bil nekakšen zbirni center. »Ostali člani vaše posadke so preživeli trčenje,« mi je še dejal, »in naše poveljstvo je že ukazalo, naj nadaljujete vašo misijo.«

»Aja!« sem dejal s porajajočimi se pomisleki in z nekakšno ugotovitvijo, da je še prezgodaj za dokončne sklepe, čeprav je bil malo prej tisti Ostrin precej prepričljiv. Pravzaprav ne samo precej, ampak kar zelo, zelo prepričljiv.

Po daljšem čakanju v veliki dvorani so mi sporočili, da prihaja naša ladja VIHARNIK, na kateri naj bi bila že zbrana naša posadka. Sicer pa je vse v redu in naj se v miru spočijem. Prinašalec tega sporočila, spet robot s človeško zunanjostjo, mi je pri tem svetoval bolj primeren prostor, ki je »zelo prijeten,« kot je rekel, in ko sem z glavo nakazal, da se strinjam, je nadaljeval: »Za počitek in sprostitev po izjemnih naporih so namenjeni posebni prostori. Tudi naši gostje jih zelo pogosto uporabljajo.« Potem me je povabil, naj mu sledim. Toda pojasnilo, da imajo Čutini na tem asteroidu posebne prostore za počitek, se je nekoliko razlikovalo od mojih dosedanjih izkušenj. Nič kaj pogosto nisem videl utrujenih Čutinov. Če sem jih sploh kdaj? Na tem asteroidu pa naj bi, vsaj po robotovem govorjenju sem dobil tak občutek, imeli pogosto opraviti z utrujenostjo Čutinov. Od česa? Pomislil sem na Čutinko pri prozorni krogli. Hm?

Robot me je peljal v veliko dvorano z udobnimi pogradi ob stenah, s šestimi vrstami ležalnikov, razporejenih po sredini sobe, in s krožno potjo, po kateri so se v nekakšni zamaknjenosti sprehajali nekateri Čutini, drugi pa so počivali v ležalnikih ali na teh pogradih; vsi so delovali precej drugače od Čutnov, kakršnih sem bil vajen doslej. Eden je stopal mimo mene z odsotnim pogledom, uprtim predse, tako da ga je

bilo kar malo čudno videti. Robot se je ustavil pred pogradom, spodnji je bil še prost, torej zame, vsaj tako sem razumel robota. Nanj sem se usedel in se začel razgledovati naokrog. Čutin na ležalniku nekaj metrov od mene je med globokim, počasnim dihanjem narahlo odpiral in zapiral oči. Malo naprej je dremala neka Čutinka. Mimo mene pa se je v počasnem sprehajalnem koraku premikal drugi Čutin v popolni odsotnosti duha kot nekakšen živi mrtvec. Prav lahko bi bil duh. Pa tudi ostali Čutini v tem prostoru niso delovali dosti drugače. Odsotnost življenja sem lahko zaznal v vseh. Prav čudno. Prej nisem zasledil ničesar podobnega.

Vsakršni pomisleki so se mi vrstili drug za drugim, kajti misel na duhove je bilo zame še vedno nenavadna in nisem mogel kar tako sprejeti tistih Ostrinovih razlag. Duhovi, ja, duhovi… Kljub vsemu še vedno nisem mogel videti ničesar bolj določenega. Nikoli nisem verjel v duhove, zdaj pa naj kar naenkrat verjamem? Kar tako pa že ne. Vse od prvega srečanja s Čutini imam opravka s pojmi, tujimi, presneto nenavadnimi, s stvarmi, ki so očitno možne, čeprav sem jih še nedavno imel le za domišljijsko poigravanje. Ali bi v tej resničnosti lahko obstajali tudi duhovi? Kot Čutini? Kar dvignilo me je s pograda. Še enkrat sem preletel s pogledom po prostoru. V temačnem ozadju, tik za sedečim Čutinom, sem zagledal nejasno postavo ženske, ob kateri se mi je nehote obudil prizor ob prozorni krogli. Moral sem jo primerjati z likom tiste Čutinke, ki je na koncu tako na hitro zbežala ob alarmnem pisku. In zdaj bi lahko bila ta ženska tu prav ona? Hudirja. Če je to res, potem so ti Čutini tu nekaj takega kot ona. Nekaj takega? Povsem jasno pa mi seveda ni bilo. Toda kaj bi bilo sicer možno? Ti duhovi tukaj, okoli mene… Ne, ne, tako že nisem

mogel zastaviti svojega razmišljanja o vsem tem dogajanju! Kakor da bi umrli ali pravkar vstali od mrtvih… Točno tako. V ti dve skupini bi jih še najlaže uvrstil. Prav lahko sem si predstavljal tam doli na Zemlji neko truplo, iz katerega se je tisto, karkoli je že bilo, zaradi mene lahko tudi duša, preselilo v Čutinko. Samo zakaj pa imajo tako prazen pogled? Imajo duhovi prazen pogled? Mrtveci že, ja, ampak duhovi? Kakšen pogled pa pravzaprav imajo duhovi? Oziroma kakšnega naj bi imeli? Res sem premalo vedel o duhovih. V mrtvašnici sem že videl mrtvece. In to vzdušje tukaj mi je občasno vzbujalo enake občutke, čeprav je res, da le ob pogledu na nekatere Čutine v tem prostoru. Le nekateri posamezniki so tako delovali. Toda ti so bili dovolj prepričljivi. Da so v šoku? Zaradi pravkaršnje oživitve? Ali pa se še niso otresli šoka, ki so ga doživeli ob njihovem umiranju. Oziroma, ob umiranju tistega Zemljana, iz katerega se je potem preselila vanje njegova duša. Spet sem pogledal po prostoru in tam kot prej zaznal obrise obraza tiste Čutinke. Pa je res sedela tam… Še pazljiveje sem se zazrl v tisto smer ter iskal znane poteze na obrazu, pogreznjenem v poltemo za precej večjim Čutinom, sedečim spredaj. Tudi ta je deloval nekam mrliško. Ali pa se mi vse skupaj le dozdeva? Hm? K njej bi moral iti. Če bi prisedel k njej, bi seveda lažje presodil vse skupaj. Ampak moral bi sesti med njo in tistega mrliškega Čutina v ospredju. Hm… Tega vzdušja tukaj se nikakor nisem mogel navaditi. Celo prav nasprotno. . . začel me je spreletavati srh. Sicer me ni bilo pretirano strah, to ne. Prijetno pa tudi ni bilo vse skupaj. Da bi se naredil neumnega in se kar usedel vmes? Tako početi med duhovi? No, kaj drugega mi niti ne preostane. V lepo kašo sem zašel. Oziroma so me vrgli vanjo. In zdaj se bom prerival med duhovi? Da, prav preriniti se bom moral tja vmes. Saj

teh Čutinov ob meni ne morem spraševati glede svoje namere.

Spet sem pogledal naokrog. Čutin, oddaljen dva ali tri metre, je bil obrnjen naravnost vame. Da, naravnost vame je bulil. Menda mi ne bere misli? Tako čudni, kot so, bi Čutini prav lahko imeli tudi tako sposobnost… Huh! Paziti bom moral celo, o čem razmišljam v teh prostorih. Še enkrat sem pogledal Čutina. Še vedno je stal nepremično, obrnjen naravnost proti meni. To je bilo več kot očitno. Pa še mimo njega bom moral iti. Nič kaj prijeten tip. Je res gledal vame? Pravzaprav nisem mogel razbrati, kam gleda.

Odločil sem se. Počasi sem vstal, s pogledom obšel prostor in se zlagoma sprehodil mimo njega. Še en Čutin je tam postaval ob strani, navidez podoben, le da je dajal vtis nekakšne bojevitosti, vsaj njegovi ostrejši gibi so tako delovali. Kolikor je bilo mogoče, sem z umirjenim korakom stopil naprej, pogled pa sem upiral predse v globoki zamišljenosti, čeprav pri tem nisem mislil na nič oziroma le na to, da s svojo drugačnostjo ne bi pritegoval pozornosti. Potem sem se ustavil ob tisti Čutinki v polmraku. Nič je nisem zmotil, kakor tudi ne Čutina pred njo. Še opazil me ni, kar mimo mene je gledal. Ni bil videti nevaren, nobene agresivnosti ni kazal, čeprav je bl precej obilen. Malo sem se oziral naokoli in sedel na bližnji pograd, kot sem v tem prostoru videl sedeti Čutine. Potem sem še nekaj časa bolščal predse, kar je Čutinka ob meni morala opaziti, čeprav je očitno nisem prav nič zanimal. Nato sem se zleknil na hrbet in se privzdignil na komolec, tako da sem lahko ohranil pregled po prostoru brez posebnega obračanja glave. Čutinka je bila še vsa objokana. Počasi je segala z roko k licu in si zdaj po eni, zdaj po drugi strani s prsti otirala solze,

pri tem pa je s presledki nekaj mrmrala. Prisluhnil sem. Nekaj bi že moral razbrati iz tega mrmranja. Toda ni šlo. Mrmranje je bilo preveč nejasno, izgubljalo se je šepetu, pravzaprav le v premikanju ustnic. Spet sem sedel. Potem sem pogledal proti Čutinki, nekako sem se delal, kot da gledam mimo nje, vendar pa sem skušal brati z njenih ustnic, da bi ujel vsaj kakšno besedo. Bilo je nekakšno pomilovanje. »Ubogi . . .« sem razbral, sledile so neke nerazumljive besede. Pa spet »ubogi . . .« Menda je rekla: ubogi moji otroci… To je ponavljala na koncu vsakega mrmranja. Še bolj zbrano sem prisluhnil in pri tem prikrito opazoval Čutinkin obraz. Da, pomilovala je »svojce«. Podobno, kot to počnejo ljudje na Zemlji. Povsem človeško odzivanje ob smrti svojcev ali dragih znancev. Le da je bilo tu najbrž obratno. Tista, ki je umrla, je pomilovala svoje žive sorodnike. Hm? Ta je pa dobra. Narahlo sem odkimaval, kot da ne morem sprejeti preveč preproste razlage. To, kar je bilo videti, je bilo najbrž po svoje resnično. Toda dejstvo je tudi bilo, da je ta ženska ob meni Čutinka. Vedla pa se je tako, kot da bi bila tista ženska, tista mrtva Zemljanka, kot da bi tista mrtva ženska oživela in potem gledala na svoje preživele svojce. Hm… »Ubogi otroci…« sem še sam mrmraje ponovil njene besede.

Čutinka se je zdrznila. Pa ne preveč. Le malo, toliko, da me je opazila. »Ali sem preglasno govorila?« je vprašala.

Odkimal sem. Res je bila malce glasnejša od ostalih Čutinov v tem prostoru, ampak to je bil še najmanjši problem. Zato sem odmahnil z roko, Čutinka pa je to sprejela kot samoumevno kretnjo, tako da sem se v tem primeru očitno odzval po njenih merilih. Le pogledala me je še dvakrat, trikrat. Najbrž bi moral še kaj pripomniti. Toda kaj naj bi rekel? Kaj pa se reče ob takih priložnostih? Nekaj običajnega? Kaj je

za Čutine v takih primerih nekaj običajnega? Pogledal sem po drugih obrazih naokrog. Bolj ali malo so vsi delovali nekam odsotno. Tako kot sem se maloprej trudil delovati tudi jaz? Hm, ne bo to, ne. Oni se ne sprenevedajo. Ali bi kar navrgel kakšen del svojega razmišljanja?

»Otroci se mi smilijo,« sem dejal, mrmraje kot v odsotnem razmišljanju.

»Da,« je narahlo prikimala Čutinka. »Čeprav so že vsi preskrbljeni, z družinami, vsi imajo službe, urejene dohodke, družine, otroke…« Obrisala si je solze. V njenih besedah je bilo zaznati tudi starševsko zadovoljstvo s preskrbljenostjo otrok. Kako človeško.

Spet si je obrisala solze: »Da, mamo so izgubili. Hudo jim je. Težko gledam njihov jok.«

Na njene besede sem se odzval s počasnim prikimavanjem. Hotel sem sicer še nekaj pripomniti, pa sem po premisleku raje ostal tiho. Do zdaj sem se še kar dobro odrezal. Kaj vse sodi med običajno govorjenje Čutinov ob takih priložnostih, mi je bil le preveč neznano za malo bolj sproščen klepet. Čeprav… te navade Čutinov? Duhov? Duhov ali Čutinov? Naj bi bilo to po vsem tem eno in isto? Kako naj prodrem v skrivnost te civilizacije? Mogoče to ni prava beseda, a vseeno gre za določeno »civilizacijo«. Karkoli že so, v vsakem primeru so nekakšna civilizacija, čeprav jih Ostrini ne priznavajo za živa bitja.

K meni je pristopila robohostesa prijetne, vendar drugačne zunanjosti kot Čutini, ki so tako poskrbeli za dovolj vidno različnost med njimi in roboti. Hm… Med njimi in roboti? Obisk imam, mi je sporočila. Honaja je prišla. Z našo ladjo so prišli pome.

Hitro sem vstal. Še enkrat sem pogledal objokano Čutinko in se odpravil za robohosteso.

XIV. poglavje

S Honajo sva šla po vhodnem hodniku našega VIHARNIKA. Po njenem prihodu pome na asteroid sem bil še kar miselno razrahljan od vsega tistega razmišljanja, po katerem se ni mogel povsem sprostiti niti ob Honajinem veselju nad najinim ponovnim snidenjem. Zbala se je že zame, mi je dejala. Presneto hudo je bilo tisto trčenje. Nihče ni vedel za ostale. Še zase nisem vedel, kje se nahajam. Na enem od odtrganih delov ladjenosilke me je odneslo v neznano smer. Sledilo je sicer hitro obnavljanje ladjenosilke, zelo hitro, toda pred tem so bile tudi žrtve. In to ne v majhnem številu, mi je navrgla Honaja. Prikimal sem. Pravzaprav mi je bilo neprijetno, ker se nisem v enaki meri pridružil njenemu navdušenju nad najinim srečanjem. Nehote sem jo celo pogledoval z dvomom o iskrenosti njenih čustev. Ker tisto z duhovi se mi je tako zalezlo pod kožo, da se nikakor nisem mogel otresti tesnobnih občutkov. Potem pa je tudi njeno igrivo spogledovanje postajalo vse bolj zadržano, to pa spet ni bilo prijetno, zato sem začel iskati malo bolj živahno temo pogovora. Toda nič primernega mi ni hotelo priti z jezika. Čudno. Prej nisem v družbi s Honajo nikoli imel težave zaradi pomanjkanja besed. Celo preveč jih je bilo, obema so tekle besede brez kakršnega koli naprezanja. Same od sebe so se nama porajale, brez posebnega razmišljanja. Zdaj pa sem hodil ob njej in se prisiljeno nasmihal.

»Veš, Peter,« je po premoru, sicer ne pretirano dolgem, vendar že kar motečem, začela Honaja, »moji utrujeni

rojaki v tistem prostoru za počitek so, kot kaže, naredili nate precej močan vtis.«

Nasmehnil sem se. Beseda »vtis« mi je v tistem trenutku delovala rahlo duhovito. Kar nekam humorno obešenjaški prebliski so me obhajali. »Malo drugačni so bili videti od vas tukaj. Mislim reči, drugačni . . .« sem skušal pojasniti.

Tudi Honaja se je nasmehnila ob mojem iskanju ustrezne besede za meni očitno ne najbolj jasne pojme. »Tam, na asteroidu, so ujeli nekega Ostrina,« je dejala.

»Da. Hm. Ostrin, da,« sem rekel.

Honaja je umaknila pogled. Presneto hitro mi je prebirala misli. Pa tudi meni ni bilo več težko ugotoviti njenih. Vsaj tedaj ne; imel sem občutek, da se ne motim.

Nenadoma pa se je Honaja zvonko zasmejala, se ustavila, se hitro obrnila k meni in me igrivo pogledala: »Ostrin, kajne?«

Nisem vedel, kaj naj odgovorim. Nagajiva prebrisanost se je poigravala zdaj v njenih očeh, zdaj na kotičkih njenih ustnic.

»Z Ostrini nismo prijatelji. O tem si se že imel priložnost prepričati, kajne?«

Še naprej sem jo gledal brez besed. Lepa je bila. Takole, s tem svojim nastopom… Nisem se mogel povsem ubraniti občudovanja, preveč živi so bili njeni pogledi, kar nekaj dvoma se je vtihotapilo v moje že precej utrjeno mnenje.

»Z Ostrinom si se pogovarjal, kajne?« Honaja pravzaprav sploh ni potrebovala odgovora. Le zgolj zaradi lepšega mi je zastavila to vprašanje, kot sem dovolj jasno razbral po njenem obrazu. Iz mojega vedenja je že vse uganila.

»In kaj ti je potem ta Ostrin povedal o nas? Da smo duhovi?« Honaji so se zdele njene ugotovitve zabavne,

pa tudi samozavesti ni prav nič izgubila, in to je bila za mojo razmišljanje tudi neke vrste obremenitev.

Zazrla se je vame: »Verjameš v duhove?«

»Hm,« je bilo vse, kar mi je takole na hitro prišlo iz ust. »Ne. Pravzaprav ne,« sem potem vseeno dodal.

»No, vidiš,« se je takoj odzvala Honaja. »Ne verjameš!«

Odkimal sem: »Ne.«

Honaja se mi je smehljala: »Potem mi lahko verjameš, da tudi jaz nisem duh.«

Zdaj sem imel vse na kupu. Veliko informacij. Preveč se jih je nabralo. Vseh vrst. Honaja pa je bila lepa. Presneto lepa.

Moje iskanje sklepa z razčlembo vseh naključnih misli in potem s ponovnim sestavljanjem različnih ugotovitev se je moralo zrcaliti na mojem obrazu. Rad sem jo imel. Kljub vsemu. Smehljala se mi je. »Veš, Peter,« je spet začela, »mi smo stara civilizacija. Tako stara, da je vaša beseda 'tradicija' pri nas lahko samo delno uporabna. Vsaj glede na našo povezavo različnih pojmov z njo. Tu so določena, nam sveta načela, ki imajo po našem mnenju globok smisel. Življenje je za nas sveto. Vse, kar je živo, je za nas sveto. Vsa živa bitja. Globoko spoštovanje gojimo do vsega živega.«

Nasmehnil sem se, odobravajoč njene besede: »Lepo povedano. Prijetno je slišati tako govorjenje iz tvojih ust.«

»Govorjenje? No, prav. Še kar nekaj stvari ti moram povedati o nas, toda prej še o Ostrinih.« Honaja je umolknila. Seveda sem prisluhnil, saj nisem mogel kar na hitro dodati kakšne smiselne pripombe, čeprav se mi je porajalo precej pomislekov.

»Najbrž ti je tisti Ostrin govoril tudi o njihovi jedrski vojni?« je vprašala.

Prikimal sem. »Da, omenil jo je. In tudi tiste preživele, ki naj bi bili po njihovih tedanjih kriterijih najboljši med njimi.«

»Da, bili naj bi najboljši vojaki. Pa ni toliko problem v izjemno poudarjenih sposobnostih na podlagi take izbire. Večji problem je v nesrečnem naključju. Predvsem je bila preživela skupina zelo maloštevilna. Le nekaj deset posameznikov vsega skupaj.«

»Kaj? Samo nekaj deset?« Tako majhno število je bilo zame presenečenje. »Razumel sem, da jih je bilo nekaj desettisočev.«

»A tako? Ostrini se nič kaj radi ne pogovarjajo ne o tej številki ne o teh svojih izbrancih, ki jim je bila čustvena zavrtost, če že ne brezčutnost, prirojena. To so sicer vedeli že v času testnega izbiranja, a je bilo zanje tedaj najpomembnejše hitro odzivanje v vojnih razmerah. Cel kup pomembnih sposobnosti, ki jih je sicer imel povprečen Ostrin, je manjkal tem izbrancem. Že kar pravi kriplji so bili na čustvenem področju. Pa ne samo na čustvenem. In potem so ravno ti preživeli Ostrini nadaljevali razvoj njihove civilizacije v globokem prepričanju o superiornosti lastne elitne manjšine in o svojem poslanstvu. Prave mite so skovali o sposobnostih, na podlagi katerih so bili izbrani. Na opozorilne slabosti pa so kar 'pozabili'. Pravzaprav so jim najprej zmanjševali pomen in jih odrivali na obrobje svojega razmišljanja, vse dokler jim sčasoma niso te njihove opredelitve prešle v navado, ki so jo pozneje preimenovali v tradicijo. In to je zdaj ta tradicija na podlagi izročil, ki jo tako pogosto omenjajo, kot si lahko že slišal. Tako je bilo, dokler se niso srečali z nami. Oziroma, natančneje, sprva smo še precej časa živeli kot sosedje z bolj malo medsebojnih stikov. Kljub temu pa smo vse bolj in bolj spoznavali drug drugega in mi smo lahko vse jasneje ugotavljali

to njihovo hibo. Zelo previdno smo jim jo potem tudi omenili. Mi smo starejša civilizacija, ki pozna razvojno pot mnogih drugih civilizacij na različnih planetih. Vemo, kaj je bilo izgubljeno v tisti njihovi jedrski vojni. In povedali smo jim, kako lahko odpravijo posamezne slabost. Sprva so prisluhnili. Kazalo je celo, da bodo pristali na postopno gensko dograjevanje. Pa so potem obstali v nekakšnem prerekanju glede takega odmika od njihove tradicije. Nastalo je še vprašanje, kaj izvira iz genov in kaj iz zvestobe svojim vrednotam, svoji tradiciji, ki so jo nekateri njihovi posamezniki začeli ponovno na ves glas poudarjati. Nastala je močna skupina, ki je trdila, da je napredek možno doseči brez spreminjanja genov, nazadnje pa se je vse skupaj zapletlo ob rastočem veličanju njihovega lastnega razvoja s končno ugotovitvijo, da bi oni morali spremeniti nas in ne sebe. Potem se je začelo. Razumeli niso nič. Kar smo jim povedali o sebi, so vse zavračali kot nesprejemljivo. Kar naenkrat jim ni bilo na nas nič več prav. Vse jih je motilo. In na koncu so ugotovili, da so edino oni lahko nosilci nadaljnjega razvoja, mi pa nikakor ne, čeprav smo jim veliko povedali o naši civilizaciji, znatno starejši od njihove. Daljšo kakor oni in dosti bolj temeljito razvojno pot smo naredili. Ne tako ozko, usmerjeno le v vojno tehnologijo, temveč tudi na področju umetnosti in novih oblik življenja. Zlasti glede slednjih smo mi na neprimerno višji razvojni stopnji kakor oni. To dejstvo pa zavračajo tako s preprostim zanikanjem, da bi bile tudi zanje sprejemljive drugačne oblike življenja, kot tudi z zaničevanjem naše višje civilizacijske stopnje v celoti, tako da so se razhajanja med nami samo še stopnjevala, vse do njihovega poskusa vdora na naša energetska polja.«

»Ali bi jim osvojitev teh vaših energetskih polj zagotovila premoč nad vami?« sem vprašal.

»Saj jih ne morejo osvojiti. Toda nekateri med njimi so povsem prepričani o svojih bojnih in osvajalskih sposobnostih, to pa je posledica neštetih mitov iz njihove, kot pravijo, zgodovine, čeprav so si jih večino šele naknadno izmislili oziroma so nekatere sorazmerno malo pomembne dogodke tako poveličali in spremenili, da so potem iz njih nastale že povsem neverjetne zgodbe. Naredili smo analizo nastanka teh zgodb. Vojskovodij so res imeli tudi njihovi predniki veliko, tako da obstaja tovrstna podlaga. Toda pri tem so številna bleščeča dejanja posameznikov v znatni meri le plod kasnejše domišljije. Zaradi nenehne prisotnosti teh legend v njihovem vsakdanjem življenju so nekateri Ostrini že izgubili občutek za realnost. Potem se je nekaj skrajnežev znašlo na kupu ali, kot pravite na Zemlji, ob pravem času na pravem mestu. Sledil je poskus vdora na naša energetska polja in naredili so nam, kot si lahko videl, kar precej škode, a naše zaščite le niso prebili. Težko razumemo, kako jim je sploh prišlo na misel kaj takega. Nekaj malega podatkov o nas so dešifrirali in že so se odločili za napad.«

»Toda tudi vi ne morete zdaj na svoja energetska polja. Vsekakor je to bil hud napad,« sem rekel z namenom, da bi nakazal nevarnost Ostrinov, ki jih je Honaja, po njenih besedah sodeč, le malo preveč podcenjevala, vsaj glede vojaškega področja. Zame morebitni zmagovalec v tej njihovi vojni nikakor ni bil povsem razviden.

Toda Honaja je odkimavala: »Ne morejo nas premagati. Tudi na bojnem polju se lahko kosamo z njimi. Ta energetska polja so bila le naša prednost. Škoda je bolj v tem, ker se bo to pokazalo šele po spopadu, po vojni, ki bi se ji lahko izognili, če bi sprostili naše sile iz tistih energetskih polj. Sicer pa še ni vse izgubljeno.

Še vedno lahko zagotovimo mir, ki je tako nujen za preživetje vas Zemljanov.«

»Zakaj pa nas?« mi je ušlo.

»Ker bodo boji potekali tudi v vašem predelu vesolja, tam pa, kjer bodo spopadi, ne bo ostalo nič živega. Ves vaš planet bo uničen. To moramo preprečiti.«

»Hja, hm,« sem zamomljal. Tudi to bi bilo lahko res. Čeprav je Honaja morda nekoliko pretiravala. Česa takega ji le nisem mogel verjeti kar tako. Po drugi strani pa ob vsem tem silnem orožju, ki ga imajo tako Ostrini kot Čutini, ne bi bilo potrebno prav dosti za uničenje življenja na Zemlji. Najbrž bi se katastrofa lahko zgodila tudi po pomoti. Presneto. Honaja vendarle pretirava. Nekaj takega občutka sem le imel. Kakor koli, vse skupaj je skrajno problematično.

»Prav čudno se zdi, da se neka visoko razvita civilizacija tako ozko usmeri le v izgradnjo svojega vojaškega potenciala,« sem navrgel enega od svojih dvomov. »No, da, še dobro, da ste vsaj vi šli po bolj normalni evolucijski poti.«

»Da,« je z nasmehom pritrdila Honaja in opazovala spremembe izraza na mojem obrazu. Seveda nisem bil povsem prepričljiv s svojimi besedami, ki so bile le za trenutek v skladu z mojim razmišljanjem, sicer pa najbrž ne, kajti marsikaj je bilo treba upoštevati, jaz pa nisem mogel reči česa bolj določenega, čeprav sem se trudil. Narahlo sem puhnil iz sebe v nekakšni nemoči. Vse namreč tudi ni bilo tako, ker se stvari potem niso ujemale z druge strani.

Honaja me je še naprej motrila. Spet je takoj uganila moje misli. »Peter, glej, saj ni več nobenih ovir. Ničesar več mi ni treba skrivati pred tabo. Videl si naše bitke. To si moral videti. Zdaj veš, kako hitro lahko pride do

uničenja Zemlje. To ti je po vsem tem moralo postati jasno. Mi smo za mir. Pa ne le to. Mi smo mir vse do zdaj tudi vzdrževali in ga bomo še naprej. Nekaj pa lahko k temu prispevaš tudi ti. In ker tudi vi Zemljani ne morete mimo tega spora med nami in Ostrini, moramo delovati skupaj. Doslej smo se zanašali bolj na tvoje čutno zaznavanje in na tvoje razmišljanje po občutku. Vedeli smo, da boš zaznal naše prijateljsko nagnjenje do vas Zemljanov, to je doslej tudi zadostovalo.« Honaja je govorila zelo umirjeno. In tudi samozavestno. Delovala je iskreno, ko je nadaljevala:

»Peter, precej daleč je naš rojstni planet, kjer še zdaj živijo naši rojaki. Mi pa smo pionirji. Ko smo dosegli visoko stopnjo razvoja, smo zgradili velike vesoljske ladje za tisočletna potovanja. In tako je ena teh ladij prispela tudi sem, kjer smo zdaj. Še pred Ostrini smo prišli. Oni so prišli pozneje. Mi smo bili prva tuja civilizacija, ki so jo srečali, tako da je bilo to zanje nekaj novega, zato so se nam odzvali zelo razumsko, prav prijateljski so bili ob naših prvih srečanjih in mi smo jih sprejeli kot svoje sosede. Prostora je tu dovolj, za nas, zanje in tudi za Zemljane. Pustili smo jih v miru, saj je za nas celo prijetna bližina drugih civilizacij, pa tudi nikakršne nevarnosti niso pomenili za nas. Vzdrževali smo poznanstva z občasnimi srečanji, na katerih smo se postopno spoznavali v medsebojnih pogovorih, hodili smo na obiske drug k drugemu. Tako je minilo precej časa in vse je že kazalo na trajno zastavljene dobrososedske odnose. Vsi smo imeli vsega dovolj, nobenih potreb po spreminjanju česar koli ni bilo videti. Res so nekateri z naše strani opozarjali na nujno previdnost, ker so nas Ostrini začeli tehnološko dohitevati. Opozorila so se nanašala tudi na njihovo vojaško tradicijo, prežeto z legendami, polnimi okrutnosti in čaščenja

vojskovodij. Vendar so vse naše analize primerljivosti njihovega in našega vojaškega potenciala kazale našo dovolj veliko prednost. Vse je bilo videti v redu. In po naših ocenah niti presenečenja niso bila možna. Potem pa je prišlo do tistega nepričakovanega napada oziroma poskusa vdora na energetska polja, to pa je takoj spremenilo dotlej mirno sosedsko sobivanje v sovražno stanje. Zakaj ste to storili, smo jih vprašali takoj na prvih pogajanjih. Pa so kar naenkrat privlekli na dan argumente, zasnovane na nekakšnih njihovih preučevanjih in analizah ter vztrajali na pravilnosti teh svojih bedastih spoznanj.«

»Kako jim je sploh prišlo kaj takega na misel?« sem vprašal in zmajal z glavo nad obnašanjem Ostrinov do prijateljsko naravnanih Čutinov. Vse je stalo na nekih konstruktih, zato sem v utrinku radovednosti navrgel: »In kaj so si pravzaprav izmislili?«

Moji prsti so se v rahlih stiskih poigravali s Honajinim zapestjem, medtem ko sva si izmenjavala poglede, ob katerih sem vedno znova začutil njeno človeško toplino, pa čeprav ne ves čas enako, ker jo je premišljanje o ustrezni izbiri besed zadrževalo pri sicer že povsem spontanem izkazovanju čustev, ki sem jih jaz med tem srečanjem po začetni zadržanosti zaradi razmišljanja o duhovih zdaj že spet skušal izražati vse bolj sproščeno.

»Peter, da naša razmerja z Ostrini niso preprosta, si že sam spoznal, toda razsežnosti teh nasprotij si najbrž bolj težko predstavljaš. Verjetno niti pomislil nisi na možnost večje različnosti med nami in Ostrini, kot je na primer razlika med nami in človeško civilizacijo na Zemlji.«

Zmignil sem z glavo, češ da pogojno sprejemam tako razmišljanje: »Da so vas nasprotja pripeljala v vojno stanje, že vem. Tudi spori zaradi določenih prednosti mi niso tuji. Da pa ste si z Ostrini tudi sicer različni, sem lahko spoznal šele v zadnjem času, čeprav povsem jasne predstave še vedno nimam.« Nasmehnil sem se v rahli zadregi. »Kar precej stvari je tu bolj težko spraviti v sklad. In kaj pri vsem tem najbolj moti Ostrine?«

»Naše zagovarjanje različnih življenjskih oblik,« je bil takojšnji Honajin odgovor, brez premišljanja.

»A tako?« V hipu so mi zleteli različni pomisleki skozi možgane, ker to s tistimi duhovi in Honajo mi je bilo res težko uskladiti, pravzaprav je bilo zame bolj neprijetno kot težko. Nenadoma sem pomislil na morebitno notranjo različnost. Da so med Čutini duhovi in zraven še drugačni Čutini, taki, kot je na primer Honaja. Kar prijetna misel. Tako bi bilo potem vse skupaj dosti lažje. Nič ne bi imel proti »drugačnim« Čutinom, saj me že doslej niso motili. Vsaj ne pretirano.

»Naše združevanje s človeško obliko življenja na Zemlji,« je nadaljevala Honaja, »je po mnenju Ostrinov ponižujoče. Bilo naj bi priznavanje enakovrednosti primitivnim rasam, če že ne večvrednosti. Zaman smo jim razlagali, da nič takega ni res in da prevzemamo od ljudi le njihove strasti, njihova hrepenenja. Da, Peter, človeško hrepenenje nas osvežuje. Človeška bit je bogata v svojem čustvovanju in kadar prevzamemo od vas že izžeto dušo, prazno, izpraznjeno čustev, nas prav tako poživlja, ker nas sili v hitro lastno izgrajevanje osebnosti in ker v nas izzove ustvarjalnost, to pa nas spet napolni z življenjem. Tako smo v stalnem preoblikovanju, enkrat zaradi združitve z zanimivo

človeško osebnostjo, z bitjem polnim življenja, polnim vseh vrst življenjskih odzivov, od gneva in besa do veselja in življenjskih radostih, drugič zaradi spojitve s prazno, nezanimivo kreaturo, s tako bedo v njej, da nas odpor proti sprejemanju česa takega vase še bolj razvname. Ostrini pa so iz vseh teh naših pisanih oblik življenja lahko ugotovili le to, da smo zgolj roboti neke, sicer zelo razvite civilizacije, nič drugega. Po njihovem mnenju je v našem početju logično le to, da so vsi člani našega pionirskega ladjevja pomrli, ostali smo le roboti skupaj s programi za vzdrževanje življenja, in zato smo si poiskali določeno življenjsko vrsto, s katero naj bi potem vzpostavili simbiozo. Resnično živi predstavniki višje razvitih civilizacij po mnenju Ostrinov nikoli ne bi počeli česa takega. To je seveda nesmisel. Čeprav je tako nadutim in vase zagledanim predstavnikom neke civilizacije, kot so Ostrini, tako razmišljanje prav lahko najbližje.«

Ob tej Honajini razlagi mi je postajalo vse skupaj še manj jasno, kot mi je bilo prej. Vse razlage so bile videti če že ne prepričljive, pa vsaj možne, čeprav mi ostrinovsko opredeljevanje Čutinov kot robotov, kar bi seveda pomenilo, da je Honaja robot, ni bilo prav nič všeč, kakor tudi ni bilo posebno prepričljivo. Na koncu koncev pa bi res bila možna tudi Honajina razlaga. Da se nikakršna res živa bitja ne bi odločila za razvojno obliko Čutinov, je bilo prav tako težko sprejeti. Preveč nadutosti Ostrinov je bilo čutiti v tej razlagi.

»Res so zanimive vse te oblike življenja, da,« sem naposled dejal po kratkem premisleku.

»Da, Peter, marsikaj je lahko zanimivo,« je takoj živahno povzela Honaja. »Veliko oblik je in vsaka med njimi ima svoje prednosti, ki pa so postranskemu opazovalcu prav lahko bolj težko razumljive.«

»Mar Čutini poznate pobliže še kakšno obliko življenja?«

Nasmehnil sem se, to pot malo bolj sproščeno, ker se mi je že preveč nabralo vseh teh ugotovitev in mnenj.

»Da, še ena oblika življenja je zanimiva,« je dejala Honaja z igrivo skrivnostnim nasmehom na ustnicah. »Kar precej vemo o vas Zemljanih, o človeštvu, o ljudeh na Zemlji. Nekatera spoznanja so prav zabavna. Dosegli ste že razvojno stopnjo z dokaj zapletenimi zahtevami do posameznika, vendar še vedno ostajate pri zelo majhnem odstotku izkoriščanja svojih umskih zmogljivosti. Tudi izgradnja osebnosti je pri vas podvržena bolj naključnemu dogajanju. Mi se v tem kar precej razlikujemo od vas. Pravzaprav tu leži ključ največjih razlik med našima civilizacijama. Izgradnja osebnosti je za nas znanost in umetnost hkrati. Uživamo v svojem izgrajevanju. Seveda tega ne morete početi enako kot mi, toda lahko bi naredili veliko več. Poznamo sposobnosti vaših posameznikov, ne gre le za njihove strasti, za njihovo čutnost, ampak tudi za njihove speče lastnosti. Mi jih prevzemamo vase in jih nato izgrajujemo po naših običajih.«

»Kako pa to dosežete?«

»Tega se ne da povedati v nekaj besedah. Pa saj ti niti ni treba vedeti. Sami boste postopno odkrivali, kako je mogoče bolje izkoriščati svoje sposobnosti. Seveda pa, kakor najbrž domnevaš, posameznikova pridnost pri tem ne zadostuje. Vedeti je treba, kako se to počne.«

»Hja,« sem povzel, »po moje bi večina prav gotovo že kaj naredila v tej smeri, če bi vedela, kako, se pravi, če bi mogla. Vsaj kolikor jaz vem. Ali bi nam vi lahko dali kaj tovrstnega znanja?«

Honaja se je zvonko zasmejala: »Več strasti, čutnosti in raznih hrepenenj imamo mi Čutini kakor Zemljani,

in na tej podlagi izgrajujemo svoje osebnosti. Tu je precej razlik med nami, da. Ampak tudi Zemljani imate v sebi nemalo različnih strasti in hrepenenj, ki jih morate smiselno usklajevati z okoljem, v katerem se nahajate. Pri tem ste prav zabavni. Vsaj gledano od strani.« In zresnjeno je nadaljevala: »Seveda, dokler ne pride do zmešnjave pri prepletanju vaših strasti z razumom, ko na koncu ne veš, kaj bo prevladalo. Mi se imamo bolj pod kontrolo.«

»In kako ste to dosegli?«

»Morali smo. Saj bi sicer s prevzemom vseh nagnjenj katerega od vaših morilsko nagnjenih posameznikov lahko kdo od nas povzročil pravi pomor med nami. Tega seveda nismo mogli dopustiti. Pa tudi dovolj izkušenj smo si pridobili. Prave miselne sisteme smo si izoblikovali.«

»Torej lahko človeku odvzamete strasti, čustvovanje in sploh vse, kar določa posameznika, ter to nadgradite s svojim znanjem za izgradnjo osebnosti in tako dobite novo živo bitje?« sem ugibal.

»Da, precej dobre rezultate smo že dosegli v tej smeri.« Honaja je očitno uživala pri tem odgovoru. »Zelo dobre.«

»Toda tovrstno znanje bi lahko poslali na kakšen drug planet prek kakršnega koli medija za prenos podatkov in na tej podlagi potem zgradili civilizacijo, podobno vaši? Ali bi zadostovalo zgolj to znanje? Nič drugega?«

»Da, lahko bi zadostovalo.«

»In če bi vi bili take vrste civilizacija, kako bi vas ločil, spoznal?«

»Nikakor. Še nam komaj uspeva.« Honaja se me je oklenila z rokami in se prižela k meni. Zdaj je bila že povsem sproščena, očitno ji je bilo všeč ob meni, a meni ni bilo najbolj prijetno.

»Toda po tem, kar si povedala,« malce sem pomislil v dvomu, »lahko domnevam, da bi v primeru, če bi že bilo tako znanje na vaši ladji, s katero ste prišli, in bi posadka pomrla . . .«

Honaja se je spet zasmejala z živim, zvonkim glasom. Vse ji je bilo jasno. In ne le to. Moj pomislek jo je zabaval. Veliko samozavesti je prišlo iz nje skozi tistih nekaj iskrivih pogledov, ko je opazovala, kako težko mi je izraziti svoja spoznanja.

»Prav je in tudi zelo lepo,« njen glas je postajal za kanček pokroviteljski, »da pustiš domišljiji prosto pot. Zelo veliko stvari je možnih. Zelo veliko. Preveč za hitro dojetje vsega. Po svoje pa je razmišljanje o vseh teh možnostih zabavno, kajne?«

Spet sem moral ponoviti svoj »hm.« Zadnja Honajina pripomba me je nenadoma preusmerila na nekakšno zabavno področje na rahlo zmedeni podlagi. »Zabavno!?« Pogled mi je zdrsnil po njenih licih. Nič robotskega ni bilo na njej. Nič. Le obilje ženskosti je prihajalo iz nje. Obilje življenja. Noben moj pomislek je ni mogel resnično povezati z nikakršno robotinjo. Tega ni mogla niti tista razlaga Ostrinov, po kateri naj bi posadka Čutinov pomrla, nakar naj bi razvoj njihove civilizacije nadaljevali roboti. Ker potem bi bila Honaja robot, to pa se mi je zdelo nesprejemljivo. Tega preprosto nisem mogel sprejeti, kakor tudi tega ne, da bi bila le duh. Čeprav mi je kakšen pomislek le ostal… Celo vznejevoljil sem se. Vsaj po svoje. In zdaj mi je še navrgla, da je razmišljanje o vsem tem zanjo zabavno. Hja. Morda. Če bi o vsem tem lahko razmišljal kje na Zemlji, na kavču, bi najbrž res lahko bilo zabavno.

Toda jaz moram tukaj sodelovati.Tu bodo spopadi, tu bo vojna. Pravzaprav sem že med udeleženci te vojne. Celo eden ključnih udeležencev sem, pa mi še zdaj ni popolnoma jasno, ali sem na pravi strani. No, da… Ta misel… Od kod se mi je vzela? Zakaj naj ne bi bil na pravi strani? Kakšen dvom… Nekaj že vem o vsem skupaj, to vsekakor. Ampak popolnoma stoodstotno se le ne morem opredeliti, kajti nekatere utemeljitve tistega Ostrina so se mi vendarle zdele precej umestne. Presneto umestne. Če ne bi bilo Honaje, se najbrž sploh ne bi mogel odločiti. Še zdaj se težko odločim. Med rahlim odkimavanjem sem ustavil ta svoja razmišljanja. Morda bi vseeno moral pomagati Ostrinom . . .?

»Peter,« je spet spregovorila Honaja, »nikar se ne obremenjuj s pretiranim razmišljanjem. Raje se prepusti ravnanju po občutku, kot običajno počnete ljudje, ko vam stvari niso v celoti razumsko jasne.«

Prikimal sem in se dvoumno zazrl v Honajo: »Veš, to razmišljanje na osnovi občutkov je tudi bolj tako… tako…« Malce sem pomolčal. »Tudi razmišljanje na to temo je lahko zabavno. Kot tista tvoje razmišljanje o različnih možnostih. Zlepa jim ne prideš do konca. Koliko neumnih odločitev sprejmejo ljudje kar tako - po občutku.«

»Pa tudi pomembnih.« Na Honajinih ustnicah se je še kar naprej poigraval nasmešek. »Vsaj ko ti ne ostane nič drugega kot odločanje po občutku, se lažje odločiš po njem.«

»Hja, no, da. Če se že moraš.«

»Seveda, včasih ne gre drugače.«

* * *

Zamišljeno sem opazoval v holiju prikazano prostorsko razporeditev spopadov. Na tisoče bitk je potekalo po vseh mejnih ploskvah med Čutini in Ostrini, a so se še vedno vnemali novi spopadi na dotlej mirnih področjih vesolja. Zaiskrilo se je v holiju in iskrenje se je bliskovito razširilo v vse smeri. Te iskre so pomenile eksplozije močnih jedrskih ali energetskih bomb, verjetno iz antimaterije. Na tisoče, morda na milijone jih je moralo eksplodirati v tej medsebojno uničujočih se bitkah med Čutini in Ostrini. In še preden je ugasnil sij posamezne eksplozije, se je v neposredni bližini prikazalo novo iskrenje v obliki močno svetleče kroglaste lučke, tako je bilo videti v holiju. Vsaka od teh lučk bi lahko s sprostitvijo svoje ogromne energije uničila vse življenje na Zemlji. Tako Čutini kot Ostrini so imeli več kakor dovolj takih bomb. Sodeč po svetlikanju v holiju, jih je najbrž eksplodiralo že na milijarde. Milijarda ima v teh vesoljskih razsežnostih bolj majhen pomen. Zemlja pa še manjšega. Tako ranljiva.

* * *

Z ustnicami sem se dotaknil Honajinega lica tik pod ušesi in s počasnimi poljubi zdrsnil po njenem vratu.

»Honaja!«

»Da, Peter.«

»Če bo odprtje vaših energetskih polj prineslo ponovno vzpostavitev ravnovesja sil in s tem mir . . .«

»… bo vse po starem, Peter.«

»Po starem?«

»Da. Kaj te moti pri tem?«

»Midva, Honaja. Bova šla tudi midva vsak po svoje?«

Honaja ni odgovorila, le malo bolj se je privila k meni, pa sem jo še sam stisnil k sebi.

»Kaj pa tvoj mož?«

»Moj mož?«

»In ta podobnost med mano in njim? Še vedno mi ni jasno, kako je to sploh mogoče.«

»Peter, veš, kot sem ti že povedala, mi posvečamo izgradnji osebnosti v naši civilizaciji največ pozornosti.«

»Hm. Zanimivo, da. Pri nas na Zemlji je to zgolj nekaj, kar se tako ali tako samo oblikuje, čeprav nekateri posamezniki glasno govorijo o tem, tudi strokovno, vendar brez množičnega odziva, ki bi ga jaz zasledil. Gotovo pa se o tem precej razmišlja.«

»Vem, Peter, poznam vaše razmere. Osnovni boj za preživetje je pri vas še vedno premočno prisoten, da bi bili zmožni bolj sproščenega samoizgrajevanja.«

»Ne vem, glede tega bi težko rekel kaj bolj določenega. Poleg tega se mi doslej še nihče ni pritoževal nad svojo osebnostjo. Kolikor vem, nas bolj motijo slabosti raznih oseb v naši bližini kot naše lastne.« Posmejal sem se svojemu duhovičenju in ker je bila ta moja ugotovitev zame zabavna, sem moral še dodati: »No, seveda. Če bi posameznika na Zemlji vprašali, kakšne

osebnosti so ljudje okoli njega, bi se prav gotovo strinjal, da je nujna njihova nadaljnja izgradnja ali da je priporočljiva celotna prenova, saj gre večinoma za brezupne primere. Vsakdo na Zemlji bi ti prav hitro naštel nekaj svojih znancev kot kandidate za celotno prenovo.« Skoraj užival sem v svoji duhovitosti, temu primerno sem še sproščeno zasmejal, nato pa sem se spričo Honajine zadržanosti ponovno umiril. »Vem, da smo glede tega vprašanja nekoliko preveč neresni, toda na tem področju je očitno težko kar koli spremeniti. Tega pravzaprav niti ne znamo,« sem dodal.

»Lahko bi naredili dosti več, čeprav vam je nekaj že uspelo, sicer v manjših odstotkih.« Honaja se je nekaj trenutkov smehljala in se spet zresnila: » Sorodnost mojega moža s tabo te zanima, si rekel prej.«

Prikimal sem: »Da, seveda.« Pomislil sem na morebitno zvezo med njihovo prakso izgradnje osebnosti in podobnostjo med mano in pokojnim Honajinim možem, pa nisem našel ničesar res oprijemljivega.

»Veš, Peter, v nasprotju z Ostrini smo mi dosti bolj odprti za sprejemanje različnih oblik življenja.«

»Različnih oblik življenja?« sem ponovil. Res bi lahko šlo prav za to. Honaja je bila izrazito drugačna na primer od one Čutinke tam v Vicah ali karkoli je že bilo tisto, pa tudi kakršno koli enačenje Honaje z nekakšnimi robotskimi oblikami zame ni bilo sprejemljivo. Ne z roboti in ne z duhovi se je ni dalo primerjati. Tudi če bi načrtno hotel, ne bi mogel. Je pa vse skupaj zapleteno. In tu je še vprašanje Honajinega moža. Pa izgradnja osebnosti. Vse skupaj naj bi se morda medsebojno povezovalo.

»Pri razumevanju različnih oblik življenja se najpogosteje pojavljajo težave zaradi naše prevelike

odmaknjenosti, ko na podlagi izkušenj in določenega znanja prehitro prihajamo do površnih sklepov in ugotovitev. Škoda, ker nimava dovolj časa. Prav rada bi te vpeljala v našo umetnost izgrajevanja osebnosti.«

»Ali kdaj pozneje ne bo možno?«

»Bo, toda želela bi ti že zdaj približati našo civilizacijo, da bi jo imel rad, kot jo imam rada jaz.«

»No, seveda, če ti pripadaš tej civilizaciji, to zame že veliko pomeni. Po svoje mi je vaša civilizacija že blizu.«

Honaja se je nasmehnila: »Zelo sva se zbližala v tem kratkem času, kajne?«

»Gotovo se bova lahko dobivala tudi po vzpostavljenem miru, kajne? Če bo odprtje vaših energetskih polj lahko zagotovilo mir...«

»Seveda, v najinem primeru bodo morali dopustiti izjemo.«

»In kaj tebi še vedno pomeni tvoj pokojni mož?«

»Pravzaprav vaju vse težje ločujem. Zelo podobna sta si. Mi Čutini jemljemo izgradnjo osebnosti zelo svobodno. Imamo sicer za to potrebno znanj, pa tudi že dovolj izkušenj. Toda vsak posameznik se sproti odloča o svojem nadaljnjem osebnostnem izgrajevanju. Tu se sicer pomembno razlikujemo od vas Zemljanov, četudi nam ostaja še neverjetno veliko skupnega. Zemljanom se osebnost izgrajuje na podlagi hotenj in sposobnosti, pa tudi strasti in danih okoliščin, v katere ste vrženi. Mi Čutini vse to poznamo. Toda v nas živijo poleg našega osnovnega jaza, podanega skozi evolucijo, še drugi živa bitja. Večino od teh prenesemo vase po njihovi smrti, nekatere zveze, sicer bolj redke zaradi prepovedi motenja evolucije manj razvitih civilizacij, pa vzpostavimo tudi z živimi posamezniki.«

»In tvoj mož je vzpostavil tako zvezo z mano?«

»Saj te ni motilo?«

»Ne. Ničesar nisem opazil. Vsaj dokler niste prišli pome.«

Honaja se je nasmehnila ob tem mojem priznanju: »Ni tako preprosto. Tudi zame ni bilo preprosto, ko sem ga izgubila. Vedela sem zate, ker te je pogosto omenjal. Kako globoka je vez med vama, in predvsem kako živa je, pa nisem vedela. Vse strasti in nagnjenja lahko iz izbranega posameznika prenesemo vase, koliko tega potem pustimo, da v nas zaživi, je pa drugo vprašanje. Pogosto je odvisno od časovnih obdobij, vedno pa se ravnamo po našem umetniškem čutu za ustvarjanje osebnosti. Zato je bilo zame nemogoče oceniti stopnjo podobnosti med vama.«

»In kakšna je?« mi je ušlo z jezika.

Honaja me je hudomušno pogledala: »Kaj misliš?«

»Si mu bila všeč?«

»Ahm,« je prikimala.

»No, ti si tako lepa, da bi tvoj mož nagnjenje do tebe lahko pobral tudi od koga drugega, ne le od mene.«

»Ja. Pa ni.«

»Kako veš?«

»Vem!«

»Hm.«

»Peter, Zemljani v nas živite in tudi preživite kar lep čas. Prenos se izvrši po smrti Zemljana. V nekaterih primerih pa je zadeva taka kot s tabo in mojim možem.«

»Huh!« Spet so me obšli razni pomisleki. Tiste njihove Vice so me vedno znova vznemirjale. Prave Vice že ne morejo biti. Čeprav bi težko rekel, kaj sploh so. »Honaja, veš, tisti vaši zadevi v asteroidnem oblaku bi težko rekel Vice…«

Zahehetala se je. Kar malo poredno. In rekla: »Nekakšna vmesna postaja so. Nihče se doslej še ni pritoževal nad postanki v njih. Celo nasprotno. Večina jih je označila kot zelo zanimivo pogruntavščino. Kar precej se nam je vse to posrečilo, vsaj po mnenju ljudi z Zemlje.«

»Vmesna postaja? Zakaj pa vmesna?«

»Peter, Čutini si ne lastimo vse resnice vesolja. Znamo pa kar nekaj stvari narediti. Že dosti smo jih naredili.«

»A tako?«

»Peter,« Honaja se mi je zagledala v oči, »morala bova iti. Čakajo naju. Nekaj časa bo pot do energetskih polj še v naših rokah, toda potem bodo boji zajeli tudi te predele.«

»Da, seveda.« Prikimal sem. Presneto prepričljiva nevarnost se je nakazovala. Sicer bi bilo dobro slišati še Ostrine, kaj pravijo o vsem tem, toda zdaj očitno ni več časa. Ampak kako hudirjevo so tudi oni prepričani, da imajo prav! Češ da se tega ne dela. Takih stvari, kot so eksperimenti Čutinov. Po svoje je početje Čutinov vseeno nenavadno. Ko bi lahko vsaj še malo premislil o vsem tem. Toda po Honajinih besedah je večina ljudi označila delovanje Čutinov kot zanimivo pogruntavščino. Ostrini pa jih vztrajno zmerjajo z roboti. Po drugi strani pa so Ostrini tako samozadostni, da so že zgolj zaradi tega lahko nevarni za Zemljane. Saj Zemljani nimamo zanje nobene vrednosti. Le s tem, da jim nismo v škodo, so se sprijaznili. In kaj bo potem, ko bom prišel skozi tista vhodna preverjanja in skozi vse zapore ter sprostil vhod v energetska polja..? Takrat naj bi bil brez nadzora. Odločil se bom lahko, kot se mi bo zdelo najpametneje. Toda ne. Honaja je bila preveč prepričljiva. Na koncu koncev je v vesolju res za vse dovolj prostora; kolikor je mogoče presoditi, je pred

vsemi sedanjimi zapleti na vhodu v energetska polja v teh predelih vladal mir. Dolgo je trajal. Zelo dolgo. In prav lahko, da bo kmalu spet trajal še dlje. Prav, sprostiti moram tiste njihove prehode do energetskih polj. To moram storiti zanje. In zase. In za Honajo . . .

KONEC